STEVE I VE
JACK QUANTUM EGERE, V-VII.

V. HAZATÉRÉS
Avagy, bezuhanni - a hazaiba,

Nők-férfiak futószalagon –
avagy fapados embervásár, NO. I.

2011 aug. 9 – 2016

Aug. 10-11. „Lázas hidegrázás. Iszonyú éjszaka a budakeszi hotelban. S „végre” itthon.

Találok egy fuvarost.

Ami persze ironikus is, mindjárt elmondom miért...Mert az még hagyján lenne, hogy az embert senki sem várja, de hogy rosszindulatból? Betegen se? Teljesen kiakadtam. Érteni, meg nem is, mit nem lehet? A stressz, persze, meg a klíma, meg ilyenek. szóval, a Jégnéző előkerült, össze vissza kóválygott, aztán odatévedt a kijárathoz. Ő azért várt Ferihegyen, azzal, hogy keresünk nekem valami motelt Budakeszin. Írtam neki, hogy magam alatt vagyok. Szóval, a szétrongyolódott, öt darab papundekli tévésdobozommal találtunk is egyet, s én ágyba zuhantam. Soha életemben nem kerültem ilyen helyzetben. De ennyire? Nincs a biztositásom s ezért antibiotikumot sem tudok kiváltani, ami hagyján. De napokig eszembe se jut, hogy legalább valami nátha elleni gyógyszert vegyek a gyógyszertárban. A jégnézőnek semmilye nem volt.

Két nap után persze felkeltem, s kérdem a Jégnézőt, tud e itt becses lakóhelyén egy fuvarost. Bamba arccal széttárja a karját, s kérdi: - honnan tudnék?

Mondom, akkor majd én szerzek egyet.

Hol? – kérdi.

Itt lent valahol, mutatok ki a motel ablakán.

Miért, ismersz itt valakit?

Én? Honnan ismernék, nem vagyok idevalósi, s különben is most jöttem a hathuszassal, nem?

Na de akkor hogyan, ha van itt egyáltalán ilyen, az se áll itt készenéltben terád várván, nem?

Jó, nem akarok ezen vitatkozni, de mindjárt hozok egyet.

S különben is mi van már annyira jól vagy?

Nem, de nincs semmi baj, mondtam még mindig kicsit szédelegve.

A közeli park szélén kis boltok, s butikok ölelésében egy öreg Zsiguli állt, kinyitott ajtóval, s egy újságot olvasó fiatal pacák ült benne. Oda léptem hozzá, s ezt az egyszerű kérdést tettem fel neki: - engem, meg a pár dobozomat mennyiért vinne le a Balatonra?
Úgy nézett rám, mint aki rosszul hall, de aztán kezdett felocsúdni, s pár perc után rákérdezett: mikor hol, hova, s miután elmondtam, ezt válaszolta: ötezer, plusz benzin. De ez csak véletlen, hogy ő most pont ráér. Hát ez nagyszerű, örülök, mondom, nos akkor menjünk.
Mikor a motelhez értünk a Jégnéző ájuldozott. Ilyen nincs, ezt ismételgette fejcsóválva. Szóval, bepakoltunk, A Jégnéző meg ott maradt a járdán, s még mindig ámuló tekintettel, Sután integetett. Pár óra múlva, mint valami álomban, megérkeztünk Kötcsére. Zsoltnak hívták, rendes gyerek volt, kiderült, hogy még másra is lehet majd használni.

-/-

„Otthonteremtés” magamnak

Otthon aztán

Földvárra megyek többször is, a Jill kis Polskijával, s próbálom az éléskamrám feltölteni. Na meg valami alvó és lakóhelyet összehozni magamnak. Mert feltörve, feldúlva mindenem, s iszonyú mocsok és kupi mindenütt. Itt van ez az ezer doboz, ami elmenés előtt a baromtól jött, s amit a Jillék már rég átkutattak, s az engedélyem nélkül kifosztottak. A lakatot és a vastag láncot levágták a hátsó pincéről, ahol a fontosabb, pl. orvosi és egyéb irataim, cuccaimat zártam. Próbáltak itt valamiféle elrendezést, „valami azért nekem is maradjon”, de hát egy jó nagy baromság lett belőle. Így aztán nem volt más lehetőség hátra, mint bevetni magam, s cipekedni. Lázasan, hulla fáradtan. Ahelyett, hogy feküdnék, s kipihenném magam. Közben bedöglött a telefonom: belegyömöszöltem nagy okosan egy tokba, amitől kikapcsolt, kérte a kódokat, amik az Jégnézőnél voltak. Akit nem lehetett elérni. Végül később, az Elena közreműködésével sikerült. Közben sikerült megszerezni a lakhelykártyát, meg elindítani a személyit.

Tegnap, aug. 15én itt voltak az Antal, volt miniszterelnök fiáék, megnézni a házat.

A Jill kalauzolta őket, engem félreállítva. Mondván, hogy ő tudja...Este kértem a kocsit lemenni az Elenához, rendbe rakni a telefonom. De ez nagyon nem tetszett a Jillnek. Aztán a telefon is helyreállt a Gyöngyi segítségével. Úgyhogy gyalogoltam. Jöjjön föl az Elena értem, ja. Amiben persze van valami, mindenben van valami...Éjjel jókora vihar volt, valahol, ide csak a fénye hangja jött, s olyan volt, mint régen. Borzalmasok az éjszakáim, változatlanul. Egyszerűen fulladozom. Ezt a takonykórt valahogy el kellene kerülnöm, ez nem megy.

Aug.16-17 Flu, avagy a teljes agyvesztés állapota

Egyfolytában alszom, kicsit tisztul a fejem, de szagokat és ízeket még mindig nem érzek. Persze, tudom, ez egy szép kis neurózis. Mindenem elszállt. S levegőt is alig kapok, s ami a legrosszabb, hogy sípolok, mint egy idióta. S hogy melyik rohadvány ez, ki tudja. A camper matracaié, a Timé, vagy melyik más ganéjáé ki tudja a kellemes langymeleg televény Floridában, s vajon mióta lappang bennem a ragya? S minden antibiotikum nélkül. S nyilvánvalóan az utolsó floridai menet az összes Csímet leszívta, a bacik meg boldogan kihasználták, s igyekeztek kinyírni. Próbálok itt valami funkciót kitalálni, de nagyon lassan, alig van erőm mozogni. Hajnalban igyekeztem valami edényeket összehozni, súroltam az öreg kuktákat, teljesen reménytelenül. Több éves belerohadt, kutyáknak főzött s megkövült kajákat nem lehet. Beleolvadt a bevonatokba. A végén feladtam, s elmentem Siófokra új kuktáért, meg serpenyőért, ami tizenkettő ezerbe került. Plusz ötért tankoltam. Eddig tíznél tartok tankolásilag…Nagy meglepetésemre ma rajta volt már a nyugdíjam, kicsit előbb, ami jó. Utána kéne mennem az itteninek is. Eszembe jut, hogy akár visszamenőleg is. Az mindenesetre jó, hogy lassan tisztul az agyam, mert igencsak padlót fogtam. Mint egy fájó hús, olyan voltam. A külvilág iszonytató, szar, kiábrándító, s teljes összhangban a szar élet tapasztalatával, nincs egy hely, egy jó hely benne. Kivéve ezt itt, ahol lakunk. Ami nagyon elgondolkoztat, s oda lukadtam ki ma délután, hogy

a Jóistenre bízom, hogy döntsön.

Én nem tudok. Mindenre van érve, érv, s ellenérv. Az Alex úgy liheg hörög, mint én. Csak ő lényegesen öregebb, mint én...Na, holnap folyt.

Aug. 19. Hókuszpókuszgondolatországból szabadulván Meddig kell még eljutni – hát önmagunkig, passz

Meddig kellene elérni, - még az életbe. Hát önmagunkig. S hol vagyunk mi? Valahol feloldódva a sok semmiben. Meg kellene találni azt az önmagunkat, amiről tudunk, de amin dolgozni kell, ami soha nem lett megvalósítva, amihez eszközök kellenek, s annyi. Lefordítva, az, amit az Imre mondott, hogy „menj ki dolgozni megint, szedd össze a pénzt, gyere haza, csináld meg az életed, s éld". Nos, a pénzcsinálás már nem ment, illetve a nyugdíj végül is az volt. A házeladás lenne a másik, amivel megszabadulnék attól, ami nem kell. Méghozzá egyetértésben mindenkivel, mindennel. Az olasz család nagypolgári komfortját akartam, de pont úgy, mint az arisztokrácia ez is megszűnt. Itt vannak ezek a dinasztiás őrültek, Szaddámok, Szadatok, Kadhafik – sorra buknak meg. Görögországgal együtt. Egyrészt szörnyű, másrészt sokkal valóságosabb. Mi a társadalom számára hasznos *monk* élettere, komfortja, igénye? Elég kevés. S számtalan formában meg is csináltam már ezt, nagyon is értek hozzá. Kint egy nagy, lepra Cheavy kemperben laktam, s egy szúnyoghálós sátor volt a konyhám. Ez nem túl sok. Körülbelül ilyenek kellenek: egy kis privát környezet, a levegő, amit beszívok, a látvány, ami körülvesz, a csönd, az igénytelenségé az egyszerűségének. Nos, ezeken a dolgokon kell gondolkodnom. Hogy hol, s mit. Látszólag egyszerű, de odáig el kell jutni Hatvan kettő leszek lassan, s még mindig nem tudom...Dede. S nehéz ellenszélben.

A teljesen kiábrándító hazai pálya, helyek és emberek

Aug. 20. felesleges kupleráj, meg a Hölderlin...- s egy nyaralási kísérlet a Jégnézővel

Sikerült, éppen csak már képes voltam kicsit lélegzeni, teljesen kiakasztanom magam, kb. Húszezerért. elmentem a Jégnéző meghívására Balatongyörökre augusztus huszadikázni..., s hát iszonyú. Tényleg nem tudom mit akarok remélek ezektől a réges-rég kipróbált, megutált, lejárt ócskaságoktól. „jó kimozdulni”? Hova, mibe? Ott volt a barátnője is, amitől semmi sem lett jobb. S jöttek a keresztbe kasba kínlódások, amerre csak a szem ellát. Zsúfolt strand, népi rütyős együttes, s volt ott egy kanadai hazánkfia, egy tök zavarodott és nagyon lelkes magyar védőnő. S hurka és kolbász, és szörnyű kastélyhotel szállodai szobája, folyosói vécével, közös zuhannyal, ahol nincs szappan. A reggelik jók voltak, felvágottak, fűrészpor debrecenivel. S hát, szörnyű volt a Balaton is, a keszthelyi öböl iszapos vizével. S nem tudom mi közöm van nekem már ezekhez? Öreg lettem, reumás. Zavaros volt és hideg, nádak és iszap és kövek és kagylók sikamlós és kellemetlen egyvelege. S a standon minden négyzetméteren a nép. Én is, meg a két nő is dagadtan, lelketlenül, gusztustalan testiségével, jajj. A közhelyek, mint undorító döglegyek leptek be mindent.

Tűzijáték helyett a nő pukkangat

Aztán elvitt az Jégnéző egy híres Szépkilátóhoz, ami tényleg fantasztikus panoráma volt, de a tűzijáték nem nagyon jött össze éppen csak volt ittamott. Viszont jól eltrágyázgattuk a dolgaim, ahol az Jégnéző iszonytató bunkóságot, meg nem értést mutatott, kis híján ott is hagytam. S vittünk egy üveg Szürkebarátot nyolcszázért, de az se segített. S nekem még szex járt az eszembe, pedig nem volt valami ínycsiklandó az egész, hát nem. S szerencsére a nő jó le is fáradt, rosszul volt elment lefeküdni. Én is. Pedig tényleg vágytam volna egy nőre, s mindenféle kompromisszumokra is igyekeztem felkészíteni magam. Azon veszem észre, hogy állandóan – és újabban – azon igyekszem, hogy óvatosan fogalmazzak, ha netán valaki kezébe kerülne a naplóm! Azért ez szörnyű, nem? Hívott az Elena, hogy menjek le fürödni, meg majd hív, vagy enni. Aztán egyik se lett, nem hívott. Igazándiból nem is vágytam rá, jó marha meleg van, s igazán szükségem van csak úgy itthon lenni. Az Jégnézővel ugyan az. Már megbánhatta, amiért olyan volt velem, mert hogy rám támadt, mint az állat, hogy miért nem adtam már meg a pénzét. Miután meséltem neki a részletekről, hogy

mi volt kint. Ítélkezünk mielőtt tudnánk? A, mint egy geci banki végrehajtó, úgy beszélt velem. Arról, hogy én, hogy emelem őt ki s totális szellemi és lelki nihiljéből és nyomorából , nem esett egy szó sem. hülyeség végtelen malmai továbbra is őrlődnek, s nekem totál elegem van mindenből.

A két lányom konfliktusa

A Sandra is mesélt valamit a Rékáról, hogy küldött neki valami csomagot, ill. A Csabinak, s nem váltotta ki, úgyhogy visszajött. Először mert fizetni kell érte, másodszor mert valami „veszélyes környéken van a posta", meg ilyenek. Vett valami lakást a kőrúton, ja. Egy darabig szokott vele kommunikálni, feltehetőleg, hogy tőlem valamit kapjon. Totál minden pénzre megy le. Itt kint a kertben felhoztam, hogy én nem is vagyok olyan biztos benne, hogy el akarom adni a házat, mire a Jill totál rám támadt, nagyon durván, hogy de igen, nincs más választási lehetőség, el kell adni, mert nem tudunk együtt élni, nem akarunk együtt élni, a ház lakhatatlan, nem fenntartható, meg ilyenek. Amivel persze én nem értek egyet, de meg vagyok erőszakolva. Az Sandra meg már be van tanítva, s csak ismétli, mint a papagáj. Hogy milyen olcsók most a házak, meg majd milyen jó lesz nekem. S hiába mondom, hogy szerintem egy szép napon arra fogunk ébredni, hogy milyen szar nekünk, mennyivel rosszabb lett, mert föl se tudjuk fogni az milyen – innen ebből a házból. A szokásos. S minden alkalommal mikor valami lényegi dolgokról, minőségiről pl. Próbálok beszélni az az iszonyú régi bunkó szöveg jön elő, hogy ne „filozofáljunk". Tényleg mindenki hülye, beleértéve a családom is? Vagy én vagyok túl különleges? Vagy tényleg nem létezik egy magasabb minőségű világ? S hát változatlanul éjjel nappal azon gondolkodom mi lenne a jó. S egyik nap így, másik nap úgy. Tegnap még azt gondoltam, hogy döntse el a Jóisten. Másnap már hogy nem akarom eladni, jó ez így ahogy van nekem. Aztán megerőszakolnak, az akkor azt latolgatom, hogy lehet nekik van igazuk, nekem is jobb lenne úgy, lenne egy kis pénzem, meg ilyenek. Főleg a hitelezők, ugye ők nagyon egyet értenek az eladással. Óvatosan persze, tudván mennyire vizválasztó lehet a véleményük, hm. S hát valóban nem tudom. Félek, az eladásra rámegyek. Kiűzetettem a világból, amiért életem, földönfutó leszek, s kész, nem írok. S lehet ez lenne jó mindenkinek, mert hogy itt van ez a szégyen...Mint OSPRAYBEN volt. Ott is mindenkinek az volt az érdeke,

hogy fussak csak a vesszők alatt. Mindebből talán lehet látni, mi a dilemmám.

De először el kéne valahogy válni. Megyek is. Közben, teljesen hiábavalóan lementem az Elenához. Senki sem ért semmit, s ő is csak egyike a szűkagyú nőknek. Sajnálom ezt mondani. Próbálok itt türelmes lenni, de itt már az életemre megy ki a dolog, s az nem lehet többé elnéző, mint eddig. S különösen, olyan rémálom után, amim volt. Elmentem a somogymegygyesi parasztokhoz, szerencsém volt, mindent adtak, amit akartam. A kis Polskival, odafelé betonon, vissza földúton. Hoztam rengeteg szalonnát, kolbászt, paprikákat, zöldséget meg minden. S főztem nagyon finom kelkáposztát is, sikerült, olyan, mintha bizony azon kellene élnem. Rájöttem, hogy ki tudom húzni ennek az asztalnak a lapját, s azon jól lehet írni, ha hirtelen eszembe jut valami. S teljes privát.

Azaz

El kell mennem Dányba, kérni egy anyakönyvi kivonatot.

Arra gondoltam, hogy beszervezném a kiscsávót. A Zsoltot Budakeszirőll. Busszal elmennék az Eörsvezérre, s onnan meg vele egyenesen a tanácsra, hogy ne kelljen senkivel találkozni, ha nem muszáj. A menekülési terv nem tudom mit jelent, mintha az a halál elleni szökésterv lenne, elég meredek. Illetve mintha valami fenyegetne, ami elől így lehet elszökni, teljes életveszélyben, rettenetben, dinnyehéj alatt szívó szállal, a büdös nagy folyóban úszva. A folyó a nagy Barna Isten. Mondja az Eliot. Hm, abban. Hamarosan rettenetesen sokat kell majd gépelnem, s jobb, ha hozzászokom a gondolathoz. Meg a dologhoz.

Aug. 26. ideértem haza, s magányos idők jönnek.

Azaz letettem a seggem kint a földtereaszon, amit évekkel ezelőtt építettem.

Teljes kupleráj mindenütt. Nincs helyem semmihez, hőség van, állandóan alszom. Most például eszembe jutott, hogy bent hagytam a pénztárcám, s a Jill meg bent van. Ja, igen, nem bízhatok senkiben, senkiben, nem segít senki, magam vagyok. Jó fülledt meleg van napok óta, de most, jött egy kis szellő. S megfújta az előttem lévő cseresznyefa ágait. S hát a tücskök. Meg

a meleg aranybarnába kevert alkonyi szürkék, s a távolban a Balaton fakó foltja. S mindenütt néma csönd. Nagyon messze kutyaugatás, békés, ahogy ez kijárja. S persze megy a huzavona s különösen a háttérben a házeladásról. S a Jill feszegeti, fölhozta az Elenát, mintha az neki kedvezne. Remélem nincs már megint valami összeesküvés itten. A legnagyobb bajom az idővel van. Nincs időm semmire.
Az előbb olvastam, hogy van egy magyar lista, ezeregy könyv, amit el kell olvasni, mielőtt meghal az ember. S ahogy néztem, hááát, lehet én százegyet sem olvastam belőle. Totál bunkó vagyok. S felmerült, hogy ja, s mit csináltam? Ezért a házért küzdöttem. Valamilyen formában mindig azt csináltam. Most meg eladjam? De a legnagyobb baj, hogy legegyszerűbb itt maradni, bármilyen primitív is, mint egy újba belefogni. Itt annyit csinálok, amennyit akarok, senki nem szólhat rám, nézhet rondán, neheztelhet, követelhet, semmi. S az úgy jó, ég az is sok. Mert mindig lehet kifogást találni. Az előbb belefogtam egy zuhanyozó alkalmatosságot csinálni, csöveket hajtottam, a padláson talált szarokból. Mikor rájöttem, hogy csak egy fürdőgatya kell, meg egy slag. S le is zuhanyoztam. Egy kis lepke szállt a képernyőre, ez lehet később egy probléma. Úgyhogy nem tudom. Az Sandrával beszéltem, kicsit, sok mindent nem mond. S nagyon nem erőlködik. Ha végig gondolom, mi mindent kéne csinálnom, tényleg semmire sem marad időm. A mindennapi életem fenntartani, ill. Kitalálni, hogyan lenne az legegyszerűbb, az is hónapokban fog kerülni. S nem mindig lesz ilyen kellemes langy nyári este. Pont megint jött egy szellő. Lassan teljes sötét van. Se szúnyog, se légy. Se szomszéd. S ilyenkor mindig eszembe jut, hogy atyavilág, hol nem voltam én? Micsoda egy förtelemben? Amúgy remélem nincs semmi bajom, mert most például fáj a fejem. S amúgy is iszonyú gyönge vagyok. Viszont az jutott eszembe, hogy milyen kevés is elég nekem. Kaja, meg ilyenek. A lecsóm az felforrt, gyorsan beraktam a hűtőbe, talán megmenekül.... Amúgy egy kis szelet kenyér, egy kis valamivel. Hihetetlen. Gondoltam én ezt, milyen kicsi és kevés elég lehetne, de persze akkor még nem volt semmilyen jövedelmem. S arra gondoltam, hogy össze kéne kicsit spórolni, akár milyen keveset, s kész, itt elleni. S most megvan! Akár milyen hülye is vagyok, azért annyire mégsem. S persze jó nagy di-

lemma volt, emlékszem, ott Ospraybe...S az semmi, mert még mi lett belőle. De a rohadt életben azt is mind végig csináltam. A sok rettenetes kihagyásért egyetlen magyarázat van, egyetlen kifogás, ez. Hogy is válhatnék meg ettől? S ami talán még fontosabb, hogy ne használjam? Akkor minek éltem? Fáj a fejem, bemegyek. Jó nagyot kínlódtam pántokkal, meg kell szoknom, illetve be kell tudni állítani. Nyakba akasztható laptop, hm. Hogy tudjak vele menni. mert az lenne a poén. Mcdriver.nem tudom kinek van még ilyenje ezen a világon. Persze kicsit még gyakorolnom kell, főleg a vakon és sötétben írást. Valójában nem is kéne, hogy világítson, mert az csak zavar, úgyhogy lehet le fogom venni a fényét, ami máris megtörtént, csak akkor ugye nem outlineban, hanem webben van. Még kicsit bütyizős az egész, de majd belejövök. S hát persze el lehet ezzel botorkálni akár merre. Lehet itt matatni a teraszon. S mégsem ülni mindig. Nagy ritkán betéved egy kis szellő ide az udvarba, de annyi, még mindig folyik rólam a víz. A képernyő a szembe világít, ettől meg arra szállnak a bogarak, hjaj. Lesz ebből még gond. Arról nem is beszélve, hogy valójában a képernyőnek előre kellene világítania, s akkor olyan lenne, mint egy lámpás. De az már kicsit sok, nem? Arról nem is beszélve, hogy hát ezt tulajdonképpen tartani kell, de hát mi azt a vízhordó ember terhéhez képest. A másik, hogy ugyanakkor meg kéne rendesen tanulni vakon írni, azaz tényleg nem nézni oda sohasem. Igazándiból nem olyan nehéz, csak meg kell tanulnom odafigyelni, az biztos. Úgy értem egyfolytában odafigyelni. s hát nem tudom, hogy igazándiból elvonja el a figyelmet, vagy sem. Azt hiszem, hogy majdnem még az ember jobban tud gondolkodni úgy. Olyan, mintha elmerengene. Hát, ezt is megéltük. Kicsit internetezünk még, aztán annyi, tente baba. Hát, súlyos, mély álmaim vannak, még mindig. Nem hülyültem meg, nem fogytak el, mondhatnánk. Inkább csak a technika ördögeivel küzdök, az lehet majd komoly probléma. Meg a rendszerezés. Teljesen tematikusan álmodok, egy egy témát részletesen, s mély értelműen taglalva., értelmezve, elemezve. Ezzel tehát nincs semmi baj. A memóriám se szenvedett semmilyen csorbát, az is biztos. Ha jól belegondolok sokkal inkább a valóság, a közvetlenül körülöttem lévő valóság, aktualitások zavarnak., ill. Térítenek el. Sétálnom kéne, ha már ilyen

jól megoldottam ezt a nyakba akasztós írást csak ez a hülye, ideges köhögés ne jönne időnként rám. Ami, ha jól értem attól van, hogy valami idegesít, valami nem stimmel, klappol. De lehet hiszti is. Most például az jött rám, hogy miért van becsukva a kertkapu. Nem bírom ezt a börtönösdit. Kint a bejárónkon lehetne a legjobban sétálni. De nekem nincs kulcsom. Most találtam egyet, megnézem. S kellene az Sandrának szólni, hogy csináltasson egyet. Ráadásul épp most derült ki, hogy valamiért nem is jó. Vagy csak én nem tudom használni – nem tudom belerakni a kulcsot a zárba. De asszem máris túl sokat kérek tőle? Persze, próbálnak kedvesek lenni, hogy menjek bele a házeladásba? Hülye kérdések ezek. S nem ezzel kéne foglalkoznom. Az biztos, hogy itt kukorékol a kakas, ugat a kutya éjjel, meg ilyenek. A Bingo most bújt be a kapu alatt, nem tudja milyen jó dolga van, hogy még így elcsatangolhat. A falusi kutya élete.
S gondolok itt megannyi lakás börtönébe zárt jószágra. Ja. Kicsit hűvös van, meg kicsit elálmosodtam. Kéne valamit enni, reggelizni, visszafeküdni. Mint egy király. Közben nem tudom a Sandra hova lett.

Aug. 28. vasárnap. gondolatok itthon Néha nagyon elegem van mindenből, főleg magamból.

Az a baj, ahogy legalább is képes vagyok most magamamat megérteni, hogy nem vagyok többé normális, s ezt tudom.
Nem vagyok képes többé ugyan úgy intézni a dolgaimat, s lépten nyomon valami balhé van. S egyszerűen ez felemészti minden energiám, rettentő idegessé tesz, s nem haladok jutok ötről a hatra.
Ez igy nem fog menni, úgy is mondhatnánk. S egyedül vagyok, mint az állat. Hát, azért ez disznóság, ez a gyógyszer ügy. én meg egy hülye vagyok – bár nem tudni mi lesz ennek a vége. Minden porcikám fájt, s hogy két napja nem szedem őket, sokkal jobban vagyok. lehet ezért híztam meg?

Négy óra múlt, megyek az Elenával Pestre, aminek az a fő előnye, hogy korábban tudok hazajönni. nem mintha ennek különösen nagy jelentősége lenne, legfeljebb, hogy mennyire fáradok el.
Ez a Petőfi rádió azért egy jó nagy gagyi, nyál, mint régen volt. S az jutott még eszembe, hogy egyszer majd ezeket valahogy össze kéne vonni, ezeket a külön irt naplókat. Na meg hogy micsoda túlkínálat van mindenből, s

valószínű ez az oka az általános romlásnak a világban. Az emberek jogosan elkurvulnak. minden felől zuhognak a jóságok, s az ember enged. Amitől aztán más dolgokat rendesen elhanyagol, s még sok más egyebet csinál velük, nem úgy, mint eladdig. hm. Persze sok más egyéb ok is van, s nyilván ezek kombinációja teszi az eredőt, de azt hiszem ezt már elég nehéz mind egyszerre észbe tartani. Elég ez az egy is. A lényeg, most, hogy itt vagyok, hazaértem. Nekem kell ügyesen szabályozni s kezelni magam, meg a világot. minél előbb megtanulom, annál jobb lesz. na.

2011. 08. 30 Kaposvár „visszahonosítási" kísérlet

Reggel fölpattantam, csak azért, hogy rájöjjek nem szerda, hanem kedd van, s holnap s nem ma kell mennem Dányba. Erre visszafeküdtem, csak azért, hogy kiötöljem akkor el kéne Kaposvárra menni ügyintézni. Nyugdíjat, meg eü biztositást, meg Apekhot. Egyikből sem lett semmi. A nyugdíj csak jövőre esedékes, de addig elő lehet készíteni. Az Apeh zárva volt, az eü meg addig nem megy míg az nincs tisztázva. Viszont szép volt az út, kicsit még el is tévedtem több mint harminc éve járom, mióta ide szaladgáltam könyvtárosként. S elég jól emlékszem is az utakra, sokszor stoppal, sokszor a kisautóval. Aztán az evésbe keveredtem bele, végül egyik csárdába se mentem. Földváron a hajóállomásnál vettem hurkákat, szörnyű volt. Aztán az Elena hívott meg lecsóra, ami igazán nem hiányzott. De ettem. Lidérces az egész, kölcsönös panasz, semmi sem dob fel semmit. De változatlanul azt akarja, hogy én építsem újjá a házát. A Oppenheimer bukott főborásszal. Aztán aludtam, lerendeztem a dolgokat a Zsolttal, azt mondta a nagyasszony, hogy hajnali ötkor indulunk. Fasza nem? Egyik végletből a másikba. Ez jutott eszembe, hogy fizetni fogok a benzinekért, s úgy kérem meg hogy hozza le a cuccom még az Jégnézőtől. Nem tudom mikorra tudok megszabadulni ezektől a dolgoktól. De az eladásra egy jó érv lenne a szabadsághoz való közeledés. Rohadtul unom már ezt az egészet. Valahogy úgy tűnik, mintha semmi sem akarna igazán sikerülni. Ami azért érdekes lehet. Tegnap este megettem egy fasírtot, ma a Jill rákérdezett. S mondta, hogy az volt a vacsorája. Ami egy bullshit. De mindegy, jellemző mindenre. Undoritó, az biztos. S én ezért a családért áldoztam föl az életem, egyszerűen megáll az ész. Na, megnézem mi történt a nagyvilágban. Szüneteltetem a gyógyszerek nagyja részét, főleg a metoprolol,

meg az aszpirint szedem. S eddig jó. Valamelyik keményen bebaszott, mert már szinte nem működtek az ízületeim. Amúgy kicsit mintha jobban lennék, múlik ez a nyári takonykór, bár még mindig küzdenem kell vele, főleg elalvás előtt jön rám valami ideges kaparó érzés. Azért rendesen kijutott mindenből. De szép idő van, az jó. Hát, nem is, tudom, hogy írtam e már computeren vonaton. Valószínű nem. Zakatol, csattog, iszonyú hangos, de még mindig kellemes. S valaki sört iszik! Igaz, tele van nyikhaj rendőrökkel is, itt lófrálnak, mutogatják magukat. Az Jégnéző jóvoltbáól tudom, hogy Siófokra mennek, mert ott lesz valami Fradi meccs. Érdekes. Most jövök Dányból hazafele, kis kerülővel. Mert közben gondoltam felhívom az Jégnézőt, legyen meg az ő öröme is. S hát nagyon happy volt. Elvittem rántotthúst enni. Ő akart fizetni, de nem hagytam. Lepsénynél vagyunk éppen. Mindenfelé vágányokat javítanak, pedig állítólag nincs a Mávnak pénze. Még mindig jó meleg nyár van. A válást intéző fuvar a pacukával fuvar a Zsolttal jó sokba, olyan tizenöt körülibe. Benzin, meg hat a fuvar, meg a kajái, amerre csak mentünk. De, jó volt. Pillanatok alatt elintéztük az egészet. Dány, be meg ki. S megvan a házasági kivonat. Az ügyintéző nő teljesen oda volt, szemlátomást felkeltettem a kíváncsiságát, a végén azt mondta, hogy nagyon örült, hogy megismerhetett. Csinos néni volt amúgy... De mondtam, hogy a baromállat az egy bűnöző, s hogy igen sürgősen el akarok tőle válni. Mindenki csak nézett, de azt mondták, hogy ők igazán nem tudnak róla túl sokat. Kíváncsi lennék, hogy majd hogyan megy ennek el a híre, mert előbb utóbb el fog menni. S ennyi elég is. Amúgy Siófokon kell beadni a dolgot. Tulajdonképpen azt sem tudom. Hogy kell e ehhez az Elena. Mondogatta, hogy ő harmincezerért dolgozik óránként. Dolgozott, legalább is. Mostanában már nem megy olyan jól a dolog, ez is kiderült. Ja igen, az Jégnéző vett nekem két fasírtot. Hát, megint nem fogom elérni semelyik buszt sem, amelyik felmegy hozzám, de majd fölballagok. Nincs szerencsém ezzel a dologgal. lehetne azért erre valami megoldás. Ugyanakkor kell valami kis testedzés is, s különösen most, hogy már nem feszül, fáj annyira mindenem, mióta nem szedem az összes gyógyszert, s csökkent a feszültség.

Munka, meg jövő tervezgetés

Beszéltem a Zsoltnak a hintáról, nagyon lelkesedett, s mondta, hogy összecsődít embereket. Amúgy értett minden egyes szavamat, pontról pontra, ahogy elvártam. Amire számítottam. Kíváncsi vagyok. Mondtam, hogy lb fizetni nem tudok, pénz ebből akkor lesz, ha eladunk valamit. De a limit a csillagos ég. Én az anyagot, a helyet, a tudást a technológiát, a műhelyt, a gépeket adom. S hátha nem kell eladni Kötcsét. Ez a fő szempont, sőt....

Minden fordítva, azaz vége az idealizmusomnak,

S szépen megyünk mindennel tovább. Nagyon úgy tűnik, hogy itt semmilyen eladás nem lesz, s mi egyfajta úri dzsankik leszünk a saját házunkban.

A nagy életre amúgy sincs lehetőség, itt nyomorogni valami megszakadt nővel, az se lenne jó. Lezseren rajtam kívül ezt senki sem tudja fölfogni. Az Jégnéző ideig óráig, ja. Meg egy Imola nyaralónak. De azt hiszem, az Imola már öreg, ja. Nos, Át kéne rendezni a dolgokat. A nappaliból kivonulunk télre a jó kis fűtött ágyukra, a kemencéhez. S valahogy azt megcsináljuk. A kéményt. Ez lesz a következő lépés. Aztán veszünk fát. S nagyon reméljük, hogy a körülmények nem fognak itt ellenem romlani. Mert hogy amúgy főúri az egész. Pont valami amerikai földönfutó történetet álmodtam, ahol, mint az Jégnéző vándorolnak emberek, egyik nyomorult motelból a másikba, ahogy szépen leszopják minden kis vagyonukat, pénzüket, mindenüket. Eszembe jutott az is, hogy könnyen lehet a Jill abban sántikál, hogy a Hugiék szőlőhegyére megy, a mama házába. Beinvesztál a családi izébe. Jó, nem? Hát, annyira olcsón nem fogjuk adni a dolgot. Amúgy meg még mindig följöhetünk azzal, hogy ja, itt van ez az egész nyomor, félház bolondfeleségestől. Nekem, nyugdíj, s néha néha el tudok menni valahova. S talán lesz még valakim is. De ezen ráérünk még tökölni. Mert a következő lépés a lakhatás gyakorlati megoldása, a körülményeké, mert még mindig egy hatalmas kupi az egész. Így nem muszáj élnem, ennél jobb is lehet. Ha elkél a ház, akkor meg az a kis invesztment nem érdekes többé úgysem. A hintát mindentől függetlenül még mindig lehet használni. Mármint a kivitelezésért tenni valamit. Tök jól lehet itt írni. Kényelmes, meg alkalmas. Amúgy nem tudom mi odakint az ábra, de olyan nagyon nem tolonganak a vevők. Még egyetlen egyet sem láttam. Én szeretnék – úgy tűnik, -

egyre jobban arra fele menni, hogy marad. Ez van. Végül is nekem magamnak is fel lehet tudni fogni, hogy hát ennyi. Arra már nincs mód, hogy új életet kezdjünk egy új asszonnyal. Ilyenkor legjobban az fáj, de tényleg, hogy nem tudok másokat boldoggá tenni ezzel. Azzal, amim van, azzal amit adok. Ez a csapat, a saját családom teljesen megbukott. A fasirt ügy egy jó példa. A Jégnéző legutóbb azt mondta, hogy most már ő is azért drukkol, hogy megmaradjon, mert hogy annyira fontos ez nekem.
Ami szép. S elgondolkoztató. Mert igazándiból neki az lenne a jó, ha eladnánk, s akkor biztosan megkaphatná a pénzét. Még az is eszembe jutott, hogy menet közben nyílhat még más utca is ebből...Na meg, ami a lényeg kellene legyen, hogy írni. Igazándiból semmi mást. Minden idő, ami az alapszükséglet megteremtésén túl van, az mind oda kellene menyjen. Amihez feltétlenül egy életmód kialakítása kell. Napi, működő menetrend. S ilyen hiábavaló faszságok írásával meg egyáltalán nem foglalkozni. Ja. Most háromnegyed három van. Ezt is ki kéne hagyni például. Kéne ennem egy pirítóst, aztán visszafeküdni. Olyan nagyon nem mindig van kedvem visszamenni abba a káposztás pincébe. Érzem itt a füstszagot, haláli, jön a kemencéből. Na megvizsgálom ezt a pirítós kérdést.

Nincs hova menni, menekülni. Ljég.

Nos, fölvetetetted ezt a gondolatot, mindig is tudtam te ebben utazol. Kirándulni, kóborolni a világban, ami ráadásul többnyire szűkös hazánk. Régen is beszéltünk már erről.
Értem, látom, hogy te igy rendezted el, vagy be a világod, s hát az úgy van jól. Mindenesetre én egy másikat választottam. „ott kint nekem nem sok minden van, s egyszerűen nem éri meg felvállalni mindazt a költséget, fáradságot azért a különbségért, ami egyik strand vagy szálláshely jelent a másikkal szemben. A borok és kolbászok eltérő tájjellege se vonz több száz kilométeres túrákra. Kilátás se. Sőt. Tulajdonképpen pont fordított hatást kelt bennem, az a külső élmény pont arra emlékeztet, mennyire egyedül, kényelmetlenül, s csak az elszigetelt pillanatban létezem. S nincs a dolgaim között összefüggés. A másik megközelítésben én arra törekedtem volna, hogy összefogva a tapasztalatokat, amikre szert tettem, egy helyre koncentráljam, ami jó, meg amit szeretek. Sajnos a valaki, akivel ezt elkezdtem-terveztem menet közben kiszállt, s másikat sem találtam helyette.

Mindezek a viszontagságok azonban nem győztek meg arról, hogy az én megoldásom nem jó, s igy továbbiakban is arra törekszem. Jobb hilyán. Amúgy csak úgy mellékesen megjegyzem, hogy minden látszat ellenére én egy Dáriusnak érzem magam, s van mihez nyúlnom a nap minden percében, valamihez, amit szeretek, élvezek, az, ami boldoggá tesz. Könyvekre, filmekre, zenére s egyszer már valóban megélendő élményekre, gondolok itt, s cipőm és lábasom is van amennyi kell. Valahogy úgy lehet elképzelni engem, mint egy fölfúvódott tehént, aki totál telezabálta magát a világ összes gazaival, már csak egy csendes hely kell, ahol kérődzeni tud. Ennél boldogabb állapotra nem vágy(ik). S hát, ha valakivel nem ment, akkor most majd már egyedül. Remélve lesz erre még idő, miliő, s alkalom. Az a külső világ, ahogy én hívom. Az nem, hogy segít nekem ebben, hanem csak eltérit, s idegesít, valami, amit már ismerek, s semmire se jó. Végtelenül sajnálom, ha netán csalódást okozok, s nem válok partnerré, s társsá abban, amit te jónak tartasz. Nagyon szeretném, ha nem azt gondolnád, hogy mióta a segítséged kaptam nem azon törekszem, hogy abba az állapotba kerüljek mikor vissza tudom adni. Rengeteget dolgoztam s nélkülöztem is ezért, bár lehet ezt nem hiszed. A felszínen biztos tűnhet úgy, mintha felelőtlenkedtem volna, pedig ugyanúgy igyekeztem, mint aki ezt teszi. Legfeljebb az én saját egyedi taposómalmomban. S igazad van abban, hogy ez a te szempontod szerint mellékes. Titokban abban reménykedtem, hogy azt szeretnéd, ha találnék némi boldogságot ebben az életben s soha nem szűnő hálával tartozom neked a türelmedért, ahogy toleráltad az ügyetlenkedésem. Mára minden szempontból az maradt, hogy egy egyszerű megoldást keressek a helyzetemre, amiben az első a feléd való adósságom minél előbbi rendezése lesz. Nekem is ez az érdekem, szeretnék tiszta lelkiismerettel és nyugodtan élni az életem. S hát maradok tisztelettel.
Jack

Ljég Nos igen, valóban, így is lehet nézni. Sőt annál is inkább...
Tényleg ellentmondásos, hja. Miért, milyennek kellene lenni? Nekem inkább úgy tűnik, hogy morfondírozok és meditálok rajta. Mondhatnék neked frappánsabb dolgokat, de inkább kibontom, úgy ahogy történik ve-

lem, bennem, mióta hazaértem. Amúgy azt hiszem az indokaimban, érvelésemben minden benne van, ami a megértéshez kell. Különös tekintettel arra, hogy nem most kezdtem – évek óta mesélem ezt. De úgy látszik, hogy mindegy mit mondok. A végtelen s egyoldalú előítéleteid nem teszik lehetővé a megértést. Pedig tudom képes lennél rá, erre jó bizonyíték az, ahogy másokat meg tudsz ítélni. Itt azonban nyilván sok minden keveredik benned. Pedig tényleg elmondtam mindent sokszor részletesen, sokszor egyszerűen is. Ha azok az értékek neked nem sokat jelentenek, akkor meg hiába. Beszélhetnék irodalomról is, de mindig mikor ilyesmire célzok, akkor neked ez úgy jön elő, mintha hőbörödött lennék. Nos a Magyar Vikin van egy olyan, hogy mi az az 1001 könyv, amit valakinek el kellene olvasnia mielőtt meghal. Nézd azt meg. Én annak kb. A felét olvastam, s iszonyú űr van bennem a másik fele miatt. Valamit további iszonyú űr van bennem még 2001 miatt, amiről nem beszélnek, pedig legalább olyan jó. S van mégegszer annyi, ami az én külön válogat Ásom lenne magamnak. S akkor még nem beszélünk itt alkotásról, ami ötször tíszer százszor ennyi. Nekem ezek magasabbrendű vagy inkább a valódi értékek, s sem a hurka, se a jazzárudák környékén nem hozzáférhetők. Az egy másik hely. Lassan körvonalazódik bennem, hogy mire van időm, erőm, most már itthon. Néha bepánikolok, hogy semmire. Egyelőre totál depis is vagyok ettől, ahogy rám zuhant az egész. Jelen pillanatban nincs egy rendes szekrényem, székem, asztalom, autóm, fürdőszobám, ágyam. Halmokban állnak a ruháim, könyveim, irataim, mindenem. Nincsenek papírjaim, s néhány dolgot tisztáznom kell, értetlen és rosszindulatú emberekkel. hivatalnokokkal. Miközben, ha mostantól fogva életem minden egyes pillanatát csakis azzal tölteném, amit szeretek, akkor az legfeljebb egy óra tisztességes megélésre lenne elég. S akkor jössz te is a lebarmozásommal. Hát, ez semmire se jó. Mit mondjak? Úgy tűnik, te meg akarod mondani nekem, mit kéne tennem. Holott talán kérdezni kéne, ha egyáltalán s énmiattam érdekel. S nem valami másról van szó.
Jack

Gyilkosság ill. menekülési kísérlet – egy rémálomegyveleg

Nos az Álom az volt, hogy valakit nagy felháborodásban meg kellett volna ölni, teljesen jogosan, s igazoltan. Egy németbriketet próbáltam a fejéhez vágni. Valami előadáson, ahol az erkélyen elől levő mögül dobtam, s ő tudta. Rám is nézett, miközben lent már teljes gőzzel beindult a cirkusz, keresték az illetőt, aki a merényletet elkövette. Mutattam a csávónak, hogy ha valamit csinál vége. De nyilvánvaló volt, hogy ideig óráig bírja, aztán föladja. S valaki fent volt velem, egy menekülő társam, elég béna, akivel törődni kell, aki fosik, pánikol, ötlettelen, s remeg, mint a kocsonya. Valami épületben voltunk, sok szoba, s alattunk ment a Duna.

S hát nyilvánvaló volt az ötlet, hogy azon kell menekülnünk, mint valami búvárkund, le valahova délre. Délre, nem tudni hova, de ahol valamiféle gyanús menekvés kínálkozott. Jelen pillanatban csak az volt, hogy egy dinnye kéne, mondtam a lázas sietségben biztatva társam is. Egy dinnye, amit cakkosan, mint a pampkint szokták félbevágnánk, s az alá búvva, alkalmi szívó szálat halászva, a sodorban ereszkednénk le. Aztán még jobb ötletnek látszott a használt festékes vödör. Egyrészt mert nagyobb, meg biztos fent marad. Másrészt, mert a fülét meg lehet úgy hajtani, hogy azt könnyedén megragadva a helyén maradjon. Valószínű helikopterekkel is fognak majd keresni, tehát fölüliről, s ezért kell rejtőzködni. Felmerült az összegubancolódott pokróc, s mindenfajta szedett vedett hordalék keveréke, ami mindig lehet egy nagy folyóban találni. S meleg lesz, jó évad a menekülésre. Szerencsénk van. Mintha az egész szándékosan mostanra lenne időzítve, sőt, ennek a kedvéért lenne! Érdekes. Eszembe jutott, hogy ez már megint valami bibliai történet, ez a betegség hazahozása, pont most, s ahogy mindenkit az ég világon megfertőztem vele. De tényleg, mi ez már megint? Hosszan semmi bajom, az ég világon nem volt. De az utolsó napon? megkapom a Timtől ezt a ragyát. Ott köhögött kint a screenporchon, minden reggel, majd meg fulladt. Én meg kimentem szívni a csikkeit! Micsoda eszeveszett őrület! A Jillt meg a Jégnézőt, szemlátomást csak őket. Szegény Jillt nagyon sajnálom, tényleg annyira sovány. Azzal jött haza, teljesen megdöbbenve,

hogy majdnem elájult. Pedig nem az a fajta. Jó meleg is van, kánikula, vagy mi. Az Jégnéző meghosszabbította a vakációját, nem akar ebben hazamenni, itt köhög mellettem, mint egy szamár, s talán ezért is keres magának partnert bennem. Nos, én biztos nem fogok ilyen időben, de egyébként sem elmenni. Nagyon nagyon le kellene egyszerűsíteni a dolgaimat, ahogy azt el is képzeltem. Először is nagyon derűsnek kéne ennek az egésznek lenni, ezen tényleg nem kéne változtatni, illetve így legyen. Délután kiakasztottam néhányat az baromállat tódom-fódom ördögi ereklyéiből, valami szarv, szőttes, méregzöld macskaszem egy nagy kavicsra festve, meg egy bulgakovos fekete kandúr-portré. A Jill tiltakozott, de mondtam, ezek a hadjáratban faszolt barbár erekjék, s azokat ki szokták szögelni a falra otthon. Még koponyát is.

-/-

2011 aug. 31. Hello Elenka

köszönöm a választ, sejtettem mi az, ami, akármi is legyen. mindenkinek annyi családja van. valami ilyesmi. nemrég jöttem haza Kaposvárról, irtóra szeretem az Somogynak alantas rését látogatni. Minden jó is lenne, ha hajdani kisautónkra emlékeztető kispolák pöcsköszörűt nem nőtem volna minden irányban többszörösen ki. A rázkódás és a robaj se segít az amúgy fenséges somogyi lankák szemlélésében. A gondosan elzárt légfűtés gázbeszirvárgása sem. Teljesen sztár voltam a néptejeltető hivatalban, öt morcosra hivatalult háziasszonszökevény ment át kedvesnővérbe, s töltötte ki a mindenféle rettenetes nyomtatványokat helyettem, számhúzás helyett egyszerűen mandinerezett velem a tízenhat ablak között, hogy hol ki, hol meg bejelentkezni tudjak kishazámba, mint jogtalan adópolgár. A birkaként dekkoló közönség, akik vállukon hordozzák a hont, meg csak nézett, mint a pinpongmeccsen. Ki ez tespedt szőrös csávó a faszom aktatáskájával. Ez nyilván mindenkit lefizethetett. Még az információs maca is beugrott. Rovom itt a köröket, hogy pótoljam mindama lenyúlt pappirosaim. Ja. Magácskához azért nem mentem, hm. – több okból. Mert rohadt fáradt és kimerült voltam lelkileg és testileg, főleg előbbi, a sokkszoros sokktól, ahogy a hely emlékeztetett, milyen eszeveszett barom voltam, ja.

Aztán meg nem voltam önnél bejelentve.
S megmondom őszintén ezügyben elég rémületben vagyok, nehogy letolakodjam. Értek én a felemelt mutatóujjból... Pedig rohadtul s hatálytalan sürgősséggel éget a vágy, hogy megszabaduljak ettől a rontó átoktól, ettől a sötét s alattomos kunparaszttól, még mielőtt. S ezt komolyan mondom, biztos ismered milyen érzés a még mielőtt, nem? Nahát az. A tisztelt Natalya bárisnyával folyamatos kapcsolatban vagyok, azt mondta, azonnal megímélezi, ha van mit. Bármit. De nem jön hír, semmi nincs. Én mondom, ez egy rejtély. Vagy valami somford, vagy még sunyibb. De tenni nem tudni semmi. Tudod, én tudjad..., voltamén magyar, ez komoly. Nos, szóval akkor menjek, jó. Konkrét tény volt, hogy elváltunk

PACUKA INDOKAI ÉS JELLEMZÉSE

Mert, ahogy mondta ő nem akar egy rokkanttal, handycap-el élni.

Amerikában kell lenni több pénz, bizony. Ő nem azért jött ki annyi évesen, kidagadó nagylábújcsonttal, fél petefészekkel, mindama csalánkiütéssel, az uzsora elől menekülve, a szomszédok elől, akik megöldösik a kismacskáit, lehallgatják a telefonját, akkor raknak tüzet, ha arra fúj a szél, a lánya bosszúja elől mert elszerette a legényét, a sok öngyilkos halottja elől, akiknek a temetésére se ment el stb. De tudom, ide már nem kell lemenni, persze. Tavaly okt. 14 óta külön élünk, mindenemet elvett, s nem adott vissza, hiába kértem. Erről mindről van email, angolul, de van. Mondhatom is, de bizonyíthatom is.
Ha jól értem a csókolomot, akar nekem valami jogi papirost vagy mit adni. Mielőtt vagy miután, most már végképp nem tudom. Menjek előtte, vagy csak utána. Jó vagy helyes vagy helytelen?
Nehéz helyzetem van. Mondhatnánk hátrányos.
Ez most nagyon megy, semmi sorkilógás.
Kész, itt most megállt, ami még maradt.
Pusszok.

pedig már el is küldtem azt a levelet. hogy ha "valami van, akkor írok" üzent az orosz hölgy.

Natalija jellemzése

s hát rendes volt velem, fiatal, hosszú hajú szőke orosz balerina, ifjan mindig ilyent képzeltem ja.
de most azt mondta, hogy az apjára emlékeztetem, az is pont ilyen hülye, mint én. Ezt választékosan adta elő, de lehetett érteni. Nagyon, aztán ezen nem is volt min megsértődni, végül is? még két dolgot mondott: egyik dolog: az amerikai törvények értelmében sincs semmi köze semmihez, ami a házasság megkötése előtt lett. Punktum.
a másik az volt, hogy ha kint nem jön össze, akkor ő biztos benne, hogy itt, „kiszmagyarországon", édeshazámban is el lehet válni, miután itt basztuk össze a rezet. Meg el az egészet. Amúgy az egész mögött az a hátsó gondolat áll, - mármint, hogy sietettem kicsinkét, hogy hát a cucc. s szerintem ebben némileg van egy elkerülhetetlen népi toporgós, s húzd meg-bazmeg oszt ereszd meg.
ott kint ugye én totál káposzta állapotban voltam, épp akkor. a hölgy, mármint az én gengszter feleségem elég éles agyú kun aggrárproli, a szolnoki gettóban, meg a Rákóczi téren hosszan élvén, két zabigyerekkel, öngyilkos szülőkkel, szívszédüléses zabipapával, s még egy öngyilkos egyigaz szerelmével a háta mögött, úgy kiszámolt mindent, mint a sicc.
Most tudtam meg hogy felhívta a Jillt, akit előtte én, figyelmeztem, hogy jönnek, s nehogy oda merészeljen valamit is adni, elmagyarázva a szitut. Aztán persze, felhívta a Kunparaszt a Somogy parasztot, üzletelt vele. mondta, hogy nekiadja a szövőszékét, ha a küldötte azt visz el, amit akar. azaz " csak az ő személyes pár Cuccát! - (amiért cserébe netán én is visszakaphattam volna valamit, nem? de igy? ki a faszt érdekel már?) s megegyeztek. mindezt most Tuttam meg...hátulról mellbe. mindezt párhuzamosan azzal!!!, - hogy én bejelentést tettem a siófoki rendőrségen - megvannak a levelek, amelyben kértem a védelmem ez Kártékonnyal szemben. állítólag kijöttek, soha nem válaszoltak, s asszem hallgattak az aszszonyra, az exemre, az ajtónyitogatóra, miszerint én behülyítettem valami szerencsétlen, dányi özvegyasszonyt..., - gondolom ilyesmi lehetett. egy

szegény asszonyt, aki most Amerikában? Vergődik, aki..., valójában nem értem a rendőröket sem, mert elég részletesen elmondtam nekik mindent. csak valószínű lusták, mint az állat, ja. Számítva, hogy mindent ugyan nem tud elfaszloni innen, főleg márpedig azért, mert nincs is hova vinni...ja. De. biztos, ami biztos alapon, egy teljes házberendezést kint lenyúlt, kb. harmincezer dollárnyit. Sony videokamera, Canon fényképező, mosógép és száritógép, hűtő és micro, és lcd tévé, és ülő és alvó és anyámpicsája garnitúra, a vadonat újonnan, tőlem kapott szuperszonikus amerikai szövőszékével együtt. elvette az össze magyar papirom ruhám, cipőm, laptopom, mp3 lejátszóm, tíz év kemény munkájával szerzett zenéjével, több mint ötezer szám stb. én gondoltam, hogy tavaly október óta külön élünk, tehát én nem lennék köteles "tárolni a szarát, ami egy vicc valójában, pár szekrény, meg lábos, meg lom. De jó nagy raktárnyi terjedelemben, s most már kötbéres, dede!
De ha még el is válnánk, akkor meg nagyon nem. akkor ki is dobhatnám meg minden. eladni nem akarom. a rendőröknek azt mondtam én visszaadnám, ami az övé, de ez már elmúlt bennem. nem akarok durva lenni, hogy mit kaphat vissza.... A jogi izéjét nem tudom ennek, valamit mondtál, de az biztos, hogy innen gyújtósként és tűzifaként megy ki akármi is legyen. vagy súlyosan elhasználódva a tárolásban...nahát má meg ilyenek. ja,

2012 szept. India. ez egy nehéz ügy.

mert én amúgy totál bele vagyok esve, az az egyetlen hely, ahova még - netán vágyom. hosszan töprengtem is, hogy nem ide Kötcsére jövök, hanem veszek egy olyan hosszú klepetyust, berakom az ágyékkötőmbe a bankártyám, oszt nekivágok az út porának arrafele. elmeditálgatok. ott állítólag nem visz el a rendőr, ha az ember csak úgy lődörög, sőt, még szentnek is tartanak, s hivatalból kap egy marék rizst. hátbazdmeg. a lélek birodalma, ahogy valaki mondta volt. Talán túlságosan is, s van ott valami enyhén furcsa is. a szent folyó, a Gangesz vize, pl. de lehet, könnyen lehet, mi vagyunk a porbafingó materialisták. a baj velünk van. S ez az az ok,

amiért az indai különbözik, minden mástól, s ez az az ok, amiért, ha valahova hát akkor oda. a többi, az mind ugyan az a szarcséphadarás, mindenestől.

2012 Szept. 3. „igazodik, mint púpos gyerek a prés alatt". Egy beszámoló a Jégnézőnek

na, már ezért az egy mondásért érdemes magyarnak lenni. ennyire hülye nem lehet senki, még egy nép se. ha meg az, az sokat jelent, például túlélési képességet... s hát most ez a mondás fokozatosan igaz ránk is. szép lassan, kúsznak elő a dolgok mindenhonnan. hogy mi is van valójában itt. Azaz, mi is a fő motiváció minden mögött.
sok minden van, elég szerteágazó, meg rengeteg minden bele van keverve, - ha már liba, legyen kövér. rakjuk ezt is bele, adjuk ezt is hozzá. De a fő ok, amiért dolgok igy vannak, meg amerre akarnak menni, az a Sandra. meg az Alex, a kutyája, aki tegnap töltötte be a tizenhatodik életévét, ami egy Guinness record. s hát a Sandra ragaszkodik hozzá, hogy természetes halállal haljon meg. Ami ellen nincs mit mondani...
A dolgok általános megítélésében persze mindig szerepet játszik a Jill betegsége, meg az a tény, hogy az Sandra micsoda egy hős áldozatot hoz, hozott itt a Jillel. Tehát a kutyája meg az anyja. Ami például abban kulminált, hogy mindenféle piszlicsáré munkákért a közelben, Siófokon dolgozik, s nem rohant el világgá, ahova mehetne, pl. Amerikába.

Szept. 5. utó fél hat, a pénzes álmoknak vége?

Mit lehet erre mondani? Érdekes volt elábrándozni, hogy majd mi minden. Ha a valóságban nem, legalább a képzeletben, nem? Csak hát annyira riherongy az egész. Úgy tűnik nem nagyon tolonganak a vevők, a Jill szerint még pár hétig várunk. Az Sandra szemlátomást kész Amerikába menni. Valami sumákolás veszi az egész körül. Én felajáltam az oda repülőutat, meg egy havi lakbért. Ennyire futja. Két hét múlva, mikor megkapom a nyugdíjam. A Jill elköltözök előre, itt hagy nekem mindent, főleg a kemencét. S hát kell fürdőszoba. Megcsinálom a másikat, végül is jó, ha van egy zuhany a slozi mellett. Aztán majd valamit a kemencével is, ja. Akkor aztán ott kellene aludnom. Mert a pince reménytelenül penészes. Arra lenne jó, amire

terveztük: bárnak. Most kukorékolt először a kakas, eddig néma csend volt. Itt, ahogy nagyon jól emlékeztem, alszanak a madarak éjjel. Legalább is hallgatnak. A múltkor a bagoly vésztjósló huhogását hallottam. Amúgy úgy tűnik a normálisság kerekedik felül: az Sandrában az egészséges kalandvágy, meg az új élet ígérete, családé, remélem. S ez jó. A Jill is hajlik a megalkuvásra, végül is királyi jó dolga lehet itt. A további részeltekkel kár most foglalkozni, mert még minden alakul majd. Addig is van bőven mit csinálni: itt vannak ezek az ügyes bajos dolgok, azokat kéne intézni. Tb. Kártya, nyugdíj, ilyenek. Az az igazság, hogy a pakolás, takarítás, rendeztetés, tb. Mellett elég sok időt elvesz a mindennapi élethez szükséges tevékenység, amin feltétlenül változtatni kell. Hiába még mindig nincs szolgám. S nem is lesz. A Jill nyomatta, hogy miért nem állunk össze az Jégnézővel, mert hogy az milyen házias, s ellátna. Mint egy házvezetőnő. De közben kiderül, hogy van annak családja. Épp a piacon volt tegnap mikor hívtam, a lánya zöldborsó levest rendelt. s ott vannak az unokái. Itt, ott, amott, ja. De nem együtt élni. Nem éri meg. Meg tudom én azt magam oldani. S a függetlenség és szabadság többet ér. Agglegényélet, jó az. Eddig is nagyjából évtizedek óta úgy vagyok. Attól még lehet alkalmi barátja, barátnője az embernek. Szakitanom kell ezzel az egész beidegzés rendszerrel, amim van. Nem lesz könnyű. Asszem visszamegyek egy kicsit aludni. Rémes álmaim voltak ja. Nem tudom most mit csináltam, lehet semmit. Letöltöttem egy régi profin toolt. Sikerült! Megjavítottam az Ofiszt!

S innentől fogva ezt a kicsit fogom használni az Internetre. A nagyot meg rendbe hozzuk, s csak tárolásra használjuk.

Szept. 9. Lel

a végén kezdem, s hát ja, itt leszek, hol is lennék?
s köszönöm az bodhisatvás dolgot. az olyan jó, hogy te voltál az első, aki észrevetted. már régóta várok erre. ill. még az Imre balatoni hoteljában egyszere egy nő felsikoltott:

"Jack, olyan jó magát látni. olyan mikor jön, mintha kisütne a nap".

amire az Imre, aki ott állt átölelte a vállam, s meglopogatva ezt mondta: tudod Jack, jó neked, neked volt esélyed kimaradni ebből a rettenetből, ami itt van". s ez igaz. de azt sohasem kérdeztem meg tőlem, hogy milyen más rettenetekben voltam. mert hogy nem az történt, hogy kicsippentettek innen, s hibernáltak. aztán mint csipkerózsikát leporoltak és leraktak fülig bájjal. S nagyjából és lényegében erről is tudok egyet mást, ami itt van. S hát - asszem - megjártam az Újvilág poklait is. huszonhat év ottélés már feljogosít rá, hogy mondjam, nem?
amúgy, most aziránt megy a teljes gyűlölet, hogy nincs eladás. ugyan vevő egy se, de ez majd ide megy le. hm.
a Jillnek felajáltam a segítségem, de ő közös haver-szomszéd csávókat hív, akik azzal jönnek ki, hogy „hú bazdmeg, a hátamon futkározott a hideg attól ahogy a volt feleséged beszél rólad."

mintha legalább is három etnik feleség, hét taknyos fattyú, mezítláb, kánonban négy végrehajtó, pandúr, suvickolt csizmában, meg egy hóhér húsvágó bárddal döngetné itt a kaput.

s a Sandra előtt aztán mondtam neki, hogy ezt talán nem kéne tennie, mert ha ellenségemmé tesz embereket, s azt nem nagyon szeretném, hogy az ellenségeim sűrűn fennforogjanak, használják a műhelyem, az anyagjaim, meg ilyenek. Iszonyattól borsódzó háttal. basszameg. Amúgy pakolom itt az utolsó hadjárat horpadt s kormos serpenyőit, amik valójában semmire se kellenek, mint édes kárörömnek. egy parádés bugyogó, egy cifra bögre, azanyád! -mert csak emlékeztetőül: - még sehova se gyógyult bennem semmi, a fele agyam megzápult, a nyakamban az erek szétszabdalva, végtelen s elmondhatatlan szomorúságban, mert tuttam már megint. hogy nem találtam egy rendes menyecskét, de még jól s mindent el is basztam, s mondtam a kórházban, hogy hát nekem itten sok dógom nem lévén, most én elmennék. s kérdezték

hogy ki visz el?

s mondtam, hát az asszony...
s azt nem mondtam, de tudtam, hogy a kunművésznő, tenyerestalpas nagyvékonyszájjú örökkamasz, világottjárt s hétpróbás, fiúalsót hordó suttyólány, hát az a p…ba nem vezet, mert még az egy év nem volt neki elég az akklimatizálódáshoz s fél évszázad a fölnövéshez, s igy egy osztott-pályás négysávos, egyirányú forgalomhoz sem. Úgyhogy majd én megoldom ezt is. Megint én csinálok itt semmiből egyet...s mentem, kacsáztam, s például azt hiszem ez is hozzájárult a kegyetlen börtönbejuttatásomhoz, amikor is egy ápolónő ilyenre képes a fekvőbeteggel? mert hogy ez a fasz már - idenézz, itt van! vezetni se tud. De, én azért csak mentem, centizve másokat, keresztül járdaszigeteken, buszmegállók kitérőin, pitkines pólyával fejemen,

tizenöt százalékos látással. mint egy vakló a floridai vakhomályba vesző délnek, bedőlt, futóhomok otthonunkba.
Jack
ui.:
s értem én., az a jó.
mert volt énnekem ez a nagy és kemény szívás, de mellé adták ezt a karrakteres barmot, s most meg ezt az egész zagyva történést szavakból szépen összerakni.

2011.Szept. 22. Dede. Fantasztikus, kellett egy friss start, hiába.

Be kell mennem a hálóbarlangba, ami ezután a dolgozó szobám lesz. Iszonyú hideg van mindenütt. Kevés a jó ember. Háát, köszönöm, a választ is, az elismerést is. Nos, igen, valójában provokálni akarlak, „nem elengedni", hogy beszívjon a zagyva korunk vákuuma, bár nem kis felelőség valaki huzatát tüzére terelni. Volt már olyan is, mikor a sok és sokkhatásban valaki mégiscsak a bozótba térül, s megreked lappangó szégyenében. Egyszer valaki ezt prostitúciónk is hívta, nem tudom mi lehet szegénynyel. Végül is az igazság is valamivel szemben van, s vannak – milliószámra – hatodhand életet élő boldog kismamák, nagyik, háziasszonyok, s ezermesterek. A kérdés mindig az, hogy milyen a parázs valakiben, de ez meg nem mindig jól kitapintható. Oda jutottam, hogy – miután oly kevés a magamfajta, hogy a kockázat már nem annyira érdekel. S amúgy is, mindenkinek van saját felelősége is.

Elég sok emberrel próbálkoztam mostanában, meg egy életen keresztül is, s volt, aki ide, volt, aki oda tért be: kifőzdékbe, barlagfürdőkbe, szépségszalonokba, s a korai öregek otthonába. Ott ülnek, s szürcsölgetik a múlószarteát. Úgy nekik! Úgy van ahogy mondod, s

különösen mostanában gyorstalpaló döntéshozatal dresszíren mentem át, elképzelve tucatnyi életutat, helyet, miliőt, több kontinensen. Egy hatalmas pakli bűvészkártya csomagom van ebből, s mindenre van egy lap.

Sent: Friday, 23, szeptember 2011 6:30 AM

Subject: mint régen már az is eszembe jutott, hogy mi lenne, ha összevissza csinálnék mindent, fú!

szeptember 24. Összerázkódtam, mint egy Lázár, mikor egy nő az arcomhoz ért

nos, az jutott eszembe, hogy ennyi netán még az elitéltnek is kijár, hogy így mondjon neki valaki néhány kedves szót. Mert amúgy azt hiszem szeretetből sosem elég, s állítólag napi tizenhét érintés-simogatás, ami igényileg belénk van építve. Hogy normálisok legyünk. Lehet anélkül is élni, aberráltként. Erre évekkel ezelőtt, vad s marcona harcosságom végén jöttem rá, mikor egy fogorvosi asszisztens az arcomhoz ért, s összerázkódtam mint egy Lázár. azóta hajkurászok ilyen „érintőket", de rohadt bonyolult. A modern kor legnagyobb átka a kupleráj eltörlése volt, meg az aids. Én mondom neked. Csak leslattyogna az ember, mint a bótba, s minden megoldódna...Nahát, nem kéne magát kinyírni csóklom. De maga tudja mit bír a szíve. Amúgy ilyen játékban már én is voltam, hajjaj. Sokszor eszembe jutott, hogy hányszor és hány helyen élhetnék-lehetnék valahol segédmunkásként, sofőrként, raktárosként (huhh, az már micsoda rang volt), könyvtárosként-népmű-velőként, na meg hát örökös építész szakiként, ha ha ha csak úgy, mint a többség maradtam volna a p.... mon, kis igénnyel, keskenyvágányú vasutasként. De nem. S a kockázatnak mindig ára van, bár én azon sokat tépelődtem, hogy nem e ez volt a baj, ez a se hús se hal, ez a nem eléggé, óvatos duhaj, lesipuskás, fél lábbal bent, fél lábbal kint, hogy gyorsan meglehessen lépni, s vissza se nézni, s soha vissza set térni. S lényegében ez a libikóka lett az életem, s néha még ezért is életveszélybe kerülve. Hát bassza meg. Nos, arra célzok itt, hogy valami ilyesmibe keveredhetett kegyecskéd is, s értve drukkolok. Mert a nyálbéláktól és nyafka Manciktől meg

hányok. Jól van lányom, ne hagyd magad. S ha más nincs én tudjad kepesztsz. A vissza térés a megnyugvásra, alaphelyzetre értendő, ahol a terrorizmus elmúlik, visszaáll a vetésfogó, a négy évszak meg a cséplőgép. Erről küldök egy képet, egyszer egy norfolki múzeumban fotóztam, egy ruszki festette. Imádom, különösen a tevét. Izsákon is ilyen volt. persze kirgiz tevék nélkül.

Pusz.

Szept. 3. „igazodik, mint púpos gyerek a prés alatt". Egy beszámoló a jégnézőnek

na, már ezért az egy mondásért érdemes magyarnak lenni. ennyire hülye nem lehet senki, még egy nép se. ha meg az, az sokat jelent, például túlélési képességet...s hát most ez a mondás fokozatosan igaz ránk is. szép lassan, kúsznak elő a dolgok mindenhonnan. hogy mi is van valójában itt. Azaz, mi is a fő motiváció minden mögött. Sok minden van, elég szerteágazó, meg rengeteg minden bele van keverve, - ha már liba, legyen kövér. rakjuk ezt is bele, adjuk ezt is hozzá. De a fő ok, amiért dolgok így vannak, meg amerre akarnak menni, az az Sandra. meg az Alex, a kutyája, aki tegnap töltötte be a tizenhatodik életévét, ami egy Guinness record. s hát az Sandra ragaszkodik hozzá, hogy természetes halállal haljon meg. Ami ellen nincs mit mondani.... A dolgok általános megítélésében persze mindig szerepet játszik a Jill betegsége, meg az a tény, hogy az Sandra micsoda egy hős áldozatot hoz, hozott itt a Jillel. Tehát a kutyája meg az anyja. Ami például abban kulminált, hogy mindenféle piszlicsáré munkákért a közelben, Siófokon dolgozik, s nem rohant el világgá, ahova mehetne, pl. Amerikába.

S hát lényegében „arra várunk," hogy az Alex meghaljon. Innentől kezdve – lényegében az Sandrának itt semmi dolga, s tekintettel arra, hogy

huszonkilenc éves, akár világgá is mehet, s férj után is nézhet. Ez marad, mint legjobb opció, mert – s ez se lényegtelen, - az is kiderült itt, hogy bizony a foglalkozása az egy nagy humbug. Mind a két diplomája az. Seggtörlésre való. Nem mindenről ő tehet, ő a szegény, s hátrányos helyzetű gyerekeken akart segíteni, abban a hivatásban dolgozni. Amivel nagy baj nincs, ha valamelyik kormánynak lenne ilyenje. Egy rendes. Van valami fű alatti látvány hókuszpókusz, főleg a külföldnek, hogy ja, mi is. Egy egy ilyen munkahelyet teremtenek, de ez már egy igazi maffia, mert a helyi kolbászsütő unokaöccse, aki egy pék, az kapja meg. Az állást meghirdetik, az Sandra meg is pályázta, a lemondott megbízott beajánlta, de mégis a pékfiúnak adták. Nos innentől kezdve a hazai pálya kifújt, a gyermek máshoz nem ért, taníthat havi ötvenért. Amiből a fele lazán elmegy közlekedésre. Igy hát világgá kell menni, ja, de miből? S hát, ez már megint oda megy le, hogy na de ezért adjuk el a házat? Mert a másik oldalon meg, a Jill végül is felnőtt aggyal már felfogta a helyzetet, s arról beszélt, hogyan kéne megosztani a házat, - lezárjuk a folyósót, a hátsó rész meg az egész műhely az enyém. Ami méltányos, vagy mi. S hát itt tartunk, majd szét szakad a fejem, ahogy ezen törőm. Nem megnyugvás, hanem újabb faszság lett mindenből. Az még egy alternatíva, hogy megpróbálok hintát gyártani, összeszedni valami csapatot, vagy mi, s ha lenne egy kis lóvé, na ja. Amúgy gyönyörű itt s szeretném, ha valahogy alkalmat tudnánk találni, hogy ide tudj kicsit jönni, s megnézni. A Jill szemlátomást szimpatizál veled, azaz talán el tudja ezt képzelni, s okés vele. Kiderítem. Amúgy gyönyörűen telnek a napok, pakolok, rendezgetek, s hát kéne írnom a munkatörténetemet, ami hatvan év regénye. Kb. Hatvan hely, aminek fele magyar volt. Na meg itt van a válás, az eü. Bizt. Meg az Apek. S hasonlók. Te mit csinálsz kérem? Jól van? Jövök megyek, intézgetek? Vagy intézkedek? Tisztelettel

Egy velőtrázó nihilt szirénázó, mérges gázokat sunyin szellentgető, idegenségben. Amerikában fele, negyede, századnyi energiával jobban élnék.

De onnantól, hogy ezeket a lapuleveles árokpartokat választottam, s nem ama pázsitot, ahol a „fű nyírva nő”, a kocka el lett vetve. Mert

a lapulevél, a bogáncs, utat nyit a sárra, az istállók hangjaira, illatjaira, kedves hajnalokon. Ez van, ez ragadt meg. Nem a Madison Avenue képtárai, nem a Guggenheim múzeum Állófogadásai a Pollock festmények alatt. Ott köhögtem, topogtam, s sűrű körbe pislogással igyekeztem magam betájolni, hogy nem álom az, ott vagyok, csak éppen nem tudva minek. S a sokadik ilyen – ó hány millió is! - ilyen élmény után, már tényleg nagyon hülyének kell lenni, hogy az ember ne értse meg, hol a helye. Persze, ha piszok gazdag lennék, akkor valószínű az a kurva is, akinek minden mindegy, jó szajha létéhez illően mindig bele is simul, abba, ami van. Mióta valaki megnyomta a futószalag gyorsitó gombját, percenként kerülnek helyére a dolgok, s olyan jó. Valójában ezzel a benső folyamattal szoktam volt elő állni, ez legalább hiteles. Nem tudok mást, mint erről a szabadságról s igaz útról papolni, annak, ki veszi a lapot. Ha válaszolsz, ha elmondod a te fogaskerekűs állomásaid, az öröm számomra, mert igazolja, hogy nem volt minden hiába. Mi lehet ennél nagyobb öröm?

Pusz, Jack

Az utóbbi idők nyomorult kényzsernyaralása s következményei a hazatelepülésben

Gondoljon mindenki, amire akar, mikor azt mondom kényszernyaralás. „Kényszernyaralás, aminek most, nem először, de rendesen iszom a kárát. Mindig mikor eszembe jut, hogy mit össze-vissza kínlódtam az utóbbi egy évbe kint, mielőtt hazajöttem, mennyi ostoba s teljesen értelmetlen cselekedetgubanc volt minden egyes nap, hét, óra. S mondhatnám, hogy pihentem, hogy gyógyultam, hogy próbáltam összeférceIni két fölborult féltekémet, készre tornáztatni őket a hátralevő feladatokra, meg ami majd élet lesz, egy szibériányi kásahegy másik oldalán. Fát ugye nem a hóban gyűjt a hangya, az a tücsök. S ott hegedülgettem, mindenféle cinicini faszságot, hogy ne üssön meg a guta.

Mert valahol tudtam, hogy az egy dolog, hogy családommal közösen végig gyötrődtük ezt a kölcsönös szabadságot eredményező sziámi operációt, s úgy jártunk, mint az egyszeri négerek, akiknek halvány fingjuk se lett mit csináljanak, mihez kezdjenek, miután felsza-

badították őket a rabszolgasorsból. Ami, azért egyáltalán nem minden tekintetben volt az. Mert ők kertészek, szakácsok, Nannik, házvezetőnők s más „családtagok is voltak. Sose felejtem el, mikor egy nagyon szédült déli arisztokrata feleség gardrób-szobáit dizájnolgattam, a kétszáz pár cipellőnek, fátylaknak és selyemtunikának, valami férficuccba akadván megkérdeztem a művésznőt: tessék mondani hol találom a férjét, hogy odaadhatnám neki. Meglepődve, teljes ártatlansággal, kikerekedett szemekkel s furcsa horkantással kérdezte: melyiket?

S mikor a földöntúli kérdéstől megmerevedtem, frivol mosollyal hozzátette: kérdezzem meg Nancyt... A kit? hát az öreg feka nénét derült ki, aki a házát, házasságát, háztartását, meg minden részletében az életét vitte. S a Föld Anyja kinézetű csokiméni mindjárt tudta mi újság, s elnéző mosollyal vette ki kezemből az alsógatyát, hózentrágert, nyekkendőt, s kiálltot le, föl, oldalt valamelyik emeletre, a számtalan szoba egyikében ébredező valamelyik Dzsónak: - „Hémiszter, kend elhagyta a gatyáját az éjjel a mísznél". Csak hogy illusztráljam, mennyire jó dolguk volt. Később ez az amerikai házvezetésből diplomázott néne leültet a fenséges ételmaradékok, steakek, bólék, és koktélmaradékokkal teleszórt konyhában, amit később a nagy, északi segélynyomorban elveszett szabad fekáknál soha többé nem láttam. Kihült, lecsócsált pizzamaradékokkat, műanyagpohárban csikkel teli kólát igen.

Jégnézőnek is vége. avagy- jön az írás

Jólét! mihez, kihez képest?

Te is írod, mert hogy nyilvánvalóan mindenkiben fölmerül, s miért is ne, hogy na de hát egy onaszisszhoz, vagy akárki botcsinálta orosz vagy magyar újmágnáshoz képest, micsoda pitiáner szarság, amiben én vagyok, vagy amirő beszélek. Csak meg kell nézni az egyik, mondjuk legújabb londoni termékvásárt a sci-fi valóságlátó szemüvegjével, (350 angol font), vagy a kezedhez, szemedhez, stílusodhoz, sebességedhez szó szerint idomuló, alkalmazkodó billentyűzetet, amivel

csak harminc negyven percet kell eltölteni, s mindenben hozzádsimul. (00 angol font).

A pénz mocskos útja s a sokféle hatalom

Végül is ez csak pénz, s akkor még nem beszélünk Bora-Boráról, berlusconis bunga-bunga partikról, 2/7-es konyha és szolgahadról, akik illatos tálakkal várnak, hogy eleget tegyenek minden vágyadnak, s alantas szükségednek. Nem beszélünk a vonal végén csüngő hadseregről, egyik profibb, mint a másik, hogy védjen, szereljen, vigyen, gyógyítson, csinosítson, netán harcoljon érted. Bár itt elég komoly hézagok mutatkoznak, nem létezik zökkenőmentes mechanizmus, gondoljunk itt a bukott olasz, líbiai, iraki selyemfiúkra, akik palotadobbermanokból egyszer csak tetves kivert kutyák lettek, s mikor Afrika „Királyok Királyának a seggébe egy furkósbotot nyomtak, ezt kiáltozta elszörnyedve: „na, de mit tettem én, hogy ezt érdemlem? Vagy a másik, aki ott állt a hajdani Babilon helyreállítási térképével, s igazgatta a hadakat: ide egy palotát, oda egy könyvtárat..., aztán az akasztófán végezte. Vagy Angkor egyik legújabb hercege, aki annyira modernre vizionálta magát, hogy nem csak a pénztárgépet, hanem sok millió honfitársát is szemétre dobta, s most hiába protestál, hogy a nemzetközi főtalár nem jogosult ügyében. Valahogy őt is föllógatják. Ennyit a hatalomról, ami állítólag a gazdagság legmagasabb szintje. Persze ott van az öt Rockefeller, aki állítólag minden nap összeül, s sutyiban eldönti a világ napi sorsát. Ami nem semmi, na de hogy ezt hátulról mellbe kelljen, azért ez mégsem a Dzsingiskán, Nagy Sándor hajdani dicsősége, mikor véginézett a leigázott Eurázsián, mint a Világura. S itt elérkeztünk a Buddhához, aki csak szimplán beült a Fa alá, s úgy lett a világ ura. Se stuka, se korona, csak úgy csupasz kézzel, egy szál gatyába Vagy, ahhoz a Gangesz partján ülő névtelenhez, Nincstelenhez, Senkihez, aki szabadon komponálja elméjében, szívében és lelkében a Kvarkzongorán a Kozmoszt. Azt él meg, azt élvez, olyan égi vagy földi kiváltságot, amilyent akar. S senki sem tudja. És semmi sem kell neki ehhez. Nos, itt vagyunk mi, valahol a félúton, miután egy életet szántunk erre, hogy

mindezt megértsük. Hogy kiválogassuk az ocsút a búzából, hogy a kertünk Zen legyen, semmi, csak a gereblye szépen húzott vonalai a murvában, de tudva, értve, s élvezve benne, általa a teljességet. S nem lemondás ez, nem a savanyú s szőlő, hanem intelligens Választás. (mikor a híres sempruni példabeszédben a börtönőr csúfondárosan megalázni próbálja a rács mögött levőt, már hogy mennyire rábaszott, az ezt válaszolja. – „én azt hiszem te basztál rá, öcsém, mert ezt én választottam, neked pedig fingod sincs mit csinálsz, én szabad vagyok, te vagy a rab"). A tudás a szabadulás eszköze, s erre némely ember képes. Átrágni ezen a kásahegyen magát. (a Cohen az új lemezének egyik számában ezt mondja: „mutasd meg nekem a helyet, ahol a szenvedés elkezdődött". Erről beszélek, mikor valaki ilyen magaslatokon sétál, így tud kérdezni, látni..., hány áttétele van ennek?) S hát nekem az a Gangesz parti majd pucér ember jut eszembe, egy szál ágyékkötőjében, s a kérdés így szól: na menjünk már a búspicsába, minden hívságos nyafogásunkkal, hol vagyunk mi ehhez képest? Ugyanakkor van itt valami, amiről szólni érdemes. Egyrészt tudok róla, hogy ott, ahol ez másképp van, India, Japán, meg ahol alkalmam volt huszonhat évnyi közvetlen tapasztalatot szerezni, Amerikai milyen más társadalmi hátteret tud biztositani az állam. Ez lényeges, mert a világon sok ember számára, - köztük én is – ezek az élet-ideálok árasztanak el bennünket, ötletet adnak, de valahogy le kell tudni fordítani hazaira. Indiában, s Japánban is „hivatalosan" lehetsz önző. Ezen a két helyen azért, mert a mély kultúrában gyökerező megértés ezt lehetővé teszi. Mindkét helyen egy felnőttnek, különösen egy férfinak joga van önzőnek lenni. Elvonulni az élet egy pontján, s magával törődni. Amerikában, de az egész angolszász területen a jólét okozta pluralizmus egyszerűen lehetővé teszi, hogy „mindenki" önző lehessen. A szülőknek egyáltalán nem kötelessége segíteni a gyerekeken, s ezt mindkét fél fölfogja, s elfogadja. Csináld magad, ez a módi. S ha még visszább megyünk, mondjuk az erdélyi havasokig, a nyomor és a nélkülözés mást hozott létre. Az összetartást, a segítő kényszert, s így van ez itt nálunk is. Lassan, a látszatbőséggel szakadozik ez a szőttes: hol elküldi az gyermekeit a bránerba,

hol meg szívszakadva elfogadja a süketelést. Mert a gyerek link. Tele van az ország lassan érő ifjakkal, akik koruk korlátjánál s más okoknál fogva még nehezebben fogják föl, hogy csavarodik a kés. Ahogy a társadalom rengés cunami hullámai jönnek mennek, fuldoklik, vagy gyorsúszik valaki. Rohadtul meglendült mindaz a kiváltság, amire azelőtt semmi szükség nem volt. A Coca Colával kezdődött, aztán jött az ananászos csirke, a pizza és a hamburger, jó cipők, ruhák, kütyük végtelen sora, utazások, amik egy része nagyon jó, puha meleg, na meg nyami, de sok minden csak státuszszimbólum, s valójában fölösleges. S nemcsak Görögország szállt el ebben, de ahogy majd kiderül olasz is, spanyol is, az írek is, meg mind a többi. Mi is. S mindez a bazdmeg még csak most kezdődik széles egy Arábiában. Mindebből talán már kiderül, hogy sokkféle szabadon áramló ötlet – lásd média, Internet, meg a zötyögő valóság között milyen lehetősége marad hazánkfiának. De ez a forradalom sepri a világot, amerre csak néz az ember. Egy icipicit felhalmoztunk, a magyar különösen egy igyekvő fajta. Kicsit lehet ezt azt faszolni azokután, hogy a kurva hadikommunizmus barlangi ősemberré degradált bennünket több mint fél évszázadig. S ezzel a málhával indulunk, önzenénk, kikerekítenénk magunknak végre már egy kis jóságot, egy lépés előre, kettő hátra.

S tényleg muszáj ezt megjegyeznem: Amerikában, milliók és milliók csak gondoltak egyet, s pikkpakkpukk megcsinálták. Legyen az kis, vagy nagy álom. Én ezt elmondhatatlan irigységgel, dühhel, s keserűséggel mind láttam, tapasztaltam. Láttam, hogy végső soron min múlnak a dolgok, s hogy miből maradt ki szegény népem. De azért jó is van. Ott meg soha nem fújtak fényes szelek, fingjuk sincs a Fényes Szelek Szabadságáról, eszmeileg ősemberek. S már mi is fogyasztunk, arra is csurran csöppen, s alakul. Innen nézve tehát elmondhatjuk, hogy elképesztő spirituális gazdagságra tettünk szert, s már csak azt kell kitökölni, mint a híres rejtőkönyvben, „hogyan rakjuk össze a szimbolikánkat, három darabból. Itt dől el a két nagy világtábor, ideológia harca, bennünk, az individualizmusé, („egyént énekelek” Whitman), meg a „párttal a néppel egy az utunk” közösségi agyréme között.

Előre!
Jack.

S persze köszönet a jótanácsért,
Néha nagyon elegem van mindenből, főleg magamból.

Az a baj, ahogy legalább is képes vagyok most magamamat megérteni, hogy nem vagyok többé normális, s ezt tudom. Nem vagyok képes többé ugyan úgy intézni a dolgaimat, s lépten nyomon valami balhé van. S egyszerűen ez felemészti minden energiám, rettentő idegessé tesz, s nem haladok jutok ötről a hatra. Ez így nem fog menni, úgy is mondhatnánk. S egyedül vagyok, min az állat. Hát, azért ez disznóság, ez a gyógyszer ügy. én meg egy hülye vagyok – bár nem tudni mi lesz ennek a végé minden porcikám fájt, s hogy két napja nem szedem őket, sokkal jobban vagyok. lehet ezért híztam meg? Négy óra múlt, megyek az Elenával Pestre, aminek az a fő előnye, hogy korábban tudok hazajönni. nem mintha ennek különösen nagy jelentősége lenne, legfeljebb, hogy mennyire fáradok el. az a Petőfi rádió azért egy jó nagy gagyi, nyál, mint régen volt. s az jutott még eszembe, hogy egyszer majd ezeket valahogy össze kéne vonni, ezeket a külön irt naplókat.na meg hogy micsoda túl kínálat van mindenből, s valószínű ez az oka az általános romlásnak a világban. az emberek jogosan elkurvulnak. minden felől zuhognak a jóságok, s az ember enged. amitől aztán más dolgokat rendesen elhanyagol, s még sok más egyebet csinál velük, nem úgy mint eladdig.hm. persze sok más egyéb ok is van, s nyilván ezek kombinációja teszi az eredőt, de azt hiszem ezt már elég nehéz mind egyszerre észbe tartani. Elég ez az egy is. A lényeg, most, hogy itt vagyok, hazaértem. Nekem kell ügyesen szabályozni s kezelni magam, meg a világot. minél előbb megtanulom, annál jobb lesz. na.

Ezt nem tudjuk még hova.

De először el kéne valahogy válni.

Megyek is. Közben, teljesen hiábavalóan lementem az Elenához. Senki sem ért semmit, s ő is csak egyike a szűkagyú nőknek. Sajnálom ezt mondani. Próbálok itt türelmes lenni, de itt már az életemre

megy ki a dolog, s az nem lehet többé elnéző, mint eddig. S különösen, olyan rémálom után, amim volt. Elmentem a somogymeggyesi parasztokhoz, szerencsém volt, mindent adtak, amit akartam. A kis Polskival, odafelé betonon, vissza földúton. Hoztam rengeteg szalonnát, kolbászt, paprikákat, zöldséget meg minden. S főztem nagyon finom kelkáposztát is, sikerült, olyan, mintha bizony azon kellene élnem. Rájöttem, hogy ki tudom húzni ennek az asztalnak a lapját, s azon jól lehet írni, ha hirtelen eszembe jut valami. S teljes privát.

Hazámba-Házamba, Erna, Lili, Panka

Gyönyörű, gyógyulós szeptemberi napok itthon

Szombat van vagy mi, jó kifogásnak, de sok mindent nem csinálok. Sokszor alszom, eszem, főzök, kicsit pakolok, de csak hogy elférjek. Igazándiból jó nagy kupi van mindenütt.

Valahogy nem bírom a kényszert. S hát persze a gondolat fáraszt s el is emészt, hogy mit kéne csinálni az Sandrával. Mert valójában utipénz kellene neki. Amiatt akarjuk eladni a házunk? A Jill is szereti..., s elég nyilvánvalóan minden jel arra mutat, hogy bőven el is tudja már képzelni az együttlakást. Már elő is jött a megosztási tervével. A folyósó végétől előre fele az övé, itt hátul, beleértve a konyhát is meg az enyém. Ami azért azt jelenti, hogy nekem nincs fürdőszobám. Meleg vizem se. De ez oké. Nem ez a probléma, az a Sandra. Írtam az Jégnézőnek erről, nem tudom ezért e, de nem is válaszolt. Amúgy meg nekem ugye egyáltalán nem ezzel kéne foglalkozni, hanem az írással. De az nyilvánvaló volt, hogy addig nem fogok tudni írni, amig valami rend nem jön itt össze, valami életmód. Ma szüreti bál van. Iszony zene hallatszik föl, épp most mondtam a Jillnek, hogy ennek hallatán nem vagyok a magyarságomra büszke. Egész egyszerűen érthetetlen. Az ember azt hitte volna, hogy majd kihalnak az öregek, a hülyék, s akkor majd egy jobb világ jön. De nem. Ennél súlyosabb a helyzet. S mondtam. Talán megérne egy tanulmányt. Az előbb ki is rohantam, hogy felteszem a Jillnek az egyszerű kérdés:

„TE TUDOD MIÉRT VAN EZ A ZENE, ISMERED HONNAN JÖN, NEM?” S biztos vagyok benne, hogy mindenki tudja. Elmondani nem tudom ki tudná, valószínű senki, illetve csak legfeljebb jónéhány társadalomtudós szövetsége, vagy ilyesmi. Ez a pici magnó ez olyan halk, hogy még itt a lakásban sem tudja ellensúlyozni a kinti csintadrattát. De ez is mindegy. Én is félrebeszélek. Felszínes pletyka az egész. Senki sem válaszolt. Az Elena sem. Biztos megkapta azt a sok marhaságot, ellentmondásos, s első látásra összevissza emailek tömkelegét. Ráadásul angolul, s kész, ez már sok. Már attól aggódok, hogy egyáltalán nem fog válaszolni. Pedig végül is csak annyit akartam, hogy mi lenne, ha én elmennék s személyesen beadnám. De hát ugye most már ebből presztízst csinál, mert előnyre akar szert tenni, hogy legyen ellenértéke annak, amért majd megcsinálom a házát. Mert akárhogy is az nem kevés pénz. Szóval nyilván tele van a fasza velem. Meg mindennel. Ugyanakkor én is aggódom, hogy valamivel több kellhet az önképviseltnél. Mi van, ha valami bonyodalom lapul meg az úton. Nemtudom ez a barom mit csinál. Hülyeség volt ez a telefon. Már csak azért is, mert aki itt számításba jöhet alany, annak mind húszas száma van. A Pannonhoz kellett volna menni, nem a t mobilhoz. Már megint semmiről írok itten. Ez a feltett láb ez egy elég jó pozíció. Végül is tudok közben pihenni. Olyan rettenetesen sok hiba nincs is. S hát iszonyúan jót tesz a feltett láb. Kap az agyam vért. Amúgy már sokkal jobb, nem vagyok annyira álmos. Az előbb el is mentem, hogy na jó alszom, kb. Nyolc óra, de nem tudtam. Elaludni persze szigorúan tilos itt, mert akkor leeshet a kütyü. Olyan meg nem lehet.

2011 magyarázat Elenának a válásra meg Indiára,

Reality show Kötcsén I. lel

hát kérem, az előadás folytatódik,

s ismétlődik is, sok tekintetben, ami némileg megrémiszt. Mert már annyiszor mondtam, vártam és reméltem a jobbra fordulást, hiába.

Az önhülyitésnek is megvan az ára. S jött a nő, hogy nekem most meg mindenem van, bútorom (egy újabb házaságból, ha?) ő meg szegény neki nincs. S adjak ezt meg azt, jönnek a csávók s kéne nekik deszka meg szerszám meg tipli meg csavar, meg apámfasza. Namármost én a legutóbbi tiplijeimet pesten a Baumaxban vettem, egy polc készítéshez, amin lazán elvéreztem. 2008-ban, vagy mi. S jó drága már egy tipli. A mosogatójához még adtam hatot, szupercsavarokkal együtt, de annyi. S mondtam semmi. Aztán próbáltam beszélni a Sandrával, aki azonnal rám támadt, hogy nem fizetem a számlákat. Ami nem igaz. Csak nem fizettem ki a rettenetes elmaradásaikat. S például adtam tizezret csak úgy az Sandra autójára. S már mondtam nyújtsák be a számlát, az egyharmad részt fizetem. Ha nincs családi-baráti, emberi megértés, méltányosság, akkor fityisz van, harmada van. S nem emlékeztek, hogy szóltam...

Hát elküldtem most már emailbe, ne tagadhassák le. Ez megint s újabb üvöltözés forrása lett. S itt állt meg a véres kés a levegőben, a fagyottban. Na mondom akkor én majd főzök, kivettem a csirkafarhátam a mélyhűtőből.

Rámpa az Alexnak

Mikor is jött az Sandra, már behízelgő szelíd hangon, amivel engem remekül lehet kezelni. Hogy csináljak egy kuva bonyolult rampát az Alexnak, hogy ne kelljen lépcsőt másznia. S mondtam jó. S úgy hullafáradtan az előző napi mocsokganézástól, nekiálltam, s jó a délutánban a kis maradékaimból rámpát eszkábáltam. Aztán jött a Jill, hogy van ott egy zöld asztal, a műhelybe, az ő guberálta még régen. S ami nem igaz, neki még guberálóhelye se volt soha, hm. Az az újabb asszony házából került ide. S köze ugye hozzá: semmi. De állította. Mondtam van kép róla. De állította, hogy ő guberálta. S megtaláltam a képet, még ott Dányba készült, de már nem mutattam meg. Kibányásztam a kurva libaszarzöld asztalt, lesöpörtem, s kiraktam az udvarra. Közben elmentek az emberek is, akik a Jillnek polcát szerelték a konyhájában. S még mondtak valamit, ja a tükröt, hogy adjam oda, mert ők két lányok, s ja. S mondtam, hogy én is lányok, hajjaj,

nekem nem lenni fürdőszoba, világítós tükrökkel, meg minden, s most már hesspicsába. S különben is lejárt a munkaidőm. S úgy mocskosan nekiálltam csirkelevest főzni. Hát ilyenek.

Jack

De nehogy azt higgye valaki ezzel vége, mert ez egy reality show, minden nap van.

Reality show Kötcsén II.

Úgyhogy másnap a következő ment: mondtam a Jillnek, hogy le kéne ugranom a helyi boltba, s kéne az autó. Ilyenkor nem válaszol, vagy aszondja, hogy neki orvoshoz kell menni. S volt, hogy rohantam, aztán kérdem ő miért nem rohan, s mondta, „ja, az másik nap volt. Aztán ugye bizonyíthatóan kiderül, hogy a zöld asztal az bizony már az őt követő házasságomból szerződött. Erre a múltkor azt mondta, hogy az már nem számít, csak az első, az Imola, mert ő volt az első. Hm. Rómában ilyen császárnők rögtön mészároltak is, úgyhogy én élni jobb kor.

Nos, mihelyst új lakatpántot szereltem a bejárati ajtómra, (mert a kulcsot nem hajlandó odaadni), látom ám egy régi jó öreg állófogasunk áll az ő kiskertjében. Nem láttam a lelkem évek óta. S hát nem állhattam meg, hogy ne kérdezzem, s ez szörnyű ballépés volt: - hát ez meg hogy kerül ide a kertbe? Na, más se kellett, elkezdett üvölteni, elkapta a bútordarabot, káromkodva rángatta a növények közül, mondom neki hé! Lassulni kérem, még valami baja lesz, de ilyenkor jön a szarok bele, ki a kiskapun, mint egy női Závótcky gerelyvető világbajnok rendesen hozzám baszta. Nos, ennek a dolognak egyszer letörött az egyik ága fönt, s rücskös, szálkás-szúró izébe végződött. Hát ez állt bele föltartott karomba, amivel majd a bolt után, pont a kéményt kívántam volna szétbontani. A Sandra erre már kinézett, mert mindenki üvöltött. Én például azt, hogy ezzel még a végén börtönbe kerül, nem elég, hogy hazudik, lop, most már gyilkol is. S hoztam egy fényképezőt, hogy maradjon ez egy szép memoribilia, vagy mi. Meg ki tudja még milyen perek jönnek. Közben rájöttem, hogy

már odaadta egy óvatlan pillanatba a kulcsot. S úgy, rendesen vérezve mentem a falusi vegyesbe. Szatyrot persze nem vittem, s hát nézett a menyecske, falu szája, ahogy raktam egymásra a tojásos tartót, tejfölt, zacskós tejet, meg lecsókolbászt. A vérző karomra. Mert hogy elterveztem egy rakottkrumplit, muszáj, mert maradt három főt krumplim tegnapról. S egy rokkantnyugdíjas beoszt. Hát, ahogy viszszaértem, ott áll kapuban a Jill, aki gondolom a tapasztalatlanabb Sandra sopánkodását követve jött, s mondta elnézést, de ő sok mindenen átment. Ilyenkor nálunk az átlag válaszom mindig az, hogy a nyomorú sorssal senki se jöjjön, mert abban örök s verhetetlen bajnok vagyok. A Jillben mindig volt egy „tomboy" -os fiús alkat, a repülősgyerek apja annak nevelte. S kb. 333939398. Alkalommal!!!!!!, mondtam neki, hogy ne szkanderozzon velem, én a zuglói Csalán utcában, meg a budafoki Ján nőtem föl. A helyzete reménytelen. S különben is, azok a zsidók, akik mindig „sorsolnak", s geciznek. Most már az összes arab-török népség ott áll kinyitott bugylibicskával, s most már nem fitymátlanitás, hanem faszrövidülés lesz. Szóval ez nem jó magatartásilag, valami mást kéne próbál. De meg mielőtt szépen levettem a második, tartalék kulcsot a Kispolkszky karikájáról, mint alkuerősitést. Mert közben rájöttem, hogy egy pengén múlik az életem, teljesen kijátszanak, a hajónak a papírja sehol, az Opel, aminek a fele az enyém Az Sandránál, úgyhogy mehetek a – oda. S később a Jill észrevette, oda hívott, hogy „láthassa a szemeim", s azt mondta, hogy ezt megmondja az évinek, kolbásszütő húgának. Aki a kispolákot vette neki. S mondtam, hogy le kéne ezeket a dolgokat rendezni, sajna, s ez van. Aztán bementem, levágtam egy régi sízokni szárát, találtam valami ragasztószalagot, s bekötvén a sebem, nekiálltam kemencét robbantani. Nos, természetesen, nem kell mondani, mindez csöppet sem ilyen vicces. Valahogy attól, hogy leirom válik azzá? Vagy mert így túlélhető? Mi van az autó kérdéssel kérdeztem reggel, amint hordta ki a cuccot a kemence előteréből. Az autókérdés nem megoldható, ez volt a válasz, s egyébként meg kérdezzél meg egy jogászt, vannak jogász ismerőseid, nem? S hát természetesen mindenki az ő pártján van, s különösen a sógoromék, akikkel oly

sokáig s kölcsönösen utáltuk egymást. De most aztán versenyeznek a tanácsadásban. Egész népgyűlés licitál az elferdített tényekre figyelve a kolbászsütő lakkozott padjain. Nem tudom, nem szoktam ilyeneket gondolni, de néha az az érzésem, ez a nő mindenáron le akar engem húzni, mint a hínár. Ha neki szar, legyen nekem is. Végsőkig megkeseredett, tönkrement ember, még mindig depressziós, még mindig alkoholista. A házra ugye egyetlen vevő sem jött, de már ez is úgy megy le, hogy „mert te nem akartad".

Ami igaz, s végső soron mindegy.

Utak a két mindegy mentén

S tényleg minden mindegy, hm. De azt elég élettapasztalattal rendelkező ember mind tudja, hogy a mindegyek között micsoda különbség tud lenni, s milyen mérhetetlen konkrét kín kár és szenvedés tudja követni, ha a történet a két mindegy közül mindig a rosszindulatút mentén menetel. Ami itt van. Nem tudom hogyan élem ezt túl, ha egyáltalán. Mert baljós előérzeteim vannak, a java csak ezután jön

Jack

Levél a nőkhöz: Mondjuk a magunkét- avagy, „még keserűbb keresgélésként szívünkben, felemelkedünk, már - nagyobb szerepet játszani" - (Leonard Cohen)

https://www.youtube.com/hashtag/villanelleforourtime

de vajon hol: a kényelmes klisék s a kiforrott vélemény között, a tetszőleges senkiföldjén? A Süketelő Csatornán, beszélünk, hogy beszéljünk? Megnyugtatni akarunk valakit, magunkat, vagy a megalku-

vás nélküli választ keressük, hogy valaki végre megértse? Nagytapasztalatú s intelligens magunk immáron bevetve, hogy egy kicsit jobban, kicsit lazábban, kicsit könnyebb vállal, frissebb lélegzettel, fejjel, szívvel és lélekkel, akár foggal körömmel kivakarjuk, hogy mi az ábra? Vagy mi a franc, félünk a kaparónk elkopik? Mikor hallgatunk valakit, bonyolult, sorserű kupleráját, akkor miért az a fontos, hogy közöljük: „tiszta hülye vagy, olyan zavaros, s jobb, ha beállsz a sorba", vagy azt, hogy smúzolj má, szivikém, viselkedj! Mert? Akkor jobb lesz? Mi? Miért van az, hogy ott van valaki, tökéletes műértő (lehetne) hiszen ő is ezt már mind-mind végig zongorázta. Pontosan ugyanazt a közhelycsalamádélekvárt lehetne a hajára kenni, hiszen ő is baromságokok tömkelegét mind elkövette, s azóta is követi hogy kiszakadjon a magány trombózisából, a szeretetlenség rideg-fém katatóniájából, az üres csakazértisek pityegő önkívületéből, azzal hogy minden józan ész, érv, érdek ellenére, szolgált, cicomázott, lemondott, de remélt, loholt mint egy hajszolt vad, lógó nyelvvel, riadtan forgó hullafáradt szemekkel, s mosta mások szennyesét, az órák tiktak patakjában, azt remélve hogy ez élete nagy esélye, az utolsó, most vagy soha, hogy most majd átfordul, most megváltja, most majd minden jóra fordul, ez most itt más, csak a bénaság pár apró homokját kell szájunkkal ki szívni a csapágyak gépzsírjából, s kész. Onnantól minden sima, zökkenőmentes, lesz, élethossziglan Nirvána, simogatás és ölelés. Avagy -, egyszerűbben, te valakivel, s nem először! nem ugyanazt csináltad? Miért nincsenek igazolva a dolgok a benső okfejtésben, gépezetben, logikában, érzelmi láncolatban? Miért, mi az ember, egy gép, egy robot? Figyelj: láttam én már jól kiszámított s elrendezett embereket is a lila őrületek oltárkövén rúzstól zsíros szájjal a temetők oltárköveit csókolták, köpködték és suvickolták, Egy érthetetlen élet maszlagát hátrahagyva a közönyös sírgondozóknak. Így hát őket nem is kérdezném. S van sok csatorna is, meg csatorna váltó. De – szerintem – egy csatorna helyes csak, csak egy nyomja a helyes dumát, az, ahol a mások tapasztalata, a klisék, a sok általános, - meg az én életem legdrágább kincse, tapasztalataim summálya van

összevetve. Csak! - ehhez kell venni a fáradságot.... Avagy a véleményünk beleolvad mindazoknak a semmitmondó, arctalan, színtelen és szagtalan senkiknek tömegébe, akiket egész életünkben hallgattunk, s akik nem mondtak semmit, örökségük nem más mint - „moslékkotrás kutya tányérja alján: Morzsák, Pajta, Kötél."

Jack

S az egész perverz világ mehet-a, ...oda.

Elmagyarázom: csak mert az embernek van masinája ami felmászik az Éterre, s csak mert valahol az amerikai kontinensen egész éjjel megy apró kommentárral meghintett jazz, s csak mert az embernek van egy jól megválasztott és épített háza, s a rohadt életbe most már aztán akkor kel meg döglik, meg rumbázik, meg tangózik, meg mambózik, amikor ő csak éppen akar, s ha akar akkor teljes gőzzel bőg a zene, s ezt hallgathatja a gőzbe, ahol egy dézsába ül, áll, vagy fekszik, a jó meleg kútvizébe, s ha akarja eszik, s ha akarja rágyújt, s fújhatja kint baglyoknak a füstöt, vagy beszélgethet az őzeknek kint a rétjén, vagy suttoghat valamit a rókának, vagy beülhet az autójába s épp amikor milyen évszak van lemehet a fenséges tava partjára, s kis dalokat s versikéket dúdolgatva mert többé senkinek nem kell megmagyarázni semmit, muszájból. bámészkodhat, vagy éjjel fél egykor nekiállhat fokhagymás abáltszalonnát főzni s zabálni, s föl lemegy s közben, mint valami mulatt a seggét rázza, mert ahogy tesz vesz ahhoz van kedve, s ábrándozik a kilátójáról, amit majd a tetőre a füstölőbe épít, a szaunával, aminek párás ablakain majd csordogálnak a vízcseppek a fagyban, s forog a szőlővel, réttel, s dombok lankáival a körpanoráma. vagy a pezsgőfürdőjére, ami pont befér majd a mosodába, s a kemencében nagy tűz ég, s az összes világi perverzitás és atrocitás mehet a halálba. Így.

Jack

az Elena válasza:

Sityuka! Dézsatündér! Megolvastam az összes irományodat és meg kell állapítanom, hogy igazi abszurd a helyzeted.

De, mint minden viselése, felfogás kérdése.

De! De valójában az egész kezelhető, csak nem tudom mit jelent az utolsó mailben, hogy visszacsinálni mindent?

Ez nem lehetséges. Egyebekben meg csak az egészségedet őrizd, az összes többi dolog megoldódik. Jill még fog tőled bocsánatot kérni, meglásd. Lopkodj nyugodtan vissza mindent, ami kedves vagy szükséges. Kutya harapását a szőrivel kell gyógyítani. Egyebekben, akire a bagoly vigyáz, a diófa az alakján köszönt jóreggelt és nyugalmas éjszakát, aki az őzekkel beszélhet csak boldog ember lehet. És ennek örülj most kurvára, hogy ezt a nyugalmat megadta neked az élet és még van sok másra is esélyed ezzel. De nem esély, hanem tény, hogy boldogság minden nap felébredni és látni a téged körülvevő szépségeket. Helyesebben értékelni.

Nyilván elölről elkezdeni nem lehet, a megtörtént dolgokat kitörölni nem lehet, de a batyut le lehet tenni. És az nagyon nagy megkönnyebbülés. És ki lehet nyújtóztatni a megfáradt hátadat és mártózni az élet szebb dolgaiban. Mert nem arra születtünk, hogy szar legyen. De másnak kell lenni, máshogy kell felfogni, mint eddig. Performance bábból pillangó. Csak előre, nincs más hátra. Visszacsinálni mit, miért is? A jót? Mert jó volt, vagy a szart, mert az volt? Szerintem nem. Nagy döntést kellett hoznom, két napig a szívinfarktus kerülgetett. Komolyan, fájt a gyomromtól a hátamig, a bal karom, azt hittem megmurdelek. De nem szóltam senkinek, had pusztuljak, bezárkóztam a cellámba. Aztán döntöttem és a farktus is elmúlott, plusz lefaragtam vagy két kiló zsírt. Legyél visszafogott Jillel és segíts neki, amiben tudsz. Van időd, majd befejezed a munkádat később. Próbálj vele beszélgetni semleges dolgokról, ha hajlandó. Ha nem, hát nem, de ez ne zavarjon. Holnap szombaton lemegyek, délután, ha jó a pasinak megbeszélhetsz rá időpontot, amit előre is köszönök. Addig is puszik neked, üdv a diófádnak stb. javaidnak. Elena

From: Jack To Elena

Okt. 1. Lel Egészen egyszerű dolgokra

Vágyom, na meg és főleg kis és frappáns kéz meg egyéb mozdulatokra, amivel magamat, ezt a követelődző, kényes és súlyos kuplerájt fent tudnám tartani. Rohadtul sajnálom rá az időt, volna ennél magasztosabb s kellemesebb dolog is, mint ezt etetni, tisztántartani, meg ilyenek. Egy Buddha az ül a fa alatt, s slussz. Nem közlekedik, nem szerel; nem bassza a dolgok öreganyáját nap mint nap. Az egész gondolat ugye valamiféle kényelemszeretetből jön, milliónyi rossz beidegzésből. Amivel itt az ember nyugaton tönkreteszi, de sokkal inkább agyoncsapja a saját életét. S mondja a hírös Sufi nagymester mit kő tenni, ezzel alkudozom itt nap mint nap, hogy ja, csak még egy kicsit, csak még ezt, csak még azt. Pedig..., Ha közben megdöglenék, rámennék erre a baromságomra, amivel annyira igyekszem helyre rakni amire elbaszott magyarságom determinált, akkor legalább te tugggyad, hogy idáig eljutottam, már itt van az egész kinyújtott ujjam előtt. Mert a nem jól záródó s szelelő lélek azonnal ki is leheli mindazt a jót, ami netán fölgyülemlene benne. Se méreg, se nektár, se ragasztó. Csak lötyög a létben, felesleges, mint a zsidók fitymája. Hát, ez volt a mai mise. S mivel a líra mindig több mint a lapos beszéd, megtámogatnám a Mester igéjeivel, lásd melléklet.

Jack

2011 okt. 2 helyzetjelentés a Jégnézőnek,

azt nem tudni ugye, hogy valójában mi történik. Ja.

Kivéve ami velem, s ami egy jó nagy összevisszaság. Se hús, se hal. Se kint, se bent, se fönt, se lent, se közte. Rakom itt a falat, a Gyuri áll fölöttem, büdös, mint a kutyája, de hát segít. Közben aktív részese vagyok, s lettem Elena asszony nagy áriájának, ami hirtelen sarkuknál fogva enyhén felszínre húzott hatalmas ötletek ütemes döngetése. Föl le rohangálunk a kihalni készülő Balaton parton, hekket eszünk jó drágán és süteménnyel meg fagylalttal. Csempéket veszünk, jó sokat s amit nem kellett volna, mert még nagyobb, meg még nagyobb munka lesz, szakik jönnek, akiknek teherautójuk van, s fölösleges volt laposra leültetni a nagyasszony parádés kutyafurgonját. Először csak egy kicsi fürdőszoba pepecs, aztán meg már

minden, a Delila egész budoárja. Persze mindig minden indokolt, meg ja. Ez majd mind kell itt Kötcsén. Nekem kéne csinálnom. De egy seggem van erre a sok lóra. Épp most csodálkoztam el, hogy honnan a p…ból van nekem száz tarkabarka konyharuhám? Úgy érzem, mintha nők kistaféringoztak volna. Hm.

S hát mosok, meg kormozok, meg pakolok, meg falazok. Na meg hát jön a kötelező evő kiegészítő, amikor egy egész éhező orosz hadosztálynak valót kell együltőhelyben fogyasztani. Szerencsére a pulkyaaprólék levesről már áttértünk a tsirkére, s még tovább. Csak hogy nekem nem kéne enni! Egyáltalán nem! Talán egy kis lét, de hát ilyen nincs. Az Elena amolyan etető asszony, ja. A Jillel eljegesült a helyzet, utoljára még bedobta, hogy a hajó csak a ház eladása esetén kerülhet szóba, mint tulajdonom. S hát mondtam neki, hogy ennek igen súlyos következményei lehetnek. S jobb lenne, ha mindenestől kimaradna ebből, mert hogy amúgy semmi köze a hajóhoz, az az Sandra nevén van, akivel pár hete megbeszéltük átadja a papírokat. Csak írjak neki egy ügyvédit. Hogy neki semmi, de semmi köze hozzá. Az Elena csinálná is, de kéne az adásvételi, de mondta az ex, majd meglátja. Amúgy naponta újabb számlákkal jön elő...

Intézem, közben, ezt is. Ja. Minden nap nagymosás van, aminek fele éjszakára esik, olyan egy és kettő között. De már tényleg telnek a fiókok, háromnegyedüknél tartok. Az egyéb ügyeim szóba sem jöhetnek, mint tb, apeh, meg ilyenek. Mit nekem?!Nahát, kicsit így zajlik az élet. Gondolom te meg ügyesen repkedsz, ügyes, okos szabad madár.

Hát igen, ilyenek mennek. Pusz, meg nyusz,
Jack

Okt. 3. Megvan a kemence módosítás terve

Ugyanakkor az időm nagy részét az Elenával töltöm. Ami ugye egy kelepce. Persze el vagyok kötelezve neki. Amolyan lassú eszmélést az egész a részéről. Nem igazán tudja mit akar. Aztán meg átesik a másik oldalra. Föl lemegyünk, s lassan alakul a dolog. Én inkább csak a kisérő szerepét töltöm be. Amúgy a nő iszonyú erőszakos, nagyon

nem hallgat senkire. S ugye az ki lett már sokszor mondva, hogy mind a két nő, ő, meg az Jégnéző olyanok mintha férfiak lennének. Az Jégnéző szokta mondani, hogy ő néha lenyúl és keresi a farkát...

Nabazdmeg.

Ilyen „nőim" vannak. A Jill is ilyen volt.

Hogy miért van ez? Nem tudom. Anyám ilyen volt?

Lényeg, hogy rettentő sok időt és energiát töltök a nővel, mert utána jönnek a kötelező zabálások, néha jók, de mindig kimerítőek. S ami után az embernek már nem igazán van se ereje, se kedve dolgozni. Általában hazajövök, alszom egyet, aztán folytatom késő estéig. De végül is haladok, asszem.

Állítólag jövő hét közepéig még kitart a jó idő. Nem tudom addigra kész leszek e. De mindegy, nagykabát.

Az Jégnéző azt hiszem szarban van, mert majd hazudozásra és bujkálásra kényszerül, dede. Most meg tudja, s lehet rá is olvasom majd az orrára. Igazándiból rohadtul unom már a felállást – mindenestől.

Viszont baromi jó itthon lenni, s egyre jobb lesz minden, ahogy helyére kerülnek, csinosodnak, funkcionálni kezdenek a dolgok. Először életemben saját ízlésemnek megfelelően rendezem be a dolgokat, s nem ideiglenesen. S hát tényleg majd mindenem meg is van hozzá. Főleg tér. S mindig eszembe jutnak a lakóhelyeim. Hogy mennyire jól megcsináltam azokat is, milyen jó volt mindegyikben a végén lenni, mennyire sajnáltam otthagyni őket. Szóval van gyakorlatom és tapasztalatom ebben. Csak hát nagyon gyorsan abba kéne ezt hagyni, s érdemi dolgokkal foglalkozni. Ennyi.

Okt. 3. Rendes választ nem remélve lb

Mondom ezt, figyelembe véve azt az állapotot, mikor széleslátókörű és elfogulatlan véleményre itt nem lehet számitani. A tiszteletreméltó hölgyek, akikkel kapcsolatban vagyok, egyfajta „statisztikai átlagot nyomatnak, s közel sincs saját külön bejáratú, kiforrott félévszázados véleményük. Félévszázados mondom, mert hogy annyi idősek. Tudom a koruk. Nos, innen nézve, keveset várva, azon a parányi igazság margón – „hát ez van, értsd meg, ezek mennek, így van

ez, lehetne rosszabb is hú bazdmeg, tényleg, neked is – de hát hú, ilyenekről még csak említeni sem, nemhogy beszélni nem lehet...

Na nem, gondoljunk bele. Így hát – ki tudja milyen értékrendszer kaleidoszkópjára tekintve, reménytelenül, mint mondtam, csak úgy középre „dobálok" dolgokat, hátha. Minden rendes visszajelzés nélkül. S ezt mondom, remélve a dolog nem megy alantasan körbe…:

Én itten, biztos nem fogok még csak a legpitibb okot sem adni az akármilyen okból alacsonyan szálló nők egyikének, „az ex, nehogy félre legyen értve, - hogy ácsingózhasson. A nagy magyar népi rütyőn kívül van még más is. Nem én találtam ki.

Jó.

S tényleg elbizonytalanodtam mára, hogy kivel lehetne erről beszélni itten.

Jack

hulla levél Jégnézőnek, okt.

iszonyúan elfáradtam. délben szoktam kumni egy órát, de Gyurikám nem hagyta. "igaza volt, annyiban, hogy tényleg jó lett volna a nagyját befejezni, ami nem is sikerült. hiányzott egy darab kályhacső, amiért aztán este elmentem venni, de az se lett jó, mert a rossz méretet választottam. Reggel vissza kell mennem. Rettenetes kálvária lett belőle, amikor mindig elő szokott jönni a fanatizmusom, pedig tudom ez már nagyon nem jó. Csak hát ez megint egy vesszőfutás, folytatása az évek óta tartóknak. Amikor valamiért rohanok, ütöm verem magam, mint egy barmot. most az volt, hogy nem akarok fázni. a Jill ugye elvitte azt a fűtő izét, itt meg más nincs. már így is hideg kezd lenni, jó lenne valami langy. közben teljesen zseniális megoldások születtek, s persze a puding próbája tudjuk mi, majd a próba lesz, s ez is izgat. nem tudom hány köbméter agyagot használtam el szedett vedett, használt féltéglák befalazására, ami a szigetelés egy része. na meg vaslemezeket vágtunk flexel, meg csavaroztunk be, meg samott téglákat. meg csöveket, meg vizboylert, meg át lesz alakítva az ajtó, hogy az is szigeteljen. elvileg működnie kell, azaz ez lesz a világ legszuperebb ultraszónikus kemencéje, ami tényleg süt

meg főz. meg központi fűt, meg minden. próbáltam előre is gondolkodni, s végül is igencsak minimális anyagi befektetés volt, csak hát rengeteg munka és tervezés. menet közben lassan minden körvonalazódott s holnapra már be kéne gyújtani. rendeltem két köbméter fát is, de az csak jövő hétre ér ide. majd itt is lesz kitermelés, de ahhoz is idő kell. amúgy még ezer dolog hátra van, további burkolatok, csinosítások, s hát persze a kiganézás, mert itt nyakig vagyunk a törmelékben, agyagban, koromban, s társaiban. Gyurikám amolyan mesebeli félember, a kosz tartja össze. nincs annak semmilye, csak egy víz nélküli kunyhója, egy kályhával. meg egy kutyája meg egy macskája. de ha hiszed, ha nem, ez egy csupa szív és lélek. teljesen balfasz, de ő keverte az anyagot, meg hordta, meg tartotta, meg pucolta, meg adta, meg minden. amúgy azt is nekem kéne. s hát teljes kizsákmányolás, mint mindig is volt, egy kis ezért egy kis azért. pár használt ruha, kis kaja, kis lóvé. valaha egy elég népes családja volt, de már csak ő maradt. a Joti nevű egyik bátyja nemrég halt meg, ő volt az egyik fő emberem, aki nélkül biztos nem állna a ház.

ezek az elcsámborgott indiaiak elvarázsolt lények, mert a világot totál másképp látják. árják persze, az az alapvető, nemesi fölényükből azt szokták mondani, hogy "na jó, hát segítek én magának". miközben ezek a világ legcsóróbb, szegény, rendes cigányai. ha látnád, hogy élnek, hát biztos hányat esnél.

velünk nagyon rendesek, s mi, az egész családom tényleg szereti őket. segítünk nekik ahogy tudunk. a Jill egész kálváriákat járt már értük a szociális útvesztőkben. Az éltet, hogy nemsokára bál majd a dolog, s főleg még a hideg előtt. nagyon kiakadtam estére, rázott a hideg, s félóraként valamelyik izmom görcsöt kapott, amitől a falra másztam volna, ha tudok. ehelyett csak a fogam szorítottam itt magamban. Most is fönt vagyok, terveztem a továbbiakat, hogy holnap már azzal ne menjen az idő. tényleg rohadt bonyolult, s különösen így, hogy kissé lökött lettem hosszabb ideig tart, asszem. azelőtt sokkal élesebb képeim voltak, jobban láttam magam előtt, amit elterveztem, soha még rajz se kellett. minden ott volt a fejemben. valamit azért már aludtam, s mindjárt megyek is vissza. nemsokára ez a ház

elképesztő jó lesz, meglátod. kicsit bízzál bennem. Amúgy, mi van a Skypepal?

pusz,

Jack

képeskönyv, ljég, okt. 5

nos, az ilyeneket, mint szüret, meg városi turistaként jól kiszínezed, ja.

Ezeknek a tevékenységeknek már csak a romjai és maradványai vannak. Igen, volt egyszer egy olyan is, de ez a mítosz is sok mással együtt elszáradt. Pár szomszéd összeszaladt, s délre minden ládákba volt, mert hogy ez minden csak nem szőlőművelés. Tizennyolc éve könyörgők, hogy hozassunk trágyát a szőlőbe, mert csórikámnak már nincs mit szívnia. Minden évben elpusztult vagy húsz tőke. A hordók darabokra estek, s így tovább. S persze lehet hivatkozni erre is arra is, el is lehet bújni mögé. S mindenki, aki maga is minimalista, pártfogolni is fogja a leépítést. Ezek az emberek nem is telepitettek szőlőt, meg mást se soha. Amilyük volt az nem nőtt, hanem mindig zsugorodott. Értem én, csak hát nem erről volt szó. Valami egészen másról.

Amúgy én az utolsó leheletemmel még mindig építem ezt itt, s a szüreti napon is azt tettem. A leszedett szőlővel nem tudom mi lett, s nem is érdekel. Nekem ugye, „ahhoz semmi közöm". Tudod, azért el tudtam volna ezt az egészet képzelni valahogy másképp is, egy olyan emberrel, akiben valami más van. s én nem beszélek itt betegségről. Én kikutyázásokról beszélek, uras kutyasétáltatások miriádnyi idejéről, a kikocsizás mintájára. Éveken, évtizedeken keresztül. A lejtős telkeket mindenütt a világon teraszosítják, hogy ne follyon le rajta a víz, de itt visszacsinálták, amit én elkezdtem.

S mindenre van magyarázat. S már hallom is ahogy te is ezt teszed! Megérted miért szar a szar, s jól van úgy, mert úgy van.

Így.

Na jó, látva ezt a szélmalomharcot, abba is hagyom. Várom a reggelt, csinálni valami progreszt.

Az meg az én világom.

Jack

Okt. 11. just after midnight

Éjszakai spinakker mosás, avagy a soha véget nem érő kupleráj

Nos, most, hogy elmúlt éjfél, s rágyújtottam apipámra, hogy elnyugodva kissé, szíjjak három-négy slukkot. Kell ez az karrakteres, korhely nyugta egésznapi, hiábavalónak tűnő sziszifusz után. Valahogy így volt: Reggelre ellangyultak s félig dagadtak a tarkababjaim tegnapi csirkeetető, s méregdrága amerikai pulykasütő edényben, amit a helyi baromfik mégsem tudtak se szétkapirgálni, se szétcsipegetni. Enyhén össze volt fosva ugyan, guanó, tudjuk, s az ex hihetetlen leleménnyel ebben tálalt nekik, mert hogy pont elég mély, pont jó nehéz, s nem borul ki, s tényleg jól saccolta, bírja a strapát. Ezt már az utóbbi napokban magyar kemikáliákba áztattam, óvatosan súroltam. S megszámlálhatatlanszor szalmonella ellen öblítettem. Spórolunk az energiákkal, így került a kemencébe. Ami viszont még csak próbaüzemben van. még mindig folyik az átépítés, korszerűnek kell lenni. S az egész éjjeles lázas tervezgetésből arra riadtam, hogy kéne répa. Meg zeller, meg minden. Mert hogy vettem én dögivel, szép szálasokat, s nagy kegyesen felajáltam családom itt maradt tagjainak – akkor még az Sandra is itt volt – s ime, éltek az alkalommal. Csupán egy ét egér s meztelen csiga rágta, nyeszlett példány maradt.

S hát megyek az első falusi bótba. Kedélyes beszélgetésben vannak ottan munkanélküli kapaszökevények. Mondom répa. Széttárja a karját az ürge.

Van, fehér, s a sarokban egy szétesett papírdobozban kunkorodó egérfarokra mutat. De amúgy van apróra vágott szárított, konyhakész? zacskós, tök jó, ő is azt használja. Mondom az jó, viszlát. S megyek a másik boltba, be Szárszóra. Ott van minden, zsömle is. Na ez már baj, mert akkor muszáj megenni maradék disznósajt, tejjel. S most jövök rá, hogy életemben először ülök a napsütötte konyhaablakomban, s ezem friss zsemlével disznósajtot. Hűvös van kint, de ragyog minden. A leszüretelt tőkék levelein gyönyörűen játszik az őszi fény. Hunyorgok az élvezettől, s úgy döntök, hogy ahelyett, hogy kirohannék koszos munkásruhámban a hóra, inkább fölteszem a

kuktába a babot, s kicsit visszadőlök langyos kemencefészkembe. Elvégre majd fél éjszakán meg pakoltam, mostam, úgyhogy legyen ez a luxus, amit annyira imádok, improvizálva ledögleni. Ilyent, ilyent tényleg csak főurak s kismamák engedhetnek meg maguknak. Ez aztán megszabta az események láncolatát. Mert amikor egy óra múlva felocsúdtam, pont jó lett a bab, a további bevetéshez. S hát ugye minden imádott anyáim-nagyanyáim s más tanult tájjelegeket kívántam kérlelhetetlen szándékkal mind belerakni. Ugyanis ez lesz békés s szabad életem első fáintos bablevese. Szerencsére volt is minden más itthon: szalonnák, kolbászok, fokhagymák, meg minden.

Szépen Kislángra visszatettem, s gondolván, ennek már sok idő nem kell, vissza dőltem ismét, mert hogy majd ki lukadt az oldalam, hogy milyen lesz.

S hát, mit mondjak? Isteni lett, amilyennek lenni kell. Pont elég lett a rántás, s még csipetkét is csináltam.

Itt próbáltam levágni kicsit, mert azért a jómelós nem lógunk beidegzés is beindult a mélyben. Találtam egy húsirdaló borotvaéles késgurigákból álló készüléket, mondom majd azzal kaszabolom föl, keresztbe kasba a tésztát. A csipetkéét. De hát ez megbukott. Mindenféle metódust bedobtam, hiába. A gané elvágta ugyan, de újra bele is ragadt, s összeállt. Talán száritani kell, vagy mi. Maradt a kézihajtányos csipp-csip.

Nos, egy rendes férfiember legalább öt tányér bablevest szokott enni, én így tudom. Így is lett. S mit mondjak? A disznósajt és a bableves után, féltizenkettőkor, megint szieszta jött. Rémálmokkal. S mindennek persze a tegnapi tömítés-betevési kudarc is az oka. Mert hogy megcsináltam a szétment, négyternyérnyi nyolclukú, ovális, nagyközpontilukas gumi tömítést, amit nem lehet kapni, de a belülről kifelé húzandó háromkilós zárókupak lukjaiba csak nem találtam bele a kemence tetején, a félsötétben. Lehangolt ez a dolog. Fölkellett töltődni a feladathoz, mondjuk finom házi bablevessel?

Mindenesetre a súlyos mulasztás mardosó érzetével végül fél kettőkor kirohantam. Az ex mindjárt lecsapott rám, hogy kell a fűrész. Az

egyetlen működő gérvágónk, ami egy precíziós asztalos szerszám, s ő tűzifát akar vágni vele, mert – nézzem meg, milyen gyenge a keze.

Felállítottam neki, s halálos rettenetben mentem a bojleromhoz. Mert mikor kint voltam kicsit elvágta a kezét egy ilyennel. Valamikor ügyes carpenter segédként sokat segített, de ez régen volt. S hát úgy döntöttem, hogy lebirkózom a kemence tetejéről a nagyonszoci alumínium tartályt és kiviszem a fényre. Mert hogy be kéne lesni a lukjaiba, hm. A nap meg mindjárt hanyatlik, s még valami könnyű gúnyát is kellett keresnem, mert folyt a víz a hátamon. A birkózástól.

Próbáltam felkészülni a gondolatra, hogy az egész vízmelegítős ötlet, munka, befektetés, s fáradozás hiábavaló volt, le kell bontanom, elölről kezdenem, szégyen és bukás és gyalázat. Ha nem sikerül bebűvölnöm a helyére a nyolc csavart. Mert a beillesztett skalpja nélkül meglékelve nem működhet egy vízmelegítő. S amire a sötétben, sokórás behugyozás veszélyben sem jöttem rá, röpke egy óra alatt kint a tompuló fényben sikerült. Volt még pár kis sokk, de az nem számít. Aztán gondoltam kéne zuhanyoznom, de ehhez még túl korán volt. Viszont le kellett dőlnöm, mert úgy a sok aggodalom, aztán meg a siker lestrapált. De előtte még elégettem pár ezeréves számlacsomagot, a Kunparaszt báli ruháit, hogy legyen fűtésem. Ezek együtt jól égnek, mit mondjak. Aztán jött egy óra agypihentetés. A nappali elrendezésével nehezen jutok dűlőre, kb. A huszadik tervemet hiúsítom meg. De gondoltam deconstruálnom kellene még jobban, ami ott kint van. mert akkor majd csak kialakul valami elképzelés. Úgyhogy így tettem.

Szétszedtem az őszes mocskos hajómatracot, mentőmellényt, találtam további zsák ruhákat, pl., amit vitorlázáshoz szoktunk volt használni. Tányérokat. Nagymamás vászon bevásárló kocsit, amivel Dányban jártam a bótba délelőttönként. Sok kutya és macskakonzerv kellett, amik rohadt nehezek. Ezért egyébként igazságtalanul megvádoltam Jillt, hogy ellopta. Kereste is, hiába. Bár nem tudom fogok e még valaha nagybevárárni....

S hordtam az újabb mosnivalókat a mosodába, a koszos konyhaizéket a konyhába, hogy majd elmosom a nyugis éjszakában. Amikor is

találtam egy spinakkert. Egy zsákban. Soha nem használtuk, de gyanús színe és szaga lévén, hirtelen ötlettől hajtva mindenféle gombaölőkben beáztattam. Furcsa, alvadt vér szerű lé jött az egyébként még mindig élénk színek közül. aztán még pakoltam, ide oda, egész addig, míg meg sem tudtam mozdulni. Ekkor mentem aludni. S arra ébredtem, hogy nyitva felejtettem a nappalira nyíló ajtót, s ráz a hideg. Hoztam hát a dunyhám, ami a szekrény tetején évek óta árválkodik nélkülem. Kicsit az is büdi volt, de viszont jó meleg.

Folyt.

Jack

Okt. 12. Felemás, avagy a hazai pálya; a női emancipáció mikró-lélektana

Megint egy nő...Úgy értem belelátni a vadrejtelmekbe, ami a női lélek, ja. – ahol valaminek, valakinek meg kell felelni, de annak is főleg érzelmileg. Ahol a sűrű szempillarebegtetések alatt a tekintet c-dúrban a-mólokat kutat, hogy milyen melódiának - s ban kéne lenni a talajcserének, falbontásnak, shitthordásnak, s milyen nyitány amikor jövök, s milyen finálé, ha vége. Racionális érvek, értelem, számok, súly, ár, ez mind mehet a…., „kit érdekeltbe". De hogy még mondjunk valami mást is, ebben a, bevezetőben, teregessünk még egy két részletet is ki: Végül is gondolatban belemenni dolgokba, jobb esetekben a szükséges előfutára a majdani tettnek, s attól még senkinek sem lesz gyereke. Bár bizonyos maszatolás és a rosszemlékű takarítás így is sokszor elkerülhetetlen, s marad utána, nem? S hogy mire jó a kis népi toporgós? A shoppingolás imitálása, ahol sorba s menetrendszerűen zárnak be boltok az orrunk előtt. De sebaj, ugye, nem ez az érdekes? Hanem az ábrándozás, a tervezgetés, s más lötyögi.

Hát arra, hogy az emberek, mint polipok kitapogatják egymást; az ábrát, a hangulatát a lesznek, s hogy lányos, asszonyi, női kényünknek „egyszer a rohadt életbe már" végre megfeleljen. S kell erre idő, türelem, a másik mintha ott se lenne. De majd rájön, nem? „Másképp

honnan lehet tudni, amit nem tudunk”? Ez az egyik kedvenc mondásom. Valahol el kell kezdeni. S itt van a baj ezekkel az önálló, félig emancipált nőkkel (hölgyek ilyen szoci taposómalom után ugye túl fennkölt lenne mondani, de a munkáselvtárnő is nagyon lecsúszott. Az eredmény, hogy „ezeknek” se férfi, se nő igazán mondani nem tud semmit. Tudják is, ezért is járnak, kötöttek ki ebbe a felemás cipőbe. S hát ott a gyökérben van eltemetve...Ugyan kozmopolitizálódtunk, amennyire csak lehet, anyagilag se függünk, annyira..., de hallgatjuk, figyeljük, próbáljuk követni ezt a kavalkádot, a csikicsukit. Vagy mit. Igen ám, de most jön a sokként újra átélt hazai tapasztalat: mert Kishazánkban muszáj hibáztatni. Tárgyat, embert, rohadtkurvaédesanyját. Kint - ha akkor, éppen ott van, az ostor végén, hát nagyot tud csattani. (keletebbre még rosszabb, húha. Az a fonottokalácsfejű, hajú Júlia cárnőcskét először visszapofázásért, majd hatáskör – szerep – túllépésért hét éves bazdmegre ítélték! Van ilyen? Kint, Amiba kezdtem el föntebb., ja, ott nem hibáztatja senki a kalapácsot, ha rábasz valaki az ujjára. A szöget se, ha elgörbül. Nem mondják, ez a „rohadt kalapács, vagy rohadt, kib...szott szög”. S nem folytatják az embernél, se a férjénél, se a gyereknél, se az anyánál. A szakinál se. De itt muszáj. Van ez az öngerjesztett, muszáj szidó-hisztéria, ami mindig alanyi. Ezért aztán valamibe is kezdeni veszélyes. Persze a népesség nagy része muszájból kénytelen megélhetésileg belemenni ebbe az eldurvulásosságba, most éppen két állami főmufti megy igazságtevésre az országos ítélőszékre. **Hogy a dolog véres vagy az anyád**...S lehet a mi volt úttörő csapatvezetőnket is bezsuppolják. Na, rács meg bilincs, meg nyilvános arcul köpés. S mondhatnánk, hogy mi itt a kiút. Azon túl, hogy riadtan visszahőkölünk, mikor látjuk, hogy itt nem csak általános társadalmi gyakorlatról van szó, hanem valaki a jó és hiánytalan alkalmazkodásán túl, még maga is a teljes öngerjesztésben sajátosan egyéni tökéletességre ácsing, újgazdagosan sztereotíp, miközben azt állítja, hogy ő buddhista! Van egy másik, hogy utolsó leheletünkkel megpróbáljuk meggyőzni, hogy márpedig a végkifejlet itt sehogy sem lehet totál éteri, finom, s rád szabottan cizellált. A rohadt életbe az is beágyazódott!!! (kivéve, naná, ha van

elég léd. Mint a divatmajom esetében, aki daruval emeltette fel magát, hogy lássa mekkorát akar a budai parkerdőből még elfaszolni, hogy elegendő legyen a kilátása a házából. Neki ez lenne a kiút, a közutálat, a törvénytelenség, a bontás kockázata. Ő a genyóságban üdvözül-ne..., de ő is rábaszott, mert neki meg van pénze!) Lóvé hilyán meg marad az ősközösség, az apró szolgáltatások és szívességek kibogozhatatlan szövevénye, s imádott s jólismert szarérzésünk táptalaja. Felülkéne ezeken emelkedni, mondaná hazatérve s külföldi tapasztalatokkal megspékelve. Marco Polo. Valahogy nagyvonalúan, modernebbül. De mikor látja, hogy e látásmódjáért meg kicsit félnótásnak nézik, s közben a sok roma, hogy öli egymást a sikátorokban, ijedten visszahőköl. Mert imigyen beleágyazva a nagy népi lötymedákba, ahol mindenki legalább egy lábbal biztosan beleragadt, s megy körbe, mint a leszögezett lábú Pistike, s végül is helyesen, s „reálisan" látja, használja, adoptálja – kérem – ami van, „ez van", s hát ő is megérti, hogy ezeknél az ős, s hősmagyaroknál, honfitársainál is így van, nincs mit tenni. Ahol újkori királyok és vezérek sem értik, miért értené más, csak azért, mert ismeri? Ha a Gyurbánt ismerném, elfogadnám? Az egészből jó nem lesz. Nem lehet. A majdnem polgár nem képes felfogni a sok bonyodalmat, hanem majd rám pattintja. Felemás itt minden, ki ezért, ki azért. S felmerül, ha ennyire világgá mentünk, vállalva minden ama átkot, hogy így is úgy is kiszakadjunk, akkor most ezt is még miért akarjuk mindenáron magunkra rántani? Mindenesetre elgondolkodunk rajta, s az is valami, nem?

Biztos másképp is lehet ezt mondani, de akkor a sok igazi ok közül a java kimarad-na. Asszem. Tehát mégegszer a kérdés: minden attól függ, valaki érti, tényleg buddhista, vagy csak keni, kenegeti?

Jack

Mi van, hazaértem? Menetek otthon a Jillel, Gyuri cigánnyal

- „hogy állsz, kérdezi Jill, miközben a kemencét bűvölőm. Nem értem a kérdést.
- Mert?
- Mert kellene nekem a Gyuri, föl kéne vinni zsákokat, szólnék neki, ha megtalálom.

- Sehogy, illetve nyugodtan, persze. Késnek, már azt hiszem nem is jönnek. Pont szieszta időm van pipa vagyok. Lefekszem mikor hallom a zörgést. Sokkal nagyobb a forgalom, mint gondolnám. Máshova is mennek, mint ami indokolt. Próbálok elaludni. Aztán azt gondolom, hogy mégiscsak balekság így hagyni, hogy a Jill átverjen. Most lop. Minden ki van pakolva, meglepetés, más azt hitte nem megyek föl. Fölkapok egy gatyát. A padlásról ugrik vissza, zavartan. Ügyetlenül próbálja becsukni a durva reteszt. „csak néztem, hogy s valami zavaros duma jön. Azt hiszi oda már nem mehet, holott nem mondtam ilyet. Hogy van Gyurika? Jól, s maga jóska bácsi? Én is. Jön a rossz idő, ez az egyetlen téma, amiről tud beszélni. Na had nézzem csak mi van itt, megyek a tárolóhelyhez, aminek csak neki van kulcsa. Levághatnám a lakatot, de egyrészt nincs másik, másrészt várok, mi lesz ebből. Annyira képtelenség az egész. Várok a jó pillanatra. Alkalomra.
- Még át kell rendezni itt dolgokat, mondja. Most csak bedobáltuk oda belülre a zsákokat.

ja, gondlom ügyesen előre bepakoltál, ne látszódjon mi van benne. A lopott holmi.

- Nincs itt semmi lopott holmi.
- Akkor miért nem lehet megnézni?
- Nincs mit megnézni.
- Szeretném, ha fölhozhatnám ide a vitorlát, mert annak nincs helye. Értetlenül néz rám, nem lesz már arra neked szükséged, lehet ezt gondolja. Mindig ettől félek, ez derül majd ki.
- S hol van az én storageom?

Gyurika persze a szót biztos nem érti. Szűköl, mint egy kis állat a padlásajtóban.

Menekülne, mint a Bingo ő is, mikor veszekedés van. fél. De a hétköznapi társalgástól megnyugszik. Fél lábbal azért belép a hosszú

déli szárnyba, a létrára is lenéz. Egyik rosszabb, mint a másik. A padlás egy zsákutca, a létrára lemászni gyerekesen ügyetlenkedve lehet csak. S mégiscsak egy felnőtt, s ennek meg kéne őt tudni védeni. Amúgy kinek van itt igaza, a rosebb sem érti ezeket. Sejtettem, hogy balhé lesz, nem szeretek ide jönni. Mikor ezek találkoznak, mindig kitör a balhé. Durva ember ez a jackbá, az néni meg szegény beteg, milyen kicsi, de valami igaza van pjackbának, csak ne kiabálna mindig, azzal mindent elront. Nem szeretem, ha kiabál. Enéni tud halkan lenni.

- Csinálj még másikat, van anyagod, ott vannak a fűrészeid, értesz hozzá.
- Tényleg, te nem vagy normális. Nyilvánvalóan nincsenek megfelelő szavak, ilyen hirtelen. Dadog. Hogy van az, hogy tiéd a garázs, a pince, minden.
- Neked meg ott van az egész műhely, meg a padlás többi része.
- Sok pénzért, rengeteg munkával csináltam meg a családnak azt a helyet. Hogy az eső és por, az egerek és más kártevők ne férjenek hozzá. Végül is tető alatt van, de rengeteg munka van mögötte. Tényleg van, lenne még hely, de se idő, se erő, se pénz nincs rá.
- S különben is.

Ez a nő nem normális.

S mint mindig szokott, most is hirtelen ér végett az asszó, jackbá' megunja, inkább csak felvetés az egész.

Kisnagyember! Itt van néhány koan Levél Elenának

- „úgy örülök, hogy látlak, szívem repül, mint a sasmadár! – kiáltott fel az öreg indián törzsfőnök." (mikor meglátta a Dustin Hoffmant, aki a szerepet játszotta.)

Nahát, valahogy most én is úgy vagyok veled...Úgy aggódtam, meg aggódom. Igazándiból én ilyen aggódós vagyok, maradtam, hm. Olvasván leveled, felhők tarkítottak az eget. Jó-jó, amit mondasz, de ezeken már, ezeken is már túl kéne lenni. Ugyan hosszan ecsetelem

a valót, de mintha elbeszélnénk egymás mellett, sok minden lejön, de valami nem. Pl. a hajók, mióta a világ világ ugyan azt hozzák Csak így, kijelentő módban, ponttal. Portékát. Rosszab idő sincs. Valójában két síkon fut az élet: Az egyik, amelyről a Radnóti főnök beszél, mikor azt mondja: „oly korban éltem én. Hátbazdmeg, ilyen van. Ó, hogy mondhatnám én is a magamét, s tényleg, említettem is volt neked. A dollárhoz képest a világ jól elbaszódott. Én ennek vagyok az áldozata. Igenis! Na meg a Jillé, az hétszentség! S ezekhez ezek a jelzők csak kurva jó küretek, ezzel mennek. De érzed a pudvát? A falsot? A hátvágánygázt? Na ez az. Mert ugyan olyan hévvel, s őszintén szoktam is mondani, hogy én olyan rohadt szerencsés vagyok. Hogy ebbe a korba születtem. Nekem ez a csodák kora. Mikor kicsi voltam, hat, álltam a zuglói szocreál lakótelepi, harmadik emeleti ablakomban, s nagy polémiába keveredtem a Jóistennel. Hogy adjon má' nekem egy varázsgömböt, igen, szó szerint, amivel mindent lehet látni. S hát kellett neki egy kis idő, naná, de itt van. ezen írok. Például én azt szoktam gondolni. Hogy azt a sok marhaságot, amit én kérek, azt is adja. Amit nem, az biztos már túlzás volt. S el tudom képzelni, hogy innen egész nagy Kínáig kell megváltoztatnia az oksági láncolatok végtelen sokaságát, vissza a múltba, előre a jövőbe, hogy engem, sityukát kielégítsen. S még hány ilyen alak van. milliószámra. S elképzelem, ha én lennék Ő, - hát nem is tudom, hogy csinálnám...Szerintem a Buddha egy kibaszottul kiábrándítóan realista pacák volt. Most hallgatva, hogy mi van a Fidesszel, hát elképzelem, hogy olyanokat mondana, jajj. Úgy jönnénk ki a csőmozijából mint mikor tarkón basztak, mindannyiunkat. Mint fáradt öreg molyok kóválygognánk, alig találva a megszokott járást. Ez nem egy szar kor, nem ömlik itt semmi, sehonnan. A parkoló ember teszi a dolgát. Csal? Naná, miből éljen? Én is annak idején, hm. Mit meséljek. Szoktam mondani az Jégnézőnek, mikor megyünk tőlük a busszal, hogy itt szoktam volt visszatolatnia Zsiguli taximmal, mármint Budakesziről a Moszkva térre, hogy jó legyen a gurulóm, azaz visszafelé menjen a számláló a kilóméter órában, s így kiérdemeljem a havi ezerhármat. Ami a fizetés volt. Meg egyáltalán, hogy ne vegyék el a kocsit tőlem, a váltóm.

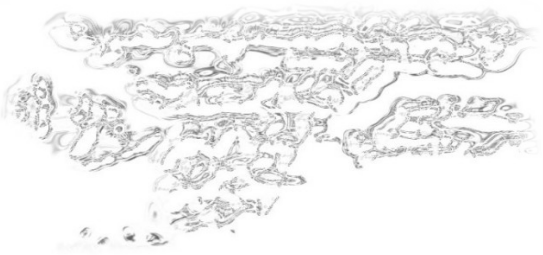
Mondok más, példát: Az egyik, megint az indián, aki azt tanítja a fiának, hogy a földet nem lehet megvenni, birtokolni, csak használni. Aztán visszaadni. Mert az nem portéka. A másik, amit a Kennedy, a meggyilkolt idősebbik mondott: - „ne azt kérdezd, mit adjon az ország neked, hanem hogy te mit tudnál tenni érte". S hát, ha nem is kell ezt mindjárt úttörősen fölkapni, elgondolkozni el lehet rajta. S akkor még nem beszéltünk arról, hogy csattan egy tenyér, na nem...De mondok erre is példát, nehogy csak fellegezzek. A kevés született buddhista – furcsa módon majd mind nő volt, akivel találkoztam. Az egyik a barátom anyja, a Fitznéni ala Petres Imola volt, Fehérváron, anno 1969 tájékán. Kérdem tőle: - kedvesÉvanéni, miért tetszenek itt Fehárváron lakni? Egy pici nő volt, olyan egyötven körül, jó nagy barna szemekkel. S amit rám meresztett. Miért? nem mindegy az ember hol lakik? Több tizezerszer jutott már eszembe az utóbbi, röpke fél évszázad alatt, most is. S soha nem jutok a végére. Ez egy igazi egytenyeres. (azzal együtt, hogy ugye ők voltak, a férjével, Fitz Jenővel a Fehérvári Múzeum igazgatói, ők csinálták a táci ásatást stb. De ja, így is. A másik a Leila nevű görbelábú, nagyseggű, hebehurgya ausztrál-magyar professzorfeleség volt, egy amerikai kisvárosból, ahova nagyon száraz, nagyon kimért férje révén került, s ahol sok lányukat otthon iskolázta-nevelte: Valamit kérdeztem tőle, hogy miért nem korszerűsítenek, újítanak föl valamit, a házon? Nem tudom, mi volt már...S ezt mondta: Ó, ugyan már Jack, én azt gondolom, hogy nekünk már így is sokkal több mindenünk van, mint amire szükségünk lenne. S ami „nem volt igaz", egy másik, akármilyen értékrendszer szerint...De hivatkozhatnék az Eliotra is, a költőre, aki azt mondta: „otthon az, ahonnan az ember elindul". Azaz, az nem egy földrajzi hely, Kötcsén, vagy Budavárosban. Az egy pintyőkés, szánkós, trubadúros s nagy hallgatag s pacifista pókokkal teli meleg hely. Vagy pimasz, jampi, kék jégcsimpánzokkal térdzokniban. Pl. Kinek kinek. Vagy ne akarj valamit nagyon, mert még megkapod". S ez már nem is Buddha, ez tovább lép, ez tao. Ja. szerintem az ember útja, az a kintről befele tart. S ami bent kezdődött. Igy hát nem igazán

lehet hallgatni senkire, mert mindenkinek fingja sincs az én bensőmről. Mire elmondanám, ha tudnám, már nem az. Így, mindenkinek. Egyáltalán tudom én? (azt mondják az ember álmait csak egy ember érti, az álmodója...) S el is tudom mondani? S elmondjam? S ki értené? Aki én, nem? De én egy van, Itt van, s nem mert bármi módon bizonyítandó, bizonyítható. De tuti, hogy van, sőt, - mind a többi mehet a....Vagy nem? Mondok erre is egy példát: „ha nem tudsz olvasni egy árny mosta kövön, akkor semmise". Ha én ezt látom, s hiszem, akkor ez az én otthonom! S ez belül van.

Tehát a kérdés az valójában leilás. Annak a Valakinek kell – valójában nagy trükkel összefaszolni, márpedig olyan keveset, ami több, mint amire szükségünk van. Ilyen kurva egyszerű. Mindenkinek az van, az lett, amit akart, nem? Meg hát amire vitte! nekeeeeeeem? Miafasz? Nekem, itt van száz tőke öreg szőlőm, százharmincötezer avítt téglám, ötvenholdnyi egem, harminc napkeltém, s napnyugtám havonta, s a hold most is itt hízik az ablakomba, a hülye, de megbízható shójával. Kimegyek, a fejemre saját fáim saját levelei hullanak, úgy értve, hogy majd visszaadom, de miután több van, mint ami kell, most ezt a némán piruettező lombpropeller s az én meghitt áhíttatom - az élő elmúlásról - ahogy a fejemen landol, semmi nem zavarja. Ez nem az én kertem, házam. Ez az én Időm, s Létem. Hé, Én itt élek! Tehát ez megint egy otthon. Meg más teljesen képtelen s őrült dolgokat is tudok csinálni. Pl. éjjel kettőkor kiállni az udvarra...s csak úgy akkor, annyiszor, addig, amig akarom. S végeérhetetlenül sorolhatnám azt a sok ilyen tengerentúli utazást, amit nekem

ez az otthon jelent, s ad. A világ nem kint, belül van. Csak ez a kis búra, feltétlenül kevesebb mint amire szükségünk van, kell hozzá. Mégpedig azért, hogy semmi, s senki engem attól, ami vagyok, többé soha el ne térítsen. Végre én lehessek Én. S végül, megint leilásan: Puha ágyban alszom, forró zuhanyt vettem. Sült csirkemájat tízóraiztam, s rakottkelt vacsoráztam. Rágyújtottam, három slukkig rózsafa pipámra. Elolvasom a világ össze híreit, a magyarokat, a New York Timest, a Guardiant, az Aljazeirát, a Xinhua kínait, a Spiegelt, a

Moszkvai Times-t, BBC-t stb. Azt a zenét hallgatom videón, amit aka-

rok, operákat is beleértve, amerikai bluest, jazzt. Sétálhatok múzeumokban, ülhetek könyvtárakban, miegyma, – hát tényleg nem tudom még mi a főúri faszt akar valaki? A Sötétben Bujkáló Elidegenedett? Nemrég még királyok és hercegek se éltek így. Beléjük fagyott a szar a kongó kastélyukban...S gondoljunk bele, ennyit minden épkézláb ember e világon elérhet, úgyhogy melyik a rossz világ? Mihez hasonlítunk? A Rótsildokhoz? De? De? De? De hiszen mért akar valaki rócsild lenni, ha? Jó az? Jack. Ui.: lehetne egy cella is, van, aki ezt meg tudja tenni, Mandela. Okés. Én nem. Én kicsi vagyok, s gyarló. S ő, a Gandhi is, a Szolzsenyicin is élvezi a szabadságot, s nem önként vonult be, föl vagy le. Azok, akik így tettek, kb. annyival beérték, mint amiről én itt beszélek.

Egy szék, egy kád, egy könyv, pár köbméter levegő, szelelő orr, ilyenek.

S csak hogy lásd, milyen világot járttal állsz te itt szemben, a mellékletben küldök egy képet, nagy utazásaimból, én „pingáltam, computerrel...

útjaim Kínában

Okt. 15. Megváltó gondolat?

Itt forrong, kavarog, bennem ez a dutyma, hogy mit kezdjek az életemmel, magammal, a ház) részemmel, a magányommal, azzal amit tudok, az új szabadságommal, s viszonylagos – alap – függetlenségemmel, szellemiségemmel, lelkemmel, s hogy kit szeressek. S azok jutottak eszembe, akikhez ez a sokszoros harapófogó terelt, szorított, akiket szerettem. Még az Edit van. aztán annyi. A magamfajtákból.

S az jutott eszembe, hogy még élhetnék egy kicsit, s visszatérhetnék valami emberihez. A szex, a nő, ki tudja, meglátjuk, elvileg még mindig potens vagyok rá. De ez mostanra hátracsúszott. S életet látva magam körül, énem letagadhatatlan másik felét is használva, netán még a görcs is feloldódna, a befejezetlen, elkötetlen szőttes tovább szövődne, s ettől félelem, fájdalom, aggály s rossz lelkiismeret nélkül belehalhatnék szépen az írásba. Rendesen megélhetném, ami az éltem volt.

úgy tűnik, hogy elveszett a Bingo.

A Jill szerint – ahogy ez tegnap késő délután kiderült, lehet „meghurkolták”. Azaz hurokba kerülhetett valahol. Úgyhogy ahogy kivilágosodik el fogunk menni keresni az Ildivel.

Soha nem szokott elcsavarogni. Tegnap előtt eljött velünk sétálni a Csillogóhoz, de haza is jött velünk. Szemlátomást már unta a sétát, de végig jött velünk.

Egy ponton, közvetlenül a Csillogó előtt olyan furcsán viselkedett, valaminek a szagát érezte, s meg megállt, lefeküdt. Ennyit tudok róla. S felmerült bennem, hogy ezt ment vissza leellenőrizni? S akkor történt vele valami?

Mindenki kereste, a Gyuri is, hiába. Mi nem, mert hogy a Jill nem mondta előbb ezt a lehetőséget. Ezzel is szórakozik, mintha kizárólagosan az ő kutyája lenne. Nekem „semmi közöm hozzá".

Az Elena „építkezése".

Az utóbbi napokban próbáltam valamit intézni ezügyben, s majdnem hülyét csináltam magamból. Oda hívtam kőművest, ácsot, hogy adjon árat. Három négymilliót mondtak, engedélyekről és tervről beszéltek. Amitől ugye képtelenség az egész, mert ennyi pénze nincs az Elenának. Eladni sem lehet ilyen állapotban. Aztán elmentünk az Jégnézővel a Openjeimhez, aki egy súlyos barom. Teljes mellbedobással igyekezett átvenni a terepet, hogy majd ő. Eddig csak linkeskedett, ezért kerültem én a képbe. Én is, só is elmondtam a történetet az Elenának, amiből az jött le, hogy én egy hülye vagyok, nem értek hozzá, s hagyjam abba. Ami jó, csak bántó. Az Elena úgy beszélt velem, mint a szarral.

De talán ez az ára a kiugrásnak. Jó nagy szarba van, s nem lehet tudni mi lesz ebből. De talán a Jóska megoldja, a falusi szívességi hálózatával, ami most már az Elenával is bővült. Összevágtuk és behordtuk a fát, mert hogy amúgy meg jön az eső. Iszonyú mennyiségű kaját vettünk a Jégnézővel. Kicsit költséges ez az egész. Zabálunk, s akkorák vagyunk már, mint az állat. Siófokon is voltunk, be volt zárva a fürdő.

Szörnyű ez az egész, de még jó, hogy van, amivel haladunk is. Megadtam az Jégnézőnek hatvanötöt. Remélem elég lesz a pénzem következő hónapig. Az Jégnézővel sajátos a helyzet, nem tudom mi lesz abból is. Bingo

Sejtettem, hogy így lesz, tegnap este átjött a Jill, kissé illumináltan. Kiderült, hogy magát hibáztatja, hogy a kutya elment.

Nem felelt meg az Sandra standardjának, aki minden állatot halálra kényeztet. Kb. Ennyi.

Valamelyik a kettő macska közül is hülyén viselkedik, meg ilyenek. Először ugye az Alexxal volt egy asszó, most meg a Bingo. Elment az Sandra, s itt hagyta örökül ezt a zoo-t az anyjára, akinek elég baja van. még az is elég szaggatott, ahogy magával tud törődni. S nyilvánvalóan nekünk is jut ebből. Én mondtam neki, hogy amennyire csak tudtunk mindketten igyekeztünk kedvesek lenni a Bingóhoz. Különös dolog ez, a kutya szempontja tényleg lehet más. A kutyának tényleg egy gazdája van, ő a főnök, a többi ember az csak – senki. S ha az elmegy, lehet – a kutya elindul utána...Valahova. Nemegyszer én is tapasztalatam ilyent. Persze, ez lehet saját lelkiismeret megnyugtatás, de elég kézzel fekvőnek s logikusnak tűnik. Ha figyelembe vesszük a körülményeket. Ez a kutya tudott vigyázni magára. Így, hogy végig mentünk, szerintem kiszűrtük annak lehetőségét, hogy valami kelepcébe került.

Szerintem egyszerűen megindult toronyiránt. Lehet valahol Kerekiben, Földváron, kitudja hol van már. Budakeszin. S persze nyomasztó, meg minden, de nem lehet mit csinálni. Azt meg végképp nem, hogy az egész életet akár egy kutya, akár egy macska köré kerekíteni. Van éppen elég más is. Kérdezte a Jill van e valami kajám...S adtam neki lecsót, meg tortát, meg vigasztaltam, mondtam szerintem ő mindent megtett, s ne hibáztassa magát. Tényleg sokszor beengedte, babusgatta, na meg persze etette a Bingót. Ha valaki tudná, hogy a Gyuri kutyája mit eszik, hol alszik, mennyit babusgatják, hááát. S a Bingo nem egy pirosseggű palotapincsi volt, az biztos. Furcsa kutya volt amúgy. Számtalanszor megsértődött az Alexre, nem tetszett neki, hogy erősebb, nagyobb, s inkább kint aludt a kapun kívül valahol a fűben. Erre aztán az Sandra jól rátett, s külön programokat szervezet neki. Mondtam ezt az elkényeztettetést a Jillnek, s bólogatott. Valahol persze ez az egész egy vihar a biliben. Az élet különös szinteken is zajlik, gondolom másfele is így van ez. Igazi lehetőségek hilyán emberek mindenféle faszságokba menekülnek.

S nincs más hátra, mint lehetőleg türelemmel elviselni, átvészelni stb. Na, remélem segített. Mióta elmentél egyfolytában főzök, pakolok, tiszta zsír, minden, iszonyú kajaszag van. elszortíroztam a húsokat is, bent vannak a mélyhűtőben. Körömpörköltös pacal lett, meg kocsonya. Végül is kurva jó lett minden, a kemencébe főttek, amitől iszonyú hőségben vergődtem. Reggel kell ilyenekben belemenni. Mindenesetre étvágyam egy szál se. Nahát ilyenek voltak most. Pusz
Jack

2011. Okt. 21 zavaró dolgok eltűnőben, a világ egyszerűsödik

Szépen sorban, katonás egymásutánban, mintha minden arrafelé menne, hogy egy koncentrált, áttekinthető, s kellemesebb világ vegyen körül. Elkülönültünk a Jillel,
Az Sandra elment, Sikerült vennem egy kocsit
Kapom a nyugdíjam
Elszakadtunk egymástól az Elenával,
Működik a kemencém,
Van zuhanyom,
Viszonylag rendezett a dolog az Jégnézővel
Van fám,

okt.21 szerda Jill: nem akarok élni, ne vitess be a kórházba...

, Ahogy írtam, hülyeség, avagy nem tudom ki tud itt okos lenni. Próbálom elképzelni, de nem megy.

,

Reggel egy szomszédasszony kóválygog, a Jillt keresi. Tyúkok még mindig bezárva, fogalmam sincs hol van. Tíz óra. Mondom kiabáljon, s egyszer csak fölkel a nő. Közben beszéljük, ez nem jó így. S nézzek utána, meg ilyenek, Hááát, mondom, ja, teszem, de nem fő állásba. S csinálom a zuhanyom, meg pakolok, meg ilyenek. S egyszer csak jön a Jill. Hogy törjem be az Sandra ajtaját. Ahol a cucca van. Sok kis üvegből álló ajtó. Elvesztette a kulcsát, bedöglött az Internete, meg

ilyenek. Rohadtul nem tetszik, de végül is oké, mit csináljak? Feszítővasak, ajtószétbarmolás. Aztán csinálom a dolgom, mikor megint jön, hogy nem találja a betűket az Sandra billentyűzetén, elment a Google, meg ilyenek. Megyek elmagyarom, beállítom. Aztán vissza a dolgomra, mikor megint jön. Hoz egy borítékot, jó nagy, a hátulja teleírva. S mondja is, hogy ő nem akar élni, amire én is látok némi indokot. De hát ezredszer hallom. Milliomodszor. Párszor meg is próbálta, ez a Damoklész kard évtizedek óta ott függ a fejem felett. S most már még árnyaltabban mondom az nem úgy van, másokra is tekintettel kell lenni, a gyerekek, pl. Meg hogy majd mindjárt elmúlik a sok balhé, - költözés, elválás, kutyatemetés, Sandra Spanyolországba ment, meg itt vagyok én is, ja. De ez csak semmi, s az utóbbi időben szemlátomást vadul Internetezett, jó dolgokban. Nézem az írást, hát elég meredek. S hogy ne vitessem be kórházba. Mondom oké, de akkor kell ennie. Ha megígéri, megígérem. S éppen, talán először főztem, volt még egy kis leves, meg csirkepörköltet, nokedlival.! Ezt talán másodszor életemben..., jó nagy trutyi. S hát beleegyezett, némi vita után. Aztán elment aludni, én is. Aztán délután még találkoztunk, már jobban volt. Mi a bráner lesz ebből?

Sajnos, itt mennek a képek az orrom előtt, hogy micsoda gonosz volt velem, s hogy lényegében az összes emberi kapcsolatom tönkretette. Hogy mit szívatott, most is valami geciládával elvitette, lopta megint az Opelt, s csak most hozták vissza, hogy kiderült akkor most van autóm. Először azt hittem az Sandra vitte el, aki nekem azt hazudta, Pestre megy...De hát, mint kiderül az Spanyolország, ahol van. ja amúgy lebasztta a jó édesanyját, a Jillt, hogy milyen szar ember, mert nem jól bánt itt a végén a kutyájával.

S hát mondtam a lányunknak, hogy na na na! – azért annyira tán nem. Mindenért nem felelős, téved, de nem szar ember, meg ilyenek. Óóó. Naszóval, nem tudom hol van itt az aranymetszés. De majd keresem. Most megyek mosni a dézsámba

Jack

Freedom, Liberty, avagy Szabadság – „Szerelem”, mondta a zseni költő, de hát abból is úgy-ahogy van, mert a dolgoknak közös a gyökerük, nem?

S szegény Bingo is „elment”.

Lassan s egyre inkább a saját dolgaimra tudok koncentrálni, rendet rakni, kis rutinná fokozni az életet, ahol csak az van, amit szeretek.

A Kadhafi sincs már, micsoda egy rémlátomás. Remélem simább vizekre evezünk. Különös elrendezését látom a gondviselésnek, a Jóisten törődik velem.

A hülyeség annál is kiterjedtebb. Vannak itt ugye a cigányok. A Gyuri féléből már alig van, de lett itt valami fiatal, agilisabb család is. Akik, nehéz sorsuk elviselendő kicsit vadabbak, s például piálnak. S hát, a gyereket küldik el borért. Namármost ez az én teljesen idealista és kettőskultúrájú kislányomnak nem nagyon tetszett, s ifjúságot védendő, valahol bejelentést tett, hogy az nem jól van. Ami....., visszajutott, persze a szülőkhöz.

Nos, ezek szent bosszút esküdtek, és –

Többféle fenyegetés elhangzott, de lappangott a dolog. S mindig mikor felmerül a Bingo esete, a Jill ide jukad ki, elborul az arca.

Szóval, lehet, hogy „vadásztak rá, mármint a kutyára, valamiféle csapda, hurok, akármi.

Persze ez is afféle feltételezés, biztosan senki sem tudja. Csináltunk egy hirdetést, tegnap, a Jill ki is tette a buszmegállókba. Hogy kutya elveszett, kép, jutalom stb. Semmi hír. Nos, nem tudom. Én nem igazán hiszek semmiféle fekete, babonában, meg ilyenek. De az emberi hülyeség az igenis valami olyasmi, aminek létét oktalanság tagadni. S könnyen lehet, hogy valami ilyesmi forog itt is fenn. Valójában a Bingo nem volt egy igazi házőrző, ő egy elkényeztetett cigánykutya volt, kicsit gyogyós, félős, meg ilyenek. Igazándiból az úri környezetbe került parasztgyerek zavadottságát lehetett látni rajta. Embert is összse lehet keverni. Hallottam, személyes storyiban, hogy valaki örökbefogadott egy kis cigánylányt, elkezdte kényeztetni, s aztán olyan

óriási szégyen, botrány, visszavivés let belőle, hogy csak na. S az illető nem volt hülye. Mindent megtett. „mindent”.

Hát szóval ilyenek. Itt amúgy semmi, pakolok, gipszelek, meg ilyenek. Azért is mesélem ezt mert ráadásnak még ez is van, s ki tudja még mi. Remélem te jól vagy. Az Elenától semmi hír. Hm.

Jack

Okt. 23. vasárnap

Hiába a törvény, a lét tovább dadog...

Teszem itt a dolgom, építem, javítom, szépítem a házunk, miközben...Zavaros, sötét dolgok történnek, s attól tartok hiába erőlködőm, s lehet valami még várat magára a folytatásban. Valami ördögi, valami, amitől félek. Félek, hogy nem fogok egyedül megbirkózni vele. Egy őrület.

Jack

2011 Okt. 25 munka és más kényszerek, cselekvéspótlékok s más elmebaj elleni hiábavaló metódusok leírása. Avagy az ember nyilvánvalóan, így is az; nem normális.

Valaki erre – egy jó védőügyvéd – mondhatná, na ja, de ki nem az? Mindenki az. Legfeljebb valaki a többséghez hasonlítva kevésbé tűnik annak. Ennyi. Az, amit csinálok, pénzügyileg majdnem biztos nem éri meg. Azonkívül folyamatosan loholok, azaz nincs nyugtom, álandó kuplerájt hozok létre, de most különös perverzitással a saját házamban, a saját pénzemen, a saját időmben, „szabadság fantomja” volt egy ilyen film is. A cím a lényeg.

De, két gurum ezt elég jól megfogalmazza, az Eliot meg a Chomsky egyik mondja: „az emberek nem túl sok valóságot bírnak el “A másik meg mondja, hogy az élet velejárója a „necessarry illusions”, azaz a szükséges illúziók. Az emberek hülyitik, mindig hülyitik valamivel magukat, hogy ne hülyüljenek meg. Jó, mi? Egyik hülyeség a másikért, itt van egy napom

Szépen elterveztem mit csinálok, mikor megszólalt a telefonom. Az Elena. Hát, hogy a kulcs, meg kéne neki a boltból cigi, (ha már úgyis megyek?) Hát ja. Mondtam egy kicsit vidámabban, mint ahogy az

események után indokolt lett volna. De hát mi vagyunk a pozitivekvak. Vok. Ez a magyar nyelv...?

Nos hát ezen meditáltval összekaptam magam, azaz átöltöztem munkásból utcaiba, ami azért nem olyan egyszerű. S elmeditálgattam az emberi gyarlóságokon, kontra az ősz vivaldis meg verlenes, oly gyönyörű, végre hazai s kontinentális színpompáján, ahogy gurultam egész a falusi kisbolt ajtajáig. Hogy megállapítsam, a bukszt árcám meg otthon hagytam. Gondolataim cikkázásának folyamatos áldozata vagyok mióta ama nap megment a búrhám. Valójában azt az illúziót kaptam – a Jóistentől ajándékba, hogy most már nem kell többé, mint valami redvás házmesternek a világ össze kibaszott szarával másodpercre késszen mindig és folyamatosan nekem törődnöm. Hogy nem vagyok se állandó készenlétben, se szolgálatban. Na jó, ez tényleg egy ilyen andalitó s tejszínhabos érzés, bizsereg sokszor még a hátam is tőle. Csak nincs megszabva meddig tart a muszáj, meg a nem muszáj. S különös dolgok történnek.

Mindegy, visszamentem, húsz perc, extra benzin egy ilyen kerülő, akárhogy is. Vettem vékony, elit cigit, meg egy büdös hétköznapit, a nagyasszonynak tartalékba. Meg kis linzerkarikákat, ami először voltam boltban, múlthéten hozták...Meg másjashurkaszalámit, amit már más boltból ismerek, s most jé, itt is van. A szokásos, kicsit színpadias parola most aztán elmaradt, idealizmusunkba jó adag sár keveredett, s hát nem először...De tovább lépők lévén, mindjárt belevágtam az egzisztenciába, ami ugye Sartre szerint megelőzi a lényeget, az eszenciát. Mert hogy a világ ilyen balfaszul van némelyeknek elrendezve. S mondtam a Jill végetnemérő horror meséjét szerénységemmel. Ezzel aztán minden további lehelet felelőség alól is bátran kibújva. Jó hideg volt, fűtés semmi, a nyiroktól dagadnak a nyirokok. Hadihelyzet, előző éjjel jött az pesti ügyvédnő drága, hogy önnön kezébe vegye most már összedőlni szándékozó falusi háza ügyeit. Cigizünk a nyitott kiskonyhában, kétbarom egy pár. S hát, hogy ne mindig én PR-ozzak, átadtam a szót. A helyi borászgeci nem csinálja a házát, hát perszehogy nem. A kis burkoló van csak olyan életveszély-szükségben, hogy százvalahány ezerért belevág.

Legalább is ezt mondta. S hát ettől mindketten megkönnyebbültünk. Volt még sok szabadkozás, de mondtam nekem kell mennem az hugi-sógornőmhöz Szemesre, mert hogy dráma van, vagy lehet, hogy az van. Merthogy reggel nem látva az exet, föl lett a dolog csavarva, s itt dübög teljesen hangerővel a fülemben. Nem vagyok felelős, de mégis. S kiabálok az ablak alatt, hogy „ez így nem megy tovább, én nem tudom ezt csinálni, én nem akarom megszívatni azzal, hogy hívom valamelyik hatóságot, rendőrt, mentőt, s megyek beszélek a húgával, aki népes családjával együtt a szemétgeci férj effektussal van felpumpálva, s akikkel évek óta fasirt van. s az őszi nyálkán kanyarogva igyekeztem felkészíteni magam a semmittevő nyárutójukban hajnalban fekvő, s délután kelő kolbászsütő család pállott tekintetére, kényszeredett faszozásra, s a többi falusi bölcsességekre. A Protokoll Merci is, meg a Mitcubicsi is ott állt a ház előtt. Föntről a kihalt sütöde fölötti vaslépcsőről egy pecsenyemaradékokon hizlalt macska iszkolt. S hát elszoruló epehólyaggal, becsöngett. S senki. Először pipa, de aztán...Fönt az emeleten a roletta nyitva, nejlon függöny. Szóval, könnyű kikémlelni ki a csöngető, hm. S hát én lenni nemkívánatos.

S visszafelé araszolva a kihalt 70-esen, eszembe jut, hogy a Jilltől bőven kitelik, hogy odaszól: „te, megy az a barom.” Fölkelni s járni nincs, de erre van ereje. Megyünk a Kezolához, a világszínvonalú showcase-be, amit úgy ül a magyar valóságban, mint tehénen a gatya, de ahol állítólag minden van. A Feri, zsiványcigány víz szerelőm szerint az általam alkalmazott olcsó, Amerikában is széleskörben használt pcvc műanyag cső itt már kiment a divatból. Mert „sorba szétdurrantak”. Nekem ugyan már úgy van évek óta, megfeszülve, egy szűk helyen, semmi baj. De ha olcsó az anyag, nincs mit fölszámolni. Legyen inkább a csicsás, fényes, legújabb. Rafinált a magyar kapaszökevényből lett mesterember! Az ám.

S egy totál véletlen elszólásból kiderül, hogy a szántódi vasas boltban még van olyan, s mindaz féláron. S hát megyek. S ki van ott? Kb. Negyven éve, ugyan ott egy kerekfejű, ferdemosolyú csávó, aki mindent átvészelt, a keravilos, hú, s azóta itt áll. Nem tudom őneki rémlik

e valami..., pedig a régi szocreálban bőven láthatta a szorgos népművelő-beszerzőt. S van cső. Idomok is. Fogalmam sincs miből mennyi kell. De itt az idő, most vagy soha. Nem ezt akartam csinálni, de kajánul most ez lesz. Hat szál hárommétéres csőm meg ez meg az, ja. Kell pénzt kivenni, Lukol kút, Spar, OTP automata. Szántódon, a semmi útelágazásában. Édesapám, „nem Jugoszlávia ez". Éjjel fél tizenkettőig szereltem. Majd az össze falat kifútam, s keresztbe kasba „csöveztem". Kész is lett volna, ha nem kevesebb a csövem egy szállal. Pedig nagyon izgat a gondolat, hogy milyen különbséget csinál a kemence tetejére sziszifusziság beépített víztartály a gázkölcségben. De ezt majd legfeljebb holnapra tudom beizzitani, ha további beszerzésre adom fejem. A pénzen, amibe ez az egész kerül, még hosszú generációkon keresztül lehetne gázt fizetni, de itt lép be a kezdő sor, igen! Mert akkor az élet túl-elbaszottan egyszerű lenne, s kihullna kezünkből az eszköz, amivel ilyen fúrás faragással elterelhetjük a figyelmünket, a hozzánk hasonló barommal együtt, arról, hogy a világ nem csak bajorvirsliből, seggrepacsiból áll. Itt maradunk ebben a Nautikusban, fantomokkal harcoló Némó Kapitányként. Rábasztunk. De senki se mondja nekem, hogy más jobban üdvözül..., ezt is beleértve, pont. Úszunk itt mindannyian ebben a nagymagyar sargasszóban, hehe.

S olyan jó...Jack

okt. 26 bojler és űrhajó a ház komfortosításra Kötcsén,

közismert az a tény, hogy hányszor elhalasztották már az indítást, hogy a világ műszaki és egyéb krémje güzül, hogy megóvjon befektetést, értéket, presztízst, s emberéletet, s az sem mindig sikerült: emberek is áldozatul estek kőként lezuhanás, elégés, fölrobbanás, s más horror alkalmával.

Nos, valahogy én is így jártam a bojleremmel. Vettem még csövet, - most már közel egy húszasban van! - pedig maga a nevezetes kapszula, a bojler ingyen volt, ugye, s mint egy güzü végig vittem a kb. Ötven méternyi, kb. Ötven kanyarral, könyökkel, toldással készült vezetéket, s ráraktam a vizet. Izgultam, mint az állat. Azért van tapasztalatom bőven: ne hidd, hogy minden jó lesz, amig nem biztos!

S vártam, hogy kör beérjen a víz, a mosodából a kazánházba, meg vissza. Sehol egy csöpp. Már már kezdtem elhinni, hogy milyen zseni víz szerelő is vagyok, ami végül is igaz, de mint kiderült a hiba máshol van. az ön készülékében, hm.

Mert egyszer csak – elpakolás közben, látom ám, hogy az egész kazánház tetejéről ömlik a víz, s máris bokáig ér. Valahol lukas, vagy ereszt a tartály. Annak ellenére, hogy nagy műgonddal, s kínnal csináltam új tömítést hozzá, s elég rendesen meghúzgáltam a csavarjait a kupaknak, ami valójában egy fűtőszálcseréhez való szerelő nyílás lefedésére van, s már nem is kell, viszont lezárni muszáj. S mint mondtam, gondosan lezártam. Valami mégsem stimmel. S olyan egyértelmű volt az egész, hiszen a régi tömítés szarrá volt menve. Más lukat, nyílást meg nem láttam. (egy mentőgondolatom van, hogy miután nem tudok tízig sem számolni, egy csavart egyszerűen kihagytam..., ott folyik a víz. De ez nyilván most hiú remény. A hülyeségemben nincs szerencsém, azt már nem)

Namármost módon ez lett volna e meleg víz megoldás. A tartályban felmelegedő víz kerül a kis gázboylerba, s nem jéghideg csap vízről kell fölfűtenie, szóval spórolunk.

De hát ily módon egész éjjel azzal küzdöttem, hogy milyen egy idióta is vagyok, csak keresem a bajt, s nem nyughatok a redves valagamon. S az Újvilágból hazavezető össze útelágazás eszembe jutott, hogy talán itt is rossz döntést hoztam, meg ott is. Itthon az élet lépten nyomon akadályba ütközik, s hogyha az ember vért pisál, akkor se lehet egy szép kereket összehozni. Ahol a technikai, működési, szellemi, erkölcsi, vagy csak egyszerűen kényelmi feltételeket – ennyi pénzből – össze lehet hozni. A kis ország, kis álmok béklyója ránk is mint egy billog illik. Be kell élni középkori viszonyokkal.

Pedig, mikor elmeséltem az ötletet, mindenki ujjongott. Nyilván most meg ugyanazok azt mondanák, hogy „még egy ilyen hülyét nem szart a világ, mint én” Szóval, most semmilyen melegvizem sincs, itt van ez a dög, beépítve, begipszkartonozva, becsövezve, s szar az egész. S fogalmam sincs majd mit találok, s mire jutok. Csak

azt tudom, hogy többrendbeli idegösszeroppanásom kezd lenni, fizikailag is az összerogyás határán, totál teljes kupleráj, amerre csak nézek, meg ilyenek. Nahát, ezek mennek itt Kötcsén.

A Jill megvan, tegnap egy piszkafát keresett rajtam, ami természetesen sohasem is volt.

Napok óta kocsonyán élek, fasz kivan. Legközelebb csak három tányérral főzök, ha van ilyen. Itt a sok alapanyag, a sok kókadozó zöldség, de elég messze vagyok tőlük. Ennyi most.

Ja igen. Az jó volt, hogy az Hugiék nem engedtek be. Szerintem ledorongolták telefonon a Jillt, erre kelt föl, s jár. Biztos mondták neki, hogy azt már rohadtul nem akarják, hogy én is belekeveredjek. Tisztázatlan és kaotikus presztízs és egyéb emberi viszonyok. Édeshazám, Kismagyarország, anno.

Jack

okt. 30. Lassan ideje lenne értelmet adni...

harmadik napja, hogy beállt a bojler a kemence fölött, azaz nem folyik. Ettől mehet a fűtés, a meleg víz, meg ilyenek. Az egy másik kérdés, hogy egyáltalán nem meleg. Ezzel a takarékos előszezoni fűtéssel, amit a még mindig zöld ecetfaágfával elő tudok adni, nem is lesz. De kész, teljesen lemerítettem a pénztárcám, kell is kérnem megint az Ilidtől. Másképp nem tudom kifizetni a biztositást, villanyt. S még kéne fa...

mindenütt szerszámok, anyagok, s kosz. Tegnap totál kimerültségben már nem csináltam – majdnem – semmit. De még mindig vannak (toll) kispárnák, pokrócok, takarók, szőnyegek, amiket ezektől a „rendes" nőktől örököltem. Tényleg elképesztő a mocsok. S különösen ezzel a sok állattal, ami mindig körülvette a dolgokat. Paraszti mocsok? Tegnap este hallgatván egy Amis Oz nevű ember interjúját a Charlie Rose-on.

Pont most mondják, hogy Connecticutban egy lábnyi hó van, s State emergency.

Nos, a fenti író, izraeli író, tök jó fej. Hetvenkét éves. S hallgatván ismét felmerült mi a faszt csinálok én itt.

Tegnap előtt este elindultam, hogy kéne lemenni a partra, aztán a szokásos inkább valakivel beszélni kéne. A szárszói népművelőt megint nem sikerült megtalálni, mondom megyek a Bobhoz. S a fia mondta, hogy meghalt...Totál kiakadva innen Lellére mentem a Fekete Péterékhez. S nagyon jó volt! Kedvesen fogadtak, pedig nagy szarházin én tűnők el mindig. S persze jött az élménybeszámoló, amit azért nem árt, ha észbe tartom. S hát csak néztek, meg csodáztak mint az állat. Iszonyú mi mindent nem csináltam, de még mindig a francba vagyok attól, hogy nyugtom legyen. Még három szolgával is nehéz lenne.

Arra is gondoltam, hogy le kellene egyszerűsíteni az életem, kevesebb főzés, kaja, evés, ilyenek. Jó sok idő elmegy ezzel is... A lefogyással semmi sincs. Egyszerűen se idő, se erő nem volt eddig hozzá. Pedig változatlanul egyre kevesebbet eszem. Hiába. S lassan elmúlik a turista szakasz, amikor nem győzöm újra kóstolgatni és magasztalni a hazai kaját. Egy csomó szart is főztem, elég kiábrándító. Valahogy össze kéne szedni magam. Két napja valami fejfájás is bujkál bennem, nem tudom nem e a cigizésről, amit elég aktívan adtam mostanában elő. Az Jégnéző szerencsére csak a következő hétvégén jön, legalább rendezgetni tudok itt dolgokat. Amerre csak nézek, nihilt, s értelmetlenséget látok. Akár mekkora is legyen a természetes életösztönöm, s életakarásom, amit látok, mint magyar valóság, hát tényleg nem sok helyet hagy az életigenléshez. Minden szar, úgy is mondhatnám. Az olvasás, művelődés, el andalítás, szórakozás, zenehallgatás, ez mind kicsit burzsoá gennyládaságnak tűnik ebben a vérző világban. Ez az életérzés, az ösztönös, régi beidegzés, s kifogás. Egyre jobban csukódik ez a fogó, ezen dolgozom, már, mint a milliő megteremtésén. Mert hogy mindentől függetlenül az alaphelyzet mindig is az volt, hogy az íráshoz az kell, azt kell megcsinálnom. Egymillió shorcut-ot találok naponta ki, legtöbbet improvizálva. Átgondolásra már nincs idő. A zsidó író hetvenkét éves volt ebben reménykedek, még van, legyen tíz évem. Tornáznom, futnom kéne, még mindig nagyon gyöszös vagyok. De tényleg az kell, hogy működjön már az

otthonom. Mindent nem fogok tudni elrendezni, már megint. Majd menet közben?

Egy szégyen. Na jó, megyek. De legalább már az alvással, - úgy ahogy – kezdek egyenesbe jönni. Már nem kelek fel éjjelente.

Nov. 2. Ljég Kemence, „mint életcél", avagy még mindig ez a mondén élet

Lassan már kezdem rémlátomásként fölfogni ezt a monstrumot...

Pedig jó meleget ad, meg minden.

Talán egyszer még meg is térül?

Eljutottam odáig, hogy visszaraktam a kiszárított kőzetgyapot paplanokat, gipszkartont, hogy a bojler hő bezárva legyen má. Ha nem ereszt. Aztán meg egy teljes napot azzal töltöttem, hogy ennek az öreg bojlernak a levetett kabátja, burka karikáiból, na meg a hajdani Amerikából hozott szárítóból kimentett cekászból egy „fűtőelemet hozzak össze, hogy a kenyér sütő kapacitásom iparibb legyen...

Mit mondjak? Majdnem kész is lett, de kell néhány kis kerámia lefogató fülecske, nehogy a 220 V átterjedjen oda, ahova nem kéne. Mondjuk emberre. Hm. Ez meg, lehet csak a következő életemben fog lenni, addigra találok ilyen cekászrögzítőcskéket. (annak idején Nagykovácsiból faszoltam egy vödör cekászra fűzhető kerámia gyöngyöt, de a zárt körre nem tudom ugye fölfőzni, hm. Pedig szétszakadtam, úgy próbáltam. Nos, ehelyett, elégtelen kenyérsütési hő miatt érzett aggodalmamban, még egy korszerűsitést adtam lő, ami meglehetősen kéményseprős akció volt, már ami a kormot illeti. Kicsit fekete lettem. Szóval, a sparlhetplatni alá, még építtettem a tűznek egy lépcsőt, egy magasabb rácsot, hogy ha oda is tüzet rakok, a főremliben legyen elég 320 fok Fahrenheit, ami a jó kenyérhez kell. Így van. s az egész akörül a két kérdés körül forog, hogy minek? meg hogy miért ne? Jó kenyeret – amit én szoktam sütni, már nem lehet a Rákóczi korszak óta itthon kapni. Szóval, ezért. Na meg, kenyeret sütni jó, ez is egy tény. Meg süteményt, meg pogácsát, meg pizzát, amelyekben még gyakorlatoznom kell, uff. Persze a fám az gyalázatos, ja. S jut is eszembe: Átmentem az Imréhez, aki elfaszolta a szalagfűrészem, s a régi jóviszony hangján szólván hozzá, kértem, vágjon már

ki egy pár jó fát nálunk. Mert hogy bőven van, csak a villanyvezeték van kicsit útban. S így más nem nagyon tudja, kivéve, ha a dédásszal leszereltetem a drótokat egész Paksig. Az meg már túlzás lenne. S a lágyan zengő hang meghathatta, mert mindjárt mondat, hogy na jó, egyetlen egy napja maradt az idén, a következő csütörtök, s akkor megoldjuk. S itt örülnöm kéne, mert nyomaszt a tolakodó tél lehelete, s tél ugye nem szokott elmúlni, kimaradni. Ezt tudjuk. De a fő ok az aggodalomra, hogy má megint elherdáltam a lét, s nem tudom kifizetni. S ez most amolyan falusi becsületbeli ügy vagy mi, olyan, mint a munkahelyi szokott lenni. Néha benézek a dzsekire, amit vettünk, s iszonyú pulykaméreg önt el, minek vettük. Meg a falon az új csöveket is útálom, meg azt a kurva boylert, mert az se lett volna sürgős. Ahogy erre már előző alkalommal erre céloztam. S hát ezen a héten már úgy fillérezem a kenyérrevalót is össze.

Arról nem is beszélve, hogy a kocsibiztositás is érdekesen korán jött, a k. Anyjukba. Tizenötödikén kötöttük szeptemberben, s ez ugye negyedéves. Hát akkor miért nem a következő negyedévben jön? A vizet kifizettem a Jillnek, de a villanyt már nemtudtam. A fizetésig meg még van néhány hét, b.... A meg.

Nahát ilyen helyzetben fordulok magácskához, hogy mégse volt jó az a nagymellényűség legutóbb. Tényleg rühellem. Meg kell tanulnom a pénzt jobban beosztani, ez már látszik. Titokban persze reménykedtem, - mikor a kemence további megalomániás fejlesztésébe fogtam, hogy hát hátha az Elenától majd csurran valami. Több százezres melókat mutatott, s tudom, hogy ismert okokból nagyon barátinak kellett volna neki lenni, de pár rongyos ezres csurranhatott volna...Igazándiból már rég nem szoktam volt bazírozni ilyen sikamlós medvebőrre, de hát az újból a régvilágba való hazatértem, meg a házfelnégyelés, meg más személyes huzavonák is, amik, ja. Kint ködfátylok sündörögnek be a szőlőtőkék közt,

s a nap éppen, hogy át tud vánszorogni kelés közben. A mindennapi lét sok sok lehetséges változatában persze fölmerül olykor bennem, hogy netán mégjobban be kéne gubóznom, igazán szerény ősemberként, s inkább buddhista jóga lélegzőgyakorlatokat végezni,

mint melegben fűteni, főzni, zabálni, meg meleg vízben pancsolni. A Gyuri is eszembe jut, hogy milyen ökonomikus is egy ilyen ember, s mit össze nem spórol azzal, hogy évente háromszor fürdik, tíszer mos, meg kenyéren él. Mindenki más pocsékol. Szóval, sokat tanultam világkörüli utamon, de néhány hazai továbbképzőt föl kell vennem, nincs mese. Vannak itt még tartalékok, kérem. Az alázat végtelen, mondta a Pound, ama hírös versében az uzsoráról. Amúgy, meg el kéne már mennem, rég kellett volna, s elintézni az itthoni rokkantnyugdíjam, TB-m is, a kettő összefügg. Mert onnan még jöhet kicsi lovetta, jajj. Nakérem, ez a téma kicsit nyomi, megyek megnézem a tüzet. Amúgy már alig várom, hogy elbüszkélkedhessek az einsteini működésem vívmányaival, hm. Az jutott eszembe, hogy ez egy milliő akart lenni, erre készültem mióta élek. Hogy majd megtérek békés falusi, családi stb. Idillembe, védve, óva, dajkálva a világ rettenetétől távol, s akkor leteszem a seggem, s fölveszem a pennát. De nem egészen így lett. Hatvan év dutymája, s lötymedákba torlódik itt a háttérben, s netán ezért akarom ilyen komfortocskákkal kárpótolni magam, valamiféle homályos lelki kényszerfüggőként. A Jóisten bocsásson meg nekem.

Jack

Hát egy biztos, te vagy a legnagyvonalúbb, legnormálisabb, legokosabb, s legkedvesebb nő a világon! – ezt én tudjad.

Köszönöm.

Jack

Nov. 4 Nehezen jön össze az otthon

Össze-vissza rakom itt a dolgokat, hogy szép is legyen, jó is legyen. Működjön funkcionáljon is, s nem egy, de megannyi célra.

Tegnap totálisan csődöt mondtam a kemencével, s ez nagyon lehangolt. Korán keltem, s nagyon igyekezve próbáltam mindent eltervezni, elkészíteni a kenyérsütéshez, s minden fordítva volt, katasztrofális kimenettel. A kenyér nem lett jó, nem volt elég meleg a sütőben. Viszont felforrt a víz, rohangálnom kellett, csapokat kinyitni, meg ilyenek, hogy elosszam a meleget. Még a Jill felé is kinyitottam a csapot, amit nem akarok. A tészta is túlkelt, nem tudom azzal is mit

csináljak. Túl hosszú idő volt? Előbb ki kell venni, s a sütőtálcsán sütni? Azt is meg kéne akadályozni, hogy füstszagú legyen. Az biztos, hogy ez a fa nem a legjobb kenyérsütéshez. Füstöl, mint az állat. Fűteni jó, mert valójában elbűzölög egész éjjel. A hálószobába kicsit túl meleg is van, azt is be kéne lőni. A konyhában meg lehetne kicsit melegebb. Megyek is, lejjebb állítom a szivattyút. Végül is nem jött az Imre, remélem a Jillnek nincs ehhez semmi köze. Furcsa volt ahogy a Ricsi mondta: már hallottam miben sántikálsz. S csodálkozott, hogy az Imre eligérkezett, ő nem tudott róla. „mikor beszéltél vele? – kérdezte. Kisvártatva jött a Jill, s mondta, az Imre üzeni, nem tud jönni, fáj a dereka. Nem tudom nem e ő köpött bele a levesbe? Egyfolytában pakolok, mosok még mindig. Toll kispárnákat mosok szakadatlan, meg minden egyebet. A létező összes tárgy tiszta mocsok. Akármit mit próbálok elővenni, elrendezni, először sikálni, ganézni kell. Totál meg vagyok döbbenve, milyen koszos volt a Jill is, az Sandra is. „nem volt rá idejük! ja. Mindig mindenre van, volt egy kifogásuk, miért olyan igénytelenek, kistílűek, trehányok stb. Teljesen megbuktam az egész életvitelre, életmódra, élet stílusra vonatkozó elképzelésemmel. Hordtam haza itt a cuccot, megszámlálhatatlan, amiből ügyesen válogattak, s egy teljes összevisszaság lett belőle. Nem értik. S ez tragikus, mert évtizedek magyarázkodása, példamutatása, hiábavaló volt. Még majdnem ellenem lett az egész. S azért is rémisztő az egész, mert egyikük sem tök hülye. Van ilyen ember, egyáltalán? Aki érti ezt? S egyetlen ember, az Imola jut eszembe, aki szemlátomást értette – volna – hogy miről van szó. Annak valahogy ugyan arra a mottóra ment az agya. Meg talán a Edit lett volna még. De azt meg nem érdekelte a falusi élet. Az Internetre felrakott, kissé talán túl tömör s velős soraimra senki sem válaszol. Furcsa. Mindenki tök hülye itt?

Írtam, hogy „reneszánsz élet falun”. Mit nem lehet ezen érteni?

próbálom azt is

kitalálni, hogy hol is legyen a „dolgozószobám”.

Mert helység az ugye nincs. A konyha lenne jó, a kemence ágy, persze. Csak valahogy nehéz ezt összehozni. De talán, ha foglalkozom kicsit ezzel, majd ez is eszembe jut. Végül is csak most jutott eszembe, kezd körvonalazódni az egész. Nézzen is ki valahogy, de főleg, s ez nagyon fontos, kritikus, sorsdöntő, hogy kényelmes legyen, másképp nem fogok írni. Sokszor még a legkisebb porcikám is sajog. Sosem voltam egy jogi típus, aki lazán leül törökülésbe, szerintem a vérkeringésem nem jó. Így aztán jó pozíció az nekem nincs. Régen még feküdni tudtam, de mára ezzel is gond van. pedig ennél nincs jobb. Talán a kádban ülni, de próbáltam, komputerrel mégse olyan jó. Azonkívül nincs is kádam.

Kértem a Jilltől a komputerszéket, amit az Sandra elsajátított, de nem akarja visszaadni. Azt mondta, hogy majd megkérdezi az Sandrát.

S hát még ott van a hajó is. Elmeséltem neki, hogy abból akarom az Jégnéző felé az adósságot rendezni, s lehet ez is szöget ütött a fejében. Ő akar vele valamit kezdeni. S azon töprengek, hogy akkor pedig cirkusz lesz, mert be kell költöznöm a Sandrához, nincs más megoldás. Valójában rákényszerítenek ezekre a durva megoldásokara. Felőlem használhatják a konyhát, nem érdekel. Úgy sem fog működni. Az mára egy teljes hamis s képtelen illúzió maradt, hogy tudunk együtt lenni a Jillel. Súlyos és áthághatatlan gyűlölet és utálat van a jelenlét mögött. Túlságosan is bélé piszkítottunk egymás életébe, méltóságába. Aminek persze a köztünklévő, túlságosan mélyre süllyedt ellentét a valódi oka. Úgy néz ki, hogy ez az Imola féle kisasztal működik itt.

Ó, milyen jó lenne ebből a sok nőből egyet összgyúrni!

Mindegyikben volt valami, de egyikben sem állt össze. Jó is, szerethető is lenne. Egyedül az Imola volt, akit szerettem, tényleg szerettem, szívből. A többit, kit ezért, kit azért. Itt van például az Jégnéző,

néha olyan mintha az anyám lenne, vagy legalább is valamiféle fajta lökött nővér, amim soha nem volt, s nem is akartam. Gondoskodó, mint egy jó házvezetőnő. De még ezzel is baj van, mert részidős, s nagyrészben van őneki saját, külön bejáratú élete. Na már megint ennél a hervasztó témánál lukadok ki, de néha erről is kell írni valamit, másképp honnan tudjuk, ha nem tudjuk? Itt van ez az éjszakai fölkelés. Éjjel kettő felé, kész, beindul az agyam. A bal...Miközben csóri jobb igencsak aludni szeretne. Jókat, egyre jobbakat alszom, ez némileg reménykeltő. Hátha ez az út vezet valahova. Furcsa, hogy ezek a hatórás ciklusok elegendőek. Annyit vagyok fent, aztán kész, elfáradok. Aludnom kell. De nagyon könnyen lehet, ez az egész csak alapvető hisztéria. Hogy hogy lehet ebből kimenni, azt nem tudom. A Smokie óta valami kicsúszott a kezemből: nem én irányító a dolgokat. Túl sokra vállalkoztam, keveredtem bele, s ráfáztam. Valahogy egyszerűsíteni kellene, ezt már a „Ruszki" óta mondogatom. Hülyére röhögte magát, mikor mondtam, le kéne lassulnom. Itt jut eszembe? Hogy egyszerre megértőnek, jónak lenni, háttérbe helyezni olyannyira önmagunkat, az egonkat, hogy más növekedhessen, virulhasson az árnyékunkban, nem egyser azzal a veszéllyel jár, hogy hülyének néznek, elveszítjük a méltóságunkat. Emberek tök hülyék. Mikor felerősödnek, szinte automatikusan elfelejtik, hogy kinek-minek köszönhetik a dolgot. Nekem! S ez az ősi dilemma oly régtől fogva fennál, s mindig mikor megoldható, hogy azért olyan nagy kár ne keletkezhessen, az érdekünk annyira ne sérüljön, hajlamos vagyok a jónak lenni megoldást, utat választani, kicsit idióta. Na, befejezem ezt, mert már nagyon hervasztó ez a téma

„mint hogyha egy hülye férfival a szépségéért" – értekezés a nő szerepéről. Avagy kell e új nő?

Végül is – túl a fajfenntartáson – fölvetni a kérdést, hogy valójában miért is „áll össze" az ember egy nővel.... Aki, a legtöbbünk esetében -először is – egy idegen, jó, ha „alárendelt", aminek végtelen hülyeség alkalmazása valósul meg, ami feltételezi, hogy – vagy az, vagy megjátssza, hogy az, hülye, s egyik sem jó. Szoktam volt mondani, hogy

na dehát a nő a másik univerzumot képviseli, s anélkül meg hülyén halna meg az ember. Ez egyébként soha nem hatotta meg azokat a hölgyeményeket, akiknek mondtam. Volt, akit – szemmel láthatóan megrázott, felkavart, valamennyire. De soha nem annyira, hogy a nyakamba ugrott volna, mondván, „végy már engem ember”!

Na nem. Persze, lehet csak az érvelés volt rövid, s ezért illant el a hatás. Mert az érv ott bent valamit szíven ütött, lényegében talált. Mire várhat bárki, legyen az férfi vagy nő, mint arra, hogy kiteljesedjen a másik nemmel való együttlétben? Mint filozófia szépen hangzik. De itt mindjárt elkezdődik az, hogy a nő az lényegében materialista, s a filozófia, mint színtiszta intellektualitás nem élvez elsőbbséget a létében. Nem az elmélkedés, hanem annak gyakorlati alkalmazhatósága. Nem mintha egy nő nem álmodozna, na nem. Sőt. De ez ritka, nehezen megfogható, s áttehető a férfiéra. Nem is kívánunk most belemenni. Megszámlálhatatlan azoknak a dolgoknak a száma, ahogy, mint az én esetemben is, a valóságtól jócskán el kellett rugaszkodni, hogy a félméternyi disznószarral s patkányokkal teli hodály helyén lássuk a modern, minden kis részletre, funkcióra kiterjedő Amerikai Konyhát. Ami lett belőle. Ó, hányszor és hányszor álltunk itt előtte kint, s az asszony meg gyerekek csak néztek rám, illetve nagy zavarukban félre, hogy na jó, hát persze, biztos, lehet, ja. De elkanyarodtunk eredeti mondanivalónktól. Mert ugye az merült föl, hogy amint mára jelentősen csökkent az ozmózikus nyomás, de a régi hazugság pernyéje, kozmás illata, itt kereng még a levegőben, nedveinek édes íze fel-felbukkan háztartásunkban, s hogy oly nehéz „elviselni a ragyogást, testben való tartózkodásaink kék kaptatóin, az árnyék ellenpontja nélkül”. Amibe beletartozik az érintés, az ölelés, megerősítése, figyelmeztetése, bizonyítása, hogy igenis itt vagyunk, létezünk. A tükör. S akkor még mi mindenről nem beszéltünk! Itt marad hát a dilemma, hogy belevágjuk e újra, idehozzunk e megint egy vadidegen „barmot”, akinek fogalma sincs semmiről, ami itt van, rólunk, a világképről, amiben vagyunk, nem együtt továbblépés, fel-

fedezés, hanem önző, kicsinyes, s triviális opportunizmus, mindenünk felbojgatására, elárulására, kifosztására. S mindezt az újkori emancipáció, s feminizmus „náci" kortünete védelmében. Megéri?

Életünk végéig próbálkozni kell? Ó, mily szerencsések, akik megtalálták a nőjüket! Mert valahol ez a lét nagy kérdése, lényege, ultimátuma. A többi, „moslékkotrás kutya tányérja alján". Avagy, valahol korlátoltságunkon túl, mégiscsak létezik valami kompromisszum? Azért némi töprengést, analízist, megér ez, nem?

Nov. 6 álmatlanság, na meg megint egy szörnyű álom a rossz erőiről

Kisét ez a dolog, ez az egyetlen rossz álmom, pontosabban egy ugyanarra menő álomsorozat, ahol veszélybe kerülök, üldöznek, valaki-valami fenyeget, s valójában nem tapasztalt helyzetekbe kerülök, ami kicsit érthetetlen. Arra gyanakszom, hogy a Rossz erői munkálkodnak, különösen aktivak valahol, s ennek hullámai el is jutnak hozzám. A történet „egyszerű": véletlenül kerülünk, kerülök valami motelba, hotelba, ahol egy bűnöző, „gyilkolásra hajlamos csapat érkezését várják. S „mi" igyekszünk elrejtőzni, aminek valamiféle ismert fogatókönyve van, „mindannyian tudjuk, ahol a mi néhány „barát, ismerős", egyívású, mint én. S kapkodva, s pánikban, ez a lényeg, igyekszünk megfelelni, hogy elkerüljük a „mészárlást". Mészárlásunkat. Mintha valami film rendezése lenne az egész. Valójában észrevétlenek kellene, hogy maradjunk, ha be tudunk illeszkedni a forgatókönyvbe, aminek csupán a részleteit tudjuk. Ugyanakkor egy kiszámíthatatlan „punk" főnökkel állunk szembe, ahol, ha kiválóan tudunk is alkalmazkodni, se biztos, hogy megússzuk. Igazándiból egyfajta szimpátia erőjáték folyik, tetszik-nem tetszik alapon. Pszichológiai játék.

S valahogy megússzuk, bár minden ellenünk szól, ahol nagyon leleményesnek, a végsőkig találékonynak kell lenni, hogy túléljük. Aztán kéne, de nincs fürdőpapucs, valakiét el kell csórelni, ideiglenesen, de kockáztatva a lebukást. Ez egy kis példa kíván lenni. De ahogy mondtam, megússzuk, a paravánok mögött zajlik a dráma, s mi rettegve rejtőzködünk. Egy durva, nyilvánvalóan meglévő külső világ

jelenlétéről szól a történet, az állapot, az álom. Arról az életben, racionálisan kevésbé nyomasztó tényről, hogy már pedig ilyen van, s ami ellen annyira

igyekszem minden eszközzel s magatartással távoltartanom magam. Mióta csak élek. A bűnözés, a gonosz világától.

Nem nézek, olvasok semmit amennyire csak lehet. Az a néhány korai tapasztalat, ahol ez a dolog felbukkant, már nyomaiban is elegendő volt az érzékeléséhez, s ahhoz, hogy egy éltere hátra hőköljek. Sajnos, pl. azt gondolom, hogy családomat, volt feleségem, gyerekeim magával ragadta ez az erő. A köztünk lévő szakadéknak is ez az oka. Némi összefüggést látok bizonyos gyerekkori, klausztrofóbiás rémálmok meg a külvilágból áttételesen érkező hírek kutyulmányában. Az üldöztetés, fenyegetettség pedig az utóbbi időszak rémtörténetének szublimálása. Hiába teszek komoly erőfeszítéseket, hogy elmémet „meggyőzzem”: nincs semmi baj, a dolog még nem ment át, vagy nem megy át.

Otthonteremtés Kötcsén

Hangyaszorgalommal, szinte éjt nappallá téve hordom, pakolom, rendezem, tisztítom, alakítom itt a dolgokat, ami arra irányul, hogy egy biztonságos, védett, kényelmes otthont teremtsek, egy „várat”, egy Milliőt, egy otthont, ami nekem soha igazán nem volt. S nincs még kész. Olykor, pillanatokra, netán néhány percre leülök itt-ott, elmerengek, elcsodálkozom azon, ami már megvan, meg a hely kínálta jóságokon, ami mindig is megvolt itt. Az enyhe ősz simogató kedvességén. Déli, langyos szelek fújnak, ingujjas napsütéssel, mintha Floridában lennék. Miattam? Egy napja van – úgy-ahogy fám. Sikerült túl is fűtenem a kemencét, lehet a hőség, levegőtlenség is része a rossz álomnak. Na meg, ezt nem lehet kihagyni, az, hogy ennek az ausztrál Gyuszinak a beszámolóját hallgattam a háborús ször-

nyűségekről, meg az ellene folyó kampányról, boszorkányos inkvizícióról. Az egész világ a feje tetejére lett állítva. Gondolom különleges empatikus adottságaim áldozat is vagyok. Emlékszem, hogy már a New York-i tűzoltók szerencsétlensége is hány álmatlan éjszakát okozott. De a Szaddam meg a Kadhafi gusztustalan üldöztetése és felkoncolása is ide tartozik. Ezek az esetek szimbólumai még nagyon sok minden másnak. S arról beszélnek, hogy a világban nincs rend, nincs szabály. Az elhiresülő Arab Tavasz is egy szörnyű ellentmondásos dolog. A nép felkelt, aminek jónak kéne lenni, de mindig mindenkor s azonnal elindul az erjedés, a korrumpálódás útján. A gonosz erői pillanatra sem nyugszanak. Számomra az igazán szörnyű ebben, hogy annak léte, megléte, jelenléte olyannyira befolyásol, zavar, s folyamatosan irritál, hogy mellette nem vagyok képes ellazulni az áhított alkotói folyamatba. Ki kéne tudni zárnom mindezt. Nem tudom mások, a Joyce, hogy csinálta, miközben dúlt a háború. Elkerülhetetlen, hogy az ember feldolgozza, ami történik. „csak úgy, nincs semmi. Semmi sem oldódik meg azonnal, magától, erőfeszítés nélkül. S ezeknek a dolgoknak többé már semmi közük az én dolgomhoz. Már réges-rég tisztázódott, mi az, amire szükségem van, mi az, amire nincs. De mégis, mégis követem, nem mindig szándékosan és tudatosan az eseményeket.

Iszonyú sebességgel változik a világ

S mi kínál jobb és frappánsabb áttekintést, mint a Demokrácia Most Amyje által vezetett műsor a világot keményen felforgató Assangéval, meg a lehető s létező legpontosabb analízist kínáló Zizekkel. A világ dantei purgatóriuma elevenedik meg, most, itt és teljes virtualitásában. Kell ez nekem, tehetnénk föl a kérdést. Szükség van még további bizonyítékokra, talán igen. Szükség van aktualitásokra, mert hiszem a világ oda változott, ahol az információ dömping s forradalom abba a szakaszába ért, sodródott, amikor a mobiltelefonokkal, Internettel azonnali változtatás, felfordulás keletkezik, ami rázza, tépázza a Status Quo-t, s az egész világot. Az Arab Tavasz, a Görög

Válság, a háborúk, a gazdasági és társadalmi és természeti katasztrófák. A túlnépesedés, a felmelegedés, az elszegényedés, a felpörgetett rablás, hisztéria, ahol a legalapvetőbb civilizációs értékek és érdekek sérülnek, s kerülnek konfliktusba. Az Eu, a Bankrendszer, a demokrácia, inog. Miközben pozitív változás Kína, Brazília, Irán, India, s az iszlám feljövése, reformálása, megújulása. A világ orosz anyácskája is tüsténkedik, s igazgatja a kosztümét. Izgalmas kor ez, de felkavaró is egyben. Eddig – számomra is meglepő módon lépést tudok, tudtam tartani az eseményekkel. Minden lényegest tudok, és értek. Méghozzá úgy, ahogy nekem nem is lehetne, nem is szabadna. Hiszen még mindig nyakig vagyok a bajban, bizonytalanságban. Éppen, hogy csak, s pengeélen lavírozok a pénztelenségében. De e folyamatos s álandó alkalmazkodásban, egyszerűsítések s lemondások „végtelen alázatában", mégis sikerül mindent egyszerre csinálnom, s fenntartanom. Valójában csak ámulok. Senki valójában nem is tud erről. De ez mindegy. Közben – remélem – ez éltet, - alakulnak a dolgok. Lassan afelé az ideális lét felé haladok, ami egy buddhista monk, meg egy költő, meg egy oknyomozó riporter keveréke. Ez a volt mindig is a példa előttem, nem én találtam ezt ki. E mellé szegődtem, az úgy néz ki, emellett is kell befejeznem. S nyilvánvaló, hogy közben az ember meg kell, hogy szenvedje a „Pörgő hús kerekét".

Nov. 13. Két külön malomban az Jégnézővel

Minél jobban igyekszünk, annál jobban a különbségek jönnek ki. S ez most már, legalább is számomra az elviselhetetlenség határát súrolja. Se időm, se türelmem nincs valaki értetlenségével, hiábavaló tanítgatásával tölteni az időmet. Jobb hilyán, miután ennyire függök, ki vagyok szolgáltatva neki, azt tudtam kitalálni, hogy egyelőre lazítsunk a dolgon. Millió dolgot nem fejeztem be, nem csinálok, nap mint nap lényegében semmi mást nem csinálunk, mint eszünk. Ebben jó partner, háziasszonynak is elmegy. Bár itt is vannak hézagok, de ez a téma nem is érdekes. Nos, ezt tisztáznunk kell, s nagyon remélem el tudok lavírozni benne, különösebb balhé nélkül...

Nov. 15. Megvan az Elena, na meg humorizálós kupifelszámolás, ljég

Elmentem a szerelőhöz, s betöltettem a fagyálót., aztán visszafelé rám dudált az Elena, aki a gumishoz ment éppen. Hogy mi van, már emailt sem írok? Én meg: „és te? S hát naszóval este lementem, csinálják a házát, helyi mandinerek, s megy a pénz, mint a rosseb, úgyhogy nem tud leköltözni mostanában. De úgy ahogy megvan. Én is. A Jill pánikol, hogy jön a tél, meg ilyenek. Mindig pánikolt, amióta ismerem. Meg mindig sumákolt, meg se komputer szék, se hajó papír, sesemmi. S hát amúgy meg, mindenki pánikol, kivéve persze téged. Egy oroszlán csak ül, s nézi a vízi naplementéket, fennkölt nyugalommal. Holdkeltéket Jupiterkörettel is. Úgy, mint régen, mikor még csak az ég meg ő voltak ketten: se bolha, se ember, se szafari. Elkezdtem a könyvespolcom, kiszipuzni az évtizedes porokat. Asszem üveget is teszek a hálóbarlang ajtajába, s akkor mesés naplementés alkóv lesz belőle. Az egyik polcüveg pont jó, vágni se kell, csak az ajtóra egy kb. Ötvenszer nyolcvanas lukat. A függönyt meg már feltalálták, de amúgy sem jár arra az áldott nap fényén kívül más, csupán az pásztázza körbe a maszatoktól nehezen szabaduló ablaküvegek lőréseit. Lehet lassan, mint valami Némó Kapitány visszavonulok oda az odumagányba, a zenével teli langymeleg csöndbe, ezt-azt komponálni. Úgyis mindig faodváról meséltem, de az inkább való prémes cowbojoknak, mint reumás manóknak. Világot látni meg majd kijövök az Internet Kávézóba, a kemencéhez. Ily módon osszuk majd be kis tüzecskénket, dede. A kotyogás az autónál a buherált féltengelyből jön, huszonhat darab ezres a reparációja, mondta a fixmester. Úgyhogy az később. A gumik nyáriak, de nem kell törvényileg kicserélni, met az lenne vagy harminc fent említett pénznagyság. Jött egy gázszámla is már, tizezernek ötezer a fele, a fene egye. Eszem a maradékokat, szépen beosztva, még nem hajnalodik kint a zúzmarás szőlőben. Holnap majd kiderítem mit taksál a fűrész javíttatás, s akkor nekilátok kis dzsungelunknak. Arról is írhatnék, hogy a Joyce meg a

Pynchon között hol látom az én utam kanyarogni, de erről majd később. S hát, nagyjából ennyit. Most kicsit ledőlök, s Lorcát böngészem fejben, spanyol-angolból elképzelt magyarra. Gondolom szaladgálsz, mint a pók ott a főváros smogkülvárosaiban, mint egy hangya, egy kicsi ide, egy kicsi oda. Vigyázz ne hűlj ki, tudod rétegesen. Nahát, jó nagymamázást, meg kellemes holdnézést. Pusz

Jack

Kinéztem az ablakon a zúzmarás tájra levél egy ismeretlennek

IMA

S azt gondoltam – köszönöm Édesjóistenem
Hogy van otthonom,
Hogy innen a jó meleg kemencepadkáról
Gondolhatok a világ minden rettenetére,
Iskolákra, ahol éheztem,

Munkahelyekre, ahol megpróbáltam erőm, tehetségem, s minden jószándékom eladni világi javakért,

S utakra, kanyargós, szövevényes utakra szerte a világon, gyalog, kerékpárral, nyewyorki metróval, connecticuti s érdi vonattal, budafoki villamos és busz átszálásokkal, büdös és sosem tökéletes autóimmal, mindig sokat remélve, s mindig kevesebbel beérve, a hamis szabadság bűvöletében.

S ennek az egésznek most már vége. Új életre ragyog rá a „Telihold”.

Átrágtam magam ide, a csöndbe.

Avagy: „lombárny alatt
Vetettem ágyam,
S ébredtem a csönddel teli
Első őszi hóban”

Jack

Nov. 20. vasárnap honnan jön az Az áldott béke illúziója?

Mert ugyan „sehova nem kell mennem”, megélhetésért, de élésért igen.

Volt, van itt valami kép, - kinek nincs? Mármint amilyennek elképzeltem a kényelmet, komfortot, ha megöregszem. Azt a sok részletet is, ami kell hozzá. S nem mondom, a Verne némileg inspirált, Kétévi vakációjával, Rejtelmes Szigetével. A Robinson is.

S mindenki, - gondolom – cipeli magával az annafrankját, ahogy én is tettem, mikor néha eljutottam újgazdag barátom fürdőszobájába, ahol bedugható melegvizes csap volt a sloziban, s előhúztam lilára fagyott kezeim szakadt farmeromból, bedugtam a lefolyót, engedtem melegvizet, s beleraktam patáim. S pár percig álltam ott, csukott szemmel, elmondhatatlan áhítattal, s „megfogadtam, „egyszer nekem is majd lesz ilyen életem”.

S kurvára igyekszem, hogy még mielőtt – esetleg – vissza kell a bocskort adnom, összejöjjön a dolog. Sokáig melegvizes lavórnak hívtam ezt, de nem csak a melegről van szó. Hanem arról, hogy ne legyen nyűg a hétköznap, aminek a vállain az élet terpeszkedni hivatott. S látszólag ez sosem ér véget..., versenyfutás a „gürizö hús kerékkel, s még csak nem is az, oda sem lehet érni, álmunk arábiaiban”. “Ember küzdj és bízva bízzál”, itt van ez a rettenetes adoma. Az embert kirázza a hideg is tőle, nem? Szóval, napok óta szorgalmasan fúrom, vésem, rombolom a kemencém, sit kupacokat halmazok, korom, s kupleráj, hogy beléjeszereljem fontosnak ítélt fűtőszálas „habtedrámat”, hogy a meglévő kapacitásomon túl, - folyamatos melegvíz, kemence-ágy, központi fűtés, bográcsban főzés, mellett, még kenyeret sütni, grillezni, meg hasonlókat tudjak. Az életnek kereknek kell lenni. Mindegy mekkora, csak körbe érjen, valahogy. Így aztán napokig lombtalanítottam, bontottam s buhertam, pincétől a padlásig, s az Edison büszke lett volna rám, ahogy amerikai s magyar cekászokból, konzervdobozokból, s szocreál alumínium teáskannákból egy hőálló és szabályozható szputnyikot összehoztam, ami süt-főz. Teljesen szétfagytam, éjjel izomgörcsök s más végkimerüléses következményekkel, még mindig tapasztani, csavarozni s hasonlókat kell,

de már megy a dolog. S kint még mindig, s egyre hidegebb lesz. Floridában agyolvasztó hőség, itt meg a velőt dermesztő zima.

Egy jó hely van, amit te csinálsz. Ha megéred. Nincs másképp „kegyelmesék kisláboskás maradéka” az egész, „moslékékkotrás kutya tányérja alján, „városperemezés” potyalesés, turista, vendég, s szolgaélet. Second hand life. Én megragadtam ott, mikor a költő aszondta: „az úr én vagyok”. Minden más, csak „cifra szolga”.

Jack.

Nov. 22. Sikerült! Megjavítottam az Offiszt!

S innentől fogva ezt a kicsit fogom használni az Internetre.

A nagyot meg rendbe hozzuk, s csak tárolásra használjuk. Dede.

Fantasztikus, kellett egy friss start, hiába.

Mégsem vagyok annyira hülye még, jajj.

Be kell mennem a hálóbarlangba, ami ezután a dolgozó szobám lesz. Iszonyú hideg van mindenütt.

dec. 5. Bölcsőtől az agykutatási programig,

Ami még lázasan folyik, s sem elménk, sem a világegyetem felfedezése nem történt meg, mindenre még várni kell. De még élünk.

Ugyanakkor más, említésre méltó érdekesség nem nagyon maradt.

Tisztán látszik, hogy az idáig vezető út mily töredékes minden tekintetben. Nincs emberi lény, aki ebben el tudna igazodni. Lehet még én sem. Olyan, mintha ide is, oda is belekapkodtunk volna dolgokba, s „osonóként” elcsentünk volna ezt is azt is, összetarháltunk, gyűjtöttünk volna mindent, amit lehetett. Rend az nincs, tomboló világhódító és Odüsszeuszként csak tömtük már-már süllyedni készülő hajónkat, aztán most itt van ömlesztve minden. Rend, látszatra sehol. Ugyanakkor valahol, belül, Én tudom, hogy ez volt az egyetlen helyes út, ahol minden ponton, minden részletben, minden időben, s minden szakaszban azt tettem, amit akkor, ott helyesnek, jónak, igaznak, s érdemesnek tartottam. Végig jártam egy ember útját: éltem, dolgoztam, halmoztam, s igyekeztem másokat és magamat is boldoggá s elégedetté tenni. De, ez az út nem vezet tovább. Nincs már odakünn

semmi, befele kell tovább menni. Egyfajta halál is ez, vagy újjászületés? Félelmetes, az biztos. Ma délután, az utolsó beszélgetés a Jillel volt, - az utóbbi periódusról, beleértve a pacukával való pár részlet is. Egyfajta groteszk parabola ez, ami már önmagába kezdene fordulni innentől fogva. Se nekem, se a világnak nincs erre szüksége. Bizonyos értelemben, - tudva tudom, patetikus ez, de mihez képest? Ez év nyár vége óta, - nem is tudom pontosan mikor indultam el haza..., megérkeztem egy óriási kuplerájra, s az életemhez hasonló, fanatikus mindennapi robottal eljutottam oda, hogy valamiféle biztonságot, otthont teremtettem itt magamnak. Van hol laknom, van mit ennem. Semmi sincs kész, befejezve, s egyedül vagyok. Semmi sincs kész, de így is „sokkal több mindenem van, mint ami szükségeltetik, - ha igaz s hű akarok maradni a nagy célhoz. Egyáltalán nem így képzeltem el, de ez lett... Minden más tevékenység öncsalás lenne, hazugság. Valahogy el kell jutnom abba az áldott állapotba, amikor az írás van, meg én. Olykor, ellopott s ritka eonjaimban hihetetlen boldogság szállt meg ettől, amikor is a „Jóisten fogja az ember kezét". Nem tudom, vajon ez így lesz ezután is, vagy? Más alternatívát nem igazán látok. Nincs más út. A régi beidegzések szerint mintha az életem szakadna meg, s bizonyos értelemben az is. De meg kell találnom azt az utat, ami fölfele vezet, a kiteljesedéshez. Rendet, átláthatóságot kell teremtenem, valamiféle életrendet, munkarendet, kialakítanom, - s szolgám nem lévén, gondoskodnom magamról Innentől kezdve minden gyakorlati dolog, amit teszek, pihenésként – erről kell, hogy szóljon. Valójában, ezen a ponton, mindent jónak, s szépnek látok. S persze kell egyfajta szimbolizmus hozzá, hogy ezt mondjam. De hát van is, nem? Mint az álmoknak, ezeknek csak én értem a jelentőségét, jelentését. Ugyanakkor, kaptam némi visszajelzést arról is, hogy ez – élményileg, az biztos, - egy tömör gyönyör, van benne minden. Le tudom én ezt hm, - magyarra? Fordítani? Ez vár rám. A jól-létemre, egészségemre kell gondolnom, hogy minél tovább kitartson ez az én egyszeri masinám, ami innentől kezdve a spiritem szócsöve kell, hogy legyen. Hivatalosan nem sok időm maradt, tudom. De hát ez van, ilyen lassú, lassan érő vagyok, mentségem csupán az

az iszonyú mélység, ahonnan jövök, na meg az a magas cél, amit kitűztem. Zaklatott, töredékes, s tökéletlen az emberi lét szegényé-gazdagé egyaránt, s ennek a részleteibe kandikáltam bele, s ez volt az én életem is. A hitelességre megvan minden jogosítványom, azt hiszem. Az életben nem turista voltam. Kár is ezt tovább ragozni, Harcra fel! Valamit az isteni gondviselésről, ami itt menet közben jut eszembe:

Kímélni akarom a nagyobbik laptopom, ezért a kicsit akartam használni az Internetezésre. Filmek, clippek nézésére stb. Kis, felületes élvezkedésekre, ugye. Aminek valójában semmi szükség nincs. Figyelem elterelő, s minden idő elmegy vele. Akkor, amikor! szentül megfogadtam, hogy csak is az írással, s kizárólagosan az írással foglalkozom. Erre, hiába hugyozok már vért, akkor sem működik. Tehát, mintha a Jóisten gondoskodna erről is. S ami a legfélelmetesebb ebben az egészben, az az időzítés. Azt még megengedte, hogy lóhalálában napra, percre pontosan végig rohanjak mindenen, ami a világban még esetleg van, s érdemes s használható. S magamtól! El is jutottam a végére, deklaráltam is. Hogy kész, vége. S ekkor mondta azt a kis gép, hogy kakukk. S persze minden működik, a kettővel együtt még mindig lehetséges a rihonya, de megszorításokkal, amit intő jelként is fel lehet fogni, s azt is csinálom. Azt kell, hogy csináljam. Valójában jó úton járok, fogja a Jóisten a kezem...

ebügyek lel

gondolom mindenkinek van valami kutyaügye, kinek szegényebb, kinek gazdagabb. Nekünk minden volt: elveszett, gyerekeké, talált, beteg, befogadott, elütött, vemhes, kóbor, elkóborolt, pákász, falun városi, városban falusi, előkelő arisztokratától („Lord Byron”, az amerikai magyar fantáziaspékelt Bingóig, aki egy cigány szerencsejátékos volt, s a végén világgá ment. A kertünk tele van kutyasírokkal, amin amerikai költők versidézetei díszítenek. S akkor még nem beszéltem a hasjósmacskáimról, a „Csuncsik” nemzedékeiről, akik jöttek - mentek - voltak. Volt, aki Amerikából, repülővel. Énmá sajna öreg és rigolyás is lettem, - ahogy elnézem a Jill is – s embert és állatot is elég nehezen viselek. Beleértve magammagam is. De mindig van egy darab „el-nem-használt élet, ami kicsap még a régi hazugságból,

s itt hagy engem megvakítva félig", költőien mondva. Az ember a koporsólecsukással talán a hülyeségeit is le tudja csukni. Ha nem, akkor bodzabokor, lótetű vagy bögöly csípéses varacskos disznó lesz belőle, vagy csak egy senki sem tudja, hogy hívják vad fű. S kezdi elölről, a hindu purgatóriumot. Mert egész életében lusta, balfasz, s sumák volt. A kutya, szerintem amúgy valami kósza spirit, mint a tehén, aki itt tejelget nekünk, ki tudja mért, s aki lehetővé tette az emberré válást. Anélkül még mindig a fákon ugrálnánk. Kutya nélkül meg gubancos hajú kanibálok maradtunk volna, valami barlangban dideregve. Nem tudni mi a faszt lát bennünk, de érthetetlen az istenítése, soha nem érdemeljük ki. Szoktam mondani, hogy a világegyetem legérdekesebb s izgalmasabb bulija az ember, s nem a zátonyra futó mediterrán crúsing. Köll valaki, oszt kérem van ott annyi happening, hogy csak na. S hát ott vagyunk mi magunk, nem is kell senki. Egy életen át el lehet ezzel élvezkedni. Innen nézve aztán nem lehet eléggé egyszerűsíteni, hogy az ember jusson valamire, s ne hülyén haljon meg. Kutyákat idomít, maga helyett, hm. Persze a kutya állat is, akikben én mindig csodálom, hogy tudják mi újság, nem úgy, mint mi. Ha valakinek kell eme tükör s azt nem basztatásnak veszi, hanem finom figyelmeztetésnek. Na ennyit indoklásnak. Próbáltam ebbe itt belevenni az ön esetét is, de biztos nem teljes. Amúgy, meg na ja. A dizájn meg lényeg nem mindig jár együtt. Én lassacskán megtanultam, hogy mivel kell beérnem. Ó, tudom én mi illene Dárius palotájába. Vagy a Rockefeller kéglijébe a vízesés ház felett. De ne keverjük a dolgokat. Eddigre már tudhatná az ember, hogy ő ki...S akkor azt is, mi az, ami kell neki, mi az, amivel meg ami nélkül is jó, alkalmazkodni mindenképpen s öröktől fogva amúgy is minden szarhoz kell. Nem? Nahát egyel több, s akkor mi van? Egyszer úgyis minden mindig véget ér, de ha ügyik vagyunk, csak frappánsan át, meg át, meg át gom-bol-gat-juk, a kabátot. S kész. S ezt hívják úgy, hogy élet. Angolul life. Na, idáig jutottam, mikor megint beütött a krach, vagy mi, azaz a végeérhetlen lidércnyomás újabb fejezete a Jillel. Sajnos ilyenkor totál elveszítem a tájékozódási képességem, egy

időre. De majd persze folytatom. S kösz a türelmet, tanácsot, meg mi.
Pusz

Jack

December 21 szerda – a vesszőfutás folytatódik, avagy most meg az autómat akarják elvenni..., na meg az Jégnéző

Már-már kezdtem jól érezni magam. Tele bizonytalansággal, de mégis a jó úton, azt hiszem. Elkezdtem az írással foglalkozni, lassan fölfogni dolgokat,

mert már nem egy minden irányú rettegésben él – az agyam. Csurdogálva, de maradt pici erőm – az egzisztencián kívül a lélekre is. Fulladni se fulladok annyira, pedig pipázom. S akkor jött a bazdmeg. Totál tele félreérésben voltam végig, hogy „biztos megkegyelmezett az Apek. De nem. Hogy is gondolhattam? S hát mindenemből kezdtem kifutni, még a kajából is. Pénz meg nuku. Vártam itt a nyugdíjam, mikor két nappal előtte jön a levél. Hogy most rögtön, de azonnal, különben elveszik az autóm, itt toporgok, jó jeges az út, jön is valami hó még, hogy elinduljak Kaposvárra. Holnap meg jön az Jégnéző...Szóval nagyon pengén vagyok, úgy ért az egész, mint egy fejen rúgás. Rosszabb. Hogy nem tudok megszabadulni, s felszabadulni sosem. Mindig van valami. Mondtam a Jillnek is, s persze hogy ő meg rögtön azt mondja – „persze" így van ez. Nagyon remélem, még mindig remélek, hogy nem. Hiszen mások meg tudják, tudták csinálni. Akkor én miért nem?

Megyek megnézem a bankot...Whaaaaa! megjött. Fél kilenc van. S ami a legkülönösebb, hogy feljebb ment. 907 lett 687-ből...

(Aztán később visszament s évekig 758 maradt…)

Nem tudom mi történik.

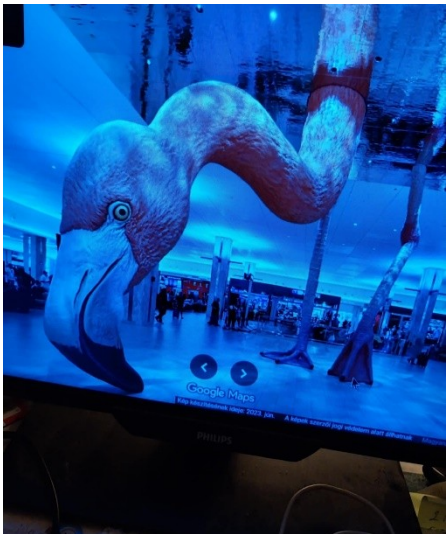
Édes Jóistenem!

Megyek.

Már megint vége egy évnek, meg a Jégnézőnek

Dec. 27. S mondom neki, ahogy mentünk fürödni. A jégnéző belepofázik az életünkbe

S még neki állt feljebb. Mondta, hogy én hülye vagyok, nem értek az ilyesmihez, s ő „jobban tudja mi kell a Jillnek, a Sandrának. Na, itt törött el a teve gerince. S megint kértem, egyre jobban fölháborodva, hogy ne, ezt már ne! Ő meg tovább hülyézett. Szerintem meg elnézést kellett volna kérni, s tiszteletben tartva a családi életem, visszavonulnia. Én soha nem szóltam bele az övébe! De nem. S totál, mint egy igazi mélyproli barom tovább gerjedte. S mondtam, - már hasonló stílusban, - hogy na, menjen a picsába. S szerencsémre nem ellenkezett, nem balhézott. Leshetett neki a tantusz, ez velem nem megy. Tett pár béna lépést, de azt is negatívba, amivel csak mégjobban fölhúzott. De már nem mondtam semmit, csak hazahoztam. Összepakolt, addig én az udvaron kóválygogtam. A Jill meg figyelt, hát persze. Levittem a vonathoz, ott is valamit még hülyézésre vett, de mondtam neki, hogy szerintem mi teljesen két malomban őrölünk. S megköszöntem a kölcsönöket, a segítségeket. Adtam neki harminc ezret, holott csak öt járt volna az autóból már. De olyan tíz körül kölcsön is adott csizmára, meg boltban. Meglepődött. De mondta, hogy ja, a telefonok. Amit valahogy le kéne rendezni. Szilveszterkor – már vártam, még megkérdezte egy smsben, hogy most akkor jobb? Meg hogy boldog újévet. Nem válaszoltam, nincs mit. Felesleges ezt a szart keverni. Undoritó ez a téma, már megint.

a magyar nyelvről:

"Bátran kijelenthetem, miután évekig tanulmányoztam a magyar nyelvet, meggyőződésemmé vált: ha a magyar lett volna az anyanyelvem, az életművem sokkal értékesebb lehetett volna. Egyszerűen azért, mert ezen a különös, ősi erőtől duzzadó nyelven sokszorta pontosabban lehet leírni a parányi különbségeket, az érzelmek titkos rezdüléseit."
(George Bernard Shaw)

A távozás forgatagában, az előző, IV. kötetből lemaradt néhány részlet,

AZ UTOLSÓ PILLANATOK MÉG AMERIKÁBAN

---

a tampai reptérre vezető őrület

Taxis – palesztin,

„remélem hamarosan lesz egy országotok, mondom kedveskedve az arab kinézetű taxisnak, mikor kiderül hova való. Tetszik neki, s tudja hol van Magyarország. Megyünk a reptérre, de megkérem, hogy előtte ugorjunk már be a Walmartba, pár percre. Mondja jó, de ne sokat tököljek.

Walmart, esik. Vissza akarom adni a számítógép adapterét, amit előző nap fölöslegesen vettem. általában ez pár perc szokott lenni, ha minden oké, még blokk nélkül is visszaadják a pénzt.

De, most valami nem stimmel soha még ilyen nem volt. Hív a pasi, mi van. Mindenki összefut, mégsem. Vissza kirohanok, azt mondja öt percet ad, másképp kipakolja a cuccom a járdára, se itt hagy. Mondom öt perc.

Visszarohanok, még mindig nem jó. A blokkon más a szám, mint a kütyün.

Walmartban ilyen még nem történt, ez is elment szarni, egy okkal több az elmenésre.

Könyörgők, hiába. Vissza kirohanok, nincs mit tenni. Rámmarad a dolog. Az óra harminchatot mutat. Ezzel az öt tévédoboznyi cucc becsekklásával nem sok időm maradt a beszállásig.

minden jót, mondja, neked is, mondom, többet nem is beszéltünk, egész odáig. Mint egy földgömböket cipelő hangya rohangáltam, mire bent volt minden. Amúgy minden simán ment, éles kontrasztként az eddigi örökös problémákra. Minden darab száz dollár extrába került, de jön velem a java az egész amerikaii túlélő felszerelésemnek. De átszállásnál már csak sétáltam, üres kézzel, a cucc jön utánam. Mindjárt elalszom, majd folytatom. Iszonyú fáradt vagyok. Késtünk, mindenféle trópusi zivatarok jöttek, de **aztán** kivirult. Kb.

Húsz percet, nem olyan sok, s máris itt vagyok a nagygépen. Jön a TRANSATLANTIC FLIGHT!

Most éppen a felhőben vagyunk, ill. pont most mászunk fölé. A fülem is most kattant. Felszállás közben mogyorót majszoltam. Jó szűkösen vagyunk itt, alig férek el, különösen így gépelve.

Hát ezer dolog jut másodpercenként az eszembe, különösen azok, hogy miket hagytam ott, miktől szabadultam meg, s különösen azok, amik az utóbbi időkben veszélyt jelenthettek. S hát van egy csomó, ami elmúlt, s aszem örökre vége. Valami slávicsku ül mellettem, aranyos, felsegítettem a csomagját. Haláli, hogy mennyire tudok olvasni az arcukon, mennyire meg van határozva az ember kultúrája, kultúrköre. Nem tudom ért e magyarul. Éppen nem tudta kikapcsolni az övét. Istenem. Kicsit zötyögünk. Nagyon lassan érünk ki a felhőkből. Szelídség, ja, hát ez, alázat, a szlávokban van bőven. Talán a legroszszabbak egyike volt Amerikában...- fhú, most jut eszembe, én elfele megyek! Egyszerűen hihetetlen, nem is merek belegondolni. tízen valahány óra múlva otthon vagyok. Na jó, egy kicsit pihenek. Hát és persze, elmondhatatlan mi mindentől szabadulok, amitől azt hittem soha nem fogok s nem lehet. Képek s helyek, s szituációk, s életérzések jutnak eszembe folytogatók, s fullasztók, s szívszorítók, s végtelen szomorúsággal telik. S nézek le ide valahova New Jeseyre, ott lehetünk. S máris mi minden maradt el. Ó, a venicei nyomorok. Ó, a nokomosi szűkösségek. Ó, azok a kicsi láncolt kutya udvarok. Ó, azok a lemondások, azok a gyufaskatuja perspektívák, ó, máris, hogy érzem a szabadulni vágyó kismadár apró szárnycsapásait, s ó, hogy vágyom rá, hogy repítsem. Végtelen listáim vannak. A szinkronbuziskodásom a löttyedt vízben, micsoda éles képek, micsoda folytogató s eleven kis pokolamulettek, fájó szemem horzsolják, fülembe döngenek fölforrósodott kukák legyei, a nyári rothadó floridai szemét szaga, az iszapot lélegző sásé, az élvezhetetlenné degradált gumis dinnyéé, - hányat ettem jót? elfajzott Tökföldjén Amerikának. Mikor a dinnye súlyos eltakarítani való. legyeket vonzó szeméttéé löttyed, mielőtt még eg jóízűt haraphatnánk belőle? Micsoda egy elfajult helyről jövök én?

Lassan elhagyjuk ezt a hatalmas megapolist, a világ fővárosát, New Yorkot.

Lent piszkos felhők kavarognak, aztán már nem látni a várost. Ide jöttem, innen megyek. S hát felszálltunk, elég simán. Mindkét értelemben. S ilyenkor nem tudok másra gondolni, mint evésre. A gében nem adtak semmit, mármint enni. Paradicsom lé, annyi. S hát – utoljára ettem mg egy kínait. Majdnem kilenc dollár. Szédületes, hogy megy fel mindennek az ára. A reptér viszont nagy átalakulásokon megy át, már jól néz ki, modern, tiszta meg minden.

Sokat töprengek, hogy kéne írni dolgokról, de fáradt vagyok, s nem kell mindig dolgozni.

Az egész dolog jó sok pénzbe került, de hát mit csináljak, egy csomó tékozlás, hülyeség is volt, de jól is jöttem. Aztán annyi. Jön majd a nyugdíjam, meg még az otthonira is benevezek. Végül is ennyi, a megélhetésre elég kell lennie. Amúgy se kellene villogni. Azért a magyarokat ezer kilométerről is meg lehet ismerni. De valami öreglány csak nagyot sóhajtva annyit mondott, hogy „Jajj”, s rögtön tudtam hazánkfia. Lehet nemsokár egy csomó időm lesz?

Nem tudom, de titokban mindenféle jó dolgokat remélek: mint idő meg ilyenek. Mindenesetre megfogadtam magamban, hogy nem engedek semmilyen rossz kisértésnek, hínárnak, hogy lehúzzon. Van énnekem hova félrelépnem.

S eddig mindig azt gondoltam, hogy mindenkit figyelembe kell venni, akár a saját érdekem, igazam kárára is. Ma már nem igy gondolom. Sok minden változott. Össze vissza variáltam az ülésekkel, de nem sokra jutottam. Szereztem egyet a fal mögött, mindig azt hittem az jó, de kiderült nem annyira, mert a lábnak alig van hely. De azt hiszem le tudok majd később ülni a földre, s legalább a lábam kinyújtani. Hazafelé egyébként rövidebb az út.

ITTHON

2011 vége,
Rövid áttekintés a „nőimről”

Elsőnek megtalálom az Jégnézőt, „az első nő, akivel találkoztam”, belehabarodtam. s olyan is…

Mert, valami gyermekded, régi ábrándtól hajtva, egy ici-pici különlegességének bedőlve, felszedem. Ez a nő, aztán hosszú évekre részese lesz az életemnek, holott a kezdettől fogva tiszta, nem ő az, aki nekem kell. még adóságba is keveredek vele, amikor OTP kamatra kölcsönt ad nekem egyik Amerikába visszatérésemhez. Ugyanakkor soha semmit nem ígérünk egymásnak, kapcsolatunk felszínes, s elkötelezetlen marad. De mindig, mikor felborult egy kapcsolatom, ő jutott eszembe, mint a higgadt, megbízható, és középszerű nő, akivel lehet lenni, csak nem tudni minek. Persze ezek a dilemmák váratnak magukra, most, némi zavarral, s nagyfokú idegenkedéssel, még mindig olykor együtt vagyunk, de soha nem költöztünk össze. A sok közül itt egy a róla szóló ábrázolásokból:

Aztán jöttek az ” állandó nők”, ahogy a következőket hívtam.

Jilltől Ernáig
tanulságok és következmények a nők után, 2005 májustól- 2012 IG

Jill

2005 május 12-i hazaköltözésem, főleg a Jill miatt, másoknak úgy fogalmazva meg, „hogy megyek, nehogy késő legyen, s a halott feleségem találjam otthon. Vele szeretnék lenni a nehézségekben.”

A mai napig nem lehet tudni mi lett volna, ha kint maradok. Amúgy, én is haza szerettem volna jönni.

(A NŐK. 2006. február, netes párkeresés és ami utána jön a nőkkel, meg a nők után f-pipi, - habostorta, azaz internetes ismerkedési lap Jégnéző, elemzés)

2006. Febr. 1. Szembesülvén mindenel, amivel a távollétemben nem kellett, kilenc hónap veszekedés után, a Jill elköltözött.

Imola

Képtelen telitalálat egy nálamnál tizenkét évvel fiatalabb nővel.
A véletlen, ismerkedő oldalas találkozásból egy kapcsolat keveredik egy háromgyerekes, 44 éves zsidó nővel. Sokáig tart mire kimászok belőle, mert főleg gyakorlatilag, teljes képtelenség. Óriási erőfeszítések minden téren, hiába. Látszatra nagyon összeillünk, ha nem lenne az a sok gond, vagy lenne pénzünk, lehet még ma is boldogan együtt élnénk.

második nő, a Edit, próba a magadfajtával,

Az Imolával való szakítás utáni kint tartózkodásom alatt, kintről, egy másik nőt találok, aki kijön hozzám látogatóba, én hazaköltözöm hozzá, hogy innentől majd együtt itthon éljünk. Ez se jön össze. Dilemmázva mit csináljak, maradjak itthon, vagy visszamenjek. Kijön hozzám, „miatta" hazaköltözöm, s semmi sem működik itthon, szakítunk. Mindezek közben a háttérben folyamatosan ott van a Jégnéző, aki még mindig reménykedik. Tartva a saját egyedüllétem démonjaitól és se merek szakítani vele.

HARMADIK Nő, a pacuka, így, kis betűvel… dörzsölt, akinek nem kell magyarázkodni, mindent ért, :új élet remény?, megoldás mindenre?

Ilyeneket gondolok ujjongva, mindjárt a kezdetétől.
Egy kicsi ez, egy kicsi az, de egy ösztönös, nem intellektuális, amire én vágyom. S ki is dől a liszt.

Ezzel a nővel megyünk ki. hogy most majd új életet kezdünk. Ez az a nő, aki eladja a házát, s mindenféle üres álomba, s kalandba keveredünk, s végére járunk a lehetőségeinknek.
A hajtás kint Floridában, balhé egy kunparaszttal, ez egy elég jó megfogalmazás

Az együttélés alatt kiderül micsoda hatalmas különbségek vannak köztünk, az azt kell mondani szerencsére az anyagi lehetőségeink megakadályoznak benne, hogy elszálljunk. Gyerekeink, családunk, s ehhez hasonló kötelezettségeink nem lévén végig csetlünk-botlunk megannyi lehetőségen-álmon, egyik sem megy. Ugyanakkor ez idő alatt lehetővé válik, hogy nyugdíjba menjek – azaz ne kelljen Amerikára támaszkodva, ott lenni és dolgozni, hanem haza tudjak jönni.

Aztán, agyvérzéssel elhagyatva
Látva kifutok az időből, teljes fanatizmussal dolgozom éjt nappallá téve ezen, de ez se jön össze. Ugyan messze az átlag fölött keresek, viszonylag jól élünk, de a hazatéréshez, a Jill megváltásához szükséges pénzt nem sikerül rövid idő alatt összespórolni. Egyre elkeserítőbb a helyzet, ami sietteti a különbözőségeink, s ellentéteink felszínre bukkanását. Saját egészségrontó évtizedeim, krónikus magasvérnyomásom, szinte teljesen elmeszesedett erekkel a nyakamban, mindennapi balhék ezzel a magyar nővel, megfelelni egy botcsinálta angol milliomos agresszivitásának, hogy szedett-vetett, képzetlen munkacsapatommal irracionális határidőkre, építési szabályok kijátszásával egy lepusztult motelból ötcsillagos szállodát varázsoljak,
A hajtás következménye, agyvérzés, szakítás, csövezés, nyugdíj, mint majd később látjuk, - hazajövés

mindezek a viszontagságok oda vezetnek,
hogy minden szerelmetes és egyéb vágyamról lemondván életem remetelétté redukálom, hogy írni tudjak. még igy is imádok itt élni, mindig erre vágytam, csak „néha kicsap még egy el nem használt élet a régi hazugságból, s itt hagy engem megvakítva félig”, szóval a magánnyal birkózom nap mint nap. az ég világon senkim sincs, a nap huszonnégy órájában egyedül

vagyok. senki sem hív, nincs egy ember széles e világon, akit felhívhatnék. hiába mondogatom magamnak jó ez így. Nem jó, mert miközben „mindenem megvan, hogy valakivel boldogan éljek itt. Látszólag feladtam, de még titokban reménykedek, a gondviselésben? ráadásul egy „adó" típus vagyok mindig az volt a legnagyobb öröm a számomra, a „venni, hogy adj, ez minden" ahogy azt a költő remekül mondja.
Szóval, ilyeneken keseregtem, mikor csodák csodájára? -

Eddigi értékelés a nőkről

Az állandókkal végül is Jack nem véletlenül volt együtt. Valamiért mindegyiket szerette, mindegyik elvesztése némi keserűséget, s sebeket hagyott hátra benne. Éppen ezért fontos volt számára, hogy valamiféle összefoglalót, tisztázást, állítson össze róluk, s persze önigazolásul is, de nem csak azért. Borzasztóan igyekezett, hogy az értékelés úgy érzelmileg, mint gondolatilag egyensúlyba legyen. Jack meg volt győződve, hogy kezdettől fogva mindenkivel nyitott sisakkal, s lapokkal játszott, a legapróbb részletekig, fáradságot és időt nem kímélve igyekezett tisztázni, értékelni, a dolgaikat. Ezért volt lehetséges, hogy a nők többsége nem is haragudott, mikor a kapcsolat véget ért.

Addig is a floridai gulágon,

mindezt a kíméletlen szubtrópusi hőségben végül oda vezet, hogy agyvérzést kapok. A magyar nő látva az amerikaii álma halványodását, egy columbiai menekült nő tanácsára megszegi közös megegyezésünket, ellenem fordul, s börtönbe juttat, kitiltat még a környékről is. Ugyanis megtudta, hogy ezzel automatikusan jogot nyer az ott tartózkodásara. Otthontalanná válok, s börtön fenyeget.

A fogdából való szabadulásom napján,

Egy szál gatyában, harminc kilométeres gyaloglás után a tengerparti dűnék között kötök ki, egy építkezésről faszolt malteros takaróponyva darab alatt, a rendőröktől való rettegésben vacogva. Néhány nap múlva sikerül az autómat, meg néhány ruhadarabot visszakapnom, s van pár ezer dollárom. Az agyvérzéstől összezavarodva, a nyakéri operációktól legyengülve,

a megszégyenítéstől elkeseredve, az emberi kegyetlenségtől letaglózva egy egy indiai drogosokkal teli mocskos hoteljában kötök ki, majd a Salvation Army menhelyén. E kegyes hely után már tényleg a csövezés van, iszonyú lehangoló, mocskos, rémlátomás az egész. Ez akkor még ingyen volt, s erősen gondolkodom, hogy itt kellene kihúznom az időt, amíg a rokkantságit intézem, azaz bizonytalan időre. Napi tíz dollárt kérnek, s hezitálok mert nem tudom meddig kell így lennem, meddig tart ki a pénzem. A dolgot segíti eldönteni, mikor az egyik éjjel egy tüdőbeteg éjjel lehány. Ez az a pillanat, ahol úgy döntöttem, hogy valami más megoldást keresek.

Campingezés Nokomisban

Maradék kis pénzemen egy ütött-kopott lakóbuszt sikerül vennem, egyik munkásom komoly összegért! - megengedi, hogy a helyi parkolási szabályok kijátszásával, a saját szakállamra a nokomisi telkén parkolhassak. Feltünés nélkül, lehetőleg titokban, s ha balhé van, azonnal el kell mennem. Kartondobozokkal és rongyokkal bélelem ki, hogy óvjam és rejtsem magam a szomszédság, a városi hatóság, a rendőrség elől, s ebben „élek" alapvető higiénia, víz s komfort nélkül, amig, majd végre kishazámba haza nem érek. Éjszaka, a börtönt kockáztatva szemetem üzletek hátsó udvari kukáiba hordom. Innen járom végig az orvosi vizsgálatok kálváriáját, mire végül leszázalékolnak, s az éhezés és kétségbeesés s az Amerikától való elidegenedés végső stádiumában minimál rokkantnyugdíjhoz jutok. Mindeközben A Jill mesterkedései, adjuk el Kötcsét

Két amerikaii ügyvéd kegyelméből megszabadulok

Szép lassan egy fiatal s jóindulatú amerikaii ügyvéd, majd egy tündéri szintén fiatal orosz ügyvédnő segítségével sikerül jogilag tisztáznom magam, s

2006. Febr. Egyedül maradván egy másik nő után néztem.
S közben persze csupa triviális dolog, jégnéző és a szakadt öccse,

Amit ez a kis lenti epizód jól példáz:

„Közben vittünk öcsikének kaját, bár a nő hosszasan huzakodott, hogy drága a benzin. Hatezerbe került.

S hát iszonyú volt. Az Jégnéző teljesen otthonosan mozgott abban az iszonytató nyomorban, amiben a testvére él. Mocsok, szőr, s félvad eszkimó kutyák mindenütt. Én még ilyen kuplerájt, magyart mostanában nem láttam. Málló, befejezetlen, düledező épület, komplett, 2 órás security rendszerrel, vészjelzők az ablakon, eladósodottság, egy rokkantnyugdíjas rendőr, totál balhéban a szomszédokkal. Lóg a nővérén, itt-ott karbantart s szomszédoknak, akik nem fizetik ki. Ide menekült, Igarba, s guruló kerekes szánt húzatott a falusiak megrökönyödésére, megdöbbenésére, s felháborodására, akikkel perben állt. A kamerák arra is vannak, hogy megfigyelje a mérgezőket. Mert hogy fogynak a kutyái. S az Jégnézőre gondolva, a kupira, ami az élete, kikerekedett a kép. A panel élete, a nyomorult öltözködése, a nyomora a férjével, a korlátoltsága, az agresszív értetlensége, közönségessége, mind utal arra a házmester lakásra, ami még mindig ott csúfolkodik, várja, hogy elkeljen, harmincért, elosszák a pénzt, s kikecmeregjenek a pácból, amiben egész életüket töltik. S hát végig ingadoztam. Mindenféle ész érvekkel, hogy kell nekem valaki Mégsem lehetek egyedül, Jó, ha valaki főz..., micsoda baromság, A szex, - ami azért még mindig jó lenne. De kb. Ennyi. S ezért? Nem tudta ki a Baez, a Pink Floyd, meg semmit. Másod, harmad, s huszadrangú ismeretei, ha vannak a világról. Fogalma sincs semmiről, ami én szeretek, érdekel stb. Egyszer közölte, hogy segít kijavítani az írásaim, pénzért!

Ugyanakkor nem tudom megállni, hogy ne edukáljam. Ősi perverzitásom ez, bár nem csak az. Mert akivel vagyok jó lenne, ha azonos szinten lenne, nem? De ez mindjárt nagyképűség. Nem tudok én semmivel se többet, jobbat stb. Nyilván ezek lehetnek a hátterében, hogy ugyan előre léptünk a testi kapcsolatban, csak allergiás rohamot kaptam. S nyilván ez lehetett a mögött is, hogy amikor többszöri kérésem, figyelmeztetésem ellenére bratyizott a Jillel, sőt az Sandrát

is megpróbálta a siófoki fürdőbe meghívni, kiakadtam. S hiába kértem, csak nem hagyta abba. Attól, hogy icipicit belelátott az életünkbe, még fogalma sincs róla, az messze-messze nem az ő világa. De mikor még üvöltözi is kezdett, merő jóindulatból, hogy hát ő csak segíteni akar? – nekünk, idiótáknak? akkor leblokkoltam az út közepén, s mondtam, hogy na, ami történetünk itt és most ért véget.

Évek s évtizedek teltek el, amikor a fikció és a realitás között topogtam.

S bizony volt olyan – elég hosszú időszak is, mikor visszautasítottam a teljes kitalálást, mint értelmetlent. Meghamisítást, elringatást, hülyitést, kábítást, kábulatot. Egy ember agyréme a milliókból...De mégis kell lenni egy emelkedettebb valaminek, ott feljebb. S most, ma, itt vergődve, félóránkként visszaaludva a nyomorgatástól, leesett a tantusz. Hogy hát, ha én úgy látom, hát úgy látom. Akkor azt kell írni. Kérdés, hogy az kell e? S hát kell. Sokan írnak úgy, írtak úgy. Az egy másik kérdést, hogy én világ életemben, valamiféle félreértésből, az önismeret hiányából, vagy valami elszakadt esztétikai félreértésből továbbra is kitartóan ragaszkodtam a szépirodalmiséghoz. A storyhoz. S próbáltam itt valamit összetrutyizni, de hát iszonyú. Olyan, mintha hazudnom kéne, kitalálnom valamit, ami hamis. S most, mikor erre rájöttem, most is van még bennem valami bizonytalanság. Hogy ez nem e valamiféle menekülés, kibúvó, könnyű kiút, kifogás. Hogy ne kelljen az egyébként nyilvánvalóan magasabb rendűt csinálnom. Amibe majd belebukok. Amúgy, az soha nem volt hibám, hogy nem voltam képes megalkudni azzal, aki, ami vagyok. S akkor most itt van egy újabb lehetőség. Én így látom, s ha így látom, akkor ez van. Akkor már tényleg csak az marad, hogy ez kevesebb, mint a szépirodalom. Viszont ez lehet még mindig jobb, mint a másikba belehülyülni, s belebukni. Belebukni mert nemtudom, nem lehet, képtelenség ennyi idő alatt, s főleg ezzel a korlátozott mentális képességemmel létrehozni. Úgyhogy újra kell ezt az egész kabátot, az életem értelmét, sicc, gombolni. Az egész, amin pár hete tökölök, hülyeség volt, rossz kérdésfelvetések sorozata. Hogy biográfia -e, meg mennyi legyen a mese, meg ilyenek. Magamnak kell ezt kitalál-

ni, már ezt is túdom. Jo lett volna külső segítség, ha ez folyamatosan, évekre, évtizedekre visszamenőleg megy. De akkor nem én lettem volna én. Így meg én voltam, legyen az akármilyen torzszülött is. Maradjunk hát ebben, hiszen már esetleges változtatásra sincs idő, s hely. Így hát tanácsot sem tudok kérni senkitől. Én nekem kell tudni, amit kell tudni. Én tudom legjobban, amit tudok. Most másnak elmagyarázni? Már maga a mese is egy évszázad lenne. S ki az, aki ezt beveszi? Mégpedig úgy, hogy egyik szeme folyamatosan a világirodalom legmagasabb csúcsain bolyong, s közben kiszemezgeti, hogy én, hogy illek abba. Hol van ilyen ember. Néhány szerencsésnek megadatott, hogy ilyen felesége, barátja, s ismerőse lett, volt. Én még az igen egyszerű, hétköznapi élethez sem találtam egy társat. Most vesztem össze az Jégnézővel. A Edit valahol jóhelyen kapizsgált, de hát mit tudott ő meg csórikám az én magasabb esztétikámról, önnön számomra támasztott igényeimről? Mit tudott ő arról, hogy én mi mindenben utazom, mióta élek. Erre lett volna egy új nő, akibe először rettenetes energiákat, időt, s pénzt ölve hozzáasszimilálok ahhoz, amiről nekem szó van. (hogy lehet ezt másképp mondani)? De hát ez nem gyere buci bekaplak. Olyannyira, mint kiderült, hogy majdnem kinyiffantottak. Nahát, azt azért már mégse kéne hagyni. Ez van. Most könnyen lehet megint meg fog állni az agyam, hogy akkor már most majd ebbe lassan, de biztosan belesimuljak, s végre, elkezdjek valamin dolgozni! Megyek, teszek a tűzre, jó marha hideg, jeges szél fúj odakünt. Szerencsére van bőven fám. Szolgám nincs, s kicsit strapás ez az élet. Valamelyik költő arról ordibált itt éppen, hogy „do it all the way". Hogy ha rá is baszik az ember, akkor is végig kell rajta menni. Ha belefogsz valamibe, csináld végig, mindegy mi lesz. S ha visszagondolok, ezt történt, mindig ezt tettem. Különös. Honnan tudom? Kivéve persze mostanában. S miért változott? Hát azért, mert már tudom. Már nincs tovább, tényleg nincs. Őrjöngtek itt mind a szörnyek és fenevadak a végén, Nokomisban. Habzott a szájuk, már önmagukat is marcangolták őrült dühükben. S hagytam. Kaptam én is belőle. Így teltek el évszázadok. S egyszer csak mind ezek a démonok kezdtek lecsillapodni. A lánccsörgés, a folytó s fenyegető tekintetek, a fulladozásból való szabadulás vágyást, menekülési vágyat, kibúvót, mind legyőztem, mozdulatlan. A nyugalom is

tovább fejlődött, lassan békesség lett, lassan derű, mosoly, s boldog felismerése egy tágabb létnek. Átértem a túlsó partra. Az oroszlános álomban megértettem a valóság sok-sok tükrét, s trükkjét. Már csak az a kérdés, hogy ez egy múló állapot, innentől fogva, vagy tartós potenciál. Még ki bemegyek. Itt ott bűzölög még valami régi, üszkös dögmaradvány, s csilingel holmi részeg riherongy kacaja hívogatva. De mindig, mikor van hova lábam támasztani, vége. Melegen, ölelőn s édesen süt a nap rám újra. Már csak egy maradt, a „venni, hogy adj, ez minden". Ez az „egy féreg rág engem". Az utolsó út végén poroszkálva.
- Nyugdijasként hazajöhetek!

2011, A történet már itthon folytatódik

A BARÁTTÁ MINŐSÍTETT ELENA IS ELTŰNT. EGYSZER HÍVOTT,

Karácsony után, pár szót beszéltünk, hogy ő milyen tanácstalan. De megszakadt a vonal, lemerültem. Minden szempontból...

Azóta semmi. Szóval, tisztul a kép. Mert nem kel ez nekem. Így sincs semmire időm. Pénzem se. Nagyon-nagyon össze kell húzni magam.

Szerencse? Gondviselés? Úgy tűnik.

De visszatérve a lényeghez „van egy jó világ?", fogalmazta meg a Gyula.

Nos, ez a kérdés. E körül kellene mindennek keringeni. Az egész világegyetemnek. Tegnap egy nő – az új szociális Networkökkel kapcsolatban egy Dickens regény struktúráját hozta föl. Hogy régen ő azt modellezte, ahol kiderült, hogy igen, volt ott egy főhős, s aköré lett építve minden. Történet, szereplők, minden. Nos, hát valahogy így. Ha senki sem írja meg, honnan fogják tudni? Azért", annyira nem érdektelen téma ez, s különben is. Ez az én életem, művészetem. A slozin meg az jutott az előbb eszembe, hogy ugye a sokat emlegetett kérdés így szól: élet, vagy művészet? Aztán jött az, hogy ahhoz, hogy valaki művészetet hozzon létre, először élne kell.

S hát „elmentem élni”. Itt vagyok, azt is szoktam mondani, hogy száz helyett is eleget éltem. Triviális? Ez szokott az érvem lenni. Nos igen, nem az, ha. Nem az, ha ki tudom hámozni, magozni, föl tudom fogni – a művészethez szükséges mitizálás által, hogy mi ebben a lényeg. Mi ebben a „művészet”. Megint házi szóhasználattal. Ez idáig megvolna.... Akkor? Akkor most nem azt kéne csinálnom, hogy papírra vetem? A tapasztalatokat? Nem hiszem, sőt most már tudom, hogy ezzel most már nincs, nem lehet baj. Minden oldalról szorul, szorítom ezt a hurkot. A tihanyi kirándulás bebizonyította, amit már szintén régóta mondogatok: nincs odakint semmi. Úgy tűnik, hogy az emberi élet útja erről szól. Kifele, benne, befele. A külső világ lassan eltűnik, s egyre inkább feldolgozott, feldolgozandó élménnyé válik. Biztos van ennek még frappánsabb, tudományosabb, profibb magyarázata is, de magánhasználatra nekem ez is jó. Tehát, próbáljuk újra, „összerakni a Szimbólát, három darabból”, ahogy a Rejtő mondta: Volt itt egy helyzet, helyzetünk. Mi, úgy döntöttünk, hogy megyünk, világot próbálni. Mi, a Gyuláék, meg még mindazok, akikkel kint találkoztunk. Végül is ez jó lehet azoknak, egy feltárás, egy elemzés, akik szintén ezt tették, úgy ahogy mi, meg máshogy. De jó lehet azoknak is, akik maradtak. S jó lehet, mint egy kordokumentum, úgy is. Előbb-utóbb mindenki szembe néz – valahogy – azzal, mit csinált. Ilyen szempontból még jól is alakultak a dolgok. Mert változott ez, sokat. Erről is beszéltem már sokat, ez is elég jól fel van dolgozva. Azaz, volt, hogy totál érdektelenné vált az egész, mert olyan fene jó lett itthon is. De aztán ez is változott. Aztán megint, meg megint, meg megint. S furcsa módon, az egész valami sugaras körkörösségben követte a mi, s különösen az én utamat. Ez is szerencsés. Szóval, elmentünk. Jó nagy vákuumot idézve elő, emlékszünk? Aztán jöttek a Gyuláék. Utánunk? Intéztem a dolgaikat..., Elég az, amit én erről tudok? Az apám szerepe, ebben az egészben.... Aztán ahogy Angliában ragadtak, mert véget ért a jogos disszidálás időszaka? Mert ennek is megvan a maga külön története. Emlékezzünk a DLI-ra. Végül is senki, a közeli ismerősök közül nem jött. Akik jöttek, miért jöttek, miért jött a második hullám? Fontos ez? Találkoztunk a kinti világgal, s annak szereplőivel. Megkezdődött egy hosszú, hosszú megismerési folyamat, ami…Eszembe

jutott, hogy az Endre meg a román Sanyi mennyire hasonlítanak.... A Dömökék. A Mártonék. Az a házaspár, akik Japánba kötöttek ki? De tényleg: elég az, amit tudok, vagy kell valami fontos kiegészítés is hozzá? Nyilván elég, legfeljebb meg kell találnom azokat a jellegzetességeket, amikkel a példa jelentőségét lehet növelni, karakterizálni? A véletlenek úgy hozták, hogy ismét itthon vagyunk. A véletlenek? S igen, mit jelent ez? Jó ez? Ez a helyes út? Vagy – pedig ez. Nem az a lényeg, hogy egy egész ország elmenjen. Nem az a lényeg, hogy egy országot menekültek özönljék el. Van ilyen, de az egy másik kérdés. Mi, szereplői ennek, valamivel gazdagodtunk, „vettünk". Adunk is belőle? Ez a kérdés. Nos, itt most meg kell állnom, s újra rendezni ezt az egészet. Találkoztunk, iszonyú kiábrándító volt. S azóta is azon gondolkodom, hogy micsoda egy kiszolgáltatott, és sérült idióta vagyok, hogy „ilyenekkel" kínlódok. Végestelen végig hajamat markolvatépve legszívesebben elrohantam volna.

Jill és a pacuka?

Időközben Jill, a második feleségem az Interneten összejátszik a harmadikkal, a pacukával, s annak megbízottjaival, a cserébe kapott tárgyakért feltörik a lakórészem, s ezeknek a számára ismeretlen embereknek megengedi, hogy a holmimban turkáljanak, s vigyenek, amit akarnak. Megpróbál rábeszélni, hogy adjuk el a házat, amiért egész életemben dolgoztam, s huszonhat év utáni bolyongás után az egyetlen reményem a normális élethez, Félreinformált gyerekeimtől átkozódó leveleket kapok, a mai napig nem sikerült tisztázni azt a kicsavart mocskolódást.

Látlelet egy jégnézőről

Átirattam a telefont, hatezer forint lesz, s egy olcsóbb csomag számlái majd nekem jönnek. Négyezer kilenc helyett ezer nyolc. Remélem elég lesz. Aztán kóválygogtunk még Siófokon, vettem a Jillnek nyolc tartós tejet a Sparban, s a Jégnéző segített ellenőrizni a szavatosságot. Aztán mondta, hogy ő „ha már itt van, megy Szemesre halászlét venni, mert az olyan finom, s hazaviszi…Van ilyen? Ilyeneket talál ki magának programként. A fiáéknak a szemesi Kistücsök a programjuk, ahol mindenféle gasztronómiai bűvészmutatványokon teleza-

bálják magukat. Jól menő yupik, akik élvezkednek. Utazgatnak, zabálnak, wellnessnek. Az ország nagy része nyomorog, de van, aki tele pofával dőzsöl... Aztán lementünk s a halászléfőző kocsma zárva volt. Erre elkezdett, mint egy eszeveszett kacsázni az úton, s még magánházakba is bekopogott, s felháborodva állt a kapu előtt, mert nem jött ki senki. Magába beszélt, hadonászott, fejcsóválva, forgó szemmel egyetértésért rám-rámézve, kétségbeesetten körül kémlelve jön e valaki, akitől, - ha már tőlem nem lehet, megtudja miért nincs nyitva. A Spar előtt is előadta az össze létező jelenetet, balhét. A jegyszedőnek a parkolónál. Mindenkit kioszt, lebasz, mint annak idején az félkommunista anyósom. Egy gyűröttsapkás, valaha jobb időket látott, alacsony csavargó közeledik. Érzi itt valami szimpátiára számíthat, ezek nem a rutinos, koldúsimmún, mindennapi népek, az előadás még nem járt le náluk. Olyan ötven és hatvan között. A visszautasítás nem hat rá, túl bizonytalan, túl enyhe. Valamit motyog, nem kerek mondatok, nincsenek artikulálva, csupán jelzések szódarabkákkal telehintve. Gyomorra, lágyékra, szívre, józan belátásra tett tapogatódzások, koszos kézzel, előre nem látható kimenettel. Vajon abbahagyja, ha kap? Vagy csak a helyi képviselője a százforinttért kocsi visszatolóknak? „főnök, én tudom, hogy maga egy „-...jó ember? Ez akar lenni? Hú, jaj, ne. Nincs szükségünk egy ember megalázására, nyomorának felfedésére, közszemléjére. Finoman próbáljuk visszautasítani, hogy megmaradhasson az illúzió mindkettőnknek, ahol mindenki méltósága megmenekül. Ha nem is jön össze az alku, marad még egy ici-pici nem deformálódott valóság. De nem sokáig marad így a helyzet. Jön a fiatal, fürgeszemű parkolós, kis cetlijeivel, a hidegben akadozó golyóstollával, kéne neki mondani ceruza jobb lenne. Fázik a keze, lehelgeti. „Nem húznál el innen a parkolóból a p….? löki oda emberünknek. Rám néz, éppen csak megrebben a keze a kocsiért. Ha visszatolhatja, övé a kölcsönző pénz. Megvonom a vállam, mintegy jóváhagyva. De nem jön össze. Jön a nőm, elkapja előle, s odamormogja neki: na! húzz el innen... az emberem rám néz, „látod milyen”, van a szemében. Kicsit megcsóválom a fejem, csak annyira, hogy ő lássa, sajnálom, megértem. De annyira, hogy ne legyen

benne kétség. Maradjon benne legalább annyi, akár elég egy napra, egy hétre, netán örökre, hogy van, aki érti. Maradt valaki, aki érti. Van „odakünt valaki, aki érti, hogy nem okvetlenül ő a hibás, s ha már pénz nincs is, lehet ezzel lehet a napot túlélni. De az is lehet, hogy már pudvás, kész, elrohadt. Nem mindegy? Az ember azt teszi, amit kell. Most ezt az embert mégis többre tartom, mint a nőt, ezt a nőt, aki se velem, se vele, se senkivel sehol nincs. Egy furcsa, durva, még nem elrohadt, de rohadó idegen, rettegve, mindentől, mindig rettegve, s durvulva, s cinikusan védekezve. Van, akinek sikerül. Van. Szabadulás! Érzem, hogy jó felé megyek. „Whithout spirit in their soul", a zsidó öregasszony szavai visszhangzanak megint. Ez húz ki engem? Ez, ami nekem van? S hol volt eddig, hova tűnik néha? S honnan jön elő? Hol van a „szélnek a kútja, hol sarjad a fáraó szó? De hát nem erről van szó, már a kezdetek óta? Ki tudja ezt az egészet jobban? Én, vagy, szegény agyam. Mindketten? Nyilván. Ez azért egy kicsit megnyugtató tényleg, az én, az a test állandója, a józsefi „gyár?" na ja, igen, végül is? Valami alapnak kell legyen. Csak azért, mert nincs örökké illuminált éjszakai város madártávlata, ahogy, mint önmagunk kőrkörös álma testünk repülőgépével suhanunk felette, ki tartja ezt így titokban? – s amiért mégis ott van. A millió és millió állapot, adat, kód, program, programok perzsavására, nyálkás, lüktető, pulzáló szervek mikrobigyuszai és halmai közt. Ez a metropolis, ami él, s sohasem alszik, s itt lenne a tudatban tükröződő Én? A „vagyok"? Hátha ez, s ha hát, akkor ez. Mindennek megvan az ára, a szakitásnak is Nekem ne mondja senki, hogy ő csak úgy, lazán, a kapcsolatát egy villamosmegállóban, egy illemhelyen, a park padja melletti kosárba összagyűri és kidobja. Ha igen, sok emberi nem volt abba beleszőve. S hát így vagyok vele én is, látszólag minden oké, a különbség az, hogy én tudom, hogy nem az. Ott van az ismert megkönnyebbülés, a szorító cipő lekerül a lábról. De alacsonyan szállnak ezek a férgek, kellemetlen íz, szag, s a rendezvények utáni kuplerájra láthatunk a függöny mögül. Van, ami elmúlik magától. De vannak soha ki nem derült emberölések és láthatatlanul degeneráló benső vérzések. Biztos különbözünk, de én most megint lelassultam. Az az

illúzió éltet, hogy végére jutok egyszer a bajkeverőknek. Tucatjával dobálom ki itt, ami annyiszor s annyi helyen jó volt, működött, de elavult, s többé nem. Azzal kezdődött, hogy felhív, hol vagyok. Már dél van. mindhárom órámon, a falin, a karórán meg a telefonon ugyan az volt. Tizenegy. mondja. Nem hallod? Harangoznak? Nagyon kísérteties volt, mert valóban, hallatszott a telefonban. De hallom, nem tudom, mi történt. Gondoltam, na jó, hát meghülyültem. A sok furcsaság mellé mégegy. …Épp készülődtem, mondom, még van egy órám, pont időben vagyok. Jó, mondom rohanok, már az autóban ülök, a Jill épp húzza be a szemetest, mikor megint hiv. Nem, mégiscsak tizenegy van...Odaérek, kóválygog valahol. Hívom, mert hogy ketyeg a Spar előtt az egy óra szabadidő, meg különben is. S jön. Batyukkal. Mindig batyukkal, mint egy ötvenes évekbeli nagycsaládos a buszvégállomáson. Régimódi, trampli. A kedvemért egyszem farmerjában, ami a hurkáiba bevágódik. Olcsó konfekció kabát. Mondom na mi van, előbb jött a vonat? Zavaros történet. Soha, még vonat nem jött előbb, ilyen nincs. De hagyom. S persze hazudott, valahol itt aludt valami wellness hotelban? Vagy nem. De a bizonytalanságom szertefoszlik, dühös vagyok. Egy másik hazug nő jut eszembe. S ezek a nők prédikálnak nekem...Elegem van. csak jussunk túl ezen az átíráson. Hatezerbe fog kerülni, hm.

Háttér a hazaköltözéskor.

Halálos kimerültségben egy kuplerájba érek a hazámba földet. „Haza”, némi túlzással mondom, mert valójában minden egyes talpalatnyi helyért, tárgyért az ott élő exemmel őrjítő veszekedések közepette meg kell küzdenem. Valójában nem is tudom mim van, mert lakrészemet feltörték, s ami nekik tetszett azt elvitték. A Jégnéző bölcs dolog akar lenni, ami semmire se jó. Vele majdnem egy évig hiába próbálkozunk. Ebben benne van a tény, hogy tartozom neki, s soha nem tisztázódik a kapcsolatunk valódi mikéntje, azaz soha nem próbáltunk s akartunk együtt élni. Ő egy budakeszi panel ötödik, liftnélküli emeletén kerülgeti szívből utált férjét évtizedek óta, s néha ki-kileng hozzám. Egy zsíroskenyérrel a nejlon szatyrában az utcákon kószál. Amúgy éjjel-nappali sztahanovka titkárnőcske egy kafkai

intézményben. A legkülönfélébb kompromisszumokkal sem sikerült vele lenni. Áthághatatlan különbségek vannak közöttünk szinte mindenben, ami aztán kihat a legfontosabbakra, egész le az apróságokig. Viszont többször azt mondta, hogy ő „kivárja a sorát". Nagyjából mindig elmondtam neki, éppen kivel dagonyázok, hm. Igen ám, viszont ostoba segíteni akarásból, bele avatkozik a család életébe, hiába kérem ezt ne tegye. A Jill is teljesen kiakad tőle. Összeveszünk, s jó darabig egyedül vagyok, gondolván nem is kell nekem senki, nincs rá időm, s van én nekem más dolgom. De bizony van mikor nincs más csak ő. Van ilyen is, én is csodálkozom rajta.

2012 január

Január 1, s hát mindenféle válságban – valami fontos történt

Igazándiból minden nap történik valami..., s ez olyan jó, mert én csinálom...Most, hogy itt állok – először szemben az írással, a regénnyel? rettenetes, Ilyesztő. S már mindenfelé igyekszem „oldalra kicsuszanni: hogy „nem csinálok semmit, fennmaradok egész éjszaka, francba a nászéjszakával, francba a nászéjszakával", s belebámulok a szállodaportás pofájába". Vagy Az íróasztalnak írok. Vagy, csak magamnak. Vagy a családomnak, hogy tisztára mossam a dolgokat, az igazságért. Miközben tudom, hogy ez mind, mind baromság. S ebben nagy szerepet játszanak a tudott, s még nem tudott tényezők, mármint, hogy hány éves vagyok, meg hogy meghülyültem. nem elég, hogy itt van a normális öregségi tünet: szinte nem tudok semmilyen pozícióba egy óráig sem lenni, anélkül, hogy ne zsibbadna el mindenem, s ne unnám halálra a banánt. Ezt a sok rohadt közhelyet, ami én vagyok, ami az életem. Kit érdekel ez? Micsoda egy faszság. S ömlenek a hírek a regény, az írás haláláról, ki tudja hányadszor. Miközben valahol, a tudatom mélyén, s tapasztalatból tudom, hogy van énnekem mindenféle képességem, kedvem, jó is, ha. S szemlátomást ez a, ha ma jött el. Versenyt futottam itt mindennel. Nem volt egy helyem, iszonyú kosz és kupleráj, az Jégnéző, a tűzifa, a tél közeledte,

a pénz körüli zűrzavar, tartozással, apekkal, nyugdíjjal, a Jill mindennapos őrületével, ami azért itt van. hogy milyen szar az élet, nem érdemes élni, minden egy rohadvány, az Etel néni is megbukott, egyedül van, a Györgyit utálja, de minden nap vele van, s itt van az Jégnéző, akitől lassan szabadulok, de nem könnyű. S még nincs vége. Föl kell újítani a hajót, s eladni, hogy legalább az adósságom egy részét ki tudnám fizetni. Temetésre is kéne pénz, jutott a napokban eszembe. S lehet hiába volt miden reményem, adósként fogok meghalni, ha…De csinálom, fáradhatatlanul, minden nap valamit, s mintha, mintha lassan kiérnék az erdőből...Még, suttyomban azt is megengedtem magamnak, hogy pihenjek, hogy hogy töredezés mentesítsem, töredezés mentesítődjön az agyam. Honnan tudja csórikám, hogy a főnök mi a faszt akar? S hát itt van ez a rettenetes felismerés, hogy mennyire elvesztegettem az életem...., miközben..., ez volt az út, az én utam. S valahol jónak is tartom, még akkor is, ha amerre nézek, mindenütt kupleráj. S pont ez, a kupleráj, ami legjobban lehangolt. Mert legalább rendet tudnék benne rakni, legalább rend lenne, hm. S hát itt van a tény, hogy a rendhagyó bal féltekémnek semmi baja. Legfeljebb, neki kell mindennel törődni, amitől rohadt gyorsan kikészül. Ha ha kivéve, ha ha létre tudnám hozni azt a nyugalmat, biztonságot és békét, hogy tényleg semmi mással nem kell törődni.

S ezért hagytam menni az Jégnézőt is, pedig sok sok minden mellette szólt. Naponta eszembe is jut, szegény.

Jan. 2 egy súllyal kevesebb, ma találkozunk, döntöttem? Mert, annyi a dolgom

Na persze, igen. Mert vannak itt még rezidúk, főleg a szex. Meg a magány. Meg a kettő együtt. Meg a Kötcse méltó kialakítása, befejezése. Az elkötetlen szálak eldolgozása. Terület, épületek, lakótér, élettér, hajó és hajózások, magunkra, na meg a gyerekekre gondolva. Összeállni a Jégnézővel, összerakni a pénzt, a célt, befektetni, megélhetést teremteni. Nos, mindegyik téma köré szép álom szőhető, talán keresztül is lehetne – erőszakkal, ráhatással - húzni, de ez mind szél ellen van. Magyarországon - ma – a módi nem erről szól. Minden józan ész kisiklik a nyomoron, s minden egyén menteni igyekszik, s félti azt amilye van. legfeljebb családokban lehetséges. Ahol nincs

család, ott elidegenítés gyanúja merül föl. S akkor családot kell létrehozni, aminek viszont még messzebb menőbb következményei vannak, beláthatatlanok. Épp azt terveztem, hogy be kéne adni a válást. Tegnap hülyére kerestem égen és földön a házassági kivonat másolatát, sehol. Szerencsére eszembe jutott az Elena, nagy nehezen válaszolt, s hát nála van! mondta is, „akkor el kell halasztani". Kerülgettem én az Jégnézőt régóta, de most, hogy belelátok a családi és anyagi helyzetébe, hát nem megy. Egy szubjektív képtelenség az egész. S persze, hogy nem a pénzről van szó, nem csak arról. De az is hozzá tartozik, minden mögött, minden alatt ott van, szerves része mindennek. S vannak más érdekek is. Nekem például az az „érdekem", hogy írjak. Neki nem. A szabadidő elöltése látszólag teret enged eltérő igényeknek, de aztán a mikró menedzsmentben összeütközik. Még jó, hogy a perifériás kapcsolatok ebbe is segítettek belátni, anélkül, hogy különösebb s közvetlen kockázatot kellett volna vállalni. Egyre tisztul a kép Nem tudom, kitűnik e, de alakul az agyam. Ki-be úszik minden, de néha, reggelente érzem, amit régen. Töredezésmentesítődik reggelre. S erre várok. Hogy képes legyek átlátni a dolgokat, s ne vesszek el a részletekben. Az agykérgem nem sérült meg, azt hiszem. De „mindenki" érzékelte a bajt, s a régi funkció felvételéhez nyilván szükség van a szétszórtság kizárására. Ezen igyekszem. Ma reggel úgy tűnik, hogy életrajzi kell, hogy legyen, - némi fikcióval persze – ez az egész. Alkatilag sem, filozófiailag sem, tudom a dolgokat fikcionálni. Amúgy, minden múlandó, a nagy híres és hírhedt regények is. Beírni a nevem a történelembe? Az irodalomtörténetbe? Ó, hát ahhoz nem vagyok elég jó, elég hosszú életű és főleg elég szeplőtelen. A Proust, a Joyce évtizedekig tököltek a könyveiken. Én mit csináltam évtizedekig? Güriztem, tököltem, értem. Még jó, hogy az utóbbi években azt legalább megértettem, hogy az a millió részlet, aprólékos tevékenység, ami a munkámhoz kellett, a fizikai és lelki kimerültségek, azok bizony nem irodalmi tevékenységből keletkeztek. Még olvasni sem volt időm. Valójában iszonyú áldozatokat hoztam. S volt értelme? Minden mindennel, s semmi semmivel? Majd kiderül. S akkor mi marad, mi a lényeg? Amiről már annyit beszéltem, amin

annyi tököltem. Egy család útja Amerikába, meg vissza. Lehangoló, érdekes, érdekfeszítő, lejárt, unalmas? Kit érdekel ez? Kit érdekel a nagy víz innenső és túlsó partján?

2012 JANUÁR 5. CSÜTÖRTÖKIG VAJON MEDDIG TUD EGY KÉP TISZTULNI? – AVAGY: VÉGE A NŐKNEK,

Január 5 csütörtök

(ez év elején a kis és a nagy laptopon külön-külön írtam, s megpróbáltam őket összevonni. Nem tudom, hogy sikerült, de itt feladtam. Innentől megpróbálom csak ide, a nagyba írni. valahogy Ezt itt összevetni a többivel! Látszólag minden oké, tisztul a kép, és?

enyhe a tél, van fám, elég a pénzem, bár még mindig van pár gubanc.

Az Jégnézővel a helyzet egyre csúcsosodott. Jött, másnap, hogy megkaptam a pénzt. Kisebb pakkal, de hozott szaloncukrot, díszeket, csillagszórót meg Unicumot is. Addigra én már elköltöttem vagy ötvenezret, főleg kajára. De még mindig kellettek dolgok. S hát főztünk. Ugyan azt mondtam neki, hogy neki nem kell, csak „tegye föl a lábát majd én csinálom", de hát nem tudta megállni. Kicsit aggódva a tüzelő mennyisége miatt, mindig igyekeztem összekapcsolni mindent mindennel. S hát elkezdtem „befőzni is, azaz spagetti szószt is. S itt kezdődtek a bajok.

Nem tudtam semmi olyant csinálni, amit ne bírált volna fölül, s nagyon durván. Hogy azt nem úgy kell csinálni.

A halvásárlásnál is mindenféle feszültség keletkezett – már megint.

Hát nem egy bájos, szolgálatkész tündér, aki ilyen tud lenni, azért, hogy velem legyen. Így szól a soviniszta férfiduma. Hanem egy oroszlán, amit amúgy se szerettem soha. De tényleg, teljes képtelenség. Fennkölten buta, öntudatosan korlátolt, s erőszakos. S kértem, kértem, hogy ne, de egy oroszlánt? Képtelenség. S hát elmúlt a Szenteste,

ajándék minima. Én semmit nem tudtam neki venni, ami egy szégyen, mert menet közben letiltották a bankártyám, hogy gyanús aktivitit tapasztaltak. Ez jól megkevert mindent, s kínos volt. Már megint neki kellett kölcsönadnia. Az a lappangó félelem, ami mindkettőnkben benne volt, lehetett, némileg engedett, mikor végül is dűlőre jutottunk az ágyban. Majdnem jó is lett volna, ha nem kap valami iszonyú légszomj. Ami mögött – én - hisztériát sejtek, hogy igazándiból végig megmaradt bennem valami viszolygás ezzel az egész proli témával kapcsolatban. Proli, ez a legjobb szó

Jan. 8. vasárnap igen, írni, de mit, hogy?

Mi van ezzel az írással? Hát elég gyorsított eljáráson megyek keresztül. Mindössze pár hete csak, hogy egyáltalán komolyan elkezdtem gondolkodni az íráson. Hogy mit, meg hogy...

S elég komoly viszontagságokon megyek itt keresztül, több szempontból is. Egyrészt mert soha nem csináltam, s iszonyúan el vagyok maradva. De a legnagyobb baj, amire itt rájöttem, hogy alkatilag is probléma van itt. Tulajdonképpen soha nem voltam egy anekdotázó, mesemondó fajta, hogy mondjuk szépen. Se a szám, se az agyam nem erre megy. Ugyanakkor – most, hogy hivatalosan kizártam magamnak minden kifogást, szembe kellett néznem a tényekkel. S rettentő sokat gondolkoztam, ez alatt a pár hét alatt, s egyre rosszabb lett. Mert egyre mélyebben belelovaltam magam egy félreértésbe, egy zsákutcába: miszerint én szépirodalmat, azaz regényt akarok, akarnék írni. S azt kellene írni. De hát soha nem írtam! Soha nem erre ment az agyam. Semmi gyakorlatom, hm. Na de mire? S a napokban, mert éreztem, hogy szükségem van valamiféle katalizátorra, az utolsó napon, szó szerint beszéltem a Sandrával. Mielőtt elment. Mert tudom, hogy van bizonyos szépirodalmi műveltsége, s ő maga is foglalkozott az un. Emigráns irodalommal. S adott itt nekem pár könyvet. Szépirodalmat, külföldi íróktól. S nagy nehezen, iszonyú húzódozással, beléjük néztem. S puff. Az volt, amitől féltem. Főleg, női sztoritelling. Na de hát én nem az vagyok! Illetve, nem úgy. Azaz nem fikció. Nem kitalálás. Valahogy soha nem voltam képes teljesen

elszakadni a „valóságtól”, a realitásoktól. Fantáziátlanság? Azt hiszem, ennél több. Egyfajta köztiség, ami azt mondja, hogy a valóság persze hogy nem az, a hétköznapi, közönséges, vulgáris, alpári, amit azért fel lehet mindenütt lelni. De hát az engem soha nem is érdekelt. De a Márquez sem. A Faulkner, igen. Na de…

Mondjuk, hivatalosan elismerem, hogy az jó lenne, mert az lenne a legjobb, de hát arról tényleg lekéstem?

A NŐI SZEMPONT JAN. 10.

Ez az, ami hiányzik. S az jutott eszembe, hogy

úgy kéne, kezdeni, hogy „AZT MONDTA NEKEM”.

Kezdjük a Kronológiával!

Szóval, ma nekiálltam, sok sok hiábavaló, s hervasztó próbálkozás után, hogy csináljak valamit a Kronológiával. Ami egy fékész gubanc. S szép lassan, de előre jutottam benne. S ahogy előre jutottam, egyre jobban éreztem magam, s egyre kevésbé voltam depis, agyhalott, kómás. Az ördögkerék. Ha jól vagy nem fáradsz el, ha nem vagy fáradt jól vagy, ja. De melyik előbb. Meg se néztem – direkt, - mit írta az Jégnéző, pedig biztos írt, de nem akarom látni. A telefont akarom lerendezni, s slussz, ezt is írtam neki. De félek, nem lesz ilyen egyszerű. Mindegy, valami lesz. S akkor még sehol sem vagyok, de a dolgok tényleg egyszerűsödnek, s így könnyebbedniük is kell. Ha jó a kalkulációm. S eddig jó. Le is kéne fogynom, a rohadt életbe már alig eszek. Iszonyú ez az egész. Szóval, mégiscsak van remény, működök. Nyugdíjas lettem, van megélhetésem, a kégli lassan beáll. Kint rohadt hideg van, de én meg itt melengetem a veséim, lábaim, a jó meleg kemence ágyon. Finomakkal kényeztetem magam. S egyre kevésbé érzem magam egyedül, magányosnak. Megannyi ilyen kis lépés akasztott már ki. S mindig adok egy ici-pici kis időt az emésztésre, hogy beépüljön, hogy kiszorítsa a démonokat, a rossz gázt, a salakot, a mérget. S ez is működni látszik.

Hülye lettem, kicsit, de azért tudok is dolgokat. Már csak az kell, hogy ez az egész tohonya baszom rohadvány átbillenjen, méltó emberivé. Nem akarok én olyan nagyon élvezkedni, nem az élvezkedésért, az nem érdekel. De tudom, hogy az ember teste-lelke legjobban úgy működik, ha jól van. Csak annyira. Nyomorultul nem szárnyal semmi. Na, hát ez volt ma. Várom a holnapot. (az éjszakákat gyűlölöm, változatlan.

MERT VÉGÜL IS ÍGY VOLT.

Azt szoktam mondani, hogy na de én jobban tudom. Mondtam nekik. S többnyire tiltakozva vagy belenyugodva egyet is értettek. Lényegében jobban el tudtam képzelni, mertem venni, s vettem a bátorságot, s tovább mentem. S túlnyomó részben igazam volt. Ahol nem, hát ott nem, na de hát férfi vagyok, nem? Igazándiból nem is merek senkit, aki erre képes volt. S a nők szavaiból is ez következett. Ezt is tudom, ez is kiderült ezerszer.

Végül is csak pár nap telik el, január 12.

Anélkül, hogy újabb lépést tennék – a jó irányba? Mindenesetre gondolkodom rajta. Ezek az ismeretek az agyról, hogy megy az anélkül is, hogy tudatosan erőltetnénk, ez bizonyos dolgokra igaz lehet, de hát azért összeségében egy faszság. Honnan tudja, hogy mit akarunk? Valahogy nekünk kell eldönteni, mi legyen az. Csakhogy elég kevés időnk jut erre. Mert nem akar véget érni a kupleráj. Illetve azért lassan átrágjuk magunkat ezen a kásahegyen. Az idő valóságos képlete megszűnt, nincs egy fix pont, amire építeni tudnék. Folyik minden szét. A részleteket látom, de azt aztán sokat. Valami, ha minden oké, akkor lappang, működik, elő-elő jön, de nagyon halovány. S persze attól függ, hogy az egyéb létem, külső-belső mennyire foglalja le az agyam. Csórikám jó nagy szarban van. S hát innen jön az, hogy létre kell hoznom, akár mennyire is nehéz, furcsa, és barom, azt az állapotot, amiben csak a lényeg marad. Még akkor is, ha éppen nem is tudom, mi az. Megy még mindig a harc az apekkal, levelek jönnek, amiket félreértek, s mintha az életemre törne. El akarják venni az

autóm? Aminek amúgy sok értelme nincs, mert 30 forint körül van a benzin. 20 a dollár most, ami ugye egy furcsa dolog. Mégsem az arany a mutató, hanem a dollár? Érdekes. Nos, úgy tűnik, hogy valami kedvezmény, ha más nem hát részlet ki fog ebből az adóságból jönni, s akkor már jó. Nem vagyok ezért mérges, ez már megint a múlt hozadéka, sara. Itt van az jégnézőnek a tartozás, a válás, meg még jó pár dolog, amit itt meg kéne csinálni, kívül-belül. Mondhatnám azt is, hogy addig míg ezekkel is dűlőre nem jutok, addig ácsi. De nem. Valamelyik éjjel az jutott eszembe, hogy valahogy gondolnom kéne a sirhelyemre is. Mert hogy nincs. Hm. Ilyenek. De igazándiból másról akartam itt beszélni. Arról, hogy az Pacukával való kapcsolat tanulságát nem lehet kidobni az ablakon. Valahogy ki kéne építeni. Mert még azt sem tudom, hogy miafasz. Ott hagytuk abba, hogy „megyünk. Odáig jutottam, hogy és elveszítettünk minden illúziót, ami csak Amerikával kapcsolatban felmerülhet. Ez már egy jó keret, de abszolút nincs se végig gondolva, se kidolgozva. Pedig ez lenne a lényeg. S hát most rögtönzök itt pár dolgot. (az is eszembe jut, hogy újra és újra kéne vennem ezeket a megjegyzéseket, hiszen hajlamos vagyok elfelejteni őket. Szűkagyú lettem. Elég rendesen fáraszt a nyitott szemmel való írás, hozzá kéne szoknom a csukott szemmel, lehet a fantáziám is jobban működne akkor? Szóval akkor minek írom őket? S például ki fogja ezt a tonnányi papírt teleírni. Sziszifuszi munka. Kéne egy gépírónő…. A legjobban a közhelyek fárasztanak, mint például ez is itt. S ez ellen irtó könnyű póttevékenséget találni. Pakolgatni, mosogatni, fűteni, takarítani, mosni stb. Amit mind meg kell csinálnom, mert hogy ugye nincs szolgám... Ilyenkor – még, eszembe jut olykor a Jégnéző. Ez sincs még földolgozva. Mármint, hogy „milyen jó lenne”, ha ha ha – ezt mind megcsinálná. Nekem kellett volna alkalmazkodnom hozzá. De hát ős is amolyan el nem kötelezett, ill. Máshova elkötelezett ember, mint az Sz. Gyula. De ennél is rosszabb. Valami rettentően taszított benne. S eszembe jut vele a szex, amikor kis hilyán infarktust kaptam, a taszítástól. Nem kaptam levegőt. Volt, mikor azt gondoltam, hogy a távolság meg az idő

segít valami nem stimmel a tüdőmmel, de a favágások s egyéb munkák kapcsán kiderült, hogy nincs összefüggés a fizikai megerőltetés meg a légzés között. Hisztéria az egész. Aminek ugye minimum két oka lehet: az egyik mikor mindaz a szörnyület valamivé összeáll, amit tapasztaltam nála. Annak az ősemberi profiságnak a lefele nyúlványa. Mert oké, egy tartomány jó volt, csak, ami onnan lenyúlt az volt a baj. De volt egy másik is. Az a biológiai taszítás.

Mikor az Pacukával voltam, teljes ellentmondásban a nem kimondottan csábító kinézetével, de egy nagy vakum, öröm és vágyakozás volt. S lehet ez nem hókuszpókuszos intravénás. Nagyon is valóságos okai vannak..., a fizikai összeillés. Vagy inkább mindkettő. A szaga, az íze, az aurája, az illeszkedő genetikája. Az nem bullshit, mondják. A Jill mindig mondta, hogy szereti a szagom. Tehát mindazok a racionalitások, miszerint jó lenne az Jégnéző, - minek, bejárónőnek? – érvényét veszti. Egyikünknek se lenne jó.

Szóval, nekem kell megoldanom ezeket a dolgokat, s nyilván önmegtartóztatás jön. Na meg az, hogy megváltoztatom ezt az ősi beidegzésemet, hogy mindig másokat akartam kényeztetni, magamat leszarva. Most magamat fogom kényeztetni. Nem is olyan rossz. Nem az van tehát, hogy valaki önfeledten és mohón élvezkedik a kajám falása közben, s közben cikizi. Ősimagyar genya. S ez kicsit olcsóbb is, egyszerűbb is, s hát az idő! Marad idő. Kívülről nézve persze kicsit torz, de ez is lehet csak tévéképzet.

Szóval, ott tartunk, hogy „mi van a pacukával? ” Most le kell feküdnöm, hogy ezt a kínzatást kipihenjem.

S akkor belevágunk. Még úgy is sötét van...Lesz ebből valami.

Sok mindenre –e egyszerré nem tudok figyelni, de egyre igen. Hogyan jutunk el az egyig? Eszembe jutott, pl., hogy kéne egy titkárnő.... Aki jön, minden nap jön, s segít. Akár még fizethetnék is érte. Lehet olcsóbb lenne, mint egy álandó nő, hm. De hogy hol lehet ilyent találni? Az Edit jár az eszembe, hátha ő ismer ilyent. Persze, előbb rendet is kéne rakni, ill., hm. Menet közben is lehetne? Még nem tudom.

De jól hangzik. Valaki olyan kellene, aki totál elfogulatlan, nem érdekli a nyomorom, illetve van valami irodalmi huzata. Tud szerkeszteni, gépelni. S én főznék, meg mindenfélébe is. Próbálok csinálni most egy igazi storylinet.

2012. Jan. 15-16 Paprikajancsi Ország szputnyukveszélyben

Lehet ezt komolyan venni?

Komolyan kell ezt venni?

Mit kell komolyan venni?

Az összes elérhető csatorna, média, újság – időjárás, központi, napilapok, földrengés katasztrófa, már mindenki arról beszélt, hogy „lehet" ide fog esni a ruszki mars szonda maradványa. Ekkor a külföldi lapokban itt-ott volt egy távoli, s érdektelen megjegyzés. De, hogy majd a katasztrófavédelmi országos hivatal majd értesíti a lakosságot.... A hivatalos ruszki oldalon se semmi. Egy francia nyolc órát vezetett a Riviérára, hogy lefilmezze, - mint később kiderült...Egy német amatőr klub már tudott róla, volt egy kép.

Aztán jött, hogy „lehet Magyarországra esik. S beindult a verkli. A blogok tele lettek megjegyzésekkel, „reméljük a Parlementre esik" „na már csak ez hiányzott" „szegény embert az ág is húzza",

Harmincmillióra van biztosítva, meg külföldre az egész ország, meg ilyenek. Valaki azt mondta, hogy lehet az egész egy kacsa, mert ő nem talál egy külföldi hírt se, az össze link magyarban végződik. Aztán elősnek a Nasa közli, a Csendes Óceánba esett, pár perce. Aztán jön a BBC meg a többi. De itthon még akkor sem tudja senki. Leadja a Ruszki Központ is. S felhív az Elena, Hogy őt már hívjak a gyerekek egy ideje, hogy bazdmeg van, mert Letenyénél jön az izi, végig a Balaton fölött, meg ilyenek. Lelassult dolog, az egész azért van. attól függ, hogy jön be a légkörbe...melyik részével. Mondom az Elenának, hogy már leesett. Meglepődik, de kételkedik. S ekkor, nézi a tévét, mondja, hogy na most. Húsz perc, félóra is eltelhetett, mire ide ért az izi. De a katasztrófavédelmi izénk már megnyomta a vészcsöngőt,

amúgy semmit sem csinált. Előzőleg meg így szólt a történet: a hivatal abban a pillanatban, hogy tud valamit mindent meg fog tenni, értesíti a lakosságot, s megmondja mit kell tenni! Nabazdmeg. Nekem ez az egész dolog lebukott, úgy ahogy van mindenestől. Komolytalan faszság ez az egész. Innentől mondhat nekem mindenki, amit akar, röhögnöm kell az egész vészmadár országon. Semmi közöm ehhez a vés harangozáshoz. Röhejes, s iszonyúan groteszk, s szánni való az egész. Gyermekded, de inkább infantilis az egész. Na, megyek az Elenához szekrényt levenni a falról, a villanyszerelőnek. Tegnap az egész napot az Elenával kellett töltenem, hogy beszervezzen. Előtte hetekig föl sem hívott, azt hazudta, hogy irt egy emailt, rossz volt a teflonja stb. Most meghálált, mert kellek. Jellemtelen genyó, s hülyének néz. Tegnap szétszedtem s a villanyásszal kihordtuk a konyhaszekrényt, amit még a Jillel annak idején csináltunk neki. Na meg kipakoltuk az összes konyhacuccot, beleértve a befőtteket, meg ilyenek. Kosz és mocsok, és hulló vakolat, és döglött egér. Ki is akadtam. Ezek a dolgok arra jók, hogy kiderüljön mit tudok még csinálni, s hát semmit. Totál kiakadok mindenfelé erőfeszítéstől, legyen az fizikai vagy lelki. Vagy inkább az olyan fizikaitól, ami mögött valamiféle lelki stressz van. Valahogy a nők jutnak most eszembe, hogy itt van az a sok öregedő nő, mint amilyen én is, s tele problémával, kekec, nyakas, s rideg. S hát eddig meg volt a karizmám, hogy felülemelkedjünk ezen. Nos, ez az idő elmúlt, s akkor meg marad az kegyetlen valóság, amit azelőtt tudtam korrigálni, de már nem. Sőt, mégjobban kidomborodik, hogy a már csak képzeletben létező női bájakért teszem mindezt, egy buta, elmaradott valakivel. Kiakasztott az Elena. Reggel mikor odamentem majdnem pityergett, hogy ő mennyire örül, mert velem kimászott a depiből, amibe már hetek óta, mint valami elmebajos Pesten a „cellájába „gubbasztott. Na ja. De annyira felemás ez is, nem lehet tudni, hogy csak egy színdarab, hogy megágyazzon a szívesség keresnek. Aszem ő is fölfedezte, hogy dinka vagyok, mint a többiek. Csak azt nem tudják, hogy a besorolás és bánásmód mégsem teljesen okés, hiszen azért annál még jobban tudom. S észreveszem. S rohadtul taszít, és undorit, hogy ahelyett, hogy

segítenének, mert bajom lett, még ki is használnak, meg lekezelnek. De valójában a legnagyobb probléma, hogy minden ilyen eset teljesen összetöri az amúgy is nehezen kivívott s kétségbeesett szorgalommal összehordott, toldott, reszketeg egységem, integritásom, ami nélkül halott vagyok, leszek. Mára szinte tökéletes biztonsággal ki lehet mondani, hogy kész, vége, látom, értem, el kell bújnom a csigaházamba, s különösen így télen, magammal, meg a saját dolgaimmal kell törődnöm. S aztán jött az, hogy kell e egy kutya. Már megint egy kisértés, angyali hangon, ördögi szándékkal. Fél éjjel ezen gondolkodtam. Éppen, hogy csak összevakartam magam, kint van az orrom, máris egy súly kerül a fejemre. Még kis em hűlt az Jégnéző lidérces van érve mellette, de keménynek kell lennem. Mert hogy ellene is van érv. Idő, energia mire egy kiskutyából szobatiszta s jólnevelt lény lesz. Arról nem is beszélve, hogy mi lesz vele, ha valami történik velünk? Szóval, felelőtlenség. Azt hiszem, hogy mégjobban az összefogottság felé kell mennem, mert még mindig nem jó. Elküldtem az Jégnézőnek a meghatalmazást a teleronátirásra, s nem reagált a levelemre, ahogy kértem is tőle. Betartja? Megsértődött? Végül is mindegy. Béke és nyugalom kell. Még mindig nem esik a hó, pedig már halálra illesztgetnek bennünket. Mindjárt itt a nyugdíj, s alig kell valami, hihetetlen. Tegnap nagyon finom rakottkelt csináltam. Meg gesztenyepürét is.

Január 17-18 életbevágóan fontos apró tisztogatások

Nem kell a kiskutya. Szomorú de ez van. hívott a barom, az Opel, s mondtam neki. Nem biztos, hogy túléljük..., ilyesmi Amúgy, nagyon le kell redukálnom mindent, azt hiszem eljött az idő. Az életveszély, mintha megszűnt volna, pl. megszabadultam a nőktől. A Jill itt van, tegnap pl. hanyatt esett, s hát ellenfeszül, miközben rám van szorulva. Valamit kell az autóügyével tenni. Lóg a havazás lába, s el kéne menni, s aztán annyi. Semmit, sehova. Kemencepadka. Na, megnézem a lóvét, kéne menni, amig lehet.

A Jillel is befejeztem...Január 20 péntek

2012 január, élet Kötcsén

Balhé a számlák körül, a Jillel

eljött a számlafizetés időszaka. S kiderült, hogy már megint át akar vágni egy villanyszámlával. Csak most odafigyeltem, s észrevettem. Erre, hogy akkor most már nem tud átverni, vagy hogy elterelje a figyelmet a szégyenről, már észrevettem előtte, hogy valami baja van. Hozta a számlákat bemutatni, mert kértem, s ezt nyilván megalázónak vélte, érezte. S fogta, mutatósan letépte a teraszra fölfutatott virágot. Hogy ne legyen nekem. Aztán ennyire penge, majd még igyekszem megindokolni később odajött, mikor aludtam, ma már harmadszor, hogy „na, akkor zárjuk le csak ezt a kérdést". Nem értettem, miről beszél. Ő sem. Aminek a vége az lett, hogy elmegy a bíróságra, s kérni fogja, hogy fizessek asszonytartást. Mondtam, na de hát nem a feleségem…persze eszi a rossebb, mert ugye én meg nagy naivan megbíztam benne. Először is mindent elmeséltem, elmondtam. Gondoltam jobb, ha tud dolgokat, mint ha képzeleg. De nem, valójában kémkedett utánam, ki akarta puhatolni „mennyire jó „nekem. Hogy aztán felhasználhassa ellenem.

Meséltem, hogy mi van a nyugdíjammal. Rosszul volt. Látta, hogy hozom haza az ennivalót, attól is rosszul lett. Megy az autóm. Az övéi közül az Opel nem. A kicsit utálja. Szóval, hogy velem minden oké, vele nem. Elállta az utam, s mondta, hogy lássam be, ez így nem megy tovább. Ő nem tud megélni a negyvenezer forintjából. Teljesen kiakaszt. Azt hittem kiugrik a szívem a torkomon, úgy fölizgultam. S felhívtam az Elenát, aki azt mondta, hogy csakis különélés esetére van olyan, hogy az asszony követelhet valamit. De mi elváltunk, s ott semmilyen utólagos követelés nincs. Mivel a válásnál nem kérte. Valami ilyesmi. Akkor én munkanélküli voltam. Nagyon nem örülök ennek az egésznek. Valami középút jobb lett volna, valami egyszerű, baráti megoldás.

Kedves Sandra, 2012.01.20. hír Kötcséről

Írok, mert a helyzet oda fajult, hogy tudjál róla. Rövid leszek, amennyire csak lehet...

A végén kezdem: Jelen pillanatban az udvar közepén van a kis kertkapuja, amit letépett, s oda dobott. Ott van továbbá egy varrógép, néhány zöld polc és hokedli, meg ilyenek. Sürgősen visszakérte a kenyérsütőt, a tésztanyújtó-csináló gépet. Aztán letépkedte a fateraszra fölfutott növény, s a vődrét kidobta a fűre.

Aztán idejött, s közölte, hogy „ez így nem megy tovább, bírósághoz fordul, hogy fizessek asszonytartást."

Előtte a délelőtt folyamán szóltam neki, hogy „mi van, akkor megyünk"? – mert hogy ezt beszéltük meg: „ha megjön a nyugdíjam, akkor elmegyünk és lerendezzük az esedékes számlákat. Azt mondta, hogy mindjárt, egy fél óra, már rakja őket össze. A fizetésnél a következő történt: Észrevettem, hogy megint kétszer akarja kifizetettin a villanyszámlát. A mostani periódus dec. január 3-ig terjedt, s a fizetési határidő

január 20-a. január 19. Volt aznap. S most jön a lényeg.

Mert a következőt mondta: „ez még mindig egy elmaradt számla, s január huszadikán megint kell fizetni, a decemberit. Most először néztem meg közelebbről. S mondtam neki, hogy ez nem egy elmaradott számla, ez a mostani. Erre teljesen összezavarodott, kiderült, hogy a következő számla még nincs is. S hogy a Györgyi is mondott valamit, hogy még „ő sem kapta meg"? tehát a feltüntet decemberi számla határidejét, azaz huszadikát felhasználva, még egyet akart kérni tőlem...S dúlva-fúlva elrohant. Minden létező számlára: víz, villany, házadó, internet, szemét, odaadtam neki a fele pénzt, holott van, ami csak negyedévente esedékes, plusz a gázra, ötezer valamennyit, amit én fizetek. Dec. Közepén adtam neki 16ezer valamennyit, most 1 ezer valamennyit. Ezekről elismervényem is van, amit aláirt. Én minden hónapban minden számlára odaadtam a pénzt neki, csupán akkor emeltem kifogást, mikor észrevettem, hogy a villanyszámlát többször is ki akarja velem fizetettin. Mert azután, hogy odaadtam neki pénzt, nem tudom mit fizetett be, s mit nem. Úgy éreztem, hogy hülyének néz, s kihasználja azt, hogy nehézségem van dolgokat megérteni, tehát azt sem veszem majd észre. Ha nem, én nem akarok genyó lenni, megint megpróbálom elmagyarázni.

Nagyon remélve, hogy megérted.... A kiakadásomra: azt hiszem jó néhány alkalom volt. amikor hiába kértelek. Én azt gondolom, hogy iszonyúan erőszakos, s lehengerlő tudsz lenni, ami bizonyos emberek lelki kényszere, mikor valaki egy át nem látott helyzetben bizonytalan magát illetően, s úgy próbál ebből kitörni, hogy másokkal erőszakoskodik, hogy választ kapjon arra, amit neki magának kéne tudni. S különösen igaz ez ezen a rohadtul eldurvult hazai pályán, ahol már a templomtól a parlamentig mindenütt kurvaannyáznak, s mindenki okosabb a másiknál. Te sem vagy különb. Ez aztán kiterjedt a családom felé is. Azóta többször beszéltem az Sandrával is, a Jillel is, s mindketten teljes döbbenetüknek adták tanújelét, amiért nem veszed észre magad., s erőszakoskodsz. Pedig figyelmeztettelek. Én totál úgy fogom föl, hogy szelíden! halkan, azzal a szívós s szerinted feljebb rangú rámenősséggel meg tudsz valakit őrjíteni. S mikor valaki kér ne, kikéri magának, s a végén kirobban, még akkor is neked áll följebbi. Azt se tudod miről beszél. S nagy ravaszul oda forgatod, hogy ő a durva, s nem te..., de emlékszel? Valamit erre is mondtam valamit ott az autóban, meg se hallod. Még lehetett volna egy esély? Hogy vedd a lapot, fölajánltam. De hát egy oroszláni egó, az aztán soha. Hááát, akkor marad a tükör. én azt gondolom, hogy nekünk kettőnknek – eredőjét tekintve - nagyon eltérő kultúránk van, ami egyébként még igen sok minden másra is kiterjed, s ha kellő idő van neki adva, akkor elő is jön. Nos, ez a kettős malom.... Az én életem egy nyitott könyvvé vált előtted, miközben te gondosan és ügyesen titokban tartottál minden személyest, amiből valakiről valamit meg lehet tudni. Ebben bajnok vagy. De nem annyira, hogy valaki ne vegye észre. s az, hogy én veled ellentétben nem firtattam, meg használtam, mint eszközt ellened, is azt mutatja, hogy ebben is különbözünk. Hát az, finoman kifejezve, hogy még csak nem is érted. Sőt- s ezt végképp nem akarom hallani senkitől, hogy neked a másság, az nagyképűség stb. énszerintem ez meg bunkóság, korlátoltság, szűklátókörűség. Eléggé el vagy telve magaddal, s azt hiszem, hogy te vagy nagyképű. Ha valaki segít, (különösen, ha pénz is van mögötte,) az nem tudom melyik kategóriába esik – az még barátság sem, nem,

hogy valami nemesebb...szerintem Én nem akarok senkivel se küzdeni. éppen elég szar volt már, s van énnekem más dolgom is. Amire szintén nem túl sok empátiával rendelkezel, nem? (megannyi alkalommal beszéltem neked arról mit akarok, szeretnék, már a megismerkedünk óráiban is. Nyílt titok volt. Én a Jillben is, meg másokban is, egy társat, intellektuális társat, egy „író feleséget" kerestem, tudom van, akinek ez hülyén hangzik, de ez van. Aki csak egy huffnáger Józsit, akart bennem? Hát az van bőven..., én soha nem voltam az. Nagyon fontosnak tartom, amit most mondok: én nem akarlak téged, s senki mást sem semmiért hibáztatni. Ha valakire mondtam valamit, az önvédelem volt a genyó vádakra. Ami nem jelenti azt, hogy úgy neked, vagy másoknak nincs hibájuk. én indulatos vagyok. A hülyeségtől kiborulok, igen. A vérnyomásom is 200 körül van. Meg meg is löttyedtem, ja. Talán éppen ezért nem kellett volna? S te emlékszel, hogy hányszor húztál már föl, mélyen beletaposva az igazságérzetembe, lelkembe? Vagy észre sem veszed? Még azt se. Nos, ez nem egy elszigetelt baleset volt, hanem annak a következménye, hogy jobban megismertelek. Mindez természetesen nem azt jelenti, hogy nincsenek jó dolgaid. Azt hiszem, hogy ezt jóhéhány levélben meg is írtam neked, s számtalanszor közöltem is veled az évek folyamán, nem? Te mikor mondtál valaha is valami jót rám? Egyszer is? Én nem emlékszem…miközben, s nem te vagy az első, én is adtam valamit, nem?

Bizonyos értelemben csóró vagyok, tudom, de nem mindenben sok tekintetben én vagyok a gazdag, sicc., s ezt elég bőkezűen szoktam osztogatni. Persze, ha valakinek az nem sokat ér? na ja. Az a másik malom. Nézd, ha valaki, akkor egy társ az jó lett volna, aki nem csak addig a szintig, de másban is az, ahova én teszem a hangsúlyt, bocsánat. Talán ehhez jogom van, nem? S megint, a „nagyképűség" pfű. Én azt gondolom, hogy mindenki Nagyképű valakivel, bizony. S főleg, ha van mire. De vannak szintek, ahonnan a kemény munkával kiérdemelt büszkeség, az nagyképűség. s a kettős malom, mint olyan nem létezik. Alanyi szinten mindenki rosszabb, mint ő. Amúgy nem volt könnyű. S tök szarban vagyok. S lehet soha egy értelemes sort sem

tudok majd összehozni. S megbuggyantam, s hiú reményé vált minden, amivel idáig elvonszoltam magam. Mert elveszítettem bizonyos képességeket, hogy rendet rakjak. Elvesztettem a feleségem, s belegebedtem, hogy találjak egy másikat. S lehet hamar kiderül, hogy totál fölösleges már ebbe a bocskorba kapaszkodni, vissza kéne a p….ba adni. A baromság csak folytatódik, üres lelkizés meg nyomorúság. Materialista nihil, baromlét. ami nekem tényleg nulla. Meséltem neked sokat arról is, mennyire nem szeretek egyedül lenni. Lett volna miben segíteni is, ha mondjuk valakinek netán arra lenne huzata. A sok próbálkozásom mögött, mint meséltem, bizony ez is szerepet játszott. de te is, ugyan másért, - mindenki másért -, beléptél az erőszakos nők sorába, akik valami skatulyába akarnak engem dugni, ki kockába, ki kerekbe, ki hupikékbe. Némi érdek is kicsap belőlük. S hát ez nem megy. Inkább egyedül maradok, nagyon elegem lett a bevadult stb. stb. nőkből. Akkor inkább egyedül, szembenézni a sötéttel. Ha érted, amit mondok, akkor nem is feszegeted ezt tovább. Ha nem, kérlek akkor is hagyjuk...erre mondtam azt, hogy csak hibáztass nyugodtan mindenért engem. Ha az segít. Attól, hogy elkezdünk sarat dobálni, semmi se lesz jobb. Még akkor sem, ha további hibáimat ismerem el, akkor sem. Te meg aztán nem hiszem, képes lennél ilyenre. De nem is kell, ennyi elég volt...

a telefonról:

2012 január. 20. beszéltem egy csávóval a telefonosoktól, aki azt mondta, hogy egy írásos meghatalmazás kell az adataimmal, s kész, átírjak.

ezt elküldöm holnap, ill., hétfőn, 23-án, levélben. A számlákra: azt hittem utoljára arra is adtam valamit.

Mindegy, írd meg mennyi. S még egyszer, köszönök mindent Tényleg feltett szándékom volt, hogy segítek neki mindenben, amiben tudok. Pénzben is, egy ici picit. Sokat nem tudok. A legfontosabb, hogy nincs pénz a temetésemre. Neki van biztosítása. S most egy másik vonal: Szinte minden nap megpróbálok vele barátkozni. Lesem, ha kijön, megkérdezem, hogy van stb. Nem akarom zavarni, de ő

maga jött számtalanszor, hogy „had jöjjön be egy kicsit, nincs e valami finomam, inni, beszélgetni. Volt, hogy meg kellett ölelnem, simogatnom. Panaszkodott, mesélte mit történt az Etel nénivel, a Györgyivel, a politikában..., meg ilyenek. Mindig az ő pártján álltam, vigasztaltam stb. Minden alkalommal mikor főzök, kenyeret sütök, megkérdezem tőle, kér e. Sok esetben el is fogadja, s szemlátomást örül neki. Mikor a láncfűrészt visszakértem, félájultam, hogy neki is vágok fát. Mondtam, hogy ha autó problémája van, csak szóljon. Azt is mondtam, ha itthon leszel, bárhova elviszlek vagy bárhonan hazahozlak benneteket, téged. Karácsony előtt kb. Húszezer forintnyit adtam neki: karton cigi, öblítő, visszajáró pénzeket hagytam nála stb. Most is hoztam ezerötért macskakaját. S hát, hogy miért is írom ezt. Nekem nincs biztositásom, temetésre sincs pénzem. S mi van, ha történik valami? Kell segítség? Nekem senkim sincs, kell fizetnem érte. Mi van, ha elromlik az autóm? S így tovább. Valaki nem bírálhatja el – szerintem, hogy ki milyen óvintézkedéseket tart fontosnak, s mire spról. Különösen nem, ha elváltak. S hát közben az is eszembe jutott, hogy sötétnek néz ugyan

Az apuk el akarja venni az autómat, mert nem mondtam le, s nem fizettem a kint tartózkodásom alatt az egészségügyi hozzájárulásom. 18 ezer forintot követelnek.

Nincs egy fillér megtakarított pénzem arra az esetre, ha bármi történne velem. S nekem nincs se hugim, se senkim, akihez fordulhatnék. Nem ír, nem hív senki, se kutyám, se macskám, s nem is kérek senkitől semmit. A házra, - kemence felújítás, tüzelő, gipsz, bojler és víz szerelés, munkadíjak stb. Kb. százezer forintot költöttem. S itt van az Jégnézőnek a tartozás. S most muszáj mondani néhány szót az előzményekről, hogy az összefüggések is kiderüljenek. Mióta hazajöttem kétségbeesve igyekszem felkészülni a télre, valami otthonszerűséget teremteni magamnak, s rendezni egy csomó mindent. Miközben, még mindig lábadozok, s igen komoly problémáim vannak úgy fizikailag, mint mentálisan. Mint egy roncs, úgy érkeztem meg, tavaly augusztusban. Az Jégnéző várt, akinek tartozom kb. Egymillió kétszázezer forinttal, plusz OTP kamat, kb. Hat évre, s amit kölcsön

adott annak idején, 2006-ban, hogy vissza tudjak menni dolgozni Amerikába. S amikor még küldtem haza a pénzt. Ezen túl nagyon remélhette, hogy majd szabadidős partnere leszek itthon. Igencsak hamar kiderült, hogy erre az alkalom nem megfelelő, először úgy magam, mint a körülményeimet rendeznem kell. Kell telefon, autó, lakóhely, tüzelő, kályha. S türelmesen várt, segített, amiben tudott. Nélküle nem tudtam autót venni, semmit. Ugyan elvileg szükségem volt, lett volna valakire, de igazándiból abból, amit tudtam róla, elég sok kétségem volt. De nem tudtam fölfogni se megítélni a dolgot. Előbb be kellett állitani az ittlétet, kicsit jobban megismerni egymást stb. Karácsonykor itt volt, s megbeszéltük, hogy Szilveszterkor is együtt leszünk, s így tovább. Sajnos az derült ki, hogy nem illünk egymáshoz, százból kilencvenöt szempontból. A pontot az tette föl, amikor mit sem értve elkezdett szekálni benneteket, hiába kértem ne. Ekkor sikerült kifizetnem neki a pénzt, amit a kocsira adott, s megígértem, hogy tavasszal eladom a hajót, s abból hozzá tudok jelentősebben is járulni a tartozásomhoz. S köszönök minden segítséget, de nem szeretnék vele lenni többé, az írassál akarok foglalkozni. A jelenléte jó lett volna, ha nincs ki, de úgy látszik nagy a különbség közöttünk. Ennyit erről. Nem tudom mit tudsz erről, de az első perctől fogva, igyekszem anyával jóba lenni, s segíteni neki. Tulajdonképpen már kintről írtam neki nyugdíjamról, s felajáltam, hogy megosztom vele, s éljünk itt egymás mellett. Megvan, ez az utaló menetem a függetlenség felé vezető úton. Tegnap este, nem is értem küldött pár emailt. Nem is válaszolt rá. Az első naptól fogva Számtalanszor elmondtam, biztattam, hogy ne féljen, mindenben segítek neki: anyagilag, lelkileg, karantartok, javítok, szerelek, amit tudok. Soha nem szólt erre semmit. s mindig az derült ki, hogy nem akarja, hogy segítsek, kivéve mikor idejött s kérte. Soha nem utasítottam vissza. Sőt. Legutóbb, a 19.-e előtti napon, YouTube videót. Hogy „de jó, hogy vagy nekem címűt. Nem vettem észre. Reggel meg mondom neki”. Aznap nem néztem meg, csak másnap reggel. S mondtam az udvaron, hogy főztem finom gulyáslevest. Nem válaszolt, mondom, majd

szóljon, s láttam rosszul lesz. Mondom kéne ennie mikor jó, ha hozom. Kellene ennie húst. Erre elindult elfele, s mintha a könnyeivel küzdene. Furcsa érzésem volt már reggel óta, s Láttam, hogy dühösen elrohan. Ekkor megnéztem a videókat. Tehát nem ez lett volna a helyes első szó, gesztus, mikor találkoztunk. Mert hogy ő bizalmasan új barátkozást, közeledést rebegtetett. Én meg másról beszélek itt. Bunkóság., furcsa érzésem volt. S mondom neki. De tiltakozott. Kérdem tőle, hogy hát „nem azért, ezt most, hogy kell érteni? Mondta, hogy dehogy, csak Quinby miatt küldte. S ezután jött a balhé, bírósággal fenyegetés. Ja? mondom, az más. visszavonta. Jogilag akarja rendezni? Nem kell könyöradomány? Tőlem nem fogad el úgy semmit? Szivatni akar? Kinyírni? LEHET. Mindenesetre elég félelmetes. Nehéz helyzet, tudom. Még az is eszembe jutott, hogy az. De azok után, ami történt közöttünk, én sem tudok teljesen szent Ferenc lenni. Sajnálom. Éppen csak kezdek kimászni a csatornából. Kislányom. Én nem szeretnék innen már csak a sírba menni. Ennek a háznak az ötlete nem egyedül az enyém volt, s nem egy hirtelen ötlet, valami aktualitásra reagálva éppen. Mióta az eszemet tudom, ezért éltem. Nekem ezen kívül nincs hely sehol. Annyit igyekszem megtenni, hogy ne szoruljak senkire – azon túl, amit föntebb vázoltam. Most jutottam el először, hogy van gyógyszerem, s orvosi ellátásom. Erre vagyok képes. A többit nem tudom. Üdv.

Apa

Elenával is jobb, ha óvatos leszek. Mit mondok, mit mesélek neki. Jó lenne nem függő viszonyba kerülni vele.

Jan. 21 szombat. Reggel. Hát ez egy jó nagy kutyulmány ott fönt. Összevontam a kis meg a nagy gép naplóját, s ez lett belőle.

Valahogy másképp kellene ezt csinálni. Ki kell jelölnöm, mi meddig tart, s hol kezdődik. Több dátumot kell tennem stb. Néhány gondolat a Jill s a történtek kapcsán: Tegnap egész nap esett az eső. Ki sem mentem. Itt volt a Györgyi, ő is láthatta a kidobált cuccot, gondolom kapott is rá némi magyarázatot. Ő, akit a Jill úgy utált, neki kell, hogy magyarázza most...Nem tudom mit tud mondani? Persze értem. Amit nem értek, hogy ő miért nem

érti, illetve a hülyéznél hülyébb lehetőségek közül, miért nem az értelmeset választja. Mindig így volt vele. Valójában nagyjából mindig nekem köszönhette a tájékozódását. Amikor nem segítettem el is tévedt. Ezt be is szokta ismerni. De közben örökké elvárná, hogy hagyják, hagyják, hogy önállóan döntsön, cselekedjen. Azt hittem, hittem volna, hogy a hazaköltözés meghozza a felnőtté válását. Ez meg is esett, csakhogy. Az egy szűkebb környezetre vonatkozott. Erre a nagyobbra, mit most én imigyen „erőszakkal" megint ráhúztam, már nem elegendő, amire gondolni képes, amit át tud fogni, amire ereje, lehetősége, képessége van. pénze. Így aztán ez egy csapda. Talán ezért is „törődök", törődnék vele, ha nem lenne ez jócskán megkutyulva. Meghalt az egér. Csak elkaptam. Nagyon nem örülök neki. De muszáj volt. Ki tudja milyen betegséget terjeszt, mert hogy mindenhova odaszart, a polcra, ahol a főzőeszközöket s fűszereket akartam tartani. Hát miatta nem tudtam, mertem. Nos, tegnap este mindenféle magyar kesergőket küldött nekem emailbe. Magyar költők sötét verseit, ahogy beszorultak valami sötét lukba. S gondolom ő is ezzel arra célzott. Tegnap idejött visszakérni az Opel forgalmiját. Visszahozott egy tányért, amibe a kaját adtam neki legutóbb, meg a derék melegítőt. Amit az elesése után adtam neki nemrég. Nem tudom mi lesz ebből. Se magamnak se neki nem látok semmi értelmeset. Mi történhet? Baj. S abban a pillanatban, hogy valamelyikünk nem tudja ellátni magát, gáz van. Őneki még ott van az Hugi, nekem senki. Még jelöltem sincs. S hát muszáj lesz gondolni erre. A durvább megoldás valami intézmény. Ha oda dugják az embert. Az nagyon frappáns lehet, csak iszonyú. Pedig ez nem tud így örökké menni. Nem tudom mire célzott a Jill, nem mentem utána, pedig kellett volna. Mikor mondta, hogy tegyünk pontot ennek a végére. Mégiscsak eladni a házat? De hát vevő sincsen itt szeretnék lenni, ahogy az Sandrának is írtam ezt. Még nincs erre megoldásom, de elvileg létezhet ilyen. Csak gondolkodni kéne rajta. Az Jégnéző jó lett volna? Na ne, hiszen van neki – magának is – elég baja. Meg dolga. Hiszen van egy családja, aki elég strapás, tele problémákkal. Na meg ott van a két unokája. Egy asszony a környékről? Ezért is kellene beszélni a Edittel. Most eszembe jutott az öregek otthona. A F. Péter említette valamelyik napja, hogy az anyja ott van. lehet

nekem is jó lenne? majd egyszer? Nem tudom milyen lehet. Csak ne lennék annyira privacy párti, igényű...De hát nem tudom. Írni ott is lehet, gondolom van villany, fűtés, kaja. De a bejárónő lenne a megoldás. Úgy tűnik. Csak kellene találni egyet. Hm. Most jutott először ez eszembe. Ahhoz képest nem késtem el, hogy nincs is rá azonnal egy megoldás. De tetszik a kép. A húr, tovább gondolva...- Mert ha egyszer beindít láz agyam...Most, még egy kis ideig várni kell, azaz utána nézni. Megvárni mi lesz a nyugdíjaimmal, a pénzzel. Most van egy icipici tartalékom már. A bazdmegra. Később, még az is eszembe jutott, meg is kéne ezt is írni az Sandrának, hogy esetleg jön a nő, s fizetek azért is, hogy a Jillhez is átmenjen. S segítsen az Hugi ebben, mármint a fizetésben. Talán egyelőre viszont nem kéne erről senkinek beszélni. Amig nem tisztázódik a dolog. A Mariska is eszembe jutott? elég képtelenség, de azt legalább „ismerem". De lehet van más. Lehet kéne beszélni az I. vel az Sandra barátnőjével. Egy nagycsepelyi, szóládi? Nő jó lenne. A Feri tud valamit? Nem tudom, menynyibe kerülne ez. A Piroska? Hm. Érdekes. S ugye az derül ki, hogy még mindig sehol se vagyok. Még mindig ezer szarság nincs rendben. Bejárónő. Még mindig jobb, mint az Jégnéző lett volna. Amerikaibb. Függetlenebb. Annak idején a Jillel kapcsolatban merült ez föl. Most meg itt vagyok én is, kurva jó, nem? De mindegy, a lényeg, hogy elvileg erre is lehet megoldás. S hát a pénz, a kurva pénz. Lesz elég? S hát jó lenne írni, de így? A szokásos eltérülés. Mikor jutok már el oda, hogy hátradűlhetek? Nekinekilendülnék én, de mindig előjön valami tudatos, meg ösztönös dolog, hogy ja, de.... A régi lemez. Mindenesetre először életemben felmerült a megoldás ötlete, fontossága, szükségessége. Ez egy nagy eredmény. Mert innentől kezdve a gyakorlati rész már könnyű. Ebben elég jó kéne legyek. Most ezt abba hagyom. Mert azért valahol kurvára idegesít a téma.

n

S persze, legújabb élményem jut eszembe: a komikus, a Fábry storyjai.

Joók, de hát azok csak faviccek. Én magam is látom. S hát, ha az ember faviccmondó akar lenni, akkor ez lehet egy életcél. Jó lenne erről beszélni kicsit a pacákkal, hm.

Két nagy bajom van: a szétszórtság, s a szakmai ismeretek hiánya. S hogy mit lehet ezzel kezdeni, azt nem tudom. Mert idő az semmire sincs. S az sem elég, ha szépen megmagyarázom magamnak, hogy ez miért volt. De azért had tegyem meg itt néhány mondatban újra, jó lenne lezárni ezt végre.

Mióta élek, mindig komoly egzisztenciális problémáim voltak, abba születtem.

Próbáltam – nagy vagányan „csak azt csinálni", de mindjárt bajba is keveredtem.

Ezért aztán Huszon éve korom körül abbahagytam mindent, s csak a pénkereséssel foglalkoztam. (ekörül a téma körül lehet a mondanivaló? ó, jajj...) Innentől kezdve lényegében az volt, hogy na jó, akkor előbb dolgozunk, aztán írunk. Ha eljön az ideje. Volt, aki mondta, arra bízatott, hogy na jó, de azért írjak. A Maxim pl. de nem mertem, felületesnek éreztem. Azt gondoltam, hogy ha azt az energiát is a munkámra fordítom, előbb szabadulok. Sajnos sok szerencsém nem volt az egyéni életben. Mintha minden ellenem szólt volna. Társadalmi változások okozta problémák, családi drámák, személyes gyürke. Pedig még csak beteg sem voltam, egy darabig. S hát ezzel magyarázható, ezzel magyaráztam azt is, hogy miért nem olvastam. Író iskola az ugye nincs. Két eszköz van a szakmai előmenetelhez: az olvasás és az írás. A mesterek a többi író. Onnantól fogva még be lehet venni a kritikát, de az egy rázós ügy. A lecikizett próbálkozás nem tesz jót az embernek. Hiába korrigáló később, az ott marad. De van ott egy járhatóbb út, mikor az ember kicsiben kezdi. Mondjuk pl. elbeszélésekkel, kisebb művekkel. S most jön az igazi nagy paradoxon. Odáig kellett volna tehát eljutni, hogy legyen időm, pénzem, helyem, békém s agyam. Nos, az első négyet – úgy ahogy – meg is tudtam csinálni. Az utolsóval baj történt? Ez az, amit nem lehet tudni. Végül is nem az agykérgemmel történt valami. Viszont azt már lehet tudni, kinyomoztam magam magamnak, hogy viszont agyzavar az lehet. Ehhez az egészhez oda kéne figyelni. S ebben mindig kurva jó voltam! a

rohadt életbe. Ezer fordulat után is észbe tudtam tartani a kiinduló pontot, szempontot, kérdést, témát. Valami maradt ebből, de lépten nyomon észreveszem, hogy valami kimaradt. Nem tudok annyifele figyelni. Egy dolog még mindig nem tiszta persze. Hogy ez miért van. mert még mindig sok a bizonytalanság, ingatag a helyzet? Itt van pl. a Jill rossz szelleme, s jelenléte. Nem akartam lerázni magamról a felelőséget, a törődést. De nem tudom megcsinálni. Belészállt az ördög, s megbolondít. Nem, hogy nem segít, de még hátráltat is. Elég sok energiát fordítottam erre mostanában, s hát megint fejbe rúgott. S azt hiszem, hogy ez a dolog elment. Létérdekemmé vált, hogy kizárjam, ami nem való odas valójában erről akartam írni, s nem úti beszámolót. Milyen jó dolgom van! akkor mi a baj? Szinte naponta ér valami élmény, hogy milyen jó. Milyen jó nekem. Milyen jó dolgom van. Ahogy lassacskán feltárul ez a hazai tájék, amit vártam, reméltem. S mintha ebben valami egyensúly is lenne, mert természetesen nem minden tökéletes. Például iszonyú sok idő és munka még mindig az egyszerű, hétköznapi élet fenntartása. A fűtés, az evés, s a szükségszerű ügyintézés. Ez az egész otthonteremtés, letelepedés, akklimatizálódás, különválás a Jilltől, felépíteni egy életritmust, életrendet, menetrendet. S ami a lényeg, kiválogatni, hogy mi kell, s mi nem. Ez talán a legnagyobb feladat. S mondanom se kell, hogy még mindig nem jutottam a fontos dolgok végére sem, de már látszik az alagút vége. Egyik oldalon sok jó búvik elő. Kiderült pl., hogy minden hely közül, ahol valaha éltem, ez a legjobb. Sőt. A táj, a környék, s különösen Földvár fölfedezése egy nagy dolog volt. Ráadásul még kellett is egy kis idő – lényegében pár nap – amig kihevertem a sokkot. Mert azért az volt. S kellett hagyni, hogy ülepedjen, illeszkedjen. Nyilván volt valami hiú reményem, hogy na, ettől aztán majd megoldódik minden. De hát nyilván nem, s nincs is ezzel semmi baj. A kis kirándulások, az első kiszakadások a környékre jó volt. Beszorultam ide már nagyon. De amint lementek az ünnepek, egyenesbe jöttem a pénzekkel, a tüzelővel, a kajával, a napi tevékenységekkel, az Jégnézővel, az Apekkal, az orvosi ellátásommal, a vérnyomásommal, a gyógyszerekkel, a téllel, s a Jillel, elindultam kicsit körülnézni. S ez

alkalom volt arra, hogy átgondoljam, hogy is van ez. Hol lenne nekem jó élni, mi a fontos hely számomra, ami közel áll, jelent valamit, támogat. S hát nem a város, nem pest. Nem azért, mert nem jó, hanem mert nem eköré alakult az életem. Nem akartam én ezt teljesen így, no, nem. Még nem is olyan régen, Floridában is azon tököltem, hogy hol. S fölmerült a város, akármelyik város képe. Jó, de mégse az enyém. Az újdonsága, a változatossága lehetne inspiráló is, de nekem most nem inspiráció kell. Nekem most rendcsinálás, elmélyülés, s szorgalom kell. Alkalom, lehetőség arra, hogy semmi engem el ne térítsen. S hát ez iszonyú nehéz, bár egyre könnyebb. A hülye beidegzések. A tudás hiánya, hogy mi a jó nekem. A hülye beidegzés, hogy „mindent". Semmiről le nem mondani, mindent megtartani, beolvasztani inkább. Persze tudtam, hogy ez baromság, de azt nem, hogy na jó, de mit? Miről lemondani, mi az, ami tényleg kell, s mi az, ami tényleg nem? S hát ebben utazom mostanság. Kell egy nő? Vagy más? Lassan, de megszabadulok ettől. Pár napja még a Jillen töprengtem. De itt volt az Jégnéző, a Randivonal, a Edit, a szárszói népművelő, akitől tanácsot akartam kérni néhány dologban. S nem hív, valamitől megrémülhetett. S közben, mindeközben, hogy akadoznak ezek a dolgok, jövök rá, hogy de jó, nem is kell, de jó, hogy nem megy. Mert nem kell. Ez már megint valami kurválkodás, eltérülés, kibúvó. Biciklizni, pl. ezt még nem tudom, de találtam egyet a padláson. Csak még hideg is van. Mert még mindig iszonyú dagadt vagyok, kéne valami testmozgás. Bizony. Fogytam, de phű, ez kemény. Pedig már alig eszem, tényleg. Nos, még mindig nem teljesen tiszta, mire jutok az Jégnézővel. Holnapután találkozunk, hogy átírjuk a telefont. De fenyeget, nem bírja ki, hogy ne próbáljon elégtételét venni. Egy primitív barom. S hát a Jill. Ő sem tudja megállni, hogy ne csinálja a cirkuszt. Szemét, s agresszív velem, aztán meg sajnáltatni próbálja magát, s öngyilkossággal fenyegődzik finoman. De már nincs erőm ehhez. Legjobb, ha távol tartom magam tőle, mert csak bajom van ebből. Elmondhatatlan mérvű keserűséget okozott már így is. Valaha az integráltságomról voltam híres. Nos, ezt kell visszaállítani, méghozzá mos már egy új dolog köré. Új horgászat köré. Ha van értelme, ha

nincs, nincs más út. Ez lesz az életem, pont. Az, hogy ily zseniálisan megoldódott, megoldottam „mindent”, hogy a világ számomra legszebb, s legjobb helyén kötöttem ki, még nem jelent semmit. Ettől még nem fog nagy alkotás születni. S változatlanul befele kell menni. Ez ki is derül, minden alkalommal. Be kéne már látnom. Tényleg jó, haladok. Időben ez nem tudom, hogy néz ki, csak sejtem, hogy „jól jöttünk villám”. Ez a ganézás! A kemence! A cirkuszok! Óóó. S hát elkezdtem az egésszel foglalkozni, mióta? Pár hete? Nem tudom meddig fogok élni. De az a gyanúm, hogy ezzel túl sokat nem szabad foglalkoznom. Csak csinálni, mintha örökké élnék. Magamnak csinálom, hogy teljes legyen az életem. Hogy ne hülyén haljak meg. Hírnév. Pénz, soha nem érdekelt. Végül is az utam, önmagában is említésre méltó, de ha az nem is, mégis igaz. Holnap találkozom az Jégnézővel, a bíróságra is kéne mennem, beadni a válást. Mert még az is ott van. S azt se tudom mi hol van, meg kell keresnem a házasági anyakönyvi kivonatot valahol. Most elmegyek zuhanyozni, alszom egyet még. Négykor dobott ki ma hajnalban az ágy. Nincs hó, s itt elég jó meleg van. kint meg zima. Aludtam, s arra ébredtem, hogy újra kéne gondolnom az Jégnézőt? Óh ne!

Január, menetek a Jillel

Az egyik reggel, „konkrétan a „könyvön gondolkodtam, „miről is szóljon”.

Túl sok ötlet, hm. Mi lesz ebből? Ha lenne időm, kedvem, erőm, talán. Bába Feri. Annyira kínálkozik, amibe van valami babona is. Egy napon születtünk...De amúgy is, lehetne valamiféle ellenpólusom. Aki szintén Amerikába ment, csak nem „azért”. Nem azért, amért én, hanem lényegében, mint mindenki más. S amit – jobb hilyán mi is mondtunk, de csak azért, mert az volt a kor szlogenje. Az jut eszembe, hogy valójában a Kronológiát kellene folytani. Annak az elrendezése, sőt a hangvétele is jó. Mert még mindig nem jutottam dűlőre, s ez az egyik legnagyobb problémám, hogy milyen is legyen a narráció. Mert valami ösztönösen azt súgja, hogy kéne egy egyes szám harmadik személy, ill. Mind a többi is. Kéne az ő, a mi, a ti, meg

az ők is. Lényegében mehetne 1/1, azaz egyes szám egyes személyben. Innen aztán - ha megy, akkor át-meg átlehetne váltani másba. Egy biztos kell a székem a Sandrától, amin ülök. Muszáj, mert másképp nem tudok huzamosan itt lenni. Elzsibbad mindenem. Nem tudom mit csináljak. A Jillnek már ezerszer szóltam, mondta, hogy majd szól az Sandrának, de semmi sem történik. A Sandrától kérjem? Rohadt életbe. Ráadásul azt is jelenti, hogy át kell rendeznem majd az egész konyhát. Tehát megint nem azzal foglalkozom, amivel kéne, azaz az írással. Mégiscsak képtelenség, hogy az író nem tud a valagára leülni. A Hemingway állva írt, aztán főbe lőtte magát, kemény legény. De már ezzel is eltérülök. Van itt mégegy: A Jill damokleszi kardja itt lebeg felettem. Szörnyű nyomás ez az agyamon. Legalább annyit meg kell tennem, hogy megszerzem az Hugi telefonszámát. Én nem tudok többet csinálni. Segíteni tudok, szeretnék, akarok is, de a nyakamba nem tudom ezt az egészet venni. Már éppen eleget szenvedtem emiatt. Beszélni ugye nem szabad erről, se vele, se senkivel. Mint valami szörnyű enigma. De ha életbe akarok maradni, nekem kell lépnem. Ilyen eltérülések, örökön örökké. Mindjárt ki kell töltenem, s feladnom a Apeknak egy tulajdonbevallást. Gyűlölöm. Kész, ennyi elég is most, majd folytatom, a megkezdett témát. Hát nem sikerült, mert

Lelkizés jött a Jillel, akit lehúz a hínár.

Jó esetben elég jól magában tudja tartani a dolgokat, de csak azért, hogy majd – ha iszik- kitörjön belőle. S akkor aztán ömlik. Teljesen irracionális az egész, de ami még ennél is fontosabb, hogy telis tele van közhelyekkel, s mintha minden fordítva lenne. Komplett hamis tudat. Mintázata kísértetiesen emlékeztett a köznépére. Ami dolgokat egyszerűen nem jól lát, nem jól magyaráz, hamis következtetéseket von le, s tévhitben él. Ami nagyon cinikus és lapos. Felsorolhatatlan, s annyira triviális, hogy komoly gondom van vele, egyáltalán rágondolni, nem, hogy emliteni.Pl. kiderült, „hogy még azt sem tudom, hol

esküdtem meg a Ráérzővel". – mondta neki az Pacuka...Erről beszélgettek. A harmadik feleség mondja a másodiknak az elsőről, van ilyen?

S mondom én, netán nem hülye vagyok csak már annak a nőnek az eszméletlen korlátoltsága is olyan iszonyú sokkoló volt rám, hogy talán minden igyekezetemmel próbáltam elfelejteni mindent, ami vele kapcsolatos.! S igen, nagyon kevés dologra emlékszem. Anyámmal kapcsolatban is. Valahogy meg kellett őrizni a józan elmémet. Amit szerintem nagyjából sikerült is. S mondtam neki, hogy „nem is szeretném, s nem is fogom hagyni, hogy bárki és bármi bevezessen engem valami sötét erdőbe". S hát, hogy őt senki sem szerette, senki sem értékelte, ő szar. S mondtam neki, ez így nem jó. Ő azt tette, amit egy totál normális anyának, feleségnek tennie kell. S nem voltunk mi mindig ilyen szarok. Volt, amikor ide boldogan jöttek emberek. Ja a kajáért. De ez se igaz, azért is, de nem csak. Azért, mert ez egy szabadság szigete volt, egy lehetséges jó hely a világban. Ja igen, mondja. Aztán jön a következő baromság. S megint helyre rakom. S megint jön egyel. S szemmel láthatóan minden alkalommal, mikor egyedül maradt nem volt képes a helyes összegezés kihozni belőle. Úgyhogy most jó adag ilyen kutyulmánya van. s nyilvánvalóan attól, hogy egyet rendbe rakok, még nem fog semmi összeállni. Netán, ha jó sokat sikerülne. De hát ott meg elő jöhet a kettőnk között lévő ellentét, ami itt évtizedeken keresztül felgyülemlett. Ami pl. oda vezet, hogy azzal is ellenkezik, amivel amúgy egyet ért. Megfigyelhető, hogy ha azt mondom á, ő azt mondja b. Ha azt mondom b. Ő azt mondja á. Pont az ellenkezőjét, mindig az ellenkezőjét. Hogy imigyen is kifejezze az elterjedt sértődöttségét, amiért nem fogtam a kezét mindvégig, minden pillanatban. De miért is kellett volna? A történet nem úgy szól, hogy jó, oké, igen, ha valamit én is kapok, ha valamit te is teszel – énértem. De pont az ellenkezője történt, nem értem tett, hanem magáért, ééééés, - ellenem. S jól belekeveredett. Tulajdonképpen már réges rég beismerésnél kellene tartani, ami ugye annak elismerése, hogy itt is ott is hibázott. Ki tudja hányadszor mondom neki,

hogy nullázzuk le az egészet. S azt szokta mondani, jó. De mind később kiderült, csak azért, hogy újra valamiféle pozícióba kerüljön, amiből most már megint valamiért hibáztathat. Mikor azt mondom, hogy jó, persze hogy mi is hibásak voltunk, de nem mindenért, akkor azt mondja, hogy ja- ő nem, de én igen. Nem így, nem ilyen értelmesen, hanem mindenféle körmönfont beágyazásban. Ugyanakkor mikor újra és újra oda lukadok ki, hogy nincs ennek semmi értelme, veszett fejsze, kész, elmaradt, elveszett, akkor jön az, hogy igen ám, de ebből nem lehet kiszállni. Itt van. legtöbbször az segít neki, ha dühös rám, a pukkadás erőt ad neki. A gyűlölködés. Mert az belőlem – rövid sértődöttség után részvétet, szimpátiát, segítséget vált ki, amiből profitálhat. Amúgy, végig negatív, ellenséges. S ez nem valami passzív dolog, ahogy valaki remélhetné. Nem. Mindenfelé fondorlattal kifigyel, kijátszik s átvág. Rábeszélt, hogy menjek át vele a Jeneiékhez begyújtani, elutaztak, itt hagyták a kiskutyájukat meg minden. Nekem éppen csak köszönnek, amúgy semmi. Akik minden nyilvánvaló és látható szemétség e ellenére a „szegény Jill pártjára álltak." Még csak meg sem kérdeznek, hogy tudnék valamit is mondani...De jobb így, nehogy valami baja legyen, gondolom. Félúton, ahogy részegen botorkált, dülöngélt, botladozott mellettem, telefonált a Janó. Hogy szólt egy másik szomszédnak, s az megy begyújtani. S ahelyett, hogy hümmögne, részegen visszakaratyol. Hogy itt van félúton, ojo, akkorjo, metyekhaszacsá.... Aztán kirohan a bálinttól egy láncos, jó nagy kutya a kettő közül az egyik. A másik bent a láncán őrjöng. Megy, hugyoz mindenhol, szédülten a szabadágtól nem törődik senkivel, semmivel, valami világot próbál kaparintani gyorsan magának, jelöl és szaglászik. Feszült vagyok, mert ezek vadállatok szoktak lenni. Mit csinálok a részeg Jillel, ha ránk támadjon a barom is, botladozik le a lépcsőjén, liheg, alig tud menni, olyan dagadt. szólongatja a kutyáját, aki rá se baszik. A kutya bekanyarodik a mi utunkra, nem lehet elkerülni. Na még csak ez hiányzott. Jön a Bálint is, jó lemaradva. Most mi lesz? A kutya megáll a sarkunknál levő villanyoszlopnál. Odaérünk a többméteres lánchoz. A Jill megpróbál lehajolni, de térdre esik. Kaparászik de nem tudja megfogni a láncot. Csúszik hasra,

lefele... Én nem akarok, szeretnék ezzel a pacákkal beszélni, még ránézni sem. Tényleg kiráz még a gondolatától is a hideg. Felemelem a Jillt, s mondom neki, hogy menjünk. Nézd meg, micsoda egy balkán ez, ez is olyan, mint az alma vagy narancs, amit a fipéter kérdezett, hogy mit szeret Spanyolországban a Sandra", a narancsot, mondja. Igen, azt, s látom te elég jól bele vagy keveredve, - „de a Bálint, a kutya gazdája, ", mondja megint. Igen, kérdem, mit csináljak én a Bálinttal, az egész Balkánoddal, én nagyon szeretnék ebből kimaradni, s kérlek hagyj is ki belőle engem, teszem hozzá. Kicsit rémülten érzem már megint, a torkomban dobog a szívem, a kisújjam is zsibbad, nem birok már semmilyen felindulást. Nagyon hideg van esteledik, szótlanul megyünk be az udvarunkba. Megy, bezárni a csirkéket az ólba. „Oké, én bemegyek, mert fázom" -, szólok még oda neki. Hidegen, mint éles kérdőjel virít már a nővő félhold az égen, mínusz tíz fok lesz ma éjjel. Remélem befűtött, remélem nem iszik többet, remélem nem lesz baja, remélem hamar elmúlik, ez is eltűnik, elmálik, ez az éjjel. Édesjóitenem! - köszönöm néked, hogy idáig is eljutottam, Végre van külön bejáratú, s saját otthonom, kívül és belül...

Jan. 29 depressziós vagyok, meg a Bádogdob.

„depressziós vagyok", ezt mondtam a Jillnek tegnap. Öt percet beszélgettünk, aztán összevesztünk. Mondtam neki, hogy elviselhetetlen. Jött, hogy minek adok a csirkéknek enni, mert megfostositom őket. Pedig ő alig várja már tavaszi esőket", hogy lemossa az egyébként vastagon teleszart teraszt. Nem lehet rajta menni. S hát mind a többi. Ahogy kidobálta a cuccokat, varrógép, hokedli, amiről „bebizonyította először, hogy az az övé, aztán meg kidobta, jelezvén, hogy mégsem, mégiscsak az pacukától jött, az enyém, s neki nem kell a szarom. Meg a kertkapu, ami lógott, de még működött, csak egy csavar kellett volna bele. Néhányszor föl is ajánltam, hogy megcsinálom, de mondta, nem kell. Gondolom a Sz. Gyulára gondolt, akire később panaszkodott, hogy megbízhatatlan, mert nem lehet elkötelezni. Szóval, letépte, s most ott van az udvar közepén. S mikor, beengedtem, mert depis volt, meg éhes, meg adtam neki enni, meg ilyenek, akkor körbe szimatolt, észrevehette, hogy vettem egy új kenyérpiritót, meg

van ennivalóm, meg egyáltalán autóm, meg nyugdíjam, meg élek, s berágott. Hogy milyen igazságtalan, hogy neki rosszabb. Szóval nem kell – mégsem – tőlem semmi, meg tud ő maga is élni. Közben, én még mindig nagy naivan megyek hozzá, barátkozni, békülni, lelket önteni belé, vigasztalni, hogy jó, nem tehet semmiről, nálunknál nagyobb tényezők vannak, más se jobb, büszke lehet magára stb. De hát azt is mindig elrontja, ami van, lehetne. Semmi sem jó neki, ahogy az Hugi, a húga mondta. Igen, a Mama, az anyjuk is ilyen volt. Közben szürke és dermesztő minden, igazi január. Nyomaszt ez a sok rendezetlen ügy is. Félek nem fog összejönni a nyugdíjam, mert nem tudom rendesen elintézni, s elég pengén vannak az éveim. Itt van az Apeh is. Próbálom ezt a kérvényt, de elbénázom, s rohadt sok pénzt követelnek tőlem. S nincs pénzem temetésre, kocsi javíttatásra, fára, házjavitatásra, meg ilyenek. Nos, ebben telt ez a hétvége. Az Elena elvitte a házassági

kivonatot, ami kellene a bíróságra, meg a nyugdíjasoknak is. S persze semmit sem intéz. Mondjuk én sem segítettem neki a házán, de ez igazán nem csak rajtam múlott. Nem bizik bennem, sajnál, egy kutyulmány. A P

pacuka elmesélte a Jillnek, hogy milyen hülye vagyok, még azt sem tudtam, hol esküdtünk a Ráérzővel. S hát valóban. De az fel sem merült egyik picsában sem, hogy miért. Hülye vagyok, s kész. Ettől függetlenül mégis valami jóval ébredtem ma reggel. Igazán igyekszem menteni, ami menthető. S ugye egyfojtában az írás jár a fejemben, mint egyetlen mentőöv a világ rettenete, s kongó nihilje ellen. Már minthogy tényleg mire is jó ez az én egész életem, sztorim. Pedig jó, van abban valami, ha. Olyan mint

a Bádogdob.

S a kiscsávó tudott sikítani, betörtek az ablakok. Ez jó poén volt, okos ez a Günter. Nekem semmi ilyen nincs a tarsolyomban. De azért van más. Na meg, ja, nincs világháború, legfeljebb ötvenhat. Meg az amerikázás. Elég ez?

A Kronológiában elkezdtem kitölteni a részleteket.

Hogy például mi volt Fehérváron. S nem tudom, tényleg, hogy ez kit érdekel. Magyarokat? A nyomor? Másnak is van, kétszer senki sem akarja megélni. Mondjuk – talán – az – hogy én milyen megoldást találtam rá. Talán az. S akkor még mindig itt van ez a sziszifusz, azaz, hogy ezt az egészet meg is kellene írni. S írnám én, írnám, bár elég fárasztó, - a széket a Jill még mindig nem adja oda. S persze nekem is van, lehetne „valamim". A csibészségem, a vagányságom, a jószándékom, a megoldási képességeim, s kis ember találékonysága jut eszembe. Talán ez bejöhet másoknak. Ez reális, ezt lehet alkalmazni, ez nem a szokványos sztár blöff, ahol olyan példával kéne élni, aminek semmi köze „hozzám". Az a Spanyol Film jut eszembe, ami semmiről szólt. Arról a párról, akik zoknikat gyártottak unalmas egyhangúságban, gépies rutinnal, amilyen az élet. S mégis, volt abban, a filmben, valami forradalmian új. Valami, amiben meg lehetett kapaszkodni. S ott volt, s mai is emlékszem, szemben a sok hollywoodi faszságra. S ott vannak az iráni filmek, - a legszebb emberek a szegénységre ítélt világ gettójában, - meg még pár más ilyen. Nem kéne feladnom. Telnek múlnak a hetek, elmúlik ez a január is. Ilyenkor szoktam visszamenni, a nagy nihilbe, hidegbe, semmibe. Ott is hideg van. S mindig feltaláltam magam, mindig kikutyultam valamit, sohasem adtam fel, nem ittam, nem dőltem ki, roskadtam össze. Pedig baj az volt mindenütt. Mindig ott volt a család, a Jill rettenete, a gyerekek értelmetlen idegenkedése, daca, s üres nyekergése. Miközben elbénázták az ifjúságuk – rám hivatkozva. S persze, én is hiába vagyok. Eszembe jut, hogy hány meg hány friss reggeli elmeállapotot basztam el. Hogy szárnyaltam minden reggel, fél évszázadon keresztül. Hogy ott volt, megvolt az agyam, s semmire sem használtam. Legalább is művészi értelemben nem. Semmi mást nem próbáltam, mint megoldani vele az egzisztenciánkat, elég bénán. Hülye, koszos, szar melós ügyekben elmerült idióta. Viszont nem tudtam többet. Pont azért, mert valójában annyira utáltam a sorsom, az életem, amiért azt kell csinálnom, olyant, ami nem nekem való, amit útálok, nem tudtam jobban. Úgy is fel lehet fogni, hogy csoda egyáltalán ennyire

is tudtam. Aki ismert, volt, hogy álmélkodott, s csodált is. Azért ezt ne felejtsük. Végül is megtettem, amit lehetett, annál jóval többet is. Nem is érzem az egészet hiábavalónak. A másik, hogy eszembe jut, hogy ha írtam volna is, most az egészet kidobnám. Mert mit, milyen szempontból? Hiszen csak most, ezalatt a néhány hét alatt irányítottam életemben először a figyelmem az írásra. Amúgy meg az volt az alapvető felállás, hogy nem! semmit oda, minden erőmmel, képességemmel azon tőröm magam, hogy a családnak megteremtsem, ami kell, beleértve magam is. S aztán leülök írni. S hát ez lett. Végül is ez lett. Annyira nem kéne szarul éreznem magam, hm. Egyetlen egy bibi van. Kettő. Annyira még nem jó. Ill. Nem lehet tudni mi van. ha kiderül, jobb lesz. Ez két részből áll. Az egyik, hogy tisztázódjon, hogy na jó, akkor most tud e nyugtom lenni. Van e elég pénz, nyugalom, miliő, béke. A másik, hogy mentálisan mi van, lett velem. Azt hiszem óriási lépésekkel haladok, rágom át magam ezen a kásahegyen. Minden nap csinálom – ahogy mindig is mindent szoktam. Ebben nincs különbség. Végül is magamtól, azaz minden különösebb segítség nélkül meggyógyítom, rehabilitálom magam abból, amibe kerültem: a majdnem halálba. Plusz vakarom ezt az elmondhatatlan kuplerájt, ami mindenütt van, volt. Nők, tárgyak, betegség, ügyintézés minden szinten, két kontinensen. Szabadulás az amerikaii pokolból, s hazaérés a magyar pokolba. Úgy ahogy kezd kisimulni. Írtam ezekről. Még van pár lépés. Addig – úgy tűnik, míg ezek le nem csengenek, nem tudok, s nem is akarok elmerülni az írásba. De minden nap foglalkozom vele, ez változott. Ez is valami. De amig kétséges még mindig, hogy merre megy, addig pár óra múlva lebénulok. Mert a kétség mindenre kiterjed. Ezt kell még megszüntetni. Várom, hogy telefonálhassak Kaposvárra. Lehet el kell mennem. Mert be kell mutatni az igazolványt, mivel nincs anyakönyvi kivonat. Az Elena megint inkább árt, mint használ. Ezt is ki kell hát zárni. Most befejezem. Tévét néztem, jó családokról S hát elgondolkoztató. „persze nálunk nem így van, nincs itt semmi. A történet arról szólt, hogy hogy is van ez egy színész, egy író meg egy borász családnál. Ahol a gyerekek

szeretik s tisztelik a szüléiket, fölnéznek rájuk s valamilyen formában folytatnak, valamit. Nálunk mintha minden a viszályára fordult volna. S nem tudok máshova kijukadni, bármekkorát el is fogadok kifogásként, hogy valahogy a Jill itt elég felforgató erő volt.

Régóta azt gondolom, hogy a betegségével mintha belészállt volna az ördög.

Pedig ráadásul még ennél is többről van szó. Mert soha nem segített, támogatott – engem – személyesen. Inkább mindig mintha ellenem lett volna. Hiába volt minden tanitásom, az irodalom, a művészetek szeretete, minden, minden. Hiába segítettem neki szinte mindenben, ahol csak tudtam, vissza nem kaptam semmit. Ráadásul még a gyereket is összezavarta. Ebben a helyzetben a legjobb, amit tudok tenni, hogy megpróbálok én nem ellenséges lenni, inkább valamiféle semleges. De ez sem könnyű. Rettenetes energiákat von el tőlem, fölkavar a zavarodott siránkozásaival, depijével. Utána napokig, hetekig tart amig összeszedem magam. Pedig még annak sem jött el az ideje, hogy egyáltalán jól legyek. Betegen, közellenségként, gyűlölettel fogadtak, s csak kemény harc árán tudtam itt kivackolni magamnak egy kis helyet. Jelen pillanatba is az a gyanúm, hogy csak arra vár, hogy kibukjak, kinyiffanjak, elfussak, s elherdálhassák a házat. Mert az majd mindent megold. Anélkül meg szar, sőt, tragikus a helyzet, minden a pénzen múlik. Valahol, ez az én magyarázatom, ez a család iszonyú árat fizet ezért a betegségért. Mindannyian. Mindaz, amit összehoztunk, fölhalmoztunk, elértünk elakadt ebben. Nem az alkotó és teremtő energia dominál, ami azért volt, kellene, hogy legyen. A gyerekek sokkal több kellene, hogy legyenek. Az egyetlen reményem, hogy a Jóisten ad még nekem erőt, hogy valahogy én, csodák csodája függetleníteni tudom magam a helyzettől, eljutok egy nap erre a pontra, s valamit produkálok. Az írással, mert nekem másom nincs. Telnek múlnak a napok, s nem tudok érdemben nekifogni. Velem is van baj, ahogy ezt a naplóm is bizonyítja, de talán előbbre tartanék, ha a Jill nem ilyen. Pedig szinte nem telik el nap anélkül, hogy ne javasolnék neki valami elképzelhető, személyre

szóló, pozitív dolgot. Csináljon valamit, csináljuk együtt. Akármi. S hát emlékszem, a gyerekeknek is megtettem ezt. S persze itt vannak a hétköznapi gondok, nem is kicsik. S úgy nehéz, szinte lehetlen. De nem mindig volt így. Volt, mikor volt itt némi szabad kapacitás is, s akkor se történt szinte semmi. A Borisz Vietnámban van, az Sandra Spanyolországban. Éhbérért dolgoznak. Mi ketten meg itt tengődünk a Jillel. Probléma van a volt BT-vel, mert a fölszámolás is iszonyú pénz lenne, ami nincs. Én nem tudok segíteni, én is küzdök az Apehhal. Meg élnem is kell. Nincs fürdőszobám, nincs egy fillér megtakarított pénzem, nincs pénzem a saját temetésemre. Ilyenek. Talán holnap többre jutok. Iszonyú hidegek jönnek, mondják, s nagyon aggódok a fakészletem miatt, erről ennyit, ez nagyon hervasztó.

Jan. 31. kedd, élni egy kupleráj világban

Hát mindenki figyeljen, s emlékezzen majd...Mi lesz, orosz támaszpont Szíriában? (mégiscsak könnyebb fődről lőni, mint lötypölődő tutajokról, nem? Kínai Iránban? e-fogy a szén, oszt kölött az olaj, ilyen egyszerűen Konfucius. A törökök összeállnak – inkább az oroszokkal! mint az aznavúros franciákkal? Elképzelhető, hogy Oroszország nem használja ki a nyugat túllihegett ambícióit? (a Putyinka lesz az évszázad embere, a huszonegyedik század Churchillje?) végül is húszmillió halott ruszkit cipel a hátán. Kína? aki eladósította Amerikát? Mi van, hallod Lenin elvtárs, győznek a komcsik! Phuhh. Törökország, Irán? Pakisztán? Akiknek mind komoly problémáik vannak? Vigyázat! a tálibok, – kasmírok, kurdok csecsenek, grúzok, azerbajdzsánok! Nem lóg ki már eléggé ez az izraeli lóláb? Mit gondol az arab világ? Irak, ahol most derült ki, hogy sok sok millió dollárt az amerikaiak egyszerűen elloptak? Lerobbantották a babilóniai kincstár ajtaját, teherautókra, s terepjárókba rakták a Moneyt, s uccu. Ajjaj. A líbiai buliért valaki megfizet. S akkor még nem beszélünk Egyiptomról. Egyszer valakik a fáraók földjéről nagynezen eliszkoltak, most meg visszasunyiztak gecizni? Forrong minden. S még sokáig senki sem fogja átlátni mi a helyzet. Mindenesetre remélhetőleg ezek a szituációk fogják Obamát újra megválasztani, ami mégiscsak jó, mert ő legalább nem egy háborús vérszomj. Multikulturálisan

korlátolt. S micsoda röhej, s az jön most majd ki, hogy Behemótiában még csak nem is sejtik, mi. Elmondhatatlan naivitásukban úgy elvannak foglalva a saját kis Disneylandjükkel, hogy nem képesek három lépést előre látni. Nem röhej, hogy ez az újgazdag fasz a világ ura? Még. S ha csak szimplán végignéz az ember azokon a vénákon, amik át meg áthállózzák a világot, nem lehet nem észrevenni, hogy miként változnak az erőviszonyok. A nyugat hisztérikus erőszakosságától előbb utóbb lefog hullni a lepel, hogy e mögött mi van. S hát ugye akkor még nem is beszéltünk, hogy már megint a zsidók basznak rá, a hülye erőszakosságukkal. Én nem vagyok ellenük, senki ellen sem, de megdöbbent milyen korlátoltak. Ennyi nyomorúságból se tanultak, hm. Mert nem lehet nem észrevenni azt sem, hogy mi minden jön onnan. Pedig, azt hiszem, nem mindenhol szeretik őket. Most szemlátomást kushadnak, lehet érzik baj van? jobb lesz háttérbe szorulni. Már pont elég volt ahogy államilag terroristákat támogatnak, azaz ők a világ új terrorszervezete, had ne nevezzem meg. Elcsórelték a nehézvizet, na nem, nem a szentelt vizet, az a mindenki fődje vót. S a világ összes ENSZ határozata, mindene ellenére annyi atombombát gyurmáltak vele, - senkinek fingja sincs hányat. Soha nukleáris ellenőr nem tette fitymátlanitott földjükre a lábát. Mert ők a kiválasztott nép. S hát igen, vajon meddig lehet visszavezetni a dolgot ahhoz a szaúdihoz? Mikor veszi majd a nagy piécsdís világ észre, hogy ő volt, aki ezt a forradalmat begyújtotta? Egy Kovakővel? India is sunyizik, jellemző, de nem tud. Előbb utóbb ott is valami ki fog jönni, s hát Pakisztán? Hajjaj. Ezek előbb utóbb úgyis valamit kisumákolnak, s hajlongva és karattyolva ott lesznek, ahol valakit le kell venni. Lelepleződik ez a hegyilegenda partizán- vazirisztán is, s egyszer csak ott lesznek turbánostól, hálóingestől Az erősek oldalán, mindegy ki lesz az. S akkor még nem beszéltem egy szót sem a világ többi részéről. Hiszen a nyugatnál is baj van. egyáltalán nem olyan homogén az egész, mint gondolnánk. Iráni olajembargó? Most? Hóhóhó! S a Görögök? Az Olaszok, Mi? Mikor ér el hozzánk ez a Tsunami? Lehet most még senkinek sem jut eszébe, hogy valójában mit

kellene gondolni a világról, meg önmagunkról. Hogy menyire helytelen dogmákkal, tradíciókkal, tévhitekkel, s következésként mennyire rossz gyakorlattal vagyunk megátkozva. S való igaz, az elmaradott világnak, az iszlámnak változnia, „modernizálódnia" kell, szükséges. De nagyon úgy tűnik, - lásd az egyre erősödő arab hangot, - a nyugatnak – milyen furcsa, még csak egységes, jó név sincs rá, mint pl. kereszténység, - is lépnie kell a másik oldal felé. Nyugat, mi az, hogy nyugat? Ez az egyiptomi választásoknál már kezdett előjönni, mikor mindenki errefelé a fejét kezdte ingatni, kezét széttárta, mert hopp! valami más felhang jött, s jön elő, mint várható. Még maguk az új líbiaiak is, mint valami szorgos romák, tromfolnak. Én inkább valahogy úgy látom, hogy régi s öreg civilizációk, kínaiak, perzsák, arabok, a latinók, (Hispaniola! nem?), s más ázsiai s afrikai népek a nyomukba elérkezettnek fogják hamarosan az időt látni, amikor azt mondják: elég. Elég a nyugatból. Sicc, Vagy valaki mit gondol, csak úgy meg lehetett ölni „Afrika Királyát"? tuarag, nem tuareg, nem ez a lényeg. Mert hát persze, egyik oldalon egy közröhej – volt. De egyébként meg...egy egész kontinenst sértettek – valahol – meg., s csak ne nevessünk korán. A Koránon korán. A világ többsége még mindig egyszerűbben, régimódian gondolkodik, nem olyan rafinált, dörzsölt, mint mondjuk egy német vagy francia vagy angol. A NATO BOMBA, az nátóbomba. A MULTI az multi. S a kizsákmányolás meg kizsákmányolás, Marx óta. Kicsit figyelve az eseményeket, ezek jutottak eszembe. Néha úgy érzem magam, mint ha én lennék az új Brezsinszki, Kissinger. Jósolok itt magamba. Kormányokat s az Ensz-et kéne tanácsokkal ellátnom, s a világ hírügynökségeiben fellépni. Érdekes, nem? S közben azt sem tudják, hála az látok toporogni, ahogy égnek. De ez mindegy, vagy nem? A világ úgyis megy a maga „ércútjain".

Jack

Először kell látnom a storyline-t

Végességtelen végig, letisztulva, ahhoz, hogy valahogy majd absztrahálni tudjam. Lényegében persze – „látom" – én már régóta. De az egész annyira képlékeny volt. Most, hogy komolyan elkezdtem ezzel

foglalkozni, rengeteg dolog pontosodik, de hát ez még mindig csak egy folyamat közepe, valahol. Mint annak idején Zamárdiban, amikor kitűztem magam elé, az iskolai vizsgákhoz, hogy MI? S amikor át tudtam látni, már ment minden, mint a karikacsapás. Áttekintés, áttekinthetőség. Valójában ezért akartam egy nagy posztert, plakátot, ki a falra. Aztán azt gondoltam, hogy mindezt meg lehet csinálni a komputeren is, nem kell papir. De ez nem igaz. Az viszont igen, hogy még rengeteg részlet van, tehát még nem vagyok kész a vázlathoz sem. a Vázlathoz vázlatok kellenek. Az biztos, hogy eljött az idő, amikor minden nap kicsit foglalkozom ezzel. S minden nap többet. Először pár perc után kész voltam. Honnan tudja szegény agyam, hogy mit akarok? Dolgozik az, ha van valami feladat adva. S nem az, hogy ő találja ki a feladatot. Remélem érthető. Arra célzok, hogy valahogy tudatosan, értelmesen rendet kell tenni. Aztán jöhet az a fázis, amikor már nem csak tudatosan, hanem az agy teljesebb kapacitását kihasználva megyünk tovább. Valójában az lenne a cél, hogy „automatikusan", ösztönösen? ez hülyeség, menjen minden. Ércsük. A probléma lényegében abból adódik, hogy ki legyen válogatva, mi a fontos. Ami, ismerjük milyen tevékenységeket igénye. Nos hát azt. Túl sok minden van. túl sok. De nyilvánvalóan össze lehet vonni dolgokat. Az egésznek az a lényege. Valójában, az lenne a jó, ha egy elbeszélésbe minden beleférne, sűrítve. A Salinger, azt hiszem, azt csinálta. Meg még mások is. A szószátyárkodásra nincs se igény, se erő, se idő. Mert akkor még mindig sehol sem vágyunk. Mert ugye az egész nem lineáris. Ez az egyik. A másik, hogy azért bele kéne rakni minél többet, akkor van értelme az egésznek. Ami tördelést, s asszociálást jelent. Namármost. Ezt lehet „papíron" szerkeszteni, de jobb lenne agyilag. Ill. A kettő együtt. Kéne – fizikailag – látni is. Kész, máris elfáradtam. Mint egy idióta, napok óta aggódok itt, mindenért,

Február 5 vasárnap De, főleg önmagam miatt, hogy mi lesz velem.

Mert képtelen vagyok átlátni dolgokat. Ettől aztán borzasztó feszültség van bennem, ettől ideges leszek, s össze visszacsinálok mindent. Az a ritka állapot keletkezik, mikor iszonyú rossz kajákat főzök, s undorodva eszem meg, hogy spóroljak. Ennél rémisztőbbet keveset

tudnék kitalálni. Rettentő hidegek vannak, amiket én nem éltem itt – így – át. Sehogy, persze. S hát nem tudom felfogni mi kell. Mennyi kaja, mennyi fa. S van itt még jó pár más ügyes bajos dolog is, amit intézni kéne, kell. Ettől aztán semmire sem marad erőm. Itt van a Apeh, a nyugdíj, a válás, a Jill okozta mindennapi rémkép, bizonytalanság a pénzek jövője miatt. S mikor írjak? Kész, máris aludnom kell. Most költöztem át, - ideiglenesen – a pincébe. A hideg idejére. Elenával is jobb, ha óvatos leszek. Mit mondok, mit mesélek neki. Jó lenne nem függő viszonyba kerülni vele.

„nem állok le szarakodni

Bár a perspektíva csodás
Nem látom be, hogy mire jó a biztonságos szarakodás”
Írtam ezt negyven valahány éve.

S persze, legújabb élményem jut eszembe: a komikus, a Fábry storyjai. Joók, de hát azok csak faviccek. Én magam is látom. S hát, ha az ember faviccmondó akar lenni, akkor ez lehet egy életcél.

jó lenne erről beszélni kicsit a pacákkal, hm.

Szóval, arról akartam írni, hogy

Két nagy bajom van: a szétszórtság, s a szakmai ismeretek hiánya. S hogy mit lehet ezzel kezdeni, azt nem tudom. Mert idő az semmire sincs. S az sem elég, ha szépen megmagyarázom magamnak, hogy ez miért volt. De azért had tegyem meg itt néhány mondatban újra, jó lenne lezárni ezt végre. Mióta élek, mindig komoly egzisztenciális problémáim voltak, abba születtem.

Próbáltam – nagy vagányan „csak azt csinálni”, de mindjárt bajba is keveredtem. Ezért aztán Huszon éve korom körül abbahagytam mindent, s csak a pénkereséssel foglalkoztam. (ekörül a téma körül lehet a mondanivaló? ó, jajj...) Innentől kezdve lényegében az volt, hogy na jó, akkor előbb dolgozunk, aztán írunk. Ha eljön az ideje. Volt, aki mondta, arra bízatott, hogy na jó, de azért írjak. A Maxim pl. de nem mertem, felületesnek éreztem. Azt gondoltam, hogy ha azt az energiát is a munkámra fordítom, előbb szabadulok. Sajnos sok szerencsém nem volt az egyéni életben. Mintha minden ellenem szólt

volna. Társadalmi változások okozta problémák, családi drámák, személyes gyürke. Pedig még csak beteg sem voltam, egy darabig. S hát ezzel magyarázható, ezzel magyaráztam azt is, hogy miért nem olvastam. Író iskola az ugye nincs. Két eszköz van a szakmai előmenetelhez: az olvasás és az írás. A mesterek a többi író. Onnantól fogva még be lehet venni a kritikát, de az egy rázós ügy. A lecikizett próbálkozás nem tesz jót az embernek. Hiába korrigáló később, az ott marad. De van ott egy járhatóbb út, mikor az ember kicsiben kezdi. Mondjuk pl. elbeszélésekkel, kisebb művekkel. S most jön az igazi nagy paradoxon. Odáig kellett volna tehát eljutni, hogy legyen időm, pénzem, helyem, békém s agyam. Nos, az első négyet – úgy ahogy – meg is tudtam csinálni. Az utolsóval baj történt? Ez az, amit nem lehet tudni. Végül is nem az agykérgemmel történt valami. Viszont azt már lehet tudni, kinyomoztam magam magamnak, hogy viszont agyzavar az lehet. Ehhez az egészhez oda kéne figyelni. S ebben mindig kurva jó voltam! a rohadt életbe. Ezer fordulat után is észbe tudtam tartani a kiinduló pontot, szempontot, kérdést, témát. Valami maradt ebből, de lépten nyomon észreveszem, hogy valami kimaradt. Nem tudok annyifele figyelni. Egy dolog még mindig nem tiszta persze. Hogy ez miért van. mert még mindig sok a bizonytalanság, ingatag a helyzet? Itt van pl. a Jill rossz szelleme, s jelenléte. Nem akartam lerázni magamról a felelőséget, a törődést. De nem tudom megcsinálni. Belészállt az ördög, s megbolondít. Nem, hogy nem segít, de még hátráltat is. Elég sok energiát fordítottam erre mostanában, s hát megint fejbe rúgott. S azt hiszem, hogy ez a dolog elment. Létérdekemmé vált, hogy kizárjam, ami nem való oda. S valójában erről akartam írni, s nem úti beszámolót. Milyen jó dolgom van! akkor mi a baj? Szinte naponta ér valami élmény, hogy milyen jó. Milyen jó nekem. Milyen jó dolgom van. Ahogy lassacskán feltárul ez a hazai tájék, amit vártam, reméltem. S mintha ebben valami egyensúly is lenne, mert természetesen nem minden tökéletes. Például iszonyú sok idő és munka még mindig az egyszerű, hétköznapi élet fenntartása. A fűtés, az evés, s a szükségszerű ügyintézés. Ez az egész otthonteremtés, letelepedés, akklimatizálódás, különválás a Jilltől,

felépíteni egy életritmust, életrendet, menetrendet. S ami a lényeg, kiválogatni, hogy mi kell, s mi nem. Ez talán a legnagyobb feladat. S mondanom se kell, hogy még mindig nem jutottam a fontos dolgok végére sem, de már látszik az alagút vége. Egyik oldalon sok jó búvik elő. Kiderült pl., hogy minden hely közül, ahol valaha éltem, ez a legjobb. Sőt. A táj, a környék, s különösen Földvár fölfedezése egy nagy dolog volt. Ráadásul még kellett is egy kis idő – lényegében pár nap – amig kihevertem a sokkot. Mert azért az volt. S kellett hagyni, hogy ülepedjen, illeszkedjen. Nyilván volt valami hiú reményem, hogy na, ettől aztán majd megoldódik minden. De hát nyilván nem, s nincs is ezzel semmi baj. A kis kirándulások, az első kiszakadások a környékre jó volt. Beszorultam ide már nagyon. De amint lementek az ünnepek, egyenesbe jöttem a pénzekkel, a tüzelővel, a kajával, a napi tevékenységekkel, az Jégnézővel, az Apekkal, az orvosi ellátásommal, a vérnyomásommal, a gyógyszerekkel, a téllel, s a Jillel, elindultam kicsit körülnézni. S ez alkalom volt arra, hogy átgondoljam, hogy is van ez. Hol lenne nekem jó élni, mi a fontos hely számomra, ami közel áll, jelent valamit, támogat. S hát nem a város, nem pest. Nem azért, mert nem jó, hanem mert nem eköré alakult az életem. Nem akartam én ezt teljesen így, no, nem. Még nem is olyan régen, Floridában is azon tököltem, hogy hol. S fölmerült a város, akármelyik város képe. Jó, de mégse az enyém. Az újdonsága, a változatossága lehetne inspiráló is, de nekem most nem inspiráció kell. Nekem most rendcsinálás, elmélyülés, s szorgalom kell. Alkalom, lehetőség arra, hogy semmi engem el ne terítsen. S hát ez iszonyú nehéz, bár egyre könnyebb. A hülye beidegzések. A tudás hiánya, hogy mi a jó nekem. A hülye beidegzés, hogy „mindent”. Semmiről le nem mondani, mindent megtartani, beolvasztani inkább. Persze tudtam, hogy ez baromság, de azt nem, hogy na jó, de mit? Miről lemondani, mi az, ami tényleg kell, s mi az, ami tényleg nem? S hát ebben utazom mostanság. Kell egy nő? Vagy más? Lassan, de megszabadulok ettől. Pár napja még a Jillen töprengtem. De itt volt az Jégnéző, a Randivonal, a Edit, a szárszói népművelő, akitől tanácsot akartam kérni néhány

dologban. S nem hív, valamitől megrémülhetett. S közben, mindeközben, hogy akadoznak ezek a dolgok, jövök rá, hogy de jó, nem is kell, de jó, hogy nem megy. Mert nem kell. Ez már megint valami kurválkodás, eltérülés, kibúvó. Biciklizni, pl. ezt még nem tudom, de találtam egyet a padláson. Csak még hideg is van. Mert még mindig iszonyú dagadt vagyok, kéne valami testmozgás. Bizony. Fogytam, de phű, ez kemény. Pedig már alig eszem, tényleg. Nos, még mindig nem teljesen tiszta, mire jutok az Jégnézővel. Holnapután találkozunk, hogy átírjuk a telefont. De fenyeget, nem bírja ki, hogy ne próbáljon elégtételét venni. Egy primitív barom. S hát a Jill. Ő sem tudja megállni, hogy ne csinálja a cirkuszt. Szemét, s agresszív velem, aztán meg sajnáltatni próbálja magát, s öngyilkossággal fenyegődzik finoman. De már nincs erőm ehhez. Legjobb, ha távol tartom magam tőle, mert csak bajom van ebből. Elmondhatatlan mérvű keserűséget okozott már így is. Valaha az integráltságomról voltam híres. Nos, ezt kell visszaállítani, méghozzá mos már egy új dolog köré. Új horgászat köré. Ha van értelme, ha nincs, nincs más út. Ez lesz az életem, pont. Az, hogy ily zseniálisan megoldódott, megoldottam „mindent”, hogy a világ számomra legszebb, s legjobb helyén kötöttem ki, még nem jelent semmit. Ettől még nem fog nagy alkotás születni. S változatlanul befele kell menni. Ez ki is derül, minden alkalommal. Be kéne már látnom. Tényleg jó, haladok. Időben ez nem tudom, hogy néz ki, csak sejtem, hogy „jól jöttünk villám”. Ez a ganézás! A kemence! A cirkuszok! Óóó. S hát elkezdtem az egésszel foglalkozni, mióta? Pár hete? Nem tudom meddig fogok élni. De az a gyanúm, hogy ezzel túl sokat nem szabad foglalkoznom. Csak csinálni, mintha örökké élnék. Magamnak csinálom, hogy teljes legyen az életem. Hogy ne hülyén haljak meg. Hírnév. Pénz, soha nem érdekelt. Végül is az utam, önmagában is említésre méltó, de ha az nem is, mégis igaz.

Holnap találkozom az Jégnézővel, a bíróságra is kéne mennem, beadni a válást. Mert még az is ott van. S azt se tudom mi hol van, meg kell keresnem a házasági anyakönyvi kivonatot valahol. Most

elmegyek zuhanyozni, alszom egyet még. Négykor dobott ki ma hajnalban az ágy. Nincs hó, s itt elég jó meleg van. kint meg zima. Aludtam, s arra ébredtem, hogy újra kéne gondolnom az Jégnézőt? Óh ne!

Pacuka, Pár mondat azokról a tényekről, amik vele kapcsolatosak: egy utólagos jellemzés pacukáról, már otthon, mikor a jellel Összejátszott

1. A teljes anyagi és mentális katasztrófa szélén találtam meg. Öngyilkosságon gondolkodott, ami nem ritka feléjük: az apja, az anyja, a „szerelme" is az lett, de két törvénytelen gyereke apja is zavaros körülmények között halt meg. A nagyobbik fiát kitiltották Pestről, erre a család, a törvénytelen gyerekek apjának testvére megsajnálva vette nekik a dányi házat, oda menekültek. Ekkora már a két nagyobbik gyerek nem beszélt vele…
2. Öt hónapig javítottam a házat, s égettem és hordtam a sok teherautónyi szemetet, döglött állatokat, sittet, rongyokat, mire el lehetett adni a cigánysor közelébe lévő házat, ahol mindenki utálta. Jelzálogkölcsön, személyi tartozásokkal volt megterhelve, plusz egy közel egymillió forintos bankkártya tartozás. Ő tizenöt milliót mondott, annyit ér, a végén hét és fél maradt belőle.

Az adóságok kifizetésé után, pedig négyszázezer forint.

3. Ezen éppen, hogy csak tudtunk két repülőjegyet venni, kibérelni egy lakást, s venni egy csotrogányt. S igaz, az első két hónap nehézségei alatt, az amúgy súlyosan terhelt kreditkártyájáról vettünk le pénzt, ennivalóra. Az ezután következő másfél évben már én dolgoztam, szereztem lakást, neki munkát, eltartottam, s még a huszonkét éves fiának is küldtem havonta pénzt. Közben lassan persze mindez kiderült, de miután kezességet vállaltam érte, nem tudtam kiszállni, pedig nagyon szerettem volna. A balhé akkor tört ki közöttünk, mikor agyvérzést kaptam, amikor is közölte, hogy ő nem azért jött Amerikába, hogy egy szakadt nyomorékkal éljen. De, - jellemző

módon, még felajáltam neki, hogy jöjjön haza velem. Fogok kapni nyugdíjat, amit anyukátokkal együtt nem hitt el, s ezért élve az amerikaii törvények nyújtotta lehetőséggel, aljasul megvádolt, s elfordult mikor megbilincselve, pár héttel az agyvérzésemből lábadozva börtönbe vittek. Hogy biztos lehessen felőlem, további vádakkal állt elő, amiért rendőrségi távolságtartásra ítéltek. Betegen, szinte haldokolva kimásztam a börtönből, ügyvédet találtam pénz nélkül, s fél éves huzavona után sikerült bebizonyítanom az ártatlanságom. Eközben az után, a kocsiban, majd egy roncs lakókocsiban tengődtem. Mindenemet ellopott, amit másfél év alatt kemény munkával összeszedtem: berendezést, felszerelést, szerszámokat, ruhákat, laptopom, az összes naplómmal, írásommal, (szerencsére az utolsó pillanatban erről csináltam másolatot.) fényképező gépet, videokamerát, mosógépet, szárítót, új mikrót, bútorokat, az évek óta féltett mp3 lejátszómat is, kb. tízezer számmal, hangoskönyvvel, stb. az amerikaii útlevelemen kívül az összes magyarországi igazolványom, társadalombiztosítás, adó, lakcím, személyi, stb. mindent ellopott. Meg van a lista, egy ponton a hotel, ahol laktunk el is ismerte, de mikor látták mennyire tehetetlen vagyok, azt is lenyúlták.

4. Aláhamisították az adó visszatérítésem, - ez törvényellenes, börtön jár érte, ha bejelentem, s kilencszár dollárt lenyúltak róla, ebből vett kocsit magának.

5. Később ezt a Jillnek úgy mesélte el, hogy én otthagytam őt egy fillér nélkül, egyedül.

6. Ugyan kértem anyukátok, ne engedje meg, de a távollétemben feltörték az otthoni lakrészem, s megengedte, hogy onnan, ami akarnak elvigyenek. S ahogy már az elején írtam, a mai napig összejátszik vele ellenem.

7. Mikor már nyilvánvalóan ártatlan voltam, az utolsó ügyvéd megkérdezte: akarom feljelenteni, mert gondoskodik róla, hogy kiutasítsák az országból. Akkor azt mondtam, hogy nem, ezt nem szeretném a rekordomon. Még mindig abban reménykedtem, hogy észhez tér, s ennyivel beéri…

8. S hát, eljöttem onnan.

9. Ide, ebbe…

Nos, mindezekről, s persze sokkal többről, percről-percre, óráról órára, számtalan egyéb bizonyítékkal megtámogatott leírás van, s adott esetben használni is lehet őket. Pl. emailek, beleértve anyukátokét is.

Mindez persze „nem érdekes”, ha.

Ha egyszer végre megáll a szemétség, ami mögött elmezavarodott nők állnak. Én nem kívánok ezzel foglalkozni, de ha muszáj, akkor fogok. Minden megvan, a mai napig.

Febr. 7. Az akadozó élet félelme, na meg a dermesztő hideg

Nekilódulnék, s máris eladandók. Semmi sem működik. S attól tartok, hogy nem lehet ebből soha többé kikeveredni. Agybaj is van, zavarodottság, de a fő probléma a pénz. Bizonyos dolgokat, ha feladna az ember, akkor lényegében „mindent” föl kell adjon. Megszakadna az identitás láncolata. S igazán leleményesen, túlélőként, ezermesterként, lényegében még mindig jó fizikummal nagyon igyekszem kiküszöbölni és megoldani a problémákat, de nem fogynak el. Lehet – ilyen felkészültséggel mégsem lehet vidéken élni? Különösen most, hogy ilyen rohadt hideg van. tüzelőm meg ilyesztően kevés. A nappaliban majdnem fagy, a konyhában is tíz fok körül van. már nem lehet ott lenni. Előszedtem a dunyhát is, s azon fekszem, pulóverekben, dupla zoknival, takaró alatt. Valahogy túl kell ezt élni. Az írás? Hát az sem megy. Folyamatosan aggódom, hogy minden okés e, s ez teljesen leszid. Régen ez rutinszerű volt, pillanatok alatt átláttam mindent. Már nem. Ráadásul itt van a Jill is, akin megpróbálok segíteni, de jó nagy lelki tehertétel az is, az örökös siránkozásával, dühöngésével. Minden negatív.

Febr. 8. Kis lépésekben araszolok kifele az őrületből? Minden nap – hála a több évtizedes praktikáknak, újítok valamit. Egy ideje küzdök a gondolattal, hogy na jó, le kéne „ülni”, telepedni valahova, s írni.

Nincs kifogás. De nincs egy helyem, egy székem, semmim. S hát rohadt hideg van. nap mint nap előjön valami szükséges javítás, igazitás, hogy elég legyen a tüzelő, ne kelljen még jobban beszűkíteni az életterem, ne fázzak, meg ilyenek. Tegnap reggelre megdöglött az egyik tyúk. A Jill feldúlt arccal neylonzacskókba csomagolta. Mit akarsz vele csinálni? – kérdeztem szorongva, próbálva elképzelni a lehetséges megoldásokat. Komposztátló, hátul? Az nem jó, odaszoknak a vadak. S amúgy is, olyan méltatlan. De tudta. Ráteszem a szemetesre...kedd volt, szemét nap. De a probléma nem a tyúk, hanem amit benne okoz. Próbáltam követni a dolgot. Mi van veled? Nem jól vagyok. S te? Én sem, félek, nincs fám. S amúgy, hogy vagy? Nem jól. Megfagyott az összes virágom, ez a tyúk, meg én is döglődöm. Se fizikailag, se lelkileg nem jó. Nyugi, mindjárt itt a tavasz. Persze, odébb lesz az még, s különben is, nem biztos megélem. Ne beszélj butaságot. Milyen butaságot? Tudod mennyi nyugdíjat kaptam? Mennyit? Tizenháromezezret, tudod mire elég az? Kajád az van? eszel? Nem, már nem. Utálok enni, meg mindent. S vitte ki a neylonzacskót. Kicsit beszélt a szemetesekkel, ami jó, egyáltalán pár szó valakivel. Alig tudtak följönni. Ugyan a hatalmas, dupla kerekek jól mutattak, de rece az alig volt rajta. A két csávó fölugrott a hátsó lépcsőre, s elhúztak a falu vége felé. Zöldeskék anorákjuk virított, mint két hátsólámpa a havas kukásautó hátulján. Hát azért ott se lehet valami hőség, egész nap ott csüngeni, rázkódni, fázni. Szerintem örülnek, hogy van munkájuk. Biztos. Én kicsit megkönnyebbültem, egy szenvedő állattal kevesebb. Aztán beállított a szomszéd magára hagyott kis opart Terrierje, téli bunda nélkül, remegve. Vele a másik szomszéd elhanyagolt kis borzosa, kevésbé találékony, kevésbé izgága, ő még a labdát sem tudja visszahozni, a kihagyott vadászgén funkcióvesztésében. Tanácstalanul pislogott a Bakára, a nyizge terrierre, akinek betemette a labdáját a féméteres hó. Zavartuk őket haza. Nehezen, de mégis megindultak. Baka szemében elfátyolosodott a nap egyetlen ígéreté, hogy majd kap egy kis törődést tőlünk, most, hogy gazdái a városban menekültek a tél elől, őt magára hagyva. Megint egy meg-

oldatlan kupleráj. Legutóbb nekem még a fényképezését is megtiltották, mert hogy ilyent nem illik a más kutyájával! Egy tizenötcentis, rövidszőrű kiskutyát magára hagyni a mínusz húszban igen. Menjetek haza! – üvöltözött mindenki, jobb hilyán, igyekezve megszabadulni a karistoló felelőségtudattól. Még topogtak, forgolódtak egy kicsit, aztán a két babugatásra rafináltan kitenyésztett törpe, a kis lengefeltőltős borzos, meg a csupasz izomka eltűnt a dermedtt falu hóösvényein. Töredékes lett itt minden, senki sem tudja fenntartani még a legalapvetőbb dolgait sem. lépten nyomon jellem ferdítő kompromisszumra kényszerül, s a szembesülés elől nincs hova menekülni. Se önmagába, se a világba. Majd egy másik helyre, másik ingatag lapulevélre ugrik, ami megint csak nem bírja el. Itt őrjöngött anyuka egyedül, sehol egy lélek, már értelmetlenné vált további székeket szétverni, összeveszni mindenkivel, a régi munkahelyén „véletlenül" elvesztett kulcstartóját senki nem találta meg, hívta föl, amúgy is, nincs kihez szólni. A virágok is elszáradtak az ablakban, azokon se lehet már bosszút állni. S akkor jött – mindig egy – a képtelen ötletek tárházából, hogy apuka elviszi anyukát valahova, mindegy, csak el innen, mert még fölgyújtja a házat, beugrik a kútba, vagy megvakul, leharapja a nyelvét. Hagyja, had gyúljon meg a haja tűzrakás közben. Persze, legszívesebben hagyná, ha ha élhetné valami alibi, a gyerekek, a rokonok, a törvény előtt, de nincs. A milliónyi émelyitő és fájdalmas tökönrúgás se elég, maradt még valami egy régi világ felelőségéből. Váltsunk hát színt, keressünk egy wellness hotelt, ahol a változatosság kedvéért bele lehet kötni majd valamibe, valakibe, valami más csatornába terelni a dolgokat. Bejöttem tehát, van énnekem dolgom, valamit kell tennem magamnak is. Végül is még élek, mozgok, s vannak kis ötleteim. Úgyhogy befóliáztam a kemence fűtőhelységének deszka ajtajait. A nemrég még pozsgás szobanövények levelei mind a dermedt folyósó padlóján, ezeknek vége. Nincs miért fűteni nekik. Aztán kipecáztam a kamaszméretű dunyhám a cipősszekrényből, ahol évtizedek óta szívja magába elmúlt korok bűzét. Szocreál surranókét, papírtalpú tiszti félcipőkét, rossz

vietnámi papucsokét, kopott, valaha fehér lánykacipőkét. Az amerikaii Caterpillar szuperbakancs, s a cowboycsizma, a kamaszok papírvékonyra svájfolt magasszárúi kesernyést, soványkáját.

Febr. 8. Az Jégnéző levele.

Hideg van …. hát azért ez nem lehet annyira borzasztó! Hisz nem kell hajnali busszal/vonattal munkába menni …. kvázi magad osztod be, hogy mit és mikor csinálsz, mikor, hova mész .... Ha úgy tartja kedved, odakucorodsz a kemencepadkára - melegedni/szundikálni, internetet/filmet/zenét nézni, olvasni, írni ..... Nemde? - Ne most akard a ház külső felújítását megcsinálni! Ha meg kimész, melegen felöltözhetsz - van már mibe! Ha meg kinézel a meleg helyiségből, egy csodálatos téli tájat látsz magad előtt!!! Mások a seggüket a földhöz vernék, ha ilyet blamálhatnának! (Én számtalanszor körbe pásztázom a tájat - a János-hegytől kezdve, körbe a környező dombokig, egy csoda!) Nézd egy kicsit pozitívabban! - S főleg, fotózd! Jó lesz nyáron elővenni a 0 fokos hőségben - a hideg sör vagy limonádé mellé! "Nem mennek úgy a dolgok…" - Mivel nem boldogulsz? (Nem sok olyan létezik!) Nem akarsz esetleg egyszerre túl sokat? S mi ez a szűkszavúság? Befagyott gondolatok? esetleg depresszió?..... vagy inkább bünti? Ha ez utóbbi, akkor azzal magadat is jócskán büntetted! - Nekem nagyon hiányzik az a kedves, beszédes, szorozgató, tanítgató fickó! - Nem látod őt valahol arra kóricálni? (Titkon reménykedtem, hogy hiányzom …. ráugrasz a boglári eseményekre …. - s talán még az is előfordulhat, hogy újra elragadsz onnan (mint anno) ..... Hátha nincs még minden veszve .....)

Febr. 8. Egy újabb ablak a rémképre, amiben élek

Azzal kezdeném, hogy majdnem megfulladtam az éjjel, szó szerint.

Arra ébredtem, hogy az egész szájüregem és torkom megtelt folytogató, savas gázzal. Fulladozva felugrottam, s próbáltam levegőt venni, s nem ment! A halál, gondoltam, itt fogok megdögleni. Jó pár másodpercig nem tudtam lélegzeni, csak vonaglottam. Aztán egyszer csak sikerült kicsiket köhögnöm, s nagyon vékonyan, mint egy szívószálon bejött valami levegő. Még sokáig ültem az ágy szélén, totál pánikban. S mondanom se kell, hogy még órákig nem mertem elaludni. Kijöttem a fagyos konyhába, ittam egy kis vizet, s mad négy

óra felé visszamentem, s valahogy elszenderedhettem. Szerintem, az a kis izom záródhatott el, amitől horkolni is szoktam. Soha nem volt még ilyen, s ki tudja mi lesz. El kell mennem orvoshoz, de az út teljesen járhatatlan. S úgy tűnik még az is marad egy darabig.

S most azzal folytatnám, ami a telefonáláshoz vezetett...Tegnap kérdi a Jill, hogy segítenek e a havat eltakarítani a teraszról, mert majd, ha olvad a hó a tetőről stb. (ugyan a múltkor, mikor próbáltam letolni, akkor ő mondta, hogy nem kell, mert még úgy is esik. S most is fog...De, mondom hát persze. S ott egyszer csak, mint derült égből a villámcsapás kiderült, hogy ő abban a hiszemben van, hogy nekem nem is volt agyvérzésem, csak valami gubanc az ereimmel, a nyakamban, és slussz. S hát ő volt az, akinek ezt tavaly ősz óta mondogatom, írom, s azóta is számtalan alkalommal próbálom illusztrálni, hogy mi játszódik le a fejemben, hogyan rendeződnek a dolgok – feltételezhetően a két féltekém között. Mi az, ami javul, mi az, ami úgy veszett, mert hogy az agy az egyetlen szerv, ahol a sejtek nem gyógyulnak. Ami elment, annak annyi. Az egész egy integrált szisztem, s ha egyszer fölborul, az soha nem lesz olyan, mint régen. Némi kompenzáció lehet, de nem több. S ami itt érdekes, hogy mindenkinek ez lett beadva. Hogy „áh, veri itt a nyálát, kényeskedik, a kis szarságával. Azaz sunyi, geci, szimulál, sajnáltatja megát." Bezzeg ő....S hát ez lehet, s lehetett a magyarázata? Mindannak, ami történt? Nem tudom lehet e érteni. Normális helyein a világnak, ha valaki agyvérzést kap, úgy tudom, hogy normális emberek megkülönböztetett figyelemmel fordulnak felé. Netán még segítenek is? Nálam ez szivatás, megaláztatás, és más nem túl nemes cselekedetekben nyilvánult meg. Tisztán emlékszem, mikor a Jill mondta, hogy „ááá", nincs neked agyvérzésed, a Mosonyinak volt. Mosonyi barátom volt az, aki szintén kapott, csak elég jól le is bénult. S aki ötliter alkoholt nyomott naponta... A családja leszarta, s a Jill lett az, aki eljárt hozzá a pesti villanegrájába, s pátyolgatta. S ő volt az, aki alkesz társsá avanzsálta be az én, akkor még feleségemnél magát. Talán folytatásaként a régi kapcsolatnak, amiről tudtam, hogy volt közöttük. S hiába igyekeztem

tenni ellene..., menteni a Jillt, ahogy s amikor csak tudtam. De se akkor se azóta nem érdekel más szempontból, mint amit itt mesélek. Szóval, a Mosonyinak lehetett agyvérzése, nekem nem. Igy hát, elküldtem neki, meg a Sandrának is, az orvosi lelet egy részletét. S talán ez egy magyarázat, hogy mindhárom gyerekem miként viselkedik velem... Lehet, hogy egy életre? A következő kérdés merül föl: a világ összes gonoszságban végződő cselekedete mögött van valami ok, nem? Minden gonosztevőnek van valami motivációja, indítéka, s ha így van, akkor oké? De folytatva a tegnapi történetet: próbáltam valamit válaszolni erre. S újra legalább a lényeges pontokat felidézni. Amit már vagy ötvenszer megtettem...S mondtam, hogy a nyaki operáció az később volt! S megismételtem, ja, a jobb féltekémen történt a baj, ettől bénult meg ott a bal karom, lábam stb. S egyszer csak azt mondja a Jill:" na, igyekezz, be akarom ezt itt fejezni". Mármint a hómaradékocskák elsöprését. S ekkor akadtam ki. Ettől a kegyetlen s közömbös ridegségtől.

Mondtam neki, hogy ugyan olyan szemét, mint az a bizonyos nőszemély, aki miatt az egészet kaptam, s akivel összepaktált, akinek kiszolgáltatott, bizalmas részleteket mesélt az életünkből, s akinek megengedte, hogy elszállíttasson egy csomó cuccot, pedig előtte nyomatékosan kértem, hogy ne. Cserébe meg „megkapott – az ellopott holmi mellé – még jó pár dolgot. Aztán megint valami srapneltól az agyában egy-két hete kidobált az udvar közepére. Most is ott rohad az antik Singer varrógép, hókupaccal a tetején. A létező összes formában próbáltam neki segíteni. Volt, hogy direkt az ő kevert főztem, neki. Bármikor jött szívesen láttam, s hát jött. „bejöhetek egy kicsit", szokta kérdezni.

Nos, ez elszakadt, fény kapott. S mondtam neki, hogy látni sem akarom. Nem akarom én túlhangsúlyozni, hogy egy agyvérzés mit jelent. Lehet annak, aki nem tudja az mi, meg sose volt neki, annak semmi. De ez mind nem érdekes már. Nem várok én senkitől semmit, megyek, amig tudok, oszt annyi...De ettől nagyunk kiakadtam...Bejöttem, s megittam egy jó adag bort, s kilenc felé lefeküdtem. S olyan éjfél

felé történt, amivel kezdtem. S hát talán nem kell tovább részletezni, hogy ott, abban a piás állapotban hívtalak föl. Sokat nem segített. Jégnéző! Még azt szeretném mondani, hogy itt elég rideg világ van. elkövettem azt a rettenetes hibát, hogy nem gyűjtöttem elég fát. Valahogy nem tudom ezt se megítélni. Minden nap számolgatom hány darab van még, s mire elég. De nem megy. Még – esdeklően – mondtam is a Jillnek, aki mindvégig itt él, s hogy segítsen. Mi kell, hogy van ez itt? Soha egy szót sem mondott...

Szerintem annak örülne, ha megutálnám a helyet, s mégis eladnám...Nos, nincs fám. A konyhában kilenc fok van. én a pincében fekszem egy dunyha alatt. A nappaliban kezd befagyni a pohárban a víz, amit kiraktam. S persze piásan s kétségbeesve mondtam, amit mondtam. Nem gondolom, hogy ez egy jó alkalom, hogy ide gyere, ebbe a nyomorba.

Bocsánat. Nem tudom mit gondoljak.

Jack

Két szép álom

A fulladásos éjszaka végén – lehet a sokktól, bortól, meg házi gyros zabálástól volt? - a félős visszaalvásban

Jókat álmodtam. Kis Pazar, rendezett, s mesés szimbólumokban gazdag álmokat. Semmi különös", ahogy ez lenni szokott, de mégis. S ilyeneket nem szoktam, úgyhogy felmerült, hogy az a fulladás, az valami-féle katarzis volt? Most szakadtunk el végleg a Jillel? Felszabadultam? Az eszem persze azt súgja, mert iszonyú nyomás rajtam, idestova negyven éve. Néha úgy látom az életem, mint valami elátkozottat. Lehet belülről is nézni, s azt tettem, de kijjebbről egy pokol volt. Pokolra mentem, nem tudom mi lehetett volna még. S érdekes, hogy ezt hétköznapi emberek nem is értik... A szívemmel persze más van, sajnálom. Mindent s mindenkit. S most itt is, mint már annyiszor „mások szabályozzák" a dolgot. Ők tépik le magukat rólam, a képtelenségükkel. Nem nekem kell szakítanom, ők szabályozzák magukat. Mert én gyenge vagyok, útálok szakítani, s mindig egy hajszál választ el az újrakezdéstől. Most eszembe jut szegény anyám, aki

szintén kompkapcsolatokban élt. Jé, azért ez szörnyű. Szörnyű? Megértem és sajnálom az embereket. Mindig látok valami lehetőséget, valami megoldást. Ettől húztam évtizedekig a Jillel. Azon merengtem már réges rég el kellett volna válnom. Eszembe jut számtalan pillanat, mikor ott volt az orrom előtt a mássága, a másságom, az összebékíthetetlen ellentétek, különbségek, szinte mindenben. A különbségek nem jóvá adódtak össze, hanem – s persze főleg a betegsége okozta változások következtében, különbséget teremtettek, kontinensnyit. Különös, mennyire provinciális lett. Sokáig tudott alkalmazkodni, de egy ideje egyre inkább elhalványul ez. Egyre inkább idegennek lát, ellenségnek, fél tőlem, már-már utál. Mi mással lehetne magyarázni ezt az utolsó fejleményt? Hogy nincs is agyvérzésem?

Hihetetlen. Elhitette saját magával, na meg mindenki mással is. S ami a legszörnyűbb, hogy nem is tudja, mit csinál. S kíváncsi lennék mi okozta az Etel néniéknél a rettenetes ellenérzést, ahogy kitagadták. Nem is egyszer. Különös. A pénzről van szó, mármint, hogy hazudik, hogy visszaadta, de szerintem többről van szó. Nyilvánvaló szenilitásuk sem elég magyarázat, asszem. Hervasztó téma ez már megint, nem tudom kinek is írom... Nos, minkét nő beindult. Az Jégnéző, jajj. A levél után ide akart jönni. Hihetetlen az önzése. Azt mondta eljön gyalog..., hol lehet fát venni? kérdezte, mondtam sehol. S kiderült, hogy a Maruszja lemondta a dolgot, s ott maradt egyedül a remek boglári programjával. Minden összedőlt, pedig, hogy beleélhette magát, a panel rémkép után Józsival. Végre kiszabadulhatna. S mondta is. Hogy majd ott milyen jó lötyögés lesz, abban a szörnyű paraszt konzumkuplerájban. S netán én is átmennék, büszke lehetne rám, a pasija! partnere, meg még ki tudja mi. Aztán meg lehet ide jönni... Nos, ebből semmi sem lesz. S nehezen adta föl, azt biztos. én tornázgattam itt, az is jó volt. Jó lenne, ha így tudnék ülni, mint egy jógi, mert ebben az irodistában elzsibbadok.

Jól elkanyarodtam az álmaimtól, nem? A legkülönösebb az volt, hogy mindkettő tartalmazott valami teljesen műveset és szürreálisan meseszerűt. Az egyikben egy élő, reneszánsz mellszobor volt, feje

tetején felhúzóval. Köszönt, nevemen szólított, s azt mondta, a székem alatt aludt. Kellemes, könnyed modora volt, egyfajta bizalmas és jóindulatú, mint ami régi meghitt barátok között van, akik ott folytatják, ahol abbahagyták, még az üdvözléssel sem kell eltérülni, rögtön belemélyedni egymásba. Elképesztően jól esett a kedvessége, a bizalma, azt éreztem, hogy otthon vagyok, jó helyen, ahol szeretnek. Azt éreztem, amit már évek, évtizedek óta nem, s régen se sokszor. Helyeseltem, s közben teljes ámulattal és hitetlenkedéssel azt vizsgáltam, hogy ez a lény hogyan is lehetséges. Mint egy sakkfigurának talpa volt, s sehol semmilyen nyílás, mint az arca, feje, amin, mint már mondtam, egy jókora felhúzó fogantyú volt, amolyan gazdag bronzszínű. S ha „ez él", gondoltam, vajon, hogy működik az anyagcseréje. S akkor még ráadásnak lekerült, mint valami sapka fejéről a felhúzó, s helyén egy hatalmas csillag alakú üde gyümölcs is aranylott, mint egy tortadísz. Előkerült a ház űrnője is, örömmel konstatálta, hogy már ilyen jól összejöttünk régi ismerősök. S mutatta mit kell csinálnom, mert addigra építésszé változtam, de aki a család bizalmas bennfentese és barátja. S mondta, hogy hát a tényleg oda nem illő népi díszkandalót kell eltávolítani, s amit húsvéti orosz fa nyuszik színes festése díszített. A dolog „tudod annak", s persze tudtam az öreg zsiványt, a nagy ínyencet, akinek kénye-kedvére lett odaókumlálva annak idején, de aki most már nem itt fog sajnos élni, a huncut, hanem máshova szólítja úri kedve és kiváltsága. „Tudod, hogy van, ez mállunk, nála?", s persze hogy tudtam. S mondtam nem téma, jólesően megoldjuk, leemeljük, szépen lefeszítjük, a, a jó helyen tároljuk. Egy hosszú áramvonalas kutya süvített át a színen, mint füst a képregényekben, kígyózva az antik bútorok között. Olyan rajzfilmesen. Fabábú barátomnak ez üldözéses csínytevést jelentett, meg is lódult, mikor is mindkettőjükre rászóltam, a bennfentes családtagok bizalmasságával: „na, gyerekek, ne vaduljatok, ebből elég"! A kosztümös asszonyság, karcsún magunkra hagyott, mosolyogva s a jó megegyezés elégedett mosolyával. Aztán valahogy kikerültem onnan, egy nagy kafkai vártemplom előtti hatalmas lejtőre, parkra, s a templom által még magasabb s távolba vesző ég alá. S fent a magasban pár

holló szárnyalt, s károgott. A magasban lévő teraszon népes csoport, társalgásuk odahallatszott, s valahogy egyfajta párbeszéddé alakult köztünk. A fűben megpillantottam egy oroszlán mancsra emlékeztető, madárkarmokban végződő karperecet, amit antik drágakövek borítottak. Fölvettem, az egyiket, s az ég magas kútja felé hajítottam. De a szokásos pálya helyett, kanyarodni kezdett, kiderült, hogy jön visszafele, mint egy bumeráng, s akár még veszélyes is lehet. Szorongva gondoltam a fájdalomra, mi elkerülhetetlenül vár rám, sebesen pörög az égből alá, s mindjárt – valahova –nekem ütközik. S ki tudja mi lesz azután. S az emberek – turisták? A teraszon kontráztak, mondván, ők szóltak nekem, de nem figyeltem rájuk. De én makacsul kitartottam, valamiféle meggyőződés mellett, hogy most már mégsem lesz bajom, s visszatérő tárgy nekem ütközött. S hogy nyomatékot szerezzek a dolognak, s eloszlassam a bekiabálások okozta zavart, miszerint ez csak egy véletlen volt, fölkaptam a második hasonló karkötőt, s azt is elhajítottam. Ugyan az történt. Jött visszafelé, s mikor félrehúztam a fejem, a mellemnek ütközött, olyan volt, mint egy erőteljes ujjbökés. „látjátok? ennyi az egész mondtam, még mindig borzongva a saját vakmerőségem generálta félelemtől. A míves tárgy szépsége, a saját számításaimba, előrelátásom pontosságától megerősített hitem büszke melegséggé alakult. Na, ugye, szóltam újra a fent levőknek, s azok álmélkodva hümmögtek és bólogattak. S én csak egyre csodáltam a drágakövektől súlyos karkötő misztériumát. Miért, s mitől jött vissza? ezt kérdezgettem magamtól. S valamiféle égi erőkről szereztem tudomást, amiről mostantól bizalmas ismeretem van, ami odaadóan ártalmatlan, játékos, én is kiváltságos szereplője vagyok, leszek. Ezzel ébredtem, s olyan jó volt. A való világ ridegsége, konok materializmusa közömbössé vált, van egy jobb világ, nekem semmi közöm már itt ehhez többé. Néhány nap múlva aztán kiderült, hogy már megint megálmodtam valamit, előre. Hihetetlen. Mert, hogy jött a

„Mindennapi szarságunkat add meg nekünk ma,"

Na meg a „fontos dolgok" kanyargó, indián ösvénye végén, egy agyvérzés.

Elmúlt a rohadék hideg is. Febr. 17-2

Megjött a pénzem, s jön az Jégnéző. Havazik, esőt jósolnak, s olvad, de az út még mindig nem jó. Nem tudom le tudok e menni érte. Nem tudom mikor ér ide, mert Tárnoknál leszakadt a vasúti villanyvezeték, javítják, s ül valahol a vonatban. Bizonytalan vagyok, de jó, hogy jön. Van egy két elkötetlen szál. Ő is, én is reménykedem lesz ebből valami. S persze még mindig tartozom neki negyvenezerrel, a telefonokkal, amiket ő fizetett, mielőtt átirattuk az én nevemre. Mert hogy mindig is én használtam. A Jill már délelőtt óta tudja, amit csak délután, csak úgy mellékesen el is árul, miközben mint egy hangya scannelek itt neki mindenféle nyugdíj beadványokat. Ha valami kell neki, akkor megtalál. Nem tudom meddig tud még halványodni a jég közöttünk. Elrohanok hát vásárolni, hézagpótló, mert lényegében van itthon minden. Aztán pénteken, másnap lemegyek érte. Fogadkozás, hogy nem rúgom ki, ő meg nem ad okot rá...Elkezdek fűteni, igencsak nehezen melegszik föl minden. Valami van köztünk, de döcög az egész, s változatlanul nincs miről beszélni, rémlátomás. Zabálunk, hoz „gulyást”, pulykából. Én is főztem, rakottkelt meg ilyenek. Vásárolunk Siófokon, láncot a láncrűrészhez, behisztizett, mert majdnem lekéstük a fürdőt. Aztán fürödtünk, most valahogy nem volt minden olyan rideg. S hát iszonyúan elfáradtunk a vízzuhatagos veretésekbe. Másnap alig tudtunk mozogni. Aztán hétfőn elment. Másnap nekiálltam lent fát vágni, ez ár elég lesz nyárig, remélem. Egy rémtől megszabadultam, de hulla vagyok. A favágás nem egy könnyű munka, az biztos. Közben jött az a bizonyos email, hogy „nem semmi”. Valaki szerte kürtöli a világon sitten voltam...S hát a rohadék van emögött, ez már biztos. S a baj ezzel, hogy nem nyugszik a bőrébe. Jó lenne valamit tenni ellene, de mit? Az Jégnéző közölte, hogy lehet jobb lenne, ha nem jönne, hogy kíméljen. Ez igaz, de kíváncsi lennék mi az ő oldala, erről nem esett szó. Azt hiszem, kicsit megszeppent. Ja, majdnem elfelejtettem: kedd éjjel bevittük a Jillt a siófoki ügyeletre, mert megsérült a szeme. A Gyuri adott föl neki valami ásót, mikor a csatornát tisztítottá a letarol. Elszakadt a kötő és a szaruhártyája is.

Teljesen be van vadulva, s mint egy őrült kaszabol az udvarban, takarít. Levágatta a nagy fenyőfa alsó ágait, amivel nem értek egyet. Ls különös módon erre van pénze. Mondtam segítek az Sandránál a vízcsapot megjavítani, de aztán meg a Bálintot hívta mégis, aki nem tudta megcsinálni. Rejtélyes miért nem akar engem beengedni hozzá, még soha nem voltam ott. Mit rejteget, hősugárzókat? Mert jön s pánikol, ki fogja kifizetni a sok villanyt, ha jön az elszámolás. Hát igen. Aztán bedöglött a creditkártyám, az egész napot azzal töltöttem, pánikolva nem e a nyugdíjammal van baj. Úgy tűnik megkapom a részleges nyugdíjat, eszeltem a pasival. A Jill arra próbál rábeszélni, hogy mégiscsak adjuk el a házat, s állajak össze az Jégnézővel, ami egy nonszensz. Egy biztos, nyugalom kéne, s majd lassan kialakul mi is van. Az a bizonyos email jól fölhúzott, de mindenesetre arra is jó volt, hogy a figyelmemet az utolsó nőm iszonyatának a feltárására fordítsam, s remek ötleteim vannak máris. Így vánszorognak hát a dolgok. Több mint százezer kiadásom volt most, visszaadtam az Jégnézőnek is a negyvenet. Lehet azért jött? Na, megyek vissza, megpróbálok aludni.

Minden napra egy tojás, azaz egy balhé, sosem lesz nyugtom? Febr. 26.

már már föllélegeztem volna, a rettentő, s felkészületlen hidegek után, mikor pufajkában nyomorogtam itthon, mert hogy hirtelen elolvadt a hó, s tudtam fát vágni. Föl is hoztuk a Gyurival. De hát iszonyúan elfáradtam. Na jó, mondom ezt akkor még kipihenem, s írok. Másnap aztán kiderült, hogy már megint balhé van a bankártyámmal, nem működik. Iderakom mi történt, azaz egy emailt, amit a banknak írtam:

DEAR BANK OF AMERICA REPRESENTATIVE

MY NAME IS JACK V

MY TWO LAST DIGIT OF SS. IS 98.

THIS IS ABOUT MY EBANKING CHEKING ACCOUNT, ENDING WITH 5309. MY DEBIT CARD LAST THREE DIGIT WAS 2312.

I OPENED THIS ACCOUNT IN FLORIDA. I LIVE IN SARASOTA FL. ON DRAW LANE.

I AM A LOYAL COSTUMER OF YOUR BANK SINCE LONG TIME, AND I ENJOINED YOUR SERVICE UNTIL VERY RECENTLY.

I AM STAYING IN HUNGARY TO HELP MY ILL MOTHER.

ON THE 22ND OF FEBRUARY I NOTICED MY VISA DEBIT CARD DOES NOT WORK. I WAS FAR AWAY IN A CITY TO MAKE SOME SHOPPING FOR MY MOTHER AND GET HER AND MY MEDICINE. I DROVE HOME, AND MAKE A VERY DIFFICULT PHONE CALL TO THE USA. YOUR REPRESENTATIVE TOLD ME I HAVE ONE HOUR TO GET SOME CASH, YOU GOING TO KEEP MY ACCOUNT OPEN FOR THAT TIME. HE SAID I MOST PROBABLY NEED TO MAKE A PHONE CALL, TO GET ANOTHER CARD. I TRIED TO TELL HIM MY HUNGARIAN ADDRESS BUT HE COULD NOT UNDERSTOOD ME. THEN I MADE THAT PHONE CALL AND TALK TO SOMEBODY OF YOURS, AND THE GENTLEMAN ASSURED ME HE PERMANENTLY REISSUED MY CARD, I DON'T HAVE TO WORRY ABOUT ANY MORE, GO A HEAD USE IT, AS USUAL. I WENT TO A FAR AWAY ATM MACHINE, WITHDRAW SOME CASH, AND CAME HOME. THE PHARMACY WAS CLOSED BY THAT TIME.

THE NEXT MORNING I TRIED TO USE MY CARD AT THE PHARMACY AND IT DID NOT WORK. I THOUGHT IT IS A LOCAL PROBLEM, I WENT TO THE ATM MACHINE WHICH TOOK MY CARD, AND I DID NOT GET ANY MONEY. I DROVE HOME AGAIN, MADE A PHONE CALL AGAIN, AND YOUR GENTLEMAN TOLD ME THERE IS NOTHING WRONG WITH MY CARD. HE SAID THE PROBLEM MUST BE HERE, WITH THE HUNGARIAN BANK, CALLED OTP BANK. I DROVE A LONG DISTANCE TO GET TO THEIR OFFICE, AND THEY SAID YOU, THE BANK OF AMERICA TOLD THEM TO CONFISCATE MY CARD. ONCE THEY GET IT, THEY HAVE TO SEND IT BACK TO YOU. THIS IS A AGREEMENT BETWEEN BANKS, WHAT YOUR COLLAGE DOES NOT KNOW ABOUT? OTHERWISE WHY HE SENT ME THERE?

SEEMS LIKE SOMEBODY WAS MISLEADING ME?

I DROVEHOME AGAIN, MADE THE PHONE CALL, AND I WAS FORTUNATE I COULD TALK TO THE SAME PERSON, BEFORE. HE SAID THERE IS STILL NOTHING WRONG WITH MY CARD!!!

I TOLD HIM THEY JUST TOOK IT.

THEN HE GAVE ME AN ANOTHER NUMBER, TO CALL AND REPORT IT. SO I DID AND THEY SAID I GOING TO HAVE A TEMPORALLY? CARD DELIVERED NEXT WEEK.

THIS IS THE THIRD DAY WHAT I SPENDING WITH THIS, AND FOR A WHILE I STILL CAN HAVE EXCESS MY MONEY. MY CARD WAS NOT STOLEN, IT WAS CONFISCATED BY YOUR ADVISE.

NOTE:

EVERY TIME I RUN HOME AND CHECKED MY EMAILS. AND THERE WAS NOT A SINGLE ONE FROM YOU RELATED TO THIS SITUATION...

I COLD IMAGINE I AM TOO LITTLE TO YOU WITH MY PITTY PROBLEMS. BUT THIS *IS* MY LIFE.

IF YOU DO NOT MIND I WOULD LIKE TO HAVE AN OFFICIAL EXPLANATION ON THIS MATTER.

SINCERELY JACK VEGH

Nos, azt mondták, hogy küldenek egy másik, ideiglenes kártyát, UPS –sel. Amitől rögtön paranoiás lettem, hogy valami végrehajtó, vagy mi üldöz...De utána néztem, s valóban a Visa cég volt. De eléggé kiakasztott. S még aznap lebetegedtem influenzával. Megjött a jóidő, s kész, dögrovás. Omlik az oromból a víz, alig kapok levegőt, kis lázam is van, s hát a közérzetem egy kutyáé. Lábadozom, szerencsére meleg van. meg az is szerencse, hogy úgy tűnik., megkapom a részleges nyugdíjat itt, meglesz a tizenkét évem. Beszéltem a csávóval Kaposváron. Egy ideje a szörnyű álmok valóra válnak S megint álmodtam valamit. Előtte a pénzről is valami bonyodalmat, de az hagyján...Viszont ez rossz volt. Egy autóbalesetet láttam, s mintha az Hugi gyerekei álltak volna ott, egy összetört autónál, ami füstölt. Emberek próbálták kifeszegetni. Mondtam nekik ne álljanak már ott s szívjak be a féket füstöt. S akkor derült ki, hogy valami „néni”, valakinek az anyja? súlyosan megsérült, s mintha az Adél azt mondtam

volna, hogy „reméli nem él (azaz szenved) soká”. De még valaki más is megsérült, ismerős, rokon? Annyira szörnyű volt, hogy „fel is ébresztettem magam” belőle. Felriadtam. Ez az álmodás a Jill autólopásával kezdődött, mikor kilopta az Opelt az udvarból. Legutolsó a bumerángos volt, s jött az az email, hogy „nem semmi”. Krajcs Lindától. Egy bumeráng, amit nem tud nekem ártani, ez lehetett a lényege. Ékszer- karkötő bumeráng. Képtelenség. Felizgatnak ezek a dolgok, annyira, hogy nem tudok az írásra koncentrálni. Amúgy is bajom van vele, jajj. S néha úgy érem, soha nem lesz nyugtom. Valami mindig ott fenyeget, ólálkodik a háttérben. Lehet egészségesen ez elmenne, de most teljesen leszidja minden figyelmem, nem tudok semmire koncentrálni. Pedig, igazán remek ötleteim vannak, pattannak ki a semmiből mostanában. Az az email pl. azt súgja nekem, hogy az Pacuka nem nyugszik, mert hogy ő van kell legyen a háttérben. Kürtöli szerteszét a világban mi történt velem, rendőrségi, letartóztatási fényképpel. Könnyen lehet, arra gyanakszom, hogy a Edit az...De nem ez a lényeg. A lényeg az, hogy ennek a sötét sztorinak nagyobb súlyt kell kapni, azaz az Pacukának fontosabb helyet, szerepet. Ővele akartam befejezni, úgy, ahogy a valóságban történt, időrendileg. Még pontosan nem tudom, de már valami nevet is keresgélek neki. Ilyenek jutnak eszembe, hogy „Ártéri Pacuka”. Pacuka egy macskájának volt a neve, de zseniálisan illik a szakadt, lompos, csapzott formájára. Kívül, belül. Jókat röhögtünk a néven még együtt...Egyre inkább az derül ki, hogy az emberek messze, egy súlyosan nyomorult létben élnek, messze alattam. Valami sajátos adottságom, képességemnél fogva én feljebb tudtam lenni, egészen legutóbbiig. De mostanában azt történik, hogy egyre inkább belelátok a mindennapi nyomorba. Az élet nehézségei a legtöbb ember komolyan megfingatják, nem találnak kiutat, kapaszkodót, s nyomorult lelkiállapotban kell élniük. S szemlátomást ennek a világ változásai is kedveznek, mindenhol, de különösen itthon. Megvannak ennek a materiális okai is, s néha én magam is attól félek, hogy hiába minden zseniális leleményem, előbb utóbb engem is elkap az ékszíj, s behúz. S mennyire groteszk és abszurd is ez. Felveti, akkor meg minek élni?

A hit, a remény, a bizonyosság helyébe egy hányás kerül, az meg tényleg, mire jó? Semmire. Mi lesz ebből? - semmi. Ez a rémület keletkezett bennem azok után, hogy kicsit kitekintettem a világba, az irodalmiba, hogy egyáltalán mi is történik. S hát, sehol sem vagyok, senki, semmi sem vagyok. Illetve nem tudom. Annyi elvesztegetett év, évtized, egy egész élet. Van, aki fele annyit sem élt, mint én, mégis jelentőset alkotott. S hiába minden kis – sunyi – önigazolási kísérlet, mikor azt gondoltam, hogy de hát sajna, miután – lehet hosszú – élet van belem programozva, amolyan lassan érő típus vagyok. A gyerekeimről is mintha ez sugározna? Nyilván arról kéne írni, amin gondolkoztam, amiben utaztam, amit „tudok". Amihez értek, amin tököltem, úgymond. De mi az? Édesjóistenem, mi az? Mi értelme van ennek. Emberek fontos dolgokról írnak...Pedig bizonyos – fontos – változások tanúja, s résztvevője én is voltam. Ráadásul mind e közben némi benső tudnivalóra is szert tettem, az életet illetően. (sicc,) S ennyi? Akik írtak, szemlátomást ezzel foglalkoztak. Komolyan, elmélyülve. Én meg, mindig a könnyebbik végét fogva dolgoknak, csalva? A túlélésért, hogy megmentsem magam, ebbe az attitűdbe ragadtam bele, ezzé váltam? Hogy majd miután kimentem magam a rossz szájízű életből, majd nekiállok, valami nemesebbnek, szebbnek, jobbnak, az igazinak. Na de….Most kezdjem el, most merüljek el? De hova, mibe? Minek? Hírnévért? na azt nem, az nem érdekel. Pénzért? Hááát, nekem abból már úgy sem jut, másoknak, a gyerekeimnek? Lehet, de ez is elég vékony jégen áll. S egyáltalán, mi van, ha nem sikerül, s az életem hátralévő részében egy laptophoz láncolt mozgássérült idiótaként ülök, s álmodozva güzülök. Tényleg? Ugyanakkor mi mást csinálhatnék?

A világ, az élet, nem érdekel. Közhelyes s röhejes az egész. Semmim sincs harcolni, élni valamiért. Ez az egyetlen béna eszközöm maradt, nekem béna. Személyiség, emberség feltárás, társadalomkritika, kultúrák összevetése, hm. A magyar-európai, meg az amerikaii összevetése. Hányan és hányfelé foglalkoznak írtak erről? Jobbak, mint én, fiatalabbak, mint én? Kellek én? Az nem egy kérdés, hogy van abban valami Unicum, amit én éltem meg, van. az Üléses egy ember egy

napjáról szól. Túl sok story nincs benne, nem is kell. Eszembe jutnak a filmrendezők, tudom ez is béna, se mégis. Micsoda kis piti storyk köré s semmiből lesz valami nagy és jelentős. Igen ám, de ahhoz jó kellene tudni írni. Tudok én írni? A lelkesedésem néha megvan, de mint tudjuk ez kevés. Sajnos, mint önmagam leg kegyetlenebb kritikusa, minden tudok. Megvannak a kifogásaim, kétségeim magammal kapcsolatban. Még mielőtt elkezdnem. Az, ami után, ugye, kár is belefogni. Na de mi lelkesítsen? Olyan jó lenne, csak úgy belevetni magam, s csak írni, s írni, s írni. Még akkor se biztos a végére érek. Na de mit, hogy miről? Ötvenhatról? Na ne. A disszidálásról? S nem utolsó sorban, igazándiból erről kéne, a nőkről? Mit tudok én a nőkről? Hm. Néha, vánszorogva, mintha eljutnék valahova, aztán gondosan összekavarok mindent. Ez lenne az út? Na de hát van erre idő? Ajjajajj. Pedig, úgy tűnik, „ez az út". Ja, igen. Kérdés még, hogy miért is izgat ez az egész ennyire? Hiúság, mégis valamiféle érdek? Valamit be akarok bizonyitani, bosszút állni, elégtételét venni, s más alantas, bár nagyon is emberi indítékok? Nem lehetne, hogy – felefele nézve, persze, de csak úgy, magamnak megtenném? Volt itt egy másik megfogalmazás is, még nem is olyan régen. A kiteljesedés. Hogy az ember utólag éli meg az életét. Az emlékezésben, a földolgozásban. Megyek tornászni. Ahogy dolgok a helyükre kerülnek, kikerekednek, akkor valamiféle ontológiai egység jön, - feltehetően létre? Ezt már kezdem megélni, néha nő, néha – semmi. Semmi különös. Csak úgy van. közömbös életérzés.

S hát eszembe jutnak eksztatikus pillanatok, mikor „annyira „élveztem az írást, mikor eufóriában voltam tőle. Mikor az olyan volt, mint egy magasabb élet, egyfajta nirvána. De ez is olyan félő. Nem e öncsalás, s puszta élvezkedés, egoizmus. Maszturbálásnak is hívhatnánk, s ami már azért egy vicc. Persze, értem én, ott van a kettő együtt. A jóérzés, és a valamire való létrehozása. De hiszen, még azzal sem tudok tisztába jönni, hogy mi az, amit elfogadnék, el tudnék fogadni? Vagy ez is egy baromság? Több mint valószínű. Mindegy, az már kezd kialakulni bennem, hogy ez egy kelepcéé, nincs más hátra, nincs más út, mint az előre. Mint az úttörőknél, hm.

Jó lenne, kellene hinnem önmagamban..., február 27 hétfő

Ez a gondolat, hogy nekem nincs mit mondanom, én nem vagyok érdekes, lehet igaz. Lehet az is egy szűkagyú, s tehetségtelen barom vagyok. Az egész semmi más, mint álmodozás. A különbségem, különbözőségem csak arra jó, hogy jó, hogy időnként jól felkavarjon, s „ott hagyjon engem megvakítva félig, ősi rettegés az éjben". Csak hát, eszembe jut az egész életem nagy dilemmája, hogy ki is a hős. Hogy a hős, az nem az Indiana John's, (a fassszopó Spillger sem, emlékszünk mit mondott a Tarkovszkij?), a Berlusconi sem, a Kadhafi sem. a sztár csillagos, ügyvéd, biológus sem. egyáltalán, van itt még valaki, aki menős már ismerjük a nagy művészek gyengéit, gyarlóságait is. S miért kellene elfelejteni, hogy igazándiból minden megmérettetésnél a jót, s az igazat választottuk, nem? Nem lehet erről beszélni, nem ezt fogadtuk meg, hogy elmondjuk? Tényleg csak a Hollywood létezik? S ha igen, akkor mi van. Nem voltunk elég rafináltak, senki sem segített a felkészülésben, de senki nem is téritett el. Se pénz, se befolyás, se ráhatás, se jótanács. Tulajdonképpen mentünk töretlenül egyenesen, naivul, a homokozó szent fogadalmával, hogy pozitív hősök maradunk és leszünk, ha a fene fenét eszik is.Cinizmus, naná, miért ne. Annak kell lenni, nincs más út, mondta jeles barátom, kortársam. Valóban? Hinnem s erősen kell kapaszkodnom magamban, s abban, amit egy élet kemény munkájával felépítettem. Legtöbb ember, aki él", mondja nagy költőnk, s mi magunk is hiszünk ebben. A nagy dilemma, hogy szegényen hogyan lehet egyszerre érvényesülni, és jónak lenni, nem meghülyülni, nem elcsavarodni, végigkísér az életem. S persze az elfoglalt ember kapkodásával, felületességével, dilettantizmusával, bele bele kapkodva nem lehet műveset alkotni. Egyszerre kell tudni, meg csinálni. De arra a pontra el kell jutni. Ráadásul itt nem csak ennek a kettőnek a keresztmetszetéről van szó, hanem még jónéhány más tényező metszőpontja is kell legyen: pénzé, kellő történelmi, politikai, gazdasági, lélektani, szociális, stb. Pillanaté is. Sokat töprengek ezeken, miért is nem jött soha el egyik metszőpont sem. volt ebben valami alapvető óvatosság, s bölcsesség is? Ne

kezdjük el költeni azt, ami még nincs? Ha jól belegondolok, nem ismerek egyetlen embert sem, aki egyszerre olyan normális, s vállalkozó, vakmerő, lelkes, sokrétű, őszinte, következetes, kitartó, szívós, s kulturált lett volna, mint én. Nem külön külön valamelyik, az egyik. A másik: van énnekem éppen elég különlegességem, eredetiségem, alapom, balhém, ha úgy tetszik, s ha jól belegondolunk, elég eredeti is az egész. Messze, messze kilógtam mindig a sorból. S nem sznobságból, mint egyesek. Hit, szeretet, s őszinte meggyőződés vezérelt, amerre jártam. Hogy az enyém az nem érdekes, nem jó? Ez is egy vicc kell legyen. Hiszen lépten nyomon feltűnnek tegnap még triviálisnak tűnő dolgokkal emberek, s tegnap még értéktelen dolgaikból hirtelen érdekesség, menő valami lesz. Mívességben, stílusban, formalitásban biztos vannak, lesznek hiányosságaim. Hatvan egy leszek, nemsokára. Ez van. Amit ide kellett volna tenni, - s nem az élettapasztalatokba, az odaveszett a rabszolgamunkáimba. Az éhezés, a rongyosság, a társadalom kívüliség elleni küzdelem, az otthonteremtés, az ingázás, a primitív környezetemmel való harcra ment el. De azért, mintegy másodtermékként ezzel is törődtem. Olvastam, tájékozódtam, művelődtem, tököltem. Így, mint most, soha nem tudtam ezen gondolkodni. Mindig csak a részekben, soha nem volt elég magaslatom a rálátásra. Ahhoz oda kell jutni, ahonnan kilátni. „a világot átéri, mégis egy tyúk átlépi” - dilemmák az életünkről

febr.28, már megint esik a hó, késik a Vizás emberem,

egyedül vagyok a takonykórommal, de legalább meleg van már idebent...Palacsintát sütöttem, s az íráson tökölök... most meg..., ez a rálátás az ilyesztő! Naponta jövök rá zseniálisabbnál zseniálisabb dolgokra, amikről aztán kisvártatva kiderül, fabatkát sem érnek. „a nagy dolgok, a nagy dolgok”, ez lett volna a mondanivalóm tárgya. Hordoztam ezt, ezt a hitet belül, ezt a világmegváltásos agyrémet, naivan, felnőtként is, mint egy gyerek. Hogy majd egyszer. Ha mást nem, menet közben rájövök. S persze rájöttem, tudom, pár mondat az egész. Egy kis Lorca, egy kis Thomas, egy kis Pound, egy kis Marx, egy kis Chomsky, s még sorolhatnám...S például az is kiderült, hogy nincs is ilyen. Rettentő sokat tudunk, tudok, egy Aquinóinál is lehet

többet, de közben a világ is szökik, tágul, s a newtoni fizika aszott alma lett. Persze, vannak nagy írok, nagy életművek, sőt még kis terjedelmű zseniális alkotások is, de mindenbe bele lehet kötni, s bele is kötnek. Joggal. Mert semmi, egyik sem „annyira univerzális, mert nincs könnyű megoldás se, megváltás se. Pedig micsoda légiója ostorozta ezt már szorgalmas, (nem, mint én), s zseniális embereknek (nem, mint én) S semmi sem változott, mondják egyesek. S ez még akkor is lehangoló, ha nincs más hátra, mint előre. Várni, s tudva tudni, hogy a halál előtt megkapjuk a Nobel díjat, persze lehet egy kegyes és boldogító hazugság, s némi kártétel. Itt van a Rousseau. Minden jó emberem belőle jön. S egy jellemtelen, csaló, elmebetegnek titulálták. A Tolsztoj egyik első dolga volt, ellátogatni, ahol élt. Ott van a Shakespeare, akiről nagy megdöbbenésemre a Leo apó azt mondta, hogy fuck. Újra olvasta öregen is, nyomásra is persze, hogy hátha. S megint azt monda: fuck. Itt van a Vonnegut, akit én tényleg egy szorgalmas zseninek tartok, ó, ha én csak a töredékét is tudnám...S persze a Háború és Béke, meg többi műve is, amelyekre az értő szem, Steiner, azt mondja, hogy hát zseniális, na ja, de ezért meg azért, meg azért meg azért az sem tökéletes. Itt van a Roth. Nem fogja megkapni a nagy elismerést. Még jó, hogy a helyi amerikaiit legalább megkapta, szegény. Az Updike azt monda, hogy ő meg már tényleg tesz is az egészre. Ez a Kertész meg megkapta. Meg az a Libacsek Mariska labancéknál. Mi van a Freuddal? A Junggal. A, a, a, felsorolhatatlan. Az ember hisz, lelkesül, él, gyötri az agyát, hogy megértse meg kitalálja a jó világot, ilyen meg olyan életet él, s kampó. Az egész elfér egy dióhéjba. Amikor a Faulknerre, (meg a Dylan Thomasra is) valaki azt mondta, hogy ha „alkoholista”, úgy ért, mintha letaglóztak volna. Persze, úgy tűnik, a hozzáértő által a valaha irt legnagyobb irodalmi alkotás az Ulysses. Na de hát a Joyce? A Joyce nem is ember volt, hanem Übermensch. Ilyen nincs, erre gondolni sem lehet. A Faulkner, a Golding, s társai, kemény mesterek, amolyan Michelangelo félék. Hát, ezekkel sincs baj, ezt könnyen be lehet látni. Át lehet élni. Vagy itt van a Christopher, a Hitchins. Jó lett volna annak lenni. Pedig ő is, mint egy üstökös úgy távolodik. Nem lett egy

nagy nap az égen, de tudjuk, ez az ember itt volt, s ez nagyon jó. Valójában egy valaki marad, s aminek én is mindig – belül tartottam magam, egy mélyebb látnoknak, az az Orwell. Talán ő az egyetlen kivétel...Fenébe is, talán még nem késő?

Márc. 1Az lesz, amit csinálok belőle?

Hullámvasút ez, az már biztos. Nézegettem a Kronológiát, s hát megint elbűvöl – ami történt velünk, s azt mi csináltuk. Meg ahogy én ezt látom. S talán ez az utóbbi a lényeg. Talán az teszi majd érdekessé. Mint ahogy, amit csináltunk, az is tőlem volt érdekes, nem?

Van miről írni, az biztos. S hogy kit érdekel ez, mire jó ez? Remélem, ez a kérdés hamarosan örökre eltűnik. Ezem" van, ez vagyok én, át kell változnom ezzé. Csak jó legyen, Édesjóistenem, csak jó legyen...Még az is eszembe jut, - biztatom itt magam, hogy ez az igazi szabadság..., már majdnem elfelejtettem! Hogy hányszor és hányszor ütköztem degeneráló, ihletölő, úttorlaszba, szarcsapdába, képtelenségbe. Ahol minden kreativitásom Összegubancolódott, mint a damil az éjszakai horgászaton. S kész, fuck, ebből már semmi se lesz. S itt, s most?!Hhhu. Ez – régi közhely, az egyetlen igazi út, az alkotásé. Nem kesergek, hogy eddig miért nem. Eddig hülye voltam, bizi, fasz. Most jött el az időm, ez van. képzeljük el, ha soha el nem jött volna! Egy vérröggel fizettem érte. De szép.

Márc. 1. Versenyfutás a valóság megétéséért, ki be a hamis tudatból, avagy „szenvedés vagy tanulás"?

Nem elég ez a rettenetes takonykór, - lassan múlik – még itt vannak ezek a mindennapos balhék is. S már már hajlamos lenne az ember elkeseredni, hogy hát a francba is, soha nem lesz már nyugta? S ami a legfurcsább, hogy mintha visszanyertem volna a képességem, lenne már elég energiám arra, hogy átugorjak ezen a vízválasztón. Az Jégnéző, a Jill, a takonykór, a tél, a balhék: az Apek, a járhatatlan út, az alig van tüzelőm, letiltják a bankkártyám, aztán elveszik, aztán hiába megyek Siófokra reklamálni. Aztán az újjal nem talál a pasi ide, aztán pont aznap esik a hó és járhatatlanná válik az út, mikor jön, aztán a Jill elküld a picsába, szó szerint, mert nem segítek neki a jeges szélben értéktelen faágakat húzgálni, miközben alig látok. S

aztán jön ez az email, a letartóztatásomra vonatkozó melléklettel, Krajcs Lindától, hogy nem semmi. S mindezeket lassan megeresztem, megoldom, mindjárt itt van a UPS pacák az új kártyával, mikor jön egy üzenet a Kláritól, hogy „hogy van?". s nyilván ő a Krajcs Linda. S megint, ez a lényeg. Hogy teljesen és hülyén, idiótán beizgulok. Egy pillanat alatt átfut rajtam, hogy a Edit lesz mindenre, minden bajomra, problémámra a megoldás. Hordjuk a fát a Gyurival, majdnem pipa vagyok rá, hogy miért pont most jött, hiszen mindjárt majd Skypozhatnék a Edittel, sikoltozhatnánk a gyönyörűségtől, s máris rohanhatnék, rohanhatnánk egymás karjaiba. Mert hát őt tényleg valaki volt nekem, s én is neki. Ezt tudom. S persze, minden attól függ, hogy ő miben is van, hogy is van, s el is gondolkodom – később ezen. Lett rá időm, mert nem hívott vissza. Edit és a napirendje. Kupleráj, mint az enyém. S nem tudom mi lehet kedves családjával, kisfiával, férjecskéjével, a bússzeművel. Hagyják e, van e helye a patkányketrecükben, ahol élnek, élhetnek még mindig. S lassan lecseng a dolog. Még későn is vizslatom a dolgot, de nem ír. Mert hogy gondoltam, ó, akkor megszabadulhatok az jégnézőtől, s hát a Edit hozzá képest egy bombanő. Velem lesz a baj, a dagadtságommal. De lefogyok! most aztán tényleg, az ő kedvéért lefogyok. S majd idejön, még nem is volt itt! Büszkélkedhetem. Igazolhatom, milyen zseniális van nekem itt. Lassan mindenkinek alkalmam lesz megmutatni, mennyire nekem van igazam, milyen jó pasi vagyok, s mennyire minden nő eltéveszti a házszámot, mikor nem őrjöng értem, nem engem választ, tűzön vizen át. S pacuka is értesül, mert ezek a riherongyok nyomják a tudnivalót titkos csatornáikon, azokat nekik találták föl. „te képzeld" ...S aztán próbálom követni, mi is lehet, s nyilván az is egy lépéssel visszább is van. Mint a VISA-soknál. Nem letartóztatni jönnek nemlétező bűnökért, de azért akarják tudni, hol is lakik ez a csávó Magyarországon. Azaz az igazság valahol a rémálom, meg a megnyugtató valóság között, még mindig ott van. S hát képzelgéseimre adott fals reakcióim, mint erekció jöttek. Chilis bab, whiskyvel, fehér rummal, sörrel. Hőgutás alvás a jóidőben túlfűtött kemence ágyon. (a Jillnek is kellett, hogy adjak belőle! ó, pedig már mennyire elegem

van belőle, s szentül megfogadtam, nem! s persze elfogadta...) s aztán jött egy festői estébe hunyó vörös naplemente, megvan az új kártyám, ki kéne próbálni. S egyszer csak az otthon ilyesztően szűk és fojttatogató lett. Ki innen! S kipróbáltam a kártyát, és működött! A világ mégsem egy ellenem irányuló konspiráció, hát persze, hogy nem. S ebben a tudatban elindultam az autóval. Le a szánoddá révhez. Sehol senki, egy pecás volt. S hát kicsit későn, de még mindig gyönyörű. Hűvös szél, jégtáblák a sarokban, de hát elmondhatatlanul békés, biztonságos, s otthonos. Egyfolytában hálálkodom a Jóistennek, óóó. Itt lehetek, haza engedett, haza vezetett, ide, az én világomba. Más mennék, de húzom még az időt. Egy semmitmondó beszélgetés egy pecással. Próbálom mondani, mennyire jó hely, biztonságos hely, de össze visszabeszél. Aki nem tudja, az még nem tudja miről van szó. S hát itt van, letisztulva megint a képlet. A dolgok, nem azért történnek, mert hogy kibaszásból. Hanem hogy egy létrám legyen mivel kimászni a hülyeség verméből, tele kificamodott dolgokkal. Azért történik minden, ennyi minden, ilyen sűrű egymásutánban minden, mert kérem, mert kinyilvánítom a szándékom, mert ki akarok ebből menni. Mert meg akarom találni azt az ösvényt, amin mennem kell. A legfontosabb, hogy ebben a zoomolás játékban eligazodjak. Nézni, elemezni ezeket a dolgokat hol az orrom előtt, hol meg millió fényév távlatában hihetetlenül precíz objektívet igényel. S olykor meg is kell állnom egy egy pillanatra, egy órára, egy estére, egy napra. Ezek a nők központi médiumok, ezt már eldöntöttem. Megérteni a kis pöcök mozgagatórugójukat, híres női-valóságukat, hülyeségüket, ami mégis csak ott van, nem kis fáradság. Aztán kizummolni, s ezt az egészet beilleszteni egy éppen csak elkészült történelmi körképbe, egy sziszifusz. Közben még az Jégnéző is hívott, kéne neki madaras vers az unokának. Még jó, hogy többen nem hívnak, nem? Az Imola.... Az biztos, hogy ezt az önkínzás vadulást ki kell hagyni. A sok cigit, az alkoholt, a zabálást. Az energiámat, nem takonykórokra, emésztésre, alkohol égetésre, s agysejt regenerálásra kéne költenem. Mert hogy ma is négykor keltem, s máris hulla vagyok. Fél hat.

Óriási lépés előre március 3

Napok óta csak lézengek. Ez a takonykór se nagyon múlik, de inkább valami tudatalatti őrület lehetett. Palacsintává volt nyomva az a benső igény, ami egyre világosabb lett előttem: ha nem tudok rendet rakni, nem lesz ebből az írásból semmi. S hát szegény agyam imigyen gyötrődésre ítéltem. De honnan tudja, ha nem tudja? - szól a klasszikus kérdés. igy hát – kihúzva magam újfent hajamnál fogva, nekiültem. S végre sikerült, minden ősi félelmem legyűrve, mégis-csak kitalálnom. Még mindig nem teljes, de valami alapvető struktúra kezd kibontakozni a Kronológiával. Innentől fogva „már csak" rendezni, hiányokat porolni, s hááát, írni kell. Írni kell a könyvet. Sokszor éreztem már, meg valahol a lelkem mélyén tudom is, hogy itt van bennem. A hosszú távú memóriám is működik, szemmel láthatólag. S akkor annyi. S persze ihlet, spirit, lelkesedés, lélek kell hozzá, de az meg attól van, hogy működik, hogy kitalálom, hogy csinálom. Mert amúgy, minden rohadvány, minden geci kibaszás, szivatás, nem tudta elpusztítani bennem, Édesjóistenem. Áthozottam a szerelmet, fogam közt, erre a partra". S hát keveredik itt még mindig a szar. Kiderült, ugye, hogy a Edit az alakoskodó geci, s hogy belelkesedtem! Aztán semmi. S ez jó. Megint egy vért. Nem kell nekem senki, semmi. Csönd kell, nyugalom. A Jill is lelkesen csinálja a kertet, terveket sző, s ez jó. Elnyugszik, jó sokat kint van minden nap. Ma levágtam, láncfűrésszel a sövényt, s ez is jó. Fogok csinálni itt dolgokat. S mindent, amihez kedvem van, annyit. Az Jégnéző is megvan, majd jön. De ezt az én dolgomat rajtam kívül senki sem tudja, csak én. S elég is vagyok én magamnak. Így még nagyobb a győzelem. De persze nem ez a lényeg. Megyek, főzök kicsit.

márc. 1. s hát újabb bolondokháza – csak hogy ne legyen soha nyugtom... vegyek föl jelzálogot, s adjak a Jillnek hat és félmilliót

ezt javasolta, most öt perces hát nem tudom. Őneki ez túl nagy, s persze, „zavarom". Nem csinálok semmit, a ház körül, s ő egyedül nem akarja. Kis rendezettet akar. Nem síkről egy nőt egész életemben összeszednem, az álmaimhoz. Igaz, olyan nagyon nem is kerestem. Azt kéne?

Most? Végül is, most inkább megtehetném...Őrült ötletek, miközben semmi mást nem kéne csinálnom, mint itt élni, s írni. Mi ez már megint? Pedig már egész jól kezdtem megnyugodni abban, hogy majd el leszünk valahogy itt a Jillel. Ő, úgy ahogy eddig, bukfencezik a kertben, nekem nem kell semmi. A gaz se zavar. Gyanús volt ugyan a nagy igyekezeté, hogy elégesse a leveleket, azaz rend legyen, de mikor láttam, hogy kiskertet csinál, gondoltam minden oké. Maradunk, megnyugszunk. S hát jött a dajkamesékkel, hogy miért is váltunk el, meg a nőkkel. Mondtam neki, ha ez a bullshit neki jó, oké gondolja ezt, de ez nem igaz. Én 2005-ben hozzá jöttem haza, s eszem ágában sem volt otthagyni. Csak hogy ő nem akart engem. Meg ezt az egészet, illetve azt, amit én. Csak hát én érzem úgy, hogy átvágott, mert nem erre házasodtunk, nem erre vettük ezt a házat. Tehát ő hagy engem el, s cserben. Nekem nem kell semmi. Ez az egész már megint arra megy ki, hogy neki jó legyen. Ha tényleg új életet akarnék kezdeni egy új nővel, akkor talán. De mind az, ami történt, ez ellen szól, nem akarok már senkit. S itt van ez az új nő, ez is ezt hozta ki belőlem. Itt van az Jégnéző, lehet érdekelné, ha eladja a pesti lakást. Egy őrület, mert félig még bele is mennék, csak attól félek, hogy totál elveszítenem a lényegét, amiért van. egy másik nő erőszakoskodná velem, na meg a családja. Nincs erre megoldás. A jelzálog? S ha meghalok? Mielőtt ki lenne fizetve? Elővesz az egész. Azt meg nem. Új és friss ez az egész, végül is az ár nem olyan rossz. Hogy mért nem jött ez előbb össze? Sors? Elrendelés? Az Imolával. Ó, persze hát nem, senkivel. Senki sem akarta ezt. Az Imolának, nyaralónak jó lett volna. S most lenne egy csomó idegen gyerekem, egy kicsit faramuszi családom. Tehát ez csak úgy menne, ha az enyém. Ha lenne hat és fél millióm, hm. Az jó lenne. Akkor az enyém, s ráhagyom a kölykeimre, ez szép. Addig meg itt élek, míg élek, hhha. Már megint izgalmas félelmekkel telt meg a jövő, a jelen is. Mi lesz ebből? Mindenesetre jó lesz észnél lennem. Szórakoztató tábort már nem szeretnék itt senkinek. Milyen szerencsés is vagyok, hogy nem történt így. Volt idő, mikor fejest ugrottam volna ebbe, gondolkodás nélkül. Aztán milyen érdekes, hogy mennyire előtérbe került, a „hallgass a szívedre” c.

Dolog. Nem szoktam, az eszemre szoktam. Az Imola híres ajánlata óta ez megváltozott. Igen ám, de nekem is felmerül, hogy minek is nekem egy ekkora ház, kert stb. Ha nem akarom sok népekkel bulizva megosztani, használni stb. Élni, mint egy olasz család? Ó, Istenem, ezt nem engedted meg nekem, pedig ez volt az én álmom. Macondo. S hát persze egyedül is jó itt lenni, mint egy királynak, csak nem könnyű. Nyilván majd most ezen fogok golyózni, éjjel nappal.

S hogy mi lesz belőle, azt csak a Jóisten tudja. Máris fáradt vagyok tőle. Egy biztos, a gyanúm beigazolódott, a Jill nem nyugszik. S még itt van néhány más őrült nő is, bassza meg. Leszek egyszer legalább szabad újra?

Én 2005-ben hozzá jöttem haza, s eszem ágában sem volt otthagyni.

Csak hogy ő nem akart engem. Meg ezt az egészet, illetve azt, amit én. Csak hát én érzem úgy, hogy átvágott, mert nem erre házasodtunk, nem erre vettük ezt a házat. Tehát ő hagy engem el, s cserben. Nekem nem kell semmi. Ez az egész már megint arra megy ki, hogy neki jó legyen. Ha tényleg új életet akarnék kezdeni egy új nővel, akkor talán. De mind az, ami történt, ez ellen szól, nem akarok már senkit. S itt van ez az új nő, ez is ezt hozta ki belőlem. Itt van az Jégnéző, lehet érdekelné, ha eladja a pesti lakást. Egy őrület, mert félig még bele is mennék, csak attól félek, hogy totál elveszítenem a lényegét, amiért van. egy másik nő erőszakoskodná velem, na meg a családja. Nincs erre megoldás. A jelzálog? S ha meghalok? Mielőtt ki lenne fizetve? Elvész az egész. Azt meg nem. egész, végül is az ár nem olyan rossz. Hogy mért nem jött ez előbb össze? Sors? Elrendelés? Az Imolával. Ó, persze hát nem, senkivel. Senki sem akarta ezt. Az Imolának, nyaralónak jó lett volna. S most lenne egy csomó idegen gyerekem, egy kicsit faramuszi családom. Tehát ez csak úgy menne, ha az enyém. Ha lenne hat és fél millióm, hm. Az jó lenne. Akkor az enyém, s ráhagyom a kölykeimre, ez szép. Addig meg itt élek, megélek, hhha. Már megint izgalmas félelmekkel telt meg a jövő, a jelen is. Mi lesz ebből? Mindenesetre jó lesz észnél lennem. Szórakoztató tábort már

nem szeretnék itt senkinek. Milyen szerencsés is vagyok, hogy nem történt így. Volt idő, mikor fejest ugrottam volna ebbe, gondolkodás nélkül. Aztán milyen érdekes, hogy mennyire előtérbe került, a „hallgass a szívedre" c. Dolog. Nem szoktam, az eszemre szoktam. Az Imola híres ajánlata óta ez megváltozott. Igen ám, de nekem is felmerül, hogy minek is nekem egy ekkora ház, kert stb. Ha nem akarom sok népekkel bulizva megosztani, használni stb. Élni, mint egy olasz család? Ó, Istenem, ezt nem engedted meg nekem, pedig ez volt az én álmom. Macondo. S hát persze egyedül is jó itt lenni, mint egy királynak, csak nem könnyű. Nyilván majd most ezen fogok golyózni, éjjel nappal. S hogy mi lesz belőle, azt csak a Jóisten tudja. Máris fáradt vagyok tőle. Egy biztos, a gyanúm beigazolódott, a Jill nem nyugszik. S még itt van néhány más őrült nő is, bassza meg. Leszek egyszer legalább szabad újra?

Márc. 1. Kedves Imola 2., ez köztünk nem megy, mentegetődző levél egy disztingvált nőnek

Attól tartok, hogy ez a dolog nem megy. Mármint köztünk. Nem tudom, hogy ez csalódás e neked, az ilyen mindig egy kicsit az., s ezért mondok némi indokot, hátha segít. Valahogy úgy érzem, hogy te egy végtelenül kedves nő vagy, én meg, hú, hogy is mondjam? Én egy izgága, vehemens, és fanatikus barom, bizonyos értelemben. Energiát meg magamat nem sajnálva nekiestem, hogy egy emberi milliót hozzak itt létre, asszonnyal, családdal, meg minden. S a végén leüljek és írjak, mert hogy tizenhat éves korom óta ez a vágyam, célom stb. Még itthon hajtottunk, mint az őrült, de mikor nem jutottunk túl messze, disszidáltunk. Az ingázással sikerült összehozni – nagyjából, - ami kell. Aztán a nejem megbetegedett, s letért az együtt elkezdett útról, elváltunk. Némi tétovázás után, hogy nekem van e „jogom" ehhez nekiálltam valakit találni helyette. Ez egy komoly defektem, hogy kínoz a magány, egyedüllét, s hát mit mondjak: a legelképesztőbb kalandregényeken és vulgárdrámákon mentem keresztül, félőrült, rafinált, bevadult, kétségbeesett nőkkel, ajjaj. (a probléma lényegét abban látom, hogy nekem ezzel az amerikaii turnézással" sikerült „átmentenem a Szerelmet a túlsó partra", nem rogytam

bele azokba a rettenetekbe, amibe itthon majd mindenki belekeveredett. Én vidám, optimista, s lelkemben ifjú maradtam, mindenre kíváncsi, s nyitott. Számú, mítosztalan és pátosztalan világ ez itt, iszonyú rosszindulatú, és durva. Legjobb kimaradni belőle. Persze, amúgy meg magyar maradtam, a nyelv, a táj, az éghajlat, az ennivaló, s bizonyos emberszabású s mindennek ellenére még mindig „törődő" emberi magatartás még mindig ide vonz. Amerikai kényelmes, de nem laknak benne emberek...Na meg a házam, amin iszonyúan sokat dolgoztam, s ami egy domb tetején van, hatalmas kertben, kilátással a Balatonra. Kemence, meg ilyenek. Huszonhét év után sikerült nyugdíjba mennem, s ettől lehetővé vált a hazaköltözésem. S nem kell a bányába járnom...Itt vagyok, van mindenem, ami kell, s nekiálltam a „műnek". Csak egy dolog nem jött össze, egy társ. Olyan határesett ez még, bár az a gyanúm, hogy élethossziglani magányra kell ítélnem magam, mert találni valakit, hozzam illőt, valót, egy nonszensz. Néha nem bírok magammal, s újra nekilendülök, de a mindig falba ütközőm. Nem is próbálom elkezdni sem elmesélni micsoda retteneteken mentem keresztül ez ügyben, tényleg mindent megpróbáltam. Ugyan egészségileg semmi baj nincs, de mégiscsak kéne gondolnom a koromra. Amire a fejem adtam, nem egy öt perces skicc, az valami nehezebb. S mivel harminc ember is besokalna attól, amit tapasztaltam, „tudok", úgy vagyok vele, mint a Részeg hajó. „nem állom már a mord hidak nehéz szemét". Azaz semmilyen külvilági élmény, tapasztalat, már semmi nem kell. Semmi. „mindent láttam", egy ideje már csak ismétlés az egész. (Indiába még elmennék, de majd a következő életemben). Csak a szomj, a cserepes száj marad meg örökre.... A Bob Dylannek van erről egy csudás száma: aszem úgy van, hogy" A'int talking, just walking". A valakivel együtt levés az semmi más, mint bizonyos megfelelés, alkalmazkodás, de főleg gyakorlati kérdés. Nem tudom ezt kifejtsem e. A körülmények hatalma. A másik, hogy én – jobb hilyán – a tudományban hiszek. Én is látom, hogy bőven van itt megmagyarázhatatlan dolog, az agy, a tudat pl., de mégis. Ahhoz nem vagyok elég okos, hogy eldöntsek s higgyek olyasmiben, amit nem tudok. Ettől nem vagyok kétségbeesve, sok sok

szempontból, főleg műveltséggel, művészettel sikerült megtámogatni magam, s ettől elimbolygok valahogy amig élek. Sejtem, hogy te miben lehetsz, s „értem". Jó páran mondták azt: Eliot, Chomsky stb., hogy az élet abszurd, „az emberek nem túl sok valóságot bírnak el, s illúziókra van szükség. Nos, én tiszta szívvel eljutottam odáig, hogy nem kellett ebbe az utcába besétálnom. Ugyan amolyan „tanitó perverz" vagyok a, mai napig, akinek az adás okoz örömet, de nincs már időm erre sem, hogy valakivel elölről kezdjem, valahol messze. Ha közelebb van ahhoz, ahol én, akkor talán. De már ezt is kétlem. Isten őrizz, hogy valamivel is megbántsalak, próbálok itt nagyon óvatos lenni, mégis mindent említeni, ami fontos. Remélem ez sikerült, de biztos kihagytam valamit. Úgyhogy ezért elnézést. S hát kívánom neked, hogy megtaláld, amit keresel.

Üdv.

Jack

Márc 1. Végül is oda lukadtam, hogy semmilyen házeladás, jelzálogkölcsön itt nem lesz, itt kell élnem, lennem, s ezt meg is mondtam a Jillnek.

Márc. 16. Több összevonás kéne.

Elvileg létezne, de mégsem. Ehhez még jobban el kéne lazulni, még jobb kondícióba kéne magam hozni, de erre se a körülményeim, se a forrásaim nincsenek meg. Így aztán kénytelen kelletlen követnem kell azt, ahogy a valóságban történt. Kell, hogy legyen néhány nagy csont, csontváz, amire szegényes képzeletem húsdarabjait tapasztom, akasztom. Valójában útálom ezt. Rideg és csupasz alkotás ez, a Kleeétől elég messze van. ehhez egész életemben ezzel kellett volna foglalkozni, de hát ez elment. Így aztán az a kérdés, hogy ezek után mit lehet tenni. Milyen – főleg módszertani, technikai megoldások maradnak. Ami azért mégsem egy száraz újságírás, mert az akkor inkább nem. Az is biztos, hogy valami radikális változás kell a nyugalmam megteremtésében. Pár perccel beszéltem is erről a Jillel, nagyjából értette is. Mondtam neki, hogy legyen szíves ne zaklasson mindenféle faszságokkal, beleértve a ház eladás örökös rémlátomását. Nekem már nincs se időm, se erőm erre. Ez az egész egy nagyon

absztrakt dolog, a dolgok közel sem tökéletesek itt, s nem tudok balhékkal együtt élni. Azt is mondtam, hogy mivel ez létérdekem, muszáj ezt csinálnom, ha nem kapom meg amit kérek, abból hisztéria lesz, az meg se nekem, se másnak nem hiányzik. Én nagyon nem szeretném. Jó idő van végre, ez segít. Ő is hasonló helyzetbe volt, úgy látszik ez a tél ez egy kemény dolog itt. Jobban fel kell készülni rá. A dolog gerince a Jillel való házasságom, beleértve a balhékat, válást is. Muszáj ez használnom. Nem tudok a valóságtól elrugaszkodni. Bizonyos színezésekre képes vagyok, de nem sokra. Érdekes determináció ez, de ez van, kár siránkozni. Inkább örülnöm kéne, hogy egyáltalán erre is van még erőm, kapacitásom, lehetőségem.

Megyek s valami gyakorlati dolgot csinálok.

Egyre inkább az derül ki, hogy az emberek messze, egy súlyosan nyomorult létben élnek, messze alattam. Valami sajátos adottságom, képességemnél fogva én feljebb tudtam lenni, egészen legutóbbig. De mostanában azt történik, hogy egyre inkább belelátok a mindennapi nyomorba. Az élet nehézségei a legtöbb ember komolyan megfingatják, nem találnak kiutat, kapaszkodót, s nyomorult lelkiállapotban kell élniük. S szemlátomást ennek a világ változásai is kedveznek, mindenhol, de különösen itthon. Megvannak ennek a materiális okai is, s néha én magam is attól félek, hogy hiába minden zseniális leleményem, előbb utóbb engem is elkap az ékszíj, s behúz. S mennyire groteszk és abszurd is ez. Felveti, akkor meg minek élni? A hit, a remény, a bizonyosság helyébe egy hányás kerül, az meg tényleg, mire jó? Semmire.

Március. 17. Vasárnap. Két könyvhöz lukadtam ki, melyik a „lényeg”, s melyik a melléktermék?

Mára oda jutottam, hogy itt tulajdonképpen két könyvet kell megírnom. Az idő szorítása csak, ami szorongással tölt el. De hiába, sokszoros harapófogóban vagyok, nem tudok ez alól kibújni. Nincs könnyű kiút, sok más szempontból sem. Persze, nyilván volna egy ideális

állapot, egy mesterséges, egy jól kitalált, ahol semmi más, csak „az”. A „Nagy Ideális Mű”. Dehát pont ezzel van a baj, a „művel”.

Mert miért legyen mű? Az egész életem nem mű volt. A kint is bent is a macska folyamatosan egeret fog. Van, amikor inkább kint, van mikor jobban bent. Egészében nézve persze kint rohangált, de mindig befele nézett. A felállás lényegében most is ugyan ez marad, csak most az arányok megfordulnak. A történet lényegében belsővé válik, - mily különös lét! - miközben továbbra is csimpaszkodunk kezünkkel, lábunkkal, testünkkel a valóságba. A „valóságba”. Más is átment ezen? Ez – legtöbb esetben az alkotás útja? Mi más lehet? Nos, a Kronológia az életem. A Kis-Nagy Élet a művészetem. Mindegyikre szükségem van, ill. Mindegyiknek szüksége van a másikra. Az Út, amit a vakító ébrenléttől az alvajárásig s álmodásig megálmodtam, s végig jártam itt van előttem. S az őszinteség, s különösen a hitelesség mindkettőért nyúl. Bármelyiktől elszakadni mesterkéltséget, és önmanipulálást jelent, a szőttesbe az érdek, a becsvágy, a kívülről beerőszakolt fonal kerül, s föl erre, hol arra kilóg a képből. Felborul az aranymetszés. A nagyok, nyilván fejlettebb elméjükkel ezt mind lazán kezelték, lélekben és észben tartották, jó nekik. De én, a kicsi ember, verejtékben élek, teszem, amit teszek. A dolgos ember, güzü? Na ne, azért azt ne, az olyan alávaló, azért nem jó, nem kell, nem lehet. Akkor inkább horgászni kell menni. Most, mára a probléma, - mindig új keletkezik – az lett, hogy na jó, ez idáig rendben, csak a kettő ne lenne olyan messzire egymástól! Vagy – de ez remélhetőleg holnapra lesz – nincs is olyan távol. Csak még nem értem. Különös, ahogy át meg átcsúszik egyik sík a másikba. Pár hete, hogy itt „turkálok testem bő zsákjában”. Felkavaró, s többnyire rosszullétet okoz. Hogyan jussak el, a jóérzésig? Hogy ez ne valami kényszermunka legyen, büntetés, rossz szájízzel, szeméttelepen égő műanyag csipkebokor? Ismeretlen föld. Hol futóhomok, hol ingovány, hol meredély. Dzsungel, sűrű aljnövényzettel, alatta szörnyek. Segítség kéne, ezen is nap mint nap töprengek. De ki? Egy személytelen lenne jó, egy fizetett, el nem kötelezett, egy külső, elfogulatlan, de hozzáértő. Az Jégnéző sok művelt-

ség béli hiányossága mellett ráadásul elfogult, s alkatilag rosszindulatú. Hogy lehetne ebben az epével fertőzött népességben egy tisztát találnia Edit jut eszembe, az amilyen kint volt. Mikor kijött hozzám. Mintha tegnap született volna. Végül is az Imola is az volt. Mindenki tud olyan lenni. „mindenki, aki Jó. Aki még nem rohadt meg belül, nem fásult meg, legalább. De hol van ilyen. Mibe kerül, mivel jár, milyen veszélye van, milyen következménye, együtt járója? Külön lehet választani? Ha kijárnék, kijártam volna az életbe, lehet, ha szerencsém van, találnék, találtam volna, találhatnék – még mindig, valakit. De így? Innen, ennyi pénzből, ilyen előzmények ill. Ilyen előzménytelenség után? Nulla. Vagy mégsem, csak egy szúk agyúnak, kishitűnek? Mégegy dolog, amire figyelnünk kell majd. Amúgy, ez egy irdatlan s most már kettős kásahegy…Ez az egész, egyszerre megnyugtató, s félelmetes. Az előbb kimentem, s ez most már napi gyakorlat kell legyen – először a bejárathoz, a felkelő nap közeli meghittségére, - aztán pedig a padra, ahol a világ legszebb, legteljesebb képe vár rám, s ami az enyém. Én, meg ő, egyek vagyunk. A dombok, az erdő, a rétek, a falvak, pirostetős házaikkal, a templomtornyok, a Balaton, s a temető. Egyszerűen tökéletes. A Piroska jutott eszembe..., mint titkárnő.

Márc. 18. Piroska, megint egy „Jómari”.

Nos, elmentem hozzá. Valami van, lehet, de nem az igazi. Nem tudni mi...

Egy szokvány falusi parasztpicsánál több, egy proli-liba? Lehet. Kis, vulgárpontokon némi affinitás. Elmeséltem neki mindent. Olyan lazára állítottam a dolgot, hogy szinte már nem is létezik. De az élete nyűge – különös tekintettel szélhámos élete exére először egy romacsávóhoz, majd a romacsávóval kis európai körútra, aztán egy albérletbe kergette, kis veteményeskerttel, amit most duggatott tele magocskákkal. S ez jó. Sirokra jár dolgozni, ott volt a nagyobb lánya, a fiújával, meghallgatott, aztán mondta, hogy ő fél ettől, minél többet hallgatja annál jobban, a Gyulára emlékeztetem. Ő is megideológizál mindent? - kérdeztem. Ja, őrült a szónak. De feljött az a bizonyos vitorlázás egyszer, mikor majdnem összetörte a lábát, jól bebasztunk,

hülyére röhögtük magunkat, ott volt az a bolond dagi haverjuk, akit azóta is hiányolok. Szóval, nem egyértelmű, s örültem ennek, mert akkor azért mégsem mentem teljesen hiába hozzá, gondoltam őrá. Még akkor is, ha nem lett belőle semmi. Azóta csúszok lefele, megint eszembe jutnak jobbnál jobb ötletek, amitől nem oldódik meg semmi. Ezt a dolgot nyilvánvalóan csinálni kell. Itt van ez a rettenetes téli, meg mindenféle balhé, kicsit billegő egzisztencia, az izgulás, hogy működjön, az egyre jobban lecsavart élettér lángja, amin éppen csak egy kislábos levest lehet főzni. Nehéz a váltás. Egy birodalom urának átmenni yogába. A kinti hadakozásokból, lovasvágtákból, nyüzsgő életből, leülni törökülésbe, s befele figyelni. Lassan ülepedik minden, komoly önfegyelemre van szükség, s kis, örökösen revideált életmódra, amibe belefér az írás. Ráadásul én nem éltem se itt, se így. Csupán pár hónapja próbálom ezt összerakni. S azzal, hogy például változik az időjárás, az évszak, újabb és újabb kihívások kerülnek felszínre. Másképp kell öltözni, fűteni, enni, miden. Életemben először vagyok „rendesen egyedül ebben a házamban. Napok kellettek mire leesett ez a tantusz is. Megjött a pénzem, phű, s tegnap varázsoltam, ügyintéztem, amiben az értelmi rész a fontos. Az érzelmi ringlispíl, hinta. De jó, tulajdonképpen a boldogságtól szédülök el. El sem tudom hinni, hogy ebben vagyok. Semmilyen rettenet nem köt, oda megyek, azt csinálok, ami akarok. Finom kaajákat eszem, kicsit eltoltam az egészet a minőség felé. Nem akartam, de tegnap este mégis-csak csináltam pirított sertésmájat, meg rántottat is, amit egy egész fej friss salátával bevágtam. S sikerült a panírozás! Saját mítoszom romboltam le, hogy azt csak a Jill tudja. Innentől akár én is csinálhatom magamnak.

Márc. 22 hihetetlen csönd, béke és nyugalom van itt.

Nem fúj a szél, úgyhogy kijöttem ide a Padra. Nemessé füst száll, kicsit fátyolos a levegő, de jól látni a tájat, a Balaton is ott van. a madarak totál beindultak, egy harkály is sorozattokat kopácsol.it-ott már kis üde zöld foltocskákat lehet némely fán látni, de még többnyire csupasz az águk-boga. A fő is száraz. Egyi macskánk egy vakond-

túráson bukfencezik nem messze. Jó dolga van, itt azután nem zavarja senki, semmi. Se ember, se állat. Eszembe jut a Pafi, ő biztos happy volt itt, a nagy, veszélyekkel teli amerikai szomszédságunk után. Nehezen de megtanulta, hogy a magyar kutyák bizony nem normálisak. Lentről a faluból kakasok válaszolnak a miénk kurjantására, az erdőből fácánkakas rikolt. Különös nyugalom és egyfajta tompa boldogság érzet uralja a lelkem, pedig a mélyben tudom zűr van. még mindig visszhangzanak, csörömpölnek a múlt balhéi. Most meg a teplomharang szólalt meg. Ez a féleszű Pacuka írt egy emailt. Most meg a „My Life" azt küldte neki, hogy én kutatok utána, az „exed", így szól a levél. S hát nem tudja mire vélni, s a kisérő levélben azt kérdi, hogy mit szaglászok utána, ill., mire vagyok kíváncsi. Egy totál dili az egész. Ezek a hülye szociális site-ok össze vissza kombinálnak mindent, amit könnyen félre is lehet érteni. S hát mélyen elgondolkodtató rejtély, hogy vajon ez anno mit is gondol, miben is van. azt hiszi, hogy „izgulok" utána? Hogy nem bírok magammal? Hogy vágyok rá? Hogy szeretném vele újrakezdeni? Hogy megbocsátottam? Vagy csak egyszerűen egy idióta vagyok, amit minden bizonnyal oly sokszor gondolt, önvédelemből a kissebrendűségi görcseire, amiért primitívebb, gyengébb, kisebb, mint én, s tehetetlenül mégis velem kell lennie. Úgy nagyjából sejtem miféle keveredés lehetett ott benne. Néha elkaphatta a valóság józan szeretete, a jajdejótól, a, de hiszen boldog vagyok-ig. Mert hiszen ilyen pasija még életében nem volt, aki így, nyíltan és fenntartás nélkül szerette, kényeztette, a testét, a lelkét, s elkápráztatta a szellemét. De, ami aztáén átcsapott a jézusom, mit keresek én itt ezzel az állattal, jórábasztam. Szivhatom létem végéig. S hát nem tudja még? Hogy be van adva a válás? Nem kapta meg az értesítőt? Reagál majd egyáltalán?

A képlet változatlanul érvényes, hogy messze, minden nőmben sokkal többet láttam, mint amit természetüknél fogva megérdemeltek, s ezt mindnyájan tudták is. A Jillt is beleértve. S mindenki megpróbált – védekezésül – valamit kitalálni ez ellen. Letenni, cikizni, valami szart kitalálni rám. Hogy vehemens vagyok, meg ilyenek.

Miközben tudták, hogy hazudnak maguknak, ámítják magukat, csalnak, s rosszak. Na mindegy. A lényeg, hogy ennek jó lenne, ha vége lenne. Egyiktől sem akarok semmit, elegem van a nőkből. Valami egyenrangú kéne, ahogy ezt valaki mondta.

De miután annyira egy képtelen életutam, életmódom volt ezzel a kettősséggel, melós-értelmiségi? Van ilyen kategória? Manapság.

S még egy. Ha lett is volna egy olyan valószínűtlen nő, én magam nem biztos alkalmas lettem volna rá. Nekem is valahogy adaptálódnom kellett volna. Minél feljebb megyünk, annál eltérőbb minden. Annál több a különlegesség, a választó. Egy csudálatos nőnek meg lehet nekem kellett volna finomabbnak? érzelmesebbnek, ki tudja minek lenni. Még intellektuálisabbnak. Lexikálisnak. Fasz tudja. S hát ettől a Pacukától én már semmit sem akarok. Szívja csak a faszt azért, amit velem tett. Meg a barom magával. Na, bármilyen jó is itt lenni, most meg be kell mennem, mert szétfő a rizsem, sikerült megint mindenféle lakodalmast főznöm, pirított máj, sült oldalas, rakott kel. Ja, meg fasirt. Jó sok fasirt. S még ott van a dögös babgulyás a hűtőben. Hhu. Megyek.

payback time. végre valamit vissza is kapok, kapunk.

Mindazzal a kiegészítéssel, amit a spanyolországi utadról megtudtam, a „látó embernek" az derül ki, hogy ugyan a „kör sohasem teljes", de valamit mégis sikerült tenni, minden rettenet, nyomor, s hitvány örökség ellenére. Szemben azzal, ahonnan én jöttem, mi jöttünk. Letettem egy követ, s valaki ráállÖ...Világot látunk, a világ egyik csücskétől, a másikig, kozmopoliták vagyunk, magas-magas kultúrával, értékrendszerrel, világnézettel, s van egy otthonunk és gyökereink. Az én apám nem ezt hagyta rám. S elmondhatatlanul boldogsággal tölt el a gondolat, hogy kitörtem ebből a kis konvencióból, kis hazugságból, egy tágabb teraszos világba. Lehet valaki még – mindig – nem látja mi történt, nem baj. Én igen. Nekem az is elég, hogy ezt megélem.

Márc. 27 kedd a Gyurival a kórházban, meg egy körutazás Barcelonán keresztül

márc.30 nem lehet újra gyereknek lenni

ami hagyján, de ráérős felnőttnek sem. egyszerűen nincs rá idő. Felesleges melléktevékenységgel tölti az ember a napjait. Totál szolgahad kellene, de olyan sincs. Ill. A szolgáknak is kéne egy főnöke., de azzal is kell beszélni! Nincs megoldás. Rokon? Csirkeudvart, ólat csinálok, polcozni próbálom a kisműhely. A nagy egy rettenet. A lakás egy iszonyat. A napi élethez szükséges teendők órákat vesznek el. Mosás, főzés, mosogatás, felmosás stb. Jön az Jégnéző, jön a húsvét stb. Tegnap trágyát meg sonkát hoztam. (igen, lehajtottam az üléseket, beraktam egy nylont, s arra négyféle trágyát: marha, disznó, csirke és mű. Jó nem? Majd csak jövőre használjuk. De ebbe a kertbe még soha senki nem tett trágyát, az biztos. A kertbe semmi sincs ültetve. Hideg van, ezerrel fűteni kell. A Jill kezd ráakaszkodni. Ja. Utoljára leginkább kint voltam szabad. Ott van olyan komfort, akármi, hogy a legtöbb idő marad. Valahogy változtatni kell ezen, mert baj lesz.

Április 1- hisztérikus vágya a nyugalomnak

Ide mennek a dolgok lefele. Igen, s nem sokáig bírom már a kuplerájt. Nem kell semmi, senki. Tökéletesen elvagyok, boldog vagyok itt. Megfordult a dolog, ami már rég, egyszer Zamárdiban kezdődött, mikor kiálltunk szocreál bérházunk elé s végig nézve kis falunk utcáján azon töprengtünk, hova lehetne menni. Akkor az még a majdnem sehova volt. Aztán jött San Francisco hirtelen összetöpörödő sziluettje, a Golden Gate híd fordított távcsövében. Ez is csak egy város. A kontinensek között ingázó megtisztulások, a szülőföld mély provincializmusával szemben a Nagy Amerikaii Blöff. Mostanra lenullázódott. Semmilyen visszamaradt zacc nem maradt, s a csapból is tiszta víz folyik már. Nem okoz már viszketegséget a buta és trampli világ olcsó közhelyfőzelékével, turista katalógusaival. Se eltérült fér-fiúkra, se elvirágzott lánykáira nem vágyom. Rühes viszketegségem van valóságtákolmányoktól, a politika népbutító aktualitá-

saiból, a menhely háztartástól, öncélú rendességtől, árvahelytőrődétől, tévénézős együtt böfögéstől, késői és lecsúszott gyömöszpornótól, wellnessképmutatástól, s a degenerált hírpletyka habzsolástól. Gourmentfoodzabálástól. Elrenyhült macák pacsulijától. A hiába élőktől, a minek gazdagoktól, a sajnaszegényektől. Nem állom már közhelyeiket az agorákon, a vakságukat a képtárakban, a süketségüket s szégyenlőségüket a koncerteken, nincs énnekem már drága társ, kit felemelnek, hogy messze láss, kockás takarómat lefitymáló vacogókra sem. S a világ nem változott meg, én igen. Lőtávolon kívül kell kerülnöm, hogy szúró szemetek ne ártson, falat elrejtőzni, nyugalom monostorában. Miközben itt vannak az elkerülhetetlen aktualitások, problémák a ház körül, s a Jill. Akivel „törődnöm kell. S aki nagyon nem különbözik a többi idiótától. Azt hiszi igen, de nem. Miért nem csináltam meg rendesen a fasciát, a betont a padláson, hogy ne tudnának bemenni az állatok. Meg üt a guta. Tényleg vért hugyoztam, betonoztam, egy percre meg nem állva. Négyszáz négyzetméter padlás. Valaki rágja a plafont. Diót görget, nagyobb valami, nyest, ki tudja. De nem pele, mert robusztusabb a hangja. Na mindegy, próbálom nem fölbaszni ezen magam, elfogadni, együtt élni vele. Csak rettenetesen elkeserít, hogy minden jóságom megint trágyával van fizetve. Őneki külön egyezkedése van a favágó szomszéddal széldeszka ügyben..., -mondja. Én is szóltam. Neki sok külön egyezsége van. de én hordjam bevásárolni, munkába, naponta kétszer. Álljak készenlétbe. Az ég világon semmit nem tesz nekem. Az ég világon semmit nem kapok tőle. Ma káposztás rolót sütöttem, lencsefőzelékkel. Alig vártam, hogy kész legyen, s adhassak neki. S örül neki. Aztán genyózik velem. S persze üvöltözők, mert egyszerűen nem bírom a baromságát. A Györgyi azt kérdezte, hogy „mi van, a szóló még nincs kész?”, mikor láttam, milyen fasza a kert. S ő? Tényleg hagyjuk. Tegnap hívott az Jégnéző, féltem akar jönni, de csak óvatosan puhatolódzott, hogy vagyok. S mondtam, hogy nem jól. Még mindig a szarság vesz körül. S nem merte megkérdezni, jöhet e. Nagyon föl kell keményednem, valahogy. Én? De hogy? Nem tudom, valahogy. Muszáj nyugal-

mat teremtenem magam körül, máskép végem, ezt tiszta sor. A végsőkig le kell redukálnom minden más tevékenységet, s az írásra koncentrálnom. Mert akkor még itt van a hajó is, azt muszáj lesz megcsinálnom. Eszembe jut, újra és újra, hogy mégiscsak el kellene adni a házat, s megszabadulnom ettől a sok idiótától. Várom a válást is, s ez az egy reményem van, hogy netán mégiscsak sikerül átrágnom magam – még időben, hm. Ezen a kásahegyen. Esett az eső, húsvét van. nem érdekel.

Ember iszonyom van, nem akarok sehova se menni, nem akarom, hogy bárki is jöjjön.

Gyönyörű minden, virágoznak a fák, csiporog, dong, zsong minden, gyerekkorom békéje árad. Csak ne lenne ez a sok szarság már. Az alkotás békéjében, csendjében, örömében szeretnék megmerni, s abban eltűnni, ha itt az idő.

Pánikrohamok, avagy bénázás a szövegkezelésben, húsvét vasárnap, ápr. 8.

Nincs semmi, hogy fogom én ezt megírni, újra. A lelkesítő aktualitás nélkül, utólag? Itt van visszamenőleg az életem, tényleg. Na dehát???

Aztán kinyitom a 200-es Naplót, Norfolk. Éppen kiérkezem, próbálom újra fölvenni a hámom, a Jill itthon küzd a rettenettel. Van elég eszköz az önbizalomhoz? Honnan vegyük a motivációt? Félkézzel magamat tartom hajamnál fogva, a másikkal a családom próbálom fölemelni, biztatni, lelkesíteni. Nincs más út, mint az előre! S aztán jön, hogy ott van. mindent leírtam. Nem mindent, de épp eleget. Már nem is kéne többet? Na de hogy lehetne ezt fogyaszthatóvá tenni, összerendezni, a milliónyi félkész torzót, pacát, kis melódiákat, ketyegő, kattogó, zörgő kütyüt, ami hol süt, hol vasal, elzsibbaszt, mert működik, hol őrületbe kerget tökéletlenségével. A tudomány is így épült, s ezzel van tele? oké. De mitől lesz érdekes, izgi, hasznos? Tudományos népszerűsitéstől? Ezek nagyon mennek kint, a közönség percenként behabzsol egyet. Rendes kaja nincs, ezt zabálják. Roskadozik tőle a Barnes and Nobles. A valóságszendvicsek civilizáló falása. A valódi kaja már dögunalom, s csak hizlal. De mégis, ez a Lassú képzeletre váltás, előre csörtetés a valóságbozótban, menekülés az

elmúlás fenevadtól. Ki és beszámolni. Valami ilyesmi kéne. Én is ezt élem meg, cvikkerrel, jó szemmel, kifent aggyal, akkor? Az egzisztenciális lét csak eszköz. Hogyan lehet a lélektanilag aranyértékű valóságmorzsákat egy koncepcióba fűzni. Jól elmerülni, rakottkáposztával, tiramisuval teli pofánkkal, felbukkanni, s elkapni a valóság szalmaszálát, hogy mire is van ez az egész. Valóságmegapoliszt építeni ezeraprócikkből. Pitiáner történet, egy ingázó melós Amerikában, meg a szegény család a harmadik világban. Hogyan lesz ebből mindenre, s mindenkire igaz Céhére Comes Everybody? Baszódj meg Joyce. Hát ez az. De végül is, akkor, csak egy ici-pici kizummolás kell. Egy lépcsőház az épület mellé, ahova ki lehet lépni, föl és le lehet benne menni.

2012 április 11. 3.35 szerda hajnal, egy csirkecsont, egy álom

Az egész a csirkecsonttal kezdődött.

Húsvét utáni első kedden, tegnap - csak hogy had múljon el az ünnep békében, a csirkepörköltben talált szerencecsontot egy hirtelen indíttatástól magam törtem el magamnak. S a következő választásom támadt: bal, vagy jobb féltekém. Bal kezemmel a bal oldalt, jobbal a jobbat fogtam meg. Igazándiból nem is figyeltem oda – most meg egy jókora állat dúl a mennyezetbe, meg egy egér a kamrában, tényleg, most néztem be, kicsi szürke, s baszik az egérfogóba tett szalonnabőrre. A polcról letettem a földre, hátha ott hátra...De ez mind mindegy, ilyen másodlagos történetek mindig vannak...Nos, meghúztam a csontot, s kétfelé tört. A jobbik lett a nagyobb. Tehát, mint valami kinyilatkozás az lett, hogy a regényemmel a képzelet útján kell elindulnom. Nem dokumentumregény, nem útinapló, nem életrajz, semmi ilyen. Képzelet, mert hogy a jobb félteke azt csinálja. S az az, ami nekem megsérült. A bal, totál meg van már hülyülve, hogy csináljon valamit, de mit? Hetek, hónapok óta tökölök itt, próbálok rendet rakni, rendszerezni, éveket, eseményeket, életem töredékeit. Hátha az segít. Sok sok érdekesség, néhány jó ötlet, de semmi igazi. Tegnap is a csirkeól építés utáni délutánban csak pöcsöltem. Mindent kitaláltam, csak ne kelljen írni. A zenéimet próbáltam rendbe rakni, reménytelen. S ezzel hiábavalóság érzéssel feküdtem le, s akkor jött, -

a csirkecsontra ráadásnak az álom. Mostanában furcsa álmaim vannak. A lényegük az, hogy az agyam külön úton jár, mint én. Én itt küszködök a valóságból kiindulva. „ő” meg valahonnan máshonnan a képzeletben igyekszik valamit kikutyulni. S ne próbáljunk itt félreérteni semmit! Voltak, igen, amolyan jósló álmok, könnyen félreérthetők, ha másnap már azt várjuk, hogy valami történjen. Régebben ilyen is volt, de ezen már túl vagyunk, magasabb szinten kell ezt érteni. A mostani álomnak a determináltság elkerülhetetlensége volt a lényege. Hogy nem vagyunk szabadok. Amolyan gonosz, bűnözős, romlott, pesszimista történet. Teljes életszerűségben, kristálytiszta logikával az a történet folyt, hogy föl fogunk robbanni, mert ott van egy óriási, teli benzintartály, az idő melegszik, s bármit is csinálunk, robbanni fog. S nekünk annyi. Voltak szereplők, vagány, belevaló csávók, akik a helyzet urai voltak. Ketten, vagy hárman. Én kétségbeesetten „élni” akartam volna, azaz életbe maradni, s igyekeztem mindent megtenni, mindenfelé szempontból, mindenfelé eszközzel, hogy sikerüljön. De – arra hivatkozva, hogy ez lehetetlen, nem hagyták. Végig ott volt a választás, hogy csináljunk valamit, ez például technikai kérdés, de arra való hivatkozással, hogy úgy sem lehet, erőszakkal visszafogtak. Egyik jelentben valamelyiket megütöttem, amin röhögni kezdett, s mondta, csak bajt hozok magamra, ő sérthetetlen, ilyen poliszka csávótól, mint én, s ha bajt akarok, akkor agyon üthet, kinyírhat, szétrancsirozhat. Újra próbáltam felmérni a helyzetet, az arcára, a fejére néztem, vörös volt, inas, kemény. Elképzeltem mivel, s hova ütnék, de tisztán ott volt, hogy semmire sem jó. Ezért aztán titokban, a hátuk mögött próbáltam valami megoldót. Ráadásul Öszszejátszottak, ill., ugyan az volt az álláspontjuk, hogy én csak feleslegesen keverem a szart, s vissza kell tartani. Volt ott kés, lőfegyver, pisztoly is, ha jól emlékszem. De lőni se, szúrni se lehetett. Szúrni a bénaságom, gyöngeségem, könnyen hárítható ügyetlenségem miatt, lőni meg mert az robbanásveszély. S röhögtek is rajtam. Aztán segítséget próbáltam hívni, de minden pont annyira volt távol, vagy lehetetlen, hogy hiábavaló legyen. Minden egyes jó ötletemből baromság

lett. Hogy kis csövön vékonyan engedjük le. Vagy szúrjunk a legalacsonyabb, részen lukat. Vagy először a tetején, had szivárogjon ki ott egy kicsi. Kiosontam az utcára. Nem messze, de mégis elérhetetlenül a hétköznapi emberek voltak, semmire se jók.

Rettenetes feszültségben igyekeztem valami megoldást mégis kitalálni, azt gondolván, hogy kell, hogy legyen valami kiút, egy jó megoldás. S mindenre az volt a válasz, hogy az nem úgy van, van olyan világ, s ez most itt az, ahol nincs megoldás. (kivéve, hogy felébredünk, mint most én itt...) Nos, erre ébredtem. S egy pillanat alatt végigfutott rajtam, hogy megvan! Traped. Mi mindnyájan csapdába vagyunk. S innentől kezdve, csupán pár száz ugrással végigviharzott bennem, mindeme, ami az utóbbi években, na meg az egész életemben történt velem, s látszólag minden szál az Osprey-i motelba vezetett. Minden szereplő mintha oda igyekezett volna. Mindenfele életek, szálak vezettek, csapdába esett emberek elkerülhetetlen szerencsétlenségével. S az egésznek volt egy másik pontja, mikor én és a Rod nem is ismerve egymást, megállapítottuk, hogy jövend ugyan a világ két nagyon is ellentétes pontjáról, most bizony itt vagyunk, nyakig a szarban, csapdába estünk. S én egész életemben nagyon szépíteni akartam a dolgokat. Angyalian híve az ártatlanság fenntartásának lehetőségében. S most valami tragikusan s sötéten megváltozott. Nincs megoldás, nincs kiút.

S ugyan, elvileg, faulknerien az ember prevail, de legtöbbünk nem. Mert hülyék vagyunk, de ez már zárjójelben van. Előtte ott van az én storyim – lehetősége, hogy és akkor ez, hogy is van. S eszembe jutott sok sok ember, szereplők, s tucatjával kapcsolódtak össze, mint sorsok. A latinai Campó Juditja a Caroline lett. Pl. A Paul meg a Némó kapitány, az ördögi szarkeverő világura. Hát, most erről ennyi. Lefáradtam, érzelmileg ki vagyok. Megyek, próbálok erőt gyűjteni, s aludni még egy kicsit. Kis szekercémre egy irdatlan dszungelirtás vár, tetveivel, liánjaival, szörnyeivel, ragacsos, hőgutában.

Pár nap múlva, újabb változás. Április 12. Avagy mit bír a szarka farka?

Mégiscsak bővíteni kéne, kell egy szócső, egy narrátor, egy alany stb. Kell, hogy kívülről s belülről is lehessen ábrázolni a dolgokat. Kellek „én”, narrátornak, s kell a napló a belső átéléshez, hitelesítéshez, élményszerűséghez, plaszticitáshoz, érzelmi, jellembeli, hús-vér-szerűséghez. Ezek amolyan alapvető problémák, s alapvető optimizmusomból fakadóan azt gondolom, hogy mindezt, „bármit” meg lehet csinálni, meg lehetne csinálni, meg tudnék csinálni, ha ha ha. Ha volna ár időm, ha most lennék harminc éves, mondjuk. Báár, nem biztos szeretnék valamit, amit annyi idős koromban hívtam. Akkor még valahogy túlságosan is szivnehéz lehettem, tényleg, mint „alvadt vérdarabok”, hulltak belőlem a szavak, ösztön és érzelem és kedély áradt belőlem, mint tehénből a gané, rendezetlen. Az meg senkinek sem kell, senkit sem érdekel. A másik, hogy az életem eltékozoltam. Kora ifjúságomtól fogva pallérozni kellett volna ezt az elmét, ezt az enyémet. Megtágítani kategorizálni, rendet rakni. Hiszen, már akkor annyi mindent tudtam. De hát ott volt az örökös küzdelem a pénzért, létért. S a régi lemez, tekintetbe véve saját sorsom, én ezt nem akartam, szándékoztam a családomra rakni. A nyomort. Az írás tehetségem tehát egy átok? Élhetnék nyugodtan, mint más? De hát ezek üres szavak. Mi az, hogy nyugodtan? Mi az, hogy boldogan? Hiszen úgy éltem, ahogy az szükségszerű volt, nem az a boldogság? Mikor fölugrottam a beachen, valamit csinálni, mikor szabadságon, szabadnapon kellett volna lenem, nem mindig azon fáradoztam, hogy vagy magamnak egy új lakhatást, vagy a családomnak egy jobb körülményt teremtsek. S mindig ideiglenest, mindig táborit. Ami egyrészt zseniális, másrészt szörnyű. De hát abban bízom, hogy ettől volt sokszor lehetséges, sokszor jobb az élet. Ez is valami, nem? Tudabeszűkülés, ez van mostanában. Belezuhanok valamibe, s nem tudom szélesen nyitva tartani a dolgokat. Mert ez már mind mindegy, nem ezzel kéne foglalkozni. Ez a gondolat, hogy több fikció kellene, ez jó. Amit ugye megálmodtam. De az almúlt pár nap egy rettenet lett ettől, totál lebénultam. Kütyüket próbáltam megszerelni, értelmetlenül, s feleslegesen. Nincs énnekem erre időm, erőm, semmim. A józan ész

azt súgja. Tegnap, jobb hilyán belezuhantam a Henry tanulmányozásába. Ő az, aki alkatilag sok mindenben hasonlít hozzám, ő az, aki hasonló úton járt, s ki tudja miért. S akkor még az is ott van, hogy igazándiból nem is ismerem. Már felfedezték, hogy ez a pornó dolog, ez egy kelepce vele kapcsolatban, mindenki ezzel foglalkozik, s nem az egyébként zseniális, s egyedülálló látásmódjával, rendkívüli intelligenciájával, megfigyelőképességével, rálátásával. Írni is tud, ajjaj. S persze szexmániákus volt, elébe ment korának, egyszer még jó lesz. Jó lenne neki is, ha élne. Jövünk ki a viktoriánus korból. Ráadásul, áttételesen, az is kiderült, hogy az utolsó könyveit, - amiket szintén nem ismerek, még leírás sincs rendes róluk – valami olyasmi van, hogy egyfajta újításként a más meglévő irodalommal keveri saját dolgait, nyíltan, s tervszerűen, s az képes egyfajta tudafolyamot. S ez izgat engem is már régóta. Nem plagizálni akarok, szerencsére szépirodalomban nincs ilyen, hanem mert meggyőződésem, hogy minden alkotás egy előzőre épül, anélkül nincs. Mindenki nem kéne, hogy újrafelfedezés a kereket. Pedig újra és újra megesik. Azt hiszem. Nos, el kellene kezdeni írni. Tökölök itt, várva, hogy kialakuljon egy kép, hogy mit. Reménykedve, persze. S hát, egymagamban. Henrykém úgy körül volt véve emberekkel. volt a Poundnál, az Orwellnél. Annyit olvasott, mint az állat. A Durell meghívta görög körútra. Összejárta Ázsiát. Párizsban élt. S volt még egy-két más előnye is. Alányúltak. De ez is mindegy. Nekem is vannak előnyeim. Tegnap, késő este azon gondolkodtam, hogy a megélt, s szar élet nem e jó valamire, nem e az az igazi, nem erről volt szó? Honnan tudja, aki nem tudja? Ha úgy csinál, mint aki tudja, az nem kóklerség, hamis? Még akkor is, ha jól fizet stb. Tehát valahova ide kéne a dolgokat levinni. Realitás? Egyfajta. A másik dolog a jóság, azaz a törődés másokkal. Könnyű élvezkedni. Nekem még most is bajom van ezzel. Nehezen megy le a torkomon a falat, főleg, ha finom magamban. Szóval, oké, bővítsük, ahol tudjuk, de soka idő erre sincs. Mert, ugyanakkor szűkíteni kellene. Le, egészen a Beckettig. De hát ehhez én hülye vagyok. Vállaltan barokkabb is. Legfeljebb, mint cél lehet. A hát valakit mindig valamiért lecikiznek. Ritka az, aki mindenkinek tetszik. A Henry

azt mondta, hogy a Dickens jobb, mint a Tolsztoj. A Roth egy ismételgető perverz. A Joyce-t nem értik. A Faulkner egy alkoholista...Nabazdmeg. S mennyien írtak már! Atyavilág! Milyen nehéz és milyen könnyű is írni. Mindegy, valahogy arra kéne koncentrálnom, ami legénebb vagyok. Ami másban nincs. S ráadásul van ilyen. Van egy saját, csak rám jellemző izmusom. Akik ismernek, s ha el tudnák persze mondani, nyilván előjönne, hogy igen, különbözőm mástól, van teljesen önálló magánvéleményem stb. Nos hát ez az, amire támaszkodnom kell, s lehet. Ráadásul elmondhatatlanul nyomasztó még a gondolata is, hogy kis gecikkel, geciházi lentmaradottakkal foglalkozzak, szarügyeikkel, takonyjellemeikkel, trágyasorsukkal. Olyan triviális, hányásszagú, és genny.

De hát, ez van nekem, s pont és ellenpont, ugye.

Kívül belül sötétség, ápr. 13. péntek babázni a Jillel

Krumplisaláta, coleslow, káposztás kifli, amim csak volt mind vittem a Jillnek. Hogy ne érzze magát elhagyatva, a szokásos. S vittem vásárolni, hordom dolgozni, mintha csak férj és feleség lennénk. S hát csinálom ezt a rohadt csirkeólat, ja. Végül is adott pár tojást, mert szóltam. Amúgy szándékosan félreért mindent, a maga javára. Minden hétre van egy balhéja. Most azzal jött, hogy kilencvenhatezer forint villanyhátralékunk van.

Mondom kéne nekem a hintaszék. Ott van a folyosón, még sok más egyébbel, egyszerűen nem fér el tőle. Erre adott egy porszívót, az ötből, meg a réig laptopom, azt is eldugta. Meg is jegyezte, ezerkétszáz forint volt, a „Leanyvel vettük". A Leany is vörös posztó a szemében, mert hasonlított rám. Bezzeg az ő haverjai légiója, akikért én nem szóltam. S mondom odaadom érte a kék kisszekrényt, amit az hp-től hoztam. Meg egy komputerszéket. Erre beviszi a cuccot, de a hintaszéket nem rakja ki...Nem tudok vele mit kezdeni. Szidja a Györgyit, hogy mennyire utálja, milyen bunkó. S persze ő különb, mint a szomszédasszony, de velem ugyan az a különbség van meg. Ő meg velem bunkó. Az egész világ bunkó, föl nem tudom fogni.

S már régóta él bennem a gyanú, hogy a gyerekeink világgá menésébe az ő viselkedése is belejátszott. Csak milyen könnyű engem hibázatani, aki távol voltam, nem is életek velem, semmi. De legalább ez nincs terítéken, a szőnyeg alatt van. a Borisz egyszerűen csak föltett a világhálóra, hogy én vagyok a nagy Siner. S majd elkap, s rábaszok. Ezzel le is van az ő része tudva. Normális ez? S ahogy végig gondolom ezt a történetet, jönnek a dolgok, amiket a Jill csinált. Agyament nő vagdalkozása, kriminalitása. Egy nap átment paranoidba, hogy „lepályáztak bennünket". Azaz kiszúrtak, s jönnek a rablók. Itt lesnek a bozótba. Zárjunk be mindent. Mert ellopták az Sandra fényképezőgépét, amit elhozott Spanyolból, otthagyott a lakásba, valaki beosont (én?), s kész. Két embernek van kulcsa: az Ilidinek, az Sandra barátnőjének, meg az Adélnak, aki az unokatestvére. S akik totál önfeláldozással jönnek, macskákat etetnek, virágot öntöznek, furikázzák nagyságát, ha bajban van. az meg mindig van. Kulcsot könnyű másolni", mondta a Jill. Mondtam, képtelenség, biztos ott van valahol. Nem, nem nem. Aztán pár nap múlva meglett. Rá voltak rakva a mosott ruhák, ott a heverőn. Phú! Aztán délután, tekintettel a rossz időre nem a tyúkólat fejeztem be, hanem a kisműhelybe próbáltam a polcokkal dűlőre jutni. Egyszer már rend volt ott, de „fel lett robbantva." Szét lett dúlva az életem. Mintha más dolgom nem is lenne, mint pakolgatni, rendezgetni. S akkor itt van ez a nyomasztó damokleszi kardja, hogy írjam meg a balhét Ospreybe. Legyen az a mag, központ, horgony. De hát túl közeli! Túl ciki, kínos, kelmétlen, őrjítő! Rosszul vagyok, ha rágondolok. Az egésznek kellemesnek kéne lenni, nem egy agyrémnek. Persze, hányszor gondoltam:" na ezt megírom, erre ráfáztok, ezt nem ússzátok meg, mikor valami történt velem. S ez is igaz. De mégse ennek kéne lenni az egyedüli motivációnak. Tegnap olvastam egy cikket a Mel Gibsonról. A palinak megment a búrája. Az az orosz bárisnya jól átvágta. Meg akarja ölni. Csak hát ő megteheti, hogy őrjöngjön. Engem meg méregelvonóra akartak küldeni, kilenc hétre? Attól függ, kiről van szó. Gondolom pár milcsijébe belekerült a szabadlábon maradás...S akkor még nem beszélve a zsidózásról. Engem már a Maszat kinyírt volna, pedig nem is zsidózok. Így

nem. S hát felmerül, hogy nem lesz elég a pénzem. Meg nem lesz nyugtom. Hiába mentem nyugdíjba, egy dili marad az életem. S megint: lehet mégiscsak el kéne adni a házat? Szétbaszni mindent? Én megcsináltam, bassza szét más. Legalább az erkölcsi győzelem legyen meg. A többire van felmentésem, mégha útálom is. Nem ezt akartam. S hát persze még – mindig – nincs vége, még élek. Úgy tűnik, ez az év a rendcsinálással fog elmenni. Kint is, bent is. A ház, a hajó, az Jégnéző, az anyagiak, az életmódomé. Mert még azzal is ezer dolog van. mi hol legyen, mit hova rakjak, tartsak, hova üljek, hol aludjak, hol ne fázzak, hol fürödjek, mennyit főzzek, mossak, egyek, tornásszak, igyak, sétáljak, tornásszak, telefonáljak, mennyi fa kell, hogy legyek a Jillel, hova menjek, mennyit legyek egyedül, mivel foglalkozzam, mit s mennyit olvassak stb. Pedig már millió dolgot megcsináltam. Haladtam. Haladok. De hát ez egy őrület. Még mindig itt van a válás, semmi hír. A nyugdíjamat se tudom. De hát jön a tavasz, a meleg, a nyár. Sose vártam még így. S minden az idő miatt van, mert az nincs. Amiatt aggódom. Egy perc itt, egy óra ott, lopok, faszolok mindenhonnan. S itt vannak a gyerekeim. Most már ez így marad? A Csabi, az unokám. Gondolkoztam, hogy kéne vele lennem, felvenni a kapcsolatot. De ez nem további bonyodalom a lányommal, a Patríciával. Aki, állítólag nem könnyű eset. Mint tudjuk. Végül is egy kijárat dereng. Valahogy lehet nyitni, de még mindig nagyobb rendezettség kell, dolgok, amiket nekem kell elrendeznem, hogy jobban tudjam magam reprezentálni. Az egy hamis illúzió volt, lett volna, hogy pikkpakkpukk. Jók voltak a habostortás nők is. Mert az derült ki, hogy mennyire nem vagyok még kész. S jó volt, hogy legalább balhé, s mindenféle áldozatok nélkül meg tudtam úszni. Fogok írni, ígérem, csak még egy kicsit baszkódom.

Megyek, befejezem a csirketelepitést.

Castro és Oszama gondolatok a világhelyzetről

Azért kíváncsi vagyok, lennék, majd - történetírásilag – mi derül ki ebből. Ez a két ember, szerintem, aki tényleg fölforgatta a világot. Az egyik élve maradt, a másikat megölték. Bizonyos értelemben a Castro

volt az egyetlen ember, aki szembe tudott, és szállt a Churchilli eszmével, az egész amerikaii, imperialista, nyugati személettel. Persze nagy ára van, volt, mint mindennek. De megcsinálta. S kíváncsi lennék, mi derül majd ki a Kennedy megöléséről...Ez a másik őrült, hm, ez jól megkeverte a világot. Háborúk, rendszerdöntések, s az egész arab világ fejetetejére állítása. Ami annyira, de annyira elképzelhetetlen volt mióta a világ világ. S még nincs vége. Összefüggés van – „csak azzal", hogy mi van Izraellel, Irakkal, Iránnal, Pakisztánnal, Egyiptommal. S a Líbiai bulinak sincs vége. Az oroszok egyfajta szerephez jutottak. A hidegháború végén lényegében kiestek a játékból. De azzal, hogy Amerika elvesztette tekintélyét, s pozíciójának megannyi aspektusát is, egyfajta új tendenciák alakulnak ki. S természetesen Kína is beszállt, s él minden kis lehetőséggel. Szíria is egyfajta katalizátor. A törökök, a brazilok, s a délamerikaiak is kevernek. Délázsia. Európa, Japán beragadt. Mindenesetre döbbenetes. Hogy a XXI. Századba nem tart ott a világ öntudata, öndefinicója, hogy az Egyesült Államok elnökének megöléséről az igazságot be lehetne ismerni. Meg arról, hogy mit tett az az arab a jó öreg Status Quo nem igazán fényes megléte ellen. Az elnyomottakért. Mi siklik itt ki, vajon miért nem lehet erről beszélni? Mi még mindig a baj a világgal, mi ez a hipokrácia?

Mit tett ez a két ember. Milyen lenne, ha nem lettek volna?

Furcsa dolgok tömkelege, ápr. 20.

A Jill javító embereket hiv., Akik itt ácsmunkát csinálnak. Bőszem mutogatja, hogy miből tudná megcsinálni a pinceajtó fölötti részt. Milyen fából...

S hát tény, hogy én azt mondtam, hogy én nem akarok csinálni semmit. ahhoz képest mindig csinálok valamit, ilyen volt a csirkeól. A régit épp tegnap kezdtük lebontani a Gyurival.

Jött az Hugi, s mondom neki. Teljesen megőrjít a nővére. „nem csodálom", azt mondta.

Aztán ott előtte próbálom mondani neki, hogy beszéljük meg mit akar. Erre elküld a faszba, hogy az az övé, s azt csinál vele, amit akar. Mondtam, ha így lesz, el fogok mindenkit küldeni a búsba. Hajszál

hilyán azt tettem a pasival, csak nem akartam, hogy hülye híre menjen mi folyik itt.

Följött a kert, mert hogy hallom, a pasival fűnyírósról is beszél. S mondom, hogy beszéljük meg, mint azt, mondtam, hogy segítek, azt én fizetem. Erre azt mondja „nem kell". Eddig egyfolytában arról sirt, hogy halálfélelme van, mert nem tudja hogyan, s miből csinálja. Hordtam dolgozni is, legutóbb meg Lellére vittem bevásárolni. Akkor meg azért szúrt le, hogy miért nem segítettem behordani a cuccot. Csípőre tett kézzel kezdet magyarázni, hogy őt tizenegyszer operálták, nem lehet neki cipelgetni, kiszakadt a zsák, meg ilyenek. S még a Gyuri is különb, mint én, mert segít neki. A terményboltnál kérdeztem tőle: menjek, segítsek. Mondta, ne! S ő hozta a motyót. Egy szatyornyit. S mondtam neki, hogy már nagyon elegem van a hülyeségéből, hagyjon békén, azok után, amit velem tett, ne várjon tőlem semmit. erre kinevetett! Szóval ilyenek.

De itt van még pár dolog a Jillről

A hétvégéje piálással telt, s így hétfőn alig élt. Jött a Gyuri is, próbáltam dolgoztatni, de a Jill „lebeszélt", arról is. Elnyomottak uniója. Viszont hozzak má nekik cigit, dohányt, farhátat. A cigit az én pénzemen, ötezerért, amit majd megad, ha holnap elviszem Boglárra. Aztán nem adta meg, s áthozta a Kötcse monográfiát, ami ugye közös, hogy nyolcezerbe megszámolja tudjuk le az adósságot. Vegyem meg? Ill. Az Jégnéző, mert hogy kérdezte a helytörténetről...Meg amúgy is, vigyem Földvárra, majd ad pénzt benzinre. Arra sem adott. Elvették a jogsiját, három hét múlva kap újat, ha minden igaz. S bizonytalan, hogy megkérjen, vagy sem. s mondom neki, hogy nem, normálisan segítek, ezzel semmi baj nincs. De ne genyózzon velem, ennyit talán megérdemlek. S mondja jó. Azóta is hordom dolgozni, meg minden. Tudom, megalázó neki, de az már eszébe se jut, hogy olyasvalamiben segítene, ami nekem jó. Kértem tőle dolgokat, - cérnát, hintaszéket, turmixot, dagasztógépet stb., s elfelejti? Nem ad, az biztos. S azok után, hogy elmondott mindenféle állatnak a faluba, most ugye én hordom. Rühelli is, asszem, de hát.... A lényeg, hogy én semmilyen

előnyt nem akarok ebből a helyzetből, csak azt, hogy békén hagyjanak. S ez az Jégnézőre is vonatkozik, aki olykor megőrjít. Ki tudja hányadik bevásárláskor mondja menjünk Balcsit nézni is. Mikor már őrjöngök a szarakodás miatt. S mondom nem. Erre még tromfol, „hogy most mi a fasz, olyan nagy dolog?" s újra és újra. Nyomul. Hogy na de hát itt vagyunk nem messze. Pedig elmondtam neki, hogy én nem kirándulok, nyaralok stb. Programokat szervez, egyszerűen észbontó az agresszivitása. Egyszerűen muszáj lesz kiszállnom ebből a körforgásból, ami itt van. Tegnap elmentem Endrédre. Ott álla a ház, az elképzelhető legjobb helyen, mint egy szimbóluma valaminek. Fasz ki van. de megint megpróbáltam elképzelni, milyen lett volna itthon maradni, s e megint az lett, hogy egy percre sem bántam meg ami történt, amit csináltunk. Nevezetesen Amerikát. S jó az endrédi ház, de nem cserélném el ezzel. Nem, nem. Az egy picsányi, belterjes falu, ez meg nem az itt. Stb. Aztán próbálom mondani ezt a Jillnek, mikor kérdezte, hol voltam...

Kezdem mesélni, erre félidőben otthagy. Hihetetlen bunkó. Na mindegy. Tegnap mulattam. Sütöttem húst, ittam egy sört, zenét hallgattam.

Utolsó napom, jön az Jégnéző. Igazándiból szeretnék teljesen egyedül lenni. Most meg kettőkor felkeltem. Hideg volt, na meg megint volt egy nagyon fuccsa álmom. Csavargó voltam, tanácstalanul álltam a világban valahol. Kétségbeejtő helyzet. Amikor is egy szövetségest találtam, egyfajta csövestudással rendelkező csavargót, akinek feltűnően szép és világító, zöld szeme volt.

Ha elviszlek világgá, segítesz? Egy álom

Igen, mondta lelkesen. Onnantól fogva egyik város menhelyéről a másikra vágódtunk, s egy váróban a sorukra vártunk. Nagyon toplákul, elesetten. De neki valamiféle protekciója volt, s ismerték. Sőt, már tudták is, hogy jövünk. S elő kellett valami handicapet adni, mintha tényleg rászorulnánk. S innentől fogva volt szállásunk, a kaja meg amúgy is járt. Elképesztő mennyiségű variáció volt, s a végén hazaértünk. Nagy óvatosan kérdem, hogy akkor kiszállunk, lelé-

pünk, ide a földre, s mondta, hogy na ja. S úgy történt. Nyilván a lerázhatatlan függőségeim primitív viszonyoktól, emberektől testesül meg itt. Lőtté meg egy kuplerájban voltam...Nagyon előkelő volt, mindenféle simlis, bizonytalan státuszú nővel. Én mindenki helyzetét pontosan tudtam, de nem szóltam. Inkább segítettem őket, meg összehaverkodtam mindenkivel, velük is. Valami nagyon zavaros történet volt. Ami érdekes, hogy igaziból soha nem jártam semmilyen kupiba. Na, lehet visszamászok aludni.

Ápr. 21. le. Pár hónapja, éve, mikor még fiatal voltam...,

Phúde örülök, hogy írtam, mert aszittem valami nagyon végzetes baromságot követtem el, na mondom, az Elenát is elb...ni, azt meg csak se kellett vóna. Gyereket a fürdővízzel. Amúgy nagyon is megértem gondját baját, de tapasztalataimra támaszkodva, azt kell mondjam, hogy a baj az agyi.

Ja jajaja, pénz, meg politika, meg minden. De kell legyen egy egyszerű, s végső jó megoldás. S mindig van. lehet kell párat lépni a sakktáblán, na de hát ingyé má senki ne gondólja. Amúgy éjjel megálmodom, reggel itt a madárcsicsergésbe meg leírom. Csak a kakas kukorékol néha.

A tyúkszaros brigádot meg végre sikerült kitelepítenem az ember udvarból. Csináltam nekik ólat, teraszt, pergolát, tojóbugyrot, kifutót, meg beülőt. Most jöttem be a kaszálásból, ez a reggeli torna. S most majd eszem egy pirítóst, egy teával. Ma jön az Jégnéző, majd pakolunk kicsit, aztán lehet elmegyünk a wellnessbe lubickolni. Tévét nem nézek. Megy a világ a maga útján nélkülem is, hm. Egyébként meg – nemrég, pár hónapja, éve, mikor még fiatal voltam, - furcsálkodva néztem a véneket, milyen nyugodtak. Próbáltam elképzelni, mitől? Már így születtek, vagy menet közben lettek azzá. S ha ez az utóbbi, mi a bráner történt velük. Pofán verés, segbe rúgás, mi? Na de ennyire? Nem lehet, hogy csak gyöngék, bénák, buggyantak, szűkagyúak voltak? Na, nem így kell ennek lenni! - gondoltam én. Hát én aztán nem ide jutok. Én fiatal, friss, ruganyos, s pörgő maradok, a kakukkig.

De így, hogy tizezer annyi sziszifuszt hordtam föl a Taigetoszra, ha azt egyre egyszerűsítem, akkor pont jó, s megnyughat a beteg. Az idő a probléma. Mert mostanában tucatszámra megyek le a szeméttelep meredek szélére, s hordom, dobálok ki mindent. S mindgyá kész. Mindent, amiről esküdni mertem volna, hogy anélkül nem lehet élni. Na de mikor használjam őket? Én különben legtöbbet a Károly hercegen gondolkodom. Mert az okés, hogy ott állnak a szolgák a fogkefével, wc papírral, pirítóssal, koktéllal, telefonnal. De ha csinál egy képet, azt csak meg kell nézni neki is, jó-e, teszik-e, nem? Meg rágni neki is kell, nem? Meg ülni a slozin, míg ki nem jön, aminek kell, nem? Meg meghallgatni, meg elolvasni, meg megérteni, az is idő nem? Mindenesetre valami tervszerűség nem árt. S egyszerűsítés. Én már csak egy kis jópofa fakanállal eszem mindent, se villa, se kanál, se lófasz. Azzal főzöm, azzal merem, azzal tömőm, kész. Egyet kell mosni, pakolni. Valaki mondta, hogy mennyiség. A minőség már most fölállhat, veheti a kalapját, s mehet a pi...ba. A minőség az, mikor lassan eszem, rágok, nyelek, csukott szemmel, az ízekre figyelve. Ezt nyertem a csicsa eccájgkészlet kidobásával. S hát ez egy példa. Vagy mit akarok, mindent? Na ja. Az önhülyitésnek ez a tarka-badarka korszaka elmúlt. Pár, manuálisra állított kar, rigli, kallantyú. Annak, aki ül a Gangesz partján, egy szál semmibe, nem kell semmi. S akár hiszed, akár nem, ahogy nézi a fecskéket, a folyó siklását, a felhőket az égen, benső mozijában, könyvtárában, andalog, olvasgat, lábujjával a füvet, port, simogatva, ez az ember jó helyen van. Szóvaaa, űjjmáteisle! Na, ha ez mond itt valamit. Vigyázni magára, kérem, még nincs vége, nono. Az nem olyan egyszerű.

Jack

Két nő foglyaként, pedig már mindjárt május

a hülyeség, a faszság, a bugyutaság rabja vagyok, még mindig. Most két nőé, a Jill meg az Jégnéző. Elegem van az agresszív buta nőkből. Akik vagy átvágni, vagy megvenni, de mindenesetre kihasználni akarnak. Jönnek, újra és újra, lógnak rajtam, simlisek, rafinálta, ma-

nipulálnak. Szerintem a bajomra játszanak, hátha észere sem veszem. Amint a hajót sikerül eladni, véget vetek ezeknek. Na meg még itt van a válás, a nyugdíjam. Rettenetesen föl tudnak idegesíteni, néha úgy érzem kapok mégegy agyvérzést, pedig asszem, akkor annyi. Kampós tudják, de nem érdekli őket. Önző genyák. Ráadásul ott van ez az alacsonyan szálló lét, a „mítosztalan, pátosztalan", ez a jó kis hazai. Itt az ember mindent megutál, kiábrándul, elsorvad. Zenét hallgatni is óh, mint egy ősember. Ezek ebben élnek. Együnk! Locsognak. Elképesztő faszságokról. Még a legnagyobb nyomoromban is magasabb szinten voltam bárhol. S mennyi mindent sikerült letisztáznom. Ezerszámra. S itt van ez a néhány kis szívós maradék, ami nem akar menni. Úgyhogy muszáj lesz erőszakkal kitessékelnem. Másképp nem lesz belőlem kalapos inas.

Ápr. 26-27 Jégnéző és Jill

Mennyünk Boglárra, Sparba, ide-oda. Majd amíg ő vásárol, mi sétálhatunk az Jégnézővel. Mondja a Jill.

A komputeres boltban nem hagy szóhoz jutni, majd ő elmondja mit szeretnék én...Nincs jogosítványa, ezért én hordom. Úgy csinál, mintha szívességet tenne nekem, hogy hordhatom. Fog egy padot, s csak úgy elviszi a virágainak. A mienkét lerakta a földre. Földvárra is kell vinnem. Tízkor indulunk, délután érünk vissza. Már szó sincs benzinpénzről. Az Jégnéző ássa a kertet, teljesen szabadon választott. Iszonyú korlátolt ez a nő. Alapvető dolgokat sem ért. Megtiltottam, hogy vezetés közben beszéljen, mert egyfolytában be nem áll a szája. Tegnap kész lett a csapda, de nem tudom fölállitani, mert hogy a mi macskáink, s az nehezen megoldható, mi legyen velük. Most jött éppen, hogy akkor ő mit csináljon a macskákkal? Egy napra tartsd bent őket. Nagyon megnehezíted az életem, mondta. Azután, hogy az egész napom az ő hurcigálásával ment el, fél négykor le, fél hatkor fel, reggel Földvár. De mondtam, hogy az egész addig, míg meg nem fogom a vörös macskát, menyétet, ami nem ide való, hogy szétszedjek, körbehugyozzák a házat stb. Persze az Sandra elkényeztetett macskái, szegények. Attól sem lenne semmi bajuk, ha megfognám, aztán elengedném őket...Ilyen témák. S hát persze az Jégnézővel is

megvan a mindennapi menetem, s igazándiból abszolút semmi örömöm nincs benne. Sokkal nyugodtabb, s boldogabb lennék nélküle. S remélem ennek is eljön az ideje. Kásahegy. Na, erről ennyit.

Egy elemzés a jégnézőről a

Azt hiszem ideje lenne már valamit mondanom a Jégnézőről. Az Elenával való bénázás után ő volt az első, akit a Balaton jegén megtalálok. az Jégnézőt, „az első nő, akivel találkoztam", csak nem az a bizonyos szerelem az első látásra fajta. Mérlegelős, - egy mérlegelős oroszlán, van olyan? VAN.

S valami gyermekded régi ábrándtól hajtva, egy ici-pici különlegességének bedőlve felszedem. Ez a nő, aztán hosszú évekre „részese lesz az életemnek", holott a kezdettől fogva tiszta, nem ő az, aki nekem kell. Még adóságba is keveredek vele, amikor OTP kamatra kölcsönt ad nekem egyik Amerikába visszatérésemhez, amit aztán több mint tíz év alatt sikerül kinyögnöm. A kapcsolatunkat illetően soha semmit nem ígérünk egymásnak, viszonyunk felszínes, s elkötelezetlen marad. Próbáltam nagyon becsületes lenni vele, s többnyire elmondtam, de legalább is sejtettem majd mindent, ami történik. Ő viszont nagyon agresszíven követelte és számonkérte mi van. Nagyon tetszettem neki, ezt még a végén a Jillnek is bevallotta, s először elhatározta, hogy megvár, megvárja míg elkopnak a nők Körülöttem, illetve még azt is végig próbálta, hogy megvesz. Mint valami kínai, vagy az örök UZSORÁS adóságba hajt, s aztán kitulajdonít. De mindig, mikor felborult egy kapcsolatom, ő jutott eszembe, mint a higgadt, megbízható, és középszerű nő, akivel lehet lenni, még ha nem tudni minek. Persze ezek a dilemmák váratnak magukra, most, némi zavarral, s nagyfokú idegenkedéssel. Nagyjából ez volt a felállás közöttünk.

Túl sokat nem kellene ezzel foglalkozni...Talán csak annyit, hogy az valami „bölcs dolog akart lenni, na meg persze érdek.

2011-es, utolsó és végleges hazatérésemkor ő volt, aki várt, s persze ez meghatott. Ezután vele majdnem egy évig próbálkozunk. A dologhoz hozzátartozott az a körülmény is, hogy tartozom neki, s soha nem tisztázódik a kapcsolatunk valódi miléntje, s ez volt az első alkalom, hogy megpróbáltunk együtt élni. Ez aztán a legkülönfélébb kompromisszumokkal sem sikerült. Pedig mindenki nagyon igyekezett, még maga a Jill is, aki akkor még élt. Valójában elfogadta a Jégnézőt, ami csodának számított. Volt idő, mikor egymás mellett kapáltak, kertészkedtek.

Aztán jött, hogy majd ő segít RAJTUNK! - huhh.

Hamarosan azonban áthághatatlan különbségek jöttek elő, ilyen volt, hogy ostoba segíteni akaratból, bele avatkozik a család életébe, amitől a Sandra és a Jill is nagyon felháborodott, s mikor szóltam neki, még neki állt feljebb. Majd ő megmondja. Mi gyógyíthatatlan hülyék vagyunk. Mondtam azt ne. Azért is. S ekkor kénytelen voltam elküldeni. Ezután jó darabig egyedül vagyok, gondolván most már aztán ideje átrendeznem a dolgaimat, nem is kell nekem senki, nincs rá időm, s fontosabb dolgom is van; ott van az írás. S még mérges is voltam, mert valójában ő volt az, aki ezügyben végestelen végig hülyített. Az ágyban már réges rég minden bája lefoszlott róla, de ha valami szellemi partner tud lenni, netán segíteni az írásban, úgy hajlandó lettem volna valahogy elfogadni. Így azonban nem maradt más, mint hogy mi a fenét is keres itt ez az idegen, tarmpli nő. Kisebb-nagyobb szünetek után azonban a dolog nem ért véget, mert előtérbe került, hogy akkor viszont fizessem vissza a tartozásom, még pedig kamatos kamatostól, mint ha

az OTP lennék. Bizonyos szempontból ez jogos volt, de ahogy ráuszított egy pesti ügyvédet, attól elöntötte az agyamat az iszap. Úgy éreztem, ez méltatlan mindaz után, amit neki adtam, -tanítást, terápiát, szeretet, törődést, gondoskodást, s pénzt is.

De, szerencsére akkor valami váratlan történt:

Erna, - 2012 április vége, Mit olvasol a telihold alatt?

https://www.youtube.com/watch?v=OzQ83rKZi98

Ezt kérdezte a nő. nos, érdekes, hm. Húha, ez a nő megnézhette ezt a Rumi videót, s értette mi az ábra?

2012Ápr. 28. Kiugrik a szívem Megtaláltak! Megtalált egy igazi nő?

S ez a sokoldalú, őrült nő, bevezet a magyar valóságba,

Nagyon imponálunk egymásnak, főleg szellemiekben, ízlésben, lelki alkat tekintetében illünk össze. de kiderül, hogy ő se független, van egy felnőtt gyereke, aki beteg, s gondoskodnia kell róla. még dolgozik, teljesen őrült rohanás az élete. Ebben az állapotban aztán a közben felszínre bukkanó kis problémák is óriásira nőnek, már nem is tudjuk a dolgokat összehangolni, s szívfájdalommal, de szakítunk. közben a volt feleség mindenkit, a családot, barátokat, rokonokat, szomszédokat kiborítva s elidegenítve, gyakorlatilag rám marad. hordom, vigasztalom, etetem, félig én gondoskodok róla. ezt természetesen minden nő ismerősöm észreveszi, s nem tesz jót a kapcsolatunknak...

De, ne fussunk ennyire előre, nézzük a részleteket, mi történt. Kíváncsi vagyok, hogy értékelhető ez így, visszafele mesélve:

S az én reakcióm

Elsőre izgi. beszéljünk, ma rengeteg dolgom van, de este írok. addig is kíváncsian várok.

Jack

Persze nem akarom elszólni... Irt a Nő.

Látszólag minden oké, tisztul a kép, és?

Ez az egész mítosz és valóság dilemma aggaszt. Aztán amíg a válaszára vártam, ezek jutottak eszembe

Az írás meg a világrend

Van énnekem egy képem, mindig is volt, s valószínű az az igazi, s ez az, amit már évtizedek óta mondogatok, teljes ösztönösséggel. Intuitíve, vagy mi. Lényegében olyan, mintha valakinek ezt az egészet mesélném. Hol ennek, hol annak, hol ezen, hol azon a kontinensen. Gyerekkorom óta megvolt, megvan bennem a silány valóság felemelésére való hajlam. Sokáig ez elmebajnak, hazudozásnak, álmodozásnak tűnt. De egyre inkább kezd kinyílni, hogy hát pont erről van szó. Ez az, amit az író csinál. Az „igazi kép, az a földinek az égi mása", állítólag Arany mondta ezt. Vagy a Gárdonyi? Nem mindegy? Az Egri Csillagokban pont úgy volt, ahogy írva lett? Vagy a Toldiban? Csak..., – valahogy teljesen mégsem lehet, s kellene elrugaszkodni? Eszembe jut, hogy azért több időt is eltölthettem volna, legalább ezzel. Mert így rettenetes hegyeket kell megmásznom, hajmeresztő szurdokokkal, s hát ez megint egy sziszifusz. Mindig a Márquez jut eszembe, ahogy leült, s zutty, semmi idő alatt „leírta a száz évet. Azaz, már ott volt a fejében. Nekem semmi sincs a fejemben. Illetve egy nagy kupleráj. Túl sok minden van a fejemben. A Szolzsenyicin utáni gondolat, hogy a kommunizmus minden kapitalista propaganda ellenére jó, s ezt meg kell, mindent elsöprően mutatni, egy soha ki nem hűlő gondolat maradt. A kollektivizmusban sok jó van. még jó, hogy van Kína. Épp tegnap olvastam a Hu-nak a legújabb beszólását, miszerint a nyugat kurvára el van szállva, mikor azt hiszi, hogy a ladigagás szar az

egyetlen. S hogy kell valamit tenni. Az egy kérdés marad, hogy a demokrácia pluralitása kell e hozzá. Nem e csak így lehet? Ez nem az én dolgom. S hát aztán jön az, hogy megmutatni a két világrendszer közti különbséget. Ami aztán – személyes tapasztalattal is rendesen bővült, na meg tematikával is. S ahogy megyünk bele, egyre bonyolódik. Jön az, hogy legalább minimális szinte, de bemutassunk mindenből valamit. Az itteni kezdetek abszurditását, s grandiózus – kusturicai szépségét, jóságát, - na meg a nyugati bullshitet. Az idő is nekem dolgozott, dolgok úgy alakultak, hogy nincs itt semmi győzelem, egyik oldalon sem. Egymásmellettiség van. mindenütt van jó is, rossz is. Az én dolgom abban áll, hogy az én gondolkodásom, s életutam megismételhetetlen, egyszeri, s egyedi. Ilyen senkinek nincs. Csak hát ez millió részlet, hangyamunka. Az egészet meg kéne regényesíteni, hm. Leesett a tantusz, avagy miről írni...

2012„Apr. 28 Különös", az Erna első „válasz" levele

Milyen különös a mi helyzetünk, a föld gyermekeié. Csak rövid látogatásra vagyunk itt. Nem tudjuk miért, de néha azt hisszük, hogy sejtjük. A mélyebb szemlélődés nélküli mindennapi élet szempontjából azonban tudjuk: a többi ember miatt vagyunk itt - azaz pontosabban azok miatt, akiknek a nevetésétől és jólététől a saját boldogságunk függ; és a sok ismeretlen miatt, akiknek a sorsával együttérzésünk láncolata fűz össze. Ezt Albert Einstein írta, elég korán olvastam, még gyerek voltam, de miközben ezen gondolkoztam, történt az élet. Először én is népművelő-könyvtáros voltam, /Kecskeméten/ érdekes, hogy ennyire hasonlóan kezdtük. A könyvtárban néha elmerengtem a nyár éjszakai ég színén, egy tekinteten, a más oldalról közeledőn, Rilke két során..... .....egy családi trauma után az egészet otthagytam egy pillanat alatt és képzőművészetet tanultam. Jött a színház, ami teljes erővel magába szívott, beleszerettem. Alternatív és kőszínház és performance, minden változatban.

Díszletet és jelmezeket terveztem.

Ma is ezt csinálom. De - és ez is különös - egyszer megejtett a provence-i vidék hangulata, akkor elhatároztam, ha egyszer nyugdíjba megyek /ami az én esetemben lényegtelen, mert 80 évesen is dolgozhatok/, akkor a Balaton felvidéken veszek egy vidéki kúriát....

..... A kertben olajfák és levendulatenger, reggeli a szabadban, Olvasás a teraszon, Világít a hold..... A pesti lakásom is provence-i hangulatú. egy ős fás kertre néznek az ablakok, a két balkonon babérfa és levendulák, gyógynövények. Most bemutatkozom. B. Erna vagyok, 59 éves, két felnőtt fiam van és egy komoly, nehéz, de csodálatos életem. Ismernek színházi körökben, nem szerettem volna, ha rám keresnek a neten, mert sajnos bárki bármit megtudhat rólam /ki vagyunk téve az információ áradásnak/. Az én válaszom.

Örülök, hogy írtál és annak, amit írtál.

Ez hosszabbra sikerült, mint gondoltam, de túl rövid, hogy valami lényegeset megtudj rólam. Úgy tűnik az. Kiszúrta, ami fönt van, s ő az egyetlen, aki normálisan reagált. Képzőművész, színház is. A régi álom? Ó, mennyit fohászkodtam. Meghallgatott a Jóisten? Mintha éreztem volna. Valaki, előbb utóbb jön még. Kértem tőle képet, nem küldött, de most igen. Elég őrült, szenvedélyes arc. Tetszik, akár, hogy is. S először az a típus is, jajj. Mi lesz ebből. Írtam neki, hogy ma nem érek rá, de estére. Alig kapok levegőt, ki kellett mennem a hintára, de az se segít. Remeg kezem-lábam. Tehát ennyire? Igen, valahogy az van bennem, hogy ez így nem érhet véget, valaminek még jönnie kell. Első levelében azt kérdezte, hogy mit olvasok a „teleholdam" alatt? Most meg hogy a Devendra számok egy boldogabb, hippi korszakra emlékeztetik. Ha valaki már ennyire érti, az jó. Csak nehogy ez is valami átverés legyen... Remélem nem a hp-nek, vagy valaki másnak a golyózása van mögötte. Mindegy. Ha viszont igaz, akkor már az is reményteljes, hogy egyáltalán valaki, hú. Mik vannak énbennem!?Ma megyünk hajót basztatni, jajj az Jégnézővel. Jajj a Jégné-

ző. Istenem segíts meg, segíts ki ebből a rohadvány létből, ami körülvesz. Ebből az ősember életből. Van, kell legyen valami jobb is. „nem nyomoríthat minden”. S hát ugye itt vannak a körülmények. A megérzések! Mit érzek? Éreztem, hogy ír. Minden nap jön, közelebb jön a levél. Küldött email címet. S hát kinyitom, s ott van. ennyire konkrétan még soha semmi sem volt. Quantumlevél? Megy az információ a szelek szárnyán? Óóó. Meg a mikor, meg hogy meg mit. Ezek a precíziós kis kallantyúk, amik összekapcsolnak két idegen űrhajót a végtelen semmilyében. Ha csak egy nem stimmel, kész, vége, mindenki s minden száll a végtelenbe, mint egy darab halott, magányos meteorit. Nem is tudok gondolkodni, remeg mindenem. Mint egy kisfiú, úgy érzem magam. Gyönyörű az idő. Ó, be jó lenne most vele lenni! Akárhogy is. Vele, vele, vele.

Ápr. 29 kétség és remény – már megint egy nő?

Mert – éjszaka írt, s jókat. S én nagy lelkesen válaszoltam, a szokás szerinti kapkodásos, infantilis, lelkes, kitárulkozás.

Ami még hagyján, de. De – valamiért, már igazán elveszítem a kontrolt a dolgok fölött, kompenzálás az Jégnéző miatt? Ja, persze, nyomaszt, mint az állat, szabadulni lenne jó, egy ősemberrel élek együtt, - szóval, részletek az Üvöltésből, meg versek, meg kedvencek, s itt jön a lényeg, írtam, hogy mi van a Jillel. Hogy egy fedél alatt lakunk, hm. S hát, ez ok lehet a „szakításra”. Van, aki ezt nem bírja, dede. Kurva életbe. S miközben itt megy a szarozás, idióta semmit tevés, főzés, - na, jó, egy kullancsot is találtunk bennem, megnéztük mikroszkóp alatt is, szörnyű szörnyeteg, még mozgott! de megmaradni látszott a csápja, brrrr. Szóval félóránkként lesem, hogy írt e, s persze nem. Persze, hogy nem, a Jill átka. Mi lesz ebből.

Tudományosan, racionálisan, valaki a tüneteim alapján azt mondhatná, hogy „igen, a pasi kész van, nem bír magával, úgysem nyugszik a valagán, nő kell neki. Pedig az Imre doktrína szerint még mindig nem vagyok kész. Nem nem. Ugyan van itt egy kicsi ösvény, kiskapu, parányi lehetőség, hogy meg lehet oldani, van lakása Pesten, állítólag, jó is, meg minden. Végül is nem szabott feltételeket, jajjjajjjaj. Én meg előre megyek, mint egy idióta. Mert az vagyok. Istenem,

írjon már, legalább pár sort. Nagyon igyekeztem, mindenről meséltem neki, az Alföldről, Izsákról, a Klee a kedvenc festőm, még az Üvöltés részletet is elküldtem neki. Vasárnap van, dóga is igazán lehet, családi izé, vannak gyerekei, s hát nagyon tetszik. Az a nő, aki. Aki, aki, aki. Totál őrültnek is lehet venni, látszik minden szaron átment, erre célzott is. De tudatos. Igen, ez az, tudatos, Einsteint is idézett. Itt

Erl. Május 1.

Ő a valóság az elképzelt világ - Novalis

a világon két fényesen ragyogó csúcs van, isteni mindentudás, állati, paradicsomi nem-tudás. az ember mindkettőt akarja és összhangba akarja hozni a kettőt - Kleist - az ember növényekbe és kristályokba tér vissza - Schopenhauer - Duschamp pepecsel, Picasso gyors, Klee műve mágikus színház, Branvilla hercegnő romantikus Hoffmannál, Luventas elvisz az örök fiatalság éteri őrületébe… stb., stb.stb..... eljutni a saját felismerésekhez több, mint bárki felismerését igazságként követni. a szerelemnek is van művészete, mint mindennek, úgy értem művészi szinten is lehet bármit csinálni, de jól esik néha egy erős férfinak a "favágás" is. Egy nő meg varrogat, mosogat, egyszerű idill, de idill ez is. A kérdés formai: ki HOGYAN lesz teljes, boldog. annyiféle a ki sértés, amíg fiatal vagy, mert keresel, kutatod a mélyebb rétegeket. és egyszer csak felismered: én ezt akarom, én így-így akarok élni, de ott a másik, a "párod", ő mit akar?.....és szeretnél vele összhangba kerülni...festeni annyi, mint újra szeretni.....egy különleges tehetségnek az a sorsa, hogy gyötrelemben éljen…ó....tudjuk ezt, de elfogadja-e a másik, tud-e ebben létezni, ... érti-e a kavicsot, ami ott hányódik az úton

S hát végre elment az Jégnéző, már az őrület környékezett.

Nagyon beköltözött ide ez a barlangi nő, éppen csak megcsinálja, amit kell, főleg, hogy ehessen. Ez a fő téma, tevékenység. El akart vinni Boat-showra, de nem mentem. Viszont haza kellett hoznom, meg is táncoltatott a betonplaccon a diszkóba. Voltak vagy hatan rajtunk kívül. Aztán bocikákat kellett volna nézni a Mülleréknél, oda se mentem. Kertészkedik itt. Virágokat hoz ide, hogy öntözzem. A végén adott tízezer forintot, hozzájárulást a kétségekhez, ami már

igencsak időszerű volt. Nem állhatam meg, hogy ne említsem mi mibe kerül, amit persze ő is jól tud. A kocsi, a villany, a kaja. Mint egy Hiltonba, olyan menük. Autózunk, én veszem a benzint. Közvetlenül nem szóltam, s nyilván nem fedezi, amibe került, de ez már oké. Másnap aztán belekeveredtem nyugdíj intézésbe, mert kiderült, semmi sem történik még külön is be kell adni egy kérvény. Letöltöttem, kitöltöttem, fú.

Május 2. Hogyan működik? Ler

Amiről most szeretnék írni, az nem abszolút. De én ezt szűrtem le. Az Attila híres mondásával kezdem, miszerint a macska egyszerre nem foghat kint is, bent is egeret. Ez ugye, ismerve az ő, meg az ország akkori helyzetét - a kor, meg a körülmények hatalmát, igaznak tűnhet, s olykor az is. Én úgy ítélem meg, hogy a társadalmi helyzet ma is hasonló, s az én dógom is. A kintit az egzisztenciális létnek, a bentit az esszenciálisnak lehet mondani. Nos, azt gondolom, hogy én vért meg minden mást izzadva megpróbáltam mind a kettőt. Többkevesebb sikerrel, de lényegében, mint egy vietnami Vizi bivaly, húztam ezt a fakerekű szekeret. Egész a legutóbbi időkig. Tele vagyok sebhelyekkel, s más belső hegekkel, nyomaival, de élek, s jutottam valamire. Elégedett is vagyok, mert mindent megtettem, amit tudtam. S még nincs vége.

Az, hogy az ember valami méltót alkosson, nyugalom, csönd, biztonság kell, ami mögé annyi pénz kell, amennyire valaki alkalmazkodni tud. Volt, aki nyomorgott, s mégis megcsinálta. Amerikát megjárva elmondhatom, hogy láttam, létezik olyan élet, hogy un. Senkik is meg tudják oldani, hogy „semmi mással nem foglalkoznak, mint „azzal". Amit szeretnek. Mert olyan gazdag az ország. Itthon ez nem így van. itt is van, aki prosperál, de a százalékos arány kicsinyke. Valami elveszik. Elég komolyan meg vagyok győződve, hogy a hazai alkotások provincializmusa ezért van. S most beszélhetünk akár miről: filmről, irodalomról, építészetről, képzőművészetről. Személyesen én egyetlen embert ismertem, a Schaár Panka nénit, aki a barátomnak az anyja volt, aki ki tudott ebből törni. S tudom, van még pár,

de nem sok. Vadbaromnak kell lenni annak, nagyon Alfának mindenben, hogy átvergődjünk a mi sártengerünkön. El lehet innen menekülni, de akkor meg jön a „fel-feldobott kő" dilemmája. Egy spanyolnak Franciaországban, nos, az nem akkora különbség, s könnyedén lehet ingázni. Innentől kezdve pedig nem látok mást, mint egy kompromisszumot. Egy kicsi ez, egy kicsi az. Legyen annyid, hogy a miliőd támogasson, s légy szerény, szemed a Buddhára szegezve. A véglet a majdnem hallgatásig, a Mallarmé- kétségekig, a zenig, a haikuig, a No-ig., a tibeti krétarajzokig, s a jógi csendjéig terjed, aki ül a Gangesz partján, egy szál semmiben, nézi a koszos folyó fenséges folyását, érti mi az idő, a tér, s boldog. De nem „alkot". Képtelen vagyok elmesélni neked azt a güzülést, harácsolást, hangyamunkát, s mind az eszeveszettséget, ahogy csellel, izommal, hordtam, faszoltam, fabrikáltam, építettem azt a kis dalt, madárházat, amibe most igyekszem elbújni, megérkezni. Lehetne jobb is, de rajtam kívül álló dolgok is forgatták, fékezték a szerencse kerekét, nagyon-nagyon messzire jutottam, de sok szempontból nem tökéletes. Illetve az. De csak azért, mert én a hegy mentem a Mohammedhez. Az egész hisztérikus madárhadat, a vágyak amazonasi rikácsolását kellett magamban lecsillapítani, szelektálni, s újra és újra rendezni. Már egész fiatalon elhagytam a várost, Pestet, ahol születtem, s ahol felnőttem. Mert csórin ott élni, a benső világgal való simlis szerencsejáték. A vidék, a Provansz mindenkinek létezik, ha komolyan veszi. Ismertem valakit, aki közölte, hogy ő el tudja az életét egy bárpultnál képzelni. Ránéztem, s ijedtemben a világ másik végére rohantam, s ott leugrottam. Még az emlékétől is kiráz a hideg. Mint a Jób a sikátorban, nekünk is meg kell küzdenünk idegen önmagunkkal. Ha ezen túl vagyunk, a nyolcadik utast ki lehet vinni, s sutyiba bedobni egy kukába valahol. Ott rúgkapáljon. Nekem a régi, bonyolult időkben egy igazi érvem volt a városhoz, a Széchenyi Könyvtár. A tanulás, a forráskutatás, a művelődés, az ismeretek szerzése iskola híján nekem az olvasás. De szerencsére a világ nem csak romlott, javult is. Az Internettel mindez megoldódott. A tömegtermelés is jól jött, azt a keveset, ami kell, már olcsón be lehet szerezni. Nem kell egész nap s

odakint robotolni, hogy összehozz egy tál ételt, egy ruhát, elég tüzelőt. Víz, villany is van, telefon is, autó is. Ebben se kell sziszifusznak lenni. A puszta elhatározás, a kompenzálás, mikor az ember azért akar valamit, hogy elmeneküljön, s kész, az kevés. Tényleg, belül kell kezeinket leereszteni, homlokunkat kisimítani, szemünket felizzítani. Onnantól már egyre könnyebb. Első görögországi élményem még mindig kísért. Amikor is álltam – egy nővel – egy monostor ajtajában, tűnődve bemenjek, s inkább ottmaradjak e. A homokosság Damoklész kardja tántorított vissza. A nővel megélhető teljesebb lét, netán kint is meg lehet azt csinálni. Meg, de nem könnyű, ezt mondom most. Régen, mikor tizenhat évesen mentem a nagy érdi vasútállomásra a hóban, felötlött, hogy „élet vagy alkotás". S gondoltam, először élni kell, hogy legyen miről alkotni. Kihez akarok én szólni, más elefántcsontlakókhoz? Minek? Na, nem, én a Mindenkihez akarok. Akkor pedig a Mindenki életét kell élnem, férjként, apaként, dolgozóként, meg ilyenek. S hát imigyen lett. Vannak, akik hívnak – mint a szirének, szórakozni. Ne izélj már, mondják. De ugyan úgy, ahogy a San Francisco-i látomás esetében már rég beláttam, hogy az is csak egy ember, az is csak egy süket duma, az is csak egy berúgás, egy dugás, egy „güriző húskerék". Ismétlődő ismert monotónia. S ez még akkor is igaz, ha elismerjük, hogy a világon a legizgalmasabb, legélvezetesebb, legszínesebb dolog, az ember maga. Egy ember az egymillió Mount Everest lehet. Semmilyen hozzá mérhető nincs. Aztán ott van a fogyasztás, ó, rettenet. Oly könnyű s elérhető lett. Életem végiéig élvezhetném elmulasztott koncertjeimet a You Tubon. Van is hozzá szuper hangfelszerelésem. Végig járhatom az összes múzeumot virtuálisan. Még utazhatok is. De erre meg ott van megint a költő verse: „láttam városok gazdag ormát, de nem vonzottak oly sejtelmesen, mint miket a felhők szeszélye formált, rejtelmesen". Iszonyú könnyű élvezkedni, dől a – viszonylag élvezhető konzerv. Csak azt kell eldönteni, hogy akkor én most itt alkotok, vagy élvezkedek? S miután az előbbi a nehezebb, az utóbbiról valamennyire le kell mondani. S ez megint macska esete a kint és benntel. Nekem, a világ már belül van. az inspirációm belülről jön. Hiszen annyiszor dobtam,

löktem, söpörtem félre imádott szerelmeim, verseket, zenéket, festményeket, vagy a felületesen megélt létélményim, testem és lelkem érintkezéseit, a kifejtés, a komponálás, a formálás, az elmélyülés, a építő megmerülés mozzanatait, hogy „na jó, majd ehhez még visszatérek, mint valami római kúthoz, a Spanyol lépcső zugához, ahol a Keats haldoklott, a kis temetőhöz ahol a Byron van eltemetve, a wellsi vizekhez, ahol Dylan Thomas nézte „cinege és cincogi horgonyosát, vagy az emberi lélek tornyát, aminek szobra madárház, tele szóval mik nem vándorolnak el, mint tékozlók, néma széllel". Még egyszer:

„amit szeretsz, az megmarad, s a többi sár..."

Világ belül van.

S még azzal a veszteséggel is számolni kell, amíg az ember lassan eljut „a régi életéből kicsapó hazugságok" lefejezésével, valódi önmagáig.

„mert igazi csak a dal
Amit magában énekelget az ember
Önmaga kunyhójában
A tavasz düledező lakában
Ha utoljára is"
Jack

Népi toporgós máj. 5. Avagy a dolog így ér véget... Utolsó levél ler

Most én is úgy vagyok:" mint alvadt vérdarabok" potyogtak ki belőlem e szavak.

EZ RÉSZE A DOLOGNAK? ANNYIRA JÓ LETT VOLNA EZT KIHAGYNI, ANNYIRA...

ÉN VITÁZNI NEM ÓHAJTANÉK VELED, SMARTY LADY, INKÁBB MONDOM A MAGAMÉT...TUDOM, HÜLYE VAGYOK. EZ VAN. tudom ily messziről jöttet még sose láttál, de hátha lassan mégis megértel…, végül is örülök, hogy csak kiugrott a kis nyuszika, s valamibe sikerül megkapaszkodnom..., fogom a farkincáját, erősen kapaszkodom szegénybe. megpróbálom olyan röviden, ahogy csak képes vagyok rá. Arra célzok, mikor kiderült, hogy volt neked olyan, mikor „egyből

bekattant". Jól mondom? Ó, hogy irigylem a gazembert... (vagy sajnálni kéne?) Nos, ha az előbbi, onnan indulok. Mert velem ez történt, uff. Veled. Felfogva, hogy nekem abszolút semmilyen reményem sincs soha többé az életbe, hogy a totál tökéletest megtaláljam, bár biztos van ott kint egy. Keresgélni kellene, fene tudja mit, sok időt, miegyebet ezzel tölteni, vasúti töltéseken, majálisokon, felhőkarcolók tetején s bérházak pincéiben, s visszhangos képtárakban kéne bolyonganom, vagy kacsintani az írónőnek az olvasó találkozón. Annyira nonszensz. Mint egy halat, árulni magam. Ennek hiányában – na meg, mert van énnekem más dolgom is – úgy gondolom, hogy az egyetlen megoldás, ha itt ezt abbahagyjuk

Május 6. „ha harc, legyen harc"? a Jill támad Úgy tűnik átment offenzívba.

Tegnap délután kimentem a cseresznyefához. Az ahogy ott eszegetem a cseresznyét, egyszer csak jön a Jill egy vödörrel. Mintha valami lett volna benne, arrébb kiürítette. Legalább is én ezt gondoltam. Aztán elkezdett oldalazni felém, s lehajolva kotorta vele a földet, mintha merni akarna bele valamit. Egy vakondtúrásnál is „meregetett. Azt hittem, egy kis friss föld kell neki a virágokhoz. De aztán egyre közelebb jött s már közvetlenül a lábam előtt kotort, s azt vettem észre, hogy ott nincs is vakondtúrás. Arrébb léptem, de jött közelebb. Aztán lefektette a műanyag vödröt, s elkezdte a lábamnak gurítani. Hagyjál békén, mondtam még türelmesen, még mindig nem kapcsolva mit akar. De nem hagyta. Egyre csak gurigatta felém. Ekkor kikaptam kezéből, s elhajítottam. Most is ott van kint. S jött felém, mintha nekem akarna jönni. Ekkor elindultam befelé, s követett. Még azt a pár szem cseresznyét is leejtettem, ami a kezembe volt, hogy be tudjam zárni előtte az ajtót. Ekkor elkezdte rángatni a kilincset, majd ököllel verni. Mondom neki, hagyja abba. Nem hagyta, egyre erősebben verte, rángatta a kilencet, lehajolt, vizsgálgatta kulcsot, a zárat. Feszegette a kilincset. Újból szóltam neki, semmi. Nyilvánvalóan halottá, s látta, az üvegen keresztül, ott állok. Arrébb mentem, be a konyhába, s vártam hátha abbahagyja. De nem. Ekkor megint odamentem, s mondtam neki, hogy hagyja abba, mert hívom a rendőrséget. Ismét bementem a konyhába, teljes tanácstalanságban, mit

csináljak. Persze nem akartam hívni a rendőröket, nem is tudom a számukat. Ami nem jó. Még mindig, ököllel verte az ajtót. Megint odamentem, félve nehogy betörje az ablakot, s megsértse magát. Gondolkoztam mit csináljak a törött bejárati ajtóval. Megint odamentem, s most már határozottan kértem hagyja abba, mert bajba fog kerülni, hívom a rendőröket. Erre, azt mondta, ő csak beszélni akart velem, nem tudta-e. Hallom elmondtam, én nem akarok vele beszélni, s szálljon le rólam. Még megrángatta az ajtót, s aztán lassan elment. Ma reggel elkezdet itt az ajtó előtt az Jégnéző által hozott virágokat öntözni. Kimentem, s mondtam neki, azt nem kell. Újabban itt sündörög az ablakom, ajtóm körül, pakolgatja az én holmim. Átraktam a virágokat az ő térfelére, s mondtam neki, hogy ott öntözgetheti. S most a legújabb, hogy nincs Internet. Szerintem kihúzta. Ráadásul odaadtam neki rá a pénzt, de nem irattam alá vele a papírt, ahogy szoktam a pénzekről. Ja igen. A villannyal az volt, hogy tartozunk 6 ezer forinttal. Iszonyúan felháborodtam. Mondta, hogy oké, átnézi, meg csinál valamit. Egyik nap, mikor rákérdeztem, azt mondja olyan bonyolult, hogy csak szó szerint lehet átmenni rajta, de csinálja. Majdnem két hét telt el, vártam, majd csak szól. Mondtam az Jégnézőnek is, de rá való tekintettel nem feszegettem a témát, nem akartam előtte veszekedést. Tévedés volt. Amikor elment, pát napja, olyan másodika környékén, megemlítettem. Flegmán válaszolt, hogy még nem volt rá ideje. Ami persze nonszensz. Azóta sem szólt. Közben ki tudja hányadik embert hívja ide, s tárgyal velük, hogy mit csináljanak a ház körül. Miközben eddig egyfolytában az volt, hogy neki aztán végképp nincs pénze, szegény nyugdíjasnak. Sőt, mikor egyszer feljött, hogy ahogy megegyeztünk a fűkaszálásba beszállok. S azt mondta, nem kell! S az a gyanúm, hogy visszakaptunk villanypénzt, s egyszerűen lenyúlta. Abból fizeti az embereket. S nekem nem mondja meg. Nem tudom mit csináljak, ha tényleg kikapcsolja az Internetet. Teljesen ki vagyok szolgáltatva neki, minden nála van, a villanyórák is. Valahogy külön kellene választani ezeket, csak biztos egy csomó pénz. Kiengedte a csirkéket is az udvarba. Én meg kinyitottam az kertjük ajtaját, erre bementek. Ő meg bezárta. Hozott

kiscsirkéket is. Az lehet jó, az leköti, van mivel foglalkoznia, azok több törődést igényelnek. S azokat szereti, biztos jót tesz a lelkének. Gondoltam, hogy akar majd, mikor azt a ketrecet kérdeztem tőle hova rakjam, lelkesen mesélt róla, hány csirkegeneráció kelt ki belőlük. R nem írt, legalább is még délelőtt. Már nem is fog. Nem is szeretnék vele tárgyalni, elég volt. Szórakozzon mással. Ebben ugyan még mindig ingadozok, de tényleg nem kéne. Nem kell nekem ez az egész. Délelőtt tök jól voltam, hogy van énnekem helyem, dolgom, otthonom. Most megint olyan zavaros kezd lenni minden. Olyan, mintha az egész világ elmebajos bűnözőkből állna. S nem hinném, hogy paranoid vagyok, ezek konkrét dolgok, amik történnek. Barom primitív emberek bull-iznak. Kötekednek. Még normális szó, fogalom sincs rá. Persze ezek mind kifogások, írnom kéne, s nem ezekkel genyózni. De tényleg, s akár, hogy is. Ez az utolsó menet K-val kiakasztott. Kell ez nekem? Próbálok valami jót kihozni belőle, de nehéz. S persze ez is hülyeség, ilyenekkel foglalkozni?!Nem kéne, megmenjen a búrám, de tényleg. A logikája persze működik. Ez az anno megtalált. Nem azt akartam? Igaz, nem azért, amit vártam. Nem a költészetért, finomságért, emelkedettségért, amire azt gondoltam, ha valakinek van szeme, akkor már az valami. Lehet kicsit az is volt benne, de azt mondta, megtetszettem neki. A tekintetem. Micsoda bullshit. Angolul például nem tud. Tehát a Devendrát nem is érti? Pedig az fontos lett volna, a Ribbont érteni. Odáig még egyetlen magyar nőnek se esett le a tantusz, elég nyamvadt az egész. Ezért is kapott meg. Rilkéről is írt, később Tarkovszkijról. Hogy a Rubljov a kedvenc filmje. Azt hiszem, ez egy típus, hasonlít a hpra. Egyfajta sznobság. Valójában nem is értik, miről van szó. Talán valamit éreznek. De igazándiból ezek, mint opportunista nők. A határozott, erős, s charmos férfit keresik, aki majd kirántja őket a szarból. Az ezerpólusú magyar sárból, amibe oly sokan estek. Nem a szerelem érdekli őket, az csak egy eszköz. Egyszer lehet voltak, fölfedezték, hogy azzal lehet megfogni a pacákokat, aki olyan. Én meg olyan vagyok. Tényleg ez érdekelt volna, izgatott, ez jobb szó. De hát ötven fölött egy magyar nő egy kiégett roncs. Legalább is, aki a habostortán van. pedig jónak is kéne lenni,

csak az nyilván másfele néz. Fene tudja. Az előbb kint volt a csirkéknél-nem tudod mi van az internettel? Nem. Megnézed? Meg. Azóta sincs, az áram se jön hátra, tehát kihúzta. Nem tudom mi lesz ebből. Hozzá megy be, azt csinál, amit akar. Mindegy, abbahagyom ezt.

Május 6. Durva, de hasznos felébredés, avagy miért rendkívüli a szerelem

Éppen csak elment az Jégnéző, máris itt van egy másik nő, aki éppúgy egy agyrém, csak most a másik oldalon. Rafkós, s persze szerencsétlen nők tömkelege. Az jutott eszembe, hogy nem kell nekem egy bolond nő, van itt már éppen elég.... A Jill, a hp, az Jégnéző, a Edit, az Imola, - egész gyűjteményem van belőlük. S most itt ácsingózik ez a Erna. Olyan, mint az Imola volt. Tacskós hát igen, ez az az ár, amit fizetek az alkatomért. Másképp, hja, az egy másik élet lenne. Nem biztos jobb, s nem is érdekes. Megemlítjük, de nem foglalkozunk vele. Nos hát itt volt az Jégnéző, zabáltunk, tíz napon keresztül, hizlalt, mint egy disznót. Kb. tíz kiló felesleg van rajtam. Erre én mit teszek? Elindulok, mint egy Donhuán csajozni. Még jó, hogy nem láttam, mennyire törékeny, pici, bakfisszerű a nő, mert ez legalább nem vett el az önbizalmamból. Küldött nekem egy homályos, derekig érő képet, én meg hopp, elfogadtam. Ő meg persze a sok éves svájfoltabb énem láthatta a Randivonalon.

Május 7. A Jill megint megúszta, most jobb lesz? Most vitte el a mentő...

Jajj, nem bírom már ezt, totál kivagyok.

Írtam neki egy sms-t, hogy legyen szíves kapcsolja vissza az Internetet, de nem válaszolt. Vártam, semmi. Mondom hátha nem nézi meg az üzenetet, s próbáltam felhívni. Jó hosszan csenget, de nem vette fel. Kimentem az udvarra, s látom, hogy az ajtaja nyitva. Akkor valahol kint van, gondoltam. Megyek arra a kapu felé, s hallom ám, hogy valami zörög az orgonabokorban. Lehajolok, s ott áll bent, s kis, százaz ágacskákat tördel...kérdem te mit csinálsz ott? Nem válaszol. S olyan furcsa, kifejezéstelen az arca. Mondom neki mi a fenének tördeled az ágakat, van gyújtósod nem? Gyere ki onnan. Mindjárt, ezt mondta, erre megperdült a tengelye körül, arcát fölfele fordította, s

háttal lezuhant. Onnan nem is láttam hova. Jézusmáriám! Azt tudtam, hogy az egy mély gödör ott, meredek parttal. Bemásztam a bokrok alá, s ott feküdt egy fa tövében, összegörnyedve. Lecsúsztam hozzá, s az arcára néztem. S azt hittem, ott rögtön szörnyethalok. Tiszta vér, s lila volt az arca. Egy picit arrébb húztam, hogy ne úgy görnyedjen, s az villant belém, hogy valahogy föl kéne húzni. De szörnyen nézett ki, látszólag eszméletlen volt. Úgy remegtem, mint a kocsonya. Megfogtam a csuklóját és fölnéztem a dombra, teljesen reménytelennek látszott, hogy föl tudom oda húzni. S egyfolytában az zakatolt bennem, hogy valami baja lehet, mert miért olyan élettelen. Lélegzett, azt láttam. Mentő…, valaki…, nyilallt belém. Nagynehezen fölmásztam, s berohantam. Alig találtam meg a telefonom. S fogalmam se volt mi a mentők száma. A J-ékét se tudtam. Kétségbeesve próbáltam tárcsázni valami százas számot, valami rémlett. Száz, száz egy, már nem tudom, a nulla nullát. Ez nem fog menni, gondoltam, kell segítség. Visszarohantam a bokorhoz, addigra a Jill fölült. Kétségbeesve elkezdtem könyörögni neki, hogy maradjon nyugton, mindjárt hívok segítséget. Valamit motyorgott, de nem értettem. Újra kértem, azt mondta jó. Rohantam az autóhoz, s mint egy őrült a J-ékhez. Szerencsére otthon volt. Mondtam leesett egy gödörbe. Hívják a menttőket. Mondta menjek visz a Jillhez. Visszarohantam, addigra felállt s forgolódott ott egy kis domb tetején, szemlátomást ki akart jönni. Kérleltem, maradjon, mindjárt jön a mentő. Addigra megjött a J, mondom neki hozok egy kötelet, s azzal föl tudom húzni őket. Nem, fog az menni, mondta. Végül is én egy ágba kapaszkodva húztam őket, s sikerült felérni. S a Jill elkezdett mászkálni, hiába mondtuk neki, üljön le. A J meg mondta, kéne valami ruha, meg hogy hol a cipője, mert hogy az egyik hiányzott. Papucsa. Betántorgott az udvarba, látszott, hogy nem jól van, de nem volt hajlandó leülni. Sárika, a J lánya próbált segíteni. Erre fogott egy rongyot, s elkezdte a zokniját törölgetni, mintha cipő lenne. Közben én is kimenetem a J-hez, s kértem valahogy próbálja kiszedni belőle az Hugi telefonszámát. Ez egy totál őrület, hogy én nem tudom. Úgy rettegek az ilyentől, hogy már teljesen embertelen. Mit csinálok vele, ha valami baja van. s volt már

olyan. Mikor fejest ugrott az üres fürdőkádba...felfoghatatlan ez a hazai ahogy-esik úgy-puffan. A sors. Mennyi ilyen eldönthetetlen helyzet lehet! Egyszerűen nem tudok vele jóba lenni. Mikor kedves vagyok vele, mindig visszaél valamivel. Hiába főztem nekik ajánltam föl szóljon, ha kell valami. S persze, azért szól, hogy „elfogyott a cigim, vigyél ide, vigyél oda", de ettől nem leszek jobb. Felfogadhatatlan. S nem akarok én semmit, hálát, vagy ilyesmit. Legutóbb azt kértem, tőle, hogy legalább egy kis tiszteletet próbáljom már adni, s azt mondta, jó. De soha sincs úgy. Végül is nem tudom, hogy ivott e. Mikor az esés előtt láttam az arcát olyan szürkének tűnt. Mintha rosszul lett volna. De biztos a pia. Talán most kiderül, a korházban észreveszik. Itt van ez a sok kiscsirke, én nem értek hozzájuk, fogalmam sincs talán az Hugi csinál velük valamit. Remélem nincs nagy baja, s hamarosan kiengedik talán már holnap. Remélem csak a pia volt, végül is mászkált. Meg válaszolgatott a mentősöknek. Meg járt. Ha a pia, az kimegy, s akkor hazajöhet. Szegény tényleg utálja a kórházat. Az előbb bezártam a macskaajtót. Eszembe jutott, hogy a macska meg a vadonatúj naposcsibék nem jó felállás. Mondtam a J-nek vigyék el a kulcsot, nem lenne jó a balhé ebből. Nekem senki sem adott kulcsot. A Sárikával sikerült visszadugni az Internetet, mert hogy ki volt húzva. Miért csinálja ezt, miért, miért? Egyszerűen nem bírja, ha jól vagyok, mindenáron valamit gonoszkodnia kell. Nem igaz, hogy nekem nincs jogom nyugalomhoz, egyszer már az életben. Öregedve, agyvérzéssel, egyedül. Képtelenség. Abbahagyom, mert kész vagyok. Nem tudom, nem be kéne e hozzá menni, teljes patthelyzet. Remélem az Hugi bement. Talán később felhívom. Aztán írt az Sandra, majd ide rakom a leveleket. Borús az idő, kukorékol a kakas. Mi van, nekem kell kiscsirkéznem?

Az Erna nem írt, jobb is.

Reneszánsz élet falun, autistáknak. Ez a címke? Nem tudom. A határozottság mögött nyilván rendezettséget lehet sejteni, ami nincs. Nyilván megbeszélték anyukával, s „jajj, csak azt ne kislányom.

Ja, van ott egy ex is. Annak is lehet véleménye. Mennyi kupleráj! Egyszerűsítés, egyszerűsítés. Ez kell.

Kellene.

Megmaradt lehetőség az, hogy találok valakit, aki, a jelenlegi legjobb ítélőképességem szerint bizonyos alap dolgoknak megfelel, s kész.

Onnantól fogva a többihez alkalmazkodom, persze, feltéve, ha az illető is hasonlóan szándékszik s tesz. (nem az van, mint a népi adomában: „félig megegyeztünk! én bene vagyok, ő meg nem. A bizonyos alap is könnyű. Csak kellő zoom-olás kérdése. Mondok párat. S persze itt semmi sem egy abszolút érték, hanem egy intervallum. Talán ez magától érthetődő. Ez a didaktikus makogás meg azoknak szokott segíteni, akik valódi megértés hilyán azt értik, ami „egyszerű". Pedig ahogy a Cohen is mondja egyik számában: „God is not that simple". Egy nő, aki tetszik Aki érzékeny, tapasztalt, kíváncsi, nyitott, érzelmes, értelmes, vagány, fiatalos, rámenős, belevaló, művelt, aki ad magára, de nem ez a célja, aki ad a körülményekre, de nem ez a célja, aki új életet akar, mert az viszont a célja, aki elég komolyan gondolja ezt, hogy változtasson is, aki képes erre, nem csak álmodozik, mint egy Bubulina, aki szabad, mert eljutott oda, mint a Rumi versben mondják, akit érdekel „minden", vannak kellő szellemi képességei: logikája, intuíciója, értelmi képessége, jók az ösztönei, egyszerre tud lenni önálló és társ, szerető és szerelmes, és szex partner s úgy „táncolhatok vele, mint Azok ott Babilonban. S aki lenni nekem majd jó barát és cimbora és cinkostárs. Feje a felhők fölött lába a földön. Lehetőleg modern, de tisztelje a hagyományokat is, aki utálja a közhelyeket, nem sznob, aki szerény és megértő másokkal, aki udvarias, de határozott, ha kell, aki tudjon alapvető női dolgokat, tevékenységeket, aki fel tud nézni egy férfira, s aki olyat is akar, aki gyöngéd és törődő, s korához képest egészséges. Aki meghallja mit énekeltem neki a költő dalában, a Devendráéra gondolok. Bassza meg. Az már nem fontos, hogy „olyan szép" legyen, hogy gazdag legyen, Talán innen már követhető a nyomvonal, ha nem, akkor már baj van, kár is folytatni. Nyilván nem teljes.... Azt pedig ne mondja senki, hogy

mindenki ilyen, hm. Viszont Te ilyennek lobbantál fel nekem, s hussh. Jó, mi? Nos, még azt is el tudom képzelni, hogy néhány dolog ott fönt kimarad, ill., hogy valamivel balul felcseréltetett. Természetesen tetszem neki, hm. Lásson bennem valamit legalább. Ezután már minden jó, mert megoldható. Mondhatnék példákat, de persze minden példa rossz. Azért próbálok valamit. Persze, miért, mit csináljak? Ha abból nem értesz, amit eddig mondtam Mindennek, mint a kenyérnek van valami összetevője. A gubanc abból lehet, hogy ki mit gondol erről. Ha azt mondjuk autó, ház, kultúra, tengeri hajózás, asztalos, váró műhely, étterem, szálloda, vidámpark, műterem, kórház, vagy színház, akkor azt mondja, ja, nekem ahhoz van. Mid van? Egy csíkos gatyám...Golfütőm....Na ne szórakozz. A technikai, műszaki, működési, anyagi, tárgyi, ideológiai, politikai, szellemi, kulturális, blablabla feltételekben valamelyiket meg lehet határozni. S akárki akármit mond, az embernél is, az is véges. Az kell legyen, a végtelennel nincs mit kezdenünk, ahhoz hülyék vagyunk. Persze, ha valami fontos hiányzik, akkor jön, hogy na majd meglátjuk. Attól függ. Függünk a döntésképtelenségben. Tulajdonképpen elodázzuk a dolgokat, attól függ, az összejön e. De csak akkor. S vannak, akik így pöcsölik el egész életüket. Nem elég, hogy csórók, kétszer azok, duplán. Ha a lista béli fontos dolgok megvannak, ahogy a legelős, tehénkéses dologban említtetem volt, a többi meg lehet csinálni. Ja, a jó dolgokért meg kell dolgozni, miért valaki mire gondolt? Kell még ragoznom? Hogy egy placc, egy pódium, már elég a Mahábháratához? Lehet még az se kell. Úgy sejtem, a dolog oda megy le, a baj velem van. „Jó jó, majd meglátjuk, attól függ. Itt van ez a figura, csak nem tökéletes. Vannak Anna frankok, akik perzsa királyfikról álmodnak. Nos, ez nekem nagyképűség, vagy inkább pökhendiség. Ignorance, ahogy az angolban van, ott tudatlanságot is jelent. De van, amikor ez a kettő ugyan az. Nekem, nálad, nincs mit meglátni. Semmit sem kell semmivel csinálni, úgy is jó vagy. Vagy te, s kész. Mit lássak még, ó, istenem, amit nem láttam? Mi van, hülye vagyok? S ennyire? Onnantól már csak az van, hogy te is igy láss engem. Onnantól fogva – mikor kiderül van mindenünk a kertészkedéshez, a pékség nyitásához,

a betegek ellátásához, a festmények festéséhez, a komfortunkhoz, a megélhetésünkhöz, s ebben megegyezünk, már nincs miért várni. Tudom, mennyire hiányos, minden pontba bele lehet kötni, ha valakinek az a célja. Viszont ennyiből már érteni is lehet. Ha valaki meg abban utazik. Nekem se időm, se erőm, se kedvem, se semmim sincs toporogni. Úgy érzem, hogy akkor inkább nem. Akkor azt csinálom, ami tőlem függ, s amit szeretnék, meg kell. De ha ez igaz, márpedig az, Akkor úgy lesz vége, hogy még csak esélyt se adtunk, az meg egy agyrém, nem? Ennyire jól megy? Mi lenni ennyire jól? Azt vélem, érzem, sejtem, hogy - eredendően velem van a baj, azaz én vagyok túl messze, neked, tőled, s nem teccem. én vagyok az oka a bizonytalanságnak, s az ok. Értem én. Ez a „Majdnem, de mégsem", de, de, de? - majd..... lehet..... Soselehetudni. Hát ez nehéz. Én sem csinálnám, ha bajom lenne veled. Ezt totál megértem.

fogolyként, pedig már mindjárt május

a hülyeség, a faszság, a bugyutaság rabja vagyok, még mindig. Most két nőé, a Jill meg az Jégnéző. Elegem van az agresszív buta nőkből. Akik vagy átvágni, vagy megvenni, de mindenesetre kihasználni akarnak. Jönnek, újra és újra, lógnak rajtam, simlisek, rafinálta, manipulálnak. Szerintem a bajomra játszanak, hátha észere sem veszem. Amint a hajót sikerül eladni, véget vetek ezeknek. Na meg még itt van a válás, a nyugdíjam. Rettenetesen föl tudnak idegesíteni, néha úgy érzem kapok mégegy agyvérzést, pedig asszem, akkor annyi. Kampó. S tudják, de nem érdekli őket. Önző genyák. Ráadásul ott van ez az alacsonyan szálló lét, a „mítosztalan, pátosztalan", ez a jó kis hazai. Itt az ember mindent megutál, kiábrándul, elsorvad. Zenét hallgatni is óh, mint egy ősember. Ezek ebben élnek. Együnk! Locsognak. Elképesztő faszságokról. Még a legnagyobb nyomoromban is magasabb szinten voltam bárhol. S mennyi mindent sikerült letisztáznom. Ezerszámra. S itt van ez a néhány kis szívós maradék, ami nem akar menni. Úgyhogy muszáj lesz erőszakkal kitessékelnem. Másképp nem lesz belőlem kalapos inas.

Erna levele

Örülök, hogy írtál és annak, amit írtál. Ez hosszabbra sikerült, mint gondoltam, de túl rövid, hogy valami lényegeset megtudj rólam.

Úgy tűnik ő az.

Első találkozás Pesten Ernával

Ott aztán ránk zuhant a valóság. Meglátta az erősen őszülő, ráncos, dagadt pacákot, s kész, az egész egy kényszer lett. Igyekezett, de végig ott volt a tüske. Éjfél elmúlt mikor eljöttem. Dumáltunk, sétáltunk, meghívtam vacsorázni, mutogattam, meséltem neki az életem, a képeket mindenemről, kitárulkoztam. Aztán ő is előjött, hogy van egy autista gyereke, akinek megmentése az egyik fő célja. Egy panzión gondolkodik, ahol alkalma lenne valami sertepertére, hogy emberek közé mehessen. S hátha még valaki fel is fedezi, s kicsippenti. S hát én is meséltem a zűrjeimről. (egy részéről, mert ugye az Jégnéző nincs benne, még az se, hogy a Pacukától hp-től el se váltunk. Az adósságomról sem.) de a Jillt elmondtam, úgy-ahogy. S persze, húzta a száját, meg is jegyezte. De kitartott. Mint a Pacuka. S hát picike. Semmi seggén lötyögött a fekete vászonnadrág, keresztbe-kasba trikók, mell semmi. Na, ez a nő. S igazándiból semmilyen lényegi s mély dologra nem reagált, amit írtam neki, csak el elkapta a fonalak végeit, s megszopogatta, meghúzgálta, mozogjak a végén. Me-e-eg, később az is kiderült, hogy nagyon ügyesen mindenféle idézeteket küldött válaszul. Ne kelljen gondolkodni? Amit persze én, szentimentális barom, azonnal meg is tettem.

glamour, bemutatkozás helyett: ler

egy kép:

olyan húsz körül lehettem, s ilyet még a jóházból való művészgyerekek nem láttak. Vagány, aki beat versekkel, Dylan Thomassal, T.S. Eliottal szórakoztattam őket. Körém gyűltek, s rajongva hallgattak. Akkor épp egy baszom teherautót vezettem, s összeszedtem az összes stoppost az M7-esen, s fölkanyarodtunk a Tihanyi Apátsághoz orgonahangversenyre. A verseimet silánynak tartottam, úgyhogy nem bántott, mikor a híres költő nem ért rá meghallgatni. Az irodalmi cár

lánya meg kikosarazott, mert csak szimplán csóró voltam, nagy szerencsémre. Ismerem mi történt vele, s halálra rémíszt, akár ott is lehetnék...Úgyhogy elindultam másfele, valami véresebbe, ahol inkább meg lehet a létben merülni, mert az nem valamiféle városi attitűd, allűr, excentrikus beállás. Ahol úgy megmerül az ember, netán azt se veszi észre, ha levágja a fülét.

A Mindenki ismeretlen útja.

Nem pénzért, nem hírnévért, hanem mert kíváncsi mit takar a megnemértés. „ahol megtanuljuk bőrünkkel érzékelni, ha valahol hullnak a jázminok. „A nehéz munkát, a tanulás keservét, az emberi dagonyát, a szerénységet, s a minden szeretetét. Utólagos engedelmeddel megnéztem egy kis videót a munkáidról. S az első gondolatom az volt, hogy mit akar ez a nő tőlem? Én egy vadbarom vagyok ehhez a kellemléthez, ezekhez az árnyalatokhoz, ehhez a *glamour*-hoz. Hiszen ott annyi charmos, jóképű, karcsú, s elegáns nüánsz van, amiről nekem nem akart lenni mélyebb ismeretem, az én utam másféllel vezet. Abban lehet mukkanni sem tudnék... S persze, fordítva ó, hiszen azt hiszem minden pici mozzanatod úgy értem, úgy tudnálak szeretni, de úgy. Sejtve, értékelve minden hősiességed, bátorságod, fáradhatatlan intelligenciád, amivel azt a szalonmosodát a válladon cipeled. Mint a Lorca az állatvilági, buddha-szamarait. Csakhát? Valaki azt mondta, hogy néha az ismeretlent csupán egy hajszál választja el a zsenitől...Ha én téged innentől fogva szó szerint eltartanálak, velem élnél, minden időd megvolna arra, hogy fessél, hagynálak, szeretném azt, amit szeretsz, és így tovább és így tovább, akkor idejönnél? Ez hiányzik, vagy valami más? Ez most itt nem egy ajánlat, ez egy kérdés. S nem is kell rá válaszolni! Sejtem a választ. A művészeted mögött nyilvánvalóan hatalmas munka, hit és szeretet rejlik, az Upanisadoktól az Ezeregyéjszakáig. Bizonyos értelemben minden alkotás mögött szakmai tudás van, s az meghatároz, elkülönít. Vannak, akik könnyedén át meg át járnak a falakon, amit az ember ostobán teremt a nagy egység között. Valahol minden ugyan oda gyökerezik. A nézőpont körbe forgatása kitágítja a teret, ez biztos. A kérdés,

valaki, hogy képes közben épelméjű maradni? Nekem a Lorca minden idők legnagyobb művésze. Nem tudom, mi lett volna vele, ha meg nem ölik azok a genyák. Őneki nem voltak falak. (ha most betoppanna, nyakörvet kötne rám, mint a Vergilius kutyája örökre követném abba a nagyobb világba...) Te akarsz ebben tovább menni? Én igen. Egyáltalán van más út, választási lehetőség? Vagy marad a baromlét, baromhalál? Tudom, dadog itt ez az egész, jajj, de nem tudok mi között választani. Tűzre juthatsz, vagy a lángra. Alkotás? Ez az ára.

Jack

Mit gondolsz, mit nem tudok rólad? Levél a művésznőnek

Mindent elmondtál: a kiújuló szőrszálad, hány gyógyszert szedsz, ismerem az életed, a családod, a múltad, a munkád, az anyagi helyzeted, az emberi célod, a vágyaid, sok-sok képességed, láttalak, éreztelek, szagoltalak, hallottalak, s néztem a csudás szemeidbe. Nem tudom más mit lát, látott benne, nem tudom, te mit gondolsz magadról..., de ahogy ott kapcsolódtak a dolgok, a hangod, a hanglejtésed, tele bársonyos szirmokkal, kacagáslevelekkel, szíved véletlen napkitörései, miket puha aranyalmaként halmoztál rám, anarchizmusod, ahogy homály hordákat vezényelsz puszta képzelettel, s hogy hőkölnek törékenységedtől vad gorillák. Szép sorba elképzeltelek. Tévedek? Kis amulett lámpásod és diadémreflektorod világítja be a képzelet vákuumát, a színpad és a nézőtér közti senkiföldjét. Aztán ahogy körbe rugdosott bádogdobozként, csörömpölsz hazafelé a nagyvárosi éjek sikátoraiban. Éreztem apró kezed madár lüktetését, s elképzeltem, ahogy szemeidet védted velük, a városi rengetegbe vezető úton, alul és felüljárókban, lapozgattam nagy képeskönyvedben, loholva utánad a Színház tükör, pozdorja és tüll-labirintusában. A háttérben egy fehéringes karmester egy fogassal hadonászott. Kacsintottam a pucér fantom hősöknek, fulladozó angolnák, izzadság gyöngyöt csipegettek a függönyökről, s tükreiket nyalogatták. Legalább is úgy tűnt. Pukedliztem a lekvárban pancsoló bohócoknak. Csodáltam, ahogy háttal méregettél, s ahogy egyensúlyoztad tépelődő konyhai mérleghintánkat. De nekem repültél fönt a trambulinon, kis szoknyádban, lábaiddal kalimpálva, fényből árnyba, árnyból fénybe s a napkeleti királyok égre emelt

ujja s orvvadászok célkeresztje követett. Én meg csak ültem a hokedlin, valami varázslatra várva, de elrepültél, pingált bolygókat fennkölten megkerülve, más galaxisok felé! Ez sajdult belém, földet érésem tompa puffanása. Egy ember összes tömege a lelke. A többi az, ami a karmikus zsibvásáron jut neki, valahol India vagy Bugac-alsón. Figyelj, én tudom báját, kellemét, küllemét, mérgét, s minden női trükkjét Afroditének, s nem érdekel. A szép ráncú földi mása, az igen, az, ami nekünk jut, van, s amiben mi vagyunk, hú, végső fokon az, - maguk a pökhendi istenek követhető lépte. Nélkülünk nem lennének. Hát úgy könnyű nekik, lennének itt. Mióta ismerlek, kis madzagon botladozok körötted, lábujjhegyen mutogatok, amim van, s terjedek feléd, Azt szeretném, hogy kapd tőlem, aki vagy, az íz, harmónia, lüktetés, lélegzet felismerését megismételhetetlenségnek, úgy, ahogy én, látlak. Szerintem én téged nem csak nézlek, hanem látlak. Gázeles törökmézedet, mire fogam rákapattad. Tetszel, s bíznék benned. Jókisszilárdpontja lehetnél a trivia ingoványnak. Még akkor is, ha viszketős trópusi installáció sokszor, a dühös vérengzésed! Kell neked egy férfi..., aki vigyáz rád, kényeztszeret. Belülről hullámzik veled. Megtalál gyémántlabirintusodban. Bár nem lehet könnyű. Mert két műszakodban hol egy szabadtéri punk hol, hol egy szalon Seherezádé vagy. Meg még ki tudja mi? Navigáció tornyát vesztett hibrid attitűdű, germánbombázók dadája vagy identitásukban hunyorgó szibériai Raszputyinok világítótornya. Jönnek minden felől, s lábaidnál landolnak. - Tessék mondani, ugye ez Európa? „Jelmezt, s enteriőrt szeretnénk.! Ha lehet kitűnő és legyen olcsó. Ez egy jó, mondták, ez egy jó hely. Már megbocsáss, te, ha ilyen jól tudod, akkor mért kérded, s mit vársz tőlem, ha ennyire sem tudod? S sorba megmondod, ki hány éves, hol a bibije, s mi a diétája. De ennél még sokkal, sokkal több. Csak már folytatni se merem. Csak már az is baj lenne, netán, ha folytatnám, mi tetszik rajtad. Gyanút fognál. valami faszságra szimatolnál. Hátsó szándékot trombitálnál, mit tudom én? (ahogy ezt írom, azért tudatában vagyok annak is, hogy na, ja, persze, még kiderülhet valami, előjöhet egy prücök. Én nem vagyok ilyen prücökfüggő, mit mondjak. Mikor látok egy elefántot jobbról, tudom a bal oldala is akkora, s milyen, jajj. Egyszer, ifjúként udvarolni próbáltam egy lánynak. Ez meg a másik véglet..., Gyönyörű volt. „Pont olyan”. S verset írtam neki, istennőmnek. S találkoztunk. Az volt a neve, hogy Joó Mária. S aszondta: Figyelj, sajnálom, hogy te engem annak látsz, de meg kell mondjam, hogy én csak egy egyszerű jómari vagyok. Valóban? – kérdeztem. Sajnálom. De magamban azt gondoltam elmenőben, hogy „akkor baszódjmeg jómari”. De van ilyen,

urambocsá. S a híres „azt tagadta, meg amit ér” nem mindenkire illik. Viszont. Tudom, vannak velem, Körülöttem bajok, a zaccjósoknak ennyi: sorry, ide jutottam. S az egyetlen kívánságom, szókratészi, „ha kilépnél a napsugár elől, fenség”, De semmi olyan hibát nem látok, amiért békében nyakaznak, nem korrigálható, s visszafordíthatatlan. Sőt. Ahogyan én itt összeraktam, tudomásom szerint megüt egy élhető mércét. Kínosan ügyelve minden lényegre, apró részletre építettem a világom, önmagam. Ami persze nem biztos másnak jó, elég, vagy vonzó. Félszemmel az égre nézve csináltam. Miért is kéne, más legyen? De, akinek ez nem ismerős barlangrajz, mondja azt, kösz, nem. Én egy déli néger vagyok, felénk nincs hó. S ez még akkor is igaz, ha” lombárny alatt vetettem ágyam, s ébredtem a csönddel teli, első őszi hóban.”

A mismásoló homályosítást, feszengést fontos dolgokban, nem állhatom. Jó vagyok, vagy sem. Ha nem, hagyjuk, ha igen, akkor egymás felé, egymásba, egymásért, meg amit szeretünk, menjünk, fogjunk hozzá, nincs mire várni. Köpjünk a kukákra, tüsszentsünk együtt a csigára, fedezzük fel az ezoterikumot rejtett ösvényeken, adjunk párnát a téglán fekvőnek, akasszuk le a szögre akadtat, drukkoljunk a fonalán rohangáló póknak, „csatangoljuk a holdas éjbe, még,” hiszen „kardról is lehull a hüvely, Mint lélekről a mell, nem. Mert még akkor sem biztos! De legalább elmondhatjuk, hogy megpróbáltuk. És? Ha nem, akkor annyi. Az egy másik út, nekem, valószínű az egyedülléte. Az is oké. Megérkeztem a monostoromba. Én nem erőszakoskodom itt, nem sürgetek semmit, mindketten szabadok vagyunk, nem tartozunk egymásnak semmivel. Csak azt mondtam el, én, hogy gondolom. Hátha eddig nem jól tettem, valami félreérthető volt. Never say never. S elnézést kérek minden görbült hajszálért, ha ilyent okoztam, s adios, so long Szépséges Hölgy, Majd keresgéllek az égen. Diotimám.

Jack

Az alázat végtelen □ler,

Bonyolult ez a kérdés, s beleestem abba a hibába, mikor valaki azt gondolja, hogy amit ő ért, azt más is. Pedig, hogy szoktam ezért haragudni! Innentől kezdve csak billentyűket nyomkodok majd, hátha bejön az a hang, amin te is ugyan azt érted. Beszélhetnék erről vulgárisan, akkor lehet könnyebb lenne, de ez hazardírozás egy szent amulettel, azt nem lehet. Úgyhogy marad a hosszabb, s bonyolultabb út. Egész életemben próbálom megértetni, hogy van egyszer ott Kint valami, meg én. S hogy itt nem énrólam van szó, hanem ARRÓL ott

kint. Én nem csinálok itt semmit, csak megpróbálok megfelelni. S amit én jóságnak hívok. Megpróbálok jó lenni...Meghajolni, mint a japán teázó bejáratában. Nagy naivan azt gondoltam, hogy mindenki ilyen, legfeljebb nem tudja, nem látja, amit kell, s hát mondtam, mutattam. Van a Goldingnak egy könyve, az Utódok, ahol arról ír, hogy hogyan vált ketté az emberiség. A CroMagnoni, meg a Neandervölgyi? S hogy mindegyik hasonlóan néz ki, nem majom vagy varacskos disznó. De egy világ választja el őket. Mert az egyik fejében már megduplázódott a valóság, a másik meg szűgyig még mindig egy állat a lét szűk ketrecében. S ez most is van, nem vagyunk egyformák. Én úgy látom, hogy ezért is van a sok baj. Az első egyfajta idealista, mert hogy ideák vannak a fejében, azok nyomják előre. Absztrakciók. A rohadt életbe, képes erre!!!!Ettől épül a templom. Ezért teszik a hangot a harangba. (láttad az Andrej Rubljovot a Tarkovszkijtól? A kezdő képsorok, a repülés a léghajóval, na meg a harangöntés, phű.) s mint tudjuk vadon a falu templom nélkül...Viszont a másik meg beletelepszik, s azt gondolja, az egy ól, barlang. Szóval, mint a Lorca Kisfiúja én is mindig kitárom a szívem a nyílt tengernek, s valaki görcsös fakezével belemarkol. Hogy van ez a harc, ez a konfliktus, mert mások vagyunk. S erről te is írtál. Nos, itt van valami, amit én megfigyeltem, s ami nem biztos úgy van. Hogy azok, akik anyagban utaznak, anyag az eszközük, könnyebben elkövetik ezt a merényletet. Igen vékony, s láthatatlan választóvonalak vannak, s csak mindig utólag derül ki, a gonoszság. Valahogy én úgy vélem, mindannyiunknak más a pályánk a központhoz képest. S onnan, az anyaggal való foglalatosságból könnyebben lehet a realizmusba, a naturalizmusba, a vulgaritásba lecsúszni. Erről is beszéltél. Most már megpróbálom rövidebbe: tehát a keramikus, a szobrász, a textiles, a designer, mindig farkasszemet kell nézzen a könnyű kiúttal, csinálhat valami frappánsat, esztétikus, formait vagy praktikust. Műve lehet eladható, ünnepelt és keresett. Azaz igazolt. Az eszmékkel dolgozó embernek nincs portékája. Így nincs. S persze nem is ez a lényeg, nem is ezért beszélek erről. Hanem azért, mert én számtalanszor azt tapasztaltam, hogy a manuális, s a nem manuális alkotó között van, lehet egy konfliktus

helyzet. Egyik lecikizheti a másikat, elidegenülhet, ellenséggé válhat. Ezért említettem költőnőket. Már hallom, zuhognak az ellenérvek, s jó, ott, s abban az esetben nem igaz. De mégis van ilyen. Megérteni a Kundéra címében a leglényeget, azt sugallja, itt eszmeiségről van szó. Mondok egy másik példát. A műalkotás az, nem a kép, hanem annak égi mása, mondta Arany. Ha jól emlékszem. De láttam én olyan szőttest, ahol valaki képtelen volt absztrahálni a dolgot, s egyre csak azt hajtogatta, hogy a képnek, amit ábrázol az a címe, hogy öreg fa. Ami jó, csak ennél mélyebb rétegek is vannak. S itt talán elérkeztem oda, hogy ki tudom bogozni, amit akarok, s válaszolni a kérdésedre. Mikor én ezzel az emberrel voltam, s én beleláttam valami mélyebb szubsztanciát. Mert megkérdezték, én mit látok. S fél szememmel az orchideákkal feldíszített, alkonyatban illatozó fát néztem, csak gy icipici lépést próbálva tenni, ezt mondtam: az Öreg fa álma. S hú, nagyon tetszett! Hú de jó volt! Én így fordultam az ő világához. De, amikor fordítva kellett volna, s neki meglátni az én dolgom, mondjuk az eszmeiséget, akkor kakukk. Az baromság, az semmi. Nincs énnekem tudományos magyarázatom ezekre, körül tapogatni tudom. S azt az előző levelet, még a videód megnézése előtt írtam. Onnantól elveszítette a jelentőségét. Mert ott nálad nem szép anyagok ügyes elrendezéséről, mozgáskoreográfiáról, - azaz csak formáról van szó, hanem tartalomról is. A forma is tartalom, ez fontos. Tehát én azt próbáltam kutatni, hogy te milyen vagy. Melyik oldalon állsz. De ez már nem kérdés, s eltölt a torkomon kiugrani akaró szívem elviselhetetlen létezése. Az izgalom, hogy te mélyebb vagy, te látod, benned bízhatok, te hülye vagy, őrült, megszállott, látó, s értő. Hogy mondjam egyszerűbben. Mert, mert, mert, ha nem ilyen vagy, akkor lehet félnék tőled, hogy te is „csak egy olyan egyszerűen nagyszerű vagy, aki primitívsége szilárd tudatában másokat, az érzékenyebbet, a bonyolultabbat visszakézből, s lazán lebunkózza. Így már érthetőbb? S itt van még a lényeg. Mert itt nem énrólam van szó, ahogy ezt kezdtem. Nem az a történet, hogy én most megsértődöm. Nonono, nem. Senki énhozzám piszkos kézzel nem nyúlhat. A jót, nem lehet bánta-

ni.... A probléma a szépség, a jóság, de még ezen is túl a nagy és csodálatos egység lapulásával van, s persze azzal, ahogy ennél az embernél a legfontosabb dolog hiányzik, az alázat. Lehet asziszi, hogy márpedig. Ja. Csak nem eléggé. Ez a világ tényleg csodálatos. S az, aki ezt érti kiváltságos.

A szenvedésről, egy régi lerágott csont ller

Itt egy sztori, tanulságos, nem győzöm embereknek elküldeni:

- Egyszer Miamiban, egy hurrikán után egy idős festőnő házán szorgoskodtam. Ez a viszontagságaim kellős közepén, abban a felütés erdőben történt. S megkérdeztem tőle. – nem értem, miért kell ennyi szenvedni, miért? S amit mondott, az egy életre megváltoztatott mindent. Tudod mi az igazi szenvedés? Háát, mmm. Mondjad. Amikor egy fiatal pár wake up in the morning, without spirit in their soul." (Amikor egy fiatal pár üres lélekkel, spirit nélkül ébred a reggelben. Angolul írtam, a spiritre nincs olyan szerteágazó és mély megértésünk, mint az angolnál.) Még hozzátette. Te hiszel Istenben?

Na ja, hát persze, mondtam. Nos hát, ez azért van, hogy tanulj. S kaptál hozzá valamit. Kiválasztott vagy. Áldott. Élj hát vele, örülj neki, te nem szenvedsz, hanem ragyogsz, s fénylesz, s boldog vagy.

Elképedve néztem körül. Nahát!??, s mint a mesében, egy tágas teraszra léptem, innen messze messze, már majdnem a végtelenbe látni.

Jack

Közben a bíróságokat is hívtam, a válással sincs semmi.

Egyszerűen elképesztő. Össze vissza küldözgetik a dolgaimat, s március óta nem történik érdemleges. Ebből az lett, hogy fél háromkor indultam el. S természetesen már az autópályán kellett mennem, matricával, s mint egy őrült. S odaértem! Ha nincs a Keleti körüli felfordulás, a sok egyirányú utca, pontban ott vagyok. De így is csak pár percet késtem. Aztán jött a már említett vizit. Az elhatározásom az volt, hogy mindent bedobok, ezt a nőt meg kell szerezni. Totál meggyőztem magam, hogy minden áron. Pedig láttam, bibi van, az első perctől fogva. Megöleltem, magamhoz szorítottam, bókoltam. Séta közben megfogtam kis kezét, hogy kéz-a-kézben is legyen. Átöleltem a vállát. Meghívtam kajálni. Előtte egy házat akart mutatni,

ami tetszik neki, ott a környékükön mentünk körbe-körbe, de nem találtuk, nem is érdekelt. Kapkodós, zavart társalgás. De mindjárt az elején mondta, márpedig jó marha nagy dagadt vagyok nem erre gondolt... Az étteremben már nagyon unta a banánt. Panaszkodott, hogy nincs köztünk összhang, s hogy lehengerlő vagyok. Aztán mutogattam neki a képeimet, a szar videót, amit az utolsó percben csináltam neki itthon. Végi nézte, lekisért. De előtte már mondtam neki, hogy látom, ez veszett fejsze. Később azt mondta, hogy „legszívesebben átölelt volna, s úgy tarott volna, olyan szomorú voltam. Hát persze, micsoda egy baromság. Ráadásul igencsak vártam, reméltem, sóvárogtam, mondja már, aludjak ott. De ez már eleve ki volt zárva, randi, s kész, tiszta hülyének nézett, amiért én nem így gondolom. Vártam, hátha meginog, ingott is, de ez egy kis kemény nő. Mása sincs, a keménysége. S ami a lényeg, hogy ő valójában keresgél, megoldás akar a gondjaira. Nem hősszerelmest, egy jó pasit. Ha az mégis annyira jó, akkor talán, de én meg nem vagyok az. Valahogy ki kell bújni, félre kicsúszni. S újra és újra eszembe jut az Imola, a Edit, hogy igen, azért milyen jó is volt. Ó, milyen boldogok voltunk az Imolával. Életemben nem csókolództam olyan mennyit. Életemben nem élveztem egy nő besimulását csók közben. S hát eldöntöttük, ott helyben az egész mindenséget. Pedig még kis gyerekek is voltak. Mondta is utána az Imola, micsoda egy erőszakos alak voltam, ami persze egy őrhely. Szívvel lélekkel benne volt ő mindenbe. S hát a Edit! Jó sokat dumáltunk, Skypon, megmutatta a melleit, incselkedett, én is mutassak valamit, ja. Jó volt. S röpült, szerelmesen hozzám, minden formában. Mikor megkérdezem, ahogy beléptünk kunyhómba, mi van a dugással, nem fáradt? Mondta nem, s már dobálta is le magáról a ruhát. S jó volt, pedig ó, hogy féltem ettől. S hát Ernuskám Rozikám is célozgat minden félére, utólag, ki tudja mi lehet még belőlünk, de a hideg s rafinált számítás ott van minden mögött. Nem tudom mit akar, de pont itt téveszti el a dolgot, nem lesz ebből semmi. Szerelem nélkül részemről nem lesz áttörés. Semmi sem lesz, mondom most. Mert még nincs vége.

Hazajőve éjjel, zuhogó esőben, már megvolt, mit írok neki. Két óra volt, éjjel. Örültem, hogy vége. S másnap megírtam neki, hogy hát sorry, örültem a szerencsének.

Erre visszaírt, hogy „hát az csak nem úgy van". nem jól tudom. S itt az Imola rafkóssága jut eszembe. Ő is állandóan ezzel a dumával jött. Hogy én milyen korlátolt, bamba fasz vagyok, fogalmam sincs dolgokról. Majd ő megmutatja megmondja. S komolyan el is töprengtem a dolgon. Itt van ez a csupaszív mamlasz, ezzel azt lehet csinálni, amit akarunk. A folyamatosan jövő szerelmi vallomások, rajongás, dicséretek bőven megteremtik a valuta alapot hozzá. Ó, hát ezzel mindent lehet. S persze lehet is. Elvittem a Izukát, a hp-t Amerikába. Ez nem elég? Még mindig a feleségem, a rohadt életbe. De nincs itt, ennek ellenére, semmi baj. Jó pap is holtig tanul. Aki nem tudja a mások bőrén, az a magáén csinálja. Ez az én esetem, önmagammal. A lényege az Imre Samu híres mondásában van. Mikor egyfajta öltözői beköpésként azt találtam mondani, hogy „gyerekek, úgy látszik a világ a pina körül forog, azonnal rávágta, - nem barátom, a világ az én faszom körül forog! - azaz, hogy csináljam először meg magam, hozzam rendbe, s aztán menjek csajozni, de már az én szabályaimmal. Ez érthető, de. Évekkel ezelőtt hangzott el, folyamatosan visszhangzik is. Csak képtelenség. Miközben fogy az életem. A bonyolult. Közben jött egy fűvágó ember, iszonyú zajt csinálva. Úgyhogy most Földváron vagyok a parkolóban. Lemerült a laptop aksija, s valójában azt próbálom, hogy a kocsi töltővel is megy e. Eddig ok. Lesétáltam az út végéig, s hát találtam egy fantasztikus kis részt, ahol a házak véget érnek. S lengyelek campingeztek rajta. Van eszük. Gyönyörű. Az egész hely az, ez tényleg nekem van kitalálva. Fogok ide jönni többször, sehol senki s az ember lábánál ott az egész tó. Mennek a vitorlások, jó idő van, bár kicsit hűvös még. Ilyenkor totál eltellik a lelkem, nem is igazán bírok magammal. Most a Gil Herront hallgatom, fantasztikus. Tényleg mindenem megvan, hogy boldog legyek. Egyszer le kellene állnom, s villámgyorsan kielemezni a kurvaságom, amiért még mindig ebben a rohadt hamis tudatban vergődök. Miért

nem jó, ami van? Ez a nő ügy, persze. Tudom én, valahol jogos, s normális a vágyakozásom, a l*onging,* hogy megmutassam-megosszam valakivel, akit szeretek. De ez az örökös keresgélés, hiábavaló kudarcsorozatok, veszteségek, sokkok oda vezetnek, hogy még én magam se élvezem, amim van. s talán ezért is van ez a szörnyű türelmetlenség, kapkodás, hogy dűlőre jussak. S legalább valami nekem is kerekedjen jusson. Asszem hazamegyek. Kicsit még jobban fel kell készülnöm az életemre. Már annyi mindent elrendeztem, de még mindig nem az igazi, apró részletek hiányoznak. Azt mindenesetre megfogadtam, nem fogom a kincseimet olcsón kiárulni. Boldogitani embereket, akiknek fogalma sincs semmiről, s akiktől én semmit nem kapok. Vagy majdnem semmit. Tényleg mindenem van. A nőn kívül. Hát, ez van. Még élek.

Máj. 7. Összetört tojások, bezáródott macskák, kiscsirkék, kiscsirkék
Május 8. Drasztikus angyali beavatkozás egy idióta életébe

Hát igen. Magamtól nem fogom föl, mi lenne nekem jó, mi az érdekem, mit kellene csinálni, így aztán be kell avatkozni. S hát biztosan semmit nem lehet tudni, mint tudjuk, így aztán marad a jelekből való olvasásig, ill. A valóság olybá felfogása, hogy nekünk jó legyen. „Kicsavarása" mondják egyszerűbb népek. S ha innen nézzük, mindaz, ami az utóbbi napokban, hetekben történik, már „megint nem véletlen".

Pontról pontra, s nagyon lassan araszolok ki a nyomorom pókhálóiból, kicsit lazult a szorítás, s nem azért, mert nem sejtettem, hanem mert bizton nem tudtam. Így aztán szükség volt egy külső tényezőre, ami helyre rak. Az

Jégnéző jelenléte, léte, erőszakossága elmondhatatlan nyomás rajtam.

S persze félelemből, óvatosságból szinte láthatatlan aprólékossággal igyekeztem megszabadulni, belőle, tőle. De nem igazán. Ahhoz belül kell megerősödni, magabiztosságra szert tenni, akkor majd talán működik. A jóég tudja meddig volt, itt, tíz napig? Az több mint két hét, ha beleveszem a körülötte lévő zavart, amit okoz. De ez csak az egyik fele. Mert nem csak mentálisan okoz káoszt, hanem ezzel az agyament zabálással rossz útra térit fizikailag is. Itt-ott már tettem valamit, - kínnal keservvel, erre jön, s mindent tönkretesz. Együnk! ez az egyetlen tevékenység, amit lehet vele csinálni. Nem jól mondom, még kettőt: baszni, ha azt annak lehet nevezni, meg kóválygogni

a semmibe. Baszni mondom, nem szeretkezni, mert az képtelenség. Fizikailag is lehetetlen. Alig lehetséges. Mentálisan is. Mert annyira taszít. Felmerült bennem, hogy na, ez már megint egy olyan nő, akit nekem kellene megváltanom. Akinek soha nem volt jó. Nem volt orgazmusa. Olyan primitív, hogy nem áll össze benne. Csak nagy, durva ösztönei vannak, iszonyú élete, erőszakos, mohó, s főleg türelmetlen, az már kiderült, hogy a férje frigidnek tartja. Ami persze egy elképesztően primitív megfogalmazása annak, aki. A dominanciára való hajlama mindent tönkretesz. Persze egy fiatal kan kéne neki, de annak meg neki nem kell? Valószínű. Vagy még azt is leveri az oroszlánsága? Egy biztos, a nő nem normális. Öreg korára – különösen ennek a szexuális forradalomnak a hatására, ami az Index segítségével is zajlik, totál vérszemet kapott, hogy addig nem hal meg, míg nem lesz orgazmusa. S én leszek az, aki ezt megteszi neki. S próbáltuk, türelmes, de én nem tudok, s szeretnék órákat kínlódni egy hályas nővel, hogy majd hátha. S hát próbál szenvedélyes lenni, de ezek inkább hangok, hátha azok segítenek. Fantáziál is már bőven, egyre jobban belemegyünk, együtt nézünk pornót, de mégse jó.

Persze velem is van baj, félig impotens vagyok tőle. Ezt gondolom, -tőle. Mert elég jó erekcióim szoktak még mindig lenni, de az elmebeteg kóválygása, mohósága, erőszakossága, a hurkáival párosítva minden lelkesedésem, pontosabban vágyam megfagyassza. Valamit haladtunk előre, szó szerint is, már bent is van, de olyan, mintha egy ragadozó kagylóba dugná az ember. De még más is lehet. Nagyon gyanús nekem, hogy valami kémiai taszítás is van itt. Mert régebben, amikor még nem volt ilyen kövér, akkor is hasonló tünetek voltak. Valójában ő a legközönségesebb nő, akivel valaha találkoztam. Igen ám, de én is az lettem, legalább is a tömegemet tekintve. S a legutóbbi két nőm, végül is elég jól tolerálta, a Edit az biztos, mert elmondhatatlanul élvezte, s ő volt, akit eljuttattam a hüvelyi orgazmusig, ami soha nem volt neki. A pacukával is jó volt, bár az meg egy ősember volt, s én azt hiszem, végül is eljutott odáig, csak azt sem tudta, hogy az az! Mondta is. „ha az ember tudná az milyen, még esetleg akarná is, erő-

feszítést is tenne érte. Hm. Mindketten vékonyak voltak, ezért is választottam célzatosan őket. S igy legalább az ő hájuk nem volt a dolog útjába. Így aztán kombinálva az érett férfi technikájával tényleg jókat szeretkeztünk, ebben biztos vagyok, mondták. S jöttek hozzám, akarták. Még a pacuka is. Igy aztán – megint csak araszolva, eljutunk az Jégnézővel is oda, hogy megy lefele ez a dolog. Úgy ment el, hogy ugyan félve a cirkusztól, de megkockáztattam, hogy el se kezdtük. Ó, pedig, hogy céloztatott rá, próbált gerjeszteni. S nem balhézott. Szép lassan kényszerítettem rá, hogy lássa már be végre. S persze félig gondolhatja azt, velem van a baj, impotens vagyok, sugaltam is neki, ja, velem van a baj! Netán úgy könnyebb, nem? Pedig tudja. Azt szokta kérdezni, hogy mi a baj, megijedt? S pontosan ez van, megijed. Még ezt is elismerném, de ennél is rosszabb. Elmegy a kedve. Valahogy, fizikailag se jó. Emlékszem, hogy a Pacukával éppen csak beértem, s máris a menyország volt. A baromnak varázspuncija volt, illetve a biológiai affinitásunk volt jó, a kémiai. Mint ismert, van ilyen. Csiklandozott, szívott, elektromos feszültséget keltett, s majd meg őrültem, hogy nem menjek azonnal el. Mondtam is neki. De fénykorunkban ez mennyei volt. S miután nem kellett vigyázni, mint az Imolánál, hatalmasokat élveztem. Tele fröcsköltem az imádnivaló barlangrendszerét. Soha senkivel úgy, legfeljebb régen a Jillel. De az már olyan messze van, olyan. A Edittel már zavaros volt a dolog. Mert alig, hogy fölfedezte, neki is lehet jó, rástartolt. S emlékszem milyen feszültég keletkezett, hogy akár először legyen neki. Ami olykor akár jogos is lehet, csak itt meg némi zavar keletkezett a férfi identitásomban. Pedig régebben milyen mester voltam ennek, még élveztem is, ha a nőnek jó, sokszor hagytam a magamét. Sőt, volt, hogy addig hajszoltam, míg menekülni nem kezdett a kimerültségtől. Ezek az ember szexéletének aranykorai.

A vicc, vagy tragédia? hogy erre még most is képes lennék, úgy érzem. Csak lenne egy olyan nő.

Az Jégnéző nem az, s meg is kell szabadulnom tőle. Eszembe jut a Dawn, azzal is ez volt a helyzet, ide jutottunk volna. Még jó, hogy a

körülmények nem kedveztek az együttlétesünknek. Alighogy egymáshoz értünk, elkezdett szikrázni, s izzani minden. Ezt meg, mióta ismerem, egy germán segrapacsiba megy le. A híres és végtelenül kínos és nyomasztó együttléteink kezdete óta meg van ez. Persze felizgatott, de egy másik síkon, mikor kiderült milyen malacok lehetünk egymással, mindketten reméltük, ez talán majd segít. De nagyon maszturbálás hangulata lett mindennek, ahhoz meg nem kell partner. Amennyit segít, annyit árt.

Nos, itt jön a következő lépés, történet.

Hogy miért, s hogy talált meg engem a Erna.

A fényképén nem látszott, hogy mekkora, nem is gondoltam . De mikor megláttam, fú! Akkora, mint az Imola, kisebb. Egyértelműen az a nő, aki ezzel a szerencsés, filigrán alkattal rendelkezik, s ennek tudatában él is vele, használja, fenntartja. Ez az erőssége, ami persze egy paradoxon. Emlékszem az Imola szarkasztikus önirónijára, mikor valami pasit – egy nemrégi dugópartnert emlegetett, aki megjegyezte, „hogy hát azért az asszony kerek segge az jobb". Mert neki nem volt. S emlékszem, ahogy én is keresgéltem a három utolsó nőmnél, ami nem árt, ha van egy nőnek, valami. Mert mind a hárman elég laposok voltak. Szóval, mikor megláttam a Ernát, első gondolatom az volt, hogy micsoda jó kis faszpörgettyű lehet. Fölültetem, megpörgetem. Mint abban az iráni? filmben az indiai csaj, mikor egy gerendára vetett sálon lógva, dugóhúzóként ráült a farokra, s szépen pörgött körbe. A fiatal pasi kész volt. Lehet elájult. Vagy kipurcant. Szerintem ez minden férfi álma lehet. Pontosan nem tudom, a nők milyen égi dugásra, mire vágynak, de egy férfinak ez biztos nyami. Soha nem érek a mondandómhoz. Szóval, nekem jó lett volna. S a dugást félretéve, azt gondoltam, hogy híres, s már már elfeledett empátiám is működött volna, s úgy az őrületbe tudtam volna a nőt kergetni azzal, hogy odafigyelek rá, csak had repüljön az égbe. De hát nem igy történt. Rám nézett, s kész volt. Nem egy ilyen gusztustalan dagadt vén faszra gondolt. Mondta is, a képen sokkal soványabb vol-

tam. S mindent megpróbált, az egész, első este ezzel ment el, megpróbált a lába közt elképzelni. De nem ment. Túl nehéz, nagy, s még ki tudja mi voltam. Ez már a tabuk s nehezen kifejezhető dolgok fennsíkja, nem mintha nem tudnám, de enélkül is jöhet a sztori, mert nem ez a lényeg. Rettegtem ettől. Rettegtem, hogy azelőtt találjon meg egy nő, mielőtt eljönne az ideje, hogy időm, erőm akaratom van ahhoz, hogy prezentálni tudjam magam, finoman, esztétikusan, karcsún. Nem ilyen hájpacniként. S hát könnyelműség volt. Illetve, végzet. S hát, úgy, ahogy ez nálam lenni szokott, mentem, mikor hívott. S hogy miért? Hát, hogy hátha. Végül is ebben is van némi észszerűség: ha igy is tetszem, még jobb, akkor tényleg jó vagyok. Az előző nők elfogadtak, bár akkor még jobban néztem ki S valamivel megérintett. Mert azért annyira gyenge nem vagyok., hajjaj, tízen évekkel ezelőtt? Hiszen elmúltam hatvan, nem? nem is olyan régen két nőt is elutasítottam. Nagyon nem is esett olyan nehezemre. De itt valamit sejtettem, hogy ő az Ő. Miközben azért kétségeim is voltak, abból, amit tudtam már róla. Rafinált, s hétpróbás tud lenni egy nő, az biztos. Anyám is, a Jill is mondta nekem ezt, s így van. Népművelő, könyvtáros, színház, Rilke, Tarkovszkij, mit mondjak. Azért ez már nem az Jégnéző. S lehet az Jégnéző is belejátszott, akkora volt a kontraszt, annyira felüdítő volt, hogy belementem, sőt. Ahogy föntebb is látszik, totál elragadott a dolog. Most itt van egy hangfelvétel, kíváncsi vagyok, hogy működik. A folytatásaként vettem föl. Jó lenne, ha ez menne, mert olykor elfáradok az írásban, ülésben, de még a beszédre lenne erőm. S akkor később meg be tudnám másolni. Nos itt van: „megtalált a szénakazalban, mint tűt a szénakazalban. És elképesztő rámenősséggel, a legérzékenyebb pontomat találta meg, holott nem is ismert ugye, s addig nem nyugodott, amig nem találkoztunk. Tehát elment az Jégnéző, s másnap találkoztunk. Na most hozzátartozik, hogy én nem voltam föliratkozva, a Habostortára, tehát tulajdonképpen, ugyan megtalált, fénykép nélkül, kértem tőle egy fényképet, jó idő eltelt, mire..., már le is mondtam róla, hogy nem fog küldeni, de aztán küldött. Aztán semmi nem történt, aztán küldött egy levelet, az e-mailjével, hogy tudjak neki válaszolni, mert nyilvánvalóan fölfogta,

hogy ez egy olyan barom, aki csak szórakozik s nincs is valójában fönt Randivonalon, most mire volt jó ez az egész? Ez a kérdés. Mert, hát ugye, mindjárt aznap este eldöntötte, hogy ez nem megy, ugyan én is láttam, hogy nem megy, láttam rajta, hogy tulajdonképpen mind a két kis kezét előre tartja, hogy hááát, ez nem. Bár ingadozott, ..., s erre bizonyíték az a pár levél, amiket küldött, s amiben egyébként próbálkozott tovább lépni, de a miszkommunikáció közöttünk tulajdonképpen kapóra jöhetett neki, amikor, amit arra használt föl végül, hogy aztán kiszálljon a buliból. Az is lehet, hogy talált valakit, különben, de ez az én szempontomból, tehát hogy ő próbálkozott másokkal is, - ez mindegy. Mert nekem nem ez a lényeg. Nekem az a lényeg, hogy ez az egész teljesen, totálisan elhamarkodott dolog volt. Tehát, megint csak az Imrét idézve, én nem voltam ready erre. De több minden történt, például

FÖL IDÉZTE AZT A RETTENETES ÉHSÉGET ÉS GYÖNYÖRŰSÉGES VÁGYAKOZÁST, ARRA, HOGY EGY NŐM LEGYEN.

Tehát egy nővel együtt lenni, fogni a kezét, megérinteni, ölbe venni, simogatni, kényeztetni, megérinteni a haját, s hát nyilvánvalóan szeretkezni vele, - ez egy elementáris vágy bennem, s nagy szerepet játszik, a szex az nem is annyira, de hát az is, ..., biztos, inkább az, hogy szerethessek valakit. Adhassak valamit valakinek, tovább léphessek ezen a bunkó utamon, ami, hát egyáltalán nincs befejezve. Hogy kivirágozzak, azt hiszem. Késői virágzás, s akkor még nem mondtam semmit, mert van ebben hiúság is egyébként, nyilvánvalóan, hogy megmutatni a világnak, hogy nem csak egy ilyen dagadt, proli, trampli nőt tudok fölszedni, hanem egy ilyen csinibabát is. Ugyan nem volt, sőt, kimondottan nem volt irodalmi beállítottságú, ez kiderült, s olyanokat mondott nekem, hogy énnekem valójában irodalomtörténésznek kéne lenni, ami hát biztos részben igaz, de igazándiból nem, kultúrtörténésznek, vagy, valami ilyesminek egyébként. El tudom képzelni magam a széleskörű érdeklődésemre

alapítva, de hát ehhez kéne idő meg minden, de az író az az, egyébként, de fölmerült egyébként, hogy intellektuális társam is lehetne, fölmerült egyáltalán a társaság kérdése, tehát, hogy van egy társam, tehát a nagyobb társaságé is, tehát fölmerült, hogy esetleg barátokra, tehetek szert, emberek közé mehetek, jöhetnek hozzám, kulturális életet is élhetek, meg ilyenek. stb. Igen ám, de egyre inkább kiderült, hogy valójában nekem nem ez a dolgom. Tehát ilyen, egymás után, pontról pontra fölül lett írva minden kérdés, olyanokról, amikről nem is beszéltem, hogy ez se, meg az se, meg az se, meg az se, merthogy valójában se erőm, se időm, se pénzem nincs erre, majdnem húszezer forintomba került ez a pesti út, s semmit nem csináltunk, vacsoráztunk egy kis szar helyen. Azonkívül lehet, hogy túlbecsülöm magam, s nem is vagyok képes erre, mert minden, a bajom miatt, meg öregszem, meg iszonyú energiát elvesz, elvenne, hogyha én mindenben meg akarnék felelni, s főleg ilyen hirtelen, gyorsan, mondta egyébként, hogy le kéne fogynom, meg példálódzott, hogyan, ő például biciklizik, s mit kéne enni, s mindent, mindent mondott, hogyan tudnék tenni valamit, a jobb kinézetemért. Amiből elég egyételmű lett, nem tetszem. S ez a lényeg. Ő volt az, aki ezt tudatta velem. S amit megértek különben. Tehát én nem, tehát Valójában kicsit erőszakoskodtam, meghát nyomultam., De tehát, mit csináljon egy férfi, mint hogy nyomul? Amúgy Meg vágyódtam is rá., egyébként. Emlékszem miket gondoltam az úton! hogy hú, mindent meg kell tennem, mindent meg fogok tenni, hogy megszerezzem! Közben az az igazság, hogy meg se néztem, igazándiból. Az úgy elsőre bejött, milyen típus. Olyan jellegzetes városi sápadtka, festett haj, lazán lógó fekete göncök, olyan belvárosi. Azt láttam, hogy elég lapos, fenék ugye semmi, még a gyerekméretű kis kertésznadrágocska is lötyögött rajta. De hát a szemei gyönyörűek voltak. Zöldeszürkés kék. Ritka az ilyen. Vékony száj. Ilyen kis végzetasszonya ő, a lányságára ez rakódott. A fejletlen, nem szexi lány, aki különlegességét használja. Mesélte, mennyi baja volt mindenkinek vele, amolyan rosszcsont lehetett. S hát amellett, hogy baromi okos, nagyon ösztönös. Kicsit hasonlított a Ráérzőre. Olyan, akinek puff, határozott s kőkemény

véleménye van mindenről, s azonnal, besorolt mindent örökre. Az pacuka is ilyesmi volt. Igazándiból ő is csak egy a buták közül. nehéz meggyőzni. Az kiderült, hogy mérleg, ami ki tudja jó e. Meg hogy melankolikus, azaz kétszer mérleg? Nem sok az? S hát az ilyen nem jó, többször megfogadtam, hogy na, az ilyent aztán nem. Az ösztönöstúltengésben szenvedő nővel nem tudok mit kezdeni, mert ugye az van, hogy álandóan meg kell felelni. Az ösztöneivel dönti el valójában, mi a jó. Namost nekem az ösztönök olyanok, mint az érzelmek, jönnek mennek, s én nem. A Ráérzővel én elég szépen tisztáztam magamba, hogy én nem akarok megfelelni, én azt szeretném, ha egy nő olyan intelligens, - egyébként, mert hogy ahhoz intelligencia kell, - hogy átlásson ezen a dolgon, és benső mérlegelésben, ugye, amikor valakit értékelni tudunk, a tulajdonságai alapján, már akkor egy más, fontossági sorrendet legyen képes létrehozni, de úgy, létrehozni magába, hogy ez az övé legyen, s nem egy címke. S hát itt is problémák voltak, tulajdonképpen mindenütt problémák voltak, mert szemlátomást, ő nem igazán értette, - kapizsgálta egyébként- ki vagyok, de nem igazán fogta föl, nem tudott hova tenni, s lehet, hogy ez az én hibám is, bár elég sok mindenről igyekeztem neki írni tehát nagyon erősen fölmerül a gyanú, hogy ha ennyiből nem értette, akkor baj van vele. Mert akkor mégiscsak valami hiányzik. Ráadásul, hát, ez is egy furcsa dolog, hogy ugye utoljára, írtam egy baromi hosszú levelet, amiben, egy részt a lelkesedésem próbáltam kimutatni, azt, hogy mennyire tetszik nekem, ő az én esetem, s mennyire, s -talán ez a legfontosabb, - mennyire tudom én azt, hogy ki, mennyire tudok vele azonosulni, mert, jeleket adott, s hogy örült, hogy én őt értem! Mikor én egyszer azt írtam neki, hogy olyan vagy mint a mérgespulyka, s hogy ő, hogy örül, s hogy nem először mennyire pontosan látom, hogy ő milyen!

Közben itt van a Jill

Május 9. Snitt, minden másképp van, ez csak fantáziálás. Egyszerűsítés vargabetűkkel, s „új lap a Jillel?

Mondtam neki, hogy az úgy nem megy, hogy mindenkinek lecikiz, miközben elvárja, hogy segítsen az ember, s lassan mindenben. Hazahozták a kórházból a Jillt a Hugiék, A Hugiék hozták haza, zuhogott az eső, behívtam, dumáltunk. Hozta a szomszéd Jenei is a kulcsot, s a fülem hallatára kérdezte, „hát, ti meg itt haveroztok? - velem, a ganéval, ugye.

Aztán „kiscsirkéztem", hoztam nekik tápot, s beszéltem a Jillel, mi legyen. Jól van, illetve ki tudja. Nem tud gépelni, összekeveredett az agya, s nem tudni mitől. Agyrázkódás, agyvérzés? Nem bénult le semmilye. A gyerekek is megtalálták, skypoztak vele, gondolom vigasztalták. Ma viszem Siófokra az orvoshoz.

Máj. 9.Hetek óta először, vissza az íráshoz

Takarókat mostam, kaszáltam, ettem, pihentem, s gyönyörű minden. Minden zöldül, virágzik, nő. Madarak trilláznak. Lepkék lebbennek. Dongók döngenek. Érik a cseresznye, már kis dió kezdeményeket látok. A vetemény is elég fasza. Senki sem írt, s az olyan jó, végre. Gyurika bontja a régi csirkeólt. Kukorékol a kakas, az öt új kiscsirke csiporog az ablak alatt. Győzelem napja!

Május 10. A Jillel a sófoki kórházban, elmesélhetetlenül szörnyű

Valami szándékos félreértésből, nyilván kell neki a pénz, mert egy sumák paraszt, idejött a rakodógépes, hogy majd holnap jön. Ugyan én azt mondtam neki, hogy majd ősszel...

Pont ma, mikor kell vinnem a Jillt, s jó lett volna itt lenni mikor csinálja. Az útról van szó, le a kertbe. S hát jött. S hagytam, legyen meg. Pénzem ugyan nincs, mondtam, majd jövő héten fizetek. De még ezzel is elkezdett variálni, várt, mondta Gyurinak stb. Jó sokat csinált, elég trehány, de majd lesz belőle valami. Közben én vittem a Jillt a körzeti orvoshoz, aki genyó módon nem adott neki beutalót. Ugyan a pszichiáter azt mondta, tőle kell kérnünk. Tegnap felhívtam. Nos, utána hozzá mentünk, késtünk, épp elment ebédelni. Vagy két

órán keresztül mesélte a Jill – az én jelenlétemben, - az összes baját, kezelését, operációját stb. Az egészet fölvettem hangfelvételre.

Lásd a Jillel a kórházban, hangfelvételek!

Mindamellett, hogy tényleg abszolút nincs semmi türelmem s még a hétköznapi tevékenységtől is rendszerint annyira elfáradok, hogy fél körül le kell egy órára feküdnöm, ami ilyenkor nem tudok, két olyan dolog is rászakadt, amit nem vártam. Az egyik az a motivációs sor, amit a Jill cselekményei mögött kifejtett, párhuzamosan a kálváriájára. Hogy mit, miért csinált. Hogy ő már csak egy amolyan tradicionális, régidivatú nő, akinek két gyereke meg egy férje van. aki őt, mikor beteg lett, otthagyta. S a bajok innen jönnek. S ami ugye nem igaz, sehogy sem igaz. A tradicionális eleve én vagyok.

Az én utam, kezdettől fogva nagyon is konzervatív akart, lenni, s csupán balszerencse volt, hogy nem így lett. Én senki sem akartam elhagyni, otthagyni, cserbenhagyni, megcsalni, meg ilyenek. Ú többször is otthagyott engem, s ha nem tévedek, meg is csalt. Nehéz ezeket bizonyítani, s nem is illendő, azok után, ami vele történt egészségileg. De mégis, ez önmagában még nem ok, hogy az egyik ember a másik fején keresztül próbál kimászni a bajából. Így aztán finoman, de ennek hangot is adtam. Nem éreztem jól magam, meg is kérdeztem a fiatal, s nyilván nyálunknál tapasztalatlan dokit, hogy mondjam e. S ő is, meg a Jill is mondta, igen, nem téma. Pedig az, s ezt tudtam. De mégis egyszer már el kellett ezt mondanom. Ráadásul titokban remélem, hogy egy a Jillről való pontosabb kép jobban segíthet a jövőbeli kezelésében, konzultációkban. Szerettem volna, ha a doki tud, de legalább is sejt dolgokat. A Jillről. Pl. mondtam, hogy nem én, hanem ő hagyott el. Meg a régi-régi baját, hogy mióta iszik, s mennyire nem tud önálló lenni, meg ilyenek. Meg hogy most, szerintem egyszerűen csak átesik a ló másik oldalára. A másik dolog az volt, mikor kiderült, hogy neki is meg az Hugi húgának is most esett le a tantusz, miszerint lehet a Jill örökölte a mániákus depresszióját az anyjától. Mert eddig nem tudta. Amit pedig közel negyvenéve találunk, finoman, meg kevésbé. De önvédelemből ezt eddig tagadta. pont az előbb beszélgettem kicsit vele, s most meg azt gondolja, hogy elmebajos. S

mondtam neki, hogy ez nem az, szerintem kedélybetegség. S hogy ez mindig így volt, nekem pont így be szokott akadni, s mániákusan hajtogatni dolgokat. Ez az egész, ami mostanában történt egy kis távolságot eredményezett, nagyon is sokkoló volt, s ezért sikerült a dolgot hirtelen megérteni, fölfogni. Tulajdonképpen szükséges rossz vagy jó is lehet, mert így végre van mire hivatkozni. Ki lehet bújni a szándékos s személye rossz címkéje alól. A beteg nem felelős. Nem annyira. Nos, a túrának az lett az eredménye, hogy hat óra felé értünk haza, s én teljesen ki voltam. Idegileg, fizikailag, minden képpen. Még egy csomót álltunk a gyógyszertannal, hiába. Aztán az Hugiéknál, ahol én a távolban parkoltam. Aztán arra jöttünk haza, hogy egy nyest, vagy görény megölte a fekete tyúkot, elharapta a torkát, s ki szívta a vérét. A kakasnak kitépte az összes faroktollát, a másik tyúk meg majdnem kopasz. Aztán másnap a Jill nem tudott fölkelni, már az Hugi is totál behisztizett, mi van vele. Szerencsére nyitva volt az ajtaja, be tudtam menni, s aludt. De képtelen helyzet, mert tényleg nem lehet tudni, él vagy hal. S mondtam neki, ha nem tudja magát ellátni, ha nem tudjuk mi van vele, ki kell hívnom a rendőrséget, hogy meg lehessen nézni. Vagy, olyan helyre kell mennie, ahol biztonságban van, vigyáznak, felügyelnek rá. Az Hugi egyetértett. Azt mondta, na ja, csak eddig még nem jutottunk el idáig. De igazam van. Ez fontos, mert legalább ebben egyetértünk. S aztán jött, hogy kiakadt a derekam. Tegnap, 12-e óta a vécére alig tudok elmenni. Az előbb kínnal keservvel sikerült zoknit húznom, mert már lefagyott a lábam. Jó marha hideg van kint. Ezt is annak köszönhetem, hogy a Jill adott valami komolyabb fájdalomcsillapítót. Már tiszta hülye vagyok, s kezdek be is golyózni, mert sehogy se jó, se fekve, se ülve, sehogy. De az nyilvánvalóvá vált, hogy legalább annyi fájdalomcsillapítót kell szednem, hogy mozogni tudjak. S ez a jövőre is megszívlelendő feladat, s lecke. Közben, persze, már megint, a dolgok úgy alakulnak, ahogy kell. A nőügyek, a függőségek szakadoznak le, és el. Ezt kértem. Még van a válás, a hajó, meg a nyugdíjam, ami bizonytalan. Lassan araszolok. Most abba kell itt hagynom, s ledőlni. Ja, azt hiszem begyújtok, baromi hideg van.

Máj. 16. „természetesen” visszakérdezett. Miért kérded? S mikor felhívtam, nem értette.

sőt, mikor az Ernát megkérdeztem, ismer valakit, aki ismer engem? nem válaszolt, sőt, felháborodott a kérdésen. meggyőződésem, hogy később kihasználva a dolgot utána nézett a dolognak, s esetleg talált is valakit, aki igenis ismert! s valami szart mondott is rólam, hehe. szép, nem?

El kellett neki az életem mesélni, s még most sem biztos. Nyilvánvalóan hiányoznak a tapasztalatai, de még is ő az óvatos, paranoid, aki nem tud elképzelni dolgokat, csak nem érti. S ha nem érti, akkor nem adja meg a másiknak a bizalmat. Mindegy. Jó sokat beszéltünk, szerintem egy vagyon lesz. De talán sikerült közelebb jutnunk egymáshoz. Valójában boldog vagyok, boldog lennék, ha sikerülne. Valahogy sántít az én egész történetem nélküle. Furi egy kis nő, az biztos. De érti és ismeri a költészetet, úgy ahogy, s ez már valami. Reagál is rá. Eddig csupa olyannal találkoztam, aki tompa és érzéketlen volt rá. De hogy mi lesz ebből, nem tudom. Mindenesetre küldtem neki pár személvényt, lehetőséget kapjon, hogy rám érezzen. Ezek után majd már el tudom küldeni azt a bizonyos levelet is, amit akkor írtam, mikor hazajöttem tőle. Éjjel újraolvasottam, elmegy. Voltam a dokinál, adott valami két féle gyógyszert, de még mindig döglődöm. Pedig füvet kéne nyírni, mert nő, mint az állat. S hát nekiállni rendet rakni, kívül-belül kiganézni, mert szalad minden. Kicsit félek amúgy is, majd mit szól ezekhez a tábori dolgokhoz, ami itt van. S persze lesem, irt e. Defektem nekem ez, bár, végül is mi a baj azzal, hogy nem szeretek, akarok egyedül lenni? Hogy majd ez, hogy jön ki, azt nem lehet tudni. Mert úgy itt van az Jégnéző, a Jill, meg minden. Az Jégnéző hívott Pestre a görög étterembe, de lemondtam, mondván, nyugalom kell. S persze, ma meg kell neki mondanom, mi az nagy újság. Amitől félek. De valahogy – s ez is szerepet játszik az egészben? – le kell már szakadnom róla. Valahol nem normális, hogy nekem be kell

s el kell számolnom a dolgaimmal ennek a nőnek. Rendes, de el szívja a levegőmet, eltorzul az agyam tőle, minden. S végső soron meg úgy érzem, hogy a Jóisten vezérli – már megint – a dolgokat. Igazándiból, egy ilyen nőre vágytam, vagyok, mint a Erna. Óóó, már alig férek a bőrömbe. Muszáj valakit szeressek. Se nem akárkit. Egy kis csinibaba. Tündérbébi, mondtam is neki, királykisasszonykám. S persze szivát, így szokott ez lenni, nő, nem? De tetszik neki, mikor mondom, dede. Még mindig jeges szelek fújnak, már nagyon hervasztó. De amúgy meg minden óraműpontossággal úgy alakul, ahogy kell. A nyugdíjamról még midig nem tudok semmit, a válásról sem. a rohadt életbe.

A Cervantestől..., Ler. Máj. 16., na meg pár gyakorlati dolog

Persze, egész éjjel rád gondoltam, hogy most akkor lehet mégis csak van valakim?

Mert ugyan ez az egész donqijotés kirohanás, szélmalmok legyőzése is egy óriási ötlet volt a Cervantestől, mint egyike a nagy férfi imagegyártóknak. Ezekből egyikből sem hiányzott a nő, mint subtance. Az Odüsszeusz, a Zorba, s hasonlóknak oda lett dobva a láthatárra. De a másik a strinberges agyament némókapitányok belezápultak a magányukba, s csak a perzsamacskájukat simogatták, vagy valami rücskös iguánát. Tudok egy fickóról, aki úgy megcsömörlött a nőktől, - meg mindentől, - hogy olykor csak és kizárólag azért bújik ki fenséges kacsalábából, hogy elugorjon Sydneybe, egy operára. Aztán taxi, reptér, s alvás a gépen, s máris otthon. Százezer forint per night. Nos én megijedtem ettől, s nyitva hagytam az ajtót, ablakot is. Ezt nem biztos lehet érteni, de reménykedem. Annyi év után jó nagy kontinensnyi guanó épült, egyfajta hűlő élet, ami visszaköszönget, enni s inni kér. Ezzel semmit sem lehet kezdeni, mindenkinek van egy jó nagy privátja. Nos erre mondom, hogy én nem vagyok féltékeny típus, sőt. Arra a meggyőződésre alapozva, hogy senki sem tud valakit tökéletesen kitölteni, kielégíteni, kell némi mozgásteret hagyni másoknak is. Én örülök, ha jó annak, akit szeretek. Szerintem csak a lelkitörpék féltékenyek. A nagylelkűek adakoznak. Viszont szabály nélkül a lét dadog, mint tudjuk. Úgyhogy a következő dolog, amit

említenék, az a megegyezés. Én még azokat is tartom, amit a homokozóba fogadtam meg, anno. Kínosan ügyelek rájuk, el is várom, valahogy. Úgy tűnik, könnyebb úgy az élet. A másik az, hogy az, amit én tudok, nem biztos a másik is tudja. Vagy amit gondolok, érzek, vélek, sejtek, érzek. Úgyhogy néha kell vele tudatni, ha lehet. Nem kell megvárni, míg rádől az ólajtó, rémesre ébred, Visitó szirénára. Okos levelet írtál, jókat is. Én viszont nem erre vártam, várok. Valami hiányzik, a só, azt hiszem. A lelkesedés, az öröm, hogy jéééé! lehet? Lehet igaz, mégis csak van ilyen? Nekem? Ő? S igen, megszívattak. Pedig hidd el nem vagyok „annyira hülye sem, naiv sem. a szerelmet keresem, s nem akarok dekázni, mérlegelni, túl sokat nem az biztos. A mindig mérlegelő ember beszűkíti egymást. Én az őrülteket szeretem, ahogy a Kerouac híresen mondta:

“The only people for me are the mad ones, the ones who are mad to live, mad to talk, mad to be saved, desirous of everything at the same time, the ones who never yawn or say a commonplace thing, but burn, burn, burn, like fabulous yellow roman candles exploding like spiders across the stars and in the middle you see the blue centerlight pop and everybody goes "Awww!”

Az egyetlen ember számomra az őrült, az őrültek, akik őrültek, hogy élnek, őrültek, hogy beszélnek, őrültek, hogy megmeneküljenek. Eszeveszettek minden iránt s egyazon időben, azok, akik soha nem ásítanak, mondanak közhelyeket, hanem égnek, égnek, égnek, mint mesebeli római gyertyák, s mint pókok robbannak keresztül a csillagokon, s a közepén látod a kék központi fény pukk, s mindenki felkiállt ÓÓÓ

Jobb helyein a világnak élnek ilyen emberek, sokan. Megszámlálhatatlan azok száma, akik ebből a pár sorból életre szóló inspirációt kaptak. Én is közéjük tartozom. A Henderson az esőkirályan szó esik a latolgatásról. Imádom, ahogy fékezel, okos vagy. Szikrázik, csikorog, ördögi bűzben ég már kerék, agy, szellem, lélek, minden. S lehet igazad van, bááár???S igazad – is – van. Mert valóban könnyelműen

óh, felelőtlenül naná, mint egy idióta s infantilis beleugrottam dolgokba, s volt, aki ugrott velem. De sohasem bánom meg, soha. Mert ezek az emberek, nyilván nem mérlegek, ezek olyasvalamit éltek át, amit életükben soha. Van ennek krónikája. S ezt a dolgot úgy hívják Szerelem. A pszichológiája pedig a következő: Az ember fogja magát, s kilép a húsdarálóból, a szardagonyából, az aggodalmak, előrelátások, megfontolások, s hasonló szarakodások ragacsából, s azt mondja menjünk, szálljunk, édes-édes-mámorító gyönyörűségben! S aztán aztán ha ha ha valamiért nem megy, valamiért nem tudják megcsinálni, valamiért buták, ügyetlenek, nem elég intelligensek (vigyázat, nem okosak!), akkor jön a bazdmeg. S lehet valaki leáll valami balfasz renyheségből, mert valami ótvar mégiscsak kicsap még a régi hazugságból, valami hasonló. Félrelép, lelép, meglép. S bűnt követ el, megszegi, ami szent, elárulja magát, a másikat. (Én szerencsémre, találkoztam olyan emberrel is, aki a legnagyobb nyomorúságban is, mint a Blake angyalai, a valóság fölött képes bizton s szilárdan lebegni.) De pont úgy, mint először meglátni a tengert, mikor gyereked születik, - kinek-kinek más – az a bizonyos dolog soha nem múlik el, soha. S ez történt. Én pontosan tudom, ott voltam, s ráadásul még bizonyitékaim is vannak, nem mintha kellenének, de vannak, hogy igen, igen, igen, boldogok voltunk, úgy ahogy az az égre van írva. S azok az emberek, mélyen hiszek ebben, örök életükben emlékezni fognak rám, ránk, mert olyasvalamit kaptak, ami a legtöbb, átmentünk a szivárvány alatt. S volt, aki csak ott, először, s utoljára. Lehet te a vonnegutos duplafaszra gondolsz. Hogy egyszerre mind a kettőt. Én erősen kételkedem, hogy olyan létezik. Az mintha a szeretet lenne, az öreges. A szerelem az örökifjú, nem? De az is lehet, te tudsz valamit, amit én – meg mások – nem.

Az is lehet, hogy ez az egész húzdmeg-ereszdben, “ha én ide állok, akkor meg te állsz oda, s én meg ideteszem”, a kétdudáscsárda esete velünk, emlékszem, ez már fölmerült. De akkor az gáz. Miközben! (újabb és újabb ellentmondásodat fedezem fel, mert – nem is egyszer, - mintha pont az ellenkezőjét írtad, lihegted, sikítottad, s jajong-

tad volna, nem? Hogy igenigenigeeeeeen! S akkor, akkor, akkor milyen boldog voltam, milyen boldog. Emlékszel, vagy küldjem el? Mindenesetre kíváncsivá teszel.

Jack

Erl rohangálok, köszönöm a csodás leveleket..., Erl @

5:58 AM (21 hours ago)

már megint annyi minden történt itt, a barátnőmet is bevitték a kórházba, Pesten, mennem kell hozzá, utána megyek Ádámért, vele Békéscsabára megyünk a nővéremhez /ott vannak a lovak egy barátunknál, egy tanyán, ott szabadon lovagolhat/, közben ilyen hülyeségek, beázás, kárfelmérő, vízvezetékszerelő. a lényeg: kedden vagy szerdán már talán elmehetek hozzád, vagy te jössz, ha kimerülök az utazásokban. Jó????de ha nem, akkor mondj nemet, /lehet nemet mondani/ van időd eldönteni, miközben írsz és futsz. és NE veszítsd el a humorérzékedet!!!!!!!!!! halálra gyötört szerelmem, magamat gyötrőm halálra veled. /talán mazochista lettem...? / de láttam már ilyet, Henry és June c. film. Miller házassága, a nő miatt írt, azt hiszem ezekről a dolgokról, de te jobban ismered. érted? olvasd el a Rilke őszi nap c. versét. Most mennem kell, de hívlak, vagy írok. És ne idegeskedj semmin sem, legyél JÓL! kedvesem. én veled vagyok a telihold alatt. / nem bírom, ha szenvedsz, vagy miattam idegeskedsz /, azt akarom, szeretem, ha boldog vagy. és köszönöm a csodás leveleket.

Aztán még beszéltünk, elég hervasztó volt. Mondtam, köszönöm, ő is, vigyázzon magára, meg hogy egy rózsaszin felhőn lóbálom a lábam. Kifulladtam, most, hogy irt. Egy csomó mindenre persze nem válaszolt, nem ért rá, hm.

Háromnegyed négy, megyek vissza aludni. Majd folytatom. De előbb majd a Jillel.

Nyugtatók, ler

(nem tudom melyikkel kezdjem...)

Nem akarlak én lerohanni, óóóó, nem, jutott eszembe.

Itt van egy klip

http://www.youtube.com/watch?v=EjcTPRkAfL0

Nem tudom láttad e, „In the mood for love”, a Szerelemre hangolva, magyarul. Ez a Won kar Wai nevű honkongi pacák megcsinálta a „régi, eredeti, s szép szerelem etalonját, szerintem. Persze ebben a Michael Galosso zenéje, óóó, is szerepet játszott. Nos, ha nem láttad, soha nem lett közöttük semmi, a „zenén kívül”. S úgy is jó. Azt gondolom, úgy is jó.

Itt nyálunknál többről van szó, valami szentségről. Ami persze nem jelenti azt, hogy nincs jó folytatás. Így, ilyen egyszerűen.... A másik már kicsit áttételesebb, ez a pacák az én „másik nagy szerelmem, úgy hívják, hogy Angelopoulos, Theo, ahogy én nevezem, az én szent családom tagja...

Van, aki a film utolsó élő dinoszauruszának tartja, az Antonioni, a Bergman, a Tarkovszkij nemesi családból. S hát, az. A filmje meg „Ethernity and a day”, örökkévalóság meg egy nap. S hát annak is van egy zenéje, azt meg egy görög nőszemély csinálta. S persze a Theonak van még pár filmje..., érdemes utána nézni

Az meg itt található:

Nos, legbelül, az utolsó szentélyekben ilyenek vannak.

Jack

élünk? Vagy csak álmodunk?

miért, hogy utasítsuk már vissza a „hugyozó és hányó tömeget, amelyik itt tolong és bűzlik az orrunk alól, s amelyik hugyozni és okádni képes a semmi körül” (Lorca), miért nem kéne már fölszakadjon belőlünk a kiáltás, a sikoly a hörgés, a sóhaj, hogy elég!? Miközben szétszakadunk a várokozásban, hogy eljöjjenek értünk az angyalfejű bűnözők, s végre kiszakítsanak bennünket ebből a leprából? Miért mutattam én neked a filmet az algériai megtisztulás nem okvetlenül ua. De szimbolikus lehetőségét? Miért, mit gondoltál, a HIRDETÉS az nem beleélés volt, nem figyelem, nem törődés. Hogy a francba lehet azt írni, megértés nélkül? Nem éjjel nappal rád gondolásból, felkelésből az éj közepén, gyorsan, gyorsan, s most rögtön, s azonnal, s rásózni a ló farára, meghódítani a postagalambot, hogy menj, rohanj, repülj, vidd a kedvesemnek? Te tényleg azt gondolod,

hogy azért beszélek, beszéltem magamról, mert egy pederaszta, önző, egoista, exhibicionista perverz állat vagyok? S nem azért, hogy nem más, hanem az én saját, megszenvedett, s megtapasztalt s csupasz példámat tegyem eléd? Hogy pontról pontra lásd a megtisztulást, az úton végig, mi is történt, hogyan is történt, miért is történt, s mire jó? Nekem nincs szükségem arra, hogy akár előtted, akár más előtt is vagizzak. S sutyiban elárulom neked, hogy pont az ellenkezője vagyok, félénk, s szégyenlős, s gyűlölöm a feltünést, a magamutogatást, s mindenféle ripacskodást, de néha persze eljátszom vele, csak tesztelni, hogy még mindig ugyan olyan képmutató, rihonya e a világ, ez egy szerep, egy álarc, valójában elrejtőzni. Hogy működik e még a páncélom, a tüském, az álcám. Tehát hogy én veled ilyen vagyok, az azért van, mert bízom benned, mert kitárom előtted magam, mert a legigazabb, legszentebb lényeget szeretném adni, lehántva a banánhéját, a kókusz kemény s rücskös dióját, azt, amire vigyázni kell, amit egyébként mások előtt óvni kell, mert másképp rátelepszenek, rá piszkítanak, elhordanák, s betrágyáznák egy mongol sivatagban. Azt, amit a fogam közt szűrtem ki, mint a vándorbálna a világ tengereiből, azt a parányi képletet, táplálékot, amit felefelé a hágókon, vízeséseken, gátakon felugrálva képes voltam megtartani a görcsbe sajdult mosoly, s letéphetetlen adni vágyas esszenciáit. Ezeket rakom eléd, fáradhatatlanul, te meg mondod, ez önzés. Nabazdmeg. De kétségtelen, értem, érzem pillangód verdesését, akár hiszed, akár nem. Itt van a markomban. Mint egy szabadulni vágyó kis madár, gyík igyekszel kitörni, bele a tűzbe, a fagyba, a szakadékba, vissza, Entrópiába. S ha egy kis madár, egy kis gyík, vagy akár hiúz lennél, hagynálak. Hát persze! Hülye vagy? De hát te egy szuperintelligens ember vagy, nem? Nem törődök veled, ez a mottó...Jöttél hozzám, zavarodott vágyakkal, beidegzésekkel, mikről tudtad, nem biztos ide illenek. Itt valami más van. ettől ideges lettél. Kicsi bűntudatod is volt, mert ugyan akartad, de hogy felelj meg annak, amiről nem tudod, mi? Úgyhogy fejesugrás volt, a reménybe. Hogy majd én, én a feltételezett Superman, majd fölkaplak, hátracsapom

lebernyegem, lehúzom színházi maszkom, s máris repülünk a mindenek felett. Hogy majd, mint egy Tarzan, mint a Conan a vadember, itt a küszöbön olyan szex lesz, hogy a vakolat hullik. Igen, persze. Ja, bennem is vannak ilyen klisék. Hogy majd a másik úgy nyúl, ér, hajol, hozzám, úgy elragad, mint a fergeteg, úgy adja-teszi magát, hogy nekem minden, de minden hatvanévnyi vágyam kiteljesül, minden hatvanévnyi gátlásom eloszlik, s édes, szelek hajtotta Kismuck bodorfelhőkön boldogországba repülünk. S ott megülünk.

És mégegy: most menjünk kicsit bele, mi is a hamis tudat. Miről lehet beszélni, bármiről? Vagy cenzúra van? Próbálom, az előbbit...Hamis tudat akkor keletkezik, (az egész valójában egy Buddha-interpretálás) mikor az ego előre nyomul. Amúgy az Egót nem lehet megszüntetni, mert az az Én. S még akkor sem, az az egy konstruált, azaz mesterségesen kreált dolog. Azt lehet vele csinálni, hogy beolvasztani. Lehetőleg – minden – Másba. Mindig, mindenhol, mindenbe, mindenkibe. Ha ez így nem megy, akkor kompromisszum, akkor abba, ami fontos. S annak arányában, hogy ez mennyire sikerül, szűnik a hamis tudat. Amikor az én létem, összefügg a Mással, a másikéval. Legyen az kő, fű, kutya, ember, elvont fogalom. Már azzal elkezdeni, ami még nincs is. Már abban lenni ébredés előtt. Nem úgy menni valahova, főleg nem ismeretlen helyre, hogy „majd milyen jó lesz nekem". Hanem hogy milyen jó lesz „nekünk". A mükénéi köveknek, a dubrovniki háztetőknek, az olasz tereknek, vagy egész Toscanának, meg nekem. (csak emlékeztetőül: mikor én nyomultam, soha nem magamra gondoltam, hanem Rád. Te, azért érezted úgy, mert ott állt közöttünk az Egód. Ha hiszed, ha nem. Csak próbáld ki, s egy pillanatra vedd le! Aztán tedd vissza, ha úgy tudod csak elviselni, de akkor…, valamiből kizárod magad. Úgy is lehet lenni, ez fontos tudni. Csak az egy másik lét, s nekem messzi, s idegen. „Ez a mindenem odaadtam, letettem az asztal közepére", a testem is, ez durva. Persze, odaadtad, a kolbászkát, a dianás cukrot. A csokis kekszet, segíts, ha valamit kihagytam. Első dühömben gondoltam kiszögezem a ház homlokzatára őket, fölragasztom a kis barna fognyűvő hernyócskákat az ablakra, hogy legyen majd ettől rád emlékezzek.

Phú! Én meg minden reggel kiosontam, s elganéztam. S megtérítettem, és kis izéket gyártottam neked, enni, s kávét próbáltam eltalálni, s borsót szedtem a kertben, s kifejtettem, s elkészítettem, főztem, lestem az órám, lábujjhegyen hogy nehogy lekéssem mikor kikelsz, hogy ott legyek, fogadhassalak, megölelhesselek, mint egy bébit, puszit adhassak, nehogy valamit ne találj, ne kapj, ne tudd mi van, ne érezd otthon magad, ne legyél egyedül az idegenben, s a verseket, s filmeket, a könyveket, magamat, próbáltam kitalálni milyen ruha lenne jó, amitől nem vágódsz el, ami illik gusztustalan testemre, a nagyhasúra, ami annyira nem illik karcsúméltóságodhoz. Tényleg, én halálra dicsértem, csókoltam, istenítettem minden porcikádat, hajlatod, púpod, mélyedésed, miközben te egyfolytában ócsároltad a testem. Talán vétett valamit ellened? Túl sok becézésre, cirógatásra nem emlékszem, kellene? A szex, az egy külön fejezet. Később, másnap? délután..., próbáltam kicsit érzékibb útra térni. Hiszen felbiztattál, bátorítottál, helyeseltél ebben. Persze, ahogy már céloztam is rá, van a nagy kefélés. Nem akarom csúnyább s népibb szóval illetni, pedig az való rá. De nincs azzal semmi baj, jó az. Egyszer én is azt hittem, arra vágytam. Emlékszel? S elképzeltem, milyen elsöprő, s milyen csodálatos lesz, s onnantól fogva tizezer kérdés megszűnik, s mi tizezer a tizezer hatványán találjuk magunkat. Ami már egy elég nagy szám, aszem.

De hát nem így lett. Úgy képzelem, azért, mert lehet akármelyikünk akármelyik más variációban nyertes lehetne ebben. De ott, elsőre, ott valami fölül írta ezt. Nem a test dominált, hanem a lélek. S én nem emlékszem, bármilyen akármilyen kis finom megjegyzést, gesztust, akármit tettem volna, ellentétben veled. Óvatosan, de ki is mondtad. Meg is lepődtem, de hát igaz. Így is lehet nézni. Mindig mindent lehet „úgy” nézni. S elhallgattam. Miközben, olyan szépen, olyan értőn, olyan éretten, s finoman beszéltél is róla, hogy mi lenne, ha..., valahogy a lelkünket engednénk először össze, hm. Nekem egyébként „nincs semmi bajom” ezzel, mert megpróbálom megérteni, összefüggésbe helyezni, abban, amiben voltál, amit erről mondtál, elképzelni a múltad, benne téged, meg mindent. Annak ellenére, hogy tettél ott

néhány olyan gesztust, hangot, miegyebet, ami hogyismondjam? Erről még sok gondolatom van, de talán ez is elég most. Ezeket is csupán a te felvetésedre válaszolom, hogy te márpedig, „hogy odaadtad a tested”. Ezt miért mondtad? Én nem adtam oda? Mondtam én ilyet? Hogy jön ez ide? S pont ilyenekre gondolok, ott feljebb, mikor, na jó. Tényleg elég. Beszélhetünk bármiről, ja, persze, De máskor, másképp. Csupán nem akartam semmit, semmi fontosat kihagyni. Bár biztos lett volna még mit. Csak el akarom már ezt küldeni, el is fáradtam kicsit. Egész éjjel ebben görnyedek. Most reggeledik. Félve, de újra olvastam a leveled, s ilyenkor az van bennem, hogy milyen szemét tróger vagyok, milyen kis genya állat, mert ezt okoztam neked. Miközben azt szeretném, magamnál is jobban, ha boldog lennél. Hogy nevess. S ha olyan kurva okos vagyok, akkor meg mi a fenéért nem vagyok az, ha jobban tudom, miért nem tudom jobban? Hát valószínű, ezért akarok veled lenni. Hogy eljussak, eljussunk oda.

Máj. 16. Minden nap imádkozom, hogy ne írjon, aztán mégis várom, s hát felhívott.

S most nem tudom, mit gondoljak. Egyik szemem sír, a másik nevet.

A hétköznapi bölcsességgel, van itt valami elkötetlen szál, megoldatlan vágy, sóvárgás, igény, miegymás, hogy legyen valakim, nekem is legyen valakim, s ne akár milyen. Mert ugye a Jégnéző a lenne, de még a Jill is azt mondta, hogy a nem hozzám való...S hát nem. Az észszerűség azt mondja, jobb lenne egyedül, bár ez se egyértelmű. Úgyhogy belenyugszom, hogy ahogy esik úgy puffan. Jövő szerdán eljön, nem ért rá eddig. Van valami feszültség közöttünk, olyan kis kekec fajta, merev, vagy mi. Már megint. Az Imola volt hasonló. Meglátjuk, lehet elmúlik. „férfias”, mondta magáról, mire kijavítottam fiúsra, aminek nagyon megörült. „már ez megérte, hogy felhívott”, válaszolta. Ebből sok mindent lehet érteni. Ehhez hasonló érdekeket sejtek nála. De hát érdek az van, nekem is. Tapogatódzások, ez van. de akarja. Elküldtem, s mégis fölhívott, ami egy jó jel. S persze a Edit beolvadása jut eszembe, ami olyan jó volt. Ő volt az egyetlen igazi nőm – alá és fölérendeltség tekintetében. Viszont érdekes, mert elméletileg mindig mondja, hogy a férfi legyen férfias, domináns, de a

gyakorlatban majd meglátjuk, ez mit jelent. Mindegy, írok neki pár gyakorlati dolgot.

Aztán ma reggelre rájöttem, hogy ez hülyeség. S írtam neki, egy utolsót, hogy good luck. Remélem megtalálja a fehéringesét.

Valamire jó volt ez, megkaptam végső figyelmeztetésem, mit kell tennem. Rendbe hoznom magam, s a végtelenségig leegyszerűsíteni mindent. S írni. Mert szemlátomást egyre több dolgom lesz a Jillel, s az bőven elég. Mikor ránéztem ott a fa tövébe, ahol összetörve feküdt, tudtam, hogy most itt valami megváltozott abban reménykedek, hogy fog valami jó gyógyszert, gyógykezelést kapni, s az majd segít. Tegnap volt az első nap, mikor nyíltan felismerte, hogy örökölhette az anyjától a depisséget. S persze örülök, mert sikerült ezt jól felvetni a gyerekeinknek. Ők meg továbbították felé. Végül is vicces, hogy az Sandra pszichológus akart lenni. Az biztos, hogy én egyedül nem tudom a dolgot felvállalni, kell más is segítsen. Megvan nekem a saját bajom. S ezzennel be is fejezném ezeket a témákat, már rohadtul fáraszt, folyton el akarok aludni rajta. Kispárnákat, takarót mostam, süt a nap, vivá.

Erl. már tudom, miért választottalak ki.....miért írtam neked.....

érdekes.....minden bölcsesség egy ponton találkozik..... a lényeg, hogy merre tart, hogy nem áll meg, nem fásul bele…egész életében keres..... A szív titkát?.....isteni adományt? Ha valami nagyon jól sikerül, akkor érzem, nem én csináltam: ajándékba kaptam és tovább kell adnom.... ezért kaptam. De nem vagyunk egyformák, ez fontos, és attól is csodálatos a világ, hogy mindenki más: az irány a lényeg..... a szív sötét oldala mindenkinek ad egy jelet, csak élni kell vele. ez kötelező. vagy jön a halál..... Az ember nem akkor hal meg, amikor eltemetik, hanem mikor megszűnik fejlődni, emelkedni. repülni. Mennyi élőhalott ember szaladgál.....és nem veszi észre a hívó szót...tudod, mi az igazi szenvedés? amikor tudod, mit kell tenned, készen állsz minden szépre, jóra, kiteszed a szíved.....és nem segíthetsz…én tudom, átéltem. olyan feladatot kaptam, amit kevesen és

ezzel naponta meg kell küzdenem. Talán ezért vagyok éber, ezért látok, nem csak nézem dolgokat. Jó, hogy írtál az érzékenyekről, akiket lebunkóznak..... A szerencsétlen ostobák. nem tudják, hogy általuk megy előre a világ, az újat, a különlegeset ők találják ki..... Az érzékenyek, á megbélyegzettek..... A szépség: az elárult világ. aki ezt nem érti, boldogtalan élőhalott. a szufi bölcsek szerint minden emberben van egy kék gyöngy. és ha ezt észreveszed, képes leszel az isteni látásmódra..... haha, most már nevetek: az Andrej Rubljov az egyik kedvenc filmem!!! a másik Tarkovszkijtól az Áldozathozatal. Jó lenne beszélni veled telefonon, vagy személyesen, mert annyi mindent mondanék, nem fér el itt, és nem az a lényeg, mi lesz ennek a kimenetele. örülök, örülök, hogy találkoztunk. Minden jó lenne. Én már totál tűkön ülök. Legszívesebben most odarohannék hozzád. De beszéljük meg. Nincs neked Skypeod? Az lenne a legegyszerűbb. Mondjuk holnap délután, este. Még ma írok, de most vendégek vannak. Már úgy várom a leveleid, mint egy hősszerelmes ifjú...

Jack

May 16 Ernának pár sor egy üzenet után - összetapicskoltam magam, nagy macsósan, hátra dőltem még messzebbre lássak, s mint egy élet málhája

May 17Kl rossz a számítógépem - elolvastam, megerősített engem abban, amit gondoltam rólad. a negatív észrevételeket írom először:

May 18 Erl szerelemre hangolva - igen, láttam a filmet, filmeket.....naná! a tegnapi leveledhez: az ember, aki olvas, hallgatja a May 18 a leveled

- kikkel barátkoztál te eddig, hogy senki sem mondott ilyet? milyen életed lehetett? mit műveltek veled?

máj. 21 Ler képekben beszélve, na meg a „HELY"

van egy gyerekkori barátom, aki ugyan helyiértéke szerint „kézműves", kovács, ötvös, szobrász, de ennek ellenére rendkívüli képessége volt képekben beszélni. Ezen kívül nem sok ilyen emberrel volt

dógom. Nos, miután mi disszidáltunk, ők is, ő, a neje, két kis gyerekkel, jöttek utánunk. Pedig a pasi már igencsak nagymenő volt otthon...S akkorra lejárt a keleteurópai jövevények amerikaii kvótája, S ők Angliába kötöttek ki, ahol beajánltam a fateromnak, aki velem soha nem törődött, de őket pályára tette. S hát utána summáztuk a dolgokat, s a Gyula barátom ezt mondta: „bassza meg, eljöttünk mi is, mert azt hittük van a világban egy jó hely. Nos, elmondhatom, hogy én egész életemben ezt a helyet kerestem. Elmondhatatlan, zillion időt ezzel töltöttem, helyeket néztem, elemeztem, értékeltem, mindent. Hiába. A legjobb helyet eddig Pompejiben találtam, de azt meg betemette a láva, hamu, üszök. Valami ott megszakadt. Ott, emlékszem, azt gondoltam, fenébe is, azóta nem történt semmi. Az ember semmit nem csinált". De a gondolat ott motoszkált továbbra is, még nem is olyan rég, pár hónapja is, Floridában ezzel nyűglődtem. Pedig, annak idején, annál a summázásnál, én csináltam egy kis skiccet a jó helyről, amolyan hevenyészett képhalmazt, s hát elküldtem a Gyulának. Nos, az imént azt gondoltam, neked is megmutatom. S amivel azt szeretném mondani, hogy a jó hely, az belül van. kint csak székek, amiket mások csinálnak képzeletből – szintén maguknak. Mi meg próbálunk rajta ülni, feszengve, értetlenül. Az a régi dolog persze kicsit bárgyú, mint a legtöbb vázlatom. De nem szándékozom őket tovább baszogatni, nekem jók így is. Ráadásul úgy érzem, pont a sutaságukkal írják be a remekmű meg a lét közé magukat. Valami ilyesmi. Erről sem beszéltem még így senkinek, hm. Nos, itt van:

Új élet, új nő, vagy mi?

May 25 erl.

egy kéz megérinti
hajad szálát
hiszed-e, hogy ez több,
mint birtokolni szíved vágyát?
látod?
más, mint tegnap,
nem ugyanaz az arc az,
törékeny és örök

az elszálló pillanat tiszta:

A Ernának Rómában kéne lenni.

Néztem a híreket, földrengés, eső, mi lehet vele? Kivel van? előbb hazajön? Gondol rám, mert nem ír, semmi. Jól van. majd kedden jön haza.

Kedd este hív az Jégnéző, hogy holnap kell mennem orvoshoz. S aztán odajön a Jill, hogy őt is el kellene vinni ide-oda. Mondom neki, ez nem jó, mert nem fogok oda érni az orvoshoz. De igen, mondja. Kérem ne pöcsöljön de az öt perceiből fél órák lesznek. Hugi, Lelle OTP, mi van, kölcsönt vesz föl? A villanyra? Azzal sincs semmi, valamit sumákol vele. Remélem nem fogják kikapcsolni. S hát tartozik nyolcezer ötszáz forinttal, amiről hallgat. Végre kijön meg a Sparba, hogy csak be-meg ki, négy dolgot akar. Húsz perc múlva még mindig semmi. Negyed tíz. Bemegyek, a sajtokat nézegeti, mi mennyibe kerül. Szólok neki, de még akkor se jön ki mindjárt. Totál ideg vagyok. Még azt akarja, vigyem haza Kötcsére. Mondom ez nem fog beleférni, eljöhet velem Siófokra, vagy kirakom Szárszón. Az utóbbi lesz. Száznegyvennel száguldok Siófokig, alig tudok parkolni, de odaérek. Ezerrel fröcsköl be az adrenalin, rosszul vagyok. S persze így csúszik az egész, délre végzek. Ugyan az van, mint volt, rendszeresen kell menni, nézetni nem tömődnek e el az erek. Fél háromra érek haza, a Jill már itthon van. Írok a Ernának, hogy jöhetne egy nappal előbb, amitől később kiakad, miért sürgetem. Szemlátomást mindent félreért. Érti, s félreérti. Soha nem látott, különlegesség vagyok a szemében, s valójában a tapasztalataiból próbál megérteni, amiben nem szerepelek. S persze valahol izgatom, s ugyan már vagy háromszor kosarat adtam neki, végül is ő az, aki ragaszkodik hozzánk. Ami jó, jóóóóó, csak tele kérdésekkel, kétségekkel. Ugyanakkor örökösen felmerül, hogy még mindig ő az, aki a legközelebb került hozzám, mióta élek. Azért ez elég szörnyű, nem? A következő nap eszeveszett s kétségbeesett próbálkozással telik, mikor is igyekszem elfogadhatóvá tenni ezt a helyet. Külső szemmel, s tulajdonképpen először felesleges dolgok eltűnnek, dolgok a helyükre kerülnek, megpucolódnak. S persze semmi sem tökéletes, s aggódok is, nem is oktalanul, derül ki

később. Minden másképp, de gond lesz bőven. S hát nekiállok annak a megoldhatatlan feladatnak, hogy főzzek valami-két. Kis, sovány szűzérméket sütök, juhtúrós-tejfölös öntetes kelbimbót, sajttal hintett brokkolit, csirkeaprólék levest, kétféle gombamártást, s találok egy dögös régi csirkepörköltet. S hát abban maradunk, hogy nyugodjak már meg, holnap. Ezt is egy utolsó már pánikos telefonhívásból derül ki, aminek a számlája hú, nem tudom mennyi lesz. S hogy valójában kétségei vannak a lejövésben, mert nagyon sok a furcsaság körülöttem...S hát, mindenáron akarom, hogy azért jöjjön le. Hátha sikerül a személyes együttléttel eloszlatni S jött, s mondta füst szag van, nem szereti a kemencét, s más cikizések, de hát ez várható volt. S volt a balhé a Jillel, hát az is kiakasztotta. Ült a kocsiban, s hajszál híján elment, vért hugyoztam, hogy lebeszéljem... másnap reggel ment el.

Máj. 28. A Jill balesete, ljég

a Jill megint összetörte az autót, magát, ljég

meghalt a Sanyi bácsi, az Eelnéni férje, s el akart menni a temetésére, úgy volt, hogy a szomszédok viszik; de lekéste az indulásukat. akkor visszajött, beült a kis Polskiba, részegen, s nekiment egy villanyoszlopnak. megint beverte a fejét. teljesen rámmaradt, az Hugi nem ér rá. etetem, meg minden.

MÁJ. 29-31 A JILL BALHÉJA, KARAMBOLOZIK RÉSZEGEN

a szomszéd hozta haza a Jill összetört autóját. Átjött a szomszédasszony, a Matilda is. Jó sokat beszéltem a Hugival, hogy csináljon vele valamit, mert én nem...

Sült húst, petrezselymes krumplival, brassóit zöldséges rizzsel ilyeneket kapott, még a Erna is segített. Egy nő, aki iszonyú bizalmatlan, s most ismerkedtem vele. Másodszor van itt, a töke tele van. s hát a sziszifusz elmehet a picsába, hogy ellensúlyozzam. A levelekből kiderül...De látta benne a szerencsétlent, s egy normális nő az segít, ahol tud, nem?

Úgy volt, hogy a Jill megy szüretelni, „meg van beszélve a Matilddal” s alig tud menni, olyan részeg.

S mondom neki, ne csinálja ezt, ettől semmi nem lesz jobb, s még azt a kicsi szimpátiájukat is elszúrja, ami még maradt bennük feléje. S én is bejöttem, ez egy nightmare. Délelőtt szétszedtük a gagyi polcot a fészerben, ezer apró, semmi sem jó szarral, halom levágott bútorlappal, ami konyhaszekrényhez lett véve. Kosz, egérfészkek, egérszar, káosz. A régi csirkeól helyét is kipucoltattam a Gyuriékkal. Babgulyást adtam mindenkinek. Amúgy is a délutáni meg az éjszakai álmaim elég nyomasztóak, mindegyikben valami megoldatlan bonyodalom van, lekésett vonatok, valaki keres, valami gyanús ügyben, homályos viszonyok, számonkérések, fenyegetettség, s hiába való probléma megoldási kísérletek. Az ember összes szara ott tolong. Mi ez, a racionálisan megadott alaptónus álombeli folytatása. Megpróbálom végig gondolni a helyzetem, megoldást találni rá, ésszel, erre a tudatalattim átveszi a parancsnokságot, s a barom módra tovább vezényli? Így kell ennek lenni? Ha vicceket olvasnék egész nap, akkor az folytatódna? Ilyen egyszerű a séma, vagy mi? Szóval, írni ebben a légkörben., jaj. Tegnap azt mondta, - nem először ezt sem – hogy nem biztos, hogy ő ezt a következő telet túléli. Sőt, biztos nem éli túl. S próbáltam mondani, kérdezni, hogy vajon mire alapozza ezt? Mert az ő „statisztikája” nem erre utal, de ragaszkodott hozzá. S hát, ott lebeg a Damoklesz kard, ahogy az Hugiék folyton mondják: „ennek úgysem lesz jó vége”. Ebben élek.

május 30 A kicsi ösvény vers Ernának

Megjártuk a
Világot
a Via Appiától
a Champ Elyséeig
csak a legbenső
szentélybe
vezető úthoz
nem volt
még
kéz a kezünkbe

s most itt, Ler

hallom, ..., olyan olyan olyan? .... szaggatott …kacagásod?

Erna levele rangrejtve járni: rangadó, rangrejtve járni, neked való, édesem légy velem, elkerül a félelem.

Erna levele

rangrejtve járni: rangadó, rangrejtve járni, neked való,
édesem légy velem, elkerül a félelem.

ler Szerelmes lány egy Rilke vers

Így igaz, vágyom utánad, Ejtem
Elvesztem kezemből önmagam,
Nem remélve, hogy tagadni merjem,
Azt, ami tőled árad rezzenetlen,
S komoly, merő, rokontalan.
...rég, ó, mily Egy voltam én, semmi engem
El nem árult, mint a kőé, olyan volt a csendem
Mely fölött a forrás átcsobog.
Ám e lassú, pár hetes tavaszban
Engemet a néma, öntudatlan
Évről most letörtek könnyedén,
Összezárva langyos árva létem
Most valaki tartja a kezében
S nem tudja tegnap ki voltam én.
/Rilke/

Ler Megint futottam, jó volt. Meg „miként fogjuk csinálni”

Mintha ott se lettem volna.

Akartam venni egy jégsalátát, de nem vittem pénzt.

Aztán találtam egy kis aprót, vettem két kiflit.

Háromszor mentem vissza az autóhoz, mert mindig elfelejtettem valamit behozni.

Aztán mondom rágyújtok,
Meggyújtottam egy szál gyufát,
Számba tettem a pipát,

S komótosan elkezdtem égetni a gyufásdobozt, miközben
Szívtam a pipát.
Aztán már nem bírtam tovább, lefeküdtem. Jól megmelegedve arra ébredtem, hogy miként fogjuk csinálni!
Most itt nem mondom el, majd személyesen,
de úúúúgy,
hogy ha majd mind a ketten akarjuk,
Mikor majd te mondod, nem szó szerint, de „ mondod", most...,
S
Lassan, szépen.
„mint…, mint…, csillag fenn az égen" ...
Jó?
Hogy ez mikor lesz, fogalmam sincs...
De gondolom, mikor a lakmuszpapír pirosra változik, hm.

Erna válasza – „nem tudom mit írhatnék", minden, ami tőled jön, megejt...el vagyok veszve, azt hiszem...

nem tudom, mit írhatnék, mert mindent megírsz előttem.....ezen döbbenek meg napról-napra …és lassítanám a percet, mert attól félek, elveszek, elveszek ebben a kékben, a nagy kékségedben, mert minden, ami tőled jön megejt, a KÉK, a legszebb színem, a szellemi, az égi, az éteri, a szemünk, a tenger, Odüsszeusz, a nagy szirén, a repülés és még ...mi minden... lassítanám a percet, próbálnám megérteni miben vagyok, nem hagyod, hogy felkészüljek a szerelemre... és adsz napról-napra, mindig kedvesebbet, édesebbet és jön éjre-éj, az álmok nem segítenek ..... megfürödnék veled a forrás vizében és megtisztulva lennék veled..... elragadtatásban, ..."el vagyok veszve azt hiszem"...de mégis, ne hidd, hogy ez toporgás, másról van szó..... Amivel talán még nem találkoztál, valamilyen minőségről, vagy arról a másik szintről, ami nem hasonlítható a hétköznapokkal, mert ünnep és örök, ahogy vannak az örök dolgok,..... amiről már nem tehetsz, mint a művészetben, már nem te irányítod az ecsetet, ő irányít téged. ezt ismerem, a munkamódszerem, hetekig agyalok a formán,

pedig már régen bennem van a gondolat, vele élek, alszom, nem alszom, ezerszer magam előtt látom…. arról a pillanatról, amikor nem tehetsz mást, mert égi jelet kaptál, legalábbis azt hiszed, és már kívülről mozgatnak, eltölt az égi ajándék, és mikor lerajzolod, tudod, ez AZ.....erre vártál, ezért vártál.

1912 MÁJ. 30. A FÖLDVÁRI SÉTÁK KEZDETE

Gyöngéd és tökéletlen demokráciámban sétáltam

Amerikai-neurózisomból ocsúdva

Beszíva ginzengleheletét
egy ősi tóban fürdő
Pannon tájnak.
A kanyargó aszfalt sétányok repedéseiben gazok nőttek,
a fűben pipacsok csigákkal, és le nem mészárolt tücskök
hegedültek

May 31erl fontos - de, igen, szeretlek,

tudod jól, tudnod kell mi bajod van? színházban voltam, ott is csak rád gondoltam

máj. 29. Jégnéző válasza a hírre, a Jill nekiment a fának, Nem semmi.

Úgy látszik, az élet mindig zajlik nálatok - s leginkább a baj csőstül jön ….

Ler Választékos társkereső hirdetés – amire ideszáguld a nő

„Ősei nemesi hagyományit gondosan ápoló, középméretű, szikár világpolgár tágas, világos, Balaton felvidékre és vízpartra néző, vastag falait vadszőlővel felfuttatott polgárházába keres melankolikus, egyensúlyra törekvő, pesti művész-nőt, lehetőleg K.W. fekete gardróbjával, s aki tudja ez mit jelent, s mi a jelentősége. Aki szereti a dekadens költészetet finom, s nem mindenki számára érzékelhető árnyalatait, vonzódik a nagy szerelmi drámákhoz, de maga realista, utálja a gügyögést, s a doktoros játékot a szerelemben. A szex-orientált vehemencián meg csak röhögni tud. Már bocsánat a kifejezésért. Önálló hivatása, véleménye, s ízlése van, s magabiztosan vállalja annak minden következményét, s el tud lenni magában. Öntudatos, a tükrében ilyeneket mond magának: - „Én nagyon önálló, magabiztos, határozott, kiforrott, s öntudatos vagyok. De természetesen, mint egy kultúrnőhöz illik, rejtélyes, s titokzatos, amit majd én sorba fejtegethetek. Hitvallásom: a művészet örök, ráérünk. Miután magam is az emelkedett művészetek, termékeny, de finoman diszkrét művelője vagyok, természetszerűleg abban felnőtt társam, inspirációm, kritikusom, harcostársam, mú-

zsám tud lenni. Világutazó vagyok, különösen kedvelem a külföldi városok magaskultúráját, s boldogan fűznék egy válogatott ízlésű, illatos útitársnőt a karomra. Anyagi forrásaim ezt mind lehetővé teszik, de természetesen tiszteletben tartom valaki önállóságát. Amúgy én egy nagyon határozott, fehéringes, de alkalmi, bohémságot sem megvető gentleman vagyok. Kiterjedt, túlnyomóan művészi baráti köröm és üzleti befolyásom van a világ különböző pontjain, Párizsban, Rómában, s természetesen Velencében. Már most megmondom, hogy az amerikaii vulgaritás nem az esetem. Kedvenc ételem a diétás mignon. Alkoholt csak különleges alkalmakkor nem fogyasztom, kedvenc italom az Taorminai Szomorodni. Minden évszakra és napszakra külön sétapálcával rendelkezem, s amúgy is választékos az inkognitóm. Nos, minden sportosan vezető s külön alvást kedvelő hölgy válaszát izgatottan várom, s nézek elébe."

Bornemissza Dürer Angeli co.

Ez bejött...

Miután a Erna elolvasta, felhívott. Odavolt. Mondom neki miért nem jön ide, s jött. Kicsit eltérült, de jött. S itt volt két napig, s táncoltunk, s kirándultunk Tapolcára, ahol meséltem neki a könyvemről, biztat. Aztán rohantunk, hogy elérjük a kompot, s ő onnan hazament.

Aztán még beszéltünk, s az már elég hervasztó volt.

Mondtam, köszönöm, ő is, vigyázzon magára, meg hogy egy rózsaszin felhőn lóbálom a lábam. Kifulladtam, most, hogy írt. Egy csomó mindenre persze nem válaszolt, nem ért rá, hm. Háromnegyed négy, megyek vissza aludni. Majd folytatom. De előbb majd a Jillel.

May 30 Erl más ég alatt –

egy kéz megérinti hajad szálát hiszed-e, hogy ez több, mint birtokolni szíved vágyát?
látod?

May 31 baj az nincs, semmi,
főleg most már, vers Ernának

Baj, az nincs, semmi,

főleg
most már,
hogy
első alkalommal
ez a dolog
az Univerzumban
kimondatott
s az nem
mint a sötét
Űr -
kék lett az
ég
Jack

May 31 Ernának, - perszehogy - perszehogy gyere, hülye vagy?

Jun 2 Ernának te tulajdonképpen - te tulajdonképpen mit csinálsz, ülsz kis műanyag kukkereddel egy falusi ügetőn, Langyfalván?

Ler minden jó, amit írsz a hosszú leveledben, s mégis. pedig tényleg minden jó. igaz, úgy van, egyetértek.

annyira furcsa nekem, hogy ilyeneket egy nő mond. de nem ez a mégis. a mégis az, hogy ez amolyan hordószónoklatnak tűnik nekem. s ahogy telnek múlnak a lélekévmilliárdok, egyre furcsább.

mondom miért: - valahogy az ember, huj, úgy képzelné, valaki mereng, s kis listácskájával tülekszik, kelekótya viselkedésén látszik, hogy igencsak fontos neki, ami rajta van. majdnem elüti az autó, rossz helyre csönget, magában beszél, s felemás cipőben van. még sorolhatnánk... s ebből, valaki, mikor elolvassa, meghallgatja e Fontos Dolgok Mélymeggyőződéses listáját, s aszondja belülről jövő lelkesedéssel: hahó, itt vagyok! pont ugyanebben, annyira jó, hogy megtaláltalak, de te akkor elfordulsz, elalszol, elszaladsz, eltereled a szót, megváltoztatod az előjeleket, meg ilyenek. s ez annál is furcsább,

mert maga az említett szöveg pont erről szól. tele van súlyos, és döngölő meggyőződésekkel, amik bilincsként csattannak a csuklóra, elszorítják a torkot, elakasztják a lélegzetet. minden fellebbezhetetlen, s megmásíthatatlan, helyes és igaz, és szélesen összefüggő, sejlik a nagy rendszer mögötte, a rendes megértés, a kutató és fáradhatatlan intelligencia, meg minden lóizé. fasz.

de ha csak motyogni akarsz, jó, ha valaki, aki érti, hallja, és slussz, az elég disszonáns lehet. ez olyan, mint a gyónás, vagy a beszélő luk. ül egy perverz pap a ketrecben, de tökmindegy. a lényeg, hogy én, én, én kibeszéljem. Tűnődők mit csinálhatsz te a körösön. egy hajón. a kőrös az egy pataknyi izé, fűzfák lógnak bele, biztos van benne Compó, meg Naphal. pecázol? s közben Wagner áriákat énekelsz? meddig bírsz te egy ilyen vízitúrát? szúnyog van már? már akartam kérdezni, te lovagolsz? vagy szereted nézni a jószágot. a kemence szagát nem szereted, a lóéval, hogy állsz?

s a barátnőd az hol van, arrafelé átutazóban, beugrott a hajóra? és szőke vagy barna? csizmás?

nos, ebből a terítékből, ezek jutnak az eszembe. itt este van, ott is?

Jack

egy örök vágy ötlött fel bennem,

ahogy ott mentél előttem és paskoltad a vizet,
rúgkapáltál az úszógumiban, s én mentem
utánad, s néztem asszony-lány tested
tele vízgyöngyökkel, s
a nőstényi vágyakozásban,
lüktettél a part meleg kövén
s ahogy vonaglottál és
kígyózva ízleltél magadban
s ahogy kis amazonom toppantasz a fejemben,
s ingerlő bimbók hajladoznak
s hajamra és szememre mindig új
meglepetés szirmok hullanak,

s soha nem szűnő arany fényben fürdik
a véget nem érő
délután ...

álmélkodva, hitetlen borzongásban,
oda jutottam,
hogy te vagy az én szeplős, titokzatos
nordic Déva lányom,
Indiám,
szerelmem.
azt is "megjártam",
szélsebesen,
s hozzád értem

nincs nekem már
hova mennem. -
kivéve veled

mert azt gondolom
„több
báj
több szerelem van
szeplős, hindu-Déva lány életedben
mint amit ebben
a felöltözött világban
bárki adhat
vagy kaphat"

Nem akármilyen vagy, Ler," a szerelmeslevelek, mind nevetségesek"

látom, ez az egész már rég nem mondás kérdése, hiszen nem mondanád újra. Nem kéne mondanom újra.
(nem lehetne ezeket valóban elolvasni, felfogni, s megjegyezni?) nekem soha olyanom nem volt, mint te, soha olyant nem kaptam, mint amit te

adsz, tudsz adni, s adsz mióta először megpillantottalak. már élőbbről is. szóval, jó lenne ez már tény lenne, s meghallanád. S az egész egy hókuszpókusz. a múltunk menjen nyugdíjba, ne mi. mi csináljuk azt, amit senkivel eddig nem sikerült, úgy, annyira, meg minden. Valahogy úgy tűnik, hogy magaddal harcolsz, mint a Jób a sikátorban. szerintem már rég eléd tettem lelkem nagy kőtábláját, ott van minden rajta, s tudod is. te! tudod nem? S most tehetek egy felsorolást, s mondhatom, engem "nem érdekel" a szex. nem érdekel a szenvedély, és semmi. semmi nem érdekel a szereteten kívül. mikor rád gondolok, mindig az van bennem, hogy te az a fajta ritka, s különleges nő vagy, akiben alkatánál, s szándékánál fogva él és virul a szeretet - ami, egyébként minden másnak az alfája és Omegája. S ha INNEN nézzük, akkor meg minden más ott van, csak nem a közönséges formájában. a csatornákat nem is tudod eldugaszolni. mikor nevetsz, mikor táncolsz, mikor ráérzel, mikor együtt vagy, az mind mind visszautal arra, hogy ki vagy. nekem nem kell már semmit bizonygatni, én bízok benned. Ami egy nagy különbség, hogy én nem úgy látlak, mint mások, s ne is keverj velük össze. Emlékszel? már az első percben is mondtam, mert tudtam. azokban a levelekben is benne van, - ha tudod elolvashatod megint őket, amikben - látszólag lemondtam rólad. de amikor mégis arról beszéltem, hogy milyennek látlak, hogy értelek, érezlek, s ezért szeretlek, - amit mondok neked újra és újra, - az azt jelenti, hogy nekem nincsenek kétségeim. azokban a levelekben csupán egyetlen dolog volt, egy "ha". ha netán te engem - minden csodálatom, elragadtatásom ellenére, ki tudja miért mégsem...nem? mégegszer: benned minden megvan, amitől én boldog tudok lenni. Elképzelni sem tudom, hogy mi van még ezen kívül. Az meg mély meggyőződésem, hogy magamnál is
jobban szeretlek, már issza szeretet szeretem benned, á kínai porcelán tündérlelked s kedves Jégcsaphercegnő, mégis merre tetszett elhagyni az elbaszott jégkesztyűjét? Jól van lefagyasztom a tőkeim a Berring szorosban, félrelökőm én azokat a tohonya jegesmedvéket, s oké, megkerülöm Kamcsatkát is, le keresztül a Koreák balhé tengerén, s kihozom a fukushima atomszemétből is, s jövök lankadatlan vigyorral a arcomon, hozom a fogam közt, csak tessék mondani, tud maga csak úgy szeretni, csak úgy ölelni, s éterisége mellett valami édeset suttogni, motyogni, karattyolni,

nyögni a fülembe, ha visszaérek?, vagy reménytelenül az örök pöcsöltangóra van átkozva a lelked?, s vele az enyém is? (s oké, tangózok én veled pokolban is, égben is, legyen ez is egy program, mindig erre vágytam...bassza meg, - égi táncosnőre, ó te nem is tudod, - de legyen itt, ember lévén itt a földön is, ha? Keményfejű Úrnő én várok, mennyi kell, ezer év elég? - csak biztass már valami jóval is, itt fetrengek a porban, még mit csináljak? - már halálra csókoltam lelked millió bimbaját, (a karod a lábad, a hajad az arcod, a nyakad a melled, a ..., mi van, oké, legyen kétezer év, nem hiszem, hogy valamit is tévesztenék, mi van, kire várasz, mire várasz? - vagy csak irritálsz? , - nem vagyok elég kifejező, artikulált, vagy mi a rosseb? - mi kell neked még? - nem kaphatnék néha egy lerágott szegfűt legalább?- valamit. És bocsánat, bocsánat, bocsánat. Gyönyörűszépszerelmem.
te, te, te, kékszeszöld szemű, halálra őrjítesz, - közben értem is, nem akárki, nem akármilyen vagy.
Jack.

én is téged kereslek, most nagyon fáj, hogy nem negyven éve találkoztam veled.

Erna

Horror horror, vers Ernának

áll a conrádi hős a dzsungelban
az európai imperializmus kongói zsákutcájában,
a „Sötétség Szívében”
s karját széttárva mondja:
horror, horror...

nos én is ezt találtam mondani,
mikor, mint borjú valaki megállt a
kapumban és semmit sem értve
csak nézett, nézett....

2012. 06. 1. te miért nem írsz verseket? és küldöd be az ÉS-be.

Jun 1 Ernának ez most, meg a változó gyökérzet

- ez most nekem egy teljesen normális levél volt, s olyan jó. konformista lettem? ez a konyhaasztal is,

Jun 1 Ernának napozó

- csináltam kint a ház mögött egy szuper napozó helyét, nagy füvet körbe lekaszáltam!

Jun 1 Ernának szeretlek

- Amikor elbúcsúztam tőled, olyan volt, mintha öngyilkosságra készülnék.... Ami egy képtelenség

Jun. 1. Én-Veled Vers

az elkerülhetetlen közhelyeken túl,
még millió és millió világ
szunnyad
toporzékol
bennem, s
várja
veled ébredjen, nyíljon
s
viruljon
végre

Jun 1 Erl nem tudok én már

– nélküled, -. a konyhaasztalnál már tudtam, előre láttam az egészet, mi lesz, ezért próbáltam átgondolni,

Jun 1 Ernának, igen, csillagom

- ja igen, csillagom, az aktualitásokat elbambultam. figyelj, nekem minden jó, ami nem nagyon

2012. június 1. 20:58) Levélváltás Ernával ((negyven éve kereslek...)

jún. 1.erl hangosan gondolkodom

sokszor észreveszem - minden általánosítás nélkül! - az emberek saját magukat sem veszik komolyan. akkor hogyan tudnának valaki

v. valami mást komolyan venni? a definíciók, a felismerések, a nagy igazságok mindig komolyak, mint a nagy művészeti alkotások is. Wagnert hallgattam éppen, egyetlen betétben is benne volt minden, amit a világról tudni érdemes. és komoly. mégis mosolyogtam és legszívesebben megöleltem volna az egész világot örömömben... de legalábbis táncra perdültem volna ott az utcán, a betonon..... Az életünk..... Azt hiszem, halálosan komoly. nem MINDEGY. érdekes, milyen sokszor hallom vitatkozás közben: "na mindegy." nem az érvekkel operálnak, hanem valami sunyi érzelmi zsarolással. talán túl nagyon átlátszó vagyok? kiadom magam? felmérik, ez a gyenge pontom, ezzel lehet terrorizálni. és amikor látják, hogy nem, akkor megkapom: milyen kemény vagyok, milyen férfias. ez szíven üt, /te tudod/, mert nő vagyok... pedig "állati egyszerű" lenne megérteni, hiszen ami alapján előzőleg megítéltek, az pont az elfogadó képességem..... Ami, mint "gyengeség", letörhető. nem mindegy neki, akkor nézzük meg, MIÉRT? ... szeretem ezt a szót, ezt a kérdést, amit provokációnak éreznek, mert nem gondolkoznak a válaszon. pedig a válaszból derül ki a komolyság, a lényeg, az akarat, hogy valóban VELE akarok-e valamit, tervezni, dolgozni, kitalálni, megoldani, teremteni /szeretni a világot, élvezni a pillanatot, ellágyulni, részvétet érezni, nevetni szívből!!!!, nem kacarászni /, vagy élek, dolgozom, élek ahogy tudok!!! ez van. ennyi. Ezt vegye tudomásul és jöjjön mellettem, v. utánam és fogja a kezem / legyen kéznél! / ..... altasson el...legyen olcsó, legyen praktikus, minél több...lehetőleg legyen mindig a látókörömben.... Aludni...lehet egy életen át.....kellemes, egyszerű, szerény élet, nem élünk nagylábon! / utálom a szerénységet! /...megint József Attila: láttam a boldogságot én, lágy volt, szőke és másfél mázsa…udvaron …ólban…göndör kacagása.... de a kellemes mást jelent!!!!.....nehéz lennék mégis? ..... innom kell valamit.

szédületes, naná, persze, úgy gondoltam.

hülyeség, ez már a múlt, ezt is értjük, azért ez olyan jó, egymillió évet vesztegettem hiába a megnemértéses hiábavalóságos tökölés

népi toporgóján, de jó, hogy vagy. ilyen szinten lehet előre nézni, lépni, s haladni. Kéz a kézben, ja.

ó, egek!

van ilyen nő?

s nekeeeeeeem?

hú.

kezdem az életet komolyan venni

igen, érti,

mázlista vagy, hát

pfúú,

lenyűgözöl,

kezdem érteni, hogy kell kicsit hagyni,

édesanyám..., nem - semmi

húha.

ha olyan okos vagy, mápedig olyan, akkor meg hogy csináljuk? nem megyünk együtt világgá?

Jun 1 Ne felejtsd törékeny is vagyok vers Ernának

én vagyok a hülyébb, figyelj, én megyek utánad,

az okosabb meg úgyis te vagy...

csak azért ne felejtsd törékeny - is – vagyok

Jun 1 Ernának? - Mivan, csövezel?

Ernának

persze - szédületes, naná, persze, úgy gondoltam. hülyeség, ez már a múlt, ezt is értjük. azért ez olyan jó,

Jun 1 Ernának szerintem - én vagyok a hülyébb, Jun 1 Ernának krumplistészta és Klee –

krumplistésztát főztem, salátával, jó nem? húsz éve nem ettem. a Klee, az a lét szövetét festi, a

Jun 1

igen - igen, érti, mázlista vagy, hát pfúú, lenyűgözöl, kezdem érteni, hogy kell kicsit hagyni, édesanyám...

Jun 2 Erl - megyünk hajózni a Körösön!
Jun 2 Erl (no subject) - nem. ez az út közös. nem jöhetsz utánam. velem kell jönnöd.
Jun 2 - ezen agyalok éjjel-nappal..., de tudom, le kell tisztuljon, mert akkor jön a megoldás...
Jun 2 Ernának az olyan jó - az olyan jó, hogy nem állunk le szarakodni,

hogy mint vulkánból a forró láva tör elő belőled a vágy,

Jun 2 Ernának Rilke - Csak száj vagyunk Csak száj vagyunk.

Ki zeng a messze szívvel, mely ott dereng minden dolgok közén?

Jun 2 Ernának minden jó, amit - minden jó, amit írsz a hosszú leveledben, s mégis.

pedig tényleg minden jó. igaz, úgy van, egyetértek
Jun 2 Ernának

te egy filigrán nehézsúlyú vagy,

a kisujjammal tartalak, látok mindent benned, mint egy pohár vízben, s ha véletlenül mégsem valami fatális tévedés, akkor velem a helyed, szent őrületben, s mély megértésben, s édességben.
Jun 2 Erl hangosan gondolkodom
- sokszor észreveszem - minden általánosítás nélkül! - az emberek saját magukat sem veszik komolyan.
Jun 2 Ernának hiba - észrevettem ám a hibát, bocs. ez egyfajta hajnali elmebaj, jobbféltekés túltengés, s féloldal. csak
a kozmik om kivételével a többit én csináltam
Jun 3 Ernának az mindenesetre érdekes

- én mennyire először azt gondoltam, hogy te totálisan belülről irányított vagy. most meg azt gondolom,

Jun 3 Ernának a legnagyobb baj

a baj az, hogy teljesen elvesztettem az időérzékem veled.

ezer éve ismerlek, s száz éve nem láttalak.

Jun 3 Erl - most látom, írtál, de jó, küldjél még, éjjel elolvasom, beszélek rólad a barátnőmmel.

Jun. 3- vége az Jégnézőnek, a Pacuka genyózik, s a Erna először nagyon szeret. Na meg a Jill szolgálatában...

Nap mint nap a Jillnek szolgálok. Bekerítettem az egész csirkeudvart, a tetejét is.

2012. június 3. 7:51 Jack Nyár az, mikor a dolgok beérnek ler

Te azt gondolod, én alszom, semmi dolgom, hm. Igaz is, nem is. Éjjel nappal rád gondolok, pár órát alszom, s mikor föntvagyok is álmodom. Állítólag az ember mindig alszik...Hajnalban keltem, mostam, takarítok, rendezgetek, hogy ha itt leszel, semmi se térítsen el.

Most leültem, s jó, hogy írtál. Jó, hogy nem jöttél tegnap, jó, hogy egyáltalán tudunk még szakitani perceket, órákat az emésztésre, földolgozásra, mert másképp belepusztulnánk egymásba. Pontosabban, nem is egymásba, hanem abba, amit egymással, mint lehetőséget kaptunk, kapunk.

Látom, mindkettőnknek óriási dilemma ez. Ahogy így, „vénen, keresgéljük egymás kezét" – (látod, itt van ez is, jut is mindjárt eszembe, hogy mennyi mindent tudok rólad, hogy ezt itt azonnal érted, nem

kell selyempapírok teregetésével a szabásminta alapjait bemutatni stb. stb., hanem tovább lehet menni.)

Szóval, itt van ez a mi külön külön is „sikeres, önálló, független" életünk, tele eredményekkel, tele bukással, tele örömmel, tele ellentmondással, s amit kihozunk egymásból, az Firenze, Toscana, és Provansz. Szimbólumok arról, amit egyedül nem csináltunk, legalább is nem úgy, ahogy ketten tudnánk, ezt sejtjük. S hát Firenzébe, Toscanába, Provanszba, minden belefér, az egész ismert, s ismeretlen világegyetem, legalább is, amit minket illet.

(másoknak másuk van, de ez most totál lényegtelen. A hatalmas dilemma, hogy merhetem e, „eliotosan mondva, „zavarni a világegyetemet"?

Azaz, „fussak le, hajamban a lobogó széllel" s a torkomban dobogó kérdéssel a kikötőbe, látva a horizonton közelgő hajókat, vagy „halálomig itt maradjak, még egy tengerészt sem üdvözölve?". Mert mit hoznak ezek a hajók? „Mérget, vagy borágat?"

Miközben..., nem vagyunk vakok, látjuk, amint" tűzként lobog el a szellő, nem? Átváltok kevésbé költőire. Volt nekünk egy jó kis, úgyahogy életkénk, lavórkánk, működött, meg is szenvedtünk érte. S ha megszenvedtük, hát akkor muszáj abban lenni? „ideje volna már, ha lándzsád a láthatárba vágnád" mutattam csupán néhány napja e Lorca sorokat. Én nem tudok ezzel mit kezdeni. Azt magyarázni, hogy sohasem késő, meg már tényleg nagyon olcsó lenne, ezt is tudjuk. Akkor?

Ráfáztunk, rá ezzel a végzettel, ami minden létélmény, tapasztalat, felvert s taralyos hullám hátán egymásba taszított bennünket. Hogy mindaz a kérdés, mindaz a vágy, mindaz a tökéletlenség, mindaz, ami ott motoszkált lappangott, s feszített bennünket, az most előjött. Ráadásául egyáltalán nem biztos, hogy mi vagyunk egymásnak az, akivel meg lehet csinálni, mi vagyunk egymásnak az, aki erre jó, való, alkalmas, szükséges, vagy képes. Akiért érdemes kis meleg és szétt aposott mamuszunkat hátrahagyni. Nem a választ hoztuk egymásnak, hanem a kérdést. Nem a megoldást, hanem a lehetőséget. S még

hosszan sorolhatnám. Tehát elmesélhetetlen s felsorolhatatlan különbözőségeink hézagéiban nyílt egy kis rés, ahol a fény besüt. Ezt látjuk, ezt érezzük, s a hirtelen virágba borult katatóniában püföljük ezt a zongorát. Fekete zongorát. S a „zongora a részeg, nem mi". Csak hogy még cikibb legyen. Emlékszel, én kérdeztelek! fontos neked a szépség, a jó? Azt mondtad, ja, igen, csak is az. Hát én ebben vagyok. Ehhez tartom magam, mint egy kisdobos. Elhittem, eldöntöttem, kiléptem, menetelek. Hogy vissza lehet e surranni, le az útról, ösvényről, elsunyizni a bokrok között vissza haza, nem tudom. Biztos. De az az otthon már soha nem lesz, mint régen. Feszülő hólyaggal, görcsölünk, forgolódunk nyögünk benne, amig élünk. S majd eltorzulunk, s epét hányunk. Dede. S különben is, mi történt? Semmi rossz. Máris egy jobb életbe csöppentünk, nem? S erről beszéltünk, ez volt a beszélgetés. Az érzékenységről, a kiszolgáltatottságról, annak áldásairól, átkáról. Sejtettük, de egymástól már tudjuk ezt: ilyenek vagyunk. Először csak az energiát éreztük, amit egymás felé pulzáltunk. Mára ez egy metropolisszá növi magát. Persze, közben ez egy szenvedés, fájás, vajúdás. Szóval, elhagyni a biztosat, valami újért, ennyi idősen, ennyi batyuval, meg minden, ez a konfliktus. Megszámlálhatatlan illesztés hiányzik. De jól haladunk. De ez olyan szép, egész életünkre van mivel szórakoznunk! Nekem ez már eldőlt, én nem látom a visszaútat, ill., Amit látok, az nagyon gagyi. Szomorú disznószar. S nem is álltatom vele magam, még akkor sem, ha pontosan tudom, létezik. De ki fog oda lökni kit? Te engem, vagy én téged? Vagy mi lesz, dugonicstitusz? Húha, ez nagyon groteszk. Olcsó, nevetséges, pitiáner. Miközben! minden különbözőségünkkel együtt, mindketten olyan tudással, megértéssel, tapasztalattal, intelligenciával rendelkezünk, olyan telítettek, gazdagok vagyunk, amiből merő együttléttel is minden hiányt, minden tökéletlenséget, minden vágyat ki lehet javítani, pótolni, egészíteni, gyerekjáték, úri kedv, s könnyed pasziánsz. Személy szerint én az egyetlen problémát a bizonytalankodásban látom. A se-hús-sehalban. A húzdmeg-ereszdben. A félseggel, féllábbal, félvállal levésben, tevésben. Nem véletlen találkoztunk, kiérdemeltük, tényleg azt gondolom. Miért történt, ha annyira mindenünk megvolt,

annyira minden jó volt? Miért nem ültünk meg a valagunkon, mi? Mi volt ez a sóvárgás ácsinga? Persze, a keskenyvágányokon is járnak vonatok, régi közhely ez is már. De én kristálytisztán látom, hogy az én teljesen tökéletes létemből egy valami hiányzott, az pedig te voltál. Általad elérkezhetem majd valódi önmagamhoz, egymáson keresztül, egymás értő, figyelmes, kedves, s szerető odaadásában, másnéven a szeretetben lehet megtisztulni a ránk rakodott hamisságoktól. Ráadásul! ez még szépség, emberség, boldogság, s egyre inkább mosoly, és nevetés. A többi? Az kacat. Rajtunk múlik, ez mind itt van előttünk. Itt a megnemtevés a tévedés, vagy a tétovázó visszatorpanás". Nincs itt mitől félni.

Jack

u.i.:

ja igen, s csak úgy mellékesen, még szeretlek is, nyami-nyami vagy nekem

A Jégnéző levele: „game over", jó nem? ide másolom.

Elég furcsa dolgokat tapasztaltam az utóbbi időben ....
A "fontos vagy számomra" hozzáállást már nyomokban sem tapasztaltam ....
Rendre "lepattintás", hárítás, s most már cseszegetés is .....
A legutóbbi és főleg a tegnapi telefonbeszélgetésünk (valamint egy igencsak érdekes sms) megérlelte bennem: hagyjuk a fenébe ezt az egészet, mit erőlködök én ezen ....
Nincs szükségem egy ilyen kapcsolatra ....

Még mielőtt vádaskodnál: nem más - csak magad - miatt!
Arra céloz benne, hogy már nem fogadja el a kifogásaimat, miért nem őt helyezem előtérbe...

Mint kinyomoztam, a Jill részegen beszélt az Pacukával, hogy „most nem az Jégnéző van, hanem egy másik nő, nem tudja ki..." az meg írt az Jégnézőnek egy „rejtélyes sms-t.

Aztán zöldséges ládákat gyártottam neki.

Etettem. Kértem, nem avatkozzon az életembe, megígérté, aztán nem tarthat be. Ja, „de akkor részeg voltam," - mondta. Teljesen elmebajos. De mondtam neki, ezt ne csinálja, mert ennek nem lesz jó vége...Veszélyes dolog ez a naplóírás, az biztos.

Szorgalmasan írom Ernának a szerelmesleveleket,

persze, de épp attól függően miben van, berág, vagy imád. Van egy olyan érzésem, hogy simlis ez a nő. A legfurcsább, hogy mennyire nem ér rá. S mindenféle családi dolgokra hivatkozik...Nehezen jutok dűlőre. Néha örülök, mint az állat, néha rettenetes kétségek gyötörnek. S egyfolytában azon töprengek, hogy valahova középre kéne beállni. Nem szeretném, ha itt élne, s én sem Pesten, vele. Liheg, de valójában nem válaszol azokra, amiket írok. Nem ér rá? Mert? Mit csinál, reggeltől estig? A kisfiára hivatkozik, lehet. Akar sokat beszélni, állítólag én soha nem hagyom. Mondtam neki, oké, jöjjön. Holnapután jön. Kérdeztem, mérlegel e engem, kitért a válasz elől, de azt hiszem igen. Emberileg, anyagilag, milyen lehetőségek vannak bennem, abban, amim van. lehet erről is fog szólni a beszélgetés. Cirkusz cirkusz hátán. Az itt lakás egy kelepce is. A válással semmi, nem értem. S ez a rohadék ez gecizik, nem nyugszik a parasztja. S ennyi idióta nő valahogy azt sugallja, be kéne fejeznem mindet, csak nem tudom, hogy. Mert nyilvánvalóan van defektem, vágyom egy nő után. Elmenni innen, mégiscsak eladni a házat, s eltűnni? De vajon tudnék egyedül lenni? Emlékszünk a Zsanvalzsanra? Elmebaj az egész élet. Pedig jó lenne valami tiszta lap. Mindegy, azt gondoltam, hogy ezt a menetet végig csinálom. Mindegyik nőt, helyzetet. Ki kéne fizetni az Jégnézőt, az biztos. Elválni. Végül is a Jillel el lehet lenni? Lehet. Írnom kéne, erről volt szó. S nem ezzel a sok hülye libával foglalkozni. Alig van pénzem, fogyózom, fogytam vagy nyolc kilót, de még mindig van hájam. Makacs. Már-már jól éreztem magam, mármár boldog voltam, hogy mégiscsak nyerő vagyok, csak kitartás. Mikor mindig van valami, valami bazdmeg.

Lehet a Erna csak nem akar mindenféle hétköznapi szarságokkal foglalkozni. Ez a kis boszorkány jól fölfegyverezte magát szellemiekkel. Miközben millió és millió ellentmondás veszi körül, ami még nem áll össze, de egyre gyanúsabb. Úgy csinál, mintha ő lenne a nagymenő, pedig hát egyáltalán nem az. A kosztüm tervezésre persze büszke, az okés lehet. De hát nem akkora művész! Jó lenne szeretni, szeretni tudni, de nem tudom mi lesz belőle. Pár nap, s talán kiderül.

Jun.4. Ernának a világi létben

- nem a művészetben, igen (abban csak egyetlen szabály van, -a "venni, hogy adj"

Jun 4. Erl azt gondoltam

- tudod, érzed, hogy rád gondolok, rólad beszélek, veled álmodom, ha már annyira érzel, nem lehetek

jún. 4. Szeretlek, levél Ernának,

Amikor elbúcsúztam tőled,

olyan volt, mintha öngyilkosságra készülnék....

Ami egy képtelenség, totál idegen tőlem. Pár szó válaszul, ismételve, amit mondasz:

Ja, igen, én is hittem ebben a szerelemben, Én is, én is... S itt van – szerintem, amit vársz, figyelj.

Az én eltűnik, ja, a régi, s egy új születik, vajúdik, hm. Oda akartam menni, de akkor meg az jutott eszembe, hogy erre mit mondtál, hogy idő kell, jajj. A szeretkezés nem munka, micsoda ez már megint, rémképeid vannak drágám. Mégegy. Ezt is mondtam, te meghallod? Hogy én is ittam, mikor skypoztunk, totál ki voltam akadva. Elindultam körbejárni a Balatont, onnan jöttem vissza. Nem hallottad? Mondtam pedig. Az együttlétek is kellenek, ez az érintés nélküli távizé, ez jó volt régen, a Tatjána idejében, ma már másképp van. S végül, kérlek ne hiúság vezessen bennünket, jó? Kéééérlek.Próbálom ezt itt érthetően, de én is kicsit zizi vagyok, igen. Valójában az elejétől fogva van ez. Ez a huzavona. Végül is már ott konyhaasztalnál sejtettük, lesz itt kis héjanász, nem? Dede. S én azt szeretném, nincs igazam? ha együtt lennénk, enélkül az izi nűkül. Ha volna annyi agyunk, meg megszoknánk a másik stílusát? hogy nem kellenének

ezek a bemutatók, kilengések, hogy amit nem tudunk elképzelni, azt most akkor egy valóságshowban jól megéljük, akkor most már megérezzük, átéljük fölfogjuk emésszük, erjedjünk, fuldokoljunk, vergődjünk, katarzis, katarzis meg stupiditás. De hogyan másképp, ez egy kásahegy, te itt, én a világ másik végén, te úri kislány, én meg egy utcagyerek. Talán csak a széplelkünk volt közös, de ott is vannak különbségek, mivel tápláltuk. Oké, válaszolok, de nem csak miattad, égi utasításra. S a szépség nevében (beleértve a te saját szépséged is, hm. Nos, most igy kapásból a következőket tudom válaszolni, ha tényleg érdekel. Ha tényleg érdekel. Aztán majd meg Válaszolok minden egyes dologra, amit felvetettél, ha azután is érdekel. S hát persze tudtad mit fogok írni, még sincs minden hiába? Mit írnék, kellene írnom? Szóval, ez amolyan kis összefoglaló, előzetes. Azt gondolom rólad, hogy az égiek áldását kaptad, rendkivüli mindent, testet, lelket, spirtitet. De, ahova lepottyantottak, s amiben élsz, éltél, az egy kisiklató vágány. S amit úgy is föl lehet fogni, hogy magyar valóság. Felfogtam, hogy volt egy pont, igen, mikor valami megváltozott benned! aztán mi mindenre kiterjedt a figyelmed, mi mindenre. Zajlott az élet, történt benne sok minden ide-oda behelyettesítetted. De nem mindenre. Én valami mást hoztam eléd, olyant, ami még nem volt, te is mondtad. Van benne ez is, s a két dolog, mint két jéghegy, összeütközött. A mássságunk. Nekem te ismerős vagy, az a rendszer ismerős, ha hiszed, ha nem. Találkoztam én ezzel bőven, s legtöbbször szoktam is hagyni, mert annyira reménytelen. Te kivétel voltál, annyira lenyűgözött, ami rajtad és benned van, s egyfajta vágy, s felelősségtudat keletkezett bennem utánad, érted, értünk..., meg azokért, akik felültről figyelnek. (szeretnélek megkérni, hogy figyelmesen olvasd, ne ragadj ki szavakat, mert mindegyiknek van jelentősége, de csak a többivel összefüggésben.) Nos itt szédelegtél, ebben a méltatlan külvárosban, lényegében egyedül, mikor én – valahogy – fölbukkantam. Magamról, ahogy én látom, pár szót. (Itt most próbálom a fentiekkel szoros összefüggésben ezt a dolgot – a tiéd, meg az enyém összeilleszteni, s hidd el nem olyan egyszerű. Mert meg kell küzdenem az azon-

nali előítéleteddel, az érzelmek ragacsával, s a beidegzések vasfüggönyével.) Ne ijedj halálra, csak pár szó lesz. (nekem tulajdonképpen ez az egész már nem fontos, ezt nyilván már látod bennem, rólam, általam. Magamat bizonygatni. Megvan az ételem, ezt végigcsinálni veled, talán a só hiányzik, meg a fűszerek, amik nélkül lehet élni. De ha lehet, szeretném, mert maximalista vagyok, ezt is örökül kaptam, bassza meg. Van hibám, mint tudjuk, hisztéria, mint gyűjtőszó, s muszáj mondanom, hogy nagyon gyűlölöm, huszonéves koromra úgy ahogy kinőtem, mint a rám mért rossz örökséget, fogyatékosságot, átkot. S most meg újra itt van, giccses és sajnálatos egy felnőtt férfinál, és plusz. A magyarázat: annyira felkavart annak a lehetősége, hogy veled a szellemi erkölcsi, lelki, spirituális nemesség felsőbb osztályába léphetek. De csak veled, nem általad! Próbálom nagyon röviden, még rövidebben: Az történt, hogy a Jóistentől kaptam egy nagyon finom spirtitet, mint te. Ez akkor „derült ki”, mikor n-éves koromban ezt valaki felvetette, s leesett bennem a tantusz. Kóválygotam minden világok s városok peremén, azon tűnődve, hogy micsoda kibaszás ez az egész én életem, na meg az élet. Amikor minden pórusomon, s minden nyílásomon elkezdett dőlni belőlem a fájdalom, s mikor már elviselhetetlenné vált, egy éppen egy öreg zsidó festőnő képében megjelenő angyal jelent meg, s a kérdésemre: - miért kell ennyit szenvedni? - azt a választ adta, hogy a baj nem odakint van, hanem idebent. A dolgokat nem jól látom, az nem úgy van. S most itt behozhatom, amit pár napja együtt láttunk, s kurvára nem véletlenül mutattam meg neked. A Jákob harcát önmagával. (Miközben „leszartalak, s ocsmány módon csak magammal törődtem!”) A szenvedés nem nekem, hanem annak jut osztályrészül, aki arra ébred a reggelben, hogy az égiek kihagyták ezt a spiritet belőle. S egy barom. Baromlétben él, még ha nem is tudja. Valamiből kimarad, szegény. Nos, valahogy úgy képzelem, hogy nekem ez az öreglányba csomagolt hírvivő közölte a dolgot. Neked meg én jelöltettem ki. Ha ezt érted, látod, akkor kell hagynod magad. S pont úgy, ahogy ez a hölgy, mint pórember nem volt fontos, én sem vagyok az. Itt nem énrólam van szó, a forma, a tett, az aktus, hanem a hír. egy médium

vagyok, úgy is lehet mondani. Pontosabban ez már nem igaz, hiszen az azóta eltelt eonokban, azóta én ezen az úton járok, azzá váltam, tudom, értem, használom, s képes vagyok át is adni. Törvénynek" is lehet hívni, szemben a „léttel", amiről tudjuk, hogy „dadog". Egy szimbólumban jelent ez meg, egy kezdetlegben, amit – te mond meg miért, észrevettél! S ezt kérdezted tőlem: „mit olvasol a telehold alatt"? A fenébe is. S hát itt van. Az a kettős kurvaság vagy szőke szajha léhaság és sumákolás, - vagy – beszariság, - vagy – kétkulacsosság, - vagy szándékos svindli, mikor valaki fél lábát hátra hagyja, fél lábbal meg előre lépne, lehet szétszakadást jelent. A konfliktusod ebben a spárgában van, na ja. Döntened kell, előre, vagy hátra. Különben baj lesz. De miért, az nem hisztéria, amit te csinálsz? Miért, nem kell hisztériázni, *mikor már ezer év óta legeljük itt a legelők füvét, mikor már ezer év óta állunk, mint a ló a pányván, s nyihogunk, mert valaki rajtunk ülve forró combjával szorít bennünket? Miért, a bőrünk az nem érzékeny pergament? Miért, nem negyven fokos lázban élünk?* – Ismered ezeket, nem?

Egyszer, mikor a határ aknái között bolyongtam

egy soha véget nem érő éjjelben, párbeszéd volt a fejemben. Felfogván a veszélyt, kellett találnom egy magyarázatot, miért csinálom. S ez ment bennem, mint valami őrült imamalom: „Ha elég lehetne a kínra a megbánás, hogy veszni látom, ami örömre volt e napvilágon", ha elég lehetne-a-kínra-a-megbánás-ha-veszni-látom-ami-örömre-volt e napvilágon, ha-.....S most keverem itt a Sóhajokból a Dylan Thomas-i sorokat:

„Sóhajokból valami marad,
De a fájdalmat földhöz vertem még a
Döglődés előtt: lépked a lélek,
Felejt, nyüszít:
Valami marad, s nem is rossz ízű:
Nem csömöríthet minden:
Kell, hála érte, valami bizonyosság,
Ha nem, hogy jól szerettél, hát nem az,

S ez igy igaz, szüntelen kudarc után,
Efféle harc után tudja a gyenge,
Több vár, mint puszta halál:
Vesd el a kín koloncát, fojtsd el a sebet, úgyis
Sajog soká
A nem-bánás, hogy elhagysz asszonyt,
Had várja zsoldosát, kit bemocskolnak
Karcos vért ontani omló szavak.
Elég lehetne csak, elég a kínra, ha veszni látom, ami örömre volt e napvilágon,
Amig futotta, micsoda öröm,
Tétovaság, ha elég, s lenne édes halom hazugság.
Puffadt szavak elhordanák a kórt,
S engem kigyógyítanának.
Hogyha csont-vér-izom elég lehetne,
Tekert velő, szép ívű ágyék,
S moslékkotrás kutya tányérja alján,
Kiverhetné émelyét az ember,
Mert igy minden, amit adhatok, íme,
Morzsák, pajta, kötél."

Te tényleg azt gondolod,

hogy véletlenszerű, amikor elküldöm neked a Rilke Áldozatát – „langyos árva létem, most valaki tartja a kezében, s nem tudja tegnap ki voltam én? ez egy véletlen, nem valami törődés, empátia, szeretet? Vagy itt van, amit most küldök, föntebb: A nem-bánás, hogy elhagysz asszonyt,

Had várja zsoldosát, kit bemocskolnak Karcos vért ontani omló szavak.

Miért is írok, na meg Tegnap este belekeveredtem Izsákba.

Ez az egész mítosz év valóság dilemma aggaszt. Az írás. Van énnekem egy képem, mindig is volt, s valószínű az az igazi, s ez az, amit

már évtizedek óta mondogatok, teljes ösztönösséggel. Intuitive, vagy mi. Lényegében olyan, mintha valakinek ezt az egészet mesélném. Hol ennek, hol annak, hol ezen, hol azon a kontinensen. Gyerekkorom óta megvolt, megvan bennem a szaros valóság felemelésére való hajlam. Sokáig ez elmebajnak, hazudozásnak, álmodozásnak tűnt. De egyre inkább kezd kinyílni, hogy hát pont erről van szó. Ez az, amit az író csinál. Az „igazi kép, az a földinek az égi mása", állítólag Arany mondta ezt. Vagy a Gárdonyi? Nem mindegy? Az Egri Csillagokban pont úgy volt, ahogy írva lett? Vagy a Toldiban? Csak..., valahogy teljesen mégsem lehet, s kellene elrugaszkodni. Eszembe jut, hogy azért több időt is eltölthettem volna, legalább ezzel. Mert így rettenetes hegyeket kell megmásznom, hajmeresztő szurdokokkal, s hát ez megint egy sziszifusz. Mindig a Márquez jut eszembe, ahogy leült, s zutty, semmi idő alatt „leírta a százévet.

Azaz, már ott volt a fejében. Nekem semmi sincs a fejemben. Illetve egy nagy kupleráj. Túl sok minden van a fejemben. Az a Szolzsenyicin utáni gondolat, hogy a kommunizmus minden kapitalista propaganda ellenére jó, s ezt meg kell, mindent elsöprően mutatni, egy soha ki nem hűlő gondolat maradt. A kollektivizmusban sok jó van. még jó, hogy van Kína. Épp tegnap olvastam a Hu-nak a legújabb beszólását, miszerint a nyugat kurvára el van szállva, mikor azt hiszi, hogy a ladigagás szar az egyetlen. S hogy kell valamit tenni. Az egy kérdés marad, hogy a demokrácia pluralitása kell e hozzá. Nem e csak így lehet? Ez nem az én dolgom. S hát aztán jön az, hogy megmutatni a két világrendszer közti különbséget. Ami aztán – személyes tapasztalattal is rendesen bővült, na meg tematikával is. S ahogy megyünk bele, egyre bonyolódik. Jön az, hogy legalább minimális szinten, de bemutassunk mindenből valamit. Az itteni kezdetek abszurditását, s grandiózus – kusturicai szépségét, jóságát, - na meg a nyugati bullshitet. Az idő is nekem dolgozott, dolgok úgy alakultak, hogy nincs itt semmi győzelem, egyik oldalon sem. Egymásmellettiség van. mindenütt van jó is, rossz is. Az én dolgom abban áll, hogy az én gondolkodásom, s életutam megismételhetetlen, egyszeri, s

egyedi. Ilyen senkinek nincs. Csakhát ez millió részlet, hangyamunka. Az egészet meg kéne regényesiten, hm. Mi van ezzel az írással? Hát elég gyorsított eljáráson megyek keresztül.

MINDÖSSZE PÁR HETE CSAK, HOGY EGYÁLTALÁN KOMOLYAN ELKEZDTEM GONDOLKODNI AZ ÍRÁSON.

Hogy mit, meg hogy...S elég komoly viszontagságokon megyek itt keresztül, több szempontból is. Egyrészt mert soha nem csináltam, s iszonyúan el vagyok maradva. De a legnagyobb baj, amire itt rájöttem, hogy alkatilag is probléma van itt. Tulajdonképpen soha nem voltam egy anekdotázó, mesemondó fajta, hogy mondjuk szépen. Se a szám, se az agyam nem erre megy. Ugyanakkor – most, hogy hivatalosan kizártam magamnak minden kifogást, szembe kellett néznem a tényekkel. S rettentő sokat gondolkoztam, ez alatt a pár hét alatt, s egyre rosszabb lett. Mert egyre mélyebben belelovaltam magam egy félreértésbe, egy zsákutcába: miszerint én szépirodalmat, azaz regényt akarok, akarnék írni. S azt kellene írni. De hát soha nem írtam! Soha nem erre ment az agyam.

Na de mire? S a napokban, mert éreztem, hogy szükségem van valamiféle katalizátorra, az utolsó napon, szó szerint beszéltem az Sandrával. Mielőtt elment. Mert tudom, hogy van bizonyos szépirodalmi műveltsége, s ő maga is foglalkozott az un. Emigráns irodalommal. S adott itt nekem pár könyvet. Szépirodalmat, külföldi íróktól nagy nehezen, iszonyú húzódozással, beléjük néztem. S puff. Az volt, amitől féltem. Főleg, női sztoritelling. Na de hát én nem az vagyok! Illetve, nem úgy. Azaz nem fikció. Nem kitalálás. Valahogy soha nem voltam képes teljesen elszakadni a „valóságtól”, a realitásoktól. Fantáziátlanság? Azt hiszem, ennél több. Egyfajta köztiség, ami azt mondja, hogy a valóság persze hogy nem az, a hétköznapi, közönséges, vulgáris, alpári, amit azért fel lehet mindenütt lelni. De hát az engem soha nem érdekelt. De a Márquez sem. Mondjuk, hivatalosan elismerem, hogy az jó lenne, mer az lenne a legjobb, de hát arról tényleg lekéstem. Évek s évtizedek teltek el, amikor a fikció és a reali-

tás között topogtam. S bizony volt olyan – elég hosszú időszak is, mikor visszautasítottam a teljes kitalálást, mint értelmetlent. Meghamisítást, elringatást, hülyitést, kábítást, kábulatot. Egy ember agyréme a milliókból...De mégis kell lenni egy emelkedettebb valaminek, ott feljebb. S most, ma, itt vergődve, félóránkként visszaaludva a nyomorgatástól, leesett a tantusz.

Hogy hát, ha én úgy látom, hát úgy látom. Akkor azt kell írni.

Kérdés, hogy az kell e? S hát kell. Sokan írnak úgy, írtak úgy. Az egy másik kérdést, hogy én világ életemben, valamiféle félreértésből, az önismeret hiányából, vagy valami elszakadt esztétikai félreértésből továbbra is kitartóan ragaszkodtam a szépirodalmisághoz. A storyhoz. S próbáltam itt valamit összetrutyizni, de hát iszonyú. Olyan, mintha hazudnom kéne, kitalálnom valamit, ami hamis. S most, mikor erre rájöttem, most is van még bennem valami bizonytalanság. Hogy ez nem e valamiféle menekülés, kibúvó, könnyű kiút, kifogás. Hogy ne kelljen az egyébként „nyilvánvalóan magasabb rendűt csinálnom. Amibe majd belebukok. Amúgy, az soha nem volt hibám, hogy nem voltam képes megalkudni azzal, aki, ami vagyok. S akkor most itt van egy újabb lehetőség. Én így látom, s ha így látom, akkor ez van. Akkor már tényleg csak az marad, hogy ez kevesebb mint a szépirodalom. Viszont ez lehet még mindig jobb, mint a másikba belehülyülni, s belebukni. Belebukni mert nemtudom, nem lehet, képtelenség ennyi idő alatt, s főleg ezzel a korlátozott mentális képességemmel létrehozni. Úgyhogy újra kell ezt az egész kabátot, az életem értelmét, sicc, gondolni. Az egész, amin pár hete tökölök, hülyeség volt, rossz kérdésfelvetések sorozata. Hogy biográfia e, meg mennyi legyen a mese, meg ilyenek. Magamnak kell ezt kitalálni, már ezt is tudom. Jó lett volna külső segítség, ha ez folyamatosan, évekre, évtizedekre visszamenőleg megy. De akkor nem én lettem volna én. Így meg én voltam, legyen az akármilyen torzszülött is.

Maradjunk hát ebben, hiszen már esetleges változtatásra sincs idő, s hely. Így hát tanácsot sem tudok kérni senkitől. Én nekem kell tudni, amit kell tudni. Én tudom legjobban, amit tudok. Most másnak elmagyarázni? Már maga a mese is egy évszázad lenne. S ki az, aki

ezt beveszi? Mégpedig úgy, hogy egyik szeme folyamatosan a világirodalom legmagasabb csúcsain bolyong, s közben kiszemezgeti, hogy én, hogy illek abba. Hol van ilyen ember. Néhány szerencsésnek megadatott, hogy ilyen felesége, barátja, ismerőse lett, volt. Én még az igen egyszerű hétköznapi élethez sem találtam egy társat. Most vesztem össze az Jégnézővel. A Edit valahol jóhelyen kapizsgált, de hát mit tudott ő meg csórikám az én magasabb esztétikámról, önnön számomra támasztott igényeimről? Mit tudott ő arról, hogy én mi mindenben utazom, mióta élek. Erre lett volna egy új nő, akibe először rettenetes energiákat, időt, s pénzt ölve hozzáasszimilálok ahhoz, amiről nekem szó van. de hát ez nem gyere buci bekaplak. Olyannyira, mint kiderült, hogy majdnem kinyiffantottak.

Nahát, azt azért már mégse kéne hagyni. Ez van. Most könnyen lehet megint meg fog állni az agyam, hogy akkor már most majd ebbe lassan, de biztosan belesimuljak, s végre, elkezdjek valamin dolgozni! Megyek, teszek a tűzre, jó marha hideg, jeges szél fúj odakünn. Szerencsére van bőven fám. Szolgám nincs, s kicsit strapás ez az élet. Valamelyik költő arról ordibált itt éppen, hogy „do it all the way". Hogy ha rá is baszik az ember, akkor is végig kell rajta menni. Ha belefogsz valamibe, csináld végig, mindegy mi lesz. S ha visszagondolok, ezt történt, mindig ezt tettem. Különös. Honnan tudom? Kivéve persze mostanában. S miért változott? Hát azért, mert már tudom. Már nincs tovább, tényleg nincs. Őrjöngtek itt mind a szörnyek és fenevadak a végén, Nokomisban. Habzott a szájuk, már önmagukat is marcangolták őrült dühükben. S hagytam. Kaptam én is belőle. Így teltek el évszázadok. S egyszer csak mind ezek a démonok kezdtek lecsillapodni. A lánccsörgés, a folytó s fenyegető tekintetek, a fulladozásból való szabadulás vágyást, menekülési vágyat, kibúvót, mind legyőztem, mozdulatlan. A nyugalom is tovább fejlődött, lassan békesség lett, lassan derű, mosoly, s boldog felismerése egy tágabb létnek. Átértem a túlsó partra. Az oroszlános álomban megértettem a valóság sok-sok tükrét, s trükkjét.

Már csak az a kérdés, hogy ez egy múló állapot, innentől fogva, vagy tartós potenciál. Még ki bemegyek. Itt ott bűzölög még valami

régi, üszkös dögmaradvány, s csilingel holmi részeg riherongy kacaja hívogatva. De mindig, mikor van hova lábam támasztani, vége. Melegen, ölelőn s édesen süt a nap rám újra. Már csak egy maradt, a „venni, hogy adj, ez minden”. Ez az „egy féreg rág engem”. Az utolsó út végén. Én igen, érti, mázlista vagy, hát pfúú, lenyűgözöl, kezdem érteni, hogy kell kicsit hagyni, édesanyám..., nemsemmi hűha. ha olyan okos vagy, mápedig olyan, akkor meg hogy csináljuk? nem megyünk együtt világgá?

Ő ezen agyalok éjjel-nappal..., de tudom, le kell tisztuljon, mert akkor jön a megoldás...

A Klee, az a lét szövetét festi, a szubjektív tárgyat - a Fenséges Kék Halban a Fenséges Kék Halat.

krumplistésztát főztem, salátával, jó nem?
húsz éve nem ettem.
pár dolog van itt még, hogy mikor fogjuk csinyáni?
makimajomként újjászületve Borneóban?

Erna:

Ő nem. ez az út közös. nem jöhetsz utánam. velem kell jönnöd.

Én

szédületes, naná, persze, úgy gondoltam. hülyeség, ez már a múlt, ezt is értjük. azért ez olyan jó, egymillió évet vesztegettem hiába a megnemértéses hiábavalóságos tökölés népi toporgóján, de jó, hogy vagy. Ilyen szinten lehet előre nézni, lépni, s haladni. Kéz a kézben, ja. ó, egek! van ilyen nő?

s nekeeeeeeem? hú. kezdem az életet komolyan venni
Erl húsz éve nem ettem.

Ler a Klee, az a lét szövetét festi, a szubjektív tárgyat - a Fenséges Kék Halban a Fenséges Kék Halat.

Jun 13 Ernának az első óta

- az első fontos s kerek létélmény óta, amikor "letaglózott a létünk, s kilógott belőlem a...

címzett: Erna

vers

imádkozom, of course

s így, még, s annál is inkább, lombhullásban
s még mindig élve
élve
s még mindig
arccal az égre

Jun 13 Ernának, ha félig üres a pohár

- ha félig üres a pohár, (a tele poharak vajon hova tűntek?), akkor - kizárólag te általad

teljes káosz van, éppen csak tartom magam. A Jill fejest ugrott a tűzrakásba

most mentek el a rendőrök a mentősök meg az ügyelet. a Jill részegen tüzet rakott, s arra néztem ki, hogy fejjel beleesett. Igen, a tűzrakásba. bulizni akart a cigányokkal? öngyilkossággal fenyegetődzik, s

nem lehetett tudni szedett e be valamit, vagy nem. a Hugi a húga is beszélt a dokival, de azt mondta, hogy az akarata ellenére nem vihetik el. S szó szerint azt mondta, hogy ez családi ügy, se elvonó kúra nincs. már se elvinni nem lehet senki akarata ellenére. a társadalom nincs erre berendezkedve. holnap megyek a polgármesterhez, de erre is azt mondta a doki, hogy semmi értelme, az önkormányzat se tud semmit csinálni. meglátom. az Hugi egy percre se tud eljönni, mert megy a bolt, s a férje azzal fenyegeti, hogy elválik, kirúgja stb., ha bármit próbál csinálni a nővérével. Jön az Sandra is haza, s majd próbálunk valamit csinálni, betenni valahova, nem tudom. fogalmam sincs. mindenesetre addig rám marad, s totál szét vagyok esve. valamelyik nap a szomszéd némettel cipeljük be, félig ruha nélkül. ürülékkel összekenve feküdt a csirkeólban, ott találtam meg éjjel. Tudom, hogy ez nem tartozik rád, de nem felejtettem el a dolgom, csak egy kis időre van szükségem., s elnézést.

Jún., 11 szerda, utolsó dili, ahogy illik, első szakítás Ernával

Írtam neki pár győzködő levelet, pár nap múlva válaszolt, aztán megint írtam, aztán fölhívott, hogy most „örülök e?” Mondtam ez nem így van. Aztán ment a huzavona, s menjek fel, mondta. Aztán valami redőnyszerelők jöttek, kicserélni valami gurtnit, amit letépett…. . Ez volt délután hat fele. Tizenegykor hívtam, „pont ő is akart”, hogy mi van. hajszál híján fölmentem, autóval, vonattal... Visszakérdezett, miért, mire gondolok? Mondtam, mert elveszítettem a fonalat. Kérdezte, akkor jössz? Mondtam, nekem ez már túl késő. Jó akkor holnap, válaszolta. S írtam megint egy levelet, hogy na, jó, akkor nem kell íróféleség, vakációra megyek vele Telefonálás közben olvasta el, s rögtön nekem esett. Semmi sem volt jó. A szokásos értelmetlen huzavona, vita. Mondtam, ha nem tudjuk ezt abbahagyni, akkor be kéne fejeznünk. Ki, hogy beszél kivel. S rám tette a telefont. Se pénzem, se kedvem nem volt fölmenni hozzá. Ő meg azzal indokolta, hogy tekintettel arra, ahogy ő innen elment, értem? Má’ hogy-

ne érteném? Ez a ki tudja hányadik alkalom, mikor azon imádkozom, hagyja már abba. De vártam, s előjött megint. Most írtam neki a zárószóróza c. Versikét. Remélem vége. Végre elkezdtem komolyabban írni., mikor újra és újra totál összezavar. Napokig, szinte hetekig sokkos állapotban vergődöm, alszom, minden. Tényleg nem ér annyit az egész. Jó dolgom van nekem, itt, ahogy vagyok, amiben vagyok. Jobb, mint álmodni lehetne. Ahhoz képest, amiben egész életem-éltem. S hát, ennyi. Össze kell lapátolni végre, s utoljára még magam. Jó ez. Nyár az, mikor a dolgok beérnek. Te azt gondolod, én alszom, semmi dolgom, hm. Igaz is, nem is. Éjjel nappal rád gondolok, pár órát alszom, s mikor föntvagyok is álmodom. Állítólag az ember mindig alszik. Hajnalban keltem, mostam, takarítok, rendezgetek, hogy ha itt leszel, semmi se térítsen el. Most leültem, s jó, hogy írtál. Jó, hogy nem jöttél tegnap, jó, hogy egyáltalán tudunk még szakítani perceket, órákat az emésztésre, földolgozásra, mert másképp belepusztulnánk egymásba. Pontosabban, nem is egymásba, hanem abba, amit egymással, mint lehetőséget kaptunk, kapunk. Látom, mindkettőnknek óriási dilemma ez. Ahogy így, „vénen, keresgéljük egymás kezét” – (látod, itt van ez is, jut is mindjárt eszembe, hogy mennyi mindent tudok rólad, hogy ezt itt azonnal érted, nem kell selyempapírok teregetésével a szabásminta alapjait bemutatni stb. stb., hanem tovább lehet menni.) Szóval, itt van ez a mi külön külön is „sikeres, önálló, független” életünk, tele sikerrel, tele bukással, tele örömmel, tele ellentmondással, s amit kihozunk egymásból, az Firenze, Toscana, és Provansz. Szimbólumok arról, amit egyedül nem csináltunk, legalább is nem úgy, ahogy ketten tudnánk, ezt sejtjük. S hát Firenzébe, Toscanába, Provanszba, minden belefér, az egész ismert, s ismeretlen világegyetem, legalább is, amit minket illet. (másoknak másuk van, de ez most totál lényegtelen. A hatalmas dilemma, hogy merhetem e, „eliotosan mondva, „zavarni a világegyetemet”? Azaz, most már mindkét dylanesen - „fussak le, hajamban a lobogó széllel” s a torkomban dobogó kérdéssel a kikötőbe, látva a horizonton közelgő hajókat, vagy „halálomig itt maradjak, még egy tengerészt sem üdvözölve?”. Mert mit hoznak ezek a hajók? „Mérget, vagy borágat?

Miközben..., nem vagyunk vakok, látjuk, amint" tűzként lobog el a szellő, nem? Átváltok kevésbé költőire. Volt nekünk egy jó kis, úgy ahogy életkénk, lavórkánk, működött, meg is szenvedtünk érte. S ha megszenvedtük, hát akkor muszáj abban lenni? „ideje volna már, ha lándzsád a láthatárba vágnád" mutattam csupán néhány napja e Lorca sorokat. Én nem tudok ezzel mit kezdeni. Azt magyarázni, hogy sohasem késő, meg már tényleg nagyon olcsó lenne, ezt is tudjuk. Akkor? Rábasztunk, rá ezzel a végzettel, ami minden létélmény, tapasztalat, felvert s tarajos hullám hátán egymásba taszított bennünket. Hogy mindaz a kérdés, mindaz a vágy, mindaz a tökéletlenség, mindaz, ami ott motoszkált lappangott, s feszített bennünket, az most előjött. Ráadásul egyáltalán nem biztos, hogy mi vagyunk egymásnak az, akivel meg lehet csinálni, mi vagyunk egymásnak az, aki erre jó, való, alkalmas, szükséges, vagy képes. Akiért érdemes kis meleg és széttaposott mamuszunkat hátrahagyni. Nem a választ hoztuk egymásnak, hanem a kérdést. Nem a megoldást, hanem a lehetőséget. S még hosszan sorolhatnám. Tehát elmesélhetetlen s felsorolhatatlan különbözőségeink hézagéiban nyílt egy kis rés, ahol a fény besüt. Ezt látjuk, ezt érezzük, s a hirtelen virágba borult katatóniában püföljük ezt a zongorát. Fekete zongorát. S a „zongora a részeg, nem mi". Csak hogy még cikibb legyen. Emlékszel, én kérdeztelek! fontos neked a szépség, a jó? Azt mondtad, ja, igen, csak is az. Hát én ebben vagyok. Ehhez tartom magam, mint egy kisdobos. Elhittem, eldöntöttem, kiléptem, menetelek. Hogy vissza lehet e surranni, le az útról, ösvényről, elsunyizni a bokrok között vissza haza, nem tudom. Biztos. De az az otthon már soha nem lesz, mint régen. Feszülő hólyaggal, görcsölünk, forgolódunk, nyögünk benne, amíg élünk. S majd eltorzulunk, s epét hányunk. Dede. S különben is, mi történt? Semmi rossz. Máris egy jobb életbe csöppentünk, nem? S erről beszéltünk, ez volt a beszélgetés. Az érzékenységről, a kiszolgáltatottságról, annak áldásairól, átkáról. Sejtettük, de egymástól már tudjuk ezt: ilyenek vagyunk. Először csak az energiát éreztük, amit egymás felé pulzáltunk. Mára ez egy metropolisszá növi magát. Persze, közben ez egy szenvedés, fájás, vajúdás. Szóval, elhagyni a biztosat, valami

újért, ennyi idősen, ennyi batyuval, meg minden, ez a konfliktus. Megszámlálhatatlan illesztés hiányzik. De jól haladunk. De ez olyan szép, egész életünkre van mivel szórakoznunk! Nekem ez már eldőlt, én nem látom a visszautat, ill., Amit látok, az nagyon gagyi. Szomorú disznószar. S nem is álltatom vele magam, még akkor sem, ha pontosan tudom, létezik. De ki fog oda lökni kit? Te engem, vagy én téged? Vagy mi lesz, dugonicstitusz? Húha, ez nagyon groteszk. Olcsó, nevetséges, pitiáner. Miközben! minden különbözőségünkkel együtt, mindketten olyan tudással, megértéssel, tapasztalattal, intelligenciával rendelkezünk, olyan telítettek, gazdagok vagyunk, amiből merő együttléttel is minden hiányt, minden tökéletlenséget, minden vágyat ki lehet javítani, pótolni, egészíteni, gyerekjáték, úri kedv, s könnyed pasziánsz. Személy szerint én az egyetlen problémát a bizonytalankodásban látom. A se-hús-sehalban. A húzdmeg-ereszdben. A félseggel, féllábbal, félvállal levésben, tevésben. Nem véletlen találkoztunk, kiérdemeltük, tényleg azt gondolom. Miért történt, ha annyira mindenünk megvolt, annyira minden jó volt? Miért nem ültünk meg a valagunkon, mi? Mi volt ez a sóvárgás ácsinga? Persze, a keskenyvágányokon is járnak vonatok, régi közhely ez is már. De én kristálytisztán látom, hogy az én teljesen tökéletes létemből egy valami hiányzott, az pedig te voltál. Általad elérkezhetem majd valódi önmagamhoz, egymáson keresztül, egymás értő, figyelmes, kedves, s szerető odaadásában, más néven a szeretetben lehet megtisztulni a ránk rakódott hamisságoktól. Ráadásul! ez még szépség, emberség, boldogság, s egyre inkább mosoly, és nevetés. A többi? Az kacat. Rajtuk múlik, ez mind itt van előttünk. „itt a megnemtevés a tévedés, vagy a tétovázó visszatorpanás”. Nincs itt mitől félni.

Jack

Ui.: ja, igen, ráadásul még szeretlek is

Nyami-nyami vagy nekem

Jun 15 erl mit szeretnék - megírtam a levélben, mit szeretnék, ill. mi van. olvasd el. Nyugodj meg, semmi viszontagságost nem

Mi van? Miről szól ez az egész, de tényleg? Miért nem bolondulunk halálba együtt..., a Jóisten álompárja? mi a szarra várunk? Mikor jössz már, minden földeket fölbuldózeztem, elfogatóparancs van ellenem. - átitat, hamisít, elkábít bennünket ez a dutyma...hol tipródsz s lötyögsz, már megint bébi, szökjünk már szerelmem!" - tegyük a fejszét a börtön falához, az új Teliholdban, szülessünk most már egy új világba, ahol színek is vannak “vagy lassan elszáll, Hellászba az élet, nélkülünk.

ezt akarod? Szent Hölderlin bánatára? szűkagyú kis hülye, te, háromagysejt. tilinkózol itt, valaki ettől majd meghatódik? gondolod? tetemeket vakargatsz, gyere, menjünk, élni. élni, érted? élni, ne csak pepeckedj. éjjel nappal várlak. Huszonnégy órában, hét nap egy héten várlak. indulásra készen.

Mulatni megyünk, az Elena a sofőrünk

Megkértük az Elenát, vigyen le bennünket az én autómmal, meg majd éjjel legyen szíves hozzon haza bennünket. Semmi baj, mondta. Itt még hozzá kell tennem, hogy csak közvetlen érkezése előtt a Jill bulit rendezett. A Gyurival. Kirakta a hangfalakat, s ezerrel ment a cigányzene. Rosszul voltam. A Gyuri hozott egy kis műanyag üveg bort, amit állítólag csak ő ivott. De hát ez nem megy. S kb. Hússzor mondtam neki, hogy húzzon el. Nem akart. Végül már a rendőrséggel is fenyegettem, de a Jill mindig visszatartotta. Végül, csupán rövid idővel a Erna érkezése előtt sikerült véget vetnem a bulinak. Délután két óra volt. Nos furcsa este kerekedett a Ernával. A mottója az volt, hogy állandóan a szemembe nézett, megfogta a kezem, s megkérdezte: „akkor még szeretsz?” Teljesen disszonáns volt. Soha így, meg talán sehogy ezt nem kérdezte. Mintha beprogramozta volna magát erre. Nem tudom elhessegetni a gondolatot, hogy valaki ezt ajánlta

neki, ezt kell csinálni a pasival...De elvoltunk, aztán jött – némi bonyodalom után, kínos helyzet, az Elena, az ő autójával, mivel, hogy nekem folyik a vizem. S hát megint megpróbáltuk az ágyban, semmi. Persze hülyére pofáztuk magunkat, hulla fáradtak voltunk, négy óra volt, hogy lefeküdtünk, külön-külön. Másnap közölte, hogy akkor ő megy. Először haza, aztán a fiához. Érdekes volt, mert finom célzásokat tett, hogy ő tulajdonképpen tudna lenni sarki kurva, hm. Furcsa gondolataim támadnak néha, hogy hova is tűnik el néha, honnan szerzi a pénzt stb. Iszonyúan keveri a szart, hatalmas magyarázatok, alibik keverednek elő, amikkel bizonyitani próbálja, hol is volt. S nem lehet tudni, igaz, vagy sem. A rafinált nő? Másnap aztán mondta, hogy menjünk, sétáljunk egyet.

Egy majdnem végzetes telefonhívás

Épp megyünk lefele a dombon, mikor hív a Jill, hogy ő a boltba szeretne menni, vigyem le, csak beugrik, aztán hozzam vissza. Nem kellett volna fölvenni a rohadt telefont. De azt hittem a Erna hív, s válaszoltam. mentünk együtt, én elöl, s bekanyarodtam a lenti bolthoz. Mondtam neki, hogy fölszaladok a Jillért, vesz valamit, s visszaviszem, tizenöt perc az egész. Azonnal rávágta, hogy oké, de ő megy. El is indult, minden búcsú nélkül. Egy pillanatig még tétováztam, majdnem visszajöttem föl a Jillért. De aztán fölrémlett bennem, hogy ez aztán már tényleg nagy állatság volna. Nagynehezen helyrehoztunk előző este valamit, s most meg itt van, szét lesz baszva minden megint. Azt gondoltam, hogy na jó, akkor mégiscsak van egy nőm, akár, hogy is, de nem. Szólád előtt ezerrel megelőztem, s a faluban elé álltam. Lelassított, de kikerülve el akart menni! Integettem, erre lehúzódott és megállt. Finoman próbáltam, de rögtön kiderült, ez itt így nem megy. Letérdeltem az autó mellé az útra. Bocsánat, mondtam, hülye vagyok stb. Könyörögtem. Végül beleegyezett, hogy na jó, akkor mégiscsak menjünk Földvárra sétálni. Sík terepre, mert fáj a feje. Útközben megálltam, s vettem neki egy csomó őszibarackot Szóládon egy háznál. Próbáltam könnyed lenni, látszólag minden okés volt. Lementünk a partra, s egy padon hozzám bújt, hogy ne érje a

szél. A jövőnkről álmodoztunk. Aztán visszamentünk a Public-hoz s beültünk egy kávéra. Egyszer csak honnan nem tudom, elkezdtem kérdezgetni, hogy mennyire kéne belemenni a szexbe, az írásomban. Meséltem neki a nagy amerikaii pornográfusokról: a Rothról, az Updike-ról, a Pinchonról. Mondtam, hogy ez egy trend, eladhatóság stb. Bár nekem olyan nagyon nem tetszik. De azt mondta, hogy ja, lehet. S ekkor, valahogy előjött, hogy na ja, hát persze, mert az én „annyi véle nőm". S ki tudja, hogy egyszer csak kijukadtunk a Pacukánál, s a vége az lett, hogy majd mindent el kellett mesélnem róla, aminek a lényege az lett, hogy nős vagyok! Kiderült, hogy nős vagyok! Mert nem gondolta. S hát kész volt. Totál kész volt. A horrortól, ami az egészet körülveszi, tőlem, hogy átvágtam, hogy hülyítettem stb. Hogy én mikbe megyek bele, ergo milyen vagyok, s hogy ő hova, mibe keveredett! De kíváncsian, bár feszengve végig hallgatta az egészet. Látszott rajta, hogy igen gyorsan távolodik, s már messze is van tőlem, tőlünk. Minden volt, érv, ellenérv. Hogy én milyen idióta vagyok, mikor ilyenekbe belemegyek. Hiába mondtam, hogy megsajnáltam, akkor még inkább. Eszébe nem jutott – ott – hogy ez rá is vonatkozhat, vicces nem? S hát a végén, hogy akkor ő most megy. Mondom neki, hogy ugye sokáig nem fog bizonytalanságban hagyni? Na, nem, válaszolta. De semmi konkrétum. Mondanom se kell, mint egy leszart kilométerkő, úgy éreztem magam. Ennek vége, gondoltam, ez túl sok. S jelleműen, még azt, hogy viszont, ha ezt kibírja, akkor az segíthet a jövőben. Pragmatikusan könnyen ki lehet jelenteni, hogy én ettől a nőtől nem sokat kapok, majdnem semmit. mindig próbálom neki mondani, hogy mi minden jó történt velem, mióta van. a valóságlátásom tisztult, a szubjektivitásomnak is jót tett, különösen az utóbbi időszak őrületei után. S hát persze az írásban is inspiratív. Örült is ennek, erőt is meríthet belőle, mert hiszen, a másik oldalon ott vannak a tények, hogy na de tényleg, mit is kapok én tőle? S ezt ráadásul forszíroztam is. Ugyanakkor itt van a kétségtelen tény, hogy micsoda különbségek vannak közöttünk, nem tudunk egymáshoz közelebb kerülni, a különösen az ágyban. Ami persze ki tudja mire, de legin-

kább a nézet, s felfogáskülönbségeinkre vezethető vissza, de kibogozhatatlan. Volna megoldás, hiszen egyikünk sem komplett őrült s vehemens már a dologért, lassan azért csak leketyeg ez a dolog ebben a korban. Ideális esetben persze lehetne ezt húzni, de az meg nincs. Mindkettőnknek óriási a batyuja, ami szétszórtságot, elevenedést, fáradságot, zavart okoz. Ő rohangál a fia, a munkája, az anyja, a lakása, s én köztem, egy dili, tényleg. S még ki tudja mit csinál, amiről nem is tudok. Nekem meg itt van a Jill, az elmebajom, s más problémák, amik még mindig megoldatlanok, ilyen pl. a válás. Kötcsét nem lehet rendesen használni, ez is egy baj. Bár, már oly sokszor jutott eszembe, hogy mindazok a problémák, amiket a Jill lassan tíz éve gonoszul elém görget, az valójában hasznos nekem, gondolkodási, döntési időt eredményez, miközben persze lehetőségek szállnak tova. Hol van az Imola, hol van a Edit? Az Jégnéző nem számít, pedig ő volt az, aki valahogy megoldotta. S ez nem is zavarta annyira a Jillt, talán pont azért, mert lehetőség volt a nő lenézésére. Rá nem volt annyira féltékeny, az Ernától rosszul van, ez biztos. Nos, nem tudja mi van, de rá szokott érezni mindenre. Előbb utóbb kisilabizálja. Itt kívánom megjegyezni, hogy mostanában jeges iszonyattal fedezem föl, milyen szemét is volt velem, mennyire nem illik hozzám, milyen hatalmas és emberfeletti energiákat fektettem én ebbe a nőbe bele, még szerettem is, hiába. Viszonzást szinte alig kaptam. Ez az utolsó dolog amúgy majd mindenkire érvényes. Egyetlen kivétel volt, a Edit. Ő fölfogta, elég jól fölfogta, mi az ábra, s ő volt az, aki a végén megkérdezte, hogy tudott e adni nekem ő is valamit? Mondtam, hát persze. Hát, nem tudom mi lesz ebből. Írtam neki egy elég szép verset, Szalonikiben voltunk együtt, szeretetben, öregen. Minden más esetben ennek óriási hatása kellett volna legyen, most semmi. Titokban reménykedtem, hogy majd jeget tör, de hát nem. Mindenesetre azonnal nem válaszolt, s azt gondoltam, ez jó. Nem kapkodja el a dolgot, ehhez tényleg idő kell. Végül is a legnagyobb baj azzal van, hogy házas vagyok. S hiába nyilvánvaló tény, hogy ez csak papírforma, a Erna is csak egy korlátolt nő, nem sokkal különb, azaz lényegében

olyan, mint a többi. De az a kis különbség csinálhat némi különbséget, de csak hosszabb távon, azt hiszem. Aztán az is felmerült, hogy az a racionalitás, miszerint jobb nekem, ha nincs senkim, akkor legalább tudok írni, az sántít. Én is közhelyeknek vagyok kiszolgáltatva, s ha jól belegondolunk mindenkinek szüksége van valakire. Nem tudom fog e írni, de szűkölök, álandóan nézem az emailt, irt e. Hogy ez mi, azt nem pontosan tudom. Ellentmondás, az biztos. Iszonyúan lassan vánszorognak a napok, hogy megjöjjön valamelyik nyugdíjam. Teljesen abnormális, hogy egyszerre, tizennyolcadika körül jönnek. Jobban fel kellene készülnöm rá, több pénzt hagyni. Az biztos, hogy rettenetes pénzeket költöttem erre a nőre, ha nem lenne, jobban állnék. Igy hát lesz? Csak hogy szívjak? Mindenesetre kicsivel több hasznot kéne kicsikarnom, nem csak ezért. Pár nap múlva jön az Sandra, s dűlőre kéne vele jutni, mi legyen a Jillel.

Egyekben most jöttünk haza Szárszóról, ahova még tegnap megkért vigyem el. Mondtam, oké, csak várjuk meg a postást, hátha hozza a nyugdíjam. De nem hozta, úgyhogy tíz után felhívtam, hogy menjünk. Csak a bankhoz, meg a sarki kisboltba, mondta. Vettünk kenyeret, miegymást, aztán hogy még menjünk le az állomáshoz is. Vett, gondolom cigit, remélem csak azt, aztán elmentünk a piacra, vettünk paprikát. Útközben kérdeztem mikor, meg mivel jön az Sandra. Nem tudom, mondta, nem beszél velem. Illetve, hogy ne aggódjak miatta, majd egyszer csak ide ér. Ennyi. Nos, most 1óra 10kor bekopogott, hogy menjek ki három percre, nem kell beszélni, csak üljek vele kint". Kérdeztem mi a baj. Semmi, mondta, s valóban három perc múlva mondta, hogy kösz, s bement. Szinte elviselhetetlen nyomás a fejemen ez a sok őrült nő. S főleg a Jill és a Erna. Az egyik az öngyilkosság szélén, a másik az őrületén. Hogy találtam én meg ezt a sok bolond nőt? Illetve ők engem? S pisze, természetesen óránként nézem az e-mailjeim, nem ír. Fölfoghatatlan ez, miért nem lehet valahonnan írni? Mert hogy csak otthonról tud….S hát tudtam, hogy hazaér, hétfő. S egyszer csak, este nyolckor jött a válasz a versre. Szombaton írtam. Öt nap múlva. Hogy ó, ő is így képzelte el. Múltidő-

ben. S kész. Mindegy. Más ez is valami. Az igazság az, hogy megkönnyebbültem, de ez hiúság? Valószínű. Mert egyébként jól elvagyok én itt, nem hiányzik, hogy álandóan bekeverjen, nem hiányzik, hogy szolgálhassam, nem hiányzik, hogy tanitanom kelljen, magyarázkodnom, örökösen tisztáznom dolgokat, előre gondolkodni, pénzt költeni rá, lesni minden rezdülését, lábújhegyen járni. Egyszer nem mosott föl. Egyszer ne hozott nekem egy pohár semmit. kent nekem egy kenyeret. A szex se jó. Mindig azt kérdezte, azon az estén, tényleg, mint valami papagáj, amelyik ismétli a betanult szövegét, amit oly jól elhatározott, hogy majd oda illik: s akkor szeretsz? Hol tanulják ezt? Akkor még mindig szeretsz? Újra és újra, szemembe nézve, lágy hangon stb. De egyszer nem mondta, ő, hogy szeret. S milyen érdekes, ahogy hallgatta elbeszélésemet a hp-ről. S pontról pontra megfigyelhető volt, hogy minden alkalommal mikor kilógott a lóláb, nyilvánvaló volt az átverés, a megvezetés, az érdek. A hülyités, csóválta a fejét, cuccogot, asztalon fekvő kezeit kifordította, és? hogy nem vetted észere, hogy nem tettél ellene valamit, hogy nem zavartad el, hogy nem hagytad ott. Tehát tudja. Tudja, milyennek kell lenni a normális kapcsolatnak. Tudja, mik az elvárások. Tudja a női szerepet, a férfiét is. Csak ő nem csinálja. Ő nem. Mert neki felmentése van? másnak nincs? Felmentése van, amit én elfogadok, mert? Mert ebben megegyeztünk? Mert ezt vonta le más, hasonló helyzetekből? S nem téved? Nem téved, mint már annyiszor? Miért van végestelen végig az az érzésem, hogy tudja, s tudja, hogy tudom. Tudja, hogy a pengeélen csúszkál, csupasz seggel. Hogy adósága egyre gyűlik. Hogy bűntudata egyre gyűlik. Hogy minél tovább megy ebben, annál több tagadásra, önvédelmi támadásra, önhibát leplező színdarabra, szerepre, megjátszásra lesz szükség, ami a leplezés, s nem a feltárás, megmutatás pillanata, hogy akkor még közelébe sem kerülünk az őszinteségnek, á rossz tanú kerül elő, tyúktolvajt ítélnek el rágalmazásért, s jól belezavarodunk s elkezdünk politizálni hogy akkor majd legfeljebb egy ártatlan, nem oda illő, másik helyzetben, kerülő úton, alacsony hatásfokkal s ha egyáltalán jön majd elő, sántán, toprongyosan, szégyenlősen, erőtlenül, s célját tévesztve.

Sokszor jó az áttétel, sokszor jó, a megsejtett felismerés, s sokszor hatásos. Drámai is lehet. De legtöbbször hiányzik belőle a mély áramkör, a villámcsapás fénye, s a mennydörgés súlya. Dolgok csak ide oda pattognak, ficánkolnak a csiklandozástól, tüsszögnek kicsit a huzattól, de nincs a hátbavágás, nincs a rajtakapás megsemmisítő szégyene, nincs a minden településre befutó rémhír, vagy hírzárlat vagy kijárási tilalom. A zenekarban mindenki összevissza játszik, pálcájával senki sem int be, se jókor, se rosszkor. S még a hangszerek sincsenek fölhangolva, szóval kakofónia. De a vágy, az ugye megvan a harmóniára. A közös harmóniára! Miközben, legfeljebb arra lehet számítani, hogy valaki otthon a padlásán, a pincéjében, egyedül, ki tudja hanyadszorra eljátszik egy kis kantátát. De duettet? Majd lesz, ami lesz. A fáradságot, hogy akkor én most húzom a vonót, te meg tolod, két ütem, egy szünet, pont vessző pont, semmi ilyen. Miközben azt azért már tudjuk, hogy a kotta, a partitúra nem elég. Egy zeneművet ezerféle képpen lehet játszani. Olcsó, erőfeszítés nélküli megoldások. A dilettánsok, az amatőrök, a szellemi erőfeszítésre képtelenek, az üres álmodozók súlytalan s gyökértelen légvárai ezek, amiből paranoia, kiütések, pigmenthiány, szemölcsök, kiálló lábfejcsont kergekór, s fikaélet sikeredik. Mint a kozmás étel, félreszabott ruha, elfelejtett évforduló. Üres vágy, kongó termek, a kiállítás máskor volt, reménytelenül üres zsebek, kritikus pillanatban, begombolhatatlan kabát viharban, esőben, fagyban. Kesztyű, ami nem melegít, sapka, amin átfúj a szél, nyílt pályán veszteglő vonat, dugóban elakadt taxi. Majdnem, de mégsem. Eltrafált pillanatok bélyeg és érmegyűjteménye, a birtoklás önigazolásai, az elrendezés apró kéjei, a rend a tisztaság bűnoldója, s mikor a kakaót fölszívta a zsemle, kidobjuk az egészet. Mert? Majd újra kezdjük, kedvezőbb feltételekkel? Jobban? Majd végigcsiáljuk, késésben? Hiányban, éhségben, fázva, szomjan?

Mi a hiba?

Jun. 16. Kijön a Jill alig tud menni, olyan részeg
Egy Fenékpuszai emlék jut eszembe, anno 1980.

Mikor a sok okostojás atomfizikus matematikával, fizikával, kvantumechanikával magyarázta az Exuperyt. Van olyan is, s miért is ne? Gondoltam. Figyeltem, tanultam is egyet mást. S láttam a pacákot, ott

fönt a csillagok közt repülni. S próbáltam valamit mondani, innen, a földről nézve, na meg költő szemszögéből, ami nekem fontos volt. S senkit a technók közül az nem érdekelt. Elkezdtem, de lenyomtak, belémfolytották a szót. A társaság azon fele. Hiába mondták néhányan, a nem fizikusok, hogy na de, őket érdekli, had mondjam már. De megint nem hagyták. S akkor mondtam, hogy well, akkor nem mondom. Akkor maradjanak meg hülyének, így. Ettől ketté is szakadt a csapat, volt, aki kitartott mellettem, volt, aki amoda állt. Aztán olyan ötven év múlva megint összehozott a sors egy csapat fizikussal, ott fönt a KFKI környékén a budai hegyekben. Én a költőkről beszéltem, a költészetről, ők a fizikáról. Mondtam, szerintem az ugyan az, végső soron minden egyre megy le. Mondtam, hogy én teljes lelkesedéssel figyelem a biszem- „Bossom isteni részecskéiket", de hát, hogy a költő is egy „fizikus", a szavaké. Őket érdekli a költészet? Úgy néztek rám, mint egy idiótára. Egy laikusra. Ráadásul verbálisan kommunikáltunk, nem képletekkel. Azonkívül még ott volt valaki, egy nő, aki köztük élte le az életét, s most azt mondta, hogy jó volt, de most jött rá, mennyire üres, s gyermeki volt. Nos, tudok neked mutatni több száz oldalnyi levelet, amik arról szólnak, hogy én milyen egy barom vagyok. Nők írták, a legkülönfélébbek. Korban, színben, súlyban, vérmérsékletben, neveltetésben, műveltségben stb. stb. Nagyon változatosak. Többé kevésbé mindenkinek az volt a benyomása rólam, hogy elviselhetetlen, lehengerlő, nagyképű, gőgös, önző, korlátolt, elfogult, szűklátókörű, s elviselhetetlen vagyok. Aztán telt múlt az idő, s a dolog elkezdett változni. A teljes megveszéstől, a lemondásig tartott a skála. Közben évek teltek el, s mégjobban megerősödött az, ami mindig is tudtam, mert természetesen érdekelt, hogy is van ez. Mi a baj velem. Mondtam is erről már dolgokat, de biztos azt se jól. S mielőtt belemennék a felsorolásba, nagy szerényen hozzátenném, hogy „azért mindenki odavolt értem…Nos, nem csak nő, meleg, de még sok minden más sem vagyok. Foglalkozásomnál fogva, de merő kíváncsiságból is elég keményen elmélyültem majd minden társadalom s természettudományban, ami az emberrel foglalkozik. A

Frenológiától a filozófiáig, az antropológiától a pedagógiától a szociológiáig, a vallástól a politikáig és pszichológiáig. Kelettől nyugatig és vissza. Csak úgy mellékesen érdekelt, hogy mi a normális, mi az egyetemes. De megmártóztam az izmusokban is, a keleti misztikában is, a taoban, a zenben. Szereztem, ha tetszett, ha nem némi tapasztalatot is. S mindez az olvasás mellett. A verstől a drámáig, de jó, hagyjuk ezt. Nos, mindebből azt derült ki, hogy a vágtató Mars szekér mindig egy lohasszál megelőzött. Azon a szekéren pedig semmi más nem volt, mint a tudás. Én ezt üldözőm, mióta élek. Most is, ebben a percben is ezen tépem magam, ezen őrjöngök, mert itt zakatol minden porcikámban erre a vágy. Közben, persze, kis nyomorult emberkeként, vágyom valami másra is. S mindig oldalba is rúg, vág, keményen ez a dolog, hogy „na, de?", csak így, magamba? Ilyenkor aztán elkezdek valakinek, sokszor magamba (a papírnak) beszélni. S persze rosszul, nagyon rosszul. Voltak pillanatok, kis időszakok, amik kedveztek. IfjúsElena klub vezetőként egy jókora ifjúság leült a lábaimhoz, mert fiatalok voltak? Bírtak a gyűrődést?

2012. 06. 26. levél az Jégnézőnek a Jillről

elnézést, későn találtam meg az üzeneted...

Gyémánt tanár úr

Én erre saccolok. S most, harminc év múlva is mikor találkozom velük, körém gyűlnek. Hetedikes kiskrapekként egy hórihorgas, hosszúszakállú csávó lett hirtelen a rajztanárunk. Odalökték, mert disszidálni akart, az lett a büntetése. Bejött, félretolta az osztálykönyvet, tananyagot, fölült az asztalra, s ezt mondta: „Volt egyszer három festő, úgy hívtak őket, hogy Cézanne, Gougein, és Van Gogh. Posztimpresszionisták voltak..." Gyémánt Lászlónak hívták. Nekem ez, az. Taknyom nyálam összefolyik tőle még most is. A többi féle létélmény bajor sörvedelés egy virsliáruldában. Egy szar. Én ilyen ember szeretnék lenni.... Akire van miért emlékezni. Nem akarom a lényeget kihagyni. Szóval, mikor rájöttem, hogy ja, meg igen, ha el akarom mondani, meg akarom osztani valakivel, amit tudok, - hogy együtt tudjunk abban lenni, akkor ezt úgy kell csinálnom, meg kell tanulnom, türelmesebbnek kell lennem stb. Stb. próbáltam is, hú, hányszor. De az a bizonyos Mars szekér ott rohan Körülöttem, s elragad.

El, újra és újra, s ebbe fogok meghalni, remélem... Így aztán két lehetőségem maradt. Vagy keresgélek olyant, aki szintén zenész, vagy hallgatok, mint szar a gazban. Így is volt, fél évszázadig. Kis enyhületek azért voltak, kis ideig, rövid lélegzetre, volt, aki meghallgatott, leállt, odafigyelt. De az általános hozzáállás mindig az lett, hogy nem lehet idegekkel bírni az intenzitását a „baromságaimnak". S hát szar ügy, mert még ráadásul szörnyen visszafogom, elfojtom magam, lelkiismeretfurdalásom is van mert ez senkinek se jó, merő pocsékolás mindennek, meg falra hányt borsó. Bááááár, vannak visszajelzéseim, hogy mégis milyen nyomokat hagytam. Persze, nekem a legszarabb az egész, mert valahol olyan, mintha élve nyúznám magam. Másképp fogalmazva: Én nem vagyok, feloldódtam. Én magam nem nézem, hanem ott künt, valami mást. S persze sokszor mást sem. embert. Mindig arról álmodoztam, hogy a rohadt életbe, nincs itt valahol egy Emily Dickinson? A legjobb nők öngyilkosok lettek, ez is egy dili. A Szilvia Platt, a Jenis Joplin, a Virginia Wolf. Az Emily biztos rám várt míg elefántcsont tornyában meg nem halt. De ő mondta, hogy I am nobody, milyen durva is lenne, valakinek lenni, mint egy béka" ...Erre gondolok mindig. Amikor őrjöngök, érvelek, feszülök, nem magamra gondolok, hanem az eszmére. Azt védem, azért harcolok, mint egy faszfej ügyvéd. Meg, mint egy hülyegyerek – átadni, átadni! Be akarja valaki bizonyítani a hibáim?

Tényleg? S az mire lenne jó? De oké, meghallgatom, s esetleg még megtoldom ezerrel! Csak arra lennék kíváncsi, más, hogy is van ezzel? Vagy miről is beszélünk itt? - egyáltalán? miről?

Vagy kiről??? Hú. Ne.

Jul. 6. Becsuktam ajtóm, ablakom, ler

Nos, a leveled nem okozott meglepetést, bár kíváncsi voltam, hova merre megy majd.

De, mint egy jó dizájner, eltalálod önnön középpontod, s hát ez remek. Annyi mindent mondtam már – mindenről, magamról, rólunk, amire válasz helyett azt szoktad mondani, egyetértesz..., hogy nem is tágítom ezt a kört, csak két megjegyzést, kiegészítést tennék, ha szabad...S persze, sok mindent tudnék még mondani rólad, de még azzal

sem végeztél, amit eddig kaptál, s persze érthető okokból. Ebben tovább menni értelmetlen, azzal, amit mondtál, meg nem mondtál rólam, rólunk, ezt szépen megfeneklett. S hát jól vagy, örülök neki, már néha majdnem aggódni kezdtem. Amúgy „sem bírod a huzatot," ezt is tudom.

Ez így azt eredményezi, hogy bezárom ajtóm, ablakom, aztán majd szólsz, vagy majd nem szólsz. S ide kapcsolódna két dolog. Én nem azért meséltem el, hogy mi van anyámmal, hogy visszaélj vele. Valahol övön alul...felszínesen, s olcsón. Magamról sem azért meséltem. De semmilyen titkom, elfojtásból fakadó defektem nincs. Teljesen és maradék nélkül fel tudtam dolgozni minden személyes dolgomat, kapcsolatomat, mindenkivel, beleértve önmagam is. Azt gondolom, hogy mindig mindenért, s mindenkiért megtettem, amit tudtam, s mindig önzetlenül, s fenntartás nélkül, s így tiszta a lelkiismeretem. Éppen ezért, csupán egyetlen „problémám" maradt, hogy nem tudok mit kezdeni azokkal, akik ezt nem tették meg, s valamilyen lélekzűrzavarból, - vagy más okból – ezt nem is akarják, tudják. Akik azt mondják, hogy „jól vannak", pedig nem. Kiveri a bajuk az ember szemét.

(amikor megkérdezik valakitől, hogy „akarsz te jobb lenni?", s azt válaszolja, hogy „miért, szar vagyok?", az már elég. A jobb az a jónak a fokozása, nem a szaré, - ilyen életveszélyes apróságok. Hosszú útamon, - amiről még sokat nem is tudsz, de sejthetnéd, én megtartottam az integritásomat, ami millió helyre elkötelezett, font, kapcsolt, amazonasi a gyökérzetem, erről sokat beszéltem. De mégis szabad. Én egy szabad ember vagyok. És szabadgondolkodó. Aki ismer, s nem rosszindulatú, az ezt tudja rólam. Az én értékrendszerem magasabban van, s olcsó dolognak tartom, ha valaki, úgy próbál ennek súlyától elmenekülni, hogy cikizni kezd, az nyomor. Mert nem engem cikiz, hanem a jobbat. hát sok ilyen van. (kitérhetnék itt mindenfélékre, hogy lásd nem a levegőbe beszélek, de ahogy már fentebb mondtam, ezt félretettem. Nem akarok én senkit sem „bántani", nem bizony. A jóság öntörvénye zárja ezt ki...) Ha jól van, hát jól van,

a határesetekkel van a baj, akik megpróbálnak kitörni, de képtelenek, s vagy ezért, vagy azért, mindig van valami jó ok, visszahullnak a saját akármilyen jólétükbe. Hány ilyen van? Amit én tudok adni, az, hogy felajánlom. Volt, aki megköszönte, volt, aki pofánköpött, s így tovább. Mikor ez szembesítette önmagával, persze. De többnyire önmagukat oltják ki, azzal, amilyük van, amibe vannak. Nézd, ne nézz föl rám, de tényleg, nem azért adtam, ezt sem. De pontosan tudom, hogy az mi, meg mennyi...Miközben, elmerengtem sokszor, mi az, amit én kaptam? Mi minden pitiánerség átlátszó, mindenféle feltételekhez szabott hókuszpókuszaival, blöffjeivel! Kifogást, kifogást! (szeretlek, ha szeretsz, ne így, még jobban, na de még jobban, s figyelj rám, és ölelj, és és és és majd, ha érzem, majd meglátjuk, majd, ha bebizonyítottad, majd, ha biztos vagyok, várj, tűrj, tarts ki, győzz meg, majd akkor lehet kapsz, adok, lehet, s a többi képmutatás. S akkor még mennyi mindenről nem beszéltünk, hardverről, például... Soroljam tovább? Inkább nem. Már ide se kellett volna lemennem. Valaki, kínjában megpróbálhatja megkerülni ezt, csak nem lehet. Előbb utóbb utoléri, még akkor is, ha nem egy orosz... Sokat adtam, alig kaptam, s még csak nem is szeretnek, ez elég bizarr, nem? Ráadásul amilyen hülye vagyok én még adnám tovább, ha a gyöszös gyertya nem oltaná ki önmagát, hm. Csak az egész ne lenne, olyan eszetlen, olyan béna, olyan perverz. A bugyor, a szeretettel nem mindenkinek ugyan azon a szinten van. de az biztos, hogy csak azonosban lehet egyesülni, továbblépni, kiteljesedni. Elvileg mi lehetnénk abban, de ez neked életveszélyes, sok, akármi...látom. Ezen túl, csak bodorfelhők s általánositások vannak, persze. Lehet szeretni „mindent, mindenkit, az egész emberiséget, az univerzumot. S főleg a Szépet, a természetet, fhú. Biztos. S már ne keljen bizonygatnom, szeretem én úgy, mint akárki más. „ez kész, az az akta, Kivéve, amit elfeledtettünk, ezer csókok mélyein” Mondjuk egy közös orgazmusban, kevésbé költőien, de élet szerűén, s ami ugyan az... Egy biztos, én ezen a szinten, szeretném ezt befejezni, nekem nincs már neked mit mondani. S adni. Ha majd mégis kétséged támad, netán olvasd majd el rendesebben a leveleim, s vesd össze a történtekkel, vagy

hagyd az egészet a fenébe. Ahogy annyian, Ahogy te Én is jól vagyok. S hagyjuk.

Jack

S végezetül ide írom, amit egyszer – a legszebb, amit életemben kaptam – valaki írt nekem:

2012. Júl 11 Erna levele

ez fantasztikus. nekem nagyon imponál. végre egy pasi, aki képes erre. természetesen nem zavarni akarlak, csak nem bírom ki, hogy mondjam: ha megunod a magányt, vagy ő téged és szeretnél végre b e s z é l g e t n i egy emberrel, csak úgy, fenntartások nélkül, akkor szólj. köszönöm, hogy megírtad. erre a hírre visszatért a humorérzékem, és kérdezném, mikor jössz már? meddig várjak? meg is ünnepelhetnénk. és tényleg nem zavarni akartalak.

Kedvenc levelem egy nőtől

Andrea csodás levele

„Húha! nem is tudom mitévő legyek s hova szarjak ezek után... te drága jó ember! Te nagyon fogsz nekem hiányozni, s életem csak egy üres kráter lesz a te barom hülyeségeid nélkül.... nem sok ilyen állat pasi van ezen (azon) a qrva szájton, mint Te. Élőben azért ez még sokkal, de sokkal rosszabb, meg kell mondjam, mert hamarabb kiderül a turpisság... jönnek a szavak, hangok, gesztusok, illatok, szagok, fül, agy, bőr, szív...fuck knows Jack! Úgy szar ez, ahogy van, s úgy vidám és mulatságos is egyben. Halálra röhögöm magam. Légy magadnak s másoknak mindig is egy üde színfolt, s azért kápráztass még tündéreket, sziréneket, boszorkányokat meg démonokat a fergeteges brutális-intellektuális-verbális-éneddel. Minden jót Neked.

Andrea”

Soha nem volt közöttünk semmi, de képen, se személyesen nem láttam, s lehet úgy könnyebb?

Főleg a humora tetszik, a földközelisége, a könnyedsége. A vidámsága...

S ez az, amit hiányolok..., nem a súllllyos, dekadens hallgatást, bánatot, drámát, az elfolytás horrorját..., a kínzást, s kínzatást. A sötét lééé-le-ek-mereve-e-edéééééét!!!

AZ IS JÓ, AZ IS KELL, DE ÖNMAGÁBA?

S itt most megint magasra tartom maximalizmusom, hogy ne veszszünk már el a lapos satnyaságban, oké? Nehogy már egy ártatlan, nem oda illő, másik helyzetben, kerülő úton, alacsony hatásfokkal s ha egyáltalán jön majd elő, sántán, toprongyosan, szégyenlősen, erőtlenül, s célját tévesztve. Sokszor jó az áttétel, sokszor jó, a megsejtett felismerés, s sokszor hatásos. Drámai is lehet. De legtöbbször hiányzik belőle a mély áramkör, a villámcsapás fénye, s a mennydörgés súlya. Dolgok csak ide oda pattognak, ficánkolnak a csiklandozástól, tüsszögnek kicsit a huzattól, de nincs a hátbavágás, nincs a rajtakapás megsemmisítő szégyene, nincs a minden településre befutó rémhír, vagy hírzárlat vagy kijárási tilalom. A zenekarban mindenki összevissza játszik, pálcájával senki sem int be, se jókor, se rosszkor. S még a hangszerek sincsenek fölhangolva, szóval kakofónia. De a vágy, az ugye megvan a harmóniára. A közös harmóniára! Miközben, legfeljebb arra lehet számítani, hogy valaki otthon a padlásán, a pincéjében, egyedül, ki tudja hanyadszorra eljátszik egy kis kantátát. De duettet? Majd lesz, ami lesz. A fáradságot, hogy akkor én most húzom a vonót, te meg tolod, két ütem, egy szünet, pont vessző pont, semmi ilyen. Miközben azt azért már tudjuk, hogy a kotta, a partitúra nem elég. Egy zeneművet ezerféle képpen lehet játszani. Olcsó, erőfeszítés nélküli megoldások. A dilettánsok, az amatőrök, a szellemi erőfeszítésre képtelenek, az üres álmodozók súlytalan s gyökértelen légvárai ezek, amiből paranoia, kiütések, pigmenthiány, szemölcsök, kiálló lábfejcsont kergekór, s fikaélet sikeredik. Mint a kozmás étel, félreszabott ruha, elfelejtett évforduló. Üres vágy, kongó termek, a kiállítás máskor volt, reménytelenül üres zsebek, kritikus pillanatban, begombolhatatlan kabát viharban, esőben, fagyban. Kesztyű, ami nem melegít, sapka, amin átfúj a szél, nyílt pályán veszteglő vonat, dugóban elakadt taxi. „Majdnem”, de mégsem! Eltrafált pillana-

tok bélyeg és érmegyűjteménye, a birtoklás önigazolásai, az elrendezés apró kéjei, a rend a tisztaság bűnoldója, s mikor a kakaót fölszívta a zsemle, kidobjuk az egészet. Mert? Majd újra kezdjük, kedvezőbb feltételekkel? Jobban? Majd végigcsiáljuk, késésben? Hiányban, éhségben, fázva, szomjan?

Júl. 18. Az életrajzi vázlat végéről másolom ide ezeket a megjegyzéseket, amiknek némi idevaló aktualitása is van.

megjegyzés:

a fentebb írásból nem tűnik ki az a megátalkodott, olykor bevallott, olykor titkolt teljesség utáni szomjam, ami megszámlálhatatlan siker és kudarc, veszteség, keserűség, és magány okozója volt életemben. Számtalanszor felmerült tehát, hogy nem e kellene ezen változtatni, kevesebbel, egyszerűbbel beérni. Most, valójában ide jutottam, aminek fő oka a korom, a szemmellátható és el nem hanyagolható fizikai, lelki, s szellemi állapotomban tapasztalható leépülés, lelassulás. Ennek különös hangsúly ad az elszenvedett agyvérzésem. Általános fáradékonyság, s főleg zavar keletkezett bennem, ami szinte mindenre kihat. Óriási lépéseket tettem ugyan a felépülésért, regenerálódásért, szerintem egy csoda, amit csinálok magammal. Illetve, a leg megátalkodottabb baromság, ami most történik, mert szemlátomást minden jót, amit elértem, most „egy másik szempontból igyekszem tönkre tenni. Mint egy barom dohányzom, teljesen rendszertelenül alszom, s elmondhatatlan zavart, bizonytalanságot, rendezetlenséget okoz bennem ennek a nőnek a dilije. A puszta léte, ide jutottam. S persze, jó lenne valaki, na de ő? Pont most azon gondolkoztam, hogy kéne keresnem valaki mást, - ez mindig megmarad ugye...mindig? A dolog ugye úgy kezdődött, hogy nem tudtam vezetni, telefonálni, számolni, bizonyos dolgokra nem emlékeztem stb. Sok sok területen ez már a múlt. Valahogy az agyam „felfogta, megoldotta a problémák jelentős részét. De még most is vannak bajok. A periférikus látásom. Az, hogy egyszerre több mindenre tudjak figyelni. Az általános elmeállapotomra a monotónia a jellemző. Egyszerre egy dolog. Vagy csak pár dolog. Tekintettel arra, hogy a baj pont a holisztikus területen keletkezett, ez azért egy maradandó handicap marad. S ami különösen drámai, hogy az íráshoz pedig igencsak szükségem lenne rá. A

nagy áttekintés, miközben megannyi, sokszor egymással látszólag nem összefüggő területet, témát, dolgot kellene észben tartani. Ez nem megy. Ide-oda ugrálok. miközben! valahol érzem, tudom, ez kellene. Magára a dolog fontosságára emlékszem, de a nagy háló nem áll össze. Pedig, erre is emlékszem nagyon is jól, hogy milyen jó voltam ebben. S hát eszembe jut megannyi elfecsérelt perc, óra, nap, hét, hónap és év, amikor bőven lett volna idő és alkalom, ha ha! ezt tudom előre. Fenébe is, ez elment. A kérdés, hogy van e ennek valamiféle kerülőútja, alternatívája. elmondhatatlan mennyit kínlódom összerakni dolgokat. Hányadik kis skiccet csinálom már, ott vannak. de össze kéne őket tűzni...Titokban abban reménykedek, hogy valahogy csak össze tudom nyalábolni őket. Pontosan nem tudom, hogy. Ha van, lesz elég? Ha kiverik a szemem? Nem tudom. Még nem tudom. Valójában kéne valaki, aki ebben segít. Ez is egy nagy dilemma. S felmerül, hogy ahelyett, hogy a Ernára pazarolnám az időm, pénzem, energiám, nem e kéne valakit keresni, aki erre alkalmas, hajlandó, s képes. Lehetne ez egy független személy is.

Júl. 18. Mit hoz ez a nap?

jó és nagy napnak kéne ennek lenni, valami változás, friss levegő. Először is jön az Sandra. Amiben az a legfontosabb, hogy leveszi a Jill terrorját, horrorját a vállamról. Remélem mindeközben köztünk nem lesz különösebb gond, feszültség. Valójában szeretném az alkalmat kihasználni, hogy jóba legyek végre a lányommal. Azt hiszem, eljutottak hozzá a hírek az anyjáról, akivel tegnap próbáltam barátilag beszélni.

Itt szédelgett Körülöttem, mondtam neki a tervem a föld kiásásról hátul, a pince végében, hogy tudjak nyitni ott egy ablakot. Egyúttal ki lehetne szedni némi földet is onnan. De szokás szerint kiakadt, mert hogy inkább a számkákkal kellene törődni. Ami oda ment le, hogy én fizessek többet. Erre persze mondtam, hogy nem, én nem vagyok a rokona. Ezen kívül próbáltam valami reális környezetbe foglalni a helyzetét, hogy nincs semmi baj, a démonjain kívül. A legnagobb problémája két dologból áll. Az egyik, hogy nincs autója, a másik, hogy elbasza a renoméját. Mindenkivel, mindenhol. Mondta, hogy

nincs fája, ami nem igaz, egy csomó maradt neki. De a lényeg, hogy mindenki fog neki segíteni, akár én is, ha normális. Aminek egy feltétele van, hogy ne igyon. Ez nem megy, hogy évtizedek óta mindig talál valami okot az ivásra, ez alkoholizmus. De ez egy zsákutca, mert el fogja veszíteni a szabadságát. Gyámság alá kell helyeztetnünk, ha tetszik, ha nem, mert köz és önveszélyes. Ez a terrorizmus nem megy, amit velem is előadott. „a nő jöjjön ki", ajtó rugdosással. A félpucéran, szarosan az udvaron fetrengés, miközben ide bámul az ablakomra, hogy látom e? Nyilvánvalóan demonstráció, a nő elüldözésére, az én kinyírásomra. S mondtam, hogy se én, se más nem tudja vállalni a felelőséget azért, hogy mi lesz vele. Van egy felvételem az Hugival való telefonbeszélgetésről, ahol egyértelműen kijelenti, hogy tartsák gonosznak, szemétnek, de ő nem tudja ezt vállalni. Ami persze nem igaz, s milyen furcsa, hogy most meg már erről is nekem kell gondolkodnom, előre látnom dolgokat, ezzel is törődnöm. Miközben nyilvánvalóan mindenki küzd a saját rossz lelkiismeretével, ami abból fakad, hogy milyen szemetek voltak velem, hogy belelovalták ezt a szerencsétlen, beteg nőt, ebbe a helyzetbe, ellenem hangolták, ő meg még a gyerekeinket is behülyítette. Beleértve a Boriszt is. Meg idegeneket, a Pacukát is! Észnél kell lennem, s ezt dolgot le kell – méghozzá megnyugtatóan rendezni. Valakinek minden nap ide kell jönnie hozzá s ránézni, kb., ennyi, méghozzá telj hatalommal. Ha ezt nem vállalja, akkor is. Mármint a Jill. Én nem vállalom. Továbbá mondtam neki, hogy nagyon sajnálom, de fenntartom a jogom a szabadságomra, hogy legyen valakim, aki egy nőnem beszéltem neki arról a konfliktusról, ami köztem és a Erna között van, hogy valójában erősen latolgatom, hogy véget vetek ennek.

Igazándiból ennek katalizátornak kell lenni, próbálom a jót megtalálni ebben is. Az Jégnéző volt az, aki bizonyos átmenetet hozott, egyáltalán valaki. Ez viszonylag könnyen ment, tekintettel a rámenősségére, pofátlan durungságára, vastag bőrére, amit a Jill is észrevett, s lenézett. Ettől könnyebb volt. Miközben ő maga is mondta, hogy ez a nő nem hozzám való...

A Erna persze felbojgatta. Különös, de ő is észrevette a félvilági jeleket, amik sugároznak róla. A kurvás, megviselt kinézetét, amit a festett hajával, a bohém fekete rongyaival, a vastag sminkjével sugároz. S akkor még nem beszéltem az egyéb szarságairól: a titkolódzásairól, az eltünéseiről, az örökös ellentmondásairól, a képmutatásáról, az olcsó megfelelésekről, a hanyag nemtörődömségéről, ami mögül lépten nyomon kilóg a lóláb, mert egy kis szarevő. Most is ezt jászа velem. S oké, itt van a legújabb saram, hogy nős vagyok, s hogy most és utólag derült ki. De nem hazudtam, csak elhallgattam. Ha ezt megpróbálja ellenem használni, akkor vége. S szerintem ezt tudja, ezért kerülgeti olyan óvatosan a forró kását. Én is. Mert nyilvánvalóan van valami jó is benne. Más összetevőkkel, de lényegében ugyan az, mint az pacukánál. Sumák, szélhámos, határozottan zavarodott nő. Még kérdezte is, hogy hívjak a pacukát. Nem mondtam meg, de lehet már kiderítette...Nem tudom, milyen következtetést vont végül is le. De mi mást lehet levonni, mint azt, hogy én egy naiv, félkegyelmű, de igazándiból jó pasi vagyok, akit nem könnyű elveszíteni. Azt gondolom, hogy a vers nagy hatással volt rá. Ez egy agybontó dolog, mikor az elé a tény elé kerülnek nők, hogy ime itt van egy pasi, akinek nem lehet hazudni, sőt. Aki bele lát a disznóságaikba, hibáikba, s ez az egyetlen lehetőségük, hogy valakitől szeretetteljes megoldást kaphassanak.

A PACUKAMÓDI.

A pacuka ettől lényegében bevadult, s mikor látta, hogy azért a kis nemtörődöm szarságért, amit ő értem tesz, én nem fogom megmenteni, fölvállalni ellenem támadt. Még azt is monda, hogy miután nekem a feleségem, nekem, mint annak idején a Jillt, támogatnom kell. Hogy ő elmegy New Yorkba, s én meg küldjem neki a pénzt! Normálisak ezek a nők? S ugyan ezt csinálja a Erna sehogy én őt értsem meg, támogassam stb. S mondtam is neki ilyesmit, hogy ja, hajlandó vagyok, kész vagyok rá, meg tudom csinálni. Pénzzel, idővel, meg minden. Így aztán jó volt a történet, jó volt, hogy kiderült s viszonylag szubjektivitástól mentesen, a más példáján meg tudta ítélni a magatartásban rejlő alantasságot, üres érdeket, hülyítést. S azt is láthatta,

hogy rövid távon ugyan lehet manipulálni, mert tényleg helyes és jószívű és naiv vagyok, de annyira azért még sem. s azt gondolom, hogy ezen pöcsöl most. A versre, ahol a legszebb, leg nemesebb módon idealizáltam magunkat, szinte rögtön azt válaszolta, hogy ő is, igen, pont így képzelte el. „Ó", igen, én is erre gondoltam. Múltidőben. Nem jövőben, még csak jelenben sem. kettős játék. De hát mikor gyanút fogok, már nem leehet többé átverni. Ugyanakkor tényleg ott van, hogy „ez a pasi tudja, érti. Ért engem. S ilyent nem talál sehol, soha. Olyant sem, aki ilyen színvonalú. Akitől ilyen szeretet, figyelmet, törődést, költészetet kap. Miközben tudja, pontosan tudja, hogy ez az, ami kell neki. Tehát megpróbál meghatni, hogy ne szakadjon el köztünk a köldökzsinór. S egy sms-ben ezt írta: „még nem volt alkalmam pihenni, pillangókat és skorpiókat kergetek. Kész, ebben minden benne van. én azt írtam vissza, hogy ó, ó, te szegényedés megint itt van ez az agyrepesztő dolog, hogy vajon mit csinált egy hétig? Nem dolgozik, ugye. Nekem egy sort se irt, nem telefonált. A kisfia? A huszonéves? Nekem az egész nagyon gyanús. Teljesen komplex magyarázata, elmélete van erre, ami menet közben ügyesen alakult, itt a szemem, fülem hallatára. S még azt is mondta, bolhás módon, hogy „azért ő nem akar mindig vele lenni, az életútét feláldozni érte, kell neki is valami szabadság stb. Akkor? Persze, mint mindig, most is fenntartom annak a lehetőségét, - még ha ő nem is gondol erre, vajon ki itt a korlátolt? – hogy mégiscsak van itt valami, amit hiúságból, büszkeségből nem mer, vagy tud elmondani. S most ezen tököl. Mert ugye felmerül, hogy miért nem jön ide? Hiszen alig van pénze, nincs semmi dolga, a „százezer forint, amiért eladott egy ruhát", az már nincs. Benzin, kaja, cigi stb., két három nap. Nála. Itt meg el lehet csövezni, spórolni. S ezt fel is ájultam! mondtam neki, hogy nemsokára kapok lét, s ide bármikor jöhet! van ilyen? Előkerül csak úgy a semmiből, s megment? S megint pacuka jut az eszembe, bazdmeg...Miközben, mit kapok én? Mi nekem a hasznom ebből, mi nekem a jó? Hogy „engem szeretnének, de nem lehet...," de én szerethetem őt. Törődhetek, adhatok, szórakoztathatom, nevelhetem, okíthatom, javíthatom, finoman persze, érzéssel, úgy ahogy nekem is jó legyen, s

még ráadásul, az ő terminológiája szerint, én mindig, feltétel nélkül tegyem, de hát ugye neki fontosabb dolgai is vannak, nem értem? Hát nem szeretem? Hát nem tudom elfogadni ahogy van, az összes szarával együtt, hát milyen egy jóságos pasi vagyok én? Ha már annyira szeretni akarok valamit, arra vágyok. Hát itt van, hagyja magát. Csak észnél legyek, legyek már olyan intelligens, ahogy olyan rohadt nagyképűen! Állítom magamról. Nos itt az alkalom, s vizsgáztatnak! Mintha valamivel tartoznék én ezeknek. A rohadt életbe. Sejtheti, de nem biztos, hogy tudja, hogy én ezt – is – tudom. S hát óvatos, naaaggggyoóón óvatos. Ez van a hallgatása, a kitartás, a várakozás mögött. Lehet, ha mást válaszolok az sms-e, már itt van. de nyilván vette a lapot, hogy ja, de annyira azért nem. A kapu nyitva maradt, de már ő eszi a saját kistílű, képmutató szarát. Jó nekem mindig ezzel a dumával, hogy ő milyen nagyvonalú, lezser, szabadelvű, meg ilyenek. Utálja a pitiséget stb. Akkor miért olyan fontos, hogy papíron nem váltam el? Ó, örökre bevésődött az a kép, ahogy, mint valami falusi liba, mintha a Katica hallottam volna, úgy kiakadt. „na de ilyent Jack, ezt nem gondoltam volna rólad, ó, hova kerültem? Szerintem küzdött a gondolattal, hogy elküld a búsbapicsába. Szerintem fűnek fának elmesélte, s tanácsokat kért. Szerintem majd mindenki ezt mondhatta: „hát szar ügy drágám, de". De. Végül is nem szarik az asztalra, naiv, balfasz, de nem pont ezért jó? Gondolkozz...Emberek, kibicek, akiknek kedvenc játéka a más faszával verni a csalánt. Avagy kívülről, s objektívebben nézni valamit. Na meg az érdek, dede. Augusztusban – állítólag lesz munkája, ez is elég meredek. Havi öt-hatszáz ezer forint rezsiről beszél, annyi kell a gyerekre, neki az anyjára, rám stb. Ez komoly lóvé, miközben szabadúszó, meg minden. Tehát nincs stabil keresete. A színházban nyári szünet van, s ha jól értem, először meg kell csinálni valamit, utána jöhet a lé. Ugyanakkor fennáll a lehetőség, ez is belefér, hogy kepeszt ő, mint az állat. Csak nem beszél róla. Úgy látszik az is hathatott rá, mikor egyik levélben megemlítettem, hogy „a hardwaréről is kéne egyszer beszélni. El is kezdte, meg is lepődtem. De nagyon óvatosan, én nem is kérdeztem. S hát nem is derült ki, ami segíthetne, amiből rendesen lehetne

érteni. Ismerem én ezt. A hiúság korlátozta közlés. Megtartani a méltóságunk s csak elhinteni dolgokat. A minimumot. De ebben téved. Titokban persze reménykedik, hogy értem, tolerálom, ez elég. Ugyanakkor saját csapdájába esett. Mert a tény, ahogy kiderült, hogy nős vagyok, alkalmat adott rá, hogy még ő sértődjön meg. (ráadásul muszáj megemlítenem, s ez meg az ő naivsága, tudatlansága, szóval nem vagyunk kvittek? hogy igen, volt egy nő, kivittem Amerikába, együtt éltünk, s valami dráma lett belőle. S valójában azt gondoltam, hogy ez nem egy ügy, nem ez a lényeg, nem ez számít. S nem is látom be, hogy ez miért is olyan nagy ügy. Mert ugye azt játszotta el, hirtelen, hogy na jó, akkor velem nem. Úgy átvágtam, hogy ezek után nem kellek, ő ennél különb, megbízhatatlan link vagyok, ami közben tudja, hogy nem igaz. Ez egy klisé. (s a legnagyobb probléma közöttünk, amikor ezeket a szarságokat próbáló irtani. Mert ő nem tudja, hogy ez az! faszomba, mit tud?) Gyorsan visszakozott is, s az emailijével, meg az sms-évvel ezt jól demonstrálta is. Miért nem hagy akkor ott? Mi ez a kétkulacsosság. Ha olyan szar vagyok, ha annyira kívül esek az értékrendszerén, mércéjén? Akkor mért próbál meghatni, ha nem azért, hogy majd ide jöhessen, levehessen stb. De elhatároztam, hogy addig tőlem nem kap semmit, míg nem tisztázzuk, hogy ha nekem nem tud, vagy egyezrűen nem a semmit, akkor ő sem fog kapni. Ráadásul, ez nem az a helyzet, mint az Pacukával. (aki föl is hozta, micsoda egy szemét, hogy én felelőséget vallattam érte! tehát kötelességem volt, s kiszámolta, majd ötmillió forinttal tartozom neki! Azután, hogy két vevőig eltartottam. Miközben ilyeneket mondott, hogy „na jó, basszál meg amikor akarsz, kibírom, ez egy túlélő tábor” stb. De itt nem ez van. ez a nő nem a feleségem, ez egy senki. Szarban van, próbál egy balekot találni magának. Közben ilyeneket mond: „hát igen, nem vágyún egymáshoz valók”, fizikailag, így értette.... Aztán ebben is visszakozott, s elkezdte másra terelni a szót, arra, ami szerintem is a probléma oka, csak hogy most már elszúrta. Aztán ott vannak a leveleim, amelyekben, elég zseniálisan mindezt le is írtam. Előre megjósoltam, érdekes nem? S nem igaz, nem emlékszik rá! Nagyon is jó az emlékezete, ott van az a huzat dolog, amit nem bír. Totál ki is

akadt tőle. Az valami olyan mélyebb megértésről tesz tanúbizonyságot, amitől joggal kell tartson. Tudja, hogy mindent tudok. Szóval, keresi a megadást, a szavakat. Az Imola pont így szélhámoskodott. Nők. De az igazság középen van, ebben is. A kérdés, találok e én, valami járható utat. Nem ők, én.

Júl.21-23 Pest-Kötcse a Ernával

Hát jó szar idő van, esik, fúj, hideg. Borús ég. Végül is „beleegyezett", menjek föl. Meglepődtem, hogy ilyen könnyen? S hát izgultam, mint az állat. Mi lesz, mi derül ki? Reggel a nyolcas busszal Szárszóra, aztán a vonattal Pestre. Végül is kellemes volt, néztem a tájat, szundikáltam, és hát 250 forint volt.... A Déliben vettem két fasírtot, egyiket meg is ettem a másik igencsak jól jött később. Rá kellett érnem, úgyhogy slattyogtam a bőröndömmel a Blahától húzva kis bőröndöcskémet. Nézelődtem, erről van egy audió... aztán átmentem Városligetbe, vánszorgott az idő, már untam, jó meleg is volt. S egyszer csak hívott, végre. Hogy tizenöt perc, siet. Kedves, figyelmes volt, erről itt van, amit másnap reggel a kisgépen írtam. Ittunk, s hát volt egy sajátos szeretkezés, ahol már megint neki nem volt jó, csak „nekem", de nem baj. Úgy is jó, nagy kegyesen megcsinálta.... Ami ebben jó volt, hogy kiderültek a részletek a rövidnyakú pasijával, s ez segített. Hogy a lényege az volt, hogy bepörgette. Ezen van a hangsúly...öregedő nő, - fú, ebből aztán egy szlogen lett – akit föl kell pörgetni, másképp nem…. Aztán egész nap periodikusan veszekedtünk, majd elindultunk moziba. S otthon hagytam a briftasnim, furcsa véletlen. Mert ez aztán előhozott különös dolgokat. Először is a Városligettől a Felszabadulás térig meneteltünk erőltet menetben. Hogy az milyen jó. Azt hittem, szétmegy a lábam. Óriásikat lép, s előttem megy.... Aztán jött az, hogy fú, meg jaj, neki nincs pénze. A film aranyos volt egy francia víg játékszerű, egy rokkant pasiról, meg a néger ápolójáról szól, jól esett. Jó érzés volt a Puskinban, végre egy moziban, húsz év után...S hát lefeküdtünk aludni..., viszonylag korán, fél egy körül. Másnap kilopództam, s elmentem sétálni, erről van egy hangfelvétel..., a végén egy nagyon hasznos párbeszéddel, ami a pénz körül forgott. Mikor elmeséltem, hogy milyen váratlan kiadásaim keletkeztek, s hogy

fogy a pénzem, na meg, hogy nekem nincs kihez fordulnom, ha baj van, kiakadt. Szemlátomást „elment a kedve mindentől. De mondtam neki, hogy értem miben van, próbálok segíteni, s menjünk hozzám spórolni, ott van minden. Bevásároltam...Nem volt mit tennie, mondta, hogy jó, de ha én fizetem a benzint…Nem hagyta, hogy vezessek, hogy legalább a városban ő, de aztán végig jött. S hát bementünk Fehérvárra. Borongós ég alatt egy feltört járdán billegő asztalnál Rákóczi Túrót ettünk, s meséltem neki – már megint én a Rékáról, a Jillről, hogy is volt velük. Megmutatta hol lakott mikor ott egy előadás kapcsán három hónapig lakott három csávóval egy kis csicsa házban, nem messze a Pintér Károly utcától, ahol a Ráérzővel laktunk. S hogy miként s hányszor is kerülgettük mi már egymást. Aztán itthon elkezdtünk inni, s táncolni. Régi restancia volt ez, örültünk egymásnak, össze is illünk a hülyeségben. Nekem ugyan kisét túlságosan is teátrális, de Nagyon jó volt, bár, kicsit bohóckodássá vált itt-ott. Voltak pillanatok, mikor totál föl volt izgulva, de én folytattam tovább. S egyszer csak leült, hogy ő unja már az egészet, a zenét, a táncot. De hogy milyen jó látni engem táncolni, hogy így szeretem stb. Aztán lefeküdt, fáj a feje stb. Én is lefeküdtem, sértődöttség. Reggelre már jól voltunk ez még működik. Rengeteget beszélünk, az összse életenergiánk így jön ki. Videoklipeket mutatott Csókolom, meg Trabant nevű együttesekről, svájfolt belváros, kávéházi-félértelmiségi poénok, némelyik jó. Ami megfogott, hogy volt egy két szám, amit miattam mutatott meg, valami „mindennek vége” nihil szám, tényleg illett pár helyzetemre odakint. Könny szökött a szemembe, elöntött az örök nyomorom. De nagyon nagyon jól esett, hogy így gondol rám. Aztán hogy megyünk Földvárra sétálni, de Szárszón kötöttünk ki, háznézőbe. Nem mintha akarna, tudna venni, de valami régi nosztalgia volt? Vettem a mólónál egy lángost, kisétáltunk a végére, kicsit sértődött volt az arca, nem mondtam meg miért. Aztán elmentünk cigit venni neki, majd hazajőve ettünk, sült csirkét rizzsel. Közben megjelentek az Sandráék, kutyázta, s kiderült, hogy Szászón voltak, s úgy stoppoltak haza...Mondtam miért nem hívott fel? „- eszembe jutott, mondta az Sandra, - csak nem...Bejöttem, nem tudok ezzel

mit kezdeni. Az Angyalok kinyírását néztük meg, úgy csinált, mintha már azt is kívülről tudná, mindent igyekszik elbagatellizálni, amit mondok, mutatok neki. Vannak ennek a komplexusnak olvadásra utaló jelei, de még mindig keményen tartja magát. Persze a hangulattól is nagyon függ. Ami nagyon megfogott, hogy ennek a nőnek tényleg van agya. Nem teljes mélységében, - jó késő is volt már – de lényegében mindent értett. Mondta, hogy őneki semmilyen lesi dolga nincs. De megérti. Kb. Így vagyok vele én is. Azért mondtam neki pár dolgot, amin meglepődhetett. S ez valami olyasmi lesz, amit majd sokáig emészthet. Kérdezte, miért is nézettem meg vele a filmet? Aztán megint veszekedtünk, párszor elég durván. Együnk dinnyét, mondtam, meg vacsorázzon. Semmi, a szex teljes fóbiává kezd alakulni, próbálok rá megoldásokat találni, de mikor nem érte egyet, akkor nekem esik, s vádaskodás lesz az egész. Úgy tűnik, hogy az eddigi felszínessége után, amit másokkal gyakorolt, most sokkolja az én mindenre kiterjedő elemzésem. Azt hiszi, hogy van valami más út is. Ilyenkor mindig abban reménykedek, hogy egyszer rájön. Érdekes volt, hogy hagyta elmesélni az Imolát, érdekelte a dolog. S hát megint külön aludtunk. Reménykedem, hogy a szexxel kapcsolatos minden baj a nézeteltéréseinkből fakad, s korrigálható. Valamit mondott, hogy ő már régen járt úgy, hogy megutálta azt, akivel ezt az analizáló dolgot csinálta. Egy igazi félművelt, sznob! –ezt elismerte! – nő, akitől rettegtek a férfiak, s így visszamaradt a fejlődésben, ill. A legkülönbözőbb téveszméi alakultak ki. Tucatszámra vannak. amiket meg kell változtatni.

Júl. 25. csütörtök

Szerelőnél, folyik a víz, holnap. Orvos, gyógyszer, szék, csirkeháló, vihar, pár szó az Sandrával, Jill, - „em tudja a villanyt kifizetni, cégmegszüntetés, mit csinál az Elena, nincs pénze, hozzak hat zsömlét, a kutya fogyókúrázik, alvások, délután versírás. A Erna semmilyen életjelet nem ad. Pipa vagyok rá, nem akarom többet látni, hiszen mire jó? Talán inspirációnak? Van egy beteg fia, dolgoznia kell, nincs pénze, nem tud szeretni, nemsokára nem ér rá. Várunk, ezt mondja

ő is mindig, lehet. Az nem kerül sokba. Amúgy kb. Ötvenezer forintomban van ebben a hónapban. S még hol vagyunk? Délután a verset írtam, az emailben ez volt a tárgy: „vers egy alacsonvérnyomású mérleghez”.

Itt van:

Júl. 25. Tisztuló helyzetkép

Hajnali fél négykor arra ébredtem, hogy végre valami rend kezd keletkezni a fejemben. Beszéltem az Sandrával, fölszabadultam a Erna terrorja alól, a Jillt is megbeszéltük a lányommal, hűvös van, szóval van, lett annyi kapacitásom, amivel a valóságot kezelni lehet. Az utóbbi időszak információi is sokat segítenek. A pesti út a Rózához, az ittléte, mind fontos dolgokkal téliek. Titokban biztos voltam, ezeket meg kell tennem, végül is jól használtam a lehetőségeket, minden bizonytalanság ellenére. A Ernával a kapcsolatunk egyre marginálisabb, s nem igen látok más lehetőséget, mint valami nagyon éteri, elvont, messzi kapcsolatot. Pontról pontra emelkednek ki a helyzetet összekötő lényeges elemek, s már van belőle annyi, amin végig lehet menni. Nem tetszik, idegen nekem. Ez a nő nem az én esetem. Két dolog emelkedik ki a sok százból: az egyik a szeretni való képtelensége, a másik az önzése, amire olyan jó példa az, hogy nem, hogy engem nem enged be a magánéletébe, de még az idős anyját sem. s akkor még mindig nem beszélünk arról a súlyos gyanúról, hogy valójában mintha valami sötét dolgot titkolna, mindannyiunk elől, a magánélete nem tiszta. Lehet, ez nem igaz, de akkor mivel lehet megmagyarázni a viselkedését, ellenkezését? S lehet majd egyszer kiderül, de addigra már lehet semmi sem lesz közöttünk.

Lecsengés az Ernával

Az Erna nem válaszolt a leveleimre, pedig még mindig reménykedtem. Javítgattam a hosszú levelet, de a motiváció csökkenésével egyre erőltetettebb, s mesterkéltebb kezdett lenni el is ment tőle a kedvem. Aztán ma reggelre rájöttem, hogy ez hülyeség. S írtam neki, egy

utolsót, hogy good luck. Remélem megtalálja a fehéringesét. Valamire jó volt ez, megkaptam végső figyelmeztetésem, mit kell tennem. Rendbe hoznom magam, s a végtelenségig leegyszerűsíteni mindent. S írni. Mert szemlátomást egyre több dolgom lesz a Jillel, s az bőven elég. Mikor ránéztem, ott a fa tövébe, ahol összetörve feküdt, tudtam, hogy most itt valami megváltozott abban reménykedek, hogy fog valami jó gyógyszert, gyógykezelést kapni, s az majd segít. Tegnap volt az első nap, mikor nyíltan felismerte, hogy örökölhette az anyjától a depisséget. S persze örülök, mert sikerült ezt jól felvetni a gyerekeinknek. Ők meg továbbították felé. Végül is vicces, hogy az Sandra pszichológus akart lenni. Az biztos, hogy én egyedül nem tudom a dolgot felvállalni, kell más is segítsen. Megvan nekem a saját bajom. S ezzennel be is fejezném ezeket a témákat, már rohadtul fáraszt, folyton el akarok aludni rajta. Kispárnákat, takarót mostam, süt a nap, vivá.

Cora egy vers egy pesti „polgárnőnek”

Majdnem szélcsöndben
Ültünk
Szalonikiben
Egy hatalmas
Étterem teraszán
Lomha
Sekély hullám
Futott
Hosszan
Hátán
Himbálva a
Távoli horizonton
Veszteglő hajó kürtjét
Majd locsogva a
Föveny
Sirályai közt

Kibomlott

Felálltunk indulásra
Készen
- a botod ne felejtsd el
Drágám
Mondtad
A lépcső tetején
- ó, a kalapod
pillantottam a
Mellettünk levő
Székre
- na de szívem
Hiszen már
Évek óta nem
Hordok kalapot
Nem emlékszel?

Mosolyodtól
Megjelent az apró ráncod
Ég és
Tengerkék
Szemedben
Aztán
Láttam fehér ruhás
Sziluettünket
Lassan távolodni
Meg ahogy ősz
Hosszú
Hajadba
Belekapott a tengeri szél -
Amint belém

Karoltál

Kataton Szerelem, egy vers

-
Majd
Az összes gyilokkal gyilkolhatjuk egymást
Veszekedhetünk Rohangálhatunk Fittnessmegszállott Őrjáratosként
Menetelhetünk utcaköveken
Kopott járdán
délben
éjben

Miután
végre magadra font karjaidból szörnyülködve ráébredsz a koradélutánra
kintre támogatod magad

Senki semmi hozzád sem érhet

Gémberedve
A lépcsőfordulókon keringsz le
álmaid
fosszilis kagylóiból foszforeszkáló
szivárvány búgócsigáddal

Szorongatod a ficánkoló
Lomha farkukkal falakatsöprő álmokat
Siklik csúszik lábaik közt sálad ocsúdó selyme
Állatsereglet kavarog körötted korláton kerítésen ajtókon az utcára eléd
köréd

s a kinti csigafogatokon a szélbe széled

Még sokáig messze az utca a sugárút a park túloldalán irdatlan gumiradírtapírként trappolok melletted
mögötted
nagyvárosi céklafejeiddel teli jutazsák a vállamon
szemüregeimből titkaid beakadt kulcsómói lógnak
kicsorbult bádog amulettek
Ruhámon ellenállás csikkjeid lifegnek
Fogaim közt százlábú szalamandrád cikázik
Menekülne hozzád
próbálom
A vákuumon hozzád hajítani
De tekintetedtől lába beakad s vissza
Nyelvem alá bukik

Sapkám, mint sárkány előttem libeg, lecsúszó gatyám lábamközt tekereg
Zoknim a cipőmben az összes tőled
Kapott gyűrött levél
Mosolyod csilingelő nevetésed vastag
Gumiviaszarccá
Havazta tapasztotta valami Ismeretlen

Fetreng közöttünk a város
Másnaposan köhög
Halkan káromkodik, virágágyasaiból kukáiból
kandikál
Pecsenyesütőiből olvashatatlan menükkel kecsegtet
cintányér patám csattog, keresem a tekinteted, ami távoli rendellenességekbe réved
hunyorgó lámpa fénye pásztáz valami jelenlétet átsiklik rajtam
titokzatos épületek ornamentjein ugrál
Falevelek ezüstös halrajaiba veszve komor fák kérgét sejteti

Újra felbukkan az utca hullámtarajain
fuldokló jelzőfény villan fel az árban
Eszmélés hajnala sejlik
Lassan szivárogni kezd belőled
Tintaként itat át szempillád megrebben
lávatengerben úszó emberfejeken
csörgő csonttarlón
nyüszítő avaron
lépkedsz föl
árnyam terének függönyéig
mögé kémlelsz
hullanak a parányok a szempilládra
ijedten felém rebben
ingatag macskaköveken
csámpázok hozzád

Megfogom alélt indás szarkofág kezed
még mindig jéghideg

-

Júl 30. Vége? - VÉGE

Hát, felhívott a Erna. fagyott kezdés. Otthon van, beázik a plafon jöttek a szerelők, aztán mondom neki, hogy az eltünése nekem magas. Még a börtönből is lehet telefonálni, mondtam. Akkor miért nem hívtam fő? Mert azt hittem nem lehet, erre nem mond semmit... Értetlenség, fel nem tudom fogni, mi van ilyenkor. Értetlenkedik, mint ahogy szokott. Mindjárt vissza kell hívnom. Hát, megtörtént. Szörnyű. Lehet érzeni, hogy érti, amit mondok, de úgy csinál, mintha nem értené. Fogócskázik, bújócskázik. Úgy kell kierőszakolni belőle a dolgokat, s a szokásos: szereti a balhét. S hát mondtam neki, hogy én ezt nem akarom így tovább csinálni. Erre letette a telefont. Aztán rögtön visszahívott. Még pár mondatot beszéltünk. Mondtam, sokadszorra, hogy én abban látom a megoldást, hogy próbáljunk meg kedvesebbeknek lenni egymáshoz. Erre azt mondta, hogy ő ezt megtette

s egyszerűen annyi sérülést kapott tőlem, „mindig nekem van igazam”, s hogy jobban nem tud. Nem figyelek rá. Megint mondtam, hogy pont ezért kéne egymáshoz kedvesebbeknek lenni. Megint mondta, hogy ő nem tud. De egy ablakot betehetek a fürdőszobájába...S hát mondtam, hogy én egy kedvesebb nőre vágyom, s nem érdekelnek a kifogások. S megint jött, hogy így, meg úgy...S mondtam, hogy én ezt nem akarom. Akkor vége? Kérdezte. Mondtam igen. Erre megint letette. Kész. S nagyon remélem, hogy igy is lesz. Hagyón elegem van ebből a nőből, meg ebből az egészből...

2012. Jul. 31. Az Erna búcsúleveléről

Aztán ma délelőtt jött egy levél, amit majd mindjárt ide is teszek. Ez a leghosszabb levele, olyan, mintha nem is irt volna semmi mást. Ez az, emlékem, ez a gecizős, kis szemét levél. S nagyon elhatároztam, s ha vért hugyozok is be fogom tartani, hogy nem válaszolok rá. Végre, ily módon megszabadultam ettől a barom nőtől. Eddig mindig én küldtem ugye el, s hányszor. S mindig visszasírta magát, hátha valami jó kijön belőle. Pénz, pl. de az utóbbi időben igyekeztem a tudtára adni, ami meg is felel a valóságnak, hogy nincs, én nem vagyok gazdag. Totál teljes katasztrófa volt – anyagilag is, az utóbbi pár hónap. A végén már cigit is alig tudtam venni. De nem csak azért.

Pénz, elszántság, korlátoltság kéne, egy új kapcsolat

Ha majd egyszer, miután véget ért a Erna okozta anyagi mélyrepülés, s lenne rá pénzem, hm.

Meglátjuk. Az a baj, közben, hogy igazándiból állati jól érzem, s még ennél is jobban érezhetnem magam, abban, amiben vagyok. Igazándiból csak a szövegszerkesztés az, ami hiányzik. De arra meg föl lehetne venni valakit, aki független. De itt jön megint? Nem lehetne ezt összekombinálni? Szerető szerkesztő, kettő legyet egy csapásra. Ezzel meg az a baj, hogy tényleg olyasvalaki kéne, aki személytelen., s nem egy nő, aki elakad az előző nőkkel való kapcsolatomon. Elvileg még az is lehetne, de ez csak nem úgy van. Megnéztem egy

interjút a Wim Wenderssel a Pina Bauschról, s hát, két dolog jött le. Az egyik, hogy a nő mennyire nem szerette a szavakat. Nem bízott bennük. Egy német, hm. S Goethe díjat (is) kapott. A másik dolog, amit az esztétikáról mondott. Hogy mennyire nem érdekelte, hogy a táncosai, hogy mozognak, hanem hogy mitől mozognak! Nos, ennél zseniálisabb megfogalmazását még nem hallottam annak, amit már oly régóta – hiába – próbálok az egész világnak elmagyarázni. S ez a forma, és a tartalom kérdése. Persze, a szavak semmit sem érnek, ha nincs konszenzus. Azzal van baj, s nem a szavakkal. Attól, hogy van más kommunikációs forma, attól még mindig ez a legjobb.

Erna és a Pina

S persze, rögtön a Erna jutott eszembe. Hogy meg kéne ezt neki mondani. S majdnem írtam is neki, s minden eshetőségre számítva el is mentettem a siteot. Persze, reménytelen. Kapizsgál dolgokat, de ettől még mindig nagyon messze van. s megint, kíváncsi lennék, vajon belátja e, micsoda baromságot csinált. S mennyit! Vajon hány év, vagy a hátralevő élet elég lesz a belátásához? Tornászom, nagyon igyekszem, s nagyon remélem, hogy mindezt a faszságot, amit itt felhalmoztam magamon, s magam körül, valahogy sikerül ledolgoznom, legalább is mire meghalok. Leadni ezeket a zsírpárnákat nem semmi. Lehet egy év is kell hozzá? Lelkierő, az biztos. Onnantól már akár gyerekjáték is lehetne, lefogyni, meg ilyenek. Egyszerűen nem kéne enni, slussz. De lehet ennek is eljön az ideje. Mindenesetre egyfajta fordított út ez, agytépő, természetellenes, de legalább is beidegzésellenes. Miért baj, hogy az ember eszik? Hiszen sokat semmiképp nem eszek. Persze az a baj, hogy a mennyiséggel már nincs baj, hiszen régóta nem hízok, tartom a súlyom. Csak előbb le kéne fogyni, az a nehéz. De, ha tényleg tornászom, rendszeresen, nap mint nap, minden okés lesz. Szerencsére hűvösebb lett, még a lábam is fázik. Sütöttem csirkét, egész krumplival. Süt a nap, még nyár van, harminc fok alatt kicsivel. Még mindig sokat alszom, mintha valami változna. Mintha sűrűsödne bennem, összpontosulná az energiám. Viszont, ha ilyen érdektelen témáról írok, kész, mindjárt elalszom! Át is térek, kicsit, valami másra.

Aug. 1-7csámcsogás az Elenáékkal az igazságról, a nőkről, meg a szerelemről. Meg a szerelem lassú haldokolása.

Már majdnem azt gondoltam, hogy na jó, akkor most jön a nyugalom, mikor hívott az Elena, hogy itt vannak, menjek le, épp vacsorához készülnek. Én is készültem itthon magamban, elhatároztam, hogy a magam sajátos módján megünneplem a rabszolgasorból való – végül is sikeres – szabadulásom, s csinálok – az utolsó fillérjeimen – valami kaját. Ez lényegében taco akart volna lenni, úgyhogy elrohantam Földvárra a Tescoba, s találtam is ehhez való kukoricaliszt keveréket. Ezerért vettem is két csomaggal. Hogy legyen. S gondoltam, még ráadásnak, hogy csinálok hozzá salsát. Összegyúrtam – az Interneten talált video szerint a masszát, s sütöttem pár katasztrofális lepényt, amit aztán később ki is dobtam. Természetesen minden tiszta szar volt, s elég reménytelennek tűnt az egész, mikor hívott az Elena. Késő éjszakába menő elődadás következett, pedig eredetileg tényleg nem volt szándékom ilyenekbe belemenni. A helyes valóságszemléletről volt szó, hogy milyen hülyék, elmaradottak, műveletlenek a nők, s én milyen reménytelen helyzetben is vagyok, a tudásommal, tapasztalataimmal, műveltségemmel. Pontról pontra, az életből, - gazdasági helyzetből, aktuál politikából vett példákkal igyekeztem tisztázni dolgokat. Aminek az lett a vége, hogy mindenki jól

belefáradt, s meccs az én javamra látszott állani. Szerencsére ott volt az Eszter, az Elena lánya, aki koránál fogva még nem rohadt, kövült meg, mint ahogy az anyjáról ez egyértelműen kiderült. Végül is sejtettem én ezt régóta, csak igyekeztem, nagy tapintatosan kerülni a témát. S még azt mondja magáról, hogy buddhista. Persze. Fogalma sincs, az alázatnak csak az önző, populista s így a legrosszabb kisajátítása él benne, azaz nem az, sőt. Igazándiból az ellensége, s a megtestesítője mindannak, amiről a Buddha beszél. Valójában ő is egy félművelt hülye liba. Másnap fölötlött bennem, hogy mennyire kéne nekem valaki, aki segítene az írásaim között rendet rakni. S eszembe jutott, hogy előző este a hazai általános nyomort ecsetelve, mennyire bizonygatták, hogy ez bizony rájuk is mennyire vonatkozik, az Eszter is használt ruhákba jár, meg kínaiba. Közvetlenül persze nem mertem feltenni a kérdést, de céloztam rá, hogy én bizony fizetnék valakinek, aki kicsit ért, vagy netán huzata van az irodalomhoz. S ezt lehetne aztán emailben is csinálni. Hátha tudnak valakit, kérdeztem. Meg amúgy is hallani akartam saját magam, hátha ez is segít az eligazodásban. S hát természetesen mindenre nem volt a válasz. Viszont, ami érdekes volt, hogy előlegezve, hogy lehet igazam volt tegnap, de mondjam már meg, hogy miért is olyan fontos nekem, meg egyáltalán az Igazság, mint olyan. Miért nem lehet „csak úgy, jól érezni magát az embernek”? Az ősi faszság. Ó, menyiszer hallottam ezt a saját családomtól, s különösen az Jilltől! S ha ő sem érti, akkor más hogyan? Ő, akinek milliószor elmagyaráztam. De mondtam, hogy az igazság, az azért fontos, mert jobb, mint a folyamatos hazugság állapotában élni, mert, egyébként, a buddhizmus szerint az maga a szenvedés. A hamis tudat. A vágyakozás, már csak valami, ami abból ered, egy .pótló. S még meséltem az alapvető motivációimról, a venni, hogy adj jelentőségéről, s fontosságáról. Ezt azért véltem fontosnak elmondani, mert nem meglepően kiderült, hogy az Elenának, akinek már annyi mindent mondtam, bizony nagyon is súlyos, s alapvető előítéletei vannak velem kapcsolatban. Hogy „én csak ülök itt a dombomon, totál elszakadva a valóságtól – legalább is, amit ő annak tart, s a csillagokat bámulom naphosszat. Bezzeg ők, ők nyakig

vannak benne. Ami persze igaz, csak a valóság nem ér véget a krumpli áránál...- mondtam. A lényeg, hogy jól felkavartam az iszapot. De hát közben az is egyre inkább valósággá kezd válni, hogy nekem az Elenara szükségem van, lesz, mint panaszfalra, s jobb, ha pontosabb képe van rólam, meg neki sem árt, ha jobb képe van a világról, s nem szenved annyira. S hát, kint tudja hányadszor, megint előjött, a szerelem, a nő szükségességének a kérdése. Azt ajánlták, hogy maradjak már nyugton a valagamon. Küzdök ez ellen, de igazuk van. Tekintettel a rendkivüli, s valószínű utolsó kánikulára az idén, lementem fürödni, most, hogy már kezd lazulni a Erna okozta káosz, máris felvetődött bennem ahogy a vízben pancsoltam, hogy mégiscsak „szeretni volna jó". Devendrásan. S eszembe jutott, hogy ráadásul hogyan lehetne ezt összekombinálni azzal, hogy legyen egy titkárnőm. Egy „irófeleség,", ha? Aztán előjött az Jégnéző, aki változatlanul sms-eket ír, hogy itt csápol a Szigeten, helyettem is...

De ez hamar lecsengett. Mert valójában undorodom attól a nőtől. Bármennyire is igyekszem, hogy ne így legyen. Szóval patt. Gondolkodom még persze, hogy azért kéne írni egy rendesebb habostorta szöveget, s próbálkozni. Hiszen van rá időm? A Erna egy intermezzo volt, de próbálni, s remélni mindig lehet, nem? S kell is, nem?

Charlie és Martin – az intellektuális kiút

legfontosabb dolog, ami történt velem mostanában, - Martin Amis interjú s hát a Charlie Rose

s hát persze, mi másról szólt az egész, mint az íróról, az írásról, s naná, még sok minden másról. Forradalomról, forradalmárról, politikáról, s Angliáról, helytállásról, elkötelezettségről, a nők szerepéről, Christopher Hitchinsről, a legjobb barátjáról, aki nemrég halt meg. S ami tényleg elkápráztató, hogy miként kerültem én ide, ebbe, most, s egyáltalán. Hichs, akit ugye rettenetes akcentusa miatt alig értek, s akivel annyira és annyiszor nem is értek egyet, mégis reprezentál valamit, valami nagyon fontos alapot, mert megint az van, hogyha megadatott volna a lehetőség, hogy igazán elkötelezett, aktív életet lehetett volna élni, akkor az övét szívesen választottam volna. Abszo-

lút. S hát, mi kell még ehhez, mint egy világhírű, s legjobb író barátsága? Aki több mint barát, testvér, fivér is. No szex. S akkor jött az igazi meglepetés, amin már oly rég óta tökölök, s ami oly nyilvánvaló, hogy kiveri az ember szemét, s amit még – furcsa módon senkitől sem hallottam, pedig rohadtul figyelek, antennám is van rá, hogy szexuális forradalomban élünk, az a legnagobb dolog, a legfontosabb társadalmi átalakulás, ami körülöttünk s velünk történik. S hát erről ír. s hát meg kell említeni a Charlie-t, aki nélkül ez az egész nem lenne, ide nem jutottam volna el, s akkor még nem beszélünk hány meg hány alkalomról, amikor a nyughatatlan, egyedülálló férfiúi intellektusával kihúzott a kakából, tétovaságból, zsákutcából. S hát köszönet érte. Mert ő egyike azon kevés rendelkezésemre álló dolognak, ami támaszt ad ezen a világon. Hiszen ez minden helyett van: anya, nő, barát, gyerek, család helyett. Itt, ahol minden nagyon jó, de pokolnak is hívhatnánk...Szóval én is, harmadikként, s persze szótlanul – nyögve és fel-felkiáltva, és nyöszörögve, és kuncogva, és röhögve, és mosolyogva, és sírva, s folyamatosan keserű s maró könnyeket törülgetve ülhettem közöttük, mellettük, s részt vehettem valamiben, aminél többet remélni sem lehet. S olyan jó lenne ezt valahogy meg is mondani nekik, had tudják. Persze, két híres, gazdag, világhírű ember, nyilván nincs rám szükségük. De közben van. Tudom, hogy van. Harc a közhelyekkel, ez is téma volt. Igen, ha tudnák, ki vagyok, hogy mennyire ott, a témánál vagyok, - minden hátrányom ellenére, s pl. pont azért! biztos örülnének neki. Az ember örül annak, ha olyasvalaki érti, aki olyan, mint ő. S hát ezer és ezer gondolatom van, volt, s azóta is. Főleg az utóbbi, nem könnyű, útkereső s igencsak válságos időszakban nagyon kellett ez, mint egy lámpa kivezet a sűrűből. Nem győzöm az én, külön bejáratú, s zaklatott életem dolgait tucatjával helyére rakni, most már ezzel a tapasztalattal, tudással gazdagodva! Ez kellett, ez hiányzott. Férfi beszéd, férfi gondolkodás. S ez egy világegyetem, s az hála a netnek, a Charlie-nak, a Martinnak, - had hívjam már így – létezik ilyen, s nagyobb. Mert, hm. Milyen furcsa, - szó volt a D.H. Lawrence-ről, a Tolsztojról, a Malerről, az Updikéről, s a Bellow-ról, s hát ez az. Létezik egy ilyen intellektuális világegyetem, ahol

az azonos vagy hasonló lelkek találkoznak, találkozhatnak. Nyilván nem maguknak csinálják ezt az egészet, hanem nekem is, ez biztos. S hát feljött az író szerepe, dolga, helytállása, problémái, lehetőségek, minták, példák tömkelege. „Man or Smuck" – kérdezte a nyolcvan valahány éves Bellow egy ponton a feleségét. Man, válaszolta az...S milyen különös ez is. Mert, hogy kiderült, ahogy az ember öregszik, az Alkotás, a Művészet amúgy abszolút elsőbbsége mellett, fölmerül ez is. Hogy minden oké, mindenre van igazolás, egy pontig. De utána meg az jön, hogy az ember, mint ember, minden kifogás mellett, hogyan volt s maradt Ember. A Man. S hányszor, s hány féleképpen előjött ez, - minden világhírű vélemény, ismeret hiányában, magamtól. S nem véletlen, gondolom, hogy – micsoda kerülőkön, s vargabetűkön keresztül, de végül is, s mégis s én is, ide is, eljutottam! S ha jól belegondolunk, ebben aztán tényleg – már megint, - de igazán senki, de senki nem segített. S ez nem hiúság, pont nem az. S elmondhatatlanul felemelő érzés, hogy itt tartok, s még élek. Sőt, hogy már mióta, ugyan ezen az úton járok, a különösen az én esetemben rendkívüli módon ezt minden ellenerő ellenére be is tartom. A nyomorúságommal, a körülményeimmel, s a csökkent szellemi kapacitásommal, különösen az agyvérzésem okozta változást, hátrányt is figyelembe véve. S nyilvánvaló ennél többet nem lehet tenni, az ember önérzetének javításáért. S persze, az ember, szóval az, aki az, ezt tudja, de mégis. Kell ez, egy boost, hiszen ellenerő, álság, meg pillanatról pillanatra van, s mindig offenzív. Nos, új erővel, céllal, magabiztossággal, új láthatárral, szinte újjászületve ebben a Erna utáni rémlátomásban, végződve ebben a csalánosban, ez nagyon kellett, egy pillanatra fellélegeztem, begörcsölt agyam, a fájdalom egy iciri picirit szünetel, s most ennek teret, eget, s távlatot akarok adni, kitárni a pillanatot, mert majd úgyis jön a további sártenger. De ahhoz, hogy az ember ne a diliház felé vegye útját, ne valami elfekvőhelyre, intézménybe, kell hatvankét évesen ez a kis falatka, kortyocska szabadág és életerő elexir, mert amúgy meg semmi. Semmi sem kell. Jót is másnak remélünk. Reggel hét óra. Megyünk Földvárra, a „sivatagba, kinézünk" ...

Edit, egy rövid újrakezdés

újabb próba az Edittel Az én első levelem Editnek- hosszú idő után

Reggel hét óra. Megyünk Földvárra, a „sivatagba," kinézünk...ez az Edithez, mikor hazajöttem

nos, először is köszönönöm az aaa, azt.

másodszor, mint mindig, egy zseni vagy. így, kapásból? harmadszor, a port azért érdes leverni, hogy ne legyen poros.... A költészet nem abszolút, csak irányadó, bár abban valószínű a legfontosabb, ami lehetséges. azon túl még sok minden van, pl. mikor valaki festi a levágott fülű képét. vagy csak ül a Gangesz partján, egy sziklán egy barlangban, s jól van, de tényleg jól. egész éjjel szégyenben égtem, azon tűnődve, hogy vajon miféle baromságot is írhattam neked? Miért nem maradok nyugton a seggem. hátha bántalak, meg ilyenek. fölébredve itt topogtam, tanakodva, miként is tudnám visszacsinálni. Aztán ahogy beindult a vérkeringésem, meg a világ is újra ketyegni kezdett, az jött elő, - na jó, de miért is kéne? nem ez a nő mondta nekem, hogy a t. Ék tele van a naplementékkel? Azaz - a közhelyekkel? Nem az van, hogyha valaki ide eljut, akkor az a bántás, ha nem törődünk vele? miféle égi-földi szabály mondja azt, hogy amit szeretsz, azt hagyni kell? mert???? - valaki, valaki! rossz néven veszi. s ki az a valaki? Ha a God az, akkor ő meg miért hagyja, hogy birizgáljon? Én még soha senkivel olyan szabad és boldog nem voltam, mint akkor veled. Ezzel mit csináljak? dobjam ki a szemétbe, hagyjam mert tilos, lehetetlen, képtelenség? Ott, a szivárványt kergén kergetve voltunk magunk. a többi szemét determinációk tömkelege, ami megöl mindent. S hát nézegetem, nap mint nap a lelkem, vajon kinyiffant e már. de még csak jelét sem látom, sőt. Előtted is, utánad is az a bajom, - semmi más, hogy hol a Holddal, hol a Nappal társalgok, de ezek szarnak az emberre. S hát jött itt néhány eltévedt majdnem ember, s ezt az egész majdnemséget mindenféle praktikákkal sikerült valamivé fotózni, estére kész lett, reggelre szétesett. s rohadt unalmas. Ez a mítosztalan és pátosztalan világ, ami kishazánk, mindenkit

megrohasztott. hamis tudat, az meg a szenvedés lényege. beteg mindenki. ahhoz, hogy valaki normális tudjon maradni, ki kell ugrani, s erőszakkal kint is kell tartania magát valakinek a dobozon kívül. a hülye a normális, ez van. Én azt gondolom, vélem, sejtem, tudom, hogy miután megtaláltuk egymást, egy tonnányi szar került a hátunkra. lehet tudni miért. Most meg mintha ez már nem így lenne. persze nem tökéletes, sohasem az, ne is várjuk. De azzal, hogy nyugdíjas lettem, s megszabadultam az egzisztenciális hátizsáktól, már nem csak zseniálisan lopott szabadság van, mint abban a buddhás mosolyban, amit valaki a Capitolium előtt észrevett - hanem egy permanens valami, amivel lehet élni, meg lehet hagyni. az Eliot, a "mesterek mesterének" nevezte a Poundot, s annak ajánlta legjobb versét. S hogy én is költészettel válaszoljak, ő meg ezt mondta:

"amit szeretsz, az megmarad
s a többi sár
amit szeretsz az örökséged, s igaz
avagy kié ez a világ,
enyém, tied, avagy az
ördögé?"
nahát, azaz.
s menjen az ördög a pokolba.
szóval, a kérdés ide megy le:
most mi van, büntetjük magunkat?
mert?...
s persze még ezer dolgot tudnék mondani, hm.
Jack

Aug. 12. Valójában egyetlen nap sem telik el anélkül, hogy ne lenne valami zavaró.

Reggelente viszont kezd visszajönni a brainstormom, ami marha jó. Úgy látszik, hogy az egyébként még mindig rendszertelen alvásommal már valami javulás jön létre, mert sikerül annyira töredezés mentesülnie, hogy tudok gondolkodni, ill., át tudok látni dolgokat. Tegnap annak a fotós nőnek az interjújában volt egy fontos rész,

amikor arról beszélt, hogy mikor ott áll egy iszonyú bonyodalom előtt, akkor a legjobb módszer a kásahegy átrágásának, ha az ember, mint egy güzü nekiáll a részleteknek, és csinálja éjjel nappal. Aztán egyszer csak a „brain scramblingből" mindenfelé sajátos úton. logikával, pl, előbukkannak sémák, rendszerek, s kezd átláthatóvá válni a dolog. S ami még fontosabb, hogy nem azzal, hogy valaki nekifeszül, mint az állat, mindenféle erőltetett absztrakciókba feledkezik, mert az csak rontana a dolgon. S elképesztően jól jött, amit mondott, mert pontosan ugyan ezzel a dologgal állok én is szemben. Sokszor fogalmam sincs mit is kezdjek az írással. Megoldhatatlan problámahalmaznak tűnik az egész. Mit, kivel, hogyan stb. Felmerült pl., hogy egyik oldalon vagyok én, - ez se egyértelmű, - a másik oldalon meg van mindenki más, aki kívülről lát, látott engem. S a kettő kölcsönhatása a mondanivaló. Ez szép, csak akkor végig kéne mennem, hogy én mit, mikor stb. S azt összevetni, ill., ahhoz összeválogatni annak a párját. Na jó, de mikortól, kint és mit? Arra mag van némi elképzelésem, hogy hol kezdődne, merre menne stb. Milyen szempontok szerint. (s hát honnan tudja valaki, ha nem tudja?) a jó öreg közhelyem... tehát bele kell menni, el kell vele kezdeni foglalkozni, végig kell gondolni, felidézni, értelmezni, kiválogatni, ami fontos, a fonatosakat összehasonlítani, kidobni, ami nem kell, összevetni közeli-távoli összefüggésekkel stb. S akkor még sehol sem vagyunk, mert akkor még mindig nincs megírva. S hiába mondom, hogy na jó megírni már semmiség az egész, ez azért nem teljesen van így. Minden alkalommal mikor megmerülök valamelyik ilyen részben, halálra fáradok. Sokszor le kell feküdnöm, s aludnom egyet, mert szinte begörcsöl az agyam, annyira kikészül, elfárad. Elzsibbad, ez a lejobb szó. Van, amikor elég, ha csak kicsi mást csinálok: takarítok, pakolod, bütykölök, vagy sétálok egyet. Vagy csak ledőlök, s „pihentetem az agyamat". Pár percig, fél óráig. Ebben is mintha lenne valami fejlődés, egyre rövidül. Mindenesetre valami követhető feladatot, fonalat, kezelhető problémát, adathalmazt, útmutatót kell adni az agyamnak, s nem csak valami megfogatlan általánosítást, amibe bele lehet golyóz-

ni. Elképesztő mennyiségű jó dolgot találok, amerre csak nézek. Millió helyzetről írtam s sokszor elég jól. Na de hol vannak ezek? Meg kell őket alélni, rendszerezni kell őket stb. Igazándióból emlékezhetnék is dolgokra, de ez nem így van. teljesen rejtélye előttem, hogy miért nem jutnak dolgok eszembe. Pedig nem tűntek el, mert mikor olvasom őket, ott vannak. de mindenképpen fel kell idéznem őket, legtöbbször a levelekből, naplókból. Úgy látszik a figyelmemmel van baj. Nem érdekel, hogy emlékezzek, ez valahogy automatikusan örökké lekapcsol, hogy más fontos részek szabadabban működhessenek. Találkoztam az Jégnézővel, - az adottságom a legnagyobb veszély rám? Egész úton azon morfondíroztam, hogy vajon milyen kompromisszummal lehetne visszaterelni az Jégnézőt, s hogyan lehetne a szerkesztésben való segítségre rávenni. Hatvanöt féle ötletem volt, mind egy kacskaringós ösvény, s persze a valóságban járhatatlan. Szerencsére nem is így történt. A Hétköznapi realitás vette át a szerepet, s meséltem, hogy vagyok, mi a baj a Jillel, az Sandrával, az írással, a társkereséssel, amiben ügyesen és óvatosan s persze a tudatalattimnak engedve oda lukadtam ki, hogy hát arra nem akárki jó, ő meg biztos nem. S vette is a lapot. S persze azért találkoztunk, hogy tisztázzuk az adóság visszafizetését. De már nem is kérdezte, én hoztam föl, amire ráharapott. Mondtam, hogy lehet kölcsönt kéne fölvennem. Az nagyon jó ötlet, mert így-meg-úgy, jön a harmadik baba a fiáéknál, s másik lakás meg hasonlók. S hát ennyi. Megkönnyebbülve jöttem haza. Nem tudom mi a fene van, de állandóan hasmenésem van, valami nem stimmel. Diétáznom kéne, azaz nem enni. De most is főztem, kétfélét is, kínait, meg töltött paprikát. Őszibarackot is ettem, amit hazafelé az utolsó fillérjeimen vettem. Az Sandra kint ül a Jillel a körben, s olvas. Mióta itthon van nem láttam kint. Nos, elmeséltem az Jégnézőnek a dinnyés történetet Ráérzővel, s a Fpipivel, s persze némi színes körítéssel. Illusztrálni akartam, hogy milyen is voltam én, kicsi punk, kicsit minden ellen lázadó. Mielőtt elindultam hosszasan egy táblázza elkészítésével kínlódtam, amibe bele tudnám illeszteni, - hogy jól látható, s érzékelhető legyen, hogy

milyen is az ellentmondás én, meg a többi ember között. Mit képviselek én, meg mit ők. Kicsit olyan James Dean-es. Értette, vette a lapot. S pont erről van szó. Pontosan tudom, hogy nem az én oldalamon áll, hanem a kis buzikén, de ha így érti, az azt jelenti, hogy valamit jól csinálok. Nyilván itt fontos finomítások lehetségesek, és szükségeltetnek, hogy nehogy félreértés legyen lehessen. Az igazságnak, itt, ezen az oldalon kell maradnia. Kell valami fizetség, valami hála azért, amibe születtem, amiért oly sokat áldoztam, s amiért akkora árat fizettem. Hiába, csibész vagyok, óriási képzeletek. Róka ravaszsággal, meg ilyenek. S milyen különös, ahogy egyértelművé válik lassan – épp ideje, nem? Hogy a hatalmas s igencsak elszállt fantáziámat most már nem a mindennapi triviális valóságban kéne bevetni, ott kínoztatni, hanem így, túlélve ezt a rettenetes dagonyát, ami az életem volt, most már az alkotásra kamatoztatni. S hát megint megúsztam egy helyzetet. Szerencsére kicsit mintha megtanultam volna óvatosabb lenni, ami lehet csak merő lassúság! s nem más, röhej, „lelassultam" ahogy egyszer annak idején Wilmingtonban a Ruszkinak mondtam egyszer: le kéne lassulnom. A pacák ott halálra röhögte magát rajta. Te? – kérdezte, na erre kíváncsi lennék! S itt van. nem válaszolta az utolsó hp-nek sem. ez se semmi. Nem ír, pedig, nézem minden nap, többször is. Szeretném, vágyom rá, régi annafrankom, de bírom is. Gyónóra az idő, tényleg, olyan húsz fok körüli, száraz, napos, nem fúj a szél. Valahol ezerrel hullanak a csillagok, tegnap éjjel én is láttam hármat. Valami Szent Lawrence könnyei, mondta az Sandra. Ez jó. Szóval, faszba a táblázattal. Csináltam ezt a sok didaktikus vázlatot, formát, de már nem kellenek. Itt van a fejemben. Egyszerűen a Kronológiába be kell írnom, ami hiányzik. A jó részeket, az irodalmiakat kell megjelölnöm más színnel, ennyi. Elfárad a kezem a gépeléstől, ez a legnagyobb baj. Kiderült, hogy tavaly augusztus 10-én értem haza, biztos, mert akkor van az Jégnéző születésnapja, mondta, hogy meg van sértődve, amiért most is nem emlékeztem meg róla...Ilyenekre emlékezni? azt se tudom, mi volt tegnap...

Elbeszéléseket kellene írnom, a francba is!

Furcsa, de naponta kattannak be döglök. Csak most, a legutolsó az volt, hogy kurvaéletbe! phű, ez nagyon elgondolkoztató, nekem elbeszéléseket kellene írnom! Egymilliót. Itt vannak, ajjaj. Most itt abban is kéne hagynom, kiakadtam. Be is indult az agyam, hajjaj. Mert pont ez a rövid forma, amire van türelmem, s aminél fönt tudnám tartani a dolog intenzitását. Sőt. Azzal, hogy bizonyos szereplők újra és újra itt-ott felbukkannának, még izgalmasabb lenne az egész. Amúgy is, szerintem a kor pont arra tendál, mikor az embereknek, beleértve magam is, már nincs többé türelme végtelenített sztorikra. Igen. Ez jó.

Nos hát nézzük csak azt a Kronológiát...

aug. 18. (3 napja)

Aug. 15-18 ig. visszatalálni önmagamhoz, na meg az Edit és egy újabb képzelgés

a változatosság kedvéért megint jól megszívattam magam. Izzad és büdös a lábam. Normális az időjárás, még majdnem meleg is, de kezem lábam annyira kihűlt, hogy hosszú ideig kellett forrásvízben zuhanyoznom, mire úgy-ahogy felmelegedtem. Ugyanis, valami nyilvánvaló hülyeségtől hajtva, a magánytól persze, gondoltam, milyen jó is lenne felvenni a kapcsolatot az Edittel. Mégiscsak egy értelmes, nyitott, jófejű nő stb. Milyen jó volt együtt, milyen jó lenne megint. S egyik este írtam neki. S válaszolt. Hogy örültem! Ugyan még tavaly mondtam neki, jó lenne beszélni, de arra nem válaszolt. Remélve, hogy jól van, hogy majdcsak megérnek benne is a dolgok, én voltam neki az igazi, meg ilyenek. S hát őrületes sokk. Valahol falun él, kertészkedik, fest, a festtőjével jött össze megint? Elváltak a férjétől? Meghalt az apja, az anyósa, eltemette őket, szar volt, mint mondja. Másról nem beszélt. S küldött nekem Steirsandot, meg Csik zenekart. A Straisandot minden nap meghallgatja. Kész. Skypolni nem tud, mert nincs egyedül. Soha nem volt szabad, most se az. Tehát együtt nem tudunk lenni, szóval a nézőkéje semmit se javult. Végre jól le-

hetnék, erre kiütöm magam. Ráadásul most nem is tudom mit csináljak vele. Lassan megszabadultam a többi őrült nőtől, erre keresek egy újat. Remélem ki tudok szállni belőle.

Végre megint biciklizek.

Közben nagy nehezen összeraktam – jó sok pénzért a biciklit, s el is tekertem a szántódi révig. Végül is meglepetésemre elég könnyen ment, ami egy csoda. Emlékszem, kint milyen erőfeszítés volt egyszerűen tekerni. A meleg miatt, vagy jobban vagyok? Remélem az utóbbi.

Közben megint eszembe jutott mit is kéne kezdenem a könyvvel. Elkezdtem írni a Vázat, a vázát a történetnek,

ami az összes eddigi stroryline továbbfejlesztése. Végül is az jutott eszembe, hogy úgy is fölfoghatnám őket, mint vázlatokat, piszkozatokat, s akár ki is dobhatnám őket a szemétbe. Persze nem fogom. Elfér. A baj csak az, hogy minden ilyen új és zseniális felismeréstől totál kiakadok. Kombinálva a mindig jelenlevő egyéb baromságot, nem csoda. Nagyon vigyázni kéne magamra, mert fel fogok fordulni, ha ezt nem tudom megoldani. Takarítottam kint a teraszon, meg a pajtában. Elraktam az Sandra által kirakott ágyat, matracot stb. Olyan lesz ott kint, mint egy nyári konyha. Jó marha meleg van, meg iszonyú szárazság. Egy csomó növény egyszerűen elkezdett száradni, s hullajtja a leveleit.

Valójában megint abban reménykedek, hogy a Edit is leszabájozza önmagát.

Eszembe jutott, hogy micsoda primitív nő volt, persze a néhány jótulajdonsága mellett. Alacsony, szedett-vedett kultúrájú. De jó tanuló volt. Ha lett vóna idő tanítani. De hát, ő is csak egy sváb lány, s elég komoly érdekviszonyok húzódtak ott a mélyben, ráadásul zsidó pasijával. Jut is eszembe, ez egy érdekes gondolat. Hirtelenszőkesége, meg a sötét tónusú zsidó. A vicc az volt, hogy mégse voltak jól egymással. Kíváncsi vagyok, együtt

vannak e még. Hm. Az életrajzi vázlat végéről másolom ide ezeket a megjegyzéseket, amiknek némi idevaló aktualitása is van.

Aug. 19 Edit igen

Szóval úgy volt, hogy küldött egy email címet, hogy senki se lássa, velem levelezik...Elképesztő, milyen jellemtelen, s főleg mennyire kétszínű s terhelt állapotban van mindenki. Még a legelemibb szabadságát se tudja ennyi idős korára kivívni. S ezek szövegelnek nekem, egy röhej, nem?

2012. augusztus 20. 10:25 .írta, <riccispa.

aug. 20. (1 napja)

hogy a világ. edl

A világ se nem rossz, se nem jó. Már régóta nem ezekben a kategóriákban gondolkozom. Vanokba. Búsongó, hátra pillantgató, dermedt szempillarezgtetés nélkül. Nincs felmentés tornából, és nincs egyetemleges bűnbak,

szeretet. Hitevesztett világ új jelszava...coca Cola meg a szeretet.... Az új csodaszer...ja, h mit jelent? mit is jelent szeretni valakit, valamit? hát...szeretni…hogy megismerés nélkül nincs szeretet? ja?! hogy múltba zárt vágyak, celofán mögül leselkedő élni akarás gyógyszerének tűnik? és hol van a felelősség? (Micimackó) ...csak úgy próbaképp, hátha bejön…. A szeretet nem akar semmit. Legfőképp nem a másik hozzám igazítását... A szanszkritban a házasság és a halál azonos szavak...merthogy a házassággal az eredeti egonak meg kell halni, és egy új minőségben a miben újjászületni. Hát ez kurva nehéz, különösen egy bizonyos kor után...

3.... Alkati azonosság, univerzum…igen. Egy bizonyos szűk sávban.... Az én alkatom hoz, nemcsak a csibészség, és az a fajta másság társul, melyet a szabadság éltet. hozzártozik, a család, a barátok és egy nagyobb közösséghez való tartozás szükséglete is...elsősorban és mindenekelőtt ANYA vagyok...ez az univerzumom determinációja...és hát az alkaton túlmenően van még a szocializációnk is... A belénk kódolódott szokások, tudások-mindennapiak is-hogyan nyújtom a tésztát, mikor mondok imát stb....na itt nagy a szakadék.... A Rám hozzá képest csak egy kis bucka... persze...biciklizés, rózsaszín úszógumi, önfeledt utoljára gyermekkoromban tapasztalt

röhögések, rácsodálkozás, hogy így is lehet? De volt még, magyarázgatások, a világ vádolása...matatás számítógépen és a teljes kisajátítás...nekem a szerelem és a szeretet a NAGYOBB szabadságot jelenti, nem A RABSÁGOT. És hogyan van az, hogy se barátok, se család, se gyerekek? és hogyan van, hogy egy nő, aki igaz szerelemmel szeretett földönfutóvá válik melletted? hát röviden ennyi a hagyma hámozásáról. Nem tudom van e értelme találkoznunk? asszem nem.

Aztán mégegy aug. 20. Jack

Tőlem sem veheti el senki, még te sem...nem méricskéltem, hogy te vagy én. Csak kirepültem hozzád...és szerettelek. Ezt elfelejtetted most közölni...de ezen túlmenően hittem benned, bennünk...majdnem mindent erre a lapra tettem fel...és ma sem bántam meg...

Pilinszky János: EGY ÉLETEN KERESZTÜL

1
Mi törjük el, repesztjük ketté,
mi egyedül és mi magunk
azt, ami egy és oszthatatlan.
2
Utána azután
egy hosszú-hosszú életen keresztül
próbáljuk vakon, süketen, hiába
összeférceln a világ
makulátlan és eredendő szövetét.
3
Gyermekkorunkban meg kellene halnunk,
tudásunk csúcsán, alázatunk magasán,
de tovább élünk, foltozgatva és
toldozgatva a jóvátehetetlent.

Még jó, hogy elalhatunk közbe-közbe

és utoljára.
Edit
hol? szívem, ugye messzire nem kell menni? Kicsit azért bíztam benned..., kibenemha..., az szar lett volna, óóó ember, érted? Lélek, intelligentsia, spiritusz meg az egész baromlét az összes szar közhelyével csiricsáré retyerutyával a japánok legalább fölmennek a hegyre a végén, kiverni a fogaikat itt meg ó jajj, kishazám, nekeeeeeeem létezik! Szerintem se kéne nekünk találkozni, minden jót

Csupán gondolatok az Edit levelére:

tuttam„„„ na, mondom, ilyen balfaszul? hazugság volt ez is, de akkor legalább ezen is túlvagyunk, „nő" volt ez is, jól kisütötte, oszt, hát mög is ötté…mehetek pecázni, végre. Ha nem, hát nem...nos, Aztán mégiscsak

2012. augusztus 20. 10:25

Körben, aug. 20 a Jillel és az Sandrával a névnapomon

Szárszó, Fagyizás, amit a Sandra fizet, aztán az elég nyomasztó Lelle, s utána meg átmentünk Boglárra, ami viszont egy elég jó, igazi népünnepély volt. Ittam bort, s az Sandra vezetett haza. A Jillel három szót, ha szóltunk egymáshoz. Elkezdett valami futballista összeesküvés történetet, hogy milyen hülye az Orbán, de hát ez rohadtul nem érdekel. Semmi másról nem tud a csirkéken kívül beszélni. Szörnyű.

jött a levél, hogy találkozzunk. Huhh.

Jack.
A válasza:
Edit: 2012. augusztus 20. 17:13
szeretnélek holnap látni…hm????????

A kifejezésért való küzdelem. A lorcai, mallarmei, poundi, faulkneri, becketti értelemben vett gyászos érzet az aránytalanság őrjítő ingája a már megértett s a még ki nem fejezett között, bár önön létünket emésztve az egyéni képzelet Big Bangjének hieroglifáit falja végeérhetetlen.

Lógok, mert meleg van.

S valóban az van, majdnem negyven fok napok óta. Minden nap megyek fürödni, gyalogolni, biciklizni. Csak, hogy ne kelljen az írással foglalkozni...Persze, mondjuk más oka is van. emésztem a dolgokat. Próbálom kihámozni miről is kéne. Ezer kérdés van még mindig. Megoldok tízet, húsz keletkezik. Közben itt van ez a lassan tucatnyi félbehagyott iromány, s már köztük is alig tudok eligazodni. Ráadásul valamiféle intellektuális inputért késő éjjel Charlie Rose showkat nézek, Kingley Amyssal, Beckettel, Albee-val. Ez is egy probléma. Egy író úgy fogalmazta meg, hogy egy irótojásnak az tudja ajánlani, hogy sokat olvasson, s sokat írjon. Az írásról már hallottam. De így a kettőről, együtt, még soha. S megint itt a kérdés: ilyen elemi dolgokat miért is nem mondott nekem senki soha? Egyetlen magányos lélek se. Tíz évek, húsz éve, harminc éve, negyven éve, ötven éve? Ha tizenkét éves koromban valaki mondja, szerintem értettem volna valamit belőle. De nem. S mint mindig, mikor felfedezek valamit, amivel baj van, pl, egy súlyos mulasztással, igyekszem valami jót kihozni belőle. Mindig igyekszem valami jót kihozni, a bajból, rosszból is. S meganyniszor sikerül, ez látható. De hát van, amit nem lehet így se jóvá tenni, legfeljebb javítani valamelyest rajta. Rettentően elgondolkoztatott a Beckett. Mindig is, valamiért. S marha jó volt a joyce-i dilemmája. Aki úgy, mint egy őrült hajszolta a minél nagyobb tudást, - szerencsére, hiszen, legalább is a Becketthez képest oly korán meghalt. S ezzel a tudással összhangban tudott lenni, pl. a földolgozásban, megértésben, s – némi segítséggel ugyan még kezelni is tudta. Nos, a Beckett meg arra jött rá, - az ő esetére vonatkoztatva, hogy egy bizonyos tudás után (persze) már a minimalizmus felé kell mennie. S hát sok

ilyen van, de főleg a Giacometti jut eszembe, akinek a szobrai-plasztikái egyre kisebbek lettek. Persze, ez hazabeszélés is lehet, család, mi más, mivel, hogy ennyire szorít az idő. Hatvan kettő múltam, nem tudok írni, s nem is írtam még semmit. Jó, nem? De ez se számít, valójában semmi se. Tudom, amit tudok, lesz, ami lesz. Bizonyos értelemben elbaltáztam az életem, de nagyon szeretném azt gondolni, hogy azért annyira mégsem. Mert mindig „írtam", mindig elemeztem, értékeltem a dolgokat. Csak hát nem írta le, hm. Sok minden kimaradt, főleg a begyakorlás, stilisztika, meg ilyenek. De a megértés, a tudás meg egyre mélyebb lett, mert azt akarva akaratlan, de mindig gyakoroltam. Minden helyzetbe, majdnem minden helyzetben. Mikor fadarabokat fűrészeltem, s szögeltem föl egy házra, - nos, mást is csinálhattam volna. Például művelődhettem volna, tanulhattam volna, olvashattam volna, mert ráadásul régóta lehet sejteni, sejtem is, az írónak az olvasás-írás az iskolája. Ahol szakmai képzettségre lehet szert tenni, pl.... Az, hogy az Albee, ez a fantasztikusan jó kinézetű világhírű drámaíró még ráadásul annyi pénzt keresett, hogy inkább alapítványt hozott létre, intézetet, ahol ingyen lehet fél évig alkotni... A nem félünk a farkastól-lal. LizTaylorral, s a Richard Burtonnel. A dilemmám a következő, itt tartok. (arra gondoltam, hogy minden alkalommal ide, a Naplóba írom le az ötleteim, s a többit.) A Jillel nem tudom mi lesz, bízzunk a jóban. A Erna szemlátomást eltűnt, a Edit katapultálta magát. Mondta ne is írjak, ami szuper. Azért még elküldtem neki, - kicsit félve, hogy majd válaszként bunkó lesz, de nem, megdicsért! Jól is esett...de ami a lényeg, mindenkitől megszabadulok, mert se időm, se erőm, se kedvem nincs senkit pesztrálni. Pedig – főleg mióta ennyit járok a beachre, iszonyú nosztalgiám támad, vágyam, a sok csinos nő láttán, a rohadt életbe. Mindenkinek kijutott egy nő, nekem miért nem? Miért vagyok ennyire szerencsétlen? Vagy az egész így szerencsés, csak még én nem látom? Meg levittem a Jillt meg a Sandrát strandra, s ő mindjárt elmegy...

2012. Szept. AKÁRMI IS LESZ ENNEK A VÉGE, ITTHON VAGYOK.

A SAJÁT HAZÁMBA, A SAJÁT HÁZAMBA, A SAJÁT ÍRÓASZTALOMNÁL, A SAJÁT ZENÉIMET HALLGATOM, S A SAJÁT ÉLETEMET ÉLEM, S ÍROM. MEGÉRKEZTEM ITHAKÁMBA. A „JÓISTEN FOGJA A KEZEM" BOLDOG VAGYOK.

Ide szeptember **Szept. 2. Vége a nyárnak, a jégnézőnek, Editnek, az Ernának is? elment az Sandra, meg az írói magány abnormitása**

Hát igen, ennek mind vége. S örülnöm kéne, de nem tudok. Ill. van, amikor igen. Azt hiszem, inkább csak szokatlan ez egész. Rámaszakadt, amit szerettem volna, s úgy jártam, mint a kínai, aki ezt kitalálta. De ez már tök mindegy. Nyekergés. Egy seggel több lovon nem lehet ülni.

Azt hiszem a Jill iszik megint

Azt hiszem a Jill iszik. Egyszer láttam délután kisurranni a kapun, hm. Nem zárta be a csirkéket sem. ki sem jön. Nem tudom mi lesz ebből, de elég szörnyű érzésem van már megint. Olyan, mint egy rémmel élnék. Elszédültem megint ettől a feladattól, az írástól. Újra és újra belelkesedek, állítólag ez normális, meg az elkeseredés is. Annyira sziszifuszi az egész. Ha csak tudományos munkát írnék, az is az lenne. De így? – hogy igazándiból nem tudom mi is legyen. Legyen kettő? Egy önéletrajz, meg egy kisebb regény? De hát mindenféleképp sok. Annyiszor megfogadtam, hogy nem gondolkozom sokat, csak csinálom, aztán majd lesz valami. Végül is ez történik. De néhány ritka pillanatot kivéve annyira nyomasztó az egész, s pont azt nem akartam sosem. S állítólag úgy nem is lehet...Délután megcsináltam a biciklit, a Borisz régijéből vettem a váltót, s raktam át. Úgy tűnik jó lett, valami legalább jó. Aztán gondoltam, el kéne menni Földvárra kicsit, kipróbálni, de fegyelmeztem magam. Főleg a pénz miatt, mert hogy rohadtul spórolnom kéne, alig van. s még mindig több mint két hét, s kell cég, kenyér, meg még benzin is. Szédületes mindig, hogy elmegy a lóvé.

Az építkezéseket, ablakok berakását nem is csinálom, de a fürdőszobát mégiscsak meg kéne. Beülni néha a kádba, azt hiszem, az fontos lenne. Kicsit a kemencét is át kéne megint alakítani, hogy több

meleget kapjon a bojler. S hát ott van a fa kérdés. Úgy nem szeretnék lenni, mint tavaly. S fázni. De még van idő. Talán. Ez az ilyesfajta írás, amitől hülyét kapok. Azért jó nagy tökönrúgás volt a Erna, tényleg jobb lett volna, ha nincs. Bár ez sem igaz, kimozdított egy csomó dolgot a holtpontról. Mindegy, nem lehet visszacsinálni. Az viszont tény, hogy nehezen gyógyulok ki belőle, úgy beleéltem magam. Azért jó nagy szar nőim voltak nekem, ha belegondolok. Kicsivel jobbat is érdekltem volna. Mindegy, gondoljunk azokra, akiknek még roszszabb. A faszba.

Szept. 7 az állhatatlanság oroszrulettje

Halálra váltam a Ernának küldött „Képtelen hirdetéstől." Hogy micsoda egy hülye vagyok, egy idióta, amikor nem bírok magammal, nem nyugszom. Egyik nap az Jégnézővel vakerászok, s kérdem tőle, hogy miért nem jön néha le. Másik nap a Rózát invitálom, - legalább is azt hittem, azt tettem. Persze az Jégnéző meglepődött, mert ő „azt hitte", hogy engem nem szabad zavarni, s persze sokkal inkább, hogy itt van egy másik nő, nők. Ki-be járnak. S mondtam neki, hogy szemlátomást még mindig nem veszi komolyan nálam az írást. Erre visszakérdezett, mikor nem vette őt komolyan. Szerintem soha, azt se tudja miről beszélek. Egyikén az az író olvasó találkozóknak, ahova nyálcsorogni jár, majdnem megkérdezte milyen az író feleségének lenni. Hm. Mindent mindig kívülről. Ez ő. De hát elmondtam neki. S ugye itt nem beszélünk arról, hogy aztán ő küldte nekem azt a bizonyos „game over" c. Gyönyörűséges elbocsájtó levelet. Aminek mellesleg nagyon örültem, de mentve a becsületet, azért odaszóltam, hogy ok, ha így látod, de tévedsz. S a kérdésre, miért, nem válaszoltam. Illetve igen, később, élőben, amikor találkoztunk s a pénzt sürgette. Akkor megint elmondtam neki, miben is vagyok. De a máglyán az egy geci dolog, ez derül ki újra és újra. Ez derül ki a Jillnél is, aki már megint elkezdett inni. S ez derül ki nálam, mikor egyre nő a nyomás bennem, s egy délelőtti órában egyszer csak azon veszem észre magam, hogy miért is nincs nekem senkim, nincs itt ebben a gyönyörű nyárutóban egy sétáló, bicikliző, társalgó valakim, legalább pár órára, s soha néha. S ilyenkor mind felé zseniális kompromisszumok jutnak

eszembe. S írok valamelyik hülye picsának. Mert közben baromire elegem van mindegyikből, képtelenség az egész.

S tegnap, amint Szántód felé kerekeztem paprikáért, már alig vártam, hogy hazaérjek, s írhassak a Ernának. Azzal a körmönfont szándékkal, óvatosan persze, próbálva semleges maradni, hogy ha egy „hirdetésben" – a jól bevált szövegemben, amit már neki párat írtam, s hogy tetszett neki – fölsorolom, hogy tárgyszerűen ott legyen az orra előtt mindaz a jó és előnyös dolog, ami itt nálam a látogatót várja, s amiben neki is része volt, ezzel a dologgal tulajdonképpen rábeszélem, ezzel meggyőzöm, hogy ja, tegye magát túl a konvencionális faszságokon, s jöjjön már el néha. Elég jóra is sikeredett, vannak benne hiányosságok meg hibák, de vicces, s persze gúnyos is. Aztán egyszer csak eszembe jutottak helyzetek, ahogy ezt cinikusan körbemutogatva-hordozva a fél világnak, s mindenki rajtam röhög. Ilyet – szinte minden más nő tett is, tudom. Kis genyák. Meg hogy mi a fenének nyalizok, könyörgők én bárkinek is, s különösen azután, hogy más nemegyszer s alaposan végiggonoldván a dolgot ezekkel a nőkkel, oda lukadtam ki, hogy nem kell nekem senki, baromi jól, s boldogan elvagyok én itt, az én kis birodalmamban. Ja. Csak ne érezném olyan elementáris erővel a lelkem repeső szárnycsapásait, mikor felcsillan előttem a remény, hogy hú, a rohadt életbe, lehet mégis jön valamelyik? Lesz kihez szólnom? Egyéb dolgokról nem is beszélve. S hát kész, úgy érzetem magam, mint egy letaglózott barom, s teljesen lebénulva képtelen voltam bármit is csinálni mást, mint lefeküdni, s elölről kezdeni mindent. Aztán miközben, kis nyálként egyfolytában nézegettem vajon a Erna válaszolt e, reménykedve, hogy nem, vagy ha igen, akkor aztán valami könnyed dolog lesz, eszembe jutott, beugrott, leesett a tantusz, hogy valójában jól csináltam. Nem tudom miért, tudatosan, ösztönösen, vagy hogy. Hogy ez nem valami személyes békülési pitizés volt, hanem egy dupla, vagy triplafasz. Még ha valaki rohadtul rosszindulatú is lesz, akkor is. Mert általánosra sikeredett a dolog, s nem neki címzett, személyesre. „felajánlom, ingyen! panzióm adta lehetőségeimet fáradt kultúrhölgyeknek diszkrét együttlétre, teljes ellátás. Tiszteletben tartva valaki szexualitását!". S

hát ez így már jó. Mert egyszerre kigúnyolja, azt a képtelen és igazságtalan dolgot, ahova ez le lett víve, másrészt egy emlékeztető is arra, hogy ja, ez a dolog azért itt van. a hülye pi...ája.

A muszáj itt azt is megemlíteni, hogy valójában – s ez lehet a Ernának is eszébe juthat, jut, - hogy valójában nekem megvan a lehetőségem, még mindig, hogy egy normális, s hozzávaló nőt találjak. Fontolgatom is a dolgot, küldtek is „egyet fizet-kettőt kap" ajánlatot, s ha föliratkoznék, könnyebben lehetne valakit találni, ha egyáltalán. De ebben se vagyok biztos. Bár a bölcsesség végső soron azt súgja, hogy az ember soha nem adja föl. Amikor leül, meghal...Főleg gyakorlati okból, na meg hogy kéne még ezt kicsit érlelni, nem tettem eddig. Kéne érte fizeni, lé meg már megint nincs. S nem először van ez, hogy várom a lóvét, hogy majd akkor nyitok itt egy magyar számlát, s arról fizetnem. De tényleg nem tudom. A legnagyobb baj, ezzel a két nővel, hogy teljesen végzetesen és fatálisan és katasztrofálisan baj van a szexxel közöttünk. Iszonyú nyomor mind a két banya. Én se vagyok perfekt, na nem, de ezeknél sokkal jobb. Különösen, hogy karcsúsodik itt, vagy mi. Tornászok, biciklizek, diétázok, mindenből egy kicsit, de működik. S potenciazavaraim sincsenek, s főleg, ha nem zavarnak be a szörnyűségeikkel. Aztán az is eszembe jut, hogy mintha valami titkos, s közös és távoli megegyezés is lenne közöttünk a Ernával, hogy oké, mostanában nem, de egyszer igen. Mikorra a szex kérdés végképp leketyeg. Vagy, abbahagyja a rohangálást, pénkeresést, átrendezi a dolgait, nem házat akar venni a pénzén – ahogy ez rebesgeti, - hanem szabad életre költi, s velem... Itt van a ház, csak el kéne neki a dolgot fogadni. Először iszonyúan bizonygatta, hogy á, őneki már kurva sokat kell dolgoznia, mert annyi a dolga. De nem sokkal később, s szerintem az én sugallataimra, érveimre elkezdte rebesgetni, hogy ja, abban kéne hagyni, mert az élet tovaszáll. Lehet valami történi. Van, akivel soha semmi, de van, akivel igen. Hát, ezt nem lehet tudni. Történik valami, akár kint akár bent, ami majd másik folyómederbe terel mindent. Amit én akartam, úgy néz ki a régi jó intuíciómmal – ösztöneimmel, hogy felvessem ezt a

lehetőség. Ez nagyjából az Jégnézőre is igaz, hajó, együttlét stb. Kapcsán. Lássák, hogy én még – mindennek ellenére, a sok gyenyózásuk ellenére is milyen rugalmas és nyitott vagyok. Az én ajtóm nyitva áll. Egyelőre egyik sem válaszolt, de előbb utóbb valami kiderül, a nem válasz is válasz, ha tudunk várni. S közben itt van az írás, ja. Most befejezem ezt, mert rohadt fárasztó. Még mindig jó idő van, de nem sokáig. Kéne fát betermelnem, meg ilyenek.

Szept. 8. 15. Vége a nyárnak, a Jill, mint az ördög damokleszi kardja, s a gürizö hús kerék

Pár nap van még fizetésig, szinte egy fillérem sincs, cigim alig, s máris a télre gondolok. Az utóbbi pár nap hideg-rideg esős bemutatkozása jó figyelmeztés az élet árnyas oldalára. Pedig aztán hogy kisebb kálváriát, kavalkádot sikerült előidéznem, megint süt itt a nap, s hát gyönyörű minden. Nem reméltem, de valahogy jól időzítettem, hogy az Imrétől valamit is remélhetek, azok után, hogy a Jill minden eszközzel ki próbált náluk készíteni. De hirtelen ötlettől hajtva, átmentem. Már kértem tőle széldeszkát, de hónapok óta nem hozza. Meg gondoltam, el kéne adni ebből a sok csontszáraz tölgyfából, amit itt vagy tíz év óta tárolok, netán a gyalut is megvenné, vagy ő, vagy valaki, amúgy is rendet kéne ott kint rakni, ha másnak nem, a tűzifának télire. S minden máskép lett. Mondta, hogy hozzam át a fámat, erről is egyszer szó volt, s összevágjuk. Mert hogy nincs egy szál deszkám, ha valamit akarnék csinálni. Valójában semmit sem akarok. Aztán oké, mégiscsak ad valami szirszar széldeszkát. Mindenem leszakadt ahogy fűrészeltünk, pakoltuk a trailert a Gyurival, akit sikerült elkapnom. Meg a kis cigánykölyökkel, aki itthon van, mert hogy hétvége. Nos, fölpakoltuk a trailert, mondtam az Imrének szerdán tudom kifizetni az ötezret, amit ezért kért. Nem sok, magáért a vágásért is kérhetett volna vagy annyit. A széldeszka is jó lesz itt-ott valamire, a többi meg gyújtós. Hazafelé pár méter múlva kiderült lapos a trailer gumija, de gondoltam kibírja ezt a pár száz métert. Ekkor leakadt a trailer. A súly annyira hátul volt, s a vonóhorog – mint szintén kiderült – nem elég szoros, hogy leakadt. Nagy kínnal visszaraktuk, erre megint leakadt. Nos, hazarohantam, vittem a kompresszort, meg kulcsokat, megszorítani a fejet. Sikerült fölfújni, de a csavar úgy

be van rohadva, hogy azt nem lehetett állítani. Ezért aztán előrébb nyomtuk a fákat, s egy profi lekötővel lehúzattam a vonóhorgot a kocsihoz. Félve, de ide értünk, le is pakoltunk. Alig állok a lábamon. Adtam a Gyuréknak mind a maradékot, lecsós rizst, sült csülök darabkákkal. A Jill itt téblábolt, nagyon nem tetszett neki, hogy így beindultam, s végig asszisztált mindenben. Aztán mindenki elment, én meg aludni. Békés, boldog alvások ezek, néha tele zavaros álmokkal, de annyira nem kellemetlenekkel. Enyhe fenyegetettségek vannak benne, amik elől kínosan próbálok kitérni, nyilván az Pacuka, a Erna, az Jégnéző okozta kavalkádok maradványai élik önálló életüket. A pacukáé, aki közölte, tartozok neki négy és fél millió forinttal, az Jégnéző, akinek valóban tartozom, s aki nem válaszol az ajánlatomra, miszerint félig neki adom a hajót, s a Erna, a sötét szarságával, amit rámömleszett. S akkor még itt van a Jill, ugye. Mintha kopogott volna, amin aludtam. Mostanában többször átjön, boltba is voltunk beszélek vele, többnyire okosan hallgat. Próbált jönni valami aktuális politikai rémhírrel, de hamar belé fojtom a szót, amit mintha észrevett volna. S akkor – nem először, - valami furcsa dolog történt. A fáradtságtól, s az alvástól kissé zsibbadtan, de derűvel nézek ki az ablakon, majd kiülök cigizni a tuskómra, amikor azt látom, hogy a csirkeudvar ajtaja nyitva, a kertkapué is. S a csirkék kint hátul a kertben. Nos, ezek a kapuk maguktól nem nyílnak ki. S a következőt gondolom: Egy ideje panaszkodik, azt is visszafogottan, hirtelen elharapva a szót, hogy nem jól van. s hát nem jól van, azon kívül is, hogy valójában – fizikailag – hogy van, lehet. Képtelenség ezt kibogozni, tudni, mert örökké eltúlozza a dolgokat. Ezt már az Sandra is, az Hugi is visszamondta. Látva, meg hallva, hogy én „milyen jól elvagyok, boldogulok, minden rám mért csapás ellenére, azt gondolhatja, hogy egy szerencsés bolond vagyok, vagy még inkább lettem. Ő meg! már megint, a rövidebbet húzza. Nem elég a rettentő állapota, még folyamatosan rémeket is lát, iszonyú nyomottnak érzi magát, szóval ő nem jól van. s hát próbálom vigasztalni. Naponta többször próbálok reményt, jókedvet önteni belé, vannak, akik rosszabb helyzetben

vannak, nehezebben stb. Nem is olyan rossz. Béke van. nem éhezünk, fázunk, senki sem bánt. Segítek, s valahogy megoldjuk. De elege van, lehet ebből az egészből. Neki semmi, a szüret se sikerül, mert senkinek nem kell a szóló, s akkor neki kell egyedül leszednie. Fölajánltam segítek, s nem mondta oké. Ráadásul írok, erről néha beszélni próbálok vele, soha egy szót nem szólt rá. Szerintem erre is azt gondolja, milyen jó nekem. Valahogy én vagyok valami etalon, ha én jól vagyok, az igazságtalanság, s mintha én tehetnék róla. S persze, tudom én van egy ilyen értékrend, szemlélet, amikor a házastársak segítik egymást. S bizonyos dolgokban én még mindig teszem is. Valamelyik este mondom neki, csináljuk a grillen rántotthúst. Kicsit más legyen, kis lakoma, valami jobbra emlékeztet, ahogy lehetne. S jó volt. Itt ültünk kint a kis zöld asztalnál, szólt a zene, s jót ettünk. Tegnap csülköt sütöttem ugyanazzal a céllal, az is „jó" volt. Ugyanakkor itt van a piálás réme, amivel nap mint nap küzd. Mondom neki, valami mást találjon ki. De nem tud. S hát persze érti ő, de ilyenkor átcsúszik az egész irracionálisba. Segítek neki, de mindenben nem tudok, mert milliószámra jön elő, hogy milyen ördögi volt velem, s az a mai napig is. A szándékos hallgatásai, ahogy szívat a kétségeimre abszolút nem reagálva. Gyűlöli, hogy nekem itt van az írás. Szemlátomást dühös volt, amiért a Gyurinéknak enni adtam, megőrül a jóságomtól, ami elő is jön, bele is próbál avatkozni, de nem hagyom. Visszatolom a gonoszságát. S hát jönne, mondaná, akarná, szeretne, hogy oldjam meg minden baját, hallgassam a részeg litániáit, a sötét nyüszítő és zavarodott lelke rémképeit, de nem tudom. S tudja, hogy nem tudom. Mondtam is, meg látszik is rajtam. Meg érti is, ezt felfogja, hogy mindaz, ami történt az agyamba, nem teszi ezt lehetővé. Annyira összezavarodok, hogy az már életveszélyes. S az is előjön, hogy annyi erő még maradt bennem, hogy igyekszem ezeket elkerülni. Nem úgy, mint régen. Illetve, valójában ez a folyamat zajlik köztünk, hogy egyre kevésbé szándékozom cipelni az elmebaját. Ezért szakítottunk, ezért váltunk el, s ez az oka, hogy nem vagyunk jobban. S persze, mindaz, amit ellenem tett. Ugyan nem emlegetem már ezt föl, de éppen elégszer elmondtam, hogy emlékezzen rá, mennyire

óriási a kár, amit okozott bennem. Ez az ember nem itt lakik", ez nagyon betett. De, ezt se tudja abban hagyni. Minden nap van pár kis genyó dolga. Kibukik belőle. Hosszú idő óta hangosan meditálok, kéne egy kis széldeszka, meg tudjak alapvető dolgokat javítani a házkörül. S nem szól. Sőt, még panaszkodik ő is, milyen szűkös idők járnak, milyen nehéz szerezni bármit is. Aztán mikor én szereztem, az Imrétől, akinek a feleségével bratyizik, akikkel Összejátszott, s eladta neki a szerszámaimat, mikor egy hétre Pestre mentem, s akik nyilvánvalóan nem túl barátságos színben látnak, akkor rosszul volt. Édes! megjegyezte, hogy jó lenne úgy összerakni, hogy az övének is legyen hely. Az övének, amit nyilvánvalóan az Imrétől fog kapni. Aki, mikor kérdeztem van e neki, nem mondta, hogy nincs, mert a Jillnek adja. Stb. Undorító ez az egész. S persze, abszolút értelemben meg van a felmentése. De abszolút értelemben mindenkinek megvan. Hol az enyém? Ez az, ami kimarad a képből, mióta a világ világé komolyan azt gondolom, hogy belészállt az ördög. S hogy piásan nyitva hagyta a kaput. Had menjenek a tyúkok. Valahogy meg kell büntessen. Mert majd lelkiismeret furdalásom lesz miatta, mert én majd megértem, sajnálom, bánom, de mit? Hogy húsz éven keresztül nem volt egy fiókom, a kb. Ötvenből ebben a házban? Ahova el tudnám pakolni az alsógatyáim? S természetesen kijózanodva már „nem emlékszik" rá, nem emlékszik semmire, hazudik. Manipulál. S nem akarja nekem jó legyen, hogy békében, s nyugodtan legyek. Ha megpróbálok jóba lenni vele, segíteni mindenben, amiben tudok főzök neki is, ha abbahagyom, amit csinálok, s meghallgatom az épp esedékes rémtörténetét, akkor feldúlja az életem. De mit csináljak, itt élünk egymás mellett. S én nem fogok innen elmenni. Egy éve, hogy életemben először van – valamilyen – otthonom. Valamit én is megérdemlek, nem? Ráadásul, ezt se pusztán kellemkedésből, kis szar komfortvágyból teszem, hanem valami nemesebb ügyért, az alkotásért. De ez már mindenen kívül van. ez neki magas, mindig is az volt.

Szept. 9. kedd fáj a vállam, vakera az Jégnézővel a hajóról, miért nem jön stb.

Nyilvánvalóan szorít a megoldás, az Jégnéző mondja is, mi van már a hajóval? Kell neki a pénz, - mert jön a harmadik babás, segíteni kell stb. De tényleg nem tudom mit csináljak. S jön a káposzta meg a kecske. Talán megbocsájtja valaki, hogy nem akarom elbaszni a semmibe a vitorlásom. Alig használtam! S még mindig, majdnem úgy, mint régen, a rossebb megesz, ha vizet látok. Valami matróz lehetett ott a zenekarban...S hát nem tudom megoldani. Ki kellene fizetni a pacákot, most már több mint hét évre neki a bérleti díjat, amit ugye a Jill ilyen zseniálisan megoldott…. Addig nem engedi elhozni, míg ki nem fizetem. Épp valamelyik nap az öszödi strandon beszélgettem egy fószerral, pecás, régimódi, vad, akinek a nője szintén el akarja faszolni a hajóját, - hogy ilyenkor mi van. semmi, - mondja, azt kell csinálni, amit lehet...S hát semmit nem lehet. Mert oda kéne menni, felújítani, föladni egy, sok hirdetést, s eladni. Aztán kifizetni belőle a faszit. Igen ám, de kurvára nem akar nekem asszisztálni abban, hogy ott nála javítgassam, árulgassam. Van őneki dolga. Közben itt volt ezzel a sok nővel is a kupleráj. Aztán a hőség. Aztán a pénz, mert hogy valamennyibe biztos fog kerülni a felújítás. Aztán nem is voltam olyan jól, részben a sok kurva cirkusz miatt, a nőkkel. A Jill cirkuszait is beleértve. De hát ennek vége, valamit kell csinálni. Ja! A Gyulát kihagytam. Mert hogy számítottam volna rá, ehhez kell a pénz, s meg is ígérte. De eltűnik. Gondoltam előkerül, akkor jött az Jégnézővel, Ernával a cirkusz, az Sandra is megjött, nos, ilyenek.

Még rémálmaim is vannak már erről. Soha nem lesz nyugalom, béke?

S hát, reggel ugye, igencsak bizakodó lévén – amúgy a legveszélyesebb időszakom, - mindig ilyen kurva jó megoldások jutnak eszembe. Hogy ne alkudjunk meg, ne adjuk fel, próbáljuk mega lehetetlent is, meg ilyenek. Ó, hányszor jutott már eszembe, hogy kaseroljak a Ernának, miért nem jön, milyen jó meleg a víz, milyen jó idő van. milyen jó lenne együtt biciklizni stb. S hányszor raktam aztán a nap folyamán később helyre a dolgot, hogy hú, micsoda egy barom is

vagyok én, mert hogy így képes vagyok, lennék kihagyni a „realitásokat”, jó összebaszva, már megint mindent. De az Jégnéző az más, ez alól nem lehet kibújni. Kivéve, ha nyernék a lottón, ha örökönék, amiken el is szoktam gondolkodni. Még a Jill is mondta, hát nyerj a lottón! Ja, persze, ő miért nem nyer a lottón? Szóval, legutóbb mondtam neki, hogy megpróbálok kölcsönt fölvenni, s odaadni neki a pénzt. Rövidre fogva: felhívtam, s mondtam – mi lenne, ha félig, vagy egészen nekiadnám a hajót, használati joggal. Én csinálnám a karbantartás, kapitánykodást. Együtt is túrázhatnánk, s amúgy meg – megbeszélve az időpontokat, felváltva használnánk. A költségeket meg elharmadolnánk, ő, én, meg a fia között. Meg néha le is jöhetne, már jutottam valamire az írással, biciklizhetnénk stb. Mondta, gondolkodik. S hú, mi lesz ebből, nem tudom. Az biztos, nem vagyok normális. Végre elérkeztem oda, hogy egyenesbe jövök önmagammal, az életemmel, a szabadidőmmel, az írással – egyáltalán, eltűnt ez a sok hülye nő, viszonylagos rend, időbeosztás van stb. Pedig mém mindig nem okés minden. Ó, nem. Most jöttem haza az orvostól, mert a Erna, meg a saját elmebajom hatására agyonhajszován magam, úgy megfájdulta vállam, hogy a vizes borogatás ellenére nem aludtam fél éjjel. S hát nincs kádam, nincs fám, itt a kecmecé rendbe hozni, ezer dolog. Erre, hogy maradjon meg a hajó! mert semmi másról nincs szó. Az ugye a délutáni realistább periódusban már azon imádkozok, hogy jaj, csak ne sikerüljön. De hát azt hiszem föladtam a leckét az Jégnézőnek. Mert jönne. Mert szarban van. mert kéne neki a pénz. Mert unatkozik. Mert ő maga is szeretné a hajót, a víz a Balcsi szerelmese, jogosan, mint én. Valójában nem is találkoztam még ilyen nővel. Férfival sem. Még mindig jó idő van. állandóan alszom, nappal persze. Mindegy, valamit csináltam, időt nyertem, ha mást nem. Meg lehet látni igyekszem. Ettől függetlenül, ha megjön a nyugdíjam, elmegyek ehhez Labanc jóskához. Csinálok valamit. Nos, elég ebből a faszságból, vissza az íráshoz. De nem, megegy...

Az írásról. Félve, de nekifogtam kicsit kifejteni...

Egy kicsi önbizalmam lett. Elkezdtem írni..., a Margaretet és a Sharont, csak egy kicsit, de jó volt. Egy picike örömet éreztem, amit kéne..., óóó, Istenem, fogd a kezem.

Szept. 16 vasárnap az élet akkor ér valamit, ha munkával telik

Zseniális, nem? Erre jöttem rá. Az a híres Picassói megjegyzés, miszerint ő egyáltalán nem egy annyira különleges akárki, legfeljebb abban, hogy kő keményen dolgozik. S hát, ami aktualitása ennek nekem jött elő, az, hogy véget ért az ábrándozásos-csodálkozásos időszak, ami a negyedévszázados Amerikából hazatérést körülvette. Kész, vége, finító. End. Dolgozni kell. A pár soros versikékékkel alkotó nagy költő se csak zseni, hanem munkás. S miután az ember vegetációja, szociális élete is idővel s gonddal jár, igyekezni kell. A másik, honnan lehet tudni, amit nem lehet tudni? Elmenni a mecibe is idő. A szolga is törődést igényel. Még az egyszerű tájékozódás napi rutinja is. S akkor hol vannak még a mélyebb rétegek? A tanulás, az alkotás? Próbáljuk itt az egyszerűsítést, de még mindig messze vagyunk. A kuplerájig nem lehet hagyni veszni a dolgokat, mert az visszahat. Millió dolgot kigazoltunk, embereket, állatokat, dolgokat. De a minimum is sok. S nincs más megoldás, csak a fáradhatatlan munka, tevékenység, ahol az ember fölösleges dolgokkal nem foglalkozik. Ez a gondolat, hogy „na, akkor én most már nyugdíjas lettem, nem csinálok semmit, csak élvezem az életet", ez rossz. Jött a Jenei, s látván ahogy ballagok haza, kérdezte, és én? S mondtam, én lenni nyugdíja, sétálok. De nem volt igaz. Mert közben ott volt nálam a kütyü, s vettem föl a gondolataim. Sétálva dolgoztam. Arról nem is beszélve, hogy zsibbad a karom, mind a kettő. Ahogy itt írok. Küzdök ezzel a rohadt cigivel is. Nap mint nap főzök, mi mást? Az élet kosszal is jár. Fával fűtök, autózom, biciklizek, évszakok is vannak. az előbb elkezdtem tüsszögni, mert át kell állni az őszre, aztán a télre. S mindig, mind a négyre, ami jó. Megszabadultunk a floridai pokolból, olyan jó, ehhez szoktunk, de az csak nem úgy van. S ezt írni, az is munka. Abban is hagyom. Változatlanul itt ez a dilemma is: regény vagy önéletrajz? Van válasz, mindent persze, de az sok. Most az jutott eszembe,

hogy a Kronológiát írni jó stílusgyakorlat, kell csinálni, s lassan átváltani. Lassan? Na ez az. Előbb utóbb oda kéne eljutni, pontosabban szakítani azzal a beidegzéssel, hogy muszáj spongyolának lenni, hogy értsék. Azt kell gondolnom, hogy értik. Már itt, amit most írok, ez a sok magyarázkodás, ez se jó. Az, hogy a hozzám közelállóknak egész életemben fordítottam, ez nem jó. Értik, nem értik, ez van. akár, hogy is kell vennem tintát a nyomtatóhoz, s kinyomtatni a legfontosabbakat, hogy egyszerre láthassam mi van. a lapátom képernyője limited, húsz dokumentumot kirakva már olyan kicsik, hogy nem látni. A váltás nem ugyan az.

Szept. 17. Ez a nő tényleg megőrjít

Két napig keményen dolgoztam, hogy valahogy felszámoljam a rettenetes koszt, és rendetlenséget, amit a boylerszereléstől lett. De úgy néz ki működik. Kb. Hugi húszezer forintot jelent. Így melegvizet kap a gázboyler, kétszeresen be van biztosítva. Tegnap mondtam a Jillnek, hogy az nem akkora baj, ha valaki téved, oké. Mert hogy ő tényleg azt hitte, hihette, - próbálom még mindig megérteni – hogy én valami tékozló, nemtörődöm alak vagyok. Jelen pillanatig dugdos előlem dolgokat, van, amit szó szerint ellopott. Hétről hétre újabb dolgok kerülnek elő, sokszor büdös, koszos, már kb. A harminc ötödik nagymosást, pucolást, ganézást csinálom, mire hazajöttem. Legutóbb egy dunyha kerül elő, takarók, edények. Miközben én hoztam ide a dolgok kilencvenkilenc százalékát. De nem. S mondom neki, hogy az oké lenne, ha egyszer belátná, hogy mit csinált, mit okozott nekem. Mikor kizárt, s ott állt a kapuba, s rendőröket kellett hívnom, s igazolnom magam, hogy bejöhessek. Akkor mondta, „hogy ez az ember nem itt lakik”. Azóta már próbáltam – hányszor – megbocsájtani, elfelejteni a dolgot, s kibékülve élni itt. De ő az, aki tovább gecizik. Szinte minden napra van valami. Azt, hogy mit teszek érte, főzök neki, bevásárolni hordom gondosan titkolja mindenki elől. S el tudom képzelni, hogy még mindig azt adja elő, hogy milyen szemét s nemtörődöm vagyok vele. S mondom neki, - ugye senkinek sem mondod mit teszek érted? S hallgat. Tehát senkinek. Valójában ne-

kem nem kell, tényleg nem. Egy példa fontos de őrjítő arroganciájára: Valamelyik nap kipucoltam az ereszcsatornát nála is. Egy csomó alma jót ki belőle, amit ledobáltam. Ezeket a Gyurival összeszedette egy tálcára, s ott volt egy kerti asztalon előtte. Jó pár napig. Ezt, ami lepotyogott a komposztba szokta hordatni. S gondoltam elhozom, berakom a nappaliba a félig üres könyvespolcra, s ha majd kell a télen, adok neki is. Itt jó hűvös van, jobban eláll. Erre közli, hogy én elloptam. Mert ő – már mondja vagy egy hónapja, almáspitét akar sütni. Csak mindig elakadt a piálásokból eredő padlóra esésektől. Szó szerint. S fogta az *összes* almát, s elvitte. Kb. Huszonöt nagy alma volt. erről beszélek.

Aztán jött azzal, hogy elmenne Barcelonába megint.

Az Sandra szerint jobb lenne. Itt van az örökös nyavajgás, mennyire nincs pénz, mekkora a nyomor, meg ilyenek. Csak egy baj van, mi lesz az állatokkal. Ezzel kezdődött a cirkusz. Mert mondtam neki, hogy oké, általános emberiességi okból én megoldom. Mondtam ezt, anélkül, hogy végig gondoltam volna, valójában én mit is akarok majd csinálni. S nem tudom. S nem szeretném lekötni magam. Lehet világgá megyek, legalább is valahova. Vagy jön valaki. De mondtam oké. S mondtam, mindentől függetlenül, most, hogy írom ezt a sztorit, jön elő milyen rettenetes durva volt velem. – miért jövök ezzel újra és újra elő, ő beteg. S mondom neki, hogy mert a dolog zavar. S legalább annyit meg kéne egyszer csinálni, hogy belátná, megértené, s elnézést kérne, legalább. Ami persze szintén bullshit. De nem. Azt kiabálta vissza, hogy én tettem őt tönkre, s különben is nem az a férfi dolga, hogy törődjön az asszonnyal? S mondtam, de, de ezt meg is tettem. Mit tett ő? Erre elrohant. S kész vagyok. S nagyon hajlik rá, hogy azt csináljam, amit – egyébként értelmes nők mondtak, ajánltak, mind, kivétel nélkül. S tényleg, mért tőröm én magam, azért, hogy leköpjenek? Az Sandra egy sort sem ír. Persze a Borisz se, a híres, gyalázatos levele óta, amiben megfenyegetett. Ő is genyó velem. Úgyhogy azt hiszem, befejeztem, tényleg. Valami iszonyú keserűség s fájdalom van bennem emiatt, tényleg azt gondolom, hogy nem va-

gyok normális, hogy hagytam, hogy egy nő így elbassza az egész életem. Mit kibírtam, végig szenvedtem, csak azért, hogy hazajőve egy ilyen elmebajos és gonosz nővel legyek. Mintha nekem nem járna egy kis nyugalom, s béke. S képmutató, s hazudik, s jellemtelen. Mert azt tudja, hányszor el is ismerte, hogy milyen jó dolga is volt, „mielőtt én megjelentem" Muszáj valahogy különválasztanom az életem ettől. Ha élni akarok még.

Szept. 25 ig. Kikerülni a szubjektivitásból, elváltam! jön az ősz, hangyamunka fáradsággal, menteni a Jillt, elvittem az autót vizsgázni, s végre jó álmodom

Próbálunk valami rendet csinálni. Hétvégén itt volt a Gyuri, a Jill is segített s sikerült némi rendet csinálni, hogy legyen helye a fának. Jó lenne megcsinálni a volt csirkeólat, de nincs pénzem hullámpalára. Viszont itt van ez a sok régi cserép. Elkezdtem az Imrétől hozott széldeszkából tetőléceket gyártani. Most viszont esik az eső, ami még várhatott volna, s ettől féltem. Már bent kéne lenni a fának. Szerencséra egy csomó szárazat láttam lent. A Jillel minden nap beszélgetek, nekem is jó, remélem neki is. Borzasztóan tehetetlen s tévelyeg, mint mindig. Rendszeresen főzök neki is. S nagyon megígérte, nem fog inni. Állandóan mondom neki, hogy az egy zsákutca, mintha értené is. Az Hugi is elkezdte segíteni, véget ért a szezon, még elmentek a szokásos egyiptomi bizakodásukra, de majd jön, s remélhetőleg lesz kocsija, meg az Sandra is igért neki egy laptopot. Pénz az nincs, egy már így is marad. Az Jégnéző is hívott tegnap, hogy ma skypozzunk s rendezzük dolgainkat. Azaz a pénzt. gondolom.

Versenyfutás az életért. Egy macska nyávog kint az esőben. A Jill kizárja őket, mert behordják az egereket..., ilyenek. Tegnap attól, hogy bevittem az autót, meg hazatangliztam iszonyúan elfáradtam. Itthon aztán semmi bajom. Az ég világon senki sem ír, s ez jó, végre nem zavarnak ezek a lökött nők. Persze, hiányoznak, őrült viszketegség van még mindig bennem, mint azokban a csudálatos férfiakban, akik szintén keresik a bajt... Lépten nyomon ilyeneket látni. Ez van. még szerencse, hogy...Megjött a végzés a válásról, fellebbezni nem lehet. Fantasztikus. Óriási megkönnyebbülés, tonnányi szemét ki a

tudatalattiból. Komoly rémképként ötlött néha föl, hogy egyszer megjelenik ez a hülye liba a kapunál, „hogy hát megjöttem. Nem tudom mire jut kint, de sok jót nem jósolok neki...Nem normális, az biztos. Nem lehet ilyen „szétbaszott, vén nőkkel összeállni. Persze, én sem vagyok babapiskóta...Na mindegy, ezt abbahagyom, mert iszonyúan sajnálom rá az időt. A párbeszédeken kéne dolgoznom, menni tovább a történetben, mert akkor még sehol sem vagyunk. A Kronológiával egyre kevesebbet foglalkozzunk, mert már dereng, hogy is van az egész. Először a sok rémálom után jót álmodtam. Valami amerikás Kánaánról, ahol előregyártott szuperépületekben zajlott az élet, először volt valami kaja, lehetőség, rend utáni kutatás, keresgélés, de aztán valahogy megváltozott, s hogy hogy nem, én magam, a saját agyam eljutott oda, hogy egyszer csak ott volt a terülj terülj asztalkám. Minden épület egy kajálda volt, emberek légiói csak pakolták a pultokra ki a jobbnál jobb s ingyen finomságokat. Friss kenyéféleségeket, lepényeket, kifliket, cipókat, s persze mindenféle gurmant foodot is, húsokat, sülteket, zöldséget, csodákat. Soha nem láttam ilyent, de ilyen lehet az amerikai kormány és egyéb felhajtás. De jó és kellemes volt, álmélkodtató is. Ettől lett aztán hogy ha ilyen jó, akkor akár föl is lehet kelni, végre, nem valami rémkép, ahol vagy az életem van veszélyben, vagy ráfáztam, vagy valamim elveszett, vagy fatális elrendeződés van, s abszolút nincs semmire remény. Nyilván a fentiekben ábrázolt szorítás enyhülésének eredményeként, remélem. Remélem, ez most már így is marad. A cigivel kéne még megküzdeni. Gyújtom rá az erőm. Ha ezt az írást meg akarom valahogy csinálni, s nem valami kuplerájt hátrahagyni, feltétlen. Mert amúgy állandóan elzsibbad a bal karom, oldalam, mindenem, egyszerűen attól, hogy ülök, s írok. Lefogyni teljesen nem sikerült, de ezzel már ellennék. Na ennyi most. A kronológia mintájára egy vázlatot kéne a vázlatot kéne a párbeszédes dologba tenni, aztán a részletek kidolgozásán szorgoskodni.

2012. Szept. AKÁRMI IS LESZ ENNEK A VÉGE, ITTHON VAGYOK.

A SAJÁT HAZÁMBA, A SAJÁT HÁZAMBA, A SAJÁT ÍRÓASZTALOMNÁL, A SAJÁT ZENÉIMET HALLGATOM, S A SAJÁT ÉLETEMET ÉLEM, S ÍROM. MEGÉRKEZTEM ITHAKÁMBA. A „JÓISTEN FOGJA A KEZEM" BOLDOG VAGYOK.

-/-

Okt. 2. Korahajnali viharral ér véget a vénasszonyok nyara?

Se nem ittam, se nem zabáltam, későn feküdtem, de három körül fél szemmel láttam, hogy villámlik. Furcsa volt a hetek, hónapok óta tartó békés s langyos napok után. Eső errefelé nem járt, az biztos. Mióta, egy hete lehetett, a Jill feltámadt legutóbbi mélymerüléséből, pakolunk, ő is szorgoskodik, na meg fél napokat beszélgetek vele, s mint régen, hallgat, s ül a lábaimnál. Neki szentelem az időm, amit másra kéne, de jó látni, ahogy kezd jobban lenni. Kirohan, még mindig másképp, s nem velem akarja megoldani a dolgait, de nincs senki. S hát nyilván én lehetek a legjobb médium. Pedig volna dolgom, s legszívesebben azt csinálnám. Írni, ami ugye egy sziszifusz. Elolvasni ezt a mérhetetlen mennyiségű faszságot, amit összerágtam, s a rettenetes szubjektivitást objektiválni, és kiválasztani belőle, öt tonna ocsúból egy marék búzaszemet, egy őrület. s annyiszor elbizonytalanodok, megéri e. Na meg az egészből lesz e valami, s hagyjam e az egészet. S ág karjaimat lelógatva békés mosollyal haljak meg inkább. De hát persze nem. Aztán itt van ez a téli készülődés. Fát vágtam, nagy kínlódással, mert a stihl szarkszik, állandóan valami baja van. pedig már az Imre is szerelte, sok pénzért alkatrészt is vettem hozzá. Idehordtuk nagy kínnal a Gyurival a fát, a keveset, amit összevágtunk, de nem hordtuk be. Kb. Tíz perccel késtem le a menydörgés és villámlás közepette, korom sötét, zuhog, hogy letakarjam egy ponyvával. Már majdnem elállt, elvonult a bazdmeg, mire gumicsizmában, s esőkabátban fölé rángattam az egérszaros Amerikából faszolt Du Pont ponyvát. Valójában nem is kellett volna. Mert van elég fám, még kiszáradhat...Csak ugye az idióta rendszeretet, ez a kényszeres pótcselekvés, amibe gabalyodok. Még mindig, soha nem nő be a fejem lágya. Pedig tudom, a rohadt életbe tudom. Persze, lassan azért

csavarjuk ám ezt a finombeállító csavart, ami a helyes útra tereli a dolgokat. Csak az idő, az idő...S hát közben öt óra lett, most kéne fölkelnem, s máris elfáradtam. Főleg e rettenetes s boldog szabadságérzetben. Ahol az ember idióta is lehet akár. Szabadon fölkelhet a még sötét hajnalban, lekésheti a felhőszakadást, ami eláztatja a tűzifáját, aztán betakarhatja, eső után., aztán visszaülhet, s a még mindig enyhe levegőt adagolva a cigifüst mellé, nézheti a sötétre néző szúnyoghálón az esőcseppek gyöngyeit, s hallgathatja a diófáról potyogó kövér cseppek éji zenéjét. Ó, szabadság, te maradtál meg nekem, régi szerelmem. Milyen jól van ez így.

Okt. 3. Emberek szirupja, bébiszittelem a Jillt megint, meg az ezerapró cikk.

Az Sandra válaszolt a levélre, amelyben panaszkodtam, hogy a fenébe is itt lettem hagyva az anyjával, aki napok óta megint iszik, s azt mondja, hogy nagyon helyes, csak etessem, törődjek, beszélgessek vele, majd csak megjön az Hugi Egyiptomból, meg nehéz levelezhetnénk másról is. Úgyhogy napok óta lelkizünk, másokat, meg magunkat elemezgetünk. Amit nem akar, mert ugye előjön mit csinált – velem – az Pacukával kapcsolatban. Mert még mindig az van benne, hogy szegényiza. Mindent, de mindent, amim, akim volt, ellenem próbál használni. S az ég világon semmit nem kapok tőle. Itt van segíthetne az írásban, de nem. S tényleg vesztegetem vele az időm. Miközben már megint nyakig vagyok a bajban. Kiderült, hogy mégsem választottak el, hanem valami ítélőtábla felállítását jelölték ki. Jó lenne, ha valahová középre be lehetne állítani a Jillt, s nyugton lenne, s hagyna. Másrészt nagynehezen belerágom a fejébe, mi is történt, hogy ez az idióta nő ez jól megszívatott. Fönt vagyok az interneten, mint börtöntöltelék. Szép, nem? Valójában nem érdekes, csak kicsit igazságtalan, mint minden. Tegnap, hogy nyomtassam ki a régi BT papírját, vigyem le a postára. Elindulunk a bolttól, s kiderül lapos a gumi. Fölfújom a kis kompresszorral, itthon a naggyal, hogy akkor megyek Szárszóra a szerelőhöz. Kenyeret már nem kapott nekem. S ha már megyek, hozzak ablaküveget, mert az előzőt az autóval együtt összetörte. S ugye zuhog az eső, tegnap hajnalban keltem, betakartam, de azért az alja alá befolyik a víz, a Gyuri nem jön, tegnap

elkezdtem délután behordani, közben sütöttem húsos meg túrós palacsintát a Jillnek is, aztán éjszakába nyúlóan lelkiztünk. Írás helyett. Ez így nem fog menni. S jöttek a történetek, az idióta nőről, aki nyomorog, s szélhámoskodik odakünt. Az interneten próbál találni valakit, de mindenki átvágja. Nagyon remélem, hamar elválasztanak bennünket. Pénzem már megint alig, se cigire, se kenyérre, se benzinre nem lesz. A stihl-t fel kéne újítani, mert szar. Tizenötezer, minimum. Másképp nem lesz fám. Kb. Egy hónapra való van, de ugye a tél az nem addig tart. Na, ez már megint az agyamra megy, abban is hagyom. Hajnali három óra..., s zsibbad a karom...

Okt. 6. szombat. Nos, nem tudom ezt miért csinálom, ler

Miért ülök ennek neki, törődök ezzel, majd minden remény nélkül. Talán mert intellektuálisan? –izgat, zavar inkább, mit rontunk itt el, mi lehetett volna, s a stupiditás, ami amúgy nem csak nálunk, hanem a világ legtöbb részén még mindig bőven jelen van, pedig a megoldás köztudott...Mivel kezdjem? Hm. Próbálom felidézni a szavaid, itt lebegnek köröttem, mint tétova pillangók. Nem szépek, de zaklatottak. Kérdem tőlük: mit akar ez a nő tőlem? Mi ez a kavarc, ez a frivol semmiség, amiért az ember még a helyét sem adja át, pedig amúgy tök ismeretlennek megtenné. Egyik lepke magára mutogat..., aha, -szóval egy legyek a gyűjteményébe, amit köbemutogat, vagy Néha belenéz, vagy csak föl tesz a polcra, emléknek vagy az emlék emlékének. Vagy csak tárgyi díszítő elemnek. Egyetlen szép lepke sincs közöttük. Nem mennek el, nem tágítanak, némelyik kellemetlen. A helyzetünket, mint valami szakadt pókhálót lebegtetik, rázzák, tele van pókkal, léggyel, halott katicabogarakkal, elszáradt virágok szimaival, megbarnult, megfeketedett rügyekkel. Korai jeges szél érte őket. Pöndörödött pikkelyek, letörött s csorba körmök és karmok is vannak bőven. Szőrcsomók, bőrcafatok, csontok. Nem valami lélekemelő látvány. Mi történt, mire jó ez? Próbálom felmérni. Egy biztos, eget megszégyenítő katedrál üveg ebből nem lesz, ez legfeljebb az ördög tudatalattijának dekorációjához illik. S persze hibáztam. Óvatlanul, hebehurgyán kiborítottam egy világutazás minden gyönyörű ékszerét és ocsmány csúszómászóját – nem a lábaidhoz, no nem, -

hanem a fejedre. S te, fenséges lánya a nagyhercegnek, sokkot kaptál. Ebből a szarból kurvára nem kell semmi – ahogy ezt ma, kevésbé fennkölt korunkban mondják. Úgyhogy visszamentem a kikötőbe, s ott, a döglött halmaradványokkal teli kukába dobtam viharvert ruhám, bementem a legközelebbi postára, húztam egy jegyet, s vártam. Hosszú évszázadok teltek el, lassan kezdtem megszokni a szárazföli létet, amikor jött egy levél. Ez állt benne:

Egy képzelt nő képzelt levele

„Undorodom a cuccodtól, s tőled. Újítani? Veled? - gondolkom, most, hogy ezt is kierőszakoltad. Pedig nem. Nem akarok, s szeretnék veled lenni se nálam, se nálad, hogy mégjobban kiderüljön menyire nem illünk össze abban, ami már amúgy nem érdekel. A szerelmes vágyimra bőven van jelentkezőm, kérőm, s hozzám közel álló, s kipróbált helyi. Egy narcisztikus bunkó vagy, nem tudom mire lennél jó. Ez az egész – un. egzotikumod nem illik a kultúrkörömbe. Snassz. Hadonászol itt a beduin kardoddal, tömöd a büdös kemencéd, rázod a huzatos sátrad köteleit. Persze, cédáidnak tetszene barbárságod, de engem csak émelyit. Kislánykorom óta, mióta a felhőkben gyönyörködöm egy finom, s mindenben jó herceg hazatérésére vártam. Erre jössz te, s belemocskolsz. Az erő nem számít, s a vehemencia. A tudásod se. Méghogy átvágni tudsz. S kit érdekel ez? Van gáz. Tudod te mi az a gáz? Pénzem is van rá, ó, te szerencsétlen. Ellopják a kerékpárom? Hát veszek egy másikat. Elromlik a telefonom, hah, lehet még kapni. Ezt nem tudod. Semmit. Főzni, bográcsban, mi vagy te egy ősember? Jó, persze cirógattál, tudsz te kedves is lenni, a magad módján, de azt ne várd tőlem, hogy elmondjam erről mit gondolok. Amúgy meg, phű, te nem tudod milyen kemény kalózok karjaiban voltam én, hányszor! Boldog! Én a szerelem papnője vagyok, neked fogalmad sincs, hogy ki tudok elégíteni én egy férfit. Meg van, igenis meg van hozzá a technikám, ja, amiről nem is tudsz, s amit veled ismert okokból nem is lehet. Te az se tudod, milyen élvezetek vannak, kis plebejus senki... Mit akarsz, hogy babusgassalak? Egy kövér csecsemőt? Hősködsz itt nekem a közös orgazmusaiddal, persze,

azokkal a feszes picsájú szajháiddal, na ja. S ne hidd, hogy nagyképűsködöm, szarul állok. Elmondtam, de olyan korlátolt vagy, hogy nem érted, itt, hogy zajlik az élet. A kényemmel is baj van. A sminkes barátom se mindig ér rá. Finom nőként nem tudok hozzám illő életet élni, valami örökké bebasz. De nekem egy férfi kéne, nem egy barbár. Egy finom, civilizált, aki azért meg tudja javítani a lefolyót, a kazánt, a beázást. Tud csinálni egy faszom polcot. Hogy rend legyen. Rend, érted, rend az életemben, mert akkor netán ilyenekre is volna erőm, mint te. S persze, aki visz, a tenyerén, ahogy egy gentlemanhez illik. egy hölgyet, egy finomat, mint én... De te egy bunkó vagy, ilyent tőled nem remélhetek. S ó az amatőr reggelid, s az a bénán előadott kávé löttyed. Figyelj, te nem tudod, nekem nem kell semmi. Bárhol tudok enni egy kukoricás pizzát. Ilyenekért áldozni? Mit, hogy magányosan egy sötét barlangban virrasszam a hajnalt, mert az ipari hűtőgéped zuhogása, a rámváró reggeli szófosásod fogad majd? A kerted is hülye állatokkal teli, te nem tudod milyen a jó állat, honnan szedted ezeket össze? Na meg a roncs exed, köröttünk, mint valami kisértet, nem? Ki se lehet menni. S ott bukdácsolsz, mint egy hendikep lakáj, fölfordul az ember gyomra. Piti egy segfej vagy te barátom. Ide akartál jönni, hát persze. Megfürdettelek, úgy ültél ott, híres világutazó, mint egy árva gyerek. azt reméltem, hogy fölkapsz, s elragadsz, valami menyországba, tudod te mi a nő, egy nő mire vágyik? Fogalmad sincs. Te nekem olyan pasijaim voltak, akikkel szálltam. Repítettek. igaz, ez kicsit régebben volt, de akkor is. Te, lotyók csiklandozója, mit akarsz te? Nálad különbet bármikor találok. Most, hogy már van telefonom, főleg. Nem tudom mit kezdhetnék én veled. Azt mondod biciklizni ott a falusi Velencén? Te normális vagy? Tudod, undorodom attól, ahogy a szép illúzióimat összebasztad. Én egy finom nő vagyok, érted? S hiába jössz azzal a sok firkálmányoddal, tudod mi az? Semmi, egy szar. Te nem tudod milyen az alkotó, a.... A.... A, én tudom, azt csinálom, nap mint nap, az vesz körül, abban élek. Én is az vagyok, a neten is fönt vagyok. S látom én, van benned valami zsenge érzékenység, ez tévesztett meg, de elbasztad, elbarmultál, s kész. Nincs nekem ezzel semmi dolgom, Te, te, te...,

még biciklizni se lennél nélkülem képes, jajj ne. Tényleg nem megy ez az egész, semmire se vagy nekem jó. Faszba veled, meg a piti nyomoroddal, finoman szólva. S jó, hogy írtad nekem az a verset Szalonikiből, már tudom ki kell nekem, nem te, az biztos. Voala".

Nos, kimentem a postáról ráébredve a helyre, ahova hazajöttem. Sose volt jó, jobb se lett. Ezt gondoltam. Ez van. De még élek, milyen érdekes, még élek.

Okt. 20.Napos, meleg október.

Jó ideje nem írok, valahogy ördögi itt a helyzet. Mindenfelé rossz kajákat főzök, s főleg pakoltam, takarítottam mindenfele. Elég hervasztó. A Jill iszonyú nyomasztó, és őrjítő tud lenni. Végre megjött az Hugi külföldről, hozott neki minden nyavaját, s közölte vele, ha iszik akkor annyi...Erre nekiállt inni. S nekem azt mondta, az Hugi levette róla a kezét. Mondom „ha, ha iszol". Meglepődött, de nem tudta letagadni. Nem akar élni, azt kérdezte, piásan, hogy tudok e valami jó módszert az öngyilkosságra. Egyik reggel még beszéltem vele, kiengedte a csirkéket, s egy óra múlva már piás volt. azonnal látszik rajta. Átmentem a Sallainé című szomszédasszonyhoz, s mondtam nekik, hogy ne adjon többé piát neki. Különben mindenütt elhíresztelem, a templomban, a faluban, hogy egy beteg nővel mit csinál. S mondtam a Jillnek is, hogy most megyek, s kihozom az Évit. Ez hathatott, mert azóta megint nem iszik. Két napja. Azóta a kertet csinálja, gajakat fűrészel, mint egy megszállott. A Gyuri és Tsa a segítsége. De ettől is kiakad. Főzök, finomakat adok neki: marhapörkölt, francasaláta, kocsonya, csirkeaprólék leves. Holnap valami ünnepi ebédet, rántott hús, gomba, karfiol, meg ilyenek. Még pár napig lesz jó idő, aztán vége, jön a bazdmeg. Hétfőn fát kéne vágnom az Imrével. Kicsit megnyugodtam ettől, ennek már meg kéne lenni, de nem jó már megint a fűrész, ez egy sziszifusz. Elment a kedvem mindentől. Ma elmentem biciklivel Tihanyba, de megint ua. Az a nyomasztó élmény volt, mint már annyiszor. Lehet többé nem csatangolunk Tihanyba? Mindenféle hülye emlékek, s mindig a jelenbe torkolnak, - miért nincs nekem senkim. Fölvettem egy nyomi hangfelvételt, semmi értelme

sincs. Jó lett volna a Erna, tudtam volna szeretni, ha nem olyan képtelenség. Hosszú kínszenvedés a leszakadás róla, s asszem én csinálom ezt. A múltkor ugye fölhívott, de belegondoltam micsoda egy képtelenség az egész, írtam neki egy gyilkosan ironikus, s taszító levelet, s azóta nem válaszol. Asszem ez annyi. Ezek észérvek, de a szívem, jajj, a szívem az fáj. Nyilván fölszedhetnék valakit, de hát nem ezt kéne csinálnom. Semmi bizalmam nincs a dolgokkal kapcsolatban. A pénzem éppen csak elég a hónapra, a végén mindig szűkében vagyok. S amúgy is, nincs rá időm. Valójában tudom magam jól érezni, s ha meg tudok a fantomjaimmal küzdeni, akkor oda lukadok ki, hogy van énnekem mindenem, - emlékszünk, elvben még azt is felvállaltam volna! hogy egy cellába legyek zárva, ahol semmi nem térít el az írástól. S ez – megint csak észérv szerint, igaz is. Nos, itt van, jól élek, van miből, senki sem zavar, gyönyörű helyek vesznek körül, millió dolgot tudok csinálni. Csupán intellektuálisan feszengek, nem vagyok képes maradéktalanul belátni, miért is kell ennek így lenni. Valamelyik nap a Harold Pinter és író-irófeleség neje, kapcsán még jobban bezavarodtam. Mert hogy a nő elképesztő mi mindenben segítette a pasit. Ő is író volt, de azon túl is. Pedig nekik is voltak bőven bonyodalmaik. Pedig megnyugtatóként rájöttem, mit kell, miről, s hogyan kell írnom. Lelkesítő, s kiábrándító az egész. Jó, hogy most már lehet ezt látni, de nem tetszik a korlátoltsága. Primitív. Valami színvonalasabb dologra vágynék. Vágytam volna. Ilyen színvonaltalan dolgot minek írni. Miközben azt is tudom, hogy milyen lesz, valóban olyan lesz? S hát iszonyúan fárasztó, fizikailag is. Egyszerűsítenem kell, még jobban. Hogy abban legyek, testestől, lelkestől, éjjel nappal. Egy lebénult ember állítólag úgy írt egy könyvet, hogy a pislogását rögzítették, azzal mondta el. Úgyhogy szégyellhetnem magam. Állhatatlan vagyok. Újabb s újabb bizonyosságokra vágyom, lehetőségekre, csak hogy tudjam, vannak. mert ha vannak, akkor jól vagyok. Végre. Nem muszáj csinálnom, de hogy ott van, a lehetőség ott van, már elég. Így kéne legyen. Fel kéne szabaduljak. De valahogy nem ez történik, megráz az önnön zseniális felfedezésem, várom a

csodát, s nem jön, pihenek, kimenjen a pozitív élmény sokkja is belőlem. Kisimuljak, de nem. Újra kezdem, csak most valami mást találok ki. Értem, meg tudom magyarázni, még ennél árnyaltabban, de ettől se jobb. S ettől a szövegeléstől meg végképp elfáradok. Abban is kell hagynom. Holnap, holnap hátra. Abban kellene hagyni már végre a hisztériázást. Ennyi.

Okt. 30-ig. A Jill iszik, öngyilkossággal fenyegetődzik, hiába törődök vele. viszontagságok a tüzelőszerzéssel, kupi mindenütt

„harminc évig jól voltam, de megjelentél". Ezt később húsz évre módosította. „én tényleg koholista vagyok?", - ez volt a másik kérdése. Mondtam szerintem nem, lehet másképp is nézni. Minden féle módon, naponta több órán keresztül próbálom vigasztalni, lélekét önteni belé, de nem. S hát játszik. Direkt az ő kedvéért finomakat főzök, leveseket, sok zöldséggel, halat sütöttem résszel és párolt zöldséggel szintén, palacsintát. Bevásároltok neki, fát vágtam neki, dolgokat javítok, takarítok, rendezgetek. Fele napom vele megy el. Szerintem szembesül azzal, amit csinált velem, már a puszta itt létemtől is. Pedig semmiben nem zavarom, egyetlen egyszer nem mentem oda bármivel hozzá. Ő naponta itt van. írtam az Sandrának egy emailt, hogy ez a helyzet így nem jól van, nem tudok bemenni hozzá, ha baj van. s itt élek egy fenyegetéssel. Más mikor délig nem látom, összeszorul a gyomrom, mi lehet vele. S van, hogy nem válaszol, s így nem tudom. Bemenni nem tudok. Mondtam, hogy kellene valaki, aki naponta többször telefonál neki, s ha nem veszi föl, akkor meg idejön, s megnézi. Ezt meg is fogom írni az Sandrának. Őneki mondtam, de sok értelme nincs. Itt volt, mondtam neki, hogy tévedés, én nem utálom, ezt teljesen hamis. De azok után, amit velem csinált, sok szeretet nem maradt bennem. Sajnálom, s rendesen igyekszem megoldani ezt a dolgot. Viszont így, hogy minden hiába, nem fog ez menni. Bejön, és cikiz, ez nem kell. Igyekszem valami normális környezet létrehozni, de erre neki is lehetősége lenne. Rettentő kálvária volt a favágással, halálosan rettegtem nem lesz fám. Megint az utolsó fillérjeimen megjavíttattam a fűrész, s az Imre is kidöntött pár száraz szederfát. De még össze kell vágni, s behordani. A Gyurira abszolút nem lehet számítani. Tartozik kétezer ötszáz forinttal, megígéri, aztán

nem jön. Miközben nincs mit ennie. Totál hülyének néz. De ma is adtam neki töltött palacsintát, megsajnáltam. Keveset írok, ezzel is borzasztó bonyodalmak vannak, nem is akarom részletezni. Valamelyik nap minden eltűnt, aztán hét darab lett a kronológiából, nincs rendes magyar szoftverem. Az időm nagy részét rendcsinálással töltöm, szerkeszteni próbálok, de az se megy. Mindössze pár sort tudtam normálisat írni. De el fogok ide jutni, valahogy. A Jill teljesen elszívja az életenergiámat, egyszeren olyan, mintha valami átok ülne mindenen. De próbálom, próbálom.

Nov. 3. Elbaszott egy nap, elbaszott idők. Begolyózok a tehetetlenségtől, amibe a Jill van

Napok óta fát vágok, úgyhogy ma, ahogy elállt az eső, s a hajnali négyből lassan pirkadat lett, majd szép napsütés, gondoltam elmegyek sétálni Földvárra. Összerakom a boldogan felfedezett gondolataimat, ahogy eljutottam az utolsó kinti periódusig. Végre valahogy kezd a dolog kiválni a szubjektivitás ködéből. S valahogy szükségét érzem, hogy ez is átlátható legyen ahhoz, hogy a többit is tudjam folytatni. Nos, ebből nem lett semmi, sőt, estére egy totál rémlátomássá és depresszióvá alakult. Gondoltam nem is viszem a kismagnót, inkább csak élvezem a szabadságot. Hetek óta nem voltam kint, s a favágástól alaposan el is fáradtam. Tegnap, hogy elállt az eső, szándékom ellenére még összefűrészeltem a fát, amit felhordtam legutóbb. A Jill is segített, adtam neki egy csomót, ami az ő kályhájába is jó. Na, meg főztem, együtt ettünk, finom gulyáslevest, sok hússal, hogy erősödjön. Kérte hozzak neki sört, én ajánltam inkább azt igyon, hátha az nem árt. De már estére mák volt, amit nem értek. A leggyengébb sör volt, amit lehet kapni, s két dobozzal, ha ivott. Hát ez se megy, az biztos. Nos, reggel elindulok, s mindjárt az első kanyarnál látom, hogy egy fa rá van dőlve a vezetékre, s félig az úton. Épp gondoltam rá, hogy az nem olyan jól áll, valamelyik nap nekiállok. Lényeg, hogy vissza kellett jönni, átöltözni, s kiálltam kivágni. Jó nagyoka kínlódtam, el is fáradtam megint. Az Internet kábel tartotta, s a szomszéd Misi mondta, hogy hívjam a céget, mert akadozik a net. De kiderül az jó, viszont az utcai lámpákat összekötő vezeték is leszakadt. Mikor visszajöttem a Jill kijött. A Gyuri is jött éppen. S látom alig tud menni,

másnapos, vagy mi. Finoman mondtam, hogy nem kéne, s mondta „kész, befejeztem”. S még maradt is sörből, amit hoztál. S hát elmentem Földvárra. Végig komor és lehangoló gondolatokkal. Gondoltam kéne valami finomat főzni, s vettem a Tescoba jó pár szelet friss sertéshúst. Nekiálltam flekkent, krumplipürét, hagymáskrumplit csinálni, s fölhívtam. S alig tudott beszéni, olyan részeg volt. mikor kérdeztem na de hát mi van, azt mondta, hogy „haldoklom”. Az élete miatt, nem akar élni. Könyörögte neki, hogy ne csinálja ezt, a kaját nem kérte. Ha iszik nem szokta.... Azóta ebben vagyok. Próbáltam hívni, nem veszi fel, sötét van nála. Egyszer világos volt, de aztán lekapcsolta, remélem alszik. De persze be fogok ebben golyózni. Képtelen vagyok bármire is gondolni. Semmihez sincs kedvem, erőm. Olyan gyönge vagyok, mint akit agyonvertek. Próbáltam a híreket, semmi. S még csak kilenc óra. Félek az éjszakától.

Ugyanakkor itt marad a dilemma. Vele vagy nélküle

Az meg azt súgja, ne csináljak semmit, hátha, nátha.

Végül is nem árt észben tartani, hogy ő többet ért, többet lát, s még ha dilis is, tud dolgokat.

S hátha kijön még ebből valami. Ellentmondás, mert jó, ha nincs itt, nem vagyunk együtt, s mi ez? Normális ez? Ugyanakkor meg egyedül lenni se jó. Egy normális nő lenne jó, az lenne jó. S hogy mi, ki az? Had ne mondjam...Egyre komolyabban az írás felé megyek, akár milyen ólomlábakkal is, s ez kell.

Még az jutott eszembe, hogy azért annak a versnek sok olvasata van, kíváncsi vagyok felfogja e a benne levő kritikát, hat e rá, vagy kampó.

Séta, beszélgetés az Sandrával a Jillről

Megmutattam neki a földvári dombot, ő sem ismerte. Azért ez marha jó, nem? Kb. Ugyan addig jutott el, mint én, hm. Tetszett neki is. Lementünk a strandra, vettem neki palacsintát, fagyit. S hát megbeszéltük az anyját. Értett mindent, s egy jó dolgot mondott, amiről nem tudtam. Hogy van egy Alkoholista Anonymus Lellén vagy hol, ahova már járt, s jó volt neki. Lehet azért hagyta ott, mert nem volt autója. Mondtam, hogy én elviszem. Plusz, Szigetváron, vagy hol, meg van egy bentlakós hely. Mondtam, hogy se én, se az Hugi nem

tud felelőséget vállalni érte, ez nem megy. Az Sandra azt mondta, hogy beszél vele. Megbeszéli vele. Pénz az ugye nincs. Főleg így, hogy kifizettem a huszonhatezer forint villanyt. Olyan ötvenezer körül maradt. S hát a Ernával elköltöttem vagy meg egyszer annyit, s hát semmire. Inspiráció az Ernától. Tulajdonképpen azért is szükségem van rá: Mert mégiscsak egy nő, - hol találok én egy pasit, aki egyszerre női, s a rá jellemző férfi empátiával képes beleélni magát? emlékszünk még, milyen nihilben voltunk itt, hogy egyáltalán!!!!!, valakivel jó lenne beszélnünk? S ki volt itt? Senki, senki, senki, még a senkinél is rosszabb! S hol van ez már? Itt van ez a nő, s millió szemmel figyel, törődik, inspirál, meghallgat, úgy-ahogy bele is éli magát, óóó. S hát most, kellő egyensúllyal az agyamban, elmondhatom, hogy szerencsém van, amiért nem küldtem el a picsába. Mert még pár órával ezelőtt is, ó, micsoda pökhendiségben, azon gondolkoztam. De valamiért mégsem tettem. Amiket – nagy óvatosan írtam neki, kétesélyesek, minimum kettő. De lehet több. Valahogy ezt meg kéne jegyeznem, s nem elszúrni! Persze, ha a szokásos maximalizmusommal nézem a dolgokat, hát nem jó. Sehogy sem jó. Erről sokat nyögdécseltem. De van itt valami más is. S persze, nem író feleség, na de? Egyáltalán, van olyan? S mibe kerül? S én alkalmas vagyok rá, na meg van erre nekem lehetőségem, akár anyagi is? Meg időm? Ó, időm? Azt hiszem, hogy valami lényeges struktúra váltására van itt szükségem, lehet, le kell mondanom bizonyos dolgokról, személyesekről, hogy legalább megmaradjon nekem a Erna, nem, mint nő, de mint ember. S netán, netán, még majd valami furcsán, kerülő úton, majd vissza is kapok valamit. Ó, mennyit beszéltem, meséltem, magyaráztam másoknak az életem! S mi lett belőle? Semmi. Mit kaptam vissza, milyen befektetés volt? Katasztrofális. Pedig volt itt néhány ember, s persze nő is. Páran értették, vették a lapot, de hát más okból megszakadt az egész. A legszörnyűbb az Jégnéző volt, onnan semmi. Az Imola, a Edit legalább addig mondott valamit, amig együtt voltunk. Lehet, még a hp is tett valami ilyesmit, különösen, a Jillel kapcsolatban. Na de a Erna, ennyi idő alatt! Igazándiból egy csoda. Csak hát olyan jó lenne, közben, ó, milyen jó lenne, ha jó lenne. Ha mint nő-férfi kapcsolat is

lenne. De lehet, hiszen, az ő részéről mi más lehet? Az írás nem érdekli. S biztos nem a jószándék tartja velem, hanem az ő sajátos érdekköre, ami főleg egy nőé. Nyilván van benne valamiféle doktori szerepem is, megmentője, ami rettenettel tölti el, miközben tudva tudja azt is, hogy így van. olyan dolgokat hall, kap tőlem, amit soha senkitől. Felmerült már nemegyszer, hogy kiderül, - mikor másokról, főleg a pasijaikról beszél, hogy most akkor kicsit hülye, korlátolt, figyelmetlen, de nem! A Peró nevű pasijáról mondta éppen, hogy képes volt olyanokat mondani, amit senki más. S elég komolyan meg vagyok győződve, hogy nálam ez még fokozottabban így van. Különös, finom változások is észrevehetők – most, ha jóindulatúan nézem. Mintha egyenes arányban ahogy csökken közöttünk a feszültség, úgy tűnik, hogy enged. Finoman, óvatosan, kényelmetlenül elviccelődve itt-ott s egyre többet utal rá, hogy ja igen, igazam van, ő a hunyó. S hát tartalmilag is.

Az ördög nem alszik. Elromlik a laptopomon az n betű, meg a Erna féle őrület. a meg a család. Már majdnem sikerült megjavítani, de mégsem. S hát ez egy dráma. A legagyibb baj, hogy nem is léptet, a billentyű n nem létezik. Fasza, nem? de mindegy, nem fog ki rajtam. Nem. Össze vissza. Mindenesetre eldöntöttem, hogy szakitok. Nem megy ez az egész. Agyira összhatás, hogy leszid, semmire sem marad erőm. Egész nap alszom. Valahogy, röviden megpróbálom majd elmagyarázni neki, mi a helyzet. Valójába egy kelepce. Mert a hivatása a munkája ezt kívánja tőle, ezt a dizájner stílust. S ezzel azonosult, nem tehet róla. De nekem ez nem megy. Úgy érzem magam, mit egy kirakati bábú. Ezek a ruhák, amiket most is adott, jól szimbolizáljak az egészet. A hideg kiráz tőlük. Tudom viseli őket, de hol? Tudok é azonosulni vele, de minek? Kinek? Ha csak nem képes valami nagy megújulásra, - amit már párszor megcsinált, akkor ez nem fog menni. S hát nehezen tudom elképzelni. Annyi minden van itt. S jó lenne nem elveszni ebben. A másik meg hogy van nekem fontosabb dolgom is. Felmerült itt két dolog. Az egyik a szereplők kérdése. Ami már régóta zavar. Nem szeretnék semmilyen karaktert, jelleget adni a dolognak. Személytelen, az jó. Amit a Kafka csinált, az jó, de kicsit

primitív. Hogy csak egy betűnek hívta a szereplőt. Van ebben valami ellentmondás. Amit az ember elképzel, az nagyobb, mint egy betű. Ez a baj.

Joe, Jim vagy mi?

Kitaláltam, hogy legyen Joe. Most meg az jutott eszembe, hogy mi lenne, ha Jim lenne. Még könnyebb is lenne leírni. Plusz, eszembe jutott, hogy egy egy szereplő, beleértve a főszereplőt is, kaphatna egy angol előtagot is, melléknevet, jelzőt, pl. smartjim, latejim, slowjim, fuckjim, pimpjim, strongjim, slyjim, s pisze mindez nagybetűvel. Smartjim, Slowjim, Slyjim, Fastjim, Forseejim, Latejim. A nőknél meg jelzőket lehetne a név elé tenni. Kunpacuka, pl. dizilujza, Punaluna. Nő amúgy se sok van. A másik fontos dolog lenne az, hogy a szereplők egyes szám harmadik személybe beszélnének. Ez sokkal nagyobb rugalmasságot tenne lehetővé.

Délután elvittem a Jillt az alkohol elvonóra, meg a Sandrával lenni

A Sandra is ott volt, s lementünk a mólóra sétálni Lellén. Millióan voltak, mondtam neki pár részletet, emléket miután azt mondta nem zavarja. De olyan nagyon azért nem érdekelte. Adott egy könyvet, amiben a regényírást tanítják. Meg kell szoknom ezt a billentyűzetet. Muszáj volt venni, egy kaland volt Siófokon. Hatezer forint volt, de abból is engedtek tíz százalékot, így az elemre is futotta. Persze ki kellett vernem érte a balhét, de ez már nem olyan nagy ügy. Lényeg, hogy megvan. Nos, egész délután ez az elmebajos nő kerengett bennem. Már láttam ez az egész sehogy sem megy, reménytelen az egész. Annyira beletapostam az egojába, pontosabban oly módon szembesült önmagával, a feneketlen baromságaival, amiben él, hogy képtelen volt minden közeledésre. Talán tőlem várta volna? De hiszen azt is megtettem, de majdhogynem észre sem vette. De ez is már mind mindegy. Kicsit nehéz a kezem ehhez a pillekönnyű dologhoz. De majd megszokom, remélem. A lényeg, hogy mikor hazaértünk, nekiálltam piálni, mert hogy vettem egy kis vodkát. Az Sandra meg adott egy doboz sört. Ezt kevertem össze, raktam bele . karikákat, hatott is. Easy my mind. S egyszer csak, ahogy ez szokott lenni, nem

bírtam tovább, s fölhívtam a nőt még egyszer megpróbáltam. Elmeséltem, hogy az milyen jó volt, mikor – megjátszásból, szerepből a szerelmes nőt adta egyik nap elő. Mikor „meghívott vacsorázni...Nos, akkor este óránként megkérdezte – búgó hangon, hogy „szeretsz még?" ősi női fogás, végig bennem volt. De ki van ez találva, azért tetszett is miközben végig bennem volt, hogy csak játszik velem, kíváncsi, hogy tud uralkodni rajtam, irányítani, egy kedvesebb, nőiesebb arcát is fölmutatta. Talán úgy még soha. S emlékezett, bár mintha meglepte volna a dolog. S arra próbáltam célozni, hogy netán, ha úgy tudna egy kicsit szeretni, egy kicsit jobban. Erre végig – nyers hangon, azt bizonygatta, hogy ő mindig ezt teszi. Ami egy hazugság. Nem is értem, s nyilvánvalóan hazudik. Amennyire csak tudtam igyekeztem visszafogni magam, de egyre gyúlt bennem az indulat. A pia is rátett, persze, de nem ez a lényeg. Végre át tudtam lépen az udvariaskodás szarakadályát. Aztán valahogy arra terelődött a szó, hogy mit csináljon az Odüsszeusz egy szárazföldi nővel. Aki – s itt minden jó jelzőt, ami csak eszembe jutott felsoroltam, szóval, kedves, intelligens, önálló stb. S megint – mintha nem is hallaná, amit mondok, megint közölte újra és újra, hogy kész, őt úgy megsértettem bántottam, hogy nem is tudja, hogy egyáltalán mi lesz. Így. Erre próbáltam közbe vetni, hogy értem, s valójában velem is hasonló történt, nekem is rossz, nehéz, de mi lenne, pont ezért, mi lenne, ha valami mást, a szeretet apró gesztusait próbálnánk. Erre megint mondta, hogy ő állandóan csinálja, de én egy durva bunkó vagyok. S akkor jött az, hogy azért én más vagyok? S azt vágta oda, hogy hát egyáltalán nem, s „volt énnálam sokkal különb isznak ennél a pontnál sokaltam be. Akkor menj a francba, ahhoz a különbhöz, - mondtam. S ekkor megint kinyomta a telefont. Hatalmas megkönnyebbülést éreztem. Még egy darabig incselkedett bennem a kis ördög, hogy odamondjak, szóljak, írjak valamit, de meg tudtam állni, hogy ne. Mindazzal, amit csináltál, lehet elveszítesz. Ez jutott eszembe, esetleg még hozzá lehet tenni, hogy „úgy tűnik, a szerepek közül az, amikor kedves vagy, „szeretsz", az, ami távolabb van, s közelebb az, amikor jó kifogásaid vannak." A sznobság nem tud kötőanyag lenni köztünk.

Az a vékony intellektualitás nem tudja összeszőni rojtos lelkünk szegélyét. Ilyen cikkcakk varrógépünk sincs.

Pénz, elszántság, korlátoltság kéne, egy új kapcsolat

Ha majd egyszer, miután véget ért a Erna okozta anyagi mélyrepülés, s lenne rá pénzem, hm.

Meglátjuk. Az a baj, közben, hogy igazándiból állati jól érzem, s még ennél is jobban érezhetnem magam, abban, amiben vagyok. Igazándiból csak a szövegszerkesztés az, ami hiányzik. De arra meg föl lehetne venni valakit, aki független. De itt jön megint? Nem lehetne ezt összekombinálni? Szerető szerkesztő, kettő legyet egy csapásra. Ezzel meg az a baj, hogy tényleg olyasvalaki kéne, aki személytelen., s nem egy nő, aki elakad az előző nőkkel való kapcsolatomon. Elvileg még az is lehetne, de ez csak nem úgy van. Megnéztem egy interjút a Wim Wenderssel a Pina Bauschról, s hát, két dolog jött le. Az egyik, hogy a nő mennyire nem szerette a szavakat. Nem bízott bennük. Egy német, hm. S Goethe díjat (is) kapott. A másik dolog, amit az esztétikáról mondott. Hogy mennyire nem érdekelte, hogy a táncosai, hogy mozognak, hanem hogy mitől mozognak! Nos, ennél zseniálisabb megfogalmazását még nem hallottam annak, amit már oly régóta – hiába – próbálok az egész világnak elmagyarázni. S ez a forma, és a tartalom kérdése. Persze, a szavak semmit sem érnek, ha nincs konszenzus. Azzal van baj, s nem a szavakkal. Attól, hogy van más kommunikációs forma, attól még mindig ez a legjobb.

vége a 2012 első félév összevontnak. Megjegyzés:

a fentebb írásból nem tűnik ki az a megátalkodott, olykor bevallott, olykor titkolt maximalizmusom, ami megszámlálhatatlana siker és kudarc, veszteség, keserűség, és magány okozója volt életemben. Számtalanszor felmerült tehát, hogy nem e kellene ezen változtatni, kevesebbel, egyszerűbbel beérni. Most, valójában ide jutottam, aminek fő oka a korom, a szemmelláthatható és el nem hanyagolható fizikai, lelki, s szellemi állapotomban tapasztalható leépülés, lelassulás. Ennek különös hangsúly ad az elszenvedett agyvérzésem. Általános fáradékonyság, s főleg zavar keletkezett bennem, ami szinte mindenre kihat. Óriási lépéseket tettem ugyan a felépülésért, regenerálódásért, szerintem egy csoda, amit csinálok magammal. Illetve, a leg megátalkodottabb baromság, ami most történik, mert szemlátomást minden jót, amit elértem, most „egy másik szempontból igyekszem tönkre tenni. Mint egy barom dohányzom, teljesen rendszertelenül alszom, s elmondhatatlan zavart, bizonytalanságot, rendezetlenséget okoz bennem ennek a nőnek a dilije. A puszta léte, ide jutottam. S persze, jó lenne valaki, na de ő? Pont most azon gondolkoztam, hogy kéne keresnem valaki mást, - ez mindig megmarad ugye...mindig? A dolog ugye úgy kezdődött, hogy nem tudtam vezetni, telefonálni, számolni, bizonyos dolgokra nem emlékeztem stb. Sok sok területen ez már a múlt. Valahogy az agyam „felfogta, megoldotta a problémák jelentős részét. De még most is vannak bajok. A periférikus látásom. Az, hogy egyszerre több mindenre tudjak figyelni. Az általános elmeállapotomra a monotónia a jellemző. Egyszerre egy dolog. Vagy csak pár dolog. Tekintettel arra, hogy a baj pont a holisztikus területen keletkezett, ez azért egy maradandó havilap marad. S ami különösen drámai, hogy az íráshoz pedig igencsak szükségem lenne rá. A nagy áttekintés, miközben megannyi, sokszor egymással látszólag nem összefüggő területet, témát, dolgot kellene észben tartani. Ez nem megy. Ide-oda ugrálok. miközben! valahol érzem, tudom, ez kellene.

Magára a dolog fontosságára emlékszem, de a nagy háló nem áll össze. Pedig, erre is emlékszem nagyon is jól, hogy milyen jó voltam ebben. S hát eszembe jut megannyi elfecsérelt perc, óra, nap, hét, hónap és év, amikor bőven lett volna idő és alkalom, ha ha! ezt tudom előre. Fenébe is, ez elment. a kérdés, hogy van e ennek valamiféle kerülőútja, alternatívája. elmondhatatlan mennyit kínlódom összerakni dolgokat. Hányadik kis skiccet csinálom már, ott vannak. de össze kéne őket tűzni...Titokban abban reménykedek, hogy valahogy csak össze tudom nyalábolni őket. Pontosan nem tudom, hogy. Ha van, lesz elég? Ha kiverik a szemem? Nem tudom. Még nem tudom. Valójában kéne valaki, aki ebben segít. Ez is egy nagy dilemma. S felmerül, hogy ahelyett, hogy az Ernára pazarolnám az időm, pénzem, energiám, nem kéne e valakit keresni, aki erre alkalmas, hajlandó, s képes. Lehetne ez egy független személy is. felejtsük el, ami történt, amúgy írt az Edit.

JÓL VAGYOK, OLVASOK, NEM EGYEDÜL ÉLEK, EDL

igen, az a fél év egy inkubátori időszak volt...de hát az újszülött is kikerül, hogy a kinti világban növekedjék. Vagy túléli v. nem...nekünk nem sikerült...ennél cizeláltabb a történet, de fedje a jótékony por...nehéz időszakon vagyok túl. Eltemettem apám, anyósom és vidéken élek. Elkezdtem festeni, nem is sikertelenül, lassan megtanulom mitől kép, és mitől jó kép 1 festmény. Ha lehet a műtermemben vagyok, hallgatom a zenét és kenek...meg a kert...paradicsom, paprika stb. fák, bokrok.... A naplemente továbbra sem érdekel. Láttam havas hegycsúcs mögött, tengerbe bukva, koszos város porába fulladozva. Túl vagyok rajta. Sokat olvasok. Eszterházy, Nádas-remélhetőleg Nobelt kap- Vonnegut, Ulickaja, Kertész, Grecsó stb....nagyon élvezem a mai magyar nagyokat...egy akolból valók vagyunk...Vonneguttól az egyik könyvem mottója kb. az életed nem az, amit megéltél, hanem amire emlékszel, és ahogy emlékszel rá mikor meséled...igen. Csináltam két könyvet. Skype nem játszik, nem egyedül élek...időnként megyek Pestre.pl. jövő kedden is...este hatkor van programom, előtte órakor beszélgethetünk egy kicsit. Ahogy fent írtam is, totál

belelkesedtem, jaj de jó, mégiscsak van valakim, egyáltalán ezen a világon, akihez szólni tudnék...Csak hát kiderül, mindig kiderül, hogy egyáltalán nem mindegy, hogy az ki. S persze, még nem lehet tudni. S hát, ahogy majd az e-mailekből ki is fog derülni, ez így váltakozik. Találkozunk, aztán meglátjuk, hm

találkoztunk az Edittel, de minek

három dolog történt: kiderült, hogy totálisan gúzsba van kötve, még mindig, s már megint, folytatódik a nyomor Andriskával, s vergődik – semmi semmivel. Miközben szakálla nő, elhízott, kifakult, kertészkedik! s igen, „giccses naplementéket" már nem néz, de egyedül, reménytelenül művészkedik, cinizmusba menekül, s fölajánlta béreljek valahol egy szobát, ahova dugni járhatnánk. Igen, tényleg? Egy nő, akit bevezettem az orgazmus mennyei birodalmába, amiért ő „örökké hálás lesz", ajjajaj. S jött a rá jellemző levelezés, naponta harminc félművelt karattyolással telt faszság, amire most azonnal választ vár. Az én össze hibám felnagyítva. S hát erre mondtam, hogy ezt nem tudom csinálni, küldtem még neki valamit, ami tetszett, amit aztán félreértett, majd megsértődött s mondta oké, akkor békén hagy, s kész. S mindezt persze azután, hogy álmélkodva végig hallgatta a sztorim, végre eltudtam mondani, valószínű el is hitte. Kiakadt a kis kukapacukára, aki szépen, „bizalmasan"!!! eltorzította, miért is lökött engem a sittre. Ezzel helyrebillent az igazság, talán van ennek is valami értelme. Még mindig azt gondolom, hogy ez a nő szuperintelligens, s lehetnénk együtt, ha nem lenne Andriska. S hagyná, hogy rendet rakjak a fejében, ez az, ami ennek a nőnek még mindig hiányzik. Még egy happy vakáció sem biztos elég a felnövéshez? De én ezt nem akarom csinálni. Úgyhogy szerencsének tartom, hogy ez van, s megszabadulhattam tőle. De hát ő volt az én fajtám, a kurva életbe. Lehet soha nem találkozom még hasonlóval sem.

S AZ UTOLSÓ LEVELEM EDITNEK,

Valójában neked velem kéne lenned, s segíteni írni a könyvem. Emlékszel? – a te ötleted volt… Életedben egyszer voltál igazán boldog, velem. Én-előttem, én-utánam, az valami más...

AZ ÍRÁS, HATVAN KÉT ÉVESEN ELKEZDVE? – KICSIT AGYRÉM.

Semmire sincs idő. Micsoda egy naiv idióta is vagyok én. Nőknek azt szoktam mondani, hogy azt szeretném velük csinálni, ami az életben kimaradt, el lett odázva stb. De hát ez nem igaz! Egyáltalán nem tudom azt csinálni! Nincs rá idő. Semmire sincs idő. Az építkezéseket is lemondtam. Nem lesznek ablakok, se a pincén, se az ebédlőn. Írnom kell. Csak meg kívánom jegyezni, hogy ma volt az első nap, amikor életemben először – az irományaim alapján – fikciót írtam. Tegnap esete a Margarettel kezdtem, ma délelőtt meg a Sharonnal folytattam. Három napja először halottam egy pasitól az első jótanácsot az írásról. Gyakorlati tanácsokat. Soha előtte semmi ilyesmi. Nem hinném, hogy normális vagyok. De ez mind mindegy. Éjjel arra ébredtem, hogy agyon akarnak lőni. Egy szobába voltunk katonák? hm, - akármi társaimmal együtt, amolyan panelházbeli lakás lehetett, műanyag sötétítővel, amin keresztül tankokra lehetett látni. Ahogy hajnalodott, egyre feszültebbek lettünk. Mert hogy világoskor kezdődik, hogy lőni fognak ránk. Az ablakra. Riadtan néztem szét, hova lehetne bújni, kérdeztem a többieket is, mondták sehova. Gondolkoztam, hogyan lehetne kitérni a golyók elől. De a többiek mondták, sehogy, nem lehet. De hát akkor meg fogunk halni! Szemlátomást egyetértettek. Egyre jobban belegondoltam ebbe a dologba, s hát bizony szörnyű volt, menekülni szerettem volna, mikor is felébredtem. Délelőtt sétáltam, azt hittem megy a kis magnóm, végig beszéltem, elég enervált volt az egész. Aztán kiderült, hogy nem jól állítottam be, s nem ment.

NOV. 7. OBAMA AZ ELNÖK, AMERIKA, MEG A JILL VAJÚDÁSA

Végre, ez is véget ért. S persze ez a legjobb dolog, ami mostanában történt. Voltak kétségeim, de nincs más választás., hm. Reménykedjünk. Azért valahol fantasztikus, hogy élőben, angolul nézheti az ember ezeket a dolgokat. Nem tudom mások mivel foglalkoznak. Minden nap iszonyúakat kínlódom a Jillel, s rengeteg időm elmegy vele. Bizony kiderül, hogy valahol komoly korlátjai voltak, s főleg mostanra ez mégjobban lement. Egyszerűen képtelen magától rendesen megoldani dolgokat. Gyomorból csinált, s csinált mindent. S ha belegondolok, hogy mi időt elvesztegettem én erre, őrület. szerintem sok sok évet. S ilyen alapon bárki lehetett volna, bárki. Vagy – jobb. Tudat alatt, lehet azt gondoltam, nagy szerényen, hogy én is sáros vagyok, kezdjük lent, fejlődjünk együtt, mossuk magunkat tisztára, tökéletesedjünk, de hát nem ez történt. A mai napig hajnalba kelek, s megpróbálok valami értelmes dolgot csinálni. Régen dolgozni rohantam, pénzt keresni, most az életem, - meg az övét – igyekszem fentartani. Főzni, fát vágni, fűteni, takarítani, javítani dolgokat, s ezek után alig marad időm írni. Pedig fordítva kéne legyen. S iszonyú elkeserítő, hogy cserébe a rengeteg fáradságért tehetne ő is valamit, de nem. Unatkozik, iszonyodik, szédeleg, nem találja a helyét, a dolgát. Az evésen kívül mondjuk még mindig ellátja magát, úgy ahogy. Ilyenkor mikor iszik, elszalad minden. Ilyenkor nagymosás nagymosással, próbálja magát összevakarni, tiszta véraláfutásos az egész arca, mintha agyonverték, megrudosták volna. Nem bírja a piát, ő maga mondja, s gondolom nekiesik dolgoknak, ő maga se tudja. S hát retteg, mert tudja nem jó. Mások előtt, maga előtt, sehogy se jó. S mondom neki az lenne a megoldás, hogy egy háromszázkilós gorilla felügyelné. Ő mondaná neki, hogy segítsen ezt a dolgot megoldani, ne hagyja inni. Elismeri ez a baj. Lényegében jól van, ha nem iszik. Persze ott van a kegyetlen valóság, a sok bűne, mulasztása, tévedése, mint az anyja. Az apja se volt gyerekjáték. Ebből ki kell mennem. Tegnap óriási kínlódással nehéz fákat cipeltem a saras, csúszós erdőben, egy leszakadt villanyvezetéken keresztül bukdácsoltam vele az árokban, fölcipeltem, behordtam, s oké, most van fám. Egy rettenettel kevesebb. Mert fázni azt nem. Betegnek lenni nem. Beszéltem az

Elenával, s a szokásod, állandóan van valami bajuk. De emlékszem mások is így vannak. emberek arra nem képesek, hogy rendes életmódjuk legyen. Egyenek stb. Sütöttem aranygaluskát, jó lett. Jön a tél, s nagyon remélem, előre jutok a dolgokkal. Négy órakor keltem, mosogattam, takarítottam, meg minden.

Nov. 8. Kiborulok a Jilltől

Totál teljesen lenulláz. Nap mint nap vele foglalkozom, s úgy leszív, hogy semmire sem marad erőm. Javasoltam, hogy legyen valaki, aki megakadályozza, hogy igyon. De nem érti. Ő mondta, az a baj, s nem tudja megállni. De most azt akarja, hogy az Hugi féle megoldás legyen. Valami pszichológus, Szigetvárról az elvonóból, majd megold mindent. Én nem hiszem. A dolog csak prolongálva van. Hiába mondom, magyarázom, nem érti. Nem tud gondolkodni. Elbaszta az életét, hiába mondom, ez nem úgy van. nem minden sikerül úgy ahogy szeretnénk, én magam is így vagyok, meg a legtöbb ember. Hiába. Délután elmentem sétálni, gyönyörű volt. de itt van ez a rettenetes ég a fejem fölött. Depressziótól sötét. Minden sötétbe borul. A rontás van rajta? Nem tudom, de elég nyominak tűnik minden. Főztem, pörkölt, rizzsel, salátával, csirke leves sok zöldséggel. Minden hiába. Nem tudok írni, megőrülök. Ki kell ebből mennem. Alig van pénzem, nincs fagyálló az autóba stb. De amúgy semmi bajom nem lenne. Ez a hatalmas magány is megoldható, minden bajom, a szenilitásom, a nyikorgó-fájó tagjaim, az alvászavarom, a szegénységem, minden. Valójában zseniálisan felkészültem mindenre, a legrosszabb esetre is, s tudnék itt élni, s alkotni. De itt van ez a nő. S az jutott eszembe, hogy hát persze jó volt, - ezt mondtam is neki – normális esetben. De mikor nehézség volt, s főleg nem voltam ott vele, akkor kész. Mindent csinált, az összes képtelen őrültséget, amit lehet. Beleturkált a naplómba, cikizett vele, elküldte embereknek, kitárgyalt, megszégyenített, ki akart semmizni, játszani stb. Emlékszem, mikor kánonba az M Zsuzsival mondta, hogy ha hehe, egy kígyót melengettél, rábasztál. Mert a Lénárt is így járt. Jó, nem? De mondtam neki, én ezt nem tudom csinálni, nem tudom fölvállalni, huszonnégy órán át szolgálatba lenni vele. Azok után, amit velem tett. Sajnálom.

Nov. 16. Nyűglődés a Jillel, szétment a boylerom, s konformista lettem

Elvittem a Jillt vásárolni, három óráig vett két szatyor kaját. Mert annyira nincs pénze, hogy fél óráig tart mindent áttanulmányozni, mennyibe kerül. Ezt mondja. Komolyan azt hittem, megüt a guta. Öt boltban voltunk: Spar, Tesco, Aldee, meg mégegy. Aztán nekiálltam kicseréni a boylert. Nem gondoltam végzek, de aztán mégiscsak megcsináltam. Iszonyú. Nehéz, kosz, kupleráj, de működik. Kilukadt, fölül, az egyik csavarnál spriccelt. Borús, nyirkos idő van, de nem érdekel, valójában már semmi. A munka után komolyan rosszul lettem, annyira kihajtottam magam. Görcsök, izomfájdalom, szédülés, hidegrázás, émelygés, szédülés, minden. De most jó meleg van, ettem virslit, debrecenit, teával, s mindjárt nekiállok takarítani. Fél öt óta is azt teszem, mosogattam, levest főztem, mostam stb. Arra jöttem rá, hogy elmondhatatlanul élvezem a komfortomat, hogy elvagyok, jól vagyok, senki sem zavar stb.

Ahogy dolgozom itt a művön, teljes szörnyedvény, mennyire hülyét csináltak belőlem, meg én magamból. Abszolút nem törődtem magammal. Lényegében évtizedeket töltöttem ideiglenes nyomortanyákon, egyedül, mindig másokra gondolva, másokkal törődve. Ha jól emlékszem, utoljára Fehérváron meg utána az Aradi utcában volt az, hogy megterítettem magamnak, s élveztem – ahogy illenék – egy étkezést. S lehetne mért sajnálni magam, van is bennem némi tüske, de muszáj azt gondolnom, volt valami értelme, haszna, amit csináltam, másképp begolyóznék. S hát annyi. Sose gondoltam, hogy ilyen kis „buzi" leszek. Kíváncsi vagyok meddig tart. Mert nyilvánvaló ez egy kompenzáció. Életem végéig, így fogok élni?

Nov. 20. van egy vázlatom, úgy ahogy, továbblépés

Lassan haladunk, hogy nagyjából át tudjuk látni mi a helyzet. Még lehet finomítani, menet közben. Most az jutott eszembe, hogy egy-egy korszak után lehetne írni egy összegzést, levonni a tanulságot, s elé vagy után – majd – összeszedni dolgokat, amik illusztrálják azt a részt. Ez már jó kiinduló pontja lehet a még nagyobb sűrítésnek, ami már maga a mű. Végül is ilyenek mát sok helyen vannak, tehát ezeket is át kéne nézni, összegyűjteni, kiegészíteni, értelmessé tenni stb. S még egy. Megfogalmazni, - amit már tudunk, de, most rendesen,

hogy mitől, s hogy alakult a kapcsolatunk a Jillel. Ezt kékkel jelöltük, s az egyes címsorba fog lenni, ugyan úgy, mint a főcímek.

2012. Nov. 2. végre! Elkezdem szétdarabolni! na meg a háztartásom részletei

Többször nekiálltam, de mindig találtam valami szörnyű rendetlenséget, amit még ki kell javítani. S az élet megannyi szarsága is közbe jön. Vártam a nyugdíjra, az se normális állapot. Hisztéria, paranoia. Aztán jön ez az agyament kompenzálás, vásárlás, főzés, lakodalmas, s a gané. Aztán itt van ez az állat invázió. Mintha nem lenne a Jill őrülete elég. Sose lesz nyugtom. Most egy kis harkály golyózott be. Itt őrjöng s ötpercenként az ablakomnak kamikázézza magát. Tényleg olyan mintha golyós lenne. S próbáltam elzavarni, minden eszköz hiába. Végül próbáltam lelőni, de nem tudom. Nem találom el. Órákig állítgattam a puskát, - vettem töltényt is Siófokon, de nem. Az erősítőt se sikerült megcsináltatni, ki kell dobni, mondta az öreg kövér amatőr szerelő. Nem vagyok benne biztos. El kéne hozni. Fagyállót kellett cserélni, majdnem az egész nap elment vele. Na, mindegy, itt van öt kiló pacalpörkölt, tíz kiló töltött káposzta, bepácolt csirkék, oldalasok tonnaszám. Töpörtyűt is sütöttem, jó lett. Hatszáz hetven kilója, a kisütötté meg kettőezer kettő – jó, nem? Bele lehet ebben golyózni. Nem tudom, más, hogy csinálja...s hát még fát is kéne vágnom, nem vagyok benne biztos, elég lesz.... A nők is kísértenek, mármint a hiányuk. Egy átmeneti korszakban vagyok, lehetek – a vénség felé, jajj. Pedig még még, még minden okés lenne, tudnék szeretni egyet, francba is. Olyan, mintha ez lenne a Napló, érdekes.

Dec. 15. Naplóbejegyzés, nőzni vagy írni, vagy mindkettő. na jó, de mit mennyire. s egy nő nem válaszol...

Mostanában minden összekavarodott. Kezdődött az őszi rendezgetésekkel, amikor egyedül maradván azt gondoltam, hogy de jó! akkor most eljött az idő...Haladtam is. De sok mindennel nem jutottam dűlőre. A legnagyobb gondom azzal van, hogy kéne valaki, aki segítene a rendrakásban. S eszembe jutott a Fekete Kata. Be is mentem hozzá, a Péter valahol Ázsiában, szóval volt idő. S tetszett neki a gondolat. Majd ide is kéne másolnom a leveleket, amit írtam neki. De mindjárt

mondta, hogy ő nem ért hozzá, csak érdekli. Közben följött, hogy ismer egy nőt..., egyedülálló, Jászberényben, csinos, csinált már korrektúrát, járt Amerikában, tud angolul, meg ilyenek. S ugye mindjárt elkezdtem a térképet nézegetni, milyen messze is lakik...Felmerül itt a karácsony, a Szilveszter, meg ez az egész rohadt, megoldatlan magányom. Nem bírok magammal, ez valami súlyos ügy. De hát nem vette a lapot. Idegen vagyok neki, én is, meg az írásom is, amit leminősített, persze jogosan. S hát nem lett belőle semmi. Jobb is. Aztán találtam egy szép nőt, már-már jónak tűnt, de aztán kölcsönösen beadtuk a kulcsot. Az a fajta Facebookon villogó előkelőke, meg is ijedtem. De rendes volt, s kedvesen bátorított. Na mindegy, ezt megint abban kell hagynom. Pont ez előbb egy internet cím helyett egy nőnek írott levelet küldtem el a Jillnek, ami nem jó, mindennel visszaél. Elrontom a kajákat, teljesen meg vagyok zavarodva. S a nő, akinek a fönti levelet írtam, nem is válaszol, lehet fog. Olyan nagyon nem is tetszik..., gyanús is. S hát ezek mind kifogások, arra, hogy ne írjak...De, közben, valamiféle tudatalatti, inkább félig tudatos dolog is megy bennem. Mindezek a szituációk – jobb hilyán, valójában az íráson való meditációnak is felfogható, valójában az is. Mert hogy egész nap egyfolytában azon gondolkodom. Most éppen abba falba ütköztem, nem először, hogy mégiscsak használnom, - váltogatnom kéne az egyes szám harmadik személyt, ami meg feltételezi, hogy elnevezzem őket. Valamelyik éjjel ezen kezdtem el jojózni, s valamiféle könnyed és kreatív elmeállapotban egy csomó eszembe is jutott. Tök happy lettem, hogy nincs ezzel semmi baj. Például kell egy nekem is. S szép sorba megannyi ötletem támadt, különböző emberekre.

Aztán mára, mind elfelejtettem! Mert – valószínű a bal agyféltekém rohadtul utálja ezeket a fikciókat! Mindent, mint triviálist, nevetségest leblokkol. Erőlködőm, semmi. Úgyhogy totál káosz. Mert közben iszonyú lelkiismeret furdalásom van, hogy miért nem csinálom. Néha – ha csak rágondolok, hogy is kéne, úgy érzem, az egész itt van az ujjam hegyén. De valahogy, mikor meg már majdnem nekiülök, valami elbizonytalanít. Mintha még mindig érlelnem kéne, mert még

nem forrta ki magát, nem elég erőteljes, nem ragad magával. S az az egész, a nőkkel kisodor, messze a szárazföldtől távol, a támpontok nélküli nyílt tengerre. Ugyanakkor mégis csak kéne valaki, - mondjuk egy nő, pisze nem feltétlenül, a Gyulán is gondolkoztam, csak nem elég intellektuális, nem elég művelt, nem az én fajtám – szóval az ideális nő jó lenne. De egyáltalán egy nő, valaki, mint elképzelt olvasó. Akihez beszélek, akinek mesélem. Persze, kellene hagyni ezt az egészet, s egyszerűen kitalálnom, újítanom egyet. de, most ez még egy nagyon mesterkélt dolog, félek tőle. Egyre kevésbé? Szóval, mindenféle kifogásokat keresek, s találok. Ennyire hülye lennék? Vagy ennyire nagy a feladat? Valószínű mind a kettő. Itt van, esik az eső, nincs is olyan rémisztően hideg, s semmit nem csinálok. Szóval visszsza kéne térne a névváltozáshoz, de könnyen lehet, hogy ehhez meg kell várnom, amíg előjön az a lelki állapot. A baj azzal meg az, hogy olyan egzaltált leszek tőle, hogy rövid idő alatt elfáradok. S ez amúgy is probléma lehet, mindennel kapcsolatban. Valahogy stabilizálni kellene a dolgot. Ami persze érdekes. Mert tudtam, szoktam tudni ebben lenni hosszasan. Mások ilyenkor csak csodáznak. S ilyen már az agyvérzés után is volt, a legkülönbözőbb emberekkel. csak valahogy a hullámhossz lebeg össze vissza. Nem jól csatornán csinálom. Arról nem is beszélve, hogy valahogy az sem kattan össze, hogy a nagy, szélesívű, nagy lendületű stílus milyen könnyen belevész a kis érdektelenségek részleteibe.

Kedves Jutka! Dec. 1 se nő, se írás egy el nem küldött levél egy nőnek, aki sohasem válaszolt

Nem tudom te hol tartasz ebben a dologban, a netes ismerkedésben, s előadhatnánk a nagy népi toporgóst, vagy fejest ugorhatnánk – ennyi idősen – a sötétbe, de én inkább mást próbálnék. A tapasztalatom az, hogy ez egy zseniális dolog, de marha veszélyes s hogy lehet elkerülni a bajt, mit monda hétköznapi bölcsesség? „hát, hogy meg kell azt a pacákot, nőcit ismerni rendesen kisfiam, kislányom, mielőtt...” avagy, - ezt már én mondom, valaki honnan tudja, amit nem tud? Érzi? Ösztönösen tudja? Ránéz, s belelát? Vagy elkezd toporogni, hatvanéves csecsemőként, az összes beidegzésével, szokásával tév-

eszméjével, s szagolgatja, csipkedi, izlelgeti a másikat? De könyörgöm, kinek van erre ideje, pénze, türelme, amikor már így is késő az egész? Mindenki egy nagy csomag, a csomagban mára már ismert dolgok vannak, hogy az alkat, meg a kémia, meg a horoszkóp, meg az összes para történet, de valójában van egy másik szint is, ahol azt lehet mondani, hogy információ, információ. Valamit meg kell tudni a másikról, abból következtetni valamire, újra és újra, s ezt lehet valami lassú tangózásban, vagy kicsit gyorsabban. A hollywoodi út, ez lett a címke, holott lehetne francia is – mikor a mi kis magyar valóságunktól eltérően, tupírozott és turbózott formában jólét, bőség, pompa, háttér, biztonság, s kényelem van. itt inkább mélyre ásás, meg alkalmazkodás, ha valaki tud. Az előző egyébként nem biztos jó, óriási ráfázás is lehet, strauskahnos, melgibzonos, és társai. Ráadásul van, aki ezt nem is érti, ezeket a kategóriákat, azt hiszi, hogy ő egy Siva vagy Krishna, ránéz valakire, az első randin, s puff, mindent tud. Ezek az ítéletek, - szerintem, semmit sem érnek. Ez semmi más, mint orosz rulett. Van, akinek sikerült? – ja, ott nem volt épp golyó, fasza. Egyébként, én azt hiszem, valakinek kell itt tenni egy extra lépést. A másiknak meg valahogy követni, s menni előre, ha már ebben belementünk, nem? Nos, ezt próbálom itt. Mert akkor még mindig sehol sem vagyunk...De az információ cserétől „még senkinek nem lett gyereke”. (sicc,) Azzal a pár dologgal felfegyverkezve, amit rólad tudok..., próbálok valamit mondani magamról, a lényeget, amit én annak gondolok. Nem könnyű, hogy miért, meglátod. Látni egy idegen szemével magam...Magasan kell kezdenem, s még magasabbra céloznom, másképp nincs értelme az egésznek, „nem éri meg”, ha valaki nem azért akar velem lenni, mert legalább látja ki is..., lehetek, akkor nem jó. Lehetnék egy egyszerű eset, - én azt gondolom magamról, valójában az is vagyok, de ideáig el kell jutni. Próbálom összesűríteni amennyire csak lehet. Nincs magyar helyesírásom, a hibákért elnézést kérek. Most türelmem sincs sok, mert izgulok. Még annyit ebben az előzetesben, hogy igazándiból nem olyan sok, de ahhoz éppen elég negatív élményem van ismerkedés ügyben, hogy határán vagyok, hagyom az egészet. Csak olyan igazságtalanság,

mert – elvileg – kell léteznie egy megoldásnak. Mondták is, meg tudom is, vagyok olyan jó pasi, akinek valaki örülne, meg van olyan nő, akitől nekem is kerekebb lenne az élet. Az alábbi dolgokat azért írom, hogy valami oksági láncolat álljon össze, mi, hol, miért történt, s miért ez a vége, ami. Remélem ez érthető. Ahogy már mondtam, van némi okom, hogy kételkedjek s kicsit erőltetni kell magam, hogy ezeket a dolgokat „kiadjam" magamról, bizalmasan feltárulkozzak, brrrr, a hideg is kiráz, de én azt gondolom, hogy ha valaki komolyan gondolja, akkor tegye meg amit kell. Szégyen ide, szégyenlőség oda. Nos próbálok – a teljesség igénye nélkül szép sorba menni. Azzal kezdem, hogy zsenge kamasz korom óta írni akarok, regényt. S valójában most jutottam el odáig, hogy ehhez leültem végre. Valószínű érzékeny gyerek lehettem, tanulmányba illő rettenetekben, mármint ami a környezetem, családom illeti. Úgyhogy ettől aztán „természetes lehetett", hogy az irodalomba, menekültem. Olyan húsz éves koromra kiolvastam a világirodalmat, legalább is, ami itt addig magyarul megjelent. Szépprózа, vers, tanulmány, minden. S az összes vonatkozó társadalomtudomány. Plusz, majdnem családtag lettem a legjobb barátoméknál, akinek a szülei jeles képzőművészek voltak, nagyon műveltek, lezserek s intellektuálisak. E két dolog meghatározó tényezőként végig kíséri életem, s kiapadhatatlan forrása idealizmusomnak. Amitől egy hatalmas „kutyulmány keletkezett, mert közben nyomorogtam, s igencsak gyakorlatias foglalkozás után kellett néznem, s amolyan mindenhez értő szaki is vagyok. „Venni, hogy adj", ez a Dylan Thomasi verssor lett a mottóm, s komolyan föltettem, hogy azért akarok írni, hogy másokon segítsek. S tizenhat lehettem, mikor egy dermesztő téli hajnalom a nagyérdi vasútállomásra menet, felvetődött bennem, hogy „élet, vagy megismerés"? s kamasz fejjel mondtam, hogy hát megismerés, s közben majd, persze élünk. Elefántcsont toronyból nem akartam a hasonló kollegának hadovászni, én az egyszerű „mindenkinek" fogok beszélni, ahhoz meg az „akárki" életét kell élnem. Házasság, munka, család. S számomra, Izsákon a nagyanyámnál töltött mesés nyaralások emlékére, ez a hely, a tanya lett. Már csak kellett találni valakit, aki eljön velem. Azt

gondoltam, hogy én majd ott egy önellátó gazdálkodó leszek, s mellette írok. A szabadság – művészi szempontból, nagyon fontos volt mindig. Nos, az első próbálkozásom nem jött össze, viszont lett némi következménye. A második odáig ment, hogy a hölggyel odamentünk, néhány év alatt rájöttünk, mennyire képtelenség, s nem a Transzibériai Vasútvonalat, a BAM-ot mentünk építeni, hanem más, hazai pályán próbáltunk a társadalom hasznos tagjai lenni. Egy Balaton melléki faluba mentünk népművelni. Közben könyvtáros is lettem, ami illett volna az íróhoz. Mindent hírhedten jól csináltunk s még jelentős plus jövedelemmel is támogattuk a tanácsot, a megszámlálhatatlan rendezvénnyel, s mi magunk is messze az akkor átlag fölött éltünk. Egy bibi volt vele, hogy az intézmény működési alapját képező büfét csak illegálisan tudtuk működtetni. S mikor megkérdeztem a vb. Titkárt mi van balhé esetén, akkor azt mondta, hogy „hááát, Jack, azt maga viszi el". Pedig minden volt, ami akkor. Hofi, Pege, Jákó Vera, írók, költők, kiállítások, minden nap tömött discó, klubok, szakkörök, kiváló ifjúsElena klub, had ne soroljam.1985 re ijesztő helyzet kezdett itthon lenni, mindenféle rémhírek gazdasági rendőrségről, s felrémlett előttünk, hogy ha vissza kell vedlenünk csóri alkalmazottá, abból soha nem lesz saját házunk. Amúgy is rohadtul kezdtem unni az örökös karbantartást, amit a szedett vedett KGST-s cuccunk folyton igényelt, az NDK-s mosógép, a lengyel rádió, az orosz szinestévé, amit százötvenszer hajszál híján a cseh traktorok közé dobtam, szolgálati lakásunk GAMESZ udvarra néző ablakából. Nekem amúgy is mindig tele volt a búrám Amerikával, s nincstelenként sokat tűnődtem, mit is keresek én itt, s ez lassan oda fajult, hogy egy szép napon két kis gyerekkel disszidáltunk. A siker csúcsán. Már hét tengeren is túl voltunk, mikor még mindig könyörögtek jöjjünk visszsza, s persze nem tettük. Az elképzelés az volt, hogy a nagy amerikai melegvizes lavórban felneveljük a gyerekeket, aztán veszünk itthon egy Tanyát, már így, nagy betűvel, hazajövünk, s én írok. Mit sem sejtve a majdani hatalmas változásokról, az akkori dollár árfolyamon ehhez öt-hat év kellett volna. S hát amerikaiak lettünk. Kereszt-

tül az olasz menekülttáboron, megérkeztünk, s én lassan visszakényszerültem munkássá, azaz építési vállalkozóvá, építettem mindent templomot, hotelt, bevásárló központot, csináltam bútort, s kitanultam a legtöbb ezzel kapcsolatos szakmát. Afféle hurikánvadász voltam s összebarangoltam az Egyesült Államokat. Többnyire reggeltől estig egyedül…Mostanában számoltam össze, hogy hatvanöt helyen laktam életemben, s ötször költöztem oda vissza a két kontinens között, „végképp". New York, Kalifornia, Dél Karolina, Florida. Azt az Amerikát nem találtam, amiről mindig álmodoztam, de van ott egy másik, egy furcsán hétköznapi, de mégis más, mint ez itthon, s nem Hollywood. Valójában kozmopoliták lettünk. A kedvezőtlen változásokkal is sikerült igazán sziszifuszi leleménnyel és szívósággal lépést tartanunk, vettünk itthon egy fantasztikus helyen egy jókora parasztházat, dimbek dombok, a Balatonra néz. Amikor, valami történt. A feleségemről kiderült, hogy halálos rákja van. s azt mondta, ha meg kell halnia, akkor azt itthon szeretné. A család hazaköltözött, én pedig mint egy bolygó hollandi ingáztam a két világ között. A feleségem teljesen leépült, testileg, szellemileg, lelkileg, magába zuhant, s engem szőröstől-bőröstől föladott, elhagyott. S teljesen egyedül maradtam. Miután elváltunk, s hogy ne golyózzak be, próbáltam találni magamnak egy társat, s ez elképesztő bonyodalmakhoz vezetett. Mert látszatra jó volt, de aztán mégsem. Mindenki a pénzes Joe-t látta bennem, s valamiféle egzisztenciális megváltásban reménykedett. Érthető s émelyítően kiábrándító. Az a sok „szerelmes", nagyon materialista nő..., akiknél kiderült, a szerelmes az én vagyok, bocsánat. Jónéhány cirkusz, s iszonyú kiadások után végül úgy döntöttem, hogy ez egy teljes képtelenség, nincs olyan nő, aki jó lenne. Se amerikai, se magyar. Mert akkor még mindig egy teljes életet akartam... Mára, kevesebbel is beérném...éltem én itthon, voltam én itthon eleget, láttam mi van, hogyan hat a kedvezőtlen változások prése a belezsúfolt emberekre, nyomódnak, rogynak össze benne. Sokáig fanatikus hittel próbáltam találni valakit, aki még nem szuterén lakó, még kint van a vízből az orra, s nem csak álmodozik, hanem valóban olyasvalamit, valakit akar, akivel meg lehet csinálni. De ez olyan lett,

mint a lottón főnyereményt nyerni. Szóval, elbizonytalanodtam, s azt gondoltam, nem marad nekem más, mint az írás. Így aztán két éve hazajöttem, s az addigra már hatalmas munkával korszerűsített, de főleg esztétikailag még mindig nem minden részletében tökéletes házba hazaköltöztem. Nem kell megijedni, minden működik, meleg, s barátságos. Nekem ez a menyország, látva egy-két dolgot a világban, bátran mondom. Nyugdíjat is kapok eleget, innen is, kintről is. Bőven mindenem van, több, mint ami kéne. S írok. itt van tizenöt év több ezer oldalnyi feljegyzés, millió és millió tapasztalat, élmény, ember, munka, konfliktus, sikerélmény, s ez a kettős szemlélet, amiben ez keletkezett. De, ami a legmeredekebb, az a párkeresési periódus volt, arról sok mondanivalóm van. de, jó lenne, valahogy - igen Alkotás – Szerelem, „e a kettő kell nekem." Hiszen az alkotás az Szabadság, nem? Már csak a másodikkal van némi gubanc, hogy is mondjam? Alkati defektem, hogy egy „adó" típus vagyok, valahogy életszükségletem, hogy törődjek, kényeztessek, szerethessek...Nos, ennyi. Nem akarlak fárasztani. Jó száraz ez, meglátjuk. Egy biztos, a fogadalmam, miszerint nem hülyülünk el, nem öregszünk meg, örökké fiatalok maradunk, valahogy sikerült megtartanom. S különösen, ha lenne kivel..., életben tartani a parazsat. A másik, hogy egzisztenciálisan nem sikerült meggazdagodni, se aranyak, se herendik, se matyók nem fityegnek, mondjuk ilyent valójában soha igazán nem is akartam, de spirituálisan, ismeretekben, tapasztalatokban Dárius királynak érzem magam. Pincétől a padlásig zsúfolva vannak a kincsek, - tudás, ismeret, tapasztalat, nagyon emberi, s a legnagyobb boldogság az lenne, ha valakinek a lába elé tudnám tenni. ha olyan lelki, szellemi dolgokkal tudnék valakivel foglalkozni, ami eddig lehetetlen volt. Meg amit egyedül nem lehet, ahogy abban a Rumi versben van. A nő, nekem a világ másik fele, muszáj, hogy legyen, másképp hülyén halok meg. S persze van ennek egy lírai része is, csak nem akarok eltérülni. Nos, természetesen tudok küldeni számtalan dolgot, színeset, érzékletest, ha ezek után is érdekel. Mindenről van véleményem, aktívan, s lelkesen figyelem a világot, nekem a pohár mindig tele van, s ez úgy is marad. Én nem vagyok, lettem se

cinikus, se elidegenedett. Egy fantasztikus világban élünk, én más vagyok, ez a mítosztalan és pátosztalan hazai vulgaritás, alulnézet, nem köt gúzsba. Persze, könnyű nekem, próbálkozott ezzel is valaki... lehet, de ezt bárki megtehette volna, azok is, akik hülyéztek annak idején, s most itt lézengenek s dühöngenek köröttem, s soha nem jutottak el önmagukig. Ezzel zárom, s várom mit válaszolsz. Ja igen, a gyerekeink külföldön tanítanak, s nagyon boldogok ott. Sajnos, mert én mindig valamiféle olasz nagycsaládban szerettem volna a pátriárka lenni, s erre itt úgy gondoltam, mint Macondóra. Üdv.

Jack

Ui.

Amit a bemutatkozásomba írtam, nem szó szerint értendő, kevesebbel is boldog lennék. A dolog a havasföldi beregszászi és jászkiskunsági nénik kiszűrésére van, akik jó háziasszonyok, tudnak főzni, s a Varázshegyről azt hiszik valami uri kotlett, mágjarakás, s elriadnak. Én is jó háziasszony vagyok, tudok mosni, vasalni, stoppolni, hímezni, meg „nőzni" is, sőt, egy mesterszakács is, ha igaz, amit beszélnek, jajj, ezt hagyjuk.

Dec.20-30ig nyomorult ez, úgy ahogy van, az utolsó tanulságok az évben.

Tényleg azt hittem, hogy milyen jó, akkor végre élvezhetem az egyedüllétet Kötcsén, valakinek a zavaró jelenléte nélkül. Olyan sokszor erre nem volt még az életben lehetőségem. Aztán ugye kiderült itt lesz a Gyula, ill. Fölfogtam. S mondom akkor használjuk ki fóbiaellenszerként. S talán mindenkinek jó, ha vendégül látom. Úgyhogy minden volt. halászlé, rácponty, aranygaluska, marhahúsleves, sült csülök zöldséges rizsszel, diós és mákos bejgli, túrós és tacós palacsinta, köröm és pacalpörkölt, frissen sütött cipó, ilyenek. S hát segített is, összahasogattunk pár tuskót, s fölhordtuk, kb. Egy napi munka volt. aztán fölajánltam egy munka és lakóhelyet neki, segítsen a szövegszerkesztésben, a ház körül, csinálunk neki egy kéglit, teljes ellátást kap, s még egy kis pénzt is. De nem, ami várható volt. közben egyfolytában szabadkozott, amiért eszik, hiába mondtam ne tegye. Aztán kiderült, hogy eltűnt a kisollóm, aztán pár doboz cigi, na meg

bent járt, amig nem voltam itthon, s ki tudja mit vitt el. S hát keményen kezdem megutálni, sohasem szerettem. De muszáj volt megpróbálni, másképp az lenne a baj.

Egy utálatos nő levele múlt év végéről EMIL LIA, dec. 30

Uram, köszönöm a levelet.

Maga téved, én is több síkon élek, nincs egyedül. Az viszont lehet, hogy a mi síkjaink nem találkozhatnak, mert érdeklődésére nem tarthatok számot továbbra sem.

Köszönöm, hogy beszélhettünk, fejezzük be.

Isten áldja …

Ismerekedés egy „Virággal”

Közben elkezdtem megint csajozni, kiderült, hogy mégiscsak meg lehet a platinás nőket találni, az akkor lehet nekik írni. S próbáltam. Az egyik, a Virág be is jött, s tegnap, szombaton találkoztunk Siófokon. Egy hülye liba. Illatos, szőke, duci, gazdag barom. Mindent elmeséltem neki, elszédült, csak nézett, s majdnem megsértődött amiért én nem kérdeztem eleget. Mercédes, tőzsdézik, gazdag, s Las Vegasba megy, ilyenekre vágyik. Majd be szart, mert nem tudott bemenni egy butikba turkálni, mert zárva volt. titkos a telefonja, s amúgy is titkolódzott. Mondom neki menjünk el együtt Firenzébe, azt se tudta mi az, s kérdezte ne inkább Velencébe? Talán ez mindent megmagyaráz. Amúgy nem lett volna olyan rossz, ha nem egy bunkó, újgazdag nő, elég zavaros. Mondom ennek a Virágnak, menjünk autózni, még jó, hogy nem mentünk. Illetve egy presszóig. Aszondja úgy kéne csinálni, hogy emberek ne találják ki, mi most ismerkedünk. Sétáról persze szó sem lehetett, ez nem olyan nő. Persze besokalt, - szerencsére tőlem, úgyhogy hamarosan elváltunk, s az egész hatszázötven forintba került, én egy kávét, ő meg egy teát ivott. Ja igen, irhabunda. Közben van egy másik nő, az Emília, szép arc, egy kicsit kíváncsi lett, de valójában nem én vagyok az esete, azt hiszem, túl magas ez neki. Persze én szokás szerint jól beleéltem magam, s kiöntöttem a lelkem. Érdekesek ezek a puzzleok, amiből össze lehet rakni valakit. A hülyeségnek is vannak kirakós kockái. Aztán egy ponton, visszafelé mondta, hogy aranyos vagyok, jó velem lenni, de kicsit nehéz, elfáradt.

Majd az ünnep után. Ja igen, mikor meséltem a sztorim megkérdezte, a Jill nem tőlem kapott rákot? Milyen érdekes ez, tényleg. Ja, persze. Én el is fogadnám, de képtelenség. Most jut eszembe, hogy a Gyula a múltkor megjegyezte, hogy természetesen a Jill azt híresztelte, hogy én azért hagytam őt ott mert rákos. Micsoda egy arcátlan szemétség ez. Nem elég a mérhetetlen szenvedés, amit okozott, még ilyen duplán aljas hazugság is van mögötte. Persze, így kényelmes. Ennyit kell mondani, s nem kell magyarázkodni. Szédületes. S ahogy most megint próbálom felidézni a múltat, mi is történt, a hideg veríték ver ki, mert szinte minden kis mozzanatra emlékszem, hogy ragaszkodtam volna hozzá, minden bajával együtt, hogy törődtem vele, hogy „röpültem" hozzá, hányszor ájultam föl hány féleképp oké, ez van, éljünk ezzel, hogy soha nem léptem félre, pedig tényleg megtehettem volna, hogy milyen tiszta a lelkiismeretem, tényleg nem hülyítem magam se, mást se, s akkor itt van ez a vád? Ennél igazságtalanabb dolgot el nem tudok képzelni. Lényeg, hogy itt van ez a sok cirkusz, s nem jó. Egyszerűen nem jó. Totál teljesen összezavar. Valójában ugyan azt csinálom, mint a Jill, na meg a legtöbb szerencsétlen, mint mi. Mikor már kezdem egy kicsit összeszedni magam, akkor csinálok valami baromságot. Nők után nézek, iszok valami piát, bezabálok, valami. Holott a nagynehezen összegyűjtött kis megyőződéseket, hogy nincs baj, tök jó, minden oké, tényleg jó dolgom van, szép helyen élek, nem kell dolgoznom, nem kell rettegnem a pénz miatt, a tüzelőfa miatt, gyönyörű minden, milyen ügyes is vagyok amiért így sikerült mindent elrendeznem, kialakítanom egy életet, kigolyózni a hülye nőket, problémákat, de nem. Hányszor volt az, hogy séta, biciklizés, akármi közben teljesen elszédültem, milyen jó is nekem. S akkor még a gondviselésről, a Jóistenről nem is beszélek, mert az is ott van. S persze, sokszor meditálok, de ott is segít. Segít, ne keveredjek bele, s helyesen döntsek. Talán még másokat is erre terel, hogy nekem jó legyen. De sokkal könnyebb hülyének lenni. Ezeket nem észrevenni. Ugyanakkor mégis egy icipici fejlődés látszik. Araszolva, milliméterenként mégis mintha menne előre a dolog. Tőlem függetlenül is, meg én is csinálom. Például tényleg most először jutottam

abba a helyzetbe, - s ebben a Gyula sokat segített, hogy egyértelmű, hogy elég a tűzifám. Valahogy a nőkkel is tudom mi az ábra, csak a visszamaradt sebeket ápolom, a tüskék helyeit. Vonulatok ezek, vannak mindennapos kicsik, aztán vannak nagyobbak, mint a szélességi-hosszúsági körök nem láthatók, pedig vannak. remélem így van. Lassan eljön az egy év, hogy nekiálltam ennek az írás dolognak. Jó nagy kupi lett belőle, ott tartok. De itt is valami mintha érne bennem. S mindig fel is merül, hogy mikor elakadok akkor kell valami külső hatás, valami, amitől elmozdul a beragadt kerék a kátyúból. Valami másik nézőpont, perspektíva, szempont, mert azért a kérdés marha bonyolult. Csak most, az elmúlt napok eseményei megannyi megértést, felismerést produkált, lépcsőket látok saját szubjektivitásomból kikerülni. Mert még mindig nem tudok dolgokat. Nem tudom milyen alanyi eset legyen. Nincs neve a szereplőknek. Olykor „zseniális" ötleteim támadnak, aztán valami azt súgja valami nem stimmel. Megállok, keresgélek, de semmi. Nincs ott semmi, illetve még bonyolultabb lesz. S akkor várni kell, valami más kell. Akkor jön a külső hatás. Irdatlan egy feladat ez. Ó, hányszor érzetem már milyen jó lenne nem lenne az egész. Nem kéne ezzel foglalkozom, csak béke. De az biztos nem jó. Üres, csalás, olcsó. Csinálni meg túl sok. Aztán meglendül bennem valami, mert azért van ötletem, a felszín alatt mintha dolgok motoszkálnának. Elindul bennem egy mondat, egy hangulat, egy gondolat, stílusra, hangra talál, már csak írni kéne. De akkor közbe jön valami, vagy én találok ki valami kifogást. S nyilván nem elég erős a dolog. Némelyik nővel történt dolog azért marha jó volt. mert ott kiderült, ha jó, akkor lehet telített, akkor nem fárasztó, akkor megy, mint a karikacsapás. Mert ugye itt van ez az aggodalmam is, hogy képes vagyok én még erre? Néha úgy érzem, mintha gyorsan öregednék. Napok alatt. S holnapra már semmi sem marad. Se lelkesedés, se energia, semmi. Még meggyőződés se. Sokszor elrémlik előttem, mielőtt belefogtam volna, s különösen kint, milyen békét érzetem néha. Most jobbnak kéne lenni, hiszen a poklot hátrahagyva, végül is idilli világomba hazaértem, illetve ki is tudtam kutyulni. Ak-

kor miért nem jobb. A séták, a kerékpározás Földváron, a finom kaják, a jó alvások, mind össze kéne valamivé álljon. De nyilván ez nem valami lineáris pontok egymásutánisága, hanem térbeli, holografikus, meg még. A leghülyébb dolog, hogy érzékelem mennyi mindent jól látok, ebben is segít még ez a másokkal való, béna érintkezés is, csak nem áll össze. Mert még mindig ott van a szakadék, hogy kéne valaki, meg hogy mennyire képtelenség ez. Tegnap az jutott eszembe, hogy ha lenne ez a Virág, itt, közel, akkor csak néha sétálnánk egyet. az Jégnéző jó lett volna ilyen limited feladatra, ha nem lett volna lényeges pontokon olyan taszító. Szegény, tényleg nem tehet róla, de én sem. mással eljutni ide? Azt is látom mily lenne a helyes kompromisszum. Egy kicsi ez, egy kicsi az. De nagyon kétlem, hogy képes lennék rá, nem szállnék el. Mert például pont az szokott az erősségem lenni, hogy úgy lelkesedek, olyan feldobott, olyan mindenestül vagyok. Még úgy is van némi bizonytalanság. Abban a pillanatban, hogy nem figyelek, lazítok, hézag keletkezik. Erre jó példa volt a Erna. Mikor nyomultam, odavolt, akkor szeretett, s rohant, repült hozzám. De ha megosztanám ezt a dolgot az alkotás és egy nő közt, kérdés mi maradna az egészből. A nőket nem érdekli az írás. Legalább is nem ezeket alsóbivajbasznádon. Valamit kell valaki kapjon. Az Jégnéző igazán beleélte magát a húságba, hogy milyen fasza, meg őneki – bunkótöbbi nővel ellentétben egy „író pasija” van. szegény, s ez elég volt. még gyenyó, macsó, akármi is lehettem, alig pár napja is próbálkozott. Egy szavamba kerülne idehívni. De nem, végül is ezt is megtanultam, megértettem. Lényeges minőségi kérdés, nem egyszerű. Ez a platinás nőkkel való próbálkozás is jó volt valamire. Néhány napja még azt gondoltam, hogy ennyi, csak írnom kell nekik, s a nyakamba ugranak. S még hülyéztem is magam, miért is nem csináltam előbb. Lesz nőm, minden megoldódik. De a távolról ideális álom, egy a tündéri nőről egyszer csak itt volt az orrom előtt, egy öreg banya rémképeként. Szétkefélve minden kis örömem, - semmiért. Valójában semmiért. Illetve, még nagyobb megpróbáltatásokat okozva. Nincs nekem már ehhez semmim. Se pénzem, se erőm. A szex is valami valószínűségszámítás lett, tehát? Egyszer minden véget ér. Ha

lenne pénzem, na ja. Kicsit őrült szerelemben utazni egyet, föltöltődni, és slussz. Hollywood. De így, csak bivalybasznád. A jóginak nem kell semmi, úgy is több mindenkinél. Én nem tudom ezt megcsinálni? Hollywood volt már, na ja, ismerjük, de igazi jógi még nem voltam. Véget ér ez az év is, s vele egy csomó régi álom. Megyek sétálni Földvárra, gyönyörűen süt a nap. Aztán tényleg ide, a képernyő elé kéne vennem az irányt.

Minden kis meglévő parányommal. Hazatérés levél Mártinak

Máris elszabadult a pokol. Anélkül, s még mielőtt tudnám, hogy valójában mit is gondolsz erről, hogy állsz vele, s valójában nem e fejjel megyek a falnak, vagy háttal a szakadéknak. De muszáj ezt csinálnom, ha nem akarok begolyózni. Mondok erre pár indokot, s néhány címszó köré.

a mítosz és valóság kettős fonata,
a kommunista ötéves terv,
didaktika vagy irodalom
alulnézet-felülnézet
na meg a háttérsugárzás
kezdem, ahogy a Híradóba mondják...hülyeség nem?

Szóval, ez a dolog, hogy a valóság nem ér véget a krumpli áránál, ez hamar bejött, s a magam hasznára tudtam fordítani. Osztályfőnököm a gimibe megvádolt ugyan, hogy az álmodozásom lufija majd egyszer kipukkan, amiért aztán hosszú évtizedekig gyötrődtem, amig egy szép napon be nem kattant, hogy hoppá, ez az én erősségem, s nem gyengém. Ez oda vezetett, hogy tök véletlenül lett egy camperem, aminek az volt a márkája, hogy Dreamer. S valaki egy matricát ragasztott a hátsó ablakba, amin egy holló kis vándorbotot tart a vállán, ezzel a felirattal: „I'been everywhere". Ültem az egyik világ végi gazban, ami akkor az otthonom volt, s ahogy fölnéztem erre a képre, valami összeállt. S azt gondoltam, hogy dejó, igen, egy dreamer vagyok, mindenhova megyek, mert vannak álmaim. S ott ér véget a dolog, mikor elfogynak. Ezért a fiszem-faszom valóságért, ami itt –

amúgy van – egy percig sem szeretnék, s akarok élni. (Sose gondoltam, hogy ilyen anekdótázós lesz belőlem, mindig rühelltem őket...)

Tehát, 2012. Dec. 27 Egy régi nő, a Jégnéző levele

Én is boldog új évet kívánok - mindannyiótoknak!
"Hogy s mint vagytok édes Pistukám?
Gondoltok-e néha, néha rám ..." - mondhatnám akár én is.....
Én sokat, és sokszor ..... Bár jó lenne túl lenni rajta.
Nem megy.

2013 –jan.-febr.

Múlt évvel kezdem, mert ez volt a nyitás a külvilág felé
Elmentem a f. Katához, s beszélgettem vele. Aztán küldtem neki ezeket a dolgokat. Nincs benne, amit küldtem, csak a kísérő

Levél, jobb híján egy amatőr ismerősnek, F. Katának

Teljesen igazad van, s pont ez a jó, hogy ezeket látod. szuper. Nos, gondolván, hogy halvány fogalmad sincs rólam, meg egyáltalán, ez amolyan kostóló volt, akart volna lenni egy Ezeregyéjszaka legszebb meséi c. arab étteremből. ezeregy a választék. ha a főzést érted, akkor biztos azt is, hogy képtelenség. de hát valahol el kell kezdeni. szóval, innen-onnan volt ez-az. Az írónyekergés, na, ja, de azt is jó, hogy mondtad. Valójában ez lett a legnagyobb bajom, hogy szétszórt vagyok-lettem. Régen tíz órás kalandozó vita után is tudtam hol is kezdődött...most meg elveszek a részletekben. s hát olvasom ezt a dilit, vannak, kifogásaim, mi miért, de az semmire nem jó. S rágom magam át a tizezer oldalon - most még csak azért, hogy egyáltalán rend legyen. Hogyan válasszam ki a jót, ha azt se tudom mi van? mert újra és újra elcsodálkozom, jé, ezt én írtam? lassan kezd kialakulni valami szempont, valami tematika. azt már mondtam, hogy a nők köré. a másik a sokféleség, mert az is van. aztán van, hogy mennyire telített,

különleges, érdekes. más, sose halott látott, meg ami némi mondanivalót hordoz. pár szempont, minden teljesség nélkül. 1. ugye én egy idealista - lásd, amit erről küldtem - vagyok, s azt a bizonyos jó helyet, kertet, igyekeztem összerakni, idestova kb. hat nővel. a "hetedik meg magam lennék". mindegyik nő képvisel valamit, mert mások, s mindegyik valami olyant, ami fontos. úgy is mondhatnánk, mindegyik nő "másra jó". s van, ami összejött, van, ami nem, s hogy miért, ez fontos, mert ezen el lehet gondolkodni. azt tökéletesen látom, hogy mennyire kusza ez az egész. de amiket már eddig is mondtál, nagyon sokat segítenek. mikor mást kell megítélni, egy könyvet, egy írót, nagy gondom nem szokott lenni, sőt. de ez nagyon szubjektív - még. ebből próbálok kimászni. például itt van a műfaj kérdése. most arra hajlok, hogy egyfajta regényes életrajz akar ez lenni. az ok, amiért belemegyek az önelemzésekbe, mert az van legjobban átélve, s van ilyen műfaj is. attól függ. ugyanakkor semmi sincs elöntve eldőlve. eredetileg egy fikciót akartam, ahol nincs is önéletrajz, semmi. legfeljebb következtetni lehet rá. ezt könnyen el lehet érni, ha egyes szám harmadik személyben van a narráció, plus a többi szereplő is beszél. az Sandra monológja lehet egy példa rá. de persze itt vannak a "nőim, akik emailek azaz levelek tömkelegében nyomultak, meg minden. aztán itt van a munkám, itt is vannak érdekességek. a négy darab költözésem oda-vissza. Az a két kontinens között, balhék a Jillel, pedig. Akár jó is lehetett volna. S hát ott vannak az Igazságok, alkatok, jellemek, helyzetek, mind mind, amire kellene részt találni, ami "reprezentálja azt. Némelyik SMS marha jó. De az igazság az, hogy még én sem tudom. ellentmondásban vagyok, mert sajnálom csak egy kis kiszakított résszel megoldani a dolgot, mikor ennyi minden van. de tisztul ez is. sűríteni csak egy pontig lehet, van, amit egyszerűen muszáj kimondani, megfogalmazni. s hát vannak rétegek. Igyekszem elvont dolgok tömkelegét egyszerű nyelven elmondani, de van, amit úgy nem lehet. úgyhogy lehet lesz olyan rész, ami csak valakiknek szól. Mert nekem meg fontos, hogy kiköpjem, fontos a mondanivalóhoz, mert egy láncszem stb. S persze lenne konkrét kér-

désem is. lesz. Nem tudtam, hogy hat majd rád. De kíváncsi is vagyok. szóval, sűrítés, sűrítés, ja. Van telefon, de a Jill nem akarja, hogy közösen lehallgathassuk egymást, s különben is van skype, az nem jó, vagy neked kényelmetlen? asszem a Gogolról is lehet telefonálni, de ennek utána kéne néznem. A skype lenne a legjobb. akkor még láthatjuk is egymást. Amúgy ne gondold, hogy ezt neked muszáj csinálni. "természetesen" én örökké erről szeretnék beszélni, de ez hülyeség, tudom. amikor kedved, időd stb. van. ha a megírásáig tartó években még két-három dolgot tudsz mondani, az is jó. csodás. S nagyon örültem, hogy válaszoltál, tényleg rettentő sokat segít, hogy van ott valaki "odakünn". erre folyamatosan tudok koncentrálni, még ha nem is konkrét, csak a puszta tény. Mondtad az a nőt, azzal mi van? Én nagyon szerény, meg tisztességes, meg udvarias, meg ilyenek. ha van kedve, akármi. s mondom, kis pénzt még fizetni is tudnék érte. Na, ilyenek, s még egyszer, köszi. A Peti mikor jön haza? Sikerült telefonálnod, s hogy?

Kedves Jack, f. Kata levele

Megkaptam, örültem. Érdekesen történt első találkozásom az irománnyal, nem

Tudtam elaludni (telihold volt/van, de ezt t

Tegnap nem tudtam), hosszas forgolódás után, cigi, m

Majd: “áá, inkább netezek egy kicsit", fél 2 volt, ekkor láttam megérkezett az e-mailed, elkezdtem,

Sőt végig olvastam. Tudod mi jutott reggel az egészről eszembe? Olyan ez, mint a főzés. (ahhoz kicsit értek), előveszem a hozzávalókat, van

n, amibe már nyersen is beleharapok, mert tetszik, szeretem (pl., karalábé/Broadway), de van, amit nem kóstolok meg, mert még ízetlen, nyers (hús/nők), de ha jól összevágom, megfelelő hőfokon megfőzöm, esetleg nyakon öntöm valami szósszal, mártással, eszem hozzá finom salátát stb. akkor JÓ LESZ, HA jól készítem el. Tehát első véleménye az első Olvasónak: Jó, friss, Színes, egészséges az alapanyag, de zavaros, néhol nehezen érthető, bizonyos rész túl tömény,

nehezen emészthető, nagy olvasottságot/intellektust igénylő, amivel óvatosnak kell lenni..... A kezdés fontos, sokan leteszik, ha az első 10 oldal unalmas, ez a "lemegyek kajáér…t"=jó, nekem tetszett, felcsigázott, kíváncsivá tett. Fel kéne fűzni az egészet, ín medias res (így írják?) Kezded: Amerikával, utána? Visszamész gyerekkor, itthoni élet, szerintem nagyon fontos, h. Találd ki a megfelelő koncepciót, milyen időrendet használsz. Nm tudom most nekem, mi alapján küldted, ez ilyen sorrendben van, vagy csak úgy szemezgettél, hogy mit küldj? Mert ebben a sorrendben, határozottan állítom: nem jó. Az olvasó nem értené, meg ki kivel van.

Más: Ne nyavalyogj, az Olvasó NEM kíváncsi az Író vívódására (jó lesz ez írás stb.), az Olvasó szórakozni, tanulni, ámulni, sajnálni, nevetni szeretne, nem arra kíváncsi az író, hogy szülte meg a művet, a műre kíváncsi.

Hát elsőre ilyeneket tudtam írni, ami nem tudom, hogy jó-e? Ezek jöttek ki belőlem, ha marhaság, mondd meg. nem vagyok bölcsész és nem is haragszom meg, ha mást vártál tőlem, a nyelvi, szórendi stb. javítások egyszerűbbek, de azt úgy gondoltam kinyomtatom, és úgy firkálok bele.

Nincs vezetékes telefonod?

Üdv, jó éjt

Kata

Kedves Jack, Annamari a tanárnéni - válasza arra, hogy oké, mégiscsak segíthet az írásban

Meglepődtem, hogy mégis írt. Szívesen segítenék írásainak

Összerendezésébe és a fordításban is. Én 33 évet éltem az USA-ban És szerencsésnek érzem magam az ott eltöltött évek után.10 éve vagyok Magyarországon s majd egy éve, hogy nem dolgozom. Eddig volt bőven elfoglaltságom, de ezek végesek. Szeretek dolgozni, Elfoglalni magam, de ma itthon minden annyira képlékeny, hogy Megkérdőjelezem a lehetőségeimet. Írjon magáról egy kicsit bővebben, merre élt. Üdvözlettel,

Annamari

2013

Jan. Rendcsinálás, avagy megválaszolt, s megválaszolatlan (nem megválaszolhatatlan, kérdések. (levél Mártinak)

Talán e levélből kitűnik, engem is felkavar ez az egész. Nem csak úgy általánosságban, mondok pár dolgot, miért.

Az jutott eszembe, hogy ha egyszerűen, ill. Azok után, amit küldtem se értjük egymást, meg „ennyire nem tetszem", akkor soha nem fogjuk. Ez a „kémia dolog meg nekem általános iskolás, egy perc alatt elpárologhat valamitől, – érted?

Ha végig böngészem ötször, amit írtál, akkor sem találok semmit benne, miért is tetszem én, mi a jó bennem, miközben komolyan azt gondolom, tettem ezért valamit. Küldtem különböző dolgokat, amiben a gondolataim, az érzelmeim, a motivációm, az érdeklődésem, - sok személyes dolog - látható. Hiba annál több találtatott. S mintha valaki még meg is ijedt volna ettől. S persze, elmondja, mi velem a hiba, szuper. Én nem szeretnék végtelen órákat – telefonon – magyarázkodni. elmondtam mit szerettem – volna, mondjuk valakit, aki kattan az irodalmimra, a látásmódomra, a sztorimra, arra, amit mesélhetek, s így tovább. Netán..., amit kaphat, tanulhat tőlem. Mindenki sokat szenvedett, - én így látom, de nem eleget. Mindenki szeretne valamit, de nem eléggé. Mindenki nagyon vágyik valamire, de annyira nem, hogy esetleg ezért valami áldozatot hozzon. Mindenki valami kis, töredezett és hiányos világocskában tengődik, de ahhoz nincs mersze, hogy valakivel csináljon egy kereket. Én ezt mind megpróbáltam, a legmesszebb, aki ebben elment, az észrevette az eltökéltségem, s jól átvágott. ez jött ki belőle. S most se mondom, - mondhatnám, na jó, ennyi, elég volt. de nem mondom, nem mondom, mindenki ilyen, de nem találom, aki nem. Se társalkodó nőt, se alkalmi partnert, se tanítványt, se szeretőt, csak úgy, önmagában nem szeretnék. Társat igen. Még akkor se, ha semmi más dolgom nem lenne, de van. ezzel együtt jó lenne valaki, nem tudom ezzel mi a baj. Azon

kívül, hogy elég képtelenségnek tűnik. Valójában nem érdekel, ha mindenért, amit csinálok valaki elküld a búsba, vagy csak egyszerűen nem akarja a dolgot – velem. Egy ennél egyszerűbb dolgot, pasit, megoldást keres. Találkoztam ilyennel, ebből van a legtöbb. Különleges vagyok? – nem tudom. Általában fölfele szeretek nézni, s ahhoz képest, egy kis senki vagyok, a standardot nem én csinálom. Tegnap „beugrottam a Szépművészeti Múzeumba, - pont arra jártam, s megnéztem egy Ceazan kiállítást. A pali tök gyogyó volt. s néztem – könnyek közt a provanszi tájképeit, s azt gondoltam, nekem ilyenem van, itt, az orrom előtt. Szoktam rá gondolni, mikor kimegyek. S ő is magányos volt, a legtöbb ilyen. Van Gogh, és társai. Ez a különlegesség ára?

Na jó, most fölveszem a búvár fölszerelést, s lemerülök…. Azt gondoltam, hogy mielőtt még tovább mennék-mennénk, valami lényegi dologban, (leülnénk ünnepelni, gyertyafénnyel) nem ártana kicsit elpakolni, na meg rendet rakni. Van egy nagy erősítőm, ami bedöglött. Elvittem egy siófoki szerelőhöz, aki miután jól beleturkált, azt mondta dobjam ki. Ez kb. Kétszáz ezer forintot ér. Úgyhogy elvittem Pestre, ahol megcsinálták, azért voltam tegnap. Jó fárasztó volt. Innentől kezdve próbálok címeket adni annak, amiről írok, hátha az segít. Az üzemmódról: Nekem a hajnal-reggel időszak a jó, ha valami tiszta és értelmes dolgot akarok kinyögni. Úgy látszik éjjel kipihenem – annyira – magam, hogy a két féltekém jól együttműködik, s a bal nem nyomja el a jobbat. Nem akad el a piszlicsáré részletekben, s hagyja a jobbat „gondolkodni nagyobb, terjedelemben, a tágabb összefüggésekben. Az értékrendszerről: Mindenkinek van, legfeljebb nem mindenkié egyforma, ugyan akkora, azonos összetevőjű, s rendezett. De, ami ennél is fontosabb, nem mindenki egyformán tudja az mi, s másképp használja. A tegnap említett hármas tagozódás szabályát betartva, én azon a párton – s meggyőződésen vagyok, hogy legjobb mindent figyelembe véve, összerendezni a dolgot. (értelem, érzelem, ösztönök) nem fontos a sorrend nincs nagyságrendbeli hierarchia, körbe-körbe megy. A rendszerezés talán a legfontosabb,

amit az ember az iskolai – formál edukációjában – tanul. Tehát mielőtt az ember gyorsan, valami nyüszítéstől, benső lelki akármitől engedve sürgősen, valami következtetés von le valamiről, először fogja a fent említett három tésztaszűrőjét, s a más meglévő kis rekeszkéibe, ill. A világ létező periodikus rendszerébe beilleszti, amit leszűrt. Még egyszer: az értelem szűrője mondjuk itatós, az érzelemé legyen szénszűrő, az ösztönöké vászon, tök mindegy. Lehetne ezt pontosítani, de ez már mindegy. A lényeg, hogy más. S persze beszélhetünk itt meglévő ismeretekről, alkatról, a mentális beidegződés szokványútvonalairól, és klisékről. De ez se fontos most, a lényeg, hogy mindenki kezdjen vele valamit, mielőtt elsendriánkodja. Hogyan keletkezik a téveszme:

(„te fránya zsömle, megittad a tejeskávém? na, akkor téged meg egyen meg a macska”.

A változás sokkja: A tanítás azt mondja, ne változtass, mert az mind egy újjászületés, az meg mindig fáj. Ezért nézik naphosszat a folyót s a felhőket Indiában, s ezért olyan ott a zene, mintha nem történne semmi... (ellentétbe a jazzel, ahol valaki állandóan baszkódik, nem nyugszik, nem fér a bőrébe. Jön valami állítás, motívum, (valami improvizáció,) aztán persze ők is elnyújtják, ismételgetik, amig az ember szegény agya végre próbál valami bevenni meg kihozni belőle. Tehát amikor két ember találkozik, az olyan, mint a Horn fok. Egyik óceán jobbról a másik balról jön. Más a hőfok, az áramlás, minden. Aztán valahogy kezd kiegyenlítődni a dolog. De beszélhetnénk forró nyári mozdulatlanságba betörő hidegfrontról is.

A kommunikációs módszerről (amit én most próbálok: megkísérlem, hogy fontos ismeretelméleti dolgokat egyszerűen, hétköznapi nyelven megfogalmazzak. Csak bizonyos beleéléssel lehet követni, másképp az egész valamifél zanzává válik) Szóval, a legutóbbi időkig a manuális tárgymanupulálási (munka)szünetekben, ha valami emberi probléma (elméleti) úszott be a képbe, átmentem tanító perverzbe. Gyorsan s minden áron, s persze végletekig lecsupaszítva megpróbáltam valakinek elmagyarázni valamit. Ebből aztán mindenféle turbulenciák keletkeztek, valaki totál lefáradt, de aztán egyértelmű

változások jeleit lehetett megfigyelni. Ellentétben mikor évekig, évtizedekig zajlik ugyan az élet, s nem történik semmi. Van, aki örült ennek, volt, aki iszonyúan kiakadt. S egy variációként, - mondjuk – ez történik vele:

„...rég: ó, mily Egy voltam, semmi engem
el nem árult és nem szólított,
mint a kőé, olyan volt a csendem,
mely fölött a forrás átcsobog.
Ám e lassú, párhetes tavaszban
engemet a néma, öntudatlan
évről most letörtek könnyedén.
Összezárva, langyos, árva létem
most valaki tartja a kezében,
s nem tudja, tegnap mi voltam én."

De akkor még nem volt üres papír az orrom előtt, s bőkezűen osztogattam mindenkinek mindenem. Most viszont valami igény keletkezett az észszerűségre, s ezért már se időm, se erőm, se kedvem nincs többé dolgaimat a szélbe szórni. Amiért most teszem, annak személyes oka van. Alkati. Nem mindegy valaki a személyiség jegyek nagy koordináta rendszerében hol helyezkedik el. Sok görbe van, ilyen például az extrovertált-introvertált dolog. Ez is ugye, mint a többi egy aránypár. Én extrovertált fejnehézsében szenvedek, s mintha te is arra billennél. Ez jó, és fontos. (ez ugye úgy szól, hogy valaki mentális állapota mitől függ. Az extrovertált szenved a nyugalomtól, s kell neki valami külső balhé. A másik jól elvan magában s irtózik minden beavatkozástól. Épp „elég hülye" an nélkül is.) A másik aránypár az, kívülről ill. Belülről irányítottság, s nem összekeverendő az előzővel. Hogy valakire mi hat jobban, ami belülről, valamelyik üregéből, a szívéből, tüdő? jön, vagy, fontosabb neki „mások mit gondolnak, mondanak, mi a divat, mi a menő, mi nézne ki jól, felelne meg másoknak stb., nos, itt is van egy csúszka. Van, aki figyel kifele, van, aki szarik rá. Van, aki körülnéz az üzletben hova rakja a

bevásárló kocsiját, van, aki otthagyja – mindig a legrosszabb helyen...Kicsi példa. Mindig van kicsi, meg nagy példa..., mindenre. Nos, az ex. Meg az in. is lehet jó, de én az exekhez állok közelebb. Szerintem te is, s ettől bizonyos alkati megfelelést érzek, jobban bízok, kevesebb hátsó szándék, akkor ez nem egy rafinált nő, s ha nem kell a védekezéssel, védelemmel törődni, jobban lehet haladni. Sokszor a páncélnak a súlya, a légellenállása elvisz és vesz minden energiát, erőt, s kihal még a szándék is. Két lépés előre, egy hátra, néha egy kicsit vissza is lépek.... Attól, hogy valamit megfogalmaz, meg tud fogalmazni az ember, még nem okvetlenül lesz a dolog rosszabb. Szerintem – ezt mindig hozzá kell érteni, „szerintem", „így gondolom". Persze, nem úgy van, de szerintem?! Persze, nincs igazam, - de „szerintem" .... A jelentés sokszor a dolog fonákjából derül ki, jön elő, nem? A hátsó szándék, a rejtett veszélyek, az alakoskodás, avagy az ismeretlen. S hááát, Aggódsz. Látom, „érzem", így van az ember az ismeretlennel. Nos, bennem van valami ösztönös..., bizalom veled kapcsolatban. Mintha neked lenne szellemi, lelki, mentális terjedelmed, „felesleged". Ezért csinálom az egészet. Mert vannak „kicsi" emberek, akiknek éppen csak annyik van, ami nekik elég. Nem képesek adni, abban tönkrementének. Legalább is azt hiszik, vagy sunyiznak, s önzők. Próbálnak, próbálkoznak. Nos, ezekkel nehéz az élet, sose lehet tudni, mire megy ki a játék. Az önzetlenek, meg előbb utóbb megtanulják, hogy hűha, itt veszély van, mert van, aki arra utazik, hogy levegyen. S itt kezdődik a Nagy Népi Toporgós. Egész addig, míg a helyzet nem tisztázódik, s lehet tudni mi az ábra. Persze jó lenne" csak úgy". Hú, nagyon. De „csak úgy", kevés dolog van. még az ember saját magával sincs „csak úgy". Kivéve persze a primitív szerkezeteket, mint a cipőkanál, a fakír, vagy a százas szög. De ha jól tudom még az agglegények, és az aggszüzek, nem beszélve a papokról és apácákról is vágyakoznak. Bonyolult, mi? Tényleg. S miért vagyunk egyedül? Miért ez a sok magányos ember? Ideértve a párban élőket is. Miért nincsenek „csak úgy, együtt? S jól? Nem egy szerencse, egyedül maradni, s visszanézni a ketrecekben lakókra? Mert szerintem se magukat, se egymást nem ismerik. Megítélni valamit –

valakit, kinézetről? Azt is lehet. Meg föltenni mindent a pirosra, vagy meghúzni a ravaszt, hátha ott nincs golyó. Még autóvásárláskor is megnézi, az ember mit vesz, de embernél? Ott mit kell nézni? S persze, legjobb egyedül. Kivéve, ha valakit esz a rosseb, lovely párok láttán..., hm.

Nem? Te mondád, hogy be kell tartani a Szentháromságot. Ráció, emóció, instrukció hármasban. Sőt, mit többi. Engem is belepörgetsz és eddig tudtam mi van, most homály borítja a horizontot. Én egyszerűen, bármennyire is nem viseled el a primitívséget, csak szívesen megismertelek volna, érdekelsz. Te bonyolítós, de miért is?

JAN. 1. MÁRTI- VALAHOL TASZÁR KÖRNYÉKÉRŐL ELÉG JÓ, ELSŐ

na, akkor most jön a reakció: mondjam, vagy mutassam? a stílusod-bármily meglepő, nagyon hasonló az enyémhez-én is ilyen szétszana félmondatokat, odahányt utalásokat teszek erre-arra. A központozásról nem is szólva.

Én voltam a legjobban meglepődve, amikor elolvastam az általad elvártakat az ideálról. Tök rám hajaz. HÚÚÚ, azt hiszem, most kitörlődött a leveled-sebaj, á lényegre emlékszem. Puritanizmus, Amerika, India, versek, mély érzelmek, vidék, vitorlázás, Firenze. Én egy max.30 lakosú faluban élek, ahol még szomszédok sincsenek, de a táj csodás és szívmelengető. Már 10 éve a nyarakat Szántódon a vízparton töltöm. Angol nyelv- és irodalomszakos tanár vagyok és pszicho pedagógus. Imádok utazni, az álmom India. Nekem inkább Siena vs. Firenze. A Sagrada Familia pár hete könnyeket csalt a szemembe. Szepes Mária csodálatos szavai az esti Bibliám. Nem vagyok vájt fülű, de imádom a zenét, létszükségletem. Az életem nem egy sima galopp és azt hiszemen sem vagyok egy egyszerű eset, bár sokszor más vágyam sincs, mint csak egy átlagos, hétköznapi életet élni. Most közben kizuttyantam az ihletből, mert a lányom hívott. Üdv, aki persze nem Imola, hanem Márti

ez így egy kicsit tömény volt számomra. Azt gondolom, még egy párszor átolvasom!

Az író írjon és szárnyaljon - ez a véleményem. Látom, maga igazán a szavak embere.

Én inkább a számokban hiszek, de az itthoni munkahelyemen

több könyv szerkesztésében és fordításában részt vettem, mint az intézmény igazgatójának

asszisztense. Remélem segítségére lehetek, hogy régóta dédelgetett projektje megvalósulhasson.

Kezdjük "as strictly business". Igen találkoznunk kellene, hogy lássam miből indulunk, hogy

állnak a már elkészült írásai s mi a koncepció. Milyen irányba akar haladni. A tegnapi és mai hóesésre alapozva nem szívesen mennék a héten akárhova is. Egy kicsit kell, hogy az idő megjavuljon. Mivel Arizonában éltem 2 éven keresztülrendesen utálom a havat, a csúszós utakat. Gondolom megérti.

Üdv, Annamari

a töltésről, egy önarckép amnek

Köszönöm a személyes dolgokat. Sok meglepetést nem okozott, lényegében valami ilyesmire gondoltam. Teljesen normális, hozzám képest meg biztos. S az eszemmel újra és újra oda lukadok ki, hogy pont ez az, amire nekem szükségem van, lenne. Ugyanakkor a másik oldalon, - s erre már volt is pár apró szösszenet, nem vagyok biztos bejön a dolog. Olyan érzésem van, hogy pár dolgom, de főleg a mentalitásom, stílusom, de még akár az életfelfogásom kívül esik az önén. Ez a visszamenés Amerikába is elgondolkoztató. Ezekre mindre igyekszem mindjárt némi magyarázatot adni. De előbb megjegyezném, hogy a hétköznapi életben én is teljesen normális vagyok, senkit nem bántok, senkit nem zavarok, semmilyen kirívót nem mutatok, nem teszek, sőt. Úgy itthon, még a kimenés előtt, mint kint meg kellett felelnem a kemény elvárásoknak, ami a munkámmal volt kapcsolatos, s azt hiszem jól tudok alkalmazkodni. Talán szélesebb

skálán mozgok, mint mások, s olyannal is beérem, ami másnak kevés. Apám egy nyárspolgár, anyám egy bohém volt, azt hiszem ez a kettő keveredik bennem. Kicsit az anyám pártján, de nagy hasznát szoktam venni apám higgadtságának is. Anyám meghalt, apám Angliában él, a cambridge-i kollégium nyugdíjas igazhatónőjének pincsijeként. Rendes ember. Öt éves koromban otthagyott, s azóta nem láttam. Lényegében egy fillért se kaptam tőle...De a gyerekeim, főleg a kisebbik lányom jóba van vele, s meg szokta látogatni. Tizenhat voltam, mikor az első munkahelyemen kezembe akadt két könyv. Az egyik az Üvöltés, egy antológia a Beatekről, a másik az Úton, egy regény a Kerouactól. S ez igencsak nagy hatással volt rám, ide teszek két idézetet:

Jack Kerouac The only people for me

The only people for me…by Jack Kerouac

“The only people for me are the mad noés, the ones who are mad to live, mad to talk, mad to be saved, desirous of everything at the same time, the ones who never yawn or say a commonplace thing, but burn, burn, burn, like fabulous yellow roman candles exploding like spiders across the stars and in the middle you see the blue centerlight pop and everybody goes "Awww!”

Alan Ginsberg, Üvöltés, részlet:

„...ki ezért végigfutott a jeges utcákon az ellipszis
A katalógus a méter és a rezgő sík
Alkímiájának hirtelen megvilágosodásától
Gyötörve,
Ki megálmodta és megtestesítette az Idő és a Tér
Szakadékait egymás mellé helyezett
Metaforák által és tőrbe ejtette a lélek
Arkangyalát a két látható metafora közt és
Összekapcsolta az elemi igéket és melléje
Helyezte a főnevet, meg a tudat
gondolatjelét és kibújt a bőréből a Pater

Omnipotens Aeterna Deus érzetével,
Hogy újra alkossa a szegény emberi próza
Mértékét és szintaxisát és némán és
Intelligensen és szégyentől remegve áll most
Előtted, bukottan mégis lelkéből gyónva, hogy
Összeegyeztesse mindezt a gondolat
Ritmusával meztelen és végtelen fejében,
Az őrült csavargó és az angyali beatnik az Időben,
Ismeretlenül és mégis ideírva, ami még
Elmondható a halál utáni időben,
És az újból megszületett rózsa a dzsessz
Kísérteties lepleiben az együttes aranyszarv
Árnyékában és fújták Amerika meztelen elméjének szenvedését a szerelemért, egy éli éli lamma lamma sabaktáni szaxofon sivításában mely végigborzongatta
A városokat az utolsó rádióig
Az élet versének önnön testükből kihasított
Abszolút és évezrededik jóízű szívével."

S persze ott volt a James Dean, az ok nélkül lázadó,

a Henderson az Esőkirály, a Leonard Cohen, a Bob Dylan, s nem utolsó sorban a Faulkner. Csak próbálok pár amerikait itt mondani, abból a Pantheonból, amiért én odamentem. S persze sohasem találtam...

S ide tehetnék még pár kedvencemet, a Hölderlint, a Dylan Thomast, az Eliotot, a Blaket, a Lorcát.

„megsértődtem Amerikára"

mondta nekem egy világcsavargó magyar lány az olaszországi menekülttáborban, aki onnan jött, s Indiába tartott. Ez a mondat lenne az egyik mottója a könyvemnek.

A másik, az, amit egy magyar nő mondott nekem, mielőtt kimentünk, nem is olyan régen:

Ebből se lett semmi.

A haza, az otthon, az az ember fejében van, amit a világban jártában keltében összeszedegetett magának. A jó hely, az nem földrajzi, hanem lelki. A fenti sorok ok nélkül lázadója én is voltam, de már okkal teszem. Pontosan tudom, miért, s erre már céloztam is. „venni, hogy adj, ez minden” - mondja a Dylan Thomas, s ez egy fontos morális alapállás.

Azért tettem ide ezeket, hogy a töltésről mondjak valamit. Tudom látszólag ez egy szétszórt dolog, pedig nem az, nagyon is kapcsolódik minden, persze egy nagyobb skálán. A puzzle-nak van még pár darabja. Csak a hely és a mód korlátozza, hogy frappánsabb legyen. Volt alkalmam megtanulni a rendet, hiszen azok a projectek, amiket csináltam kint ezt megkívánták. Sajnos az idő az, ami sürget, másképp több esélyem lenne.

A bemutatkozásból kiderült, hogy önnek pont az van meg, ami nekem most hiányzik, kérdés tetszik e majd, bírja e, szereti e. Az Amerikába visszamenés is lehet probléma, én nem kívánok visszamenni, s jó lenne azt tudni, hogy akivel féltett kincsem megosztom, nem hagy itt félidőben. Legalább gondolatban, amúgy persze ez nem okvetlenül van így, s mint már mondtam, lehet néhány óra segítség is sokat számítana. Amúgy sincs itt semmiféle kényszer, inkább vonzalomról, vagy kedvről lehet beszélni. Ez utóbbit pedig azért mondom, mert még sok, s még mélyebb rétege van, lesz ennek, s persze művészileg. Persze lehet szelektálni, s mondani oké, ezt igen, ezt nem. Talán inkább mutatni kéne, s nem beszélni róla, nem tudom. A Goethétől a Rothig az író előtt nincs tabu. Minden, ami emberi, s az ízlésébe, moráljába, érdeklődésébe belefér, minden, ami emberrel kapcsolatos az a témaköre lehet. Valakit izgat, érdekel ez, van, akit nem. Végül is ez egyfajta képzeletjáték, konkrét veszély nincs, csak egy számítógép. Amúgy nekem is, mint a legtöbbünknek egy csomó gátlásom, korlátom van, s ráadásul azokat még sok esetben le is kéne küzdenem, mert az anyag megkívánja. Ami a legfontosabb lenne, az

az, amivel kezdtem, valami alapvető rendet ebben létrehozni, átláthatóságot. S most úgy tűnik, pont ez, amihez ön ért, úgyhogy nagyon izgulok, nem gondolja meg magát. Kicsit zagyva lett ez itt a végén, tudom, nem tudom mit mondjak előre, s mit utána. Próbálom elképzelni, mi lenne jó, de nem könnyű. Ez a skype dolog elkeserített, jó lenne, ha tudnánk beszélni. S persze majd személyesen. De tekintettel nem tudunk csak úgy a szomszédba átugrani, mégiscsak jó lenne. Az írás egy dolog, a beszéd meg egy másik. A kettő együtt lenne jó. Ebben.

Most ennyi erről.

Köszi.

Jack

jan. 2. Valami kerek, ll

Jó reggelt.

Gondolom ott is zord világ van. Nézek ki itt az ablakomon, köd, meg hó, itt meg a jó melegnek különös hangsúlyt ad, s ez jó. „rossz idő az ember fejében van" szoktam mondani. Egy ideje fent vagyok, s azon töprengek, hogy lehetne valami egyszerű dolgot összerakni neked, annak alapján, amit már tudok, sejtek rólad. Nem kérdezek, csak mondom a magamét, aztán majd valamit kezdesz vele. A legtöbb ember belülről irányított, - ez nem keverendő össze az introvertálttal – s nincs különösebb koncepciója, csak úgy él, s majd lesz valami. Ezen az sem változtat, hogy egyes pontokon konkrét vágyai vannak, célok, mondjuk, hogy vegyen egy jó cipőt, kabátot, fényképezőt, autót, házat. Legyen férje, felesége, gyereke, vagy az is mindegy. „minek feszengeni, erőlködni, agyalni, éjünk oszt kész". Persze semmi sincs teljesen elvágólag, csak a mondanivalóm kedvéért sarkítom ezt le. Ráadásul nincs semmilyen abszolút szabály arra nézve, mi a boldogság receptje, mindenki mástól üdvözül. Viszont mindenkire – elvileg, tetszik-nem tetszik, vonatkozik valami, ha nem is tudja...

Nos, én ebben más vagyok. Nem akartam én más lenni, de ez derült ki. Én valahogy „csináltam, s csinálom – is – ezt.

Az ember nem futhat el önmaga elől, utazhat, bulizhat, dolgozhat, mint egy őrült, vagy közönyt is színlelhet, a világ a fejünkben van. aki

erre nem jön rá, az rohangálhat, mint pók a falon, soha nem lesz neki – igazán – jó. Persze, el lehet lötyögni, az egy dolog. Elmentem körülnézni, s hatvannégy helyen laktam, tartósan, berendezkedve, azonosulva a dologgal, s arra jöttem már korán rá, kell egy otthon. Ami, egy ház, eddig nincs különösebb különbség, a világ ezen részén ez egy standard, meg még más. Kell egy érték, s hiedelem rendszer, tudás, műveltség, mert majd ez tesz képessé, hogy az életem élvezni tudjam, s boldog lehessek. Az emberben a képzelete, az „agya" Spiritje, ami a legnagyobb. Tudás, ismeretek nélkül elmenni romokat nézni fárasztó. A könyvtár, csak élére állított tárgyak tömkelege. Aki bőrkabátot megy venni Isztambulba, koktélt inni Egyiptomba, aki nem fogja föl a mélyebb értelmét az együttlétnek, az valójában szívatja önmagát, menekülne valami jobba, de mindig önmaga nihiljébe ütközik. Nagyon régen, még kölyök koromba rájöttem erre, s azóta semmi mást nem csinálok, mint tárgyakból, berendezésből, s ismeretekből próbálok egy Jó Világot összerakni magamnak, ill. Másoknak is, ha az jó neki. Ez meg is van, abban a helyzetben vagyok, hogy minden, amim van, lehetőséget ad arra, hogy élvezzem az életet. A képességeim, a tudásom, az ismereteim meg a tárgyaim, beleértve a házam is, ezt lehetővé teszik. Millió dologról van itt szó. Én nem gondolom, hogy ez az én dolgom az egyetlen és kizárólagos jó megoldás. Nem azért jó, mert annyira különleges. Azért jó, mert dolgok kapcsolódnak, tudom mi miért, hogyan kell csinálni, mert ezt nagyon következetesen, minden szerencse-balszerencse ellenére sikerült kemény munkával összeraknom. Az, ami elveszett, plédül az emberi közösségek nagy része, ahelyett lett más. Média, Internet, komfort, könyvek, filmek, zene, kocsi, ruha, cipő, elég jövedelem stb. Plusz, az alkotás feltételei, amitől a kör tényleg teljes lesz. Oda jutottam, hogy nem az a fontos, mekkora, hanem hogy kerek legyen. Integrált, úgy is mondhatnánk. S hát mégegy. Az, hogy sokrétű, ami majd biztos kiderül. Az Upanisádoktól az agykutatásig, a politikától a fafaragásig. Mindez jóindulattal, jószándékkal, s szeretettel körülvéve valaki másnak is jó lehetne. Ráadásul én egy adó típus vagyok, örülök, ha kapok valamit, de mégjobban, ha másnak öröm csillan fel a szemében.

Nos, ebben az egészben egy bibi van, az egyedül lét. A simogatás és társai, meg az a tény, hogy semmi sem létezik, ha nincs valami vele szemben. Minden valamihez képest van.

„venni, hogy adj,
Ez minden”
Ezzel a Dylan Thomas-i sorral zárom, s majd folytatjuk.
Jack

jan. 2. ll velem minden más.

írok, nem baj? Remélem nem...nem szeretek játszmázni, s ugyan felmerül, a forma mennyire meghatározó lehet, van, amikor minden azon múlik. sajnos alkati defektem van ezügyben, ráadásul felbátorít, hogy mintha te is ilyen kitárulkozó s türelmetlen lennél, s remélhetőleg megérted, elnézed, megbocsájtod. vagy inkább átnézel fölötte, s a tartalomra figyelsz.

annál is inkább fontos lehet ez, mert pont erről akarok beszélni. valami fontos dolog fogalmazódott meg bennem, ami már régóta itt lappang bennem, s most tőled! valahogy bekattant. először is azzal kezdeném, hogy mit érzek veled kapcsolatban, ami életfontosságúnak tűnik. úgy érzem, mintha inspirálnál - arra, hogy szárnyaljak. sok sok eleme van ennek, nem is biztos ezt most el tudom hirtelen mondani. de van erre idő, csak akarom, hogy tudd. egy pillanatra délután. amint újra olvastam a leveleid, a felcsapó lángoknál az jutott eszembe, "ugye ez nem csak valami szalmaláng? hirtelen jön, gyorsan múlik. de a gondolat úgy ahogy jött, el is röppent, mert a mélyebb kontextusban meg amit és ahogy reagálsz megértést empátiát, s szeretet sugároz, az meg csak úgy nincs, nem keletkezik abban, akiben nincs ezeknek meg a komoly ellenpárja, ami gazdag bensőre utal. az is eszembe jut, hogy ez az egész, ahogy rád zúdítom a dolgokat nem mindennapi, - finoman szólva. sűrűn eszembe is jut, le kéne lassulnom. ugyanakkor az a vágy sarkal, hogy jussunk már túl ezen a bemutatkozó népitoporgóson, didaktikus bénázáson, s legyünk együtt, s közelebb. egész életemben erre vágytam. arra, hogy valaki vegye már a lapot...!

s biztos ismered a "majdnem, de mégsem szituációkat, embereket, mikor azt hisszük, na, ez az! mert sok minden stimmel, de aztán kiderül, hogy pisze, csak a legfontosabb hiányzik. valami hiányzik. én egy amolyan lelkes állatfajta vagyok, s voltam mióta csak emlékszem dolgokra. s ó hányszor és hányszor esett meg, hogy csak néztek. volt, aki itt-ott-amott jött velem, s micsoda boldogság, felszabadulás sugárzott róluk. mutatták, s mondták is. s az igazság az, hogy nekem is jól esett. őket látni. csak nekem nem jött a dolog teljesen át. az a helyzet, hogy én mindennek tudok örülni. nem csak úgy, de nagyon. sokat gondolkoztam már miért. egyszer valami vizsgálaton azt mondták rólam, jó a probléma megoldó képességem. biztos így van. én inkább arra gondolok, hogy nekem ez feltett szándékom is, s igencsak kemény munka van mögötte. meg óriási felhalmozás. egyszer valaki ámulva nézett rám, mikor egy útszéli bolíviai zenekart hallatgattam elmélyülve. "fantasztikus, te mennyire tudsz lelkesedni", mondta. s igen, de nem vagyok hülyegyerek, naiv se, s el tudom mondani mi van a dolog mögött. például, hogy azt gondolom, hogy csudák csudája a bolíviai zene nekem nagyon hasonlít a görögre. na de az, hogy egy sokezer éves kultúrából jó zene jön az természetes. na de Bolívia? Lehet az Andok, meg a kondor teszi, egy égigérő hegynél is magasabban szálló madár. lehet, hogy az ütem, ami ugye ott van az "évszakokban, meg az összes emberi tevékenyégben az ártástól a párosodásig, ahogy ezt az Eliot a Négy Quartettben olyan zseniálisan elmeséli. a Bruegheli-i arány és bölcsesség, a nép öntudata. de beszélhetnék az egyik munkásom gyönyörű indián hercegnőjéről, aki úgy tudott átnéni rajtunk mintha üvegből lennénk. egy másik miért olyan lassú az indiai zene? miért olyan unalmas, nem történik semmi? mert ötezer év óta nézik a Gangeszt, s az úgy folyik. Vagy mi az improvizáció a jazzben? hát amikor nem lehetett kimondani, amit gondol az ember, akkor elkezdte, hogy bambalarubamba. ilyen egyszerű. széles körben elterjedt nézet, hogy az, ahol lakunk, az nem egy földrajzi hely, hanem egy filozófia. s mondták sokan, hogy márpedig ő nem élne itt, velem igen. meg azt is, hogy csak akkor jönnek kirán-

dulni, ha én is megyek, sőt, csak ha én vezetek. mondjuk Lengyelországba. meg ha én vigyázok a gyerekekre - míg ők síelnek. meg jó, csináljunk bulit, de én főzzek. Tényleg nem dicsekvésből mondom ezt, hiszen annyira nem érdekelt az egész, hogy - ahogy kezdtem, most, hatvanon túl esett le a tantusz. Nyilván arról is szó van, amit tudok, de arról is, hogy használom is. Azt persze tudom, hiszen sokszor megesett, hogy ki lehet a repülőből dobni a semmi közepén, s minden okés lesz. no de kit érdekel már ez manapság, minden sarkon vannak üzletek, ott a bankártya és kész. nincsenek, s nem is kellenek hősök. Nem a régi értelemben. De, amire rájöttem, hogy a szemléletemnek, a hozzáállásomnak mégiscsak van, lehet valami jelentősége, mert sok minden függ attól, hogyan nézzük. biztos van olyan élményed, hiszen pedagógus vagy. s a dolog lehet bármi, egy zeneszám, egy film, egy szimpla élmény. a leghíresebb példám a Rumival kapcsolatos. évszázadok óta! hallgatják a verseit, és hát soso. semmi semmivel. ez vonatkozik az itthoni fordításokra is. egész addig, míg jött egy Coleman Barks nevű pacák, s el nem kezdte fordítani. angolra. s jó ideje a Rumi lett Amerika legnépszerűbb, legnagyobb példányszámban kiadott költője! (nos, amúgy ez az ember felhatalmazott, hogy én meg az övé alapján magyarra fordítsam, sicc) valahol minden - fordítás. de vannak megfogadhatatlan dolgok, mint egy zenemű előadásánál, pedig megvan a kotta. Nos, valahova ide akarok kijukadni. Ha jó a közönség, ha jó az előadó, akkor megvalósul a mű. S ami ennek a lényeg, hogy it nem én vagyok a fontos, hanem mi. Lehet azt gondolod elszálltam, de hidd el nem. Alkati meg mindenféle egymásra találást sejtek, amiben az is benne van, hogy ahol nem tökéletes ott tudjuk pótolni, kiegészíteni. Te egy nyitott, lelkes, tündér vagy, s igazán „komoly férfiként” se tudom elképzelni, mi állhatna közénk. Mindenünk megvan hozzá. Kívül, belül, sőt, sőt. Azt gondolom, hogy bizonyos értelemben még csak nem is rajtunk múlik...ez valami sorszerűség. (racionálhatnám most itt az egészet, s meg is említem, csak hogy elhangozzon. Ne gondold naiv vagyok, annyira nem. Nem sokat tudok rólad, te se mindent rólam, van itt még sok részlet. De ellentétben azokkal, akiknek minden részlet

stimmel, tiszta, illeszkedik, nekünk nem az hanem a lényeg van meg. Azt meg sehol nem árulják, mondok erre egy példát, a kedvencem. Egyszer nagyon nagyon magányos és elesett voltam, egy öreg zsidó festőnő házában, a család hazaköltözött, én meg a munka miatt ott maradtam egyedül. Valami valami beépítést, csináltam neki lent Miamiban. Felfoghatatlan volt számomra, hogy én, aki annyira irtózom egyedül lenni, miért kerültem ebbe a helyzetbe. S észrevette, hogy el vagyok szontyolodva. S kérdi mi a baj? Felriadva a kómából kérdeztem, „nem értem, miért kell ennyit szenvedni..."

Hiszel te Istenben? Ia,..igen, azt hiszem. Akkor jó, akkor tudok rá válaszolni. s ezt már angolul mondom, hála az égnek biztos érted. Do you know what the real suffering is? Well, I can think of something..., but you tell me. The real suffering is, when a young couple wake up in the morning, without spirit in their soul. S még hozzátette. You suffer, becouse you are important, you have to learn. Somebody want you to learn...És bumm, olyan volt, mint a Mózesnek a csipkebokor, nem is tudom. Minden de minden, amit addig gondoltam, tudtam, hittem, véltem, megváltozott. Az egész világ fejetetejére állt. Jaaa!? Tehát ezért van? szóval én kaptam, én kiválasztott vagyok..., jó, az más, úgy egészen más, akkor jó. S azóta milliószor jutott már eszembe az a fiatal pár...

Már csupán, hála ennek a zord télnek, meg annak, amit csak egy Lorca képes megfogalmazni, át kell bújnunk a szivárvány alatt, ami ez a vers:

Gázel a kétségbeesett szerelemről
Azért nem jő a sűrű éj,
Hogy ne indulj te hozzám,
Hozzád se én.
De elmegyek,
Bár agyvelőm nap-skorpió eméssze meg.
De jössz te hozzám,
Ámbátor nyelved sós esőtől tapadós már,
Azért nem jó a nap, a fény,
Hogy ne indulj el te hozzám,

S hozzád se én.
De elmegyek,
Varangyoknak vetvén oda harapdált Szekfűmet.
De jősz te hozzám, a sötét zavaros csatornaiban úszván.
Azért nem jő a nappal sem az éj,
Hogy meghalj értem, rózsám,
S meghaljak érted én!
Jack

Jan. 5.Utolsó faszság megint egy barom nővel, van nekem más bajom is, mint…

Kész, ennek is vége. A hosszú, részletes leveleimre egyre pattogóbb baromságok jöttek, bármiféle normális válasz nélkül. Nos, én nem akarok csak az ölelkezés miatt, - ahogy ő képzeli – egy nőt. Na, nem, ez sose volt, most sincs így. S pillanatnyi hezitálás miatt írtam neki, hogy ennyi. Semmit nem akarok (tőle), s kösz eddig is. Elég lesz kiheverni ezt is. Tiszta hülye vagyok. Miközben itt van pár komoly dolog, a Jill, pl.

Menetek a Jillel Itt van, amit az Sandrának írtam erről, azaz levél jelről

Nem tudom, mi van vele, de most szedtem össze a garázs földjéről, ott feküdt a földön, s megint megütötte az arcát. szerencsére épp kint voltam én is fáért, s meghallottam a robajt. Másképp nem tudom meddig feküdt volna ott. azt mondja, nem iszik, nem is úgy néz ki, szerintem most meg gyógyszereket szed be. az előbb vittem neki kaját, azt mondta eszik s lefekszik. Beszéltem az évivel, s az az ötletem támadt, hogy valakit föl kell fogadni, aki ránéz, valahogy felügyel rá. az lenne a címszó, hogy bejárónő, akivel aztán kell beszélni, s elmondani, hogy valójában az a feladata, hogy ne engedje inni, illetve jelentse, ha valami nem stimmel. Úgy látom, hogy teljesen megbízhatatlan, s veszélyes, amit csinál. komolyan aggódom, hogy összetöri magát, meg fölgyújtja a házat magával együtt. kérdeztem mi van vele, de nem tud válaszolni, vagy nem akar. Az a személy egyfajta nyomást tenne rá, hogy nem azt csinál, amit akar, szerintem első lépésben ez is számítana. aztán meglátjuk mi lesz belőle. Arra gondoltam, hogy hárman, te én, meg az Hugi összedobjuk az illetőnek a

pénzét. Az Hugi azt mondta részéről oké, de én keressek valakit. Holnap elindulok. eszembe jutott a Mariska is, nem tudom. nekem tök normálisnak néz ki, végül is egy nő, egyszer már beszéltünk erről anyával is. amúgy a jó Zsuzsának takarít, nem tudom, ezt bírná e. Meglátom. Én nem bírom, azt viszont tudom, totál kész vagyok, remeg kezem-lábam. Mert nem kellett belemennem pl. ebbe a témába ezzel a nővel. De megtettem volna, ha olyan. De már az első fényképe után bizonytalanság volt bennem, hogy jajj. De volt egy másik képe, azon helyes volt. amitől persze az első nem lett szép. Aztán jöttek végeérhetetlen s teljesen idióta emailek, telefonok, amit én fizettem. S semmi. Mint egy fás karalábé. Ez a nő kefélni akar, vagy mi. De nem értem, ilyen pasi biztos van elég. Hát persze, fancy is legyen. No, nem. Egy rámenős, bunkó nő, aki még össze-visszahazudozott is, a legutolsó, ami kell. Ennek is vége, nem érdemes vele több időt tölteni. Össze kell szednem magam. Végül is jó ez így, pikk-pakk- pukk, vége. Megint bejött ez az önszabályozás dolog. Mikor a barmok önmagukat szüntetik meg. Ez jó.

2013 első félév

Kedves Márti, Köszönöm a választ, örülök, nem Imolának hívnak.

Ez valami ismerkedési név lett, minden második nőt „így hívnak". Sejtettem, hogy olyan lehetsz, persze még sok mindent nem tudok, de amit mondtál, fontos, s jó is. Valójában nem így írok, csak most valahogy kicsit besétáltam, ebben a témában – mondjak valamit magamról. A „lényeget". S persze még mindig nem tudom elég röviden, tömören. Lehet nem is érdekel – nem szeretek magamról ennyit beszélni. De valaki honnan tudja, ha nem tudja? Egy pillanat alatt félre lehet csúszni, s kész. Valaki totál hamis következtetést von le. Még így is. Biztos, ha valami egyszerűbb szerkezet lennék, könnyebb lenne. Lassan hét éve elváltam, s próbálkoztam itt is ott is, szörnyű. Sokszor azt gondolom, hogy azokkal, amit magamról írtam, - ez képtelenség. Az érdeklődési köröm, az alkatom, ilyenek. A helyesírás ellenőrzéshez se, meg más stilisztikai dologhoz sincs türelmem. Nem ebben a témában. S ezért elnézést. Van ennek a történetnek még más oldala is, ha kíváncsi vagy rá, tudok még bőven küldeni. De van jó pár ezer

oldal Amerikáról, meg minden nyavalyáról. Valójában ezen dolgozom. Próbálok valamit kihozni belőle.

Márti második levele

A per pill. helyzet(em)az /magyarázom a ráérős semmittevésemet és buzgó levelezésimet/, hogy a mínuszos hónapokban most fájó szívvel magára hagytam a vidéki otthonomat/kutyát, cicát elköltöztetem/és én beköltözöm a meleg, kényelmes városi lakásomba. Persze alig várom, hogy pár naponta kinézzek(20km), iszonyú honvágyam van. A karácsonyt is ott töltöttük. Itt, egy 3.emeleti modern lakásban úgy érzem magamat, mint egy hotelben. Ez a kétlakiság, gyökértelenség csak levegőben lógás. Így időm van, mint a pelyva, netezek, olvasok, meditálok és fantáziálok, jövőt tervezek.
Más. Érdekes, amit az Imola névről írsz. Azt gondoltam, egyedi (bár eszembe sem az lenni, mert annyira távol áll tőlem-nomen est ómen, de ijesztő, hogy mennyire nem tudja az ember kivonni magát a mindenkori trendből, indirekt módon, tudattalanul hatnak a divatáramlatok, ideák, korjellemzők, eszmék. DE végül is mi értelme harcolni ellene? Most és ennek a kornak, társadalomnak vagyok a része, nyilván magamon, kívül is és belül is, a lelkemben, tudatómban, minden porcikámban képviselem azt, max. színezem némi egyedivel.

Bonyolult az ember és olyan fantasztikus megismerni önmagunkon kívül másokat is. A világ legcsodálatosabb érzése az, amikor találunk valakit, aki őszintén kíváncsi ránk, akinek megmutathatjuk a teljes valónkat, minden értékünket, hibánkat, egyediségünket, egyszeri és megismételhetetlen lényünket. Ezért nem elegendő az a néhány paraméter magunkról és igazad van, sokszor tévútra visznek a megfogalmazásokén is sokszor egy félmondatból ítélek, annak ellenére, hogy igyekszem előítéletmentes lenni, de csak olyan társat szeretnék, akivel igazán jól érzem magamat, aki érdekel, akit becsülök. A gyerekeim szerint én mindig csak az extra "alakokat “keresem, nem, nem így van, azt keresem, aki bennem találja meg azt, akit keres. Nőshez már sok mára. Üdv. Márti

Jöhet a folyt.

Az én levelem
?????

Márti harmadik levele

Jól be tetszik kavarni a napomba-mivel fel-felbukkannak megjegyzéseid, mondataid, amelyekkel nem, vagy csak részben értek egyet és vitáznék, így azonban csak magammal vitatom meg ezeket. Elkezdtem listázni, no nem írásban! a poz. És negatív benyomásaimat, aztán rájöttemhez nem fair, és ne rögzüljön ez így, mert rengeteg félrehallás, téves értelmezés lehet. Különben is egészében, összességében kell látni a világot és a gyarló embert.

Ez az, ami engem veled kapcsolatban. leginkább zavar: te kifaragtál, megalkottál képzeletben egy öntőformát az általad óhajtott társról és abba próbálod(logikával) beletuszkolni a másik nemet. Kitételed, hogy független, önálló egzisztenciával rendelkező szabad ember legyen, DE elvárod, hogy ugyanolyan érdeklődési legyen, mint te-és emellett egy szóval sem érdeklődsz a másik igényéről. Mintha csakis terólad szólna a dolog. Bár, megengedem, hogy itt csak időbeli elcsúszásról van szó, először te és utána én kerülök porondra, nem tudom.

Nálam valahogy másként működnek ezek a dolgokén pár paraméterből gondolom, hogy érdemes-e foglalkozni a klienssel, azután beszélgetünk (fix kőbe vésett elvárásaim nincsenek, inkább csak azt biztos, hogy. mit NEM akarok) ha megy tovább a buli, akkor jön a személyes facér to facér találkozás. Na ez a döntő. Az első 7 másodpercben eldől, hogy számomra van-e tovább vagy sem. A női agyat akarod vizsgálni, nem? Nos, itt nincs logika. Pusztán érzéki, érzelmi benyomások, impressziók. És ettől kezdve már csak az hajt, hogy minél többet megismerjek belőle, róla és minél többet átadjak magamból és várjak arra a fantasztikus érzésre, ami röviden és egyszerűen a szerelmet jelenti.

Summa summarum talán azért vetettem ezt felmért nekem is nehezen megy empatikusan, toleránsan és őszinte nyitottsággal elfogadni a másikat olyannak, amilyen és annak szeretni, amilyen. Ergo ez olyan összetett téma, hogy racionálisan nem lehet megoldani, még

akkor sem, ha a magunk korabelieknek már világnyi tapasztalata van e téren is. Kicsit zavar az is, hogy vannak némi nemi előítéleteid is. Amik, bevallom helytállóak, de mégis!

Légyszi, ne vonj engem egy kalap alá más nőkkel. Én én vagyok, slussz, még ha béna is a komputerrel, és nem tudja a leszakadt lámpát megjavítani, nem vezet dinamikusan, és fogalma sincs, mikor melyik számlát nem fizette be. DE! Nem sárkány, nem parancsolgató (kedves, bár néha csipkelődő és kicsit gúnyolódó), mindig nyugodt, figyelmes és ambiciózus, blablabla...Most mára elég, ráadásul kiakadt az internet is, ez a mobil nem valami stabil.

Estére összeeszkábálom a skype-ot is hátha működik.

Üdv. M.

Az én levelem

??????

Márti levele

DE, lehetne csak úgy-félreértések, túlmagyarázások, extrák, intők, föl s le, alá, ki, be, szét, össze vissza nélkül. Jószándék, bizalom és more or less azonos cél. Skype-on leszek, kicsit beszélhetünk ott.

M.

Az én válaszom Márti levele - helyzet kezd feszültté válni

te mondád, hogy be kell tartani a Szentháromságot. Ráció, emóció, instikció-most meg benne vagy a slamaszban. Sőt, mi több: engem is belepörgetsz és eddig tudtam mi van, most meg tiszta homály borítja a horizontot. Én egyszerűen (bármennyire is nem viseled el a primitívséget) csak szívesen megismertelek volna, érdekelsz. Te bonyolítod-de miért is?

Az én válaszom

?????

A Márti levele a pucér lemeztelenített igazság az, hogy az embernek, akár ffi akár nő az Istenadta,

biztonságra, meleg ölelésre, elfogadásra van szüksége-ez az alap, csak ezen stabilan állva tud elrugaszkodni és szárnyaltié nélkül összedől a kártyavár, akármiféle éles logikával is lett felépítve.

A bibi csak az, hogy azokat az ölelő karokat találd meg, amelyek elejitől rád vannak szabva. A pont jó a jó.

az én válaszom
????

Márti utolsó előtti levele

nem, te mondd meg mit akarsz és mondom a nemet vagy igent
az én válaszom, itt a vége, fuss el véle
itt egyszerűbb
16:22 azt, hogy tisztázd magadban, mitől félsz jobban: attól-elhagy várasz valamit és csalódni fogsz, vagy attól, hogy nem és akkor új idők jönnek. Vagy hagyod megválaszolatlan? :-/

Az én válaszom vége a Mártinak

Sajnálom, másra számítottam.
S még egy a szegény frusztrált nőtől, belekeveredett
Sajnálom, másra számítottam.
Semmi személyes, titkárnő kell, egy hirdetés ide

jan. 15. megrémisztett a levele, pedig nem vagyok egy ijedős fajta.... Aml

Kedves Jack,
Még emésztem az írottakat! Megrémiszt, pedig nem vagyok egy ijedős fajta.
A Broadway-ról írt emlék leírása tetszett és én is visszagondoltam arra az időre, amikor mi érkeztünk meg, az első benyomásokra. Én a szüleimmel mentem ki Ausztrián keresztül 1969-ben, jóval korábban, mint maguk. 18 évesen könnyen beilleszkedtem az ottani életritmusba és a fő feladatom a tanulás volt. Az új élmények természetesen magukkal ragadtak, hisz annyira más volt az a világ. New Yorkból csak a reptérre és a krokodilra emlékszem, amivel átvittek bennünket egy másik reptérre, hisz mi Clevelandba, édesapám barátjához mentünk. Ott másfél évet jártam középiskolába, majd főiskolára, ahol computer programozást és adatkezelést tanultam. Az iskola befejezése után jó munkát kaptam és 78-ig. Clevelandban éltem. 7-ben mentem férjhez egy magyar sráchoz, akivel végül is 27 évig voltunk együtt. A szüleim 98-ban jöttek haza és miután elváltam,

úgy gondoltam, hogy a szüleim közelében szeretnék lenni és ekkor döntöttem úgy, hogy haza jövök. Nem bántam megtaláltam egy klassz munkát, ahol nem is annyira sokat dolgoztam, mint inkább rengeteg időt töltöttem. Változatos volt és az angol nyelvtudásom mindig jól jött. Sajnos itthon a politika szelei senkit nem kímélnek és a főnökömet menesztették. Az új bagázs nekem nem jött be és ők sem láttak szívesen. Így megegyeztünk és én távoztam tavaly áprilisban. Édesapám 2008-ban, Édesanyám tavaly nyáron haltak meg, így egyedül maradtam. Még az sincs kizárva, hogy visszamegyek az USA-ba. Nem tudom. Itt még vannak elintézetlen ügyeim, s mivel a rokonságom is elég nagy, ez még gondolkodásra késztet. Hát ennyit magamról. A skype-t nem tudom használni, mert mobil internetem van és nem elég a lefedettség. A T-Home pedig nem tud vonalat biztosítani a nethez. Így maradunk e-mail levelezésben, ha ez megfelel. Üdv,

Annamari

jan. 16. a jó regény és a vízi sízés levél amnek

Egy jó regényt megírni, azért nem hétköznapi dolog. elkezdeni olyan, mint vízi sízni…

S azon gondolkoztam, hogy milyen példát tudnék találni arra, amivel ábrázolni tudnám, hogy én hol tartok ebben, illetve mi kellene nekem ahhoz, hogy kellő tudatállapotba kerüljek. S ekkor a vízi sízés jutott eszembe.

Röviden:

Egyetlen egyszer életemben alkalmam volt ezt kipróbálni. Volt egy motorcsónakunk, vízisí, s egy szép tó valahol South Karolinában. Az ember nyakig van a vízben, lábán a dolog, s várja, a csónak vezetője elkezdje húzni. Lassan, hogy ki tudjon emelkedni, egész a víz tetejéig, s aztán majd igyekszik megállni – valahogy. S minden simán ment, elsőre sikerült. Kicsit bizonytalankodtam, amit a vezető félreértett, holott csak kellett volna folytatni a vontatásom. De lelassított, ettől kb. Derékig lemerültem, s akkor megint gázt adott. Nos, hogy ne a fejem legyen elől, s alakuljak át víz alatti emberrakétává, ösztönösen

hátra dőltem. de ettől se lett jobb. Mert az összes létező nyílásomon ezerrel be, majd az orromon s fülemen keresztül meg hatalmas nyomással kiáramlott a víz. Úgy éreztem, mintha ki akarnák mosni az agyamat. A vezető látva, ahogy magam előtt tolom az egész tavat, újra megállt. S akkor mondtam neki, hogy ezt ne, nem lehet közben megállni, s hirtelen újra, teljes gázzal vontatni. Egyenletesen.

S a következő alkalommal sikerült is. Nemsokára ide-oda cikáztam a kötélen, mint egy vízi balerina.

Nos, a példával azt akarom illusztrálni, hogy mire is van, lenne szükségem.

Hatvan elmúltam, s ez az első alkalom, hogy a valóságban elkezdtem „írni", ill. Azzal foglalkozni.

S kiderült, hogy hiába töprengtem én évtizedeken keresztül, ez most itt más. S vagy a csillagközi űrből láttam az egészet, vagy egy centiről a bálna oldalát, s fogalmam se volt mi a fene is az. Nem kell nekem helyettem megoldani ezt. Sőt. Még egy profi írót se szeretnék hallani. Az lenne a jó, ha volna egy médium, aki meghallgatna, akinek „kibeszélhetném" magam, tisztázhatnám magam előtt mi is van, mit is akarok. S majd mikor ez letisztult, még egyszer hangsúlyozom, azzal, hogy én végig megyek rajta, majd amikor ez valamiféle renddé, struktúrává, vázzá áll össze, akkor kéne valami segítség, az, amiről már beszéltem. Ráadásul ez nem csak a formára, de a tartalomra is igaz. Kellene valaki, még az se baj, ha egy szót sem szól, csak éljen, akinek beszélhetek. Akivel, akinek, mintha egy tükör lenne beszélhetnék, s persze, egy kicsivel több, mert közben én azt pontosan tudom, hogy ez az az ismeretlen, ami kint van, az olvasó. Akinek meg kell felelnem. Ez a minimum, azt fogalmaztam itt meg. Természetesen lehet ennél több, ha van erre kedv, akármi. De én már ettől a lehetőségtől is boldog lennék. Már felmerült, hogy beszélhetnék egy fához is, de az azért mégiscsak groteszk lenne. Szóval, valahol meg vagyok győződve, hogy ha valaki erre képes lenne, ettől felkerülhetnék a víz felszínére, s onnantól már siklanék. Más. Az előbb voltam kint, nem esett se jég, se hó, s még mindig olvad. Úgyhogy megyek Boglárra. Kb. kilenckor indulok. Ha közben felhív, akkor el tudnék

egy kis időre ugrani, s találkozhatnánk valahol. Ami önnek jó, nekem mindegy. Ha nem, hát nem. Elnézést kérek, amiért ezt ennyire erőltetem, de nekem ez a világon a legfontosabb. Meg tudom érteni, ha másnak nem, nem sértődők meg, sőt. A legrosszabb, ha nem tudom mi van, rosszabb, mint a nincs. Mert akkor tudom, valami mást kell kitalálnom. Tényleg nem akarok erőszakoskodni, s bocsásson meg, ha úgy érzi.

Jack

Jan. 16. Egy nappal a havazás előtt meglátogattam am-et

Hát, olyan rendeske. Amerikai ház. Kávé. Én beszéltem, jó sokat. Valójában megegyeztünk, csináljuk, segít. De bizonytalan vagyok, mindenben. Azt mondta, sok az energiája. De mindenben nagyon óvatos volt, s fogalmam sincs mi lesz ebből. Meddig, mennyire, mi. Éjjel elszállt az agyam, megannyi millió lehetősége látok ebben. Jókat. Aztán nappal mindenféle kétségek kezdenek előjönni. Amit majd próbálok itt megfogalmazni.

Ez a nő, vagy kell egy másik?

Mindenesetre minden nap próbálok előbbre jutni. Majdnem egész délelőtt aludtam, hagytam az agyam hagy regeneráljon. Elég gyorsan meg is történt. Fogalmam sincs mit fog válaszolni. Éjjel fél méteres hó esett, de van itthon bőven mindenem, s kész. Valahogy dűlőre kéne jutni, vagy erre, vagy arra. Csináltattam egy bankfiókot, hogy tudjak némbert kérésein, ha úgy jön ki. De majd csak két hét múlva jön meg, s különben is várni kell. Nagyon nem vagyok oda nőtől, de eszembe jutott milyen rugalmas szoktam volt lenni, s ha szeret? Ha képes szeretni, mindent el tudok képzelni. Adott apró, alig látható jeleket, remélem nem értem félre. iszonyú óvatos, nem tudok rajta eligazodni. Műveltsége semmi, mondta is. Azt se tudom, tetszem e neki. Mintha meg lenne ijedve. Pedig ez még csak a kezdet. Nem olyan messze lakik, de én biztos feszengenék az ő házába, ő meg itt. De semmit nem lehet tudni. Az biztos, hogy nem egy túl lelkes fajta, s engem meg mintha csak egy hőbörödött alaknak néz. Valami egyszerűbb szerkezetre gondolt, ha egyáltalán. Izgathatja a sokszínűségem, de fél is tőle. Pontosan nem tudom – még, mi is van a háttérben.

Igyekszem kiugratni a kisnyuszikát, ez sikerült is az utóbbi napokban, hetekben. Van valami nő, aki tetszik, de kéne vele dumálni, vagy mi, kicsit olyan cigányos formája van, de jó. S humán beállítottságú, s fiatal. Ami pisze semmit nem jelent, s ez is lehet tök hülye. A józan és Annamari mellett szól, már is kezdem megszokni a nevét. S ott volt a Erna, egy szépség, s micsoda egy agyament lotyó. A legnagyobb kérdés, a szex mellett persze az, mit képes felfogni és elviselni az írásaimból, ha elkezd értetlenkedni, meg finnyáskodik, akkor annyi. Akkor nincs miért kitartani mellette. Szóval, még mindig itt vagyok a bizonytalanságan. S jó marha hidegek jönnek, de ez is mindegy. Írnom kéne, de addig nem fogok tudni, amíg nem jutok ebben a kérdésben dűlőre. Éjjel nappal ezen tökölök. Küldtem neki egy csomó mindent. Az Sandrának is elküldtem a monológját, kíváncsi vagyok. Mindig megállapítom, hogy a rohadt életbe, nekem írnom kéne. S Isten kegyeméből fogok is. Megint egy éjszaka közeleg, a francba.

Jan. 17. Lam. Irányváltás? és igazodás?

Mióta hazajöttem tőle más időszámítás van.

Más?

Nem tudom mivel kezdjem. Szeretném azt hinni, tényleg így van, aztán felmerül: biztos így van?

S nem lehet tudni. Miközben jó lenne erről a holtpontról kimozdulni, ahol már körbejárássá zsugorodott minden.

Oda jutottam, - ahogy erre utaltam is nálad, - hogy minden mást fel kell adnom, s ha tetszik, ha nem, nekiállni a technikai problémáknak, s átrágni magam rajta. Ennek megvannak a lépései, úgy nagyjából lehet mindent látni. Aztán jött az, hogy jelentkeztél, válaszoltál, találkoztunk, s mondtad segítesz. S tegnap éjjel már beindult a fejemben a verkli, s erre a biztonságosnak vélt helyzetre alapítva el is kezdtem „szárnyalni”, s ezer irányba megindult valami. S aztán délelőtt az jutott eszembe, hogy na dehát nem is ismerlek, te se engem, s nem is tudod mi is ez az egész, mire vállalkozol.

Ugyan, mondtál nekem bíztató dolgokat, s lehet egyszerűbben kéne erre gondolnom, s elinni, s elfogadni. Itt fontos megjegyezni, hogy ha

te nem csinálod, akkor nekem kell. Anélkül nem tudok tovább lépni, előbb rendet kell rakni. De más dolog ezzel foglalkozni, meg más dolog azzal, hogy neked áttekinthetővé tenni. Persze egy nap telt el, ami nekem egy évszázadnak tűnik, s lehet kicsit türelmesebbnek kéne lennem, s nem hisztériázni máris. Lehet. S itt van ez a tél, a hó, a távolság, ami nem nagy, de mégis van, meg ezek a technikai problémák, főleg a skype. Itt meg is kérdezném, ez egyáltalán nem megy, vagy csak fizetni kellene érte? Ha az utóbbi, akkor mennyi? Aztán biztos jó lenne még valamit tudni a motivációdról, amit tudsz, meg amit ki lehetne következtetni abból, amit tudok rólad. Mint már mondtam, adtál némi betekintést, de segítene több lábon állni. Nos függetlenül, hogy most én itt miket mondok, írok, én is azt gondom, hogy azért ehhez kicsivel több idő, s türelem kell, úgyhogy nem kell okvetlenül kötelezőnek venni az elvárásaimat. Reagálni se kel rá, ha bizonytalan vagy vele. Bármilyen segítséghez nekem kell előkészíteni a dolgot

Nagy valószínűséggel nekem kell egy csomóm mindent előkészítenem, érthetővé tennem, rendszereznem, s akkor te is többet fogsz tudni mondani. Ezért aztán át is váltanék valami másra, lehet többre megyünk vele.

A narrációról:

Lenne egy fő narrátor, aki kívülről látja a cselekményt, s ő meséli mi történik „azokkal". A szereplőkkel, meg egyébként is, a környezetükben, s különböző utalásokkal. Amikor nem ilyen általános a történet, akkor egyes szám harmadik személyben beszélne az épen soron lévő valaki. Ez lehetek én, vagy bárki. Ugyanakkor bizonyos pontokon ez a szereplő átvált belső monológra, s onnantól kezdve csak ő „mondja a magáét. Aztán van, amit már említettem, mikor – többnyire párbeszédes formában, valaki valakinek mesél. Mindez azt jelenti, hogy egy csomó mindent, ami már jó, vagy ki lesz választva, mint használható át kell íri. Egyes szám első személyből, egyes szám harmadikba, pl. Tehát mintha a Broadway nem úgy lenne leírva, ahogy én látom, hanem ahogy „ő" látja. Viszont még egyszer – bizonyos pontjain a helyzetnek lehet átvált egyes szám egyesre, „én" -re, főleg

olyankor, mikor elmélyedünk valamiben. Nos, mindegyikre küldök majd egy – egy példát.

Megint váltok.

Béna szerelmi próbálkozás egy fás nővel

Nem tudom, pl. mennyi a tűrőképességed. A környezetedből nem okvetlenül lehet következtetni erre, s például más és más környezetben ez kiderülhet, mondjuk, mit gondolsz arról, ami itt nálam van. számok, számítógép adatok, azok nem morális problémák. Azok nem érintik az embert, nem kell semmilyen összehasonlítást tenni, meg ilyenek. Azt mondtam, én nem akarok tanítani senkit. De ez itt elkerülhetetlen, s kérdés az, te akarsz, szeretnél tanulni, érdekel? Persze enélkül is lehet, hasonlattal élve, mintha valami munkatársi viszony lenne, ahol mondjuk, bele kell menni a kollega, vagy a főnök hülyeségébe. Nem biztos egyetértünk, de ez van. Vagy, én elég rugalmas vagyok, tovább megyünk. Vagy, egyszerűen csak azt mondjuk, „meglátjuk". Ez nekem elég nehéz, szeretem tudni az irányt. De tudom, s elfogadom, - ha kell – nem mindenki így fogja fel, mondjuk a nők nagy része. Például szándékosan! a bemutatkozásomban több minden volt. Az angol, Amerika, de volt ott más is. Volt az a reneszánsz dolog, ami félreérthető, mert sokan az „újat" ragadják meg benne, holott én nem arra céloztam. Hanem a sokféleségre, összetettségre. Aztán ott volta Rumi idézet, amit sokan meg se néztek, mármint a klipet, pedig fontos. A szövegre meg senki sem mondott soha semmit, azaz az új, „színes életre" való hajlamra, eltökéltségre. Érdeme kicsit elmélyülni benne.... A harmadik, a kis zeneszám a Devendrától egy személyes dolog volt, a legegyszerűbb és legszebb kifejezése egy férfi nő utáni vágyakozásának. Mit szeretnék én veled...Nos, erről sem tettél említést. Egyébként az a megérzésem, hogy majd mindenki tudja és vágyik is rá, sejti miről van itt szó, csak nincs is tapasztalata arra, hogy miként lehet odajutni. S persze kishitűség, csak azt nem tudom mi itt a veszni való? Tisztában vagyok vele, hogy ez nem könnyű. De megmondom őszintén nem értem. Nem értem, miért nem lehet egy ilyen esetben, ami fontos, nem? leküzdeni a gátlásokat. Ha én letudtam, s képes voltam így megtenni az első lépést,

kitárulkozni ki, milyen vagyok, mit akarok, akkor élni ezzel a lehetőséggel, mert nyilvánvalóan itt nincs mit, s ki előtt szégyenkezni. Az egész után még a bizalmatlanságot is indokolatlannak tartom, mert azért az csak nem véletlen, ha valaki ilyent mond magáról, bunkó szerintem erre nem is képes. Vagy, valaki csak sejt valamit, de bizonytalan. Azt hiszem, hogy sok nő vissza is hőkölt ettől, csupán egy pár reagált úgy, mint akiben valami visszhangot keltett, nyilván mert olyan, s igénye is lenne rá. De a ráhangolódástól még nem oldódik meg minden, a megfelelésnek még ezer oldala lehet. Többnyire valami alacsony spiritű igény van, amit azért nem értek. Valószínű a legtöbben séta, társalkodó, tévénéző, evő, ivó, főző, tánc, netán sexpartnert keresnek, s nem vágynak már, egy komplexebb dologra, sőt, az ellenkezőjére. Holott a világban milliónyi felfedezendő szépség van, s mindezt nem csak önmagáért, hanem saját emberi kiteljesedéséért is tenné. Meg mert eddig nem volt rá lehetőség, ez is gyönyörűen benne van a Rumi versben, ahogy elrohantunk dolgok mellett...Miközben iszonyúan föl tudnak háborodni a pacákok primitívségén. Szóval nem értem. De oké, lehet az, amit én mutattam, egyszerűen csak túl sok. Nem vagyunk egyformák. Nos, feltételezem, hogy sok minden van a háttérben, s ez természetes. Próbálok kicsit előre menni hátha segít. Szeretném mondani, hogy velem mindenről lehet beszélni, tényleg. Ez nem jelenti, hogy nincs saját meggyőződésem, ízlésem, minden mindegy, meg ilyenek. De ettől még lehet, s az semmi esetre nem a szándékom, hogy bármivel visszaéljek. Nem ártatlan áldozatokra vadászok, hanem – legalább valamilyen szinten, - társat keresek. A következőket se nagyképűségből mondom, csak hogy elhangozzon, s tudjál róla. Úgy tűnik, hogy engem lehet szeretni, ezzel soha nem volt probléma. Elég különböző emberekkel ez megesett, talán ennyi elég, nem részletezem. Valójában soha senkivel nem vesztem össze, soha nem maradt semmilyen balhé, de még igazán rossz szájíz se a dolog után. Egyszerűen csak el se kezdődött, vagy csak vége lett, de nem személyes okból. De oké, beszélni sem kell, van, aki idegenkedik ettől. Megint, én itt csak felajánlom a dolgot. Van néhány szám, ami midénél jobban ki tudja fejezni a dolgokat, s szívesen küldenék

ezekből. Ilyen pl. a Keep Talking c. Pink Floyd szám. Elküldöm a szövegét, meg a linket, ha van lehetőség rá, hallgasd meg. Vagy fejhallgatóval, vagy ha van jó hangszóród, azzal. A fordítás elég nyers, de te helyre tudod rakni. Erről is beszéltem föntebb. Nos, lehet ez minden nem kell, de alkalmat próbálok teremteni, hogy ha van kedved, tudják valamiről beszélni. Majd nyilván kialakul valami közöttünk, s akkor ezek a kérdések már fölöslegessé válnak. S az utolsó: Az, amiről én írok, egy bizalmas dolog, az én életem. S olyan nagyon nem félek, nincs mitől, de mégis, a józan ész azt súgja, csak kéne tudnom valamit arról, aki elé tárom. Küldöm a példákat. Nos, ennyi most. Ha bármivel kapcsolatban probléma van, legjobb, ha mondod. Kevésbé bánt, mint a bizonytalanság.

Jack

január. 19. Pad alatt egy zsákutcában döntenem kell, a nők, vagy az írás, s abbahagyni ezt a pina ügyet

nos, ha sokáig így, ezzel folytatom, be fogok golyózni.

Ha nem tudok dűlőre jutni a maximalizmusommal, s nőt is akarok meg írni is. S olyan nőt, aki jó, meg még segít is. S hiába minden szent elhatározás, összeszorított fogú eltökéltség, hogy már mindegy, ki, lehet ronda is, buta is, műveletlen is, csak valahogy legyen.

Annamari nem válaszol. Nyilvánvalóan besétált attól, amit küldtem neki. Még lehet vár, nem akar megbántani, illetve nem akarja szégyenszemre és nyilvánosan beismerni ez neki nem megy, vagy nem tetszik neki. Végül is volt már rá példa, mennyire lehet ez visszataszító, volt olyan nő, aki egyenesen s frappánsan lehúzta a rolót. Egy még le is tiltott, holott semmit nem mondtam neki. S hát kezdek paranoid lenni. Kényszeresen vizslatom az emaileket, írt e valaki, am. Helyett. S persze nyilvánvaló, hogy micsoda óriási vágy él bennem valakire. Valaki mondhatná oké, öcsém, akkor miért nem azt csinálod? Ráadásul ez nem is olyan egyszerű. Tehát álmodozom, hülyeség az egész. A Jillel, amennyi pénzem van, az itteni nem túl tökéletes körülményekkel, elég nehezen eladható ez az egész. Ha csak valami csoda nem történik. Tehát innentől fogva egy addikt vagyok, aki minden pénzét (én az időmet) eljátszom a félkarú rablón. Remélve, hogy „na majd most” jön ki a nyerő szám. Ez az egész annál fogva

még ijesztőbb, hogy igazándiból mindig ellen tudtam az e fajta baromságoknak állni. Úgyhogy nagyon gyanús, hogy átléptem a szenilitásnak egy veszélyes pontját. Miközben valójában jó is, hogy nem bukkant máris föl valaki, met lehet máris valami visszafordíthatatlan baromságba mentem volna bele. Mint az Pacukával, pedig – emlékszünk, hogy megfogadtuk, kész, ez volt az utolsó. Második napja, hogy nem ír ez a nő, semmit. s szép lassan fordul bennem a dolog, távolodik, a képes vagyok arra gondolni, hogy lesz, ami lesz. Lehet, jól csinálja, lehet jó, nem lett, akar lenni a nőm, s még mindig megmaradhat „titkárnőnek". Nem tudom, hogy. Én nem fogom elküldeni az írásaimat neki minden elkötelezettség vállalása nélkül. Egy biztos, ennél idegesítőbb dolgot keveset csináltam életemben, mint erről – így – beszélni. Pedig maga a téma megírandó, mert pont itt van a tanulság. Ezt az egész – elbaszott – női hozzá állást el kell mesélni. De nem most. Most vissza kell térnem a mű írásához, s ott kialakítanom valami olyan állapotot, ami kellemes, ami működik, különben végem. Ráadásul ezt érzem. Nincs kiút ebből. Ez a végzetem.

Ez a sok konfliktus – hányadik nő, pár hét alatt?

remélem jó valamire. Lassan körvonalazódik mi is az, amit akarok, szeretnék, tudok, s vagyok képes csinálni. A többi mind bullshit. Álmodoztam erről, milyen jó volt, a vágy, s most itt van. de nem létezik, nincs egy olyan út, mikor ez jó. Érzem, tudom. Csak ezt a szélkakaskodást kell befejeznem. Kb. Harminc öt féle külső és belső azonosulást tettem, sokszor száznyolcvan fokos fordulatokkal. S lehet, még az is bejöhet, hogy valami akkor sikerül, mikor az ember nem erőlteti, hagyja. Feltétlenül persze nem hiszünk ebben, pedig ez is létezik. Könnyedén, mintha hülyék lennénk, úgy kell csinálnunk. Ez alatt az idő alatt persze oda-vissza átgondoltam ezer és ezer apró részletet a múltból, a nőkkel. S fontos elemekkel, tanulságokkal, megértésekkel bővült az egész, tehát ez se volt rossz, hiábavaló. Úgy látszik, azért még mindig él bennem a dolgokban meglátni a jót, s ez fontos. Itt hagyom abban.

Én

Egy jellemzés az Emmáról

egy hirtelen megőszült, lófejű, hízásnak indult zsidó pszichológusnő, aki nem tud vezetni, nincs autója, megsérült a térde, bedöglött a hűtőgépé, penészes a fala a világvégi nyaralójában, évek óta nem volt pasija, alig van jövedelme, soha nem fog nyugdíjat kapni, alagsorban lakik, nem ért semmihez, tele van gátlásokkal, akire rásóztak egy macskát, amit nem szeret, ragaszkodik a rohadt almáihoz, kertje van, de fogalma sincs a kertészkedésről, s leplezetlenül paranoid. egy exhibicionista szexológus volt az apja, akit az anyja utált, s akivel rettenetes kapcsolata volt, s aki évekig pálinkázta a Távoli madárház szerű nyaralócskájukban a szüleit, amíg aztán közös sírba el nem temette őket négyhónapos korában meghalt egy szem fia mellé, s akiknek egy távoli falu sírján ismeretlen, helyi jóemberek által ültetett kis rózsabokor nő. Ehhez a nőhöz megy most, aki megtalálta, s sokat sejtető rajongással reagált a társkeresőben lévő, amúgy nem túl könnyen értelmezhető bemutatkozására. Arra a néhány szándékosan rejtélyes sorra, ahol a Rumi versidézet az új életre való sóvárgásról, a Devendra Banhart szám a gyermekien tiszta kitárulkozásról, s a Varázshegyre való utalás a magasabb szellemi-lelki igényről sugározhatott annak, aki tudja miről is van szó. Szándékosan válogatta össze ezeket az utalásokat, mintegy szűrőként használva, gondolván, ha ezt valaki érti, akkor már van remény. Emma-Ilonka, van ilyen név? Van. Egy zsidó szexológus-doki lánya.

Levél Annamáriának, megint egy önéletrajz, részeletes, racionális

Nahát, most én is meglepődtem, de nagyon örülök, tényleg. Különösen annak, hogy kint élt, mert elkerülhetetlenül belekeveredtem ebbe a kettős világnézetbe, amit a kint élés okozott. Sok ember nem is érti, miről beszélek, ill. nem akarja, tudja. Akaratlanul meghatározza az emberek tudatát ez a keserves valóság, ami most itt van. amúgy se voltam soha egy negatív, kesergős, fajta, de mosta szakadék még nagyobb. Valójában gyerekkorom óta írni akarok, de ezt szabadon szerettem volna, nem megrendelésre, pénzért. Viszont soha senkitől nem kaptam semmit, úgyhogy neki kellett gyűr közöm, hogy megteremtsem azt a miliőt, amiben le tudok ülni. Fél évszázadomba került, mire eljutottam idáig, de megvan. Eredeti elképzelésem az volt, hogy

valami értelmiségi pálya kellene, s könyvtáros is lettem, mellette népművelő. De hiába volt minden lelemény, megfeszített munka, hamar kiderült, hogy ebből saját otthon, ház nem lesz. Gyermekeimre nézve felrémlett előttem saját, szó szerint nyomorúságos életem, s azt mondtam, na, ezt már nem! S annak ellenére, hogy úgy munkában, elismerésben, messze az átlag felett voltunk, azt vettem észre, hogy fejem egy üvegmennyezetbe ütközött. Úgyhogy egy három és egy ötéves gyerekkel nekivágtunk az Újvilágnak. Hogy majd összeszedjük a pénzt, hazajövünk, s minden jó lesz. Amúgy is mindig „Amerikáról álmodoztam, főleg irodalmi olvasmányaim hatására. Nyilvánvaló volt előttem, hogy a foglalkozásom majd semmire nem lesz jó, de mindig jó erőnlétem, bátorságom, s optimizmusommal fölfegyverkezve tele voltunk reménnyel. Közben egy pillanatra sem adtam föl művész álmom, csak félreraktam. New Yorkba kerültünk. A Francia Követség kulturális részlegében egy filarchivumot kezeltem. Minimál bérért. Ígérték, hogy majd évek alatt jobb lesz, de óriási konfliktuson keresztül visszamentem kétkezi munkásnak, oda, ahol kezdtem, s ahonnan kínnal, keservvel kikecmeregtem itthon. Egyszerűen úgy, mint ahogy az író létet nem voltam képes a „családra rakni," ezt sem. Harminchat éves voltam ekkor. Építőiparról beszélek. Már éppen kezdett beindulni a biznisz, mikor valaki a kaliforniai Montereybe csábított, munka, lakás, minden jónak látszott. Átköltöztünk, s kiderült semmi se úgy van. egy amerikai építési vállalkozóhoz mentem dolgozni, s lényegében kitanultam a szakma legfontosabb részét. Viszont Kalifornia egyszerűen csak túl drága volt, úgyhogy visszaköltöztünk a keleti partra. Először egy templomdíszítő munkáin dolgoztam, mint trimcarpenter, mikor jött a Hurrikán Hugó, Charlestonba. Hamarosan a polgármester családnak dolgoztam, lakó és ipari épületeken egyaránt, s addigra már, mint General contractor. Letettem a vizsgákat, jól kerestem, s vettünk egy házat. Igen ám, de kiderült, hogy az állami pénzekből az a munka is meg lett csinálva, ami normális időszakban évekig eltart. S egyszer csak ott tartottunk, hogy mindjárt elveszik a házunkat. S akkor egy másik Hurrikán jött, Floridába az Andrew. Életemben először különváltunk a

családtól, s innentől kezdve én Hurrikán vadász lettem. A Karinát kivéve mindegyiknél ott voltam. Sikerült is annyi pénzt összeszedni, hogy megvettük a házunkat itthon, s közel húsz év kemény munkájával sikerült korszerűsíteni, úgy ahogy. Minden évben nyáron és karácsony környékén hazajöttem, s mint egy hangya dolgoztam rajta.

Az eredeti elképzelésem az volt, hogy majd mindezt én, egyedül csinálom, a feleségem pedig nevelje a gyerekeket. Aztán az itthoni változásokkal már nem tudtunk lépést tartani, mindkét gyerekünk egyetemre járt, úgyhogy a feleségem is beállt mellém dolgozni. egy év után kiderült rákos. Egy évet adtak neki. S hazaköltözött. Azóta is él, de a rengeteg operáció, kezelések is annyira megviselték, hogy az egész nagy terv, életcél, élet, már nem érdekli, éppen csak el tudja látni magát. A falusi életért való rajongása teljesen elpárolgott, örökölt egy kis pénzt, s 2006-ban a városba költözött. Nemsokára el is váltunk, s én itt maradtam egyedül, mint egy holdkóros. Minden, amiért addig dolgoztam, éltem, összedőlt. Egy idő múlva elviselhetetlenné vált a magány, s nekiálltam egy társat keresni. Elmondhatatlan nehézségeket fölvállalva mindent megpróbáltam, de sajnos nem sikerült valakit találnom. Majdnem, de mégsem. S a végén úgy döntöttem, hogy oké, akkor egyedül maradok, s írok. mondanom se kell, milyen horror volt ez, mire idáig jutottam. Ráadásul a volt nejem kezdett leépülni, elfogyott a pénze, s visszakönyörögte magát. Azóta is itt él, különválasztottuk a házat, szerencsére elég nagy ehhez. Teljesen külön élünk, lényegében köszönőviszony van csak közöttünk. Én nagyon reménykedtem, hogy „cserébe „a négy évtizedes gondoskodásomért, áldozatomért, majd segíteni fog nekem az írásban. Már közel húsz éve be akartam fejezni a munkát, s leülni. De a betegsége minden szempontból keményen visszavetette a dolgot. Közben volt egy-két nőismerősöm, volt, aki ideig, óráig itt is volt, lakott. Ezzel nem is volna semmi baj, ha. Ha valaki ezt el tudja fogadni, a baj nem is ezzel van. inkább az idővel. Végestelen végig én kettős életet éltem. Kitanultam vagy tizenöt szakmát, vittem a bizniszem, s én is dolgoztam. Mindeközben pedig nyitott szemmel figyeltem mi történik, s jegyzeteltem a majdani műhöz. Sok-sok ezer ilyen oldal van. nos,

tavaly ősszel végleg hazaköltöztem én is, s egy éve nekifogtam a dolognak. Azóta rendezgetem, próbálom kiválogatni, ami jó. Ez egy sziszifuszi munka, főleg mert sok minden még annyira szubjektív. De elég jól haladok, sok kis részlet maradt. Az az elképzelés, hogy mindezt egy társsal tudnám csinálni, teljes képtelenséggé vált, főleg az „amerikaiságom" miatt. Én másképp látom már a világot, főleg nem olyan depisen, cinikusan, mint honfitársaim. A másik, hogy én csak úgy, akármit nem szeretnék írni, arra van ember bőven. Azt gondolom, hogy nekem olyan hatalmas, s hiteles élmény van a birtokomban, amit úgy a magyar, mint a kinti olvasók, s a világ elé kell tárni, hiszen annyi és annyi félreértés van ekörül, miközben mindenki valamilyen formában Amerika után liheg, lohol, kullog stb. S közben itt van az én egyéni sorsom, életem, tapasztalataim, s így tovább. Én nem turista voltam Amerikában, én ott éltem. Meg itt is, háromszor költöztem haza, meg vissza, „végleg". Hatvannégy helyen laktam életemben... tartósan. Nos, talán ebből már kitűnik valami, természetesen ez csak a jéghegy csúcsa.

A többit talán majd személyesen.

Honnan jön az írás? Iam, folyt.

Még egy dolgot mondanék.

Tizenhat voltam, mikor egész elkezdődött. Egy mostanihoz hasonló téli hajnalon a nagy érdi vasútállomásra ballagtam a munkásvonathoz, amikor ki tudja honnan, talán a vonatfüstből, egy kérdés fogalmazódott meg bennem. Gyerekes, naiv megfogalmazásban. Élni, vagy alkotni? S pontosan tudtam a választ, persze, alkotni! No de kinek, mit? Írni, persze, tanáraimtól – is – már tudtam, tudok fogalmazni stb., no de kinek, a szomszéd elefántcsonttoronyban ülő kollegának? Annak minek, az jól el van magában. Hát akkor? Hát mindenkinek, olyanoknak, mint én, akik szenvednek, s igazságtalanul, mert senki sem mondja meg nekik, hogy kerüljék el a bajt. No de ehhez meg tapasztalat kell, élet kell, a normális ember élete, munka, család. S így lett. Minden, ami velem történt, nekem erről szól. Úgy érzem magam, mint az Odüsszeusz, bolyongásaiból Ithakába haza-

térve. Sajnos engem nem várt meg a Pénelopé, de a világ össze kincsét, amire ember képes, ide, a fejemben hazahordtam. „csak le kell írni”. Semmilyen becsvágyam nincs, nem akarok pénzt csinálni, semmi ilyen. Ez alázat, ez nem hiúság kérdése, régóta. De úgy, ahogy a házat se a mérnök építi egyedül, itt is kéne segítő kéz. Ez normális esetben az író kemény munkája, sokszor évtizedeken keresztül tart. Attól tartok nekem ennyi időm nincs. Ismerem a lépcsőfokokat, vannak erre szakemberek, profik. De idáig is el kell jutni. Semmit soha nem publikáltam, nem vagyok ismert, népszerű sem. De valahol tisztán látom, hogy ha a Jóisten is úgy akarja, akkor még mindig meg lehet csinálni. Valójában ura vagyok a helyzetnek, csak ne kelljen mással foglalkoznom, mint a kreatív résszel, az alkotással. S például a helyesírást valaki kijavítja, amihez sokszor nincs türelmem... De ilyent aztán lehet találni, hiszen ehhez van program. Amúgy meg, ha semmi sem lesz belőle, akkor is jól van így, teljesen nyugodt vagyok. Egyszerű, hétköznapi, józanésszel át lehet látni dolgokat, még egy általános iskolás is tudna segíteni, azt gondolom. S persze plusz...Nem tudom mi fontosat hagytam ki. Van ennek az egésznek számtalan változata, költőibb is. S persze tudok küldeni, mutatni már megírt dolgokat...Most ez így sikerült, de ha valóban, s még mindig érdekli, ezekre úgy is hamarosan fény derül.

S csak kérdezzen. A legjobb lenne, ha személyen beszélnénk róla, ha ide tudna jönni, s megmutathatnám, a számítógépen. Később aztán már sok mindent lehetne az Interneten is, akár mi. Itt teljes béke és nyugalom van, meg meleg. Mit mondjak még?

Üdv.

egy fontos dolgot máris kihagytam... (egymás felé is mehetne ez a dolog...))

ajánlat egy öreg, csúf tyúknak?

Eszembe jutott, hogy – hú, természetszerűleg elég nagy a fantáziám. Hogy ennél még mennyivel több is lehetne, minden irányban. Millió dolgot mondhatnék, személyeset, akármi, de ez elég nehéz még, mielőtt alapszinten megismernénk egymást.... Arra gondolok, hogy azért valakinek – akár, hogy is, - egy elég katartikus élmény kell,

legyen, hogy Amerikában volt, nem? S csak úgy, nem is lehet overnight ezt feldolgozni. Ráadásul ez ugye a női szempont. Azt akarom kinyögni, hogy esetleg még azt is bele lehet venni. Akár direkt akár indirekt módon. Én egy teljesen nyitott pasi vagyok. Az ember, ráadásul ez meggyőződésem az emlékeiben éli meg in full circle az életét. De ez nem muszáj, ez csak egy lehetőség. Egyáltalán nem gondolom magamról, hogy tökéletes vagyok, sőt. Mindig szívesen vettem valaki véleményét, észrevételét, azt is, mikor a hibáimról szóltak. Még örülni is szoktam, legalább tudom, mit kell kijavítani. Persze az igazságtalan vádakat, vagy a megalapozatlan netán félreértésből fakadó dolgokra muszáj reagálnom. De ha igaz, akkor igaz, bingó! De már maga a puszta szemléletmód, a kozmopolitább felfogása a dolgoknak is sokat segíthet. S akár még tovább is lehetne lépni, dolgok megértésében stb. Még élünk, nem? Na, nem merek most tovább menni...

Második levél amnek, milyen is az író feleség?

„Zseniális, gondoltam, szemlátomást valaki érti, valamit ért abból, amiről beszélni próbálok.

„egész éjjel azon tipródtam, hogy hú, mi lesz ebből, s hogy milyen hibát követtem el, mit s hogyan másképp kellett volna csinálni, egyáltalán, hogyan lehet ezt másképp? Egyszerűen? Igen, állíthatom magam, kiemelhetek valamit, de annak az a veszélye, hogy rögtön félre is lehet érteni, s feladni, mielőtt tudnánk mi is az. Azt is lehetne, hogy hagyni dolgokat, aztán „majd kiderül. Toporogni csak azért, hogy aztán abbahagyjuk. Néhány dolgot mindenképpen tisztázni kell, s én, a magam részéről még erről is azt gondolom, hogy meglehetősen hiányos. Ilyeneken gondolkoztam, s aztán fel is keltem. Nem remélve, hogy kapok választ, igazi meglepetés volt maga a tény, hogy írt, meg az is, amit..., s köszönöm. Igen, türelmetlen vagyok, mert nem elég, hogy itt van ez a rettentő szélmalomharc az „anyaggal", még a megoldáshoz elkerülhetetlen állapot kialakításával is baj van. Próbálom egyszerűen. Az ideális megoldás, a hollywoodi, az író feleség lenne, de ilyen csak az író zabolátlan képzeletében van. többnyire

időleges progresszió után kidől a liszt. Nagyon vékony kis intervallum, ahol meg lehet maradni, mert egyszerre kellene objektívnek, és szubjektívnek lenni. Távolságot tárva kritizálni, meg mélyen megérteni, együtt érezni, képzelni, gondolni, teremteni. Egyetlen egy íróról tudok, akinek ez sikerült, a többi nem. A Styroné. Ezt sejtettem, különösen mikor elolvastam a Tolsztoj életrajzát, vagy negyven éve, ahol az Anna Kareninái minden okés volt, de ott az egész fejre állt. Miközben az összes életenergiám, erőm, figyelmem stb. Jelentős részét arra fordítottam, hogy a blakei mintára ez összejöjjön. William Blake a költő-festő egy egyszerű írástudatlan parasztlányt vett el, s mikor meghalt a nő fejezte be a gyönyörű rézkarcokat, festményeket, s nem lehet megkülönböztetni melyiket ki csinálta...De hát ilyen nincs, az író a „legmagányosabb állat". A többség, a legokosabbak is, a Thomas Mann, a Joyce, abban az illúzióban élt, hogy az asszony legalább olvasta, amit írt, aztán kiderült, hogy ááá, nem igazán. A legideálisabb a Joyce-Becket féle felállás volt, de hát ilyen sincs. A Joyce már egy csomó mindent írt, amire a kezdő zseni ráharapott. De Becket sincs minden utcasarkon, meg nincs is mire ráharapni. Valójában nem is szeretném, hogy valami ifjú és csodás hölgy szerelmes legyen belém, azért, amit írtam. Biztos jó, de csalfa is.

Valahogy dűlőre kellene jutnom s totál szterotipikus állapotból átmenni manóba. Mikor a nejem „kidőlt" mellőlem, próbáltam egy másikká találni, egy „mindent". Nem mintha ő megcsinálta volna, sajnos még az se volt, de reméltem, hogy találok valakit. Talán ezt már írtam, nem így lett. Innentől az a lehetőség maradt, hogy azért valaki mégis, vagy egyedül maradok. Nos, ez azért nem hokedli gyártás, bizonyos beleélés, empátia, képzelőerő, akármi nélkül ebben nem igazán lehet segíteni, sőt. Még az a veszély is fölmerül, hogy valaki megnehezíti az ember dolgát. Aztán jött az, hogy egy egyszerű titkárnő, adatkezelő szaki, gépírónő, ilyenek. S ez a lamentálás megy már jó ideje, miközben egyre nő bennem a feszültség, hogy a fenébe is, abban kéne ezt a tökölést hagyni, és írni. Igen ám, de minek, ha nem tudom befejezni, valamit kisütni az egészből.Pl. ki kéne tudnom

szállni ebből a sok technikai részletből, az ahogy zseniálisan és találóan mondta, szárnyalni. Annál is inkább, mert az ilyen „magyarázkodásoktól tíz perc múlva elalszom, annyira hervasztónak érzem. Magyarázom, hogy magyarázok. Képtelenség. Az írásnak is, mint minden alkotásnak valami üdítő, lelkesítő, kellemes dolognak kéne lenni, másképp a lelkiállapot a mű rovására mehet. Kaffka, Dosztojevszkij, Bulgakov nem sok van. Abban a bizonyos levélben a sok viszontagság után oda jutottam, hogy kész, feladom az egészet. Mármint a társkeresést. Ami nálam nagy dolog, mert soha nem adtam fel könnyen fontos dolgokat. A lényegtelennek egy szempillantás alatt hátat tudok fordítani, de az más. Ebben nem tudtam dönteni, de a dolog arrafelé ment. Különben begolyózok a végén. Mentegetni próbálom magam ezzel. Ha van ilyen. Amit a szárnyalásról mondott most erőt ad, de tényleg, hogy ezt érti. Mert amellett, hogy az író korának krónikása, bizonyos morális kérdések is izgatják. S ez egy ingovány tud lenni. Akármennyire is absztrahálja az ember a dolgokat, mégis felfedezhető, hogy márpedig itt „én is itt szereplő vagyok, a fenébe is". A legtöbb ember élvezi, örül, hálás problémák kibogozásáért, ha nem rá vonatkozik. Találkoztam intelligens emberekkel, akik remekül el tudtak igazodni mások akár igazán bonyolult dolgaiban, egész addig, míg rájuk nem került a sor. S ott kész, véget ért minden. Logika, belátás, minden. Tehát ez nem jó. Bizonyos alapvetően személytelen felállás kell, - kivéve persze, ha valaki tényleg képes egyszerre kívül maradni. De ide jól illik a mi Attilánk híres mondása, miszerint „egyszerre kint is bent is a macska nem foghat egeret". Én magam ezt tagadom, de ez csak rám vonatkozik, sokszor kemény küzdelmet kell vívnom vele. Tényleg pokolra kell menni, ha tetszik, ha nem. Ami egy perverzitás, egy tudathasadás, mint a színészeknél, akik egy aberráltat, egy perverzt, egy bűnözőt alakítanak. Mert úgy kell beleélnie magát, sokszor saját személyes meggyőződése, ízlése, hite ellenére, hogy ne vesszen el tőle. Szóval, nem könnyű. Említem itt ezeket a dolgokat, csak hogy sejteni lehessen valamit, afféle bemutatkozásként. Miközben majdnem semmit nem tudok a másik félről. Csak tényleg nem akarom, hogy feleslegesen fárasszuk

egymást. A szavakról: Igen, az író szavakkal dolgozik. Megpróbálja az elvont dolgokat szavakkal ábrázolni. Mert azok a dolgok ugye vannak? Az emberi lét az nem egy olyan szimpla történet. Ráadásul minden óriási és zseniális irodalmi mű ellenére még mindig komoly gubanc van itt. Egy-egy író, a más területkén alkotók mintájára, csak az ő kis darabkájával tud hozzájárulni a nagy egyenlet megoldásához. Remélve, ez nem hiú. Még mindig, remélem, maximalista vagyok, valaki, aki szemben a „minden mindegy" emberekkel, azt válja, semmi sem mindegy. Amig ölik az embert, pl. A téma: Nagyon izgat, hogy hogyan lehet minden nehézség ellenére, s közepette felmutatni a kitartásnak van értelme, s mindezt személyes példával. Egész életem abban a szörnyülködésben telt, hogy miként vesztik el nők és férfiak a hitük, a meggyőződésük, az álmaik. Álmok nélkül az élet egy rakás fűrészpor, ez jut most eszembe. Álmok nélkül az ember egy állat. A legmagasabb rendű emberi tulajdonságok egyike a képzelet. Ettől létezünk, legalább is úgy, ahogy. Nos, én egy ilyen hívő vagyok, meg tudtam maradni annak, s azt szeretném felmutatni, hogy kell, lehet ezt csinálni. Miért érdemes. S különösen izgat a nők dolga, mert itt hiányosságok vannak, s mert most különösen nehéz feladat nehezedik rájuk. A férfiak is „emancipálódnak" lassan elvesztik a funkciójukat, egy vicc lesz az egész. A nagy s nyilvánvaló változások közepette, magukra lettek hagyva a nők, már megint, s ez komoly probléma, talán a legkomolyabb. Nem a globalizáció, nem a global warming, ez a baj. Sokszor gondoltam Arizónára (egyszer átautóztunk rajta,), hogy ott mennyivel jobb lehet, mert ugyan meleg van, de nincs az a rettenetes humidity. Nos én többnyire ezeken a párás lötypölődésekben éltem és dolgoztam, egy szál gatyában. Úgyhogy teljesen egyetértek a télre vonatkozó utalással. Bár inkább csak az izgat, hogy ez itt egy meredek domb, s ilyenkor szokott lenni pár nap, mire a karbantartás ideér, s járhatóvá válik.

Valahol azt remélem, potenciálisan én egy nagy író vagyok. (sicc,). Miért ne gondolnám?

Az idővel van baj, néhány technikai kérdéssel, pár apró igazítással, amúgy „mindent tudok, mindenem van," hogy megcsináljam. Nagyjából tudatában vagyok, hogy ez, amit itt írok lehet elszállt, de mihez képest. A saját meggyőződésem szerint meg elég lapos, didaktikus. Ahelyett, hogy frappáns aranyköpésekkel dobálóznék, inkább mintákat próbálok innen onnan összeszedni. S főleg nyitva hagyni, hogy kitárulhasson mi van itt. Ennél sokkal, de sokkal magasabb a mércém, majd szólok arról is. Küldök egy parányi jegyzetet, nem, mint irodalmi alkotást, inkább valami olyant, ami rólam, s a szemléletemről, látásmódomról mond valamit. Egyszer talán be lehet majd valahova illeszteni, ha ki lesz javítva, meg lesz rendesen írva. Régóta naplót írok, ez abból egy részlet, arról szól, ahogy megérkeztünk Amerikába. Ja igen. Eredetileg én fikciót, regény szeretem volna írni. Lehetne életrajz is, de kint érdekel – nem híres ember lévén – az én életem. A jelenlegi állapot most e kettő között van. egy kicsi ez, egy kicsi az. Tolom előre, aztán meglátjuk mi lesz belőle. Sok-sok fontos kérdés van, foglalkoztat, a minden. Összefoglalni, sűríteni kell, ez biztos. Van, amit ki kell hagyni. Folyamatban van egy hatalmas vázlat, ez elég áttekinthető, ezt kéne megmutatnom majd. De először kell találkoznunk. Ezzel zárom. Nem tudunk skypolni? Talán a beszéd valamiben segítene...És tessék szólni, ha tartsunk egy kis szünetet. Kérdezni...

S köszi,
Jack

2013. jan. Emma, levelek

én első levelem Emmácskának
????

Emma első levele

Szia Jack! Köszönöm, hogy válaszoltál, így rászántam magam, hogy megnézzem a fényképeimet.

Szeretek fotózni, és ahogy lenni szokott, éppen rólam nincsenek képek, amik vannak azokat jószerivel magam készítettem.

Olyanok is. Nehezen szántam rá magam, hogy elküldjem a legutolsót, amit egyébként a keresztlányom csinált 2012 december közepén.

Úgy könnyebb, hogy összeválogattam a múltamból néhányat, persze nem "érettségi" képek.

Talán egy bemutatkozással is felér. Nemrégiben azt találta mondani egy ismerősöm, hogy ugyan (szerinte!!) nem az a nő vagyok, aki után az utcán megfordulnak a férfiak., (néha azért megfordulnak), de a lelkem az gyönyörű. Föl se fogta, ennyire sértőnek találtam a dicséretnek szánt mondatát. Szóval a szépség, vagy hogy kit látunk szépnek bizony nagyon is húsbavágó tud lenni. Ráadásul sok arcunk van, szerintem mindenkinek, és nagyon ritka, (talán nincs is ilyen?) hogy minden "arcunk" a másiknak tetszen. Na nem ragozom tovább, inkább feltöltögetem a kiválasztott képeket. Ha nem tetszem neked, akkor is jó volt megtennem ezt a kis "időutazást" a múltamban. Most már tudom, hogy ha folytatódik a keresgél, akkor bizony tetszik-nem tetszik (mármint saját magamnak), a legutolsót fogom kirakni. Üdvözlettel:

Emma

Útikalauz a képekhez:

az első képen az 50.-dik születésnapomat ünneplem 2002.-ben a második képen az "indián asszony" korszakomban voltam 2003.ban a harmadikon a francia Riviérán, 2005.-bena negyedik Portugáliában készült 2007.-ben az ötödik 2011-ben

a hatodik 2012 ben a hetedik 2012.ben a nyolcadik 2012.-ben

Emmácska harmadik levele

folytasd, írj bármit, ahogy jön...Írj nekem, s bár egyből elnyelem,

összerakom neked majd, hogy újra lásd Magad. Pénelopé üzent nekem most,

bátor harcos, szegezd tekinteted otthonodra, mert még nem értél oda. A szirének hangja már nem vág húsodba, s fájdalmaidra gyógyír Múzsád üzenete: Hamarosan megérkezel Varázshegyedre. Írjál!

Az én válaszom

?

Hol találkozunk, Emmácska negyedik levele

Rendben, akkor hol találkozzunk?

Kevéssé ismerem a vendéglátóipari egységeket, szóval egy jó presszó inkább a Móricon van, legalábbis
arról tudok. Szóval 10.5-kor, de hol?

Emmához menet - az út a városba

Várakozással, s persze ujjongó reménnyel vágott neki a fővárosba vezető útnak. Úgy látszik az a nőktől kapott legutóbbi ütések még mindig nem oltották ki benne az őrlángot, most, hogy váratlanul megint előkerült – látszatra egy jobb nő - megint belobbant tőle a lelke. Egyetlen gondolat motoszkált a fejében, hogy nehogy ő kövessen el valami hibát, elővigyázatlanságot, ami majd rossz irányba viszi a dolgokat.

S HÁT MINDJÁRT KELETKEZETT NÉMI BONYODALOM,

Útközben kétszer is megállt, lemosta a sáros ajtót a túloldalon, kidobta szemetet, kiürítette a hamutartót, s végig lehúzott ablaknál bagózott vezetés közben, hátha a hölgy kényes a dologra. Vonattal, egy órával később ért volna, tehát lehet húzni, kéne az időt. Próbálta elképzelni a nőt, nem ment. Vajon kapkod, szépítkezik, ja, biztos pakol. Váratlanul érte a dolog, vajon a reggel fényében mi lehet benne, nem bánt meg mindent, nem kellett volna ezzel még várni? –hol találkozunk A buszmegállóban.

Nabazdmeg, - gondolta. A fagyott télben, egy feltúrt téren randevúzik. S aszondja a nő ő nem tud még egy presszót sem. Egyáltalán hol lehet ott parkolni. A Budaörsi benzinkútnál aztán gyorsan telefonált, nehogy most meg már késő legyen. Hol vagy? Budaörsnél, kb. Tizenöt perc múlva ott vagyok. Bekanyarodott a Bartók Bélára, nem messze a Pipitől, ráncos öregasszonnyá zsugorodott egyik gyerekkori barát-ismerősétől, akit néhány éve elküldött a francba, s letiltott mindenhonnan. Csak nehogy most bújjon ki a kapualjából, mindegy, legfeljebb lebukunk a kormány mögé, gondolta. Az első utcában talált egy fizetős helyet, s megint telefonált. Hol vagy? A tér után az első utca jobbra. Hát az jó messze, odamegyek. Nem, akkor inkább én megyek közelebb. Teljes zavaros történet, igazándiból nem tudja, hol van – itt lakik – csak hogy a következő térhez közelebb, a feltúrthoz. Naná, gondolta, egy feltúrt téren télen, hihetetlen. Egy nőnek, akinek van saját lakása, pár percre innen, a fagyott téren akar a nagy Ővele

találkozni. S megint előjött, hiába, ez ide tartozik, egy picólógusnő, egy Srink. Van ilyen? Egy büntető ember máris elkezdte a büntető procedúrát, de még időben volt a másik helyen jó messze, az utca mélyén talált helyet.

Itt vár rám egy nő, Emmácska kezd összezavarodni

Jack kiért a sarokra, s megint s bemondta a telefonba hol van.

pár perc múlva ott vagyok, jött a lelkes válasz. Aggódva nézegetett a kocsi felé, jön a lesből büntető. Húsz perc telhetett el, nézett minden irányba,

sehol senki.

ezzel most kifogtál rajtam, az óra, ha new Yorkban van, akkor aligha leszek alatta holnap

a kőrtéren meg kupi van, metrót építenek, de a 7E, vagy 173E buszmegállója még megvan, ha a Kelenföld felől érkezel, s ott van szembe a Lágymányosi utca, mintha a Ménesi út folytatása lenne. Micsoda? Hát tényleg kicsi a világ, nem?

Francba is, itt kezdődött ez az egész elmebajos történet a nők körül, mikor is? Közel negyven éve! – egy visszaemlékezés

Jött a kurvaság szép, karcsúlábú lány, mezítláb, vécépapír hajcsavarókkal a hajában, miniszoknyában, hindu-Déva lány fonatokkal, kar és lábperecekkel. A szintén szakállas haver szokásos, felturbózott lelkesedéssel felkiáltott, odabiggyesztve, - itt a csajom, bocs.

Semmi baj, persze.

Csacsogás, a lány visszafogottan, már már lekicsinylően nézi.

- Akkor majd hívsz, ha ráérsz, jó?
- Persze, hívlak, mondta a lány elmenőben.
- Na mit szólsz? Milyen csajom van, keramikus, marha jó fej.
- Jól néz ki.
- Ó, te, ne tudd meg, nagyon dögös.
- tudod a telefonszámom? – kiáltott a már messze járó lány után.

Az hátrafordult, kicsit várt, majd megrántotta a vállát, - nem, elvesztettem.

A barát odaszaladt, szökdécselve jelezve a kapcsolat könnyedséget, meg hogy ura ő a helyzetnek, s igazándiból az egész nem érdekli. S itt

jött be a képbe a Pipi. Aki akkortájt lencsefertőzést kapott, főleg, mert őt a kisvárosi előkelőségek eminens fiát bizony nem vették fel filmrendező tanulónak, mint az ismerős, szédült pesti művészcsalád fiát, szóval majd művészetszakértőnek tanul helyette, s most fényképez, mindent, a vagabund Jacket is, végig a Gellérthegy lankáin. Aztán ezeket a képeket látta meg a haver mindig irigylett nője, s a később Ráérzőnek nevezett művésznövendék minden különösebb szándék nélkül a következő megjegyzést tette: „jól néz ki, fotogén arca van". Nos, a megjegyzés visszajutott az iskoláit épp otthagyó Jackhez, s aki épp belekeveredni készült a kényszerű munkáslétbe. Tizennyolc éves, mása sincs, mint a kinézete, de most ez is jól jön. S hát ebből egy agyament házasság lett, egy évig se tartott, s egy leánygyermek született belőle, aki később a Terminátor, a rovarírtóvá lett, jólelkű bolgárkertész gyerek neveltlánya lett, mindketten a gonosz mostohává vadult szülőanyja hálójában. Egy másik, groteszk pár a Megbilincseltekből, az irigységtől perzselő börtönreflektorok fénykörében.

Emma közelben

Jack tudta, mindjárt meglátják egymást, s valóban, egyszer csak ott volt. nagykabát, innen csak a fagytól kipirult arc, meg a magasság realizálása maradt, végül is ezzel semmi baj.

- Nos, hova?
- Bárhova.
- Olyan nincs.
- Na, ja, tényleg, akkor...
- Akkor? Mi lenne, ha csak úgy autóznánk?
- Jó, induljunk el valamerre.

Kikanyarodtak az emberemlékezet óta föltúrt körtérről, a nő irányított.

- Mi lenne, ha elmennénk a nyaralómhoz.
- Az jó, hol is van?
- Hévíz mellett.
- Jó, menjünk.
- De akkor egy percre haza kell ugrani.

A háznál a férfi megszólal – most, hogy itt vagyunk, lehetne egyet pisilni?

- Persze, tessék, nem lehetett ezt elkerülni, mégiscsak bemegyünk hozzám...

- Szép hely.

- Ugye, az őszi rózsák azért nem lettek levágva, mert valaki azt mondta így jobban átvészelik a telet.

Tényleg? Ezt nem is tudtam. Két szobás kis lakás, minden elvágólak. Vitrinekben sok apró tárgy. Egy ágy, egyszemélyes.

- De hát ez sok pénzbe kerül, mondja a nő az autóhoz visszaérve.

- Nem érdekes, legalább van valami célunk, s dumálunk. Miért, mit csináljunk?

- De jó, hónapok óta készülök le, tudod busszal, de most akkor úrinő leszek, de jó. Volt egy kis beázás, remélem minden rendben.

- Látod, na ez az.

- S akkor megállunk majd, ahol a busz szokott s veszünk túróspitét, nagyon rendesek ott azok az emberek, s a pite is finom, s most az egyszer nem egyedül megyek, hogy fognak nézni..., nem vagy éhes?

- Nem különösebben.

- Kis zsákutca, kis – jópofa nyaraló, terasszal, a szemközti víz szerelő házára néz, olyan tíz méternyire. Az nagy ablakokban műanyag koszorú, kis villanyégőkkel.

- Nagyon rendes emberek ám, sokat segítenek, ez egy ilyen hely.

- Szuper.

Kijött a szomszédasszony, öreg paraszt néne. S jött, hogy ki halt meg, mikor volt, meg lesz a temetés, mibe halt meg, meg milyen rendes ember volt s milyen kár érte. A férfi hirtelen nyilallás érzett a lábfejében, a vékony félcipője nem sokat ért az egyre vastagodó hóban.

- Nézd, itt a vízelzáró akna, ez eresztett egyszer, ettől lett penészes a fal. De megcsinálták.

- Most is penészes.

- Jézusom, igen? Az akkor baj, ugye, mit lehet vele csinálni, te értesz az ilyenekhez, nem?

- De. Hát meg kell nézni.

Kis félembernyi kalicka, mint valami tyúkól a ház hátuljánál.

- Ez mi?

- Ó, itt van egy ágy ebben, itt laktam, mikor a szüleimet ápoltam, itt haltak meg. Folyt?

Föl nem tett kérdések és befejezetlen mondatok levél Emmának

Sajnálom, de az én fejemben többféle megközelítés van.

Egy nő ezen a párvadász csatornán azt mondta, hogy sajnálja, de őt jobban érdekli a tény, hogy asztalos is vagyok, mint a világmegváltási nyűglődésem. S hát lehet ilyent mondani, csak ezzel valaki azonnal harakirit követ el.

Mert mindjárt eltöprengtem, milyen típusú hokedlit is akar velem megjavíttatani, van e hozzá anyagom, szerszámom, s akár meg is nyugodhattam volna ebben, de mondanom se kell az asszonyság milyen messze lőtte magát ki az űrbe. Próbálok visszaemlékezni erre az illetőre, s nem tudok. Semmit nem tudtam róla. Viszont én felkínáltam jó pár dolgot magamról, önfeláldozóan, bátran, hogy megkönnyítsem a helyzetet. De nem naivan. S nyilvánvalóan van itt némi kockázat, bár az inkább képzeletbeli, mint real. Úgyhogy nem látom be, mi ezzel a baj. S hát lehet egyszerűen mondani, ami az. S az egyszerű ember talán mindjárt érti is, ez se biztos. De mi van ennek a fordítottjával? Régóta mániám, hogy mi lenne, ha azt a játékot játszani, hogy a legjobbra célozzunk, hozzuk ki egymásból a jót. Ismerjük az ember kettős, Janus arcát, nem? Pontosan tudom, hogy nem csak a Holdnak van sötét oldala. Sőt, még van egy másik is, egy árnyékos. Pedig az csak egy golyó az égen, s nincs rajta élet. Azt keressem, ülepedjünk le a primitív bizonyosságban, mielőtt még felemelkednénk?

Ezért keressek egy nőt? Akkor inkább felveszek egy bejárónőt, közhelyekről azzal is lehet beszélgetni, nem? Szóval, - egy másik értelemben – nem arról szól a történet, hogy engem nem érdekel, mi van veled, ki vagy stb.

„egymás felé nem lehet
Lépni sem, nézni sem
Tudod, tudod már miért?
Oly nagy a szerelem”
De nem csak ezért a Lorcai etalonért.

Rákérdezzek? de hiszem már megtettem! s mi lett? Kis híján szakadékba zuhantunk, sajátunkba, külön külön. Vissza a keserves középkorunkba. Ez olyan, mintha az angol királynőnek kellene ünnepi vacsorát főzni az egyébként megszokott, s bevált lacikonyhánkban. Nem jobb előbb várni? a célpontot igazgatni, még esetleg azt is kockára téve, hogy se a mondat, se a kérdés, se a gondolat soha nem lesz ott, s úgy befejezve. Új fonata keletkezik az egésznek, ahol már az holnap színei is szerepelnek. A szellemtangóban közösen választott? Persze lehet virslizabálás közben segrepacsizni egy bajor sörsátorban, bugaci lóvásáron, eltársalogni a fluktuáló bazárforgalomról, vagy fellélegezve a szellemi erőfeszítéstől, a múzeum aljánál lévő szemetesbe dobni a Cézanne kiállítás prospektusát, s hirtelen a buszmenetrend elviselhetőbb realitására váltani? Mindent lehet, de mi lesz az ilyen agyrengeségtől jobb? Egy biztos, semmi sem kötelező. Ugyan a Paradicsomba nincs visszaút, s a tudásvágyunkba lettünk kipenderítve, de van, aki ezt válassza, két szék közül a pad alját. És? Mit csináljak én ezzel? Valaki mondhatná, - ez is megesett – hogy na, jó, de nem ennyire.

Hát mennyire, s mihez, kihez képest annyira? Ha most a félúton vagyok a fölfelébe, ezer emeletre, nagyon szeretnék a dolog tetejére érni, ha lehet. Jóérzés? Mitől, evéstől, jól végzett munkától, rutintól, kiskerttől? Lakberendezéstől, ruhától, utazástól? Miért, mi az utazás, mit csinál az utazás, valaki tudja? Mi történik? Belül, itt? ahol minden… Az ember nem futhat el önmaga elől. Aki jógaülésben a Gangesz partján ül, ezt tudja. Fa hűvösében, s fájdalomtalan lélegzik az,

Aki tökéletes, s rá nem gondol az őszi csillagokra”, - mondta egy osztrák költő, még ő is itt nyugaton, ő is tudta. De ha még tovább megyünk, akkor már ez a jojózás is megszűnik:

„Lombárny alatt
Vetettem ágyam
S ébredtem a csönddel teli
Első őszi hóban.”

Nekem ez a világirodalom legszebb verse,
Ez a kis haiku.
Jack

2013 Léna, a repinő

jan. 25. Mielőtt kérdeznélek

próbálok segíteni abban, hogy most, miután már remélhetőleg elég talaj van a talpam alatt a lényeget illetően, mondjak valamit magamról a társadalmi személyiségjegyeimről, s akkor talán jobban érhető mit akarok, mit miért kérdek, s könnyebb rá válaszolni. Ami természetesen nem kötelező...

elővigyázatosságból azzal kezdeném, hogy mindaz, amit tudok, ahogy gondolkozom, amilyen vagyok, lényegében „onnan jön”. Nem valami leffentyű, vagy lábjegyzet, vagy toldalék. Allűr se, és se nem póz, se nem szerep. Kegyetlen és könyörtelen kritikával nézem magam, s miután érzékeny is voltam, konfliktusba is születtem, muszáj volt utána menni az értelmezésnek. Az soha nem volt a célom, hogy hülyítsem magam. Ha az ember nem ismeri a hibáit, honnan tudja mit kell kijavítani? A nagyképűségemről Azzal kezdem, hogy valami érthetetlen oknál fogva, a totál nihil és proli nyomor ellenében én mindig azt éreztem, hogy valami orosz nagyhercegi családból származom, s ez még most is úgy van. szép lassan kiderült, hogy ennek van is némi, ki tudja mekkora alapja. A környezetem csak nézett, miért s mire föl tartom magam olyan nagyra, úgy kinézetre, mint dolgok megítélésében. Az érdeklődésem is innen jött.

Próbálok felgyorsulni.:

A gyerekszobahiány előnyei az utcagyerektől a „rendesemberig”

Sokáig szégyelltem, hogy nincs rendes apám, anyám, tanítóm, otthonom, aztán rájöttem, milyen szerencsés is vagyok, mert nekem a világirodalom, az utca, s a támogatás nélküliségben a helytállás lett az. Végül is jó lett az egyenleg. Persze, mindennek van ára is, s mondjuk jó polgári, szakmai, vagy politikai körökben esélyem se volt a befogadásra. De, később, mikor már százasával jöttek hozzám ezek a svájfolt polgárnépek, enni, inni, vitorlázni, nyaralni, pihenni, felszabadulni, vidámnak és lezsernek lenni, na meg és sőt tanácsot kapni kurta drámácskáikra, s „apró” szívességeket kértek tőlem, hogy csináljak nekik nászágyat, szekrényt, meg nem csak hogy hagyták mindig én fizessek, de még azt is megengedték, hogy – ha már annyira kényszeres vagyok ezügyben, bankókat dugdoshassak zsebükbe, baráti gesztusként, s vissza nem térítendő. De még nincs vége. Mert mikor mind a tanult, kifinomult tradíciókban felnőtt etikett bajnokok sorra megbuktak, csődbementek, alkoholba szétázott agyú s impotens káposztaként eltűntek valahol a ház, a hobbikert, a zsugázás, vadászás, horgászás, vagy a nagyképernyő mögött, egyszer csak kielégítetlen feleségszemek keresztttüzében találtam magam, s én, a link, a senki fia, a habókos lettem az egyetlen férfi, a túlélő rendesember, az „ó, ha tuttamvóna reinkarnációja. S keringtek, s kísértettek, és próbáltak benyálazni, s magukat dörzsölgették, mintha csak kicsit viszketne, de úgy, hogy én is lássam. De még ezzel sincs vége. Mert amikor már a tinédzserré s ifjúvá sarjadt kölykök bújtak hozzám, s mondták, hogy ők mindig ilyen apát szerettek volna, s hogy mennyire csodálják, hogy én mennyire egy szabad ember vagyok, az tudtam maradni, meg ilyenek. S még egy példa a folytatásban,

Naplórészlet:

2005-ben, éppen „végleg” megint hazaköltözvén, gondoltam mielőtt belevetem magam a hazai húsdarálóba, kicsit pihentetem az agyam. Erre egy osztrák-magyar koprodukcióban megvastagodott, újgazdag mandinerévé züllött, híres magyar építész megkeresett, hogy azonnal építsek egy sörpavilont a pacák szállodájához, itt B.

Szárszón. Mert hogy ismerem a könnyűszerkezetes -ilyent. S ahogy ott intézem az ügyes bajos dolgokat, az egyik irodista hölgy egy reggel vidáman felkiállt: Ó, Jack, de jó magát látni, mikor jön, olyan mintha kisütne a nap! Az én építészem meg épp ott toporgott mellettem, s ezeket hallván, odasúgta, - tudod Jack, könnyű neked, te kimaradtál ebből a rettenetből, ahol minket kerékbe törtek. Mondhattam volna, hogy pont úgy szorongatja a karom, mint az, aki kint engedélyt kért, hogy megfoghasson, mert „még sohasem fogott élő kommunistát" s mesélhettem volna a menekülttáborról, a hazavesztésről, az idegenbe veszésről, majd az abban való mindent elölről kezdésről, pénz, kapcsolat, nyelv barát, s alapvető ismeretek nélkül. Két kis gyerekkel az utcasarkon. De nem tettem, hiszen most nem Ott, hanem Itt vagyunk. Nos, ennyi talán elég. Miután nem vágyom annabálokba, operamegnyitó utáni fogadásra sem, nem tudom még hol kifogásolhatnák a pallérozatlanságom az uhak. (További jellegzetességek a nemkívánatos mai viszonyokról megtekinthető, a You Tube-on, Bob Dylan Political World c. Klipjében.)

Azt gondoltam, hogy ezt inkább most hagyom ülepedni, s majd csak utána kérdezek.

Jack

Ll válasza, Szia Jack, fejből írtam be a címedet és rosszul, ezért nem ment át...ll

Köszönöm a telefonokat, holnap tudunk már skypolni, bár van egy opciós síelés meghívásom, de lehet, hogy egy nagyot gyalogolok és usziba megyek...helyette.

Szép estét. Nagyon szeretek táncolni, de ma nemhiszem, hogy lesz kivel.... A suli-bálban.

Üdv: Léna

Jack, kedves!

Nem tudtam megállni, hogy ne nézzem meg a leveleidet, nagyon megérintett a sorsod és a gondolataid, főleg, ami a nagy felismerést illeti, mert én is sokat szenvedtem, nem annyira fizikailag, de lelkileg és én is feltettem a kérdést, miért kell ennyit szenvednem, amikor látszólag jólétben élek, örülök, hogy érteni fogjuk egymást, mert a léleknek is kell a táplálék és akkor tényleg érhet bármi, a hit megtart

és megőrzi bennünk a szeretetet, lelkesedést, kíváncsiságot és a hason lélekre találás vágyát...Délután tudok újra Veled lenni, addig gondolok Rád, hogy szép napod legyen és ne érezd magad egyedül, bár azt látom, már túl vagy ezen...is...

Örülök Neked: Léna

Jan. 25.könytelen búcsú Lénával, az én levelem s az ő válasza

Kedves Léna,

Attól tartok ez e dolog nem megy közöttünk. Kedves vagy, annyira szépeket mondtál rólam, bizonyos dolgokra reagáltál is, s ezt tényleg köszönöm. Van, volna egy hosszú s kimerítő magyarázat is, de próbálok egy rövidet. Nagy valószínűséggel egyszerűen képtelenség nekem valakit találnom. Ha mégis lenne olyan, akkor annak humán érdeklődésűnek kellene lenni. S még akkor sem biztos minden jó. Óvatosan, kissé aggódva vártam ezzel, nem kérdeztem meg miféle foglalkozol, mit-kint szeretsz, s ehelyett vártam valami érdemi válaszra-reagálásra azokra, amiket írtam. S hát nem sok minden jött. Ekkor próbáltam helyt adni a lehetséges kifogásoknak, hogy a technika, meg a gyorsaság, meg az, hogy ez túl tömör. De azért írtál, meg mondtál is dolgokat, amiből mégiscsak kiderült valami. Főleg bizonytalanság, valószínű te is érzed, hogy jó, jó, van ebben valami, tetszik, tetszene is, de nem tudom mi lesz belőle, mert nem tudom ez a pasi miről beszél. Mondtad ezt az amerikai naivságot, ami igaz is, régóta tudom, én is észrevettem. De az amerikaiak nem olvasnak Lorcát. S most mehetnék pontról pontra, de remélve te magad is át tudod ezt őszintén látni. Belátni, hiszen okos nő vagy. Még topoghatnánk, próbálkozhatnánk, de ismerem magam, s tudom ez az út hova vezet. Nem veled van a baj, hanem velem. Én vagyok egy képtelenség. Éppen, hogy csak írattam valamit, arról a drámáról, amiben én voltam, s amire itt-ott azért már próbáltam célozgatni. S a java még csak ezután jönne. S jót mondtál rá, de egy nagyon általános szinten. Nem tudom mit kezdenél a többivel. Mondok erre valamit, de ha nem akarod tudni az okokat, akkor ne olvasd ezt tovább, s csak dobd ki az egészet.

Az író az egy elég képtelen állatfajta, valaki mondta is, ezért annyira magányos. Mert örökké mindent megfigyel, boncolgat, analizál, önmagát is, s olyan dolgokat hoz a felszínre, amivel kevesen tudnak szembenézni. Az a dolga. Azt írja meg, ami van. Kicsit hasonlít a fényképészhez, aki öldöklést, vagy egyéb meredek dolgot fotózd..., talán ebből már lehet érteni. Kicsit perverznek is lehetne nevezni a dolgot, s az igazság az, hogy még engem is zavar. Lehet még nekem is kell némi push...Igazándiból s eredetileg nem volt semmilyen előre eltervelt célom, témám. Azt gondoltam, majd, amit az élet elém hoz. S hát olyan dolgokat hozott, amik alapból ellentmondásban vannak a másik célommal, nevezetesen, hogy megismerkedjek egy nővel, s együtt legyünk. Jól. A véletlen folytán? ki tudja, s különben is mindegy, ez lehet egy aktuális téma– szembe kerültem a mai nő elég hajmeresztő konfliktusával, le egész a morális szélhámoság, de még ennél is sokkal messzebb, a szexuális zűrzavarig. S komolyan gondolom, hogy erről kell beszélni. Nem akarok itt most kiteregetni dolgokat. De említek néhány általánosságot, s különösen abból a szempontból, hogy erre, hogy reagáltak nők. Mikor elkezdtem mesélni nőknek a nőügyeimről, kiakadtak. Hogy kivel mi volt, hogy volt. hogy mindent csak azt ne. Rohadtul nem érdekli őket! Csak valamit elfelejtettek...Én nem „azért mondtam, meséltem, s hiába próbáltam erre a figyelmet felhívni. Ezt kevés nő bírja. (s különben nem értem, mert ez akár érdekes, akár tanulságos is lehet-ne.) Nem lenne erről muszáj beszélnem, olyan is van, de jobb lenne, ha lehetne. Ez nem valami árulás, kiteregetés, soha nem szerepelnek nevek, s különben is itt különböző személyek vannak összefonva. Az „író feleség”, az ideális, az lenne, aki egy magasabb fokon tudja ezt szemlélni, távolsággal, s mégis szereti a pacákot. Hasonlóan a festőnek pucérra vetkőzött modellhez. Akik aztán egy jót kefélnek...De még ennél is több. S akkor még nem beszéltem arról, hogy netán te magad is – megint hangsúlyoznám áttételesen, de szereplő lennél. (persze ez már nem lenne fontos, szükségszerű) Felmerült az is, hogy milyen jó, hogy valójában nem vagy egy humán foglalkozású, hivatású ember, aki egész életé-

ben ezzel foglalkozott. Mert akkor majd az, amit tudsz nem fog ellenkezni az enyémmel. Lehet ez persze jó is, össze is adódhat, inspirálhat, ez lenne az ideális. Enélkül az a lehetőség marad, hogy majd én mindenre „megtanítalak". Mutattál is erre szándékot, nyilatkozatokat is tettél, reményt is keltett bennem. De aztán más is előjött. Akarva akaratlan hatással volt rád az a környezet, amiben éltél. Mondtad, hogy kiábrándultál belőle, a „materializmusból". Ami jó. Meg azt is, hogy te eredetileg más vagy, s jó lenne ide visszatérni. Ez is jó. Ugyanakkor meg nyilván akaratlanul olyanokat mondasz, ami pontosan arra utal, hogy mivel kellene itt megküzdeni. Szemlátomást olyan értékek vonzanak, amik engem nem. Ugyanakkor nem csak hogy nem lelkesedsz be, kattansz rá az én általam prezentált, s elég nagyszámú másféle értékre, pl. versekre, hanem még finoman, de el is mismásolod, illetve halvány célzással megmosolygod. Nincs ezzel semmi baj, van, akinek a költészet egy blöff, lejárt, naiv ömlengés, infantilis, fucktop. Ezzel sincs semmi baj. Ők nem szeretik, amit én, én se, amit ők, s kész. Rengeteg szar vers, költő, s úgynevezett alkotás van. eljutni a javáig egy élet munkája, megértése, átélése példák, helyzetek, szituációk, s szenvedés közben. S ezt nem lehet csak úgy tölcsérrel betölteni valakibe. Hogy mit is jelent valójában a Cohennél a „Thousand kissé deep", vagy miről is szól a „Halleluja". Vagy a Dylan „Watchtowere". Tudom, volt már ez is, valaki mondta, miért nem lehet kihagyni ezt az egészet s „csak úgy" hetyegni. Persze, lehetne. S tévedések elkerülése végett, az író is ember, s szereti mindazt, majdnem mindazt, amit mások. Csak máshonnan, másképp. De még az is lehet jobban! Amúgy, muszáj itt megjegyeznem, hogy a költészet a legmagasabb kifejezési eszköze az embernek. A kimondhatatlanra céloz, arra, amit „tudunk, amire „még nincsen szó, csak képzelet". Ezt próbálja meg mégiscsak elmondani. Azért biztos te is ismersz ilyent...Rettentően vágytam rá, tényleg tetszel, a persze a nőre is, ó jajj nagyon. Egy csomó minden stimmel is, valamit biztos össze is lehetne ütni, ha nem lenne itt ez az én fejlövésem. Újra és újra képek törtek rám, amint majd repülünk a föld felett, meg majd, hogy szeretjük, meg kényeztetjük egymást, meg milyen jó lesz az ágyban, meg majd

főzök neked finomakat, meg majd nézzük a jobbnál jobb filmeket, amiket összegyűjtöttem meg hallgatjuk a hatalmas zene gyűjteményem, meg kirándulunk, meg biciklizünk, meg utazunk meg pancsolunk, meg nevetünk, mint két boldog kölyök. Meg a tenyeremen hordozlak... S mondanom se kell milyen súlyos érvek ezek, nekem is. Minden áron megpróbáltam valamit kihozni belőle, most vagy soha gondoltam. S ez a jó néhány levél, amit éjjel nappal írok neked példázza is. Ugyanakkor neked nincs erre időd, erőd, akármid. A válaszaid, hogy mondjam, nem nagy erőfeszítésről tanúskodnak. Lehet, azt gondoltad, így is jó, nekem ez elég. Ezért mondom most, hogy nem...Te tényleg egy csupaszív és kedves nő vagy, s biztos megérdemelsz valami jobbat. Bár a jó, az „csak úgy" nem terem. (akár meg is jegyzem: egyszer már egy nő próbálta „elbohóckodta" a dolgot, s mikor rájött mit veszejt, kétségbeesve kiabált utánam, hogy most már érti, hogy „pont az ilyen gulágmegjárta pasinak kell annak lenni. Mert ez így is van. ismerjük, ugye: „aki dudás akar lenni, pokolra kell annak menni". Ez nem egy vicc. Amúgy, azt hiszem, én anélkül is az voltam, de ez régen volt. viszont még jobb lettem, azt hiszem. Aztán volt olyan is, aki gyorsan utána nézett dolgoknak az interneten, s próbált összeügyetlenkedni valamit. Mondanom se kell, hamar kiderült a turpisság...Sok mindennel lehet a reakcióid, válaszaid magyarázni, párat említettem is, nem tudom elég e, nekem igen. A lényeg, hogy ez nekem: nem vagy-vagy, hanem is-is. Nem tudok lemondani arról, amiért éltem. Erről mindjárt az első levelemben említést tettem. Minderre hozhatnék „fennkölt" példákat is, de minek? Szeretnék megnyugodni, írni, de iszonyúan felzaklat ez az egész. Az íráshoz – nekem –az kell, hogy azt tudjam gondolni „minden oké". A madárnak a szárnyaláshoz valahonnan el kell rugaszkodnia. Most megtehetném, hogy elkezdem sorolni milyen tapasztalatim voltak, s persze ezekről te nem tehetsz, nem is ezért mondom. Magamról beszélek. Ráadásul, ha valaki, hát én kiszolgáltatott vagyok a saját hülyeségemnek, féktelen fantáziámnak, ami egy kibaszás, mert nem erre kellene használnom, nem magamat baromságokba sodorni újra és

újra. Te vagy a – nem is tudom – hatodik, hetedik nő, akivel próbáltam.

Nos, biztos jól beletapostam a hiúságodba, méltóságodba, önérzetedbe, amiért bocsánatot kérek, nem ez volt a célom.

Nekem szörnyű fájdalom valakivel ezt tenni, de mit, hogyan másképp. Lehet, ráadásul, még tévedek is, de ezzel se tudok mit kezdeni. Úgyhogy minden jót, sok sikert kívánok neked, jó volt téged megismerni, volt egy icipici jó is ebben a kurva életben. Mert, amúgy 2órán át egyedül vagyok, nincs senkim.

Jack

Szia Jack, most jöttem meg a suli bálról, még bekapcsoltam a gépet, hogy lássam, írtál-e...

Sajnos reggel csak gyorsolvasásra volt időm és egy rövid jelzésre, hogy örülök a gondolataidnak, melyekben magamra is ismertem és nagy öröm volt, hogy megosztottad velem az életed egy-egy fontos eseményét és még inkább azokat az érzéseket, tapasztalatokat, melyeket én is szerettem volna viszonozni, bizalmam jeléül kinyitni a lelkem kapuját, hogy Te is örülj, értő, érző szívre leltünk. Megértem a csalódottságadat, mert nem tudtam időt szánni Rád, míg Te sokat, de tudod, amit vállaltam az iskolában, azt még júniusig teljesítenem kell. Könnyebb lesz májustól, mert 3 osztályom végzős, már csak kettő marad június közepéig, de erre nekem készülnöm kell és nagyon kritikusak ezek a 17-19 évesek, nem állhatok eléjük tudás nélkül...Elszomorodtam, hogy ilyen hírtelen erre a gondolatra jutottál, hogy nem megy az, amit még el sem kezdtünk, ill. nekem még nem volt alkalmam megmutatni magamat, válaszolni a leveleidre, de elfogadom a megérzésedet és tiszteletben tartom, ha ezt szeretnéd...Szomorú vagyok, de tudom, az érzéseket nem lehet és nem is kell befolyásolni, mert sokszor nem az a fontos számunkra, hogy mi történt, sokkal inkább az, hogy hogyan éljük meg érzelmileg...Én is csak egyszer találtam értő és érző lélekre, ő is művészember volt, örülök, hogy volt az életemben, bár tudod, a nagy öröm, nagy szomorúságot is hoz, mert nincsen napfény árnyék nélkül...De nem adnám semmiért, hogy szerettem és szerettek...Egész nap éreztem valami felhőt az égünkön, túl szép lett volna, ha ilyen könnyen megtaláljuk végre a

lelkünk boldogságát egymásban. Köszönöm ezt a néhány órai reményt, amit megélhettem Veled és kívánom, legyen áldás a munkádon, találd meg a múzsádat, ihletődet és az öröm minden formáját vele...Szeretettel fogok gondolni Rád, hisz megmutattad, van alapja a hitemnek, vannak lélekpárok, nem hiába várakozom...

Léna

Én nem vagyok. Ll. Újrakezdés a Lénával

Kedvesem,

Így mondom, mert valami ketyeg itt a háttérben, úgy tűnik. Amire van remény, azt nem szabad könnyen feladni, legalább is én így szoktam vele lenni. Ezért írok. de ezen észokon kívül azért is mert tetszel? De hiszen nem is láttalak...De ezt hiszem igen. Nos pár dolog. Muszáj ezt valahogy megfogalmaznom, remélem sikerül, s talán akkor jobban értesz, s majd el tudod dönteni, hol is állsz ebben. Mindig meglepődők, mikor valaki el kezd rettegni, hogy most akkor őneki fel kell adnia önmagát, s az én rabszolgámmá kell válni. S erre most szeretném elmondani, hogy mit gondolok én, mi van ennek a hátterében, a nők oldaláról. Férfiak itt most meg amúgy sem nem érdekesek, sajnos, pedig jó lenne egy „agyas" férfi barát, mint régen. Egymillió vonatkozásban, szinte mindenben ez egy kalicka, ketrec. A nyelv, a média, a szokások, az emberi kapcsolatok, a beidegzések mind egyszerre elégedetlenné, másrészt egoistává tesznek mindenkit. Tisztelet a kivételeinek, ilyennel meg nem találkoztam. Ráadásul, mikor nincs tartalom, akkor jön az egó. S hát ez a baj. Így keletkezik a hamis tudat, egymás hegyire dobált téveszmék, hiedelmek, tévhitek hatalmas kuplerája, miközben az illető tudja, hát persze, hogy nem jó, csak nem tud belőle kikeveredni, s hát szenved. De rohadtul. A buddhizmusban, a Védákban ez gyönyörűen le is van írva, az is, hogy lehet ebből kikeveredni, - csak ide is el kell jutni, s nem árt, ha valaki segít stb. Ezek tudatalatti dolgok, bár lehet „érezni, látni a logikai bukfenceket, s lényegben ezért van, hogy kicsit elmebajos itt ez a lakosság. Nem kifele, a jó fele koncentrálnak, hanem befele. S miután ez a

trend, ilyen erős egojú ördögtangózás jön létre, az egók harca. S eddig jól látod, amikor attól félsz, hogy most akkor majd elkezdjük itt kizsigerelni egymást. Lehetnél te kivétel, csak nem látom be miért? Beálltál te is a sorba, egzisztenciáért, mert ez volt a futószalag? nem tudom. Majdnem mondtam is a múltkor, hogy ez jó! hiszen akkor legalább nem kell magyaráznom, amit én csináltam. A baj, azzal van, lehet, hogy mennyire lettél bedarálva. Erre vártam, s adtál bizonyos jeleket, amit rohadtul utálok. Így, ilyen durván mondom, s félek, még ez sem tudja kifejezni a mélységes undort. A lényeg, hogy én nem innen nézem a dolgokat, engem nem daráltak be, majd erre is küldök egy példát. Nekem is van egóm, persze, jó nagy. De ezzel inkább megvédeni szoktam magam, ha igazságtalan vádaskodást érzek, főleg meg nem értésből. Amúgy, az általános motivációs sorom a csodálkozás, a kíváncsiság, amikor én „valójában nem is vagyok" azt akarom mondani, hogy itt nem az én erőszakoskodásomról van szó, hanem próbálom felhívni valaki figyelmét a világ szépségére, jóságára, mert én is azt teszem, s ez az, amit a másikkal együtt szeretnék. Ha akarja, ha olyan. Ha nem, akkor inkább megyek tovább a magam útján, nincs időm, kedvem, türelmem szarakodni. Persze tudom, valami áldozatot kell hozni, ezzel nincs is semmi baj. Mégegszer megteszem, valamit valamiért. De mikor felmerül a gyanúm, ez reménytelen, főleg mert valaki nem is érti, nem is akarja, akkor kész, vége. Tehát ez se rajtam múlik. Valaki vagy olyan, vagy nem. A lemaradást, be kell hozni, a különbségeket ki kell egyenlíteni, kell közös nevező, formanyelv stb. A Emily Dickinsonnank van egy fantasztikus verse, ahol ezt mondja?

I am nobody,

Micsoda durvaság valakinek -lenni.

Kb. Ezt gondolom. Én csak egy médium vagyok, amin a világ átfolyik. S persze „odatartom magam".

De mikor valaki megijed attól, amit tudok, nagyképűnek tart, csak valami légyottra vágyik, hetyegni, lötyögni, az nem én vagyok. Majd ide teszek két idézetet is, egyik a Kerouactól, a másik a Ginsbergtől. Ezek azóta sokat változtak, s még millió dologgal kiegészültek. Hiszen

majd negyven év telt el azóta. De lényegében ugyan az. Nos, itt most össze-vissza bemásolok dolgokat. Össze is válogathatnám, de nem akarom, hogy sokat keljen várnod. Nézd meg őket, s döntsd el. Lehet besokalsz tőle, nem tudom. Viszont, ha tényleg érdekel, akkor oké, csináljuk. Próbálok bízni benned.

1.részletek rólam

Egy

Mini életrajz

mondok még pár dolgot magamról. időző jelbe teszem őket, nehogy nagyképűségnek tűnjön, mert az a legutolsó, amit szeretnék, inkább semmi. szóval, amolyan "vagányként, családostól megjártam a hadak útját, dudásként a poklot, s most hazatérve nekiláttam megírni, ami megesett. itt semmi csicsa nincs, de nekem gyönyörű, tökéletes, s messze több van, mint kéne. ami azt jelenti, hogy még egy csomó lehetőség is van, ami jó érzés. ha nem is él vele az ember, szoktam volt mondani, nem az a lényeg az élet mekkora, hanem hogy kerek legyen. s az. persze lehetne nagyobb, meg mégnyagyobb kör is, én ilyen vagyok, ha lenne kivel. hajjaj!!!

remélem ez érthető.

mégegszer időzőjel

" - minden érdekel, - persze sokaknak nagyképű, elszállt, magasröptű dolgok, ami valakinek kicsípi a szemét. mert ő nem?

beszélek itt irodalomról, művészetről, a világról. nem részletezem. próbálok satnyán fogalmazni…s hát itt van ez az én kettős kultúrám, mert hogy jó darabig Amerikában éltem. meg az angol...de megint, én rohadtul nem akarok felvágni semmivel. ha valaki nem, hát nem. de nagyon boldogan megosztanám, sőt, valaki lábai elé raknám a kincseim, ha ettől nem lesz valaki rosszul. (mert irigy, mert már mindent tud, zárt, öreg, s beszari. Amúgy piszok jól el tudok lenni magamban is, de mindig???, dolgom is van, az unatkozás az én szótáramból hiányzik. a legkisebb szir-szarnak is tudok örülni, mint egy hülyegyerek. de tudok lenni NAGYON KOMOLY felnőtt is. ó, ye. S hát a konvenciók? én ezektől nem vagyok jobban, hülye szemfényvesztés és öncsalás. tárgyak tekintetében teljesen puritán és pragmatista vagyok, a művészetekben, ételben és érzelmekben na meg a legutóbbi időkig a nők imádatában, a másik véglet. de persze inkább a

mélység, mint a skalp gyűjtés a fontos. utálom a sznobokat, az intellektueleket, a cinikusokat, s a tárgyi ismereteket biflázókat. a herendi, s más matyós elrendezésektől kiráz a hideg. a márka fetisizálástól, az aranykarkötő csörgetéstől, a harmadosztályú egyiptomi wellnesbárban iszogató kolbászsütőktől menekülök. miután értelmiségi is, meg megannyi szakmában jártas, jó szakember is voltam, tudom én mi a szép, a rend, apámfasza. most szándékosan durvulok kicsit. hogy ilyen is van. de mondjuk imádom a költészetet, s még mindig szoktam sírni verseken, s imádom a zenét, az újat, ha jó. s ha utazhatnék, akkor nem Velencébe, hanem Firenzébe mennék. nem Las Vegasba, hanem Indiába. s mosok, főzök, jó sofőr vagyok, s még akár az "anyós" vasalóját is szívesen megjavítom, sütök neki valami finomat. mit mondjak? imádok vitorlázni, jajj. Nos, ez talán most elég, van ennek sok változata, variációja, s talán egyelőre ennyi. tessék kéremszépen megfontolni. minden kérdésre válaszolok, nincs mit rejtegetnem. Utolsó: száz százalékosan szabad, és független vagyok, ami ezen kívül van, az szabadon választott. Nem szeretek kérdezni, de nyilvánvalóan érdekelnek valaki dolgai. ezzel a felsorolással próbálok ötletet, felületet adni.

2. részlet, Anyám-apám

De előbb megjegyezném, hogy a hétköznapi életben én is teljesen normális vagyok, senkit nem bántok, senkit nem zavarok, semmilyen kirívót nem mutatok, nem teszek, sőt. Úgy itthon, még a kimenés előtt, mint kint meg kellett felelnem a kemény elvárásoknak, ami a munkámmal volt kapcsolatos, s azt hiszem jól tudok alkalmazkodni. Talán szélesebb skálán mozgok, mint mások, s olyannal is beérem, ami másnak kevés. Apám egy nyárspolgár, anyám egy bohém volt, azt hiszem ez a kettő keveredik bennem. Kicsit az anyám pártján, de nagy hasznát szoktam venni apám higgadtságának is. Anyám meghalt, apám Angliában él, a cambridge-i kollégium nyugdíjas igazgatónőjének pincsijeként. Rendes ember. Öt éves koromban otthagyott, s azóta nem láttam. Egy fillért soha nem kaptam tőle...De a gyerekeim, főleg a kisebbik lányom jóba van vele, s meg szokta látogatni.

meghatározó dolgok fiatal koromból, Kerouac-Ginsberg

Tizenhat voltam, mikor az első munkahelyemen kezembe akadt két könyv. Az egyik az Üvöltés, egy antológia a Beatekről, a másik az Úton, egy regény a Kerouactól. S ez igencsak nagy hatással volt rám, s legbelül most is ilyen vagyok…,
ide teszek két idézetet:
The only people for me…by Jack Kerouac
“The only people for me are the mad ones, the ones who are mad to live, mad to talk, mad to be saved, desirous of everything at the same time, the ones who never yawn or say a commonplace thing, but burn, burn, burn, like fabulous yellow roman candles exploding like spiders across the stars and in the middle you see the blue centerlight pop and everybody goes "Awww!”

Alan Ginsberg, Üvöltés, részlet:

„...ki ezért végigfutott a jeges utcákon az ellipszis
A katalógus a méter és a rezgő sík
Alkímiájának hirtelen megvilágosodásától
Gyötörve,
Ki megálmodta és megtestesítette az Idő és a Tér
Szakadékait egymás mellé helyezett
Metaforák által és tőrbe ejtette a lélek
Arkangyalát a két látható metafora közt és
Összekapcsolta az elemi igéket és melléje
Helyezte a főnevet, meg a tudat
gondolatjelét és kibujt a bőréből a Pater
Omnipotens Aeterna Deus érzetével,
Hogy újra alkossa a szegény emberi próza
Mértékét és szintaxisát és némán és
Intelligensen és szégyentől remegve áll most
Előtted, bukottan mégis lelkéből gyónva, hogy
Összeegyeztesse mindezt a gondolat
Ritmusával meztelen és végtelen fejében,
Az őrült csavargó és az angyali beatnik az Időben,
Ismeretlenül és mégis ideírva, ami még

Elmondható a halál utáni időben,
És az újból megszületett rózsa a dzsessz
Kísérteties lepleiben az együttes aranyszarv
Árnyékában és fújták Amerika meztelen elméjének szenvedését a szerelemért, egy éli éli lamma lamma sabaktáni szaxofon sivításában mely végigborzongatta
A városokat az utolsó rádióig
Az élet versének önnön testükből kihasított
Abszolút és évezrededik jóízű szívével."
A többit ömlesztve:
S persze ott volt a James Dean, az ok nélkül lázadó, a Henderson az Esőkirály, a Bob Dylan, s nem utolsó sorban a Faulkner. Csak próbálok pár amerikait itt mondani, abból a Pantheonból, amiért én odamentem. S persze sohasem találtam...
S ide tehetnék még pár kedvencemet, a Hölderlint, a Dylan Thomast, az Eliotot, a Blaket, a Lorcát.

„megsértődtem Amerikára" mondta nekem egy világcsavargó magyar lány az olaszországi menekülttáborban, aki onnan jött, s Indiába tartott. Ez a mondat lenne az egyik mottója a könyvemnek.

De van még egy pár hasonló....

Kedves Léna, egy el nem küldött levél, mi ez előfoglalás?

Nem értem, de….Te most valami előfoglalást akarsz áprilisra?
Fú, ez nem könnyű. Bennem meg az merül föl, hogy biztos te akarod ezt az egészet? Valakinek a legfontosabb dologra nincs ideje? Huszonnégy órát dolgozik? Mindegy, próbálom magam határolni. Igazándiból én tudok várni, tudok? kicsit bizonytalan. De, persze, egész életemben ezt tettem. De csak akkor tudom megcsinálni, ha biztos vagyok benne, hogy miért. Tudom, hogy van. úgyhogy, valószínű, idáig el kéne jutni. Azaz találkozhatnánk, eltölthetnénk együtt pár napot, inkább órát. Nem „muszáj" semmi intim dolog legyen.

Hogy hogyan, nekem mindegy, gondoltam odamegyek hozzád. Tekintettel a távolságra, nem egy órácskára. De te mond, mit gondolsz.

Amúgy az érzékenység nem egy baj. A „spiritnél" beszéltem erről. Az a legjobb dolog, ami lehet. Ha érzéketlenek lennénk, húha, ne ne. S hát intelligenciával lehet rajta túljutni. Mármint az ebből adódó helyzeteken. Tisztázni, megbeszélni. Pont azért, mert annyi aggodalom van benned. Én valahogy sokkal inkább az alkalmazkodásban hiszek, hiszen az úgyis elkerülhetetlen. Szóval, van énnekem dolgom, pont ez a baj, mert szeretném csinálni. De addig nem tudom, amig ez a bizonytalan helyzet van. azt szeretném tudni, hogy vagy nekem, s akkor tudok – kicsit – várni.

De legszívesebben most odamennék...S hát nekem van valami ellentmondás a szavaid, azok nagyon jók, meg a furcsa távolságtartás, nem érek rá, s hasonlók között. Se értelemmel, se érzelmileg ez nekem nem megy. Olyan minden mindennel, és semmi semmivel. Süketelesés ez az egész, beszélnünk, találkoznunk kéne? Mondasz erre valamit?

Jan. 29. Levélváltás Lénával

Jack, köszönöm, hogy hívtál, nem lelkendezhettem a folyosóra menekülve sem, de a lelkem nagyon örült...Pedig tudtam, nagy próbatétel vár rám, ha elkezdjük, folytatjuk az ismerkedést...És kicsit meg is ijesztettél, hogy olyan könnyen eldobtál, bezárkóztál...Osho-tól olvasom most a Bátorság-ot. Meglepő eredeti gondolatai vannak, nem csak ebben a témában...Ő nem azt írja, hogy járt utat járatlanért el ne hagyj...Éppen ellenkezőleg, azt tanácsolaj, hogy ha élni akarsz, nem csak vegetálni, mint sokan, a gyávák, akkor mindig válaszd az új utat, ha nehezebb és veszélyesebb, akkor annál inkább... És nem baj, ha hibázol, sőt kötelező, bátran hibázz, de ha lehet, ne kövesd el kétszer ugyanazt a hibát. De inkább hibázz, csak élj, ne félj, mert az a legdurvább karakterromboló érzés és kifordulsz önmagadból. Ezért is örültem, hogy Te bátor vagy és vállalkozó szellem, nem ijedsz meg a fizikai munkától sem, sőt, örülsz az alkotásodnak. Nagyon tiszteltelek ezért és még sok olyan cselekedetedért, amire nem kaphattál receptet, magad léptél ismeretlen útra, néha őserdőbe és elmondhatod,

hogy éltél és nem csak gondolatban hoztad létre mindazt a tapasztalatot, melyeket remélem meg tudsz írni mindnyájyunk okulására. Igen, ez nemes gondolat, tanítani, nem hatalomból, lenézve a tudatlanokra, de telve szeretettel és megadva nekik azt a lehetőséget, hogy a kis általad kapott ezüstszálon elindulhassanak, saját magukba, aztán megtalálva valós énjüket, más emberként lépve ki a nagyvilágba. Éppen az újgazdag, sznob és mammon istent imádók ellenébe, akik megnyomorították a magyart az árulásukkal, kiárusították az országot, saját magukat, szeretteiket és csak nagyon keveseknek sikerült megőrizni azt az alapot, melyet most fényesítgetek, hogy lehessen rá ismét építeni. No nem materiális felépítményt, mert az csak addig érdekel, hogy legyen egy méltó környezet, ahol otthon érezheted magadat, még inkább, ahol családot alkothatsz valakivel, aki a mi korunkban már nem csak a szerelmed, társad, barátod, de gyermeked, szülőd és mindened, mindenem...Egy sikeres férfit tettem ki az életemből, még csak néhány hónapja, okos volt, bátor, kreatív, de nem beszélgetett velem, nem ölelt, nem csókolt, a szeretetének egyetlen kifejezési eszköze a szex volt. Volt BMW, budai kertes szép lakás, minden luxussal...Engem sem értenének se nők, se férfiak, hogy egy ilyen álompasit hogyan lehet kitenni, úgy, hogy nincs is másik...De én tudom, hogy lesz!!! Én nem csak okos, bátor, de jó embert keresek. Rengeteg mondandóm van, szívesebben beszélek, mint írok, jó, ha látjuk egymást. Még jobb lenne, ha éreznénk is a másik illatát, leheletét, érinthetnénk a bőrünket, megölelhetnélek, soha többé nem gondolnál rólam olyat, hogy újgazdag wellnesslady vagyok.

Keményen megdolgoztam mindenért, se nem örököltem, se nem a sarkon kerestem. Mindeközben egyedül neveltem a fiamat és ember lett belőle, jó ember, akinek szíve, lelke van, ő is adakozó, nagyon lehet szeretni. Kicsit féltettem, hogy ha a jóság gyengeséggel párosul, bedarálják, kihasználják, megsebzik...Minden bekövetkezett, túl van rajta, most már ésszel is él, nem csak érzelemmel, ahogy én is tettem az ő korában. Majd beszélek még a munkámról, miért kellett vezető szerepet vállalnom: egyszerű: a férjem alkoholista lett, lusta, egoista, még az egyetlen fiunkkal sem törődött, pedig nagyon okos és olvasott

volt, de benne nem élt a vágy, hogy mindezeket a kincseket továbbadjuk, segítsünk, világítsunk, legyünk napok, napocskák, de legalább lámpások...Ezért is repes a szívem, amikor erről írsz, hátha most jött el számomra a vágyott szellemi szint művelése. Össze-vissza olvastam mindent, kicsit eklektikus a világnézetem, de egy biztos, nagyon vágyom egy szellemi vezetőre. Rád bíznám magamat, ha nem kényszerítesz semmire és Te is meghagyod az én gondolati szabadságomat...

Megnézlek a skypon, ha nem leszel, folytatom itt...Szeretettel gondolok Rád! Örülök, hogy vagy, hogy élsz, hogy megosztod velem magadat, én is teszem, ha nem is olyan iramban, mint Te...Léna

2013. január 29. 1:37 Jack tudnál egy egész alakos képet nekem? azon a randivonalon szinte semmi sem látszik.

Szia kedves Érző Szív, Lélek - Társam!

Tanulnom kellene, de a mai napom a Tiéd...Nagyon meghat egy-egy mondatod, melyeket én is írhattam volna Neked... Idézem: "Amire van remény, azt nem szabad könnyen feladni..." Olyan pontosan fogalmazol, mert nem azt írod, hogy nem szabad, azt írod: könnyen nem... Igen, ezt éreztem én is, itt vagy, élsz, vágyakozol, én tudom, miért Te érdekelsz, majd kiderül, ugyanarra gondolunk-e? A lelkünk felemelésére, egy szép zene, egy szívhez szóló vers, vagy egyszerűen az együttlét adta boldogság által...nemsokára megtudjuk. Annyira ki vagyok éhezve a lélek táplálékára, hogy nem vettem tudomásul a sértéseket, melyeket tudom, korábbi sérüléseid miatt küldtél nekem, nem számít, majd jóváteszed, ahogy én is a Rád fordított idő kevés voltát...Legszívesebben újra hívnálak, beszélgetnék Veled, de fegyelmeznem kell magamat, feladatok is vannak és ha az égiek segítenek és velünk lesznek, pénteken láthatjuk egymást...Megosztani vágyom én is minden kincsemet, de nem a lábad elé helyezném, inkább a lelked közepébe, hogy kerek legyen a Világod! Igen, nem a nagyság, a forma által meghatározott tartalom a lényeg...és a kerek, az mindig egész, jó ránézni is...

A tárgyak oly keveset jelentenek nekem, hogy életemben a legjobban akkor éreztem magamat, amikor egy kempingben ébredhettem, kigördülve a sátorból a fűre, szinte minden otthoni kényelmi eszköz

nélkül élhettünk a volt jugó polgárháború utáni nincstelenségében, ahol nem lehetett kapni húst, vagy egyéb itthon fontos élelmiszert, de lehetett csinálni lecsót és lehetett jókat úszni, kirándulni, együtt lenni barátokkal szeretetben, akkor és most is úgy gondolom, érzelmi jóllétben. Egyik nagy veszekedésünk akkor volt a volt párommal, amikor nem akartam. -szer is elmenni Egyiptomba, a csoda hotelek egyikébe és nem bírtam elviselni a dőzsölést, miközben kint éheztek a sivatagban a nők, gyerekek. A férfiakat azért nem írom, mert ők ott dolgoztak a hotelekben, ettek ittak, de az otthoniak nélkülöztek, láttam a kirándulásokon... Nem nyugtatott meg, hogy odaadtam az egész napi elemózsia-csomagot. Mert másnap is van nap és ha nincs szerencséjük, mi lesz velük? Meghatott, hogy azt írtad, elmennél Indiába, sáfárkodni, főzni, én is szolgálnék szívesen, hisz meg kell találnunk az életfeladatunkat minden életszakaszban...Beszélhetünk róla, ahogy még sok-sok dédelgetett vágyunkról is...Független és szabad vagy, maradj is ilyen, azt hiszem, a tiszteletem irántad addig tart, amíg nem hódolsz be még a szeretett Nő kedvéért sem, maradj hű önmagadhoz, mert csak akkor maradhatunk együtt sokáig, amíg felemeljük egymás lelkét, szolgáljuk (a szó legnemesebb értelmében) egymás testét a szerelem gyönyörei által és a szellemiség koronázza be a kettőt meleg fényével.. Azt kérded, ha megtaláltuk egymást mi legyen, ha már feltöltődtünk egymásban, egymás által.... Akkor kezdünk újra töltődni, ez nem egyszeri esemény, folyamatos, az életünk végéig... Sokan futnak egyik partnertől a másikig. Félnek, hogy lemaradnak valakiről, valamiről. Pedig, ha a szeretet szép szivárvány színén láthatod a párodat, rájössz, milyen kimeríthetetlen kincsestárra találtál, ahol a másik folyamatosan változó csodái mindig elvarázsolhatnak, ha hagyod, akarod, szeretnéd. Ha nem, marad a mennyiség, tegyék, szegény párák...Persze, h pénz is társul az új ajánlkozóhoz, először rózsaszín a köd a mammon istent szolgálók előtt...Nem sokáig tart az öröm, a köd oszlik, a pénz fogy a rossz emberek maradnak, marakodnak.... Az Úton-t újra elolvasnám, de szívesen meghallgatom, benned mi maradt...meg belőle. Mit szeretnék Veled együtt:

Adni és megtanulni elfogadni anélkül, hogy azonnal viszonozni akarnám...Tanulni és tanítani...Függetlennek és szabadnak maradni, de szabadon elköteleződni a szívedhez, lelkedhez, megbízni és bizalmat érezni, változni és változtatni, örülni, szeretni, ölelni, csókolni, egyszerűen boldognak lenni a gondolattól, hogy van egy ember, aki boldog velem és egy csoda, ha együtt vagyunk, kimeríthetetlen tárháza a felfedezéseknek, egymás inspirálásának. A szinergia törvénye elvarázsolt, hiszem, hogy 1+1 nem csak kettő, de a hatványa, ez lehet két ember nagy szeretetéből fakadó energiák következménye. Áldott ember, ki ezt megélheti, megérzi, hiszi, éli, megéli valakivel. Igen, megéreztem, ki is lehetsz, meg is ijedtem, de életemben egyszer bátor leszek és vállalom, amit érzek, csoda van Benned, olyan csoda, mi nekem út a szellemi fejlődéshez, elhagyva az agyagi világ szolgálatát, megyek Veled a vágyott új világba...Ne ijedj meg, soha nem telepednék Rád, mindig lesz saját életem, de a kezemet Neked nyújtom, remélem nem kell visszahúznom soha. Ha mégis, akkor annak örülök, hogy vagy, voltunk és leszünk más, bölcsebb lények, külön, külön is...Remélem pénteken megérezzük egymást, egymás kisugárzását, melynek illata is van és színe is, sőt fénye, zenéje, ahogy a hangunknak is...

Köszönöm a mai napot Neked, legyen ez kezdete a bizalmunknak és örömteli ígérete egy szép hétvégének. Most ne akarjunk többet, bízzuk a jó sorsunkra, hogy lesz-e még több napunk, vagy az is ajándék, hogy találkoztunk...

Szeretettel gondolok Rád: Léna Magda-Léna

A címem: Ösvény u.7.

Kedves az ösvény, ugye? A Fűzfa sor város felé eső részén van egy lakóparkban. Földszintes, teraszos lakást szerettem volna, ahol kilépnetek a fűre...

Van GPS-de? ha nincs, még adok útbaigazítást.

2013 január 31. csütörtök. Az út Sopronba a Lénához, vázlat

Elindultam, sms.

Visszahív

Teljesen happy vagyok, süt a nap, száraz út a hólepte földek között. Nagy remények. A szokásos elhatározás, hogy mindent bedobok, mindent megteszek, hogy ezt a nőt „megszerezzem”, meghódítsam, sok fantáziát is látok benne. Ugyan tele van a feje salátával, - a leveleiből, s skypos és telefonos locsogásából ez derül ki, de a másik oldalon igényesebb, nem csóri, s ami a lényeg, hogy igencsak határozottan kinyilvánította tanulási, művelődési szándékát. Azon töprengek, hogy kéne figyelnem, hogy ne csak pofázzak, hanem kedves legyek hozzá, simogatással, s persze jussunk el valahogy az ágyba, ami egyre jobban éledezik bennem, milyen jó is lenne egy nő s a szex végre.

Eltévedek, teljesen kiakaszt a város a millió körforgalmával, kénytelen vagyok felhívni. S elém jön, kisebb, mint gondoltam. Nem ugrik a nyakamba, kicsit húzódozik mikor puszit adok neki., nem jó jel. Ellentmondás a szenvedélyes szavai meg a viselkedése között. Újra felmerül bennem az uriliba, a wellnesslady image, amit feltételeztem róla, s folyton előjön. De nagyon készséges és jó értelemben praktikus, ez legalább megnyugtat. Piálás, pofázás, este séta a parkban, mutatja a várost, egy öreg szállodát, ahol dolgozott. Külön szoba, külön ágy, éjszaka rám csukja az ajtót. A horkolásom nem zavarja, de a köhécselésem igen. Elég szörnyű éjszaka, klausztrofóbiát kapok a bezárt ajtótól, nem találom a kapcsolót, behisztizek. A reggeliző asztalnál meg elkezdi a kifogásait, a szakállammal, a hajammal, a szagommal, a cigizéssel. Próbálom megölelni, simogatni, a lába közt is, de elhúzódik. A kinyomtatott térkép nem működik

2013 febr. 1. Nők és az írás, avagy egy seggel két lovon

Már a témát is utálom. Jó baromi hideg van, fogy a fám, tegnap gyalog voltam Földváron gyógyszerért, mert az út nem járható. Rohangáltam, mint egy őrült, de elértem a buszokat. A nőkkel?

Nehezen adom föl. Mindig felbukkan valami zseniális lehetőség, valami, amit addig nem vettem észre, mármint, hogy a baj technikai. Ezzel az előfizetés adta előnnyel – tudok nőknek írni, meg tudom a fényképüket nézni stb. Azt hittem, hogy na jó, akkor annyi. Öt perc alatt találok valakit. S találtam is! Volt, aki gyönyörű dolgokat írt magáról, s kész, egyből benyaltam. Már csak el kell küldeni a címem, s

holnap találkozunk. Pár nap alatt összejövünk, megnyugszom, s írok. néha találkozunk, sétálunk, levelezünk, van, akinek pofázhatok, s minden fasza. S hát, lesz egy nőm, s a szexelés is – valahogy – megoldódik. No, nem erekciós problémám van, nem hiszem. Csak hogy a megfelelő nő legyen. Ez a barom Léna nagyon elgondolkoztatott. Előtte az Emma is. A Erna. S akkor még itt van más, ezer dolog. Itt van ez a tél, amikor az ember büdös. Különösen az, mint én, aki bagózik, kemencével fűt, s putriszagban él. melyik finomak tudja ezt elfogadni. Mert közben mi sem akarunk egy közönséges parasztpicsát, nem? Amúgy tele van asszonyságokkal a társkereső. Ráadásul én is elég képtelen jellemzést tettem be, az meg aztán baromi elvont. Itt volt ez a Hajni nevű Kati Wienből, egy kekec vén kurva, de jól nézett ki, feltehetően amolyan cinikus Fpéter nőbe. De hamar elriasztottam, lebombáztam, mint a szart. Volt egy nagyorrú zsidólány Barcsról, jókat mondott, de ő sem válaszolt. Vagy tizenhat év a korkülönbség közöttünk, s tényleg, ötvenötnél véget ér a jó kinézet, ez rám is vonatkozik. A kivétel, az meg nem rám vadászik. Majdnem ötszáz nő nézett meg, - ez egy vicc, nem? Se ebből két-három, aki igazán rámkattant, na persze van itt egy jópár, aki bírna, de az meg nekem nem tetszik, kövér asszonyság baracklekvárt, töltöttkáposztát főz, háttérben a család, az unoka a fakanalat nyalja. A másik a panelos, kiscicás, meghibbant magányos, vagy a kameráját tartja a tükörben, vagy egy kiscicát. De ezen kívül is van vagy tíz kategória, az ápolt nőtől a welnessnőig. A diplomásokat is próbáltam, de ott én szóba se jöhetek, túl egzaltált, túl zavaros, vidéken, szakállal, faszom. Semmit nem tud rólam, de már utál. Én benne lennék minden szarba, tényleg nem rajtam múlik. Ez meg is írtam jó párnak. Még lehet erről sok mindent mondani, de valójában nem ezzel akarok foglalkozni. Mert közben hatalmasokat kínlódok az írással, az anyaggal. Tegnap-tegnapelőtt szinte egész nap a 2005-ös hazatérésemet megelőző több száznyi levelet próbáltam rendbe rakni, anélkül, hogy rendesen, tartalom szerinte megnéztem volna őket. Pedig ahhoz kéne, mert az volt a Napló. De mindenben van valami jó. Az ismerkedés majd lecsillapít, megnyugtat, további fontos tudnivalókat sikerül szereznem,

például azt, hogy nekem valójában mindig, mindenben a maradékkal, a selejttel kell beérnem. De ez jó az alázathoz. Kiderült például, hogy azért nem is volt olyan rossz azért nem is volt olyan rossz a Jillel. Kár ezen többet nyávogni, mint ami a lényeg. A lényeg, amit csak sejtek, s nem tudok, s ezzel kell, kéne foglalkozni. Úgyhogy a nőzést föladom, a véletlenre bízom, én a semmi sem mindegy csávól. Napról napra tett érv szól ellene, s csak összezavar. Valójában tök jól érzem, érezném magam, enélkül. Tehát a Norfolkba költözéstől a hazajövésig – ezt kell külön szednem. Mert akkor még sehol sem vagyok. Mert akkor még ott van a Nagykovácsiból való visszamentéstől a Jill betegségén keresztül az egész Wilmington és Norfolk. Meg ami előtte, meg előtte, meg előtte volt.

Febr. 1. Tipródom itt ezeken a nőkön, meg hogy mi van helyette, meg valójában mi is van?

Innen folytatni, febr. 7

Talán a fő gondolat az az, hogy mindig ebbe kényszerülök, mindig ez a „bolyongok a város peremén”. Ez jut nekem, ez a többnyire kívülállás, ahol az kerül, ami a perifériákra jutni szokott. Mire odaér, alig marad valami. Ráadásul egyre tisztább, hogy az, ami annyira egyértelművé vált a kinti munkákkal kapcsolatban, az itt – helyi okból is, a mindennapok, s így az itthoni valóságom része lesz, lett. Mondhatnánk azt is felszínes dolgok, felszínes kapcsolatok, kimaradás az emberi élet sűrűjéből. S hát az emberek is olyanok. Azok, akik kicsúsztak, elferdültek, csalódtak, aberráltak, s nem kevesen szélhámosok. Félve, óvatosan közelítenek meg, vagy egyáltalán. Akik mégis, azokkal meg tényleg baj van. legalább is ez derült ki eddig. Minden nőm, az Imola, a Edit, a Jégnéző, az Ica a Erna bizonyos értelemben sérült s szélhámos volt. s fájdalom és mély keserűség tör olykor rám, már már sajnálnám is magam, hogy nekem egy normális valaki s így élvezhető élet – ebben az értelemben nem jut. Ugyanakkor vala-

mi értelme mégis van. mert valami olyan lélek és elmeállapot keletkezik, a létnek olyan ébersége, ami egy sokkal tágabb s mélyebb világ, egy nagyobb és intenzívebb intervallum. Az előbb pont az jutott eszembe, hogy én azt nem csak fogyasztom, amit szeretek, én abban élek. Mint a madarak a szelek szárnyán, mint a hal a vízben. Mindaz a magány, ami végestelen végig megtart ezen az úton teremt engem újra és újra, s nedvével táplál. Valójában ezek a társulási kísérletek egy félreértésből adódnak. Nem lehet csak úgy valakivel összeolvadni, jól, s boldogan. Elvileg persze igen, amúgy nem. Van egy csomó lehetőség, de mindegyikből hiányzik valami. Az eredeti ötlet kellene, hogy működjön, mikor az ember valakivel együtt öregszik meg, s szinte abban a világban egyé válik. De – ez, soha nem volt, s többé soha nem lesz. Elnézve ezt a falusi-kisvárosi nőhadat, napról napra nyilvánvalóbb, ez van, ettől többet nem lehet várni. Valaki el tudja képzelni, milyen lehetősége van egy embernek ezeken a helyeken? Mi veszi körül, miben él, miken megy keresztül? Már eleve a tény, hogy ott él, hogy ott marad valami szarságra utal. A híres Petres féle tétel, „miszerint nem mindegy, hogy az ember hol lakik?" sántít. Persze, mindegy, ha van valami külön bejáratú értelme, mint náluk. A fehérvári múzeum, Gorsium, intellektuális kapcsolatok, s a család, a munka, a jövedelem, a kényelem, az elismerés-megbecsülés, mind mind ami azt övezte. Tulajdonképpen felelőtlenség ezt így másnak mondani, s egy életre felültetni, mint engem. De próbálok ebből valamit mégiscsak kihozni. Egy biztos, arra nincs szükségem, hogy azt, amit világ országútjain körültekintő munkával, s igazán feltétel nélküli átéléssel magamévá tettem, azt egy kis helyi ember aprópénzére váltsam. Vagy elosztogassam. Végül is a kérdések kérdése az, hogy ebből az életből mit képes megélni az ember. A Mummfordék száma, a Wake up my soul csak tökéletesen megfogalmazza ezt. Ebben a testben fogunk élni, halni, s amibe invesztáljuk a szeretetünk, az jut majd nekünk. Tényleg egyszerű, csak nem kéne kurválkodni már vele. Tudjuk mi már ezt, réges rég. Levettem a lélekre vonatkozó szűrő szövegemet, a Rumit, a Devendrát, a Yeats kis egyszerű versét, a

Vándorlegény Dalát. Mert még majd valaki, mint a Henry Lee balladájában a kútba dob. Valószínű, ebben a provinciális környezetben még azok az egyszerű, de egyébként aranyos, és szeretnivaló nőket is elijesztettem, aki számításba jöhettek volna. S egyszer megnézték, s többé nem fogják. S már az is hiába való volt, hogy ma megváltoztattam, egy blődlire. Olyanra, amit a nők, bölcsen? – írnak. Ezt kell csinálni? S meg is találják, akit keresnek? Persze attól is függ, ki mennyire igényes. Ráadásul itt van a vénségem. Lehet bele kell nyugodnom, hogy nem vagyok már se szép, se vonzó, se semmi. Az érdekesség, amire apelláltam, a diliseket vonzotta, mint a Erna, az Emma, a Léna. Illetve, a csúnyákat. A csúnyák apellálnának, óvatosan persze, kicsit bíztatni kéne őket, ezt is látom. De azt meg én nem akarom. S így marad a két szék között a pad alja. De még van itt a készletből, mindenkit nem lapoztunk át, s fordítva sem, ők se engem. De egyre fogy. Néha néha fölbukkan egy egy gyönyörű nő, vagy csak jó nő. De valami ott se stimmel. S a végén, valójában én se akarom már minden áron. A vagy vagy megy, az is-is az nem. Minden energiámat nem tudom ebben fektetni, erre pazarolni, mert az a semmi semmivel. Mikor tényleg szeretek, s szeretnék írni. Ráadásul, ahogy erre már céloztam, még abban is szivatom magam, hogy nem hagyom, hogy a kellemes alkotó állapotba kerüljek végre. Tehát az arányokat kell megváltoztatni, egy icipicit megtartva a lehetőséget – forever? egy nőre. Aki persze nem csak egy nő, hanem egy társ. Ne felejtsük el, egyedül vagyok, teljesen. Tényleg senkim sincs.

Léna vége Febr. 2 szombat Még egy elmebeteg nőnek vége (Léna)

Azért egy fucken percre nem nyugszom, nem?

El se tudom mondani, mi mindent csinálok semmi idő alatt...persze volt még egy-két menet Lénácskával, rafinált egy kis hülye liba, számított még a jótanácsaimra, mert olyan hülye, mint az állat. De nekem semmi poén nincs az egészben, lényegében ugyan az az elmebajos hülye liba, mint ami a Edit lett. Azt is elküldtem, nincs időm

napi lelkizésekre. Nos elkezdtem egy munkanaplót, aminek az elejére készített megjegyzést ide másolom, mert van benne némi magyarázat az utóbbi időkről. Közel sincs kibontva, nem tudom lesz e idő – csak így külön arra, meglátjuk. Próbálok feladatokat kitűzni, s azokat követni, hogy át tudjam rágni magam ezen a kásahegyen. Lassan leketyeg ez a nőzés, az utolsó ez a sízős wellnessnő volt egy ausztriai sítáborból próbált kekeckedni velem, de hál Istennek sikerült elmorzsolni. Ugyan ez Lénácskával, kezdett eldurvulni a dolog, elkezdett sikoltozni, én meg megijedtem, de kiderült, semmi baja, „élt ő már előttem s nélkülem is", mondta, s ez jó. Akkor annyi. Kihasználva a szabad túrázás utoljára befizetett lehetőségét, végigböngészettem egy csomó nőt, de lényegében mind ugyan azt lihegi, kandalló, gyertyaláng, kölcsönös megértés, légyott, finom célzások minden irányba, de semmi szellemiség, semmi ilyen. A szállodás Léna jó volt, mint fő welnessbanya, kiderült a fő problémája a szakállam ápolatlansága, meg a büdösségem volt, ami valószínű igaz, én persze nem érzem, s afféle putris dolog lehet. Valószínű igaz, s persze a kemence miatt. De sajnos nincs más módom a fűtésre, örülök, hogy erre is van pénzem. Nem tudok havi húsz-harminc ezer forintot gázra kifizetni, s plusz kéne egy cirkó, többszázezerért. S különben is semmi összekötözés. Se valaki kis buzi nyomorához se az ideköltözés finnyáskodásához nem szeretnék alkalmazkodni. Végül is ez volt az egyik legnagyobb tanulsága az utolsó periódusnak. Ez itt egy összegzése akart lenni mi is történt, hogy jutottam el idáig. Innentől már inkább, s főleg technikai dolgokat akarok ide rakni. Ezt bemásolom a Naplóba is.

Persze jó, hogy ezekkel foglalkozom, mert egyre jobban alakul bennem a kép. De nem fogom tudni kihagyni, hogy elmélkedjek benne, s kiválogassam, összegyűjtsem, ami jó volt amig még emlékékszem. Még elég elevenen él bennem sok minden, az elég is lehetne. Millió tény, hangulat, helyzet, Emberek, munkák, pénz, kép kapcsolatok, életérzés.

Újabb fejlemények, s persze a nők, Krisztina Gödről

Az ajándék c. Rejtélyes szépség eltűnt, lehet egy blöff volt.

Nos, Krisztina küldött egy képet, s írt is. Egy sort, szerintem megszeppent – a gulágtól?

A lényeg, hogy anélkül, hogy megnéztem volna, írtam neki – már megint – egy jó kimerítő bemutatkozást. Aztán megnéztem, kilencven kiló - mondjuk én száztíz. Okos lány, van érettségije, kicsit hablaty. De vannak benne jó dolgok. Van-nak gyerekei, vele élnek, nincs elválva, csak külön él a pacáktól. Amúgy semmit nem lehet tudni róla. De az biztos, egy dinamikus egyéniség, jó lenne egy csinosabb nő ilyeneket írna magáról, de ilyennel még nem találkoztam. Gödön lakik, ami majd annyira van, mint Dány. Sőt.

A lényeg, valami nagyon jó dologgal kell előjönnie, másképp nem fog működni. Levelező, társalkodó partner nem kell. Hablaty, amiből azért nem derül ki semmi, se, hogy mit olvas-ott, mi érdekli, valahol említi a buddhizmust, na meg a világzenét bejelölte.

A baj a gyerekekkel lesz, a kövérségével meg a távolsággal.

Február 1, meteorozás, nőegyveleg, meg a részletekben elveszés

Meghalt a Csöpi (néni), sajnálom.

Ő volt talán az egyetlen, aki józanul kicsit azt hiszem mindig a pártomat fogta, s méltányolta az erőfeszítéseimet. Nélküle lehet még rosszabb lenne az imageom a családban, beleértve a közvetlen hozzátartozóimat. De nem csak ezért, jó fej volt. Lángosütő, palacsintasütő, kolbászsütő kisiparos, párttitkár feleség, amolyan nagypofályú, realista, nagyseggű gigamellű asszonyság volt, s persze a sógorék neki köszönhetnek mindent. Erőszakos, aki mindenkinél jobban tud mindent, sok keserűséget is okozva, szóval, olyan, mint én. Pragmatistának is lehetne hívni.

Tegnap elmentem a boltba, nem kellett volna, de végre megnyílt az út, s ki kellett mozdulni.

Elképesztő mennyiségű kaja van itt, pedig tényleg nem kéne ennem. Kocsonyát is főztem, szerencsére most csak négy tányérral. Elkeserít ez a társkeresés. Találtam egy viszonylag értelmes nőt, negyvenes, még nem ráncosodik, viszont dagadt, kis gyerekekkel, elhagyatva. Szörfözik és nassol, s kicsit jót leveleztünk, de fölfoghatta itt valaminek alapból meg kéne felelni, nem is küldött magáról egész alakos képet. De örült nekem, dicsért is, én is őt, és good luck. Aztán előkerült a szép kaposvári nő, az angol magántanár, most már hajnalka néven. Az Ajándék le lett véve, bűzlik az egész, szélhámosságot érzek, de jó a poén, s meghagyván kétesélyesnek megint írtam neki. Tényleg nagyon tetszik, pont olyan, amire mindig vágytam. De hát hajadon, gyerekekkel, s valószínű csóri. Majdnem húsz évvel fiatalabb nálam, s egy max. Ötvenévesre vágyik. Pénzről itt nem igen lehet írni. A rendezettség, ami még elmegy. Levettem a verseket, s én is egy ilyen kimért szöveget raktam föl, kaptam is mindenféle kockanőktől leveleket. Az egyik egy ronda némettanárnő, a másik egy számbuzi statisztikus. Pedig az értelmiségit ott hagytam, az angolt is. Emberek nem normálisok. Aztán későn észrevettem, hogy a barcsi nő megnézte végre a levelem. Nem válaszolt. S gondoltam megint írok neki, mert azt a blődli bemutatkozás Olvasván nem lehetett valami jó benyomása rólam. de lehet ő is fiatalt akar, akármi. Nem tetszik a szakállam, stílusom, fogalmam sincs. Jó lenne, bár a tény, hogy a Tarantinót szereti nem nagyon tetszik. Olyan kicsit lófejű hoppon maradt csúnyácska, fiús is. De el tudom képzelni, mint havert, társat, a többi meg – fene tudja. Neki sincs egészalakos képe, se a segge, se a melle nem látszik. De volt másik, egész jó nő is, csak hát vének. Ez itt a baj, sumákolok, mert valójában én is úgy nézek már ki, mint a nagyapám. De, talán-talán még van egy dobásom. Tart még a befizetésem, s elhamarkodtam ezt a barcsi nőt is, szóval had csengjen le ez az egész. Iszonyú kupi van itt, kosz is, pedig azért csinálom is. Szörnyű nyomasztó kezd lenni a hó, a hideg, a tél, s végül is elszórakozom

ezekkel a némberekkel, internettel. Eltereli a figyelmem a sok bizonytalanságról, ami az írást is körülveszi. Most kisütött egy icipicit a nap, whaaa! Rögtön el is ment, de olvad. Mindegy, ez a bizonytalanság minden erőmet elszívja. Valahogy – úgy tűnik, ki kell várnom a végét, amíg lecseng ez a dolog. Végül is nem ártana lenne rajtam valami kontrol, lefogynék, excercise, apámfasza. Leszokni a bagóról, lenne valakim, néha kimozdulni, elmenni valahova, lelkileg, szellemileg is jó lenne, na meg a szex reménye. Na jó, az érintésé, francba ezzel az egész érzékenységgel. Az egy dolog, hogy az ember mindent tud, meg jön föl a buzgár. Na jó, erről ennyi elég. Rohadtul fárasztó. Legszívesebben egyfolytában aludnék. Pedig, volt már erre példa, ott van bennem az energia, s jó lenne munkára fogni, mert az, ahol áramlik az élet, ez meg így egy elfolytás, nyomor, vénülés. Senki sem lépheti át a saját árnyékát, ez jó, nem?

Önéletrajz-féle Krisztának

örülök, hogy ilyen határozott vagy, mindenféle bizonytalanság van ezzel az egésszel kapcsolatban. ugyan tényleg teljesen barom módra hülyére dolgoztam magam, de ki is tudtam maradni ebből a lélekölő húsdarálóból, s miután huszonnégy órán keresztül magamba voltam, valójában még tovább mentem a műveltség útján. minden követ fölforgattam, gondoltam az nem létezik, hogy legyen valami, ami érdekel és én nem tudom. egész a buddhizmusig, a Quantum fizikáig, önmegismerésig, s persze az alázatig. s mindezt, mint valami happeninget éltem meg, mert minden rettenet, ami történt, ezen lett áteresztve. az Odüsszeia tényleg illik rám, ravasz is voltam. háborút is nyertem, a szörnyeket is levertem, s az árbóchoz is kiköttettem magam, mert hogy a szirének. hét éve próbálok valakit találni magamnak, s hát iszonyú tanulságok keletkeztek. amit ki akarok hozni. hogy elképzelhetetlennek tartom találjak hozzám valót. gondoltam beérem én akárkivel. evés, ivás, süketelés, bólogatás, egy kis szex. egy kis séta, egy kis lószar. viszont nekem ezek tényleg kis hazugságok, s kis konvenciók. akkor, mikor itt van az írás, ami egy baromi nehéz feladat, tekintettel arra, hogy tavaly kezdtem el. közel húsz ezer oldal jegyzetem van. ezeket csak átnézni, rendszerezni egy sziszifusz. Most

értem talán a legnehezebb feladathoz, amikor föl kell adnom a maximalizmusomat, ami sohasem a vagy vagy volt, hanem az is-is.

az elmélet az volt, hogy a nő a világ másik felét képviseli, amit én nem tudok. s ha nem tudom meg, - már megint - hülyén fogok meghalni.

s ez művészi szempontból a legfontosabb - mára. de az utolsó években ebből is jutott bőven, lehet - ésszel - elég is. csak az a baj, hogy a lelkem mélyén egy romantikus, álmodozó, nagyon szerelmetes típus vagyok, ráadásul egy adó-kényszeres, akinek jobban esik adni, mint kapni. valaki azt mondta, hogy hát törődjek magammal... de hát ez egy vicc. próbálom, de mégiscsak egy vicc. a másik, ez is ebből jön, hogy valami tanító perverz is lakik bennem, örökké itt motoszkál, hogy valamit helyre rakjak. viszont ez meg egy aprópénzre váltása annak, amit tudok. szóval, valahova nekem is be kell lőnöm magam, előbb utóbb. "csak valami mindig kicsap még a régi hazugságból", ahogy a költő mondja.

nagyon megfogott az eredeti és friss gondolkodásod, kevés ilyennel találkoztam, főleg nőben, s ne add föl. sok sikert

Jack

.

Febr. 17. Gödi trampli kilőve, szépség persze nem válaszol, meg a régi bécsi sugárka, aki már lehet rég a józanjával, Waltherjével van s happy

Jack

További randivonalas szarakodások

Lilla, így hívja magát öreganyám, akinek régóta a kedvence vagyok, ezen a szivküldiszívnekszivesen baromságon, amit én is bejelöltem. Hatvanegy, „hozzám való. S elkezdtem – miután próbálok szembenézni a ténnyel, hogy bizony nem kellek már az ötvenéves nőknek sem. Őszülök, meg minden bajom van, a szakállam, pl. gondolom én. Meg vidéken lakás. Igazándiból ez a kaposvári gyönyörűség jobb is nem írt, mert nagyon zavaros lehet, főleg mert szerintem tök csóri. Hajadon, gyerekekkel, nyomor angolozás, ugyan már, a

Sandra se tudott megélni belőle. Ott lakik a városban, s nem talál egy palit? S szokás szerint elkezdtem beleélni magam a Lillába, aki vegetáriánus, németbarát, Linzbe is van valami kéglije, de Pesten is. Hogy ugyan egy szőke, de értelemes az arca, utálja a politizálást, művészfilmre tippelt, szóval, egy kicsit világot jártabb, mint a legtöbb hazaiba szorult nő. De ez nem jelent ugye még semmit, mert egyelőre nem is válaszolt. Arra is rájöttem, hogy hát én elégé durva, rusztikus lehetek ezekkel az én körülményeimmel. Még fürdőszobám sincs, nem? S persze, már megnéztem milyen messze van Linz, hát nagyon. Még ha Firenzébe lakna! De mindegy, Pesten is, a hatodik kerületben is van kéglije, az elég. Nem akarok én sehova se menni.... Aztán az is eszembe jutott, hogy igazándiból van nekem jó – férfi kifogásom erre, amim van. Nem muszáj ide jönni. Különben is lehet van már valakije, bár nem iratkozott le. Ami érdekes volt, hogy olyan képeket küldött, amin Földváron van, még át is dugta fejét egy kikötői mentőkarikán, ami Földvár felirat van, nem tudom ez mit jelent, mindenesetre kísérteties, mert hogy az Jégnéző is odajárt mindig. Úgy érzem már minden töltényem előttem erre a nővadászatra, az összes sztorim, az összes poénom, szándékom, kaserám. Ami persze nem igaz, nyilván. Lehet még tanultam is belőle. Végül is jó ez a külföldön levés, kicsit International. Rálátása van dolgokra. Irt egy nő, jó vagyok nála, nem panaszkodhatom, ilyen is van. mondta is, skypoztunk, de nem tetszik. Majdnem, de mégsem. Mondjuk ez a Sugárka is valami tanfolyamot végzett, remélem nem valami szállodás liba, mint a Lénácska volt. Fogok venni egy routert, mert ez a madzagolás az agyamra megy. Már nem tudom hányadik madzag bedugója törik el, s félek majd még a bensője is elmegy a laptopoknak. Arra gondoltam, ki kéne másolni ezeket a leveleket, mert azért tanulságosak.

2013. Lili febr. szeptember

Lili béna bemutatkozása és üzenete a randivonalon
Lilla után Lili, az ő első levele a Randivonalról

Legutóbbi levél (Lili küldte)

Lili, 2013. Február 17. 6:08 -tól Szia JACK!

Olvasom a bemutatkozásodat, nem tudom, hogy a láthatatlan fényképem és az általam írtak alapján van-e esélyem?? Nekem tetszik a bemutatkozásod és a fényképeid is. ..... amennyire emlékszem. :-) Voltam már itt ezen az oldalon "nyílt sisakkal" is. Kicsit kiábrándító ez a helyzet és ezért le is jelentkeztem. A nagy "Ő" azonban elkerült ezen az oldalon és az élet más oldalain is. A jelenről beszélek, természetesen volt már nagy Ő az életemben. Az angolt imádom, (talán a zene miatt ??) ennek ellenére angolul csak kicsit tudó, inkább olvasó és az élet hétköznapi dolgairól angolul levelezni tudó ember vagyok. A világ dolgai érdekelnek, a politika nem igazán. Talán azért, mert az az a terület, ahol őszinteségről őszintén nem beszélhetünk. Humán beállítottságú vagyok annak ellenére, hogy pénzügyön dolgozom alkalmazottként. Hozzád hasonlóan szellemiekben és lelkiekben is igényes társat keresek ...megalapozottan vagy megalapozatlanul???? Ezt nem tudom eldönteni. Ismerem a "korlátjaimat". Elég sokat utaztam és még szeretnék is, de a hétköznapokon is szeretek nyitott szemmel járni is és akár az ezerszer végig járt úton is felfedezni valami újat és szépet. (Ezek szerint van, amikor lazítok, hogy később legyen mit észrevennem:-)) Talán túl hosszúra nyúlt az "írásom" majd kiderül, hogy "sok hűhó semmiért" ?? :-) Igazából egy mondatot mindenképpen akartam írni, mert a bemutatkozásodban olvasott "DE HIÁNYZIK EGY EGY NŐ TÁRSASÁGA" részen nevetnem kellett. Ez komoly vagy "sajtóhiba"??? Egy nőt keresel vagy egy-egy nőt?? Ez azért nem mindegy !! :-) Én "CSAK" EGY TÁRSAT keresek az biztos. Szerettem volna fotót csatolni a levélhez, de úgy láttam, hogy a rendszer csak az itt feltöltött fotókból engedi. Ha küldesz egy email címet akkor pótlom. Az én címem novari13.

Február. 17. 11:17 Első levelem Lilinek

kedves Lili, tetszik ez a név meg a hangvétel is. nem tudom melyik bemutatkozásom láttad, ezt az utóbbi semmitmondót? Generált, huhh. Előtt próbálkoztam valami lényegesebbet is mondani magamról, de komoly mellétalálatok voltak, ezért kicseréltem. Kíváncsi lennék, ha a nők látnák egymás bemutatkozását, s hogy mennyire egyen...-hogy is mondjam, szóval nagyon le van nyomva itt minden. S hogy lehet ebből valakit megítélni. A kinézet? hááát, persze, de közben pont a nők azok, akik valami nagyon elvontat keresnek, de kis sejtelmeken kívül, ami nekem le jött, hogy a pacák legyen, naná, RENDES. Hát ez egy vicc. Szeretnének kiolvasni valamiből valamit? nekem olyan, mintha egymásnak, női szempontoknak szeretnének megfelelni. s hol a pacák? Tud főzni, meg ápolt, meg még? Közhely közhely hátán, na jó, mindegy. Nem skalpokat gyűjtök, nagyon is monogám voltam mindig, nem mert nem lennék kíváncsi, hanem mert azt gondolom, hogy nem egyre tágabban, hanem egyre mélyebben. minden ember egy rejtély, még önmagának is. Pont ez lenne egy "eszköz, ahol megtaláljuk önmagunkat. egymással, egymáson keresztül, nem? Itt van ez az alkalom, akármiért, tehát ez arra - is - jó lehetne, hogy valamit, ami eddig nem lehetett. vagy mi lesz, hülyén halunk meg? Engem valójában mindig a lélek érdekelt jobban, a kinézet, a test akár kelepce is lehet...szívesebben alkalmazkodok valaki kinézetéhez, mint a szellemi lelki disszonanciához. Persze itt is van limit, nyilván. De mindenki - valahogy - emberszabású, nem? Na jó, ennyit az elmélkedésről. oké, küldjél egy képet...üdv,

Jack

Az én második levelem Lilinek már megint egy önéletrajz..., elég gyenge

húha, nos, megpróbálom a lényeget. Kicsit zsúfolt volt az életem, nem könnyű. Már van jónéhány változata, de most megpróbálom elképzelni, neked mit kellene írni. Muszáj belevennem néhány apróságot. Én az a zuglói, budafoki utcagyerek voltam, akinek valami nem stimmelt azzal, amiben van, lehet hülyeség, de nekem jó ez így.

Szóval, kiderült, hogy amit mindig éreztem, hogy én másra vagyok, mert valaha egy kifosztott jobb családból származom. Ez aztán oda fajult, hogy magamtól, de jó hatások közül is lehetett választani, teletömtem a fejem költészettel, irodalommal, művészettel, szóval ilyen elvont dolgokkal. Miközben, hogy ne haljak éhen, afféle munkásember életét éltem. De már akkor elhatároztam, hogy márpedig én nagy író leszek, pontosabban, nagy könyvet írok, hogy segítsek, akin tudok. Ehhez meg a rendes ember rendes élete, tapasztalata kell: család, munka, s pénz, hogy ne megrendelésre, hanem ezt szabadon tehessem. Úgyhogy, valahogy a saját hajamnál fogva kihúztam magam, dolgoztam, tanultam, a közművelődésben sikert értem el, pénz is volt, mikor bevertem a fejem az akkori üvegmennyezetbe. Ez a nyolcvanas évek közepére esett. Úgyhogy a totál közmegbecsülés néplavórjából családostól disszidáltunk Amerikába, aminek én amúgy a bolondja voltam. „Értelmiségiként" jó nagy konfliktusok után a mínusz húszfokos nyewyorki télben visszamentem munkásnak, aztán profi építési vállalkozó lett belőlem, föl le üldözve az amerikai hurrikánokat. Az volt a vágyam, hogy valamiféle olasz udvarházban szeretnék élni, nagy-nagy család. Millió gyerek, s én leszek a páriárka. Afféle Macondóról. Egy darabig minden rendbe ment, a kedvezőtlen itthoni változásokat azzal próbáltam ellensúlyozni, hogy egyre profibbra képeztem magam, egyre keményebben dolgoztam, s olyanokra vállalkoztam, amiket már én magam is alig hiszek. Építettem templomot, meg szabadidő központot, meg romba dőlt épületeket újjá. Sikerült is venni itthon egy nagy parasztházat, egy óriási telken lévő dombon, ami erre az én kis Provanszom ra, meg a Balatonra néz. A Jóisten fogta a kezem, mikor odavezetett. De az egész elmenésnél az nem volt bene a pakliba, hogy kint mindenféle recesszziók, itthon meg kétszázszoros áremelkedések lesznek, miközben a kinti bérek mára sem többek, mint kétszerese. Ekkor a hiányt pótlandó a nejem is beállt segíteni. Úgy tűnt minden jó lesz. Csakhogy, egy év múlva kiderült rákos, egy éve van, „s, ha már meg kell halni, akkor inkább itthon." Az elkövetkező húsz évben többször megpróbáltam itthon érvényesülni, de mindig visszamentem, s húsz éven át

lényegében egyszál magamban éjjel-nappal dolgoztam. Van vagy húsz szakmám, amihez „semmi közöm”. Mert továbbra is és kizárólag a humán dolgok érdekeltek, pedig szerették, amit csinálok. S hát teljesen átitatott az angolszász s az amerikai kultúra, ami tele van ellentmondással, de mégiscsak az egész világ azt majmolja. Távirányítóval próbáltam lelket tartani a feleségemben, meg összetartani a családot, a gyerekek itthon egyetemre jártak. De a nejem egyre roszszabb állapotba került, s a végén megzavarodva világgá, de előbb haza rohant. Én mindig monogám voltam, soha nem csaltam meg, nem pipogyaságból, hanem emberségből. Viszont ez sem segített, s oda ment le a dolog, hogy hét éve elváltunk, s ezzel az álmom fele tönkre is ment. Alapelképzelésem volt mindig, hogy a világ egyik fele az a nőé, s ha én azt nem tudom, akkor hülyén halok meg. De ez egy magasabb művészi szempont is.... Az utóbbi hét évben a legképtelenebb helyzetekbe mentem bele, egyik őrült nőtől a másikig. Volt, akit ki is vittem magammal, hogy aztán átvágjon...Két éve végül is sikerült hazatérnem, s minden okés lenne. Nekem a történet nagyon emlékeztet az Odüsszeiára, megnyertem a háborút levertem az összes szörnyet, az árbochoz is kiköttettem magam, a szirének ugye, haza is értem az Ithakámba, csak a Pénelopé hiányzik. Kapom kintről is meg itthonról is a nyugdíjam, ez is oké. Százszámra állnak a kincsesládák, tele mindazzal a tudással, tapasztalattal, értékkel, amit összehordtam, de nincs kivel megosztani. A ház nagy, kényelmes, csudás környezetben, nincs szomszéd, béke és csönd van, de nem egy luxuspalota. Nekem a menyország. Ugyanakkor reménytelenül próbálok valakit találni ebben a magyar újmódiban, trendiségben, cinizmusban, politikai szarrágásban, wellness őrületben, ami nekem semmit nem mond. Sőt, kimondottan taszít. De szerencsémre nem kell elvegyülnöm benne többé, a lapuleveleket, bodzákat, s a vadgalambokat meg imádom. Még hosszan sorolhatnám..., az éghajlatot. Így, az Internettel saját könyvtáram, képtáram, mindenem van. itt van ez a kedves tó, a világ legszebb pannon tájában, imádok vitorlázni. Földvár tíz percre van kocsival. Írom a könyvem. Az összes régi jó barátom, ismerősöm vagy meghalt, vagy elbarmult, lehúzta őket a

magyar hínár. Valaki baromságát hallgatni Lorca versek fordítása, olvasása helyett, mi van hülye vagyok? Vagy jó zenék hallgatása helyett? Vagy művészfilmek nézése, drámák hallgatása, vagy egy séta a tölgyfaerdőben, a tó sétányain, vagy csak szimplán a tücsköket hallgatni egy „soha véget nem érő délutánban, vagy a csillagok alatt? Csak, olykor jó lenne ezt tükröződni látni valaki szemében, meg még mindig olykor begolyózni s táncolni, nevetni, meg persze érinteni..., Mert ahogy a költő mondja, az emberi elme nem túl sok valóságot bír el, s kell érezni, hogy a lelkemnek árnyéka van...” Igen, én még hiszek, totál, teljes idealista vagyok, s nagyon büszke is vagyok rá, hogy minden retteneten keresztül annak megmaradtam. De sajnos, errefelé nem ez a nóta járja, s erről az ellentmondásról akarna talán szólni a könyvem. Mert,

„amit szeretsz, az megmarad,
S a többi sár,
Amit szeretsz, azt
El nem szedhetik, az
Örökséged, s igaz,
Avagy kié ez a világ,
Enyém, tiéd,
Avagy az ördögé?”

(Ezra Pound)

A ruszki meteorhoz képest, vers egy szép pesti nőnek,

apró hazai töprengések
S persze, hol vagyok én a ruszki meteorhoz képest,
aminek méretéről mást mért a Nasa, meg az Mtv. s ami elgondolkoztatta, a védelmi minisztert, s ami ösztökét dugott Putyinka seggébe, s ami majd befoltozza emberek retináját, meg megvakult szibériai ablakok szemét
vulgáris réteg, kérjük kapcsolják be öneiket,

s akkor hol jövünk mi ahhoz, hogy milyen kis pukkanások vannak egy pestbelvárosi kis artisztik lebujban, kuncogások a helyi aforizmákon, lágy remegés fut át s nehéz eligazodni, az időbeosztásomon, felborítod az egészet, te nem tudod engem mikor kik hívnak, milyen s az milyen fontos,

s néha kiszaladunk a hóra, s fölnézünk a prágai égre, le, ide nyúlik, harmadosztályú diavetítés, aztán vissza a söntésbe, ahol al-Európa keresi magát, -én meg itt magam, ebben az álvas-ornamentál aszfalti székben télen, télen.

2. Levél Lilinek kicsit meg vagyok szeppenve.

annyira kedves és őszinte vagy, s nem szeretném, ha valami bajod lenne, ha. Ráadásul valami bensőséget érzek, ami meg sürget, siettet...

azt már lehet sejteni, hogy hol vagy, aminek nyilván még vannak nyúlványai, mindenféle ormai és kikötői, de lehet tudni, hogy Ázsiában, vagy Afrikában van.

én azt gondolom, hogy te egy aranyos kislány vagy a lelked mélyén, aki a francba is megérdemelne valami jobbat.

Egy magyar kisváros eléggé meghatározó tud lenni, tulajdonképpen egy szűk kaloda, s eléggé egyen, s muszáj, hogy az ember beleférjen. S különben én laktam kb. Három évig Fehérváron, szóval tudom. De Pécsen, Kiskunfélegyházán is. Meg Amerikában is pár városban, összesen hatvannégy helyen...eredetileg pesti vagyok, ott születtem, de húsz évesen otthagytam, mert ha az ember csóri, akkor inkább frusztráció, mint élvezet. Meg különben is. Alapvető tulajdonságom, hogy abnormálisan vakmerő, vállalkozó vagyok. Ha valami nem megy, már itt se vagyok. Holnap már „Kínába" látsz. Legalább is eddig így volt. mára úgy vagyok vele, mint a Részeg Hajó, s bár „bírnám még a mord hidad nehéz szemét," de elég volt, kisfiú, kicsi víz, kis papírhajó. Valamikor régen, egyszer végre megállhattam a Golden Gate Bridge túloldalán, s néztem a várost, San Franciscot. Mindig

oda vágytam...Oda is mehettünk, költözhettünk volna, hiszen nem messze délre, Montereyben laktunk éppen. De két dolog jutott eszembe. Az egyik, „hogy, de hiszen, ez is csak egy város”. A másik, amit egyébként egy fehérvári barátom zseni anyja mondott nekem, mikor megkérdeztem tőle, hogy miért laknak ők abban a provinciális izében, rám nézett, szép nagy őzike szemekkel és ezt kérdezte:

„MIÉRT, NEM MINDEGY, HOGY AZ EMBER HOL LAKIK?”

S persze nem. Van mindenféle racionális érv, nekik is volt, mert hogy kiváltságos helyzetben élhettek ott. De mégis igaz. Később New Yorkra gondoltam úgy, hogy na, az az. Aztán az is elmúlt, mikor végre lehetségessé is vált volna. Én valahogy azt az utat jártam, amikor az AZ, az belülre került. A jó hely, az a fejemben van. persze kell, valami, mint a test, hogy valami tartsa a lelket, de ez megvan. S nem véletlen. A lényeg az, hogy mi tényleg világgá mentünk, s nem turistának, hogy találjuk egy jobb világot, s nincs. Majd erre még kitérek. Azért mondom ezt, hogy érzékeltessem mi is van dolgok mögött, amikről beszélek. Úgy nagyjából el tudom képzelni ezt a hazai pályát. Nyilván vannak hiányosságaim, hiszen nem éltem itt minden nap, mint mások, de szerintem egy pillanat alatt átlátok valamit, s már ez is sok, amit nem tudok elkerülni...Ja igen, 181 centi vagyok. Nos, amikor a valósság kicsi, akkor az a kérdés, hogy mivel pótoljuk. Ez nagyon fontos. Én eléggé teletömtem a fejem, s ez még mindig tart szellemi dolgokkal, hogy valami megvédjen a külvilág silányságával szemben. Ott, ahol az. Ezt lehet érteni? Amúgy a természet csodálatos, egy fűszál is, nem véletlenül vagyok itt. Ezen kívül, hogy valaki még mit szedeget össze, az egy másik kérdés. S előttem nem igazán lehet ez ügyben kifogást keresni, nálam senki a világon nem lehetett hátrányosabb helyzetűbb. Sorry. A gyerekeimnek szoktam is mondani, hú, nagyon is tudják. A világ minden tájára szétszóródtak, tanítanak, nem házasok, önállóak, s jól vannak. harminc valahány mind a kettő, egy fiú meg egy lány. A következő kérdés, hogy ki mennyire éhes. Alkatilag, elhatározásból, s persze mennyire őszinte magával, s

azt mennyire ismeri. Vannak emberek, akik öregnek születnek, vannak, akik korán öregszenek, van, aki soha. Én azt tartom az igazinak, ha valaki vissza tud menni a gyerekkorba, mert az ember akkor egyszer volt normális. Azóta csak hülyül, tompul, korrumpálódik, ráncosodik és őszül. Stb. De a lélekre ez nem okvetetlenül vonatkozik. Indiában, amit valaki úgy hívott, hogy az Empire of the Spirit, mikor egy csecsemő születik, behívják az össze élőlényt, tehenet, elefántot, mindent, s bocsánatot kérnek a kicsi testtől, hogy viselnie kell a lelket, s megkérik nagyon vigyázzon rá...S ezt halál komolyan gondolják. Egy öreg, halál nyugodtan nekivághat az Útnak, már megtette a magáét, s biztos lehet, hogy nem fog éhen halni, nem fogják letartóztatni, semmi ilyen. Sőt, tisztelettel néznek rá...Sajnos, erre nyugat felé még mindig nem egészen tiszta mit is kell érteni a spirit szó alatt. Csupán néhány éve van rendesen forgalomban, sokan összekeverik a spirituszszal. Egyszer láttam kint egy hatalmas festményt, amin a Gandhi ült, szemüge, fehér klepetyus, s az volt alá írva, óriás betűkkel:

„SPIRIT”

Nos, a kérdés az, hol tart valaki, mennyire éhes, elégedetlen. S fontos dolog, hogy ez ne csak valami kompenzálási kísérlet legyen, mert egyébként már jól van. csak kell egy nyalóka, egy diavetítés, egy kis wellness, dicséret, simogatás, s kész. S mondjuk, - ez a legrosszabb, visszamegy arrogánsba, pökhendibe, cinikusba, önzőbe, meg ilyenek.

Az, amit én most csinálok, egy veszélyes játék, mert nem is ismerlek. Fellebbentek itt dolgokat s nem is lehet tudni, hogy mint a tanulásra vágyó szamurájt majd föl kell e a lábánál fogva lógatni, mert valamit súlyosan félreért. Félig képzett szamuráj az nem szamuráj, mert öt perc múlva felszabdalják. De ha elkezdte, jobb, ha végigmegy. De itt nyugaton is van tudás, főleg költőknél, azok okosak. S arról beszélnek, hogy nem elég az embernek a sok egyéb baja, van itt egy alap, mindenkire vonatkozó probléma. A T. S.Eliot Négy Quartett

c. Versében arról beszél, hogy az embernek van egy súlyos, vele született defektje, mindenkinek, mindenféle körülményektől meg mindentől függetlenül s ez gyötri folyamatosan, s az pedig nem más, mint a Szeretet.

„furcsa név, ez fog gúzsba minket,
Mert az ő keze szővi ezt
A tűztől tűrhetetlen inget.
Ne is reméld, hogy leveted –
Ha élsz, lélegzel ez az ára:
Lángra juthatsz, vagy a lángra."

Szóval, tök mindegy, nincs választási lehetőség. S bár ez mindenkire vonatkozik, egy ösztöke, éhség, s lehetne, egy erő, s a jóllakás felé hajt-hat. Tehát arról beszélek itt, hogy valójában mindenkinek be kéne gerjedni valahogy, van miért, de nem ezt teszik. Mert hogy a hamis tudat. Az emberek rosszat gondolnak, rossz következtetéseket vonnak le, rosszul döntenek, jól belekeverednek, létrejön egy hatalmas felépítmény, ami hamis. S ezt tudják! Mert ott van logika, még óvodásoknak is van, nem lehet kikapcsolni, ami azt mondja neki, hogy hazudik. Saját magának is, másoknak is, s ráadásul létrejön a hazugok egymást cikiző, s méltató klubja. S hát ez a buddhizmus szerint maga a szenvedés. Örökös bizonygatás van, ami már önmagában egy bizonyíték a bajra. Egymillió példát tudnék erre mondani, hol álltam egy választási lehetőség előtt, s döntöttem így, vagy úgy. S el tudom mondani valakire ugyan azt. Ha van elég ismeretem, információm róla. Soha nem késő kidobálni a szemetet. A szemét büdös, rossz látvány, érzés, de ami még ennél is fontosabb, az ember nem tud jóra gondolni, fölszabadulni, örülni, derűs lenni. Jó messze elmentem, próbálok valami konkrétumot is mondani. Az, amit én itt csináltam, a hely a ház, a felszerelés, egy élettér. Tág, és szabad. Azzal, hogy kintről is meg itthonról is kapom a nyugdíjam, nem kell kimenni, s elvegyülni a gyürkében. Azzal, hogy a munkáséletben nem vesztem el, s lettem egy baromszaki, most tudom élvezni a jót.

Rossz idő az ember fejében van, szoktam mondani. Rengeteget dolgoztam ezen a házon, de volna még rajta mit csinosítani. De úgy szoktam föltenni a kérdést: - s mi lesz attól jobb nekem?

Attól, hogy valahova fölteszek egy csiribirit, nem lesz jobb ahhoz képest, hogy elolvasok egy jó könyvet, egy jó verset, meghallgatok egy jó zenét. Mióta az eszemet tudom, ezen gondolkoztam, hogy is legyen. S évtizedek óta csinálom, építem, csinosítom is. A kerttel pl. nem kell csinálni semmit. a füvet szoktam levágni – egy óra. Na jó, ennyi most elég. Biztos zavaros, meg új, meg egzaltált ez így. Próbálok innen onnan mutatni dolgokat, s hát elég összetett. Nekem persze tök egyszerű. A kérdés az, van e valami huzatod e neked erre. Velem unatkozni nem igen lehet, az biztos. Az nagyon biztató számomra, hogy mintha nem lenne tele a fejed megkövült baromságokkal, s hogy ezért, vagy azért nyitottnak látszol. Igazándiból én nem akarok senkit megváltoztatni, tanítani sem. volt ilyen is, de ez elmúlt. De valahogy mégiscsak közös nevezőre kellene jutnunk, hogy mindaz, ami ezután jön, az már közös lehessen. Sőt, bizonyos mértékben még a múlt is. A szeretet egyik legfontosabb eleme, mikor tudjuk szeretni, amit a másik szeret. Még ideteszem a Rumit, amiből még van jónéhány, de ez jó. Egy mondatnyi magyarázat: azért kell csöndben maradni, „meghalni", hogy újat tudj kezdeni. Mert ha mindig a régi hazugságok kisértenek, akkor nem megy...Ez egy nyers fordítás, majd egyszer át kéne írni, nem könnyű. Erről majd még mesélek.

Rumi

Become the sky
Inside this new love ….die
Your way begins on the other side
Become the sky
Take an ax to the prison wall
Escape

Legyél az ég
Belül ez új szerelemben ... halj
Utad a túloldalon elkezdődött s
Legyél az ég
Tegyél egy fejszét a börtön

Walk out like somebody
Born into color
Do it now
You're covered with thick cloud
Slide out the side
Die … and be quiet
Quietness is the surest sign that
You've died
Your old life was a frantic
Running from silence
The speechless full moon
Comes out now.

falához
Szökj
Sétálj ki mint valaki hirtelen
Színes világra jött
S most tedd
Sűrű felhők rejtenek téged
Csúsz oldalra ki
Halj....s hallgass
Némaságod lesz halálod
Biztos foglalatja
Régi életed veszett rohanás
Volt a csönd elől
A néma telihold bújik
Most elő

Ó, eredetileg pesti vagyok, ott születtem,
de ó hányszor és hányszor merült fel bennem, bolyongva idegen városaiban a világnak, hogy a'francba, miből is maradok én ki – a" hazai táptalaj", és társai. S persze, mindenben van, lehet találni valami jót, s ráadásul ha valahogy mégiscsak jó helyen áll meg a golyó, vagy jót dob ki a gép, akkor kiderülhet, nem is olyan rossz. Mert a sok szívcsavaró és torokszorító hiány az idegenben élés mellékhatása, az egyre feljebb s összetettebb, elvontabb, távolibb dolgokba hajtja az embert, márakit persze. S most meg, hogy itt vagyok, nézem ezt a beltenyészetet, ahol még úgy-ahogy, de már lejárt szavatosságú emberek - mint pl. én is - portékaként keresgélik egymást. S próbálom elképzelni, hogy mit csinálnék, ha ezt a negyed évszázadot én is itt töltöttem volna. Jöttek s gyorsan el is mentek a fényes szelek, s a majális utáni kupleráj maradt utána, s akinek szerencséje volt most rossz lelkiismerettől homályos, aranyozott gukkerján néz le a szemétben turkálókra. A Rózsadombokra vezető kis kanyargós utcákon

áll a forgalom, s luxusautókból kifakult urak és hölgyek feltartott középső ujjat mutogatnak már ez is ideért a tengerentúlról, s köpködik egymást.

Tájkép trágár tömeggel

(egyszer tele nosztalgikus jóérzéssel kijöttem a Műcsarnokból, s a legnagyobb megdöbbenésemre jól öltözött, velem egykorú urak és hölgyek, a legendás korosztályom ugye, torkaszakadtából trágár szavakat üvöltözött, - s nemre való tekintet nélkül, a lába közét rázta és markolászta, mint a híres Lorca versben „a semmi körül hugyozó nyewyorki tömeg". S ahogy jobban körülnéztem, megakadt a szemem hős és daliás vezéreink szobrain, konstatálva, hogy de igen, itthon vagyok, ez nem Kazahsztán vagy Szerbia...,

Valami itt elcsesződött, szólal meg valaki egy taxi hátsó ülésén. – nem lehetne ezzel valamit kezdeni?

Semmit, - mondja a sofőr, - én hordom ezeket, s hát itt megakadt a tű a lemezen...

Nem létezik, ennyire nem lehet mindenki hülye, ezek képzett, jóravaló emberek voltak, művészek, forradalmárok tanáremberek

Persze, nem is azzal van a baj...

Hát mivel?

Nagyon is tudják ezek, mondják is, ezt hallom reggeltől estig

Mit?

Hát, hogy valamit újra, elölről kéne kezdeni, máshol, mással, másképp,

S akkor?

Minden marad a régiben, reggel kezdődik a verkli elölről

S maga szerint miért?

Mert jól beleléptek, s beleragadtak.

Aha, értem, érdekes hely.

S akkor, mit gondol, mit tudnék én itt kezdeni?

Hát, ez már a maga fantáziáján múlik...

Aha, sure. Certainly. Thanks.

Your very welcome. Not at all.
By.
Viszlát, good luck.

Kamu vásárlási hirdetés

Kedves vásárlónk!

– mivel politikánk a „Customer First”, örömmel és boldogan vettük, hogy meglátogatta shopunkat. Ezért utólag – ParAvion megküldjük a Jóemberhez járó dokumentációnkat, mely tartalmazza a garancia mellékleteket.

Sajnos az az ön által keresett Hóember termékünk elfogyott, s a gyártásával is leállt a fővárosi beszállító.

A magasabb minőség fenntartása s a további koprodukció érdekében maradunk az ön
Bizakodó partnere.

Jóemberkereskedelmi Ágazat,
Férfikollekollekció Osztály
Jim, sk.

(felhívjuk a szíves figyelmét, hogy üzletpolitikánk széleskörű felmérések és tudományos elemzések után nagy körültekintéssel készült, s a rossz tapasztalatok és beidegzések ismételt elkerülés érdekében mindkét félből a legjobbat igyekszik kihozni. Ellenkező esetben kénytelenek vagunk leisure-terminációs jogunkkal élni)

Mellékletek:
Warranty: a megadott email címen
Garantea: egy tasak „Indián Nyár”,
Filteres kiszerelés

Kata, Egy szép szerény nő hirdetése

„Nem érdekel miből élsz. Azt akarom tudni, mire vágysz.
Nem érdekel, hány éves vagy.
Azt akarom tudni, megkockáztatod-e, hogy őrültnek tűnj szerelmedért, álmaidért.
Nem érdekel, milyen bolygók köröznek a holdad körül.
Azt akarom tudni, tudsz-e örülni nekem és önmagadnak, hogy tudsz-e vadul táncolni anélkül, hogy figyelmeztetnél bennünket, legyünk óvatosak, reálisak és emlékezzünk emberi mivoltunk korlátjaira.
Nem érdekel, hogy igazat beszélsz-e.
Azt akarom tudni, hogy mersz-e másnak csalódást okozni, úgy, hogy hű maradhass önmagadhoz.
Azt akarom tudni, hogy hűséges vagy-e, ezáltal megbízható. Azt akarom tudni, hogy látod-e a szépséget, ha nem mindennap pompázik.
Azt akarom tudni, hogy tudsz-e kudarcaiddal és kudarcaimmal együtt élni.
Nem érdekel, hogy ki vagy és hogy kerültél ide.
Azt akarom tudni, hogy állsz-e velem a tűz közepébe és nem hátrálsz-e meg.”

A legnagyobb dolog benned

A lelkesedésed, ami – egy kellemes s igazán felemelő meglepetés, mert talán ettől szenvedtem életemben legtöbbet, hogy olyan lévén, valamire begerjedtem, s mások úgy néztek rám, mint egy gyogyósra. Voltak évek, amikor még el is akartam nyomni magamba, mikor egyszer rájöttem, hogy ez baromság.

Apropó erre is van egy szám, majd a végén ideteszem azt is.

Ami marha furcsa, hogy – ebből következően szinte mániákus célommá vált, hogy „felemeljem a valóságot, emberestül, s érezzük már – a francba is – jól magunkat! S aki vette a lapot az jó is volt, de volt, aki baromian összezavarodott ettől. Szerintem minden emberben van ilyen, csak valahogy szomorú disznószar lett belőle. Főleg, mert összekeverte a prioritásokat.

Valahogy úgy van ez – s ezt tényleg nem én találtam ki, - valójában én elég kevés dolgot találtam ki, de van egy pár azért.

Egzisztencia versás esszencia

Hogy a világnak két része van. az egyik az egzisztenciális, a másik az esszenciális. S hát erre, nyugaton az egzisztencia különösen fontos, úgymond egy feltétele annak, hogy az igazi, az esszenciális tartományban élhessünk, mert az az ember valódi helye. Ne hülyéskedj, ilyen képzelőerővel, mint ami nekünk van? még az állatok is ökörködnek, játszanak, álmodoznak...

Persze, veszélyes is, mert – főleg mióta itt ez a virtuális valóság, könnyen át lehet esni a másik oldalra. S megint, Indiában, - már évezredek óta tudják ezt, egy elképesztően színes világegyetemben éltek, már a média előtt is. Szerintem az emberben is ott van az a bizonyos „mámorszerkezet”, ami a madarakat röpteti. Csak valamivel be kell helyettesíteni, ami a szárny, ha már fizikailag ilyen bénák vagyunk. Csak – ugye – az ember nekiveselkedik, elkezdi magát körbe bástyázni hellyel, eszközökkel, s közben elfelejti miről szól a történet. A tárgy, s az ezekért folyó tevékenység veszi át a szerepet. Nos, ezt ismerjük, valójában közhely, de nem eléggé. S hát ez is a hamis tudat része, amiről még sokat fogok beszélni.

A lényeg, egy versenyfutás ez, főleg annak, aki szegénynek születik. Mert majd minden pénzbe kerül. A medve meg tud ölni, „puszta kézzel”, azaz kés nélkül szétrancsirozni egy rénszarvast, ami egy jó marha nagy darab, kemény, s szőrös állat. Hát próbáld te ezt meg..., mit, beleharapsz? Megcsíped? Úgy fölrúg, mint egy üres vödröt...Tehát kell kés. S itt kezdődnek a bajok. Meg hát bundánk sincs, fázunk. Csupaszon meg az ember előbb utóbb el kezd képzelődni, mi a francot

lehetne, kellene csinálni, s ott előbb utóbb csillagnézés, képzelődés, s a végén művészet lesz. Meg technika, meg Internet. Mindezzel csak azt akarom mondani, bizonyítani, hogy mi is az emberben a lényeg. Egyszerűen ostobaság tagadni. S hát ezek után nem kell talán hangsúlyoznom, hogy azért az a legjobb, ha még életében rájön ezekre. Nem dicsérlek minden sorban, de talán látod, hogy a szöveg nem véletlenül megy arra, amerre. Rád gondolok közben, én már tudom ezeket, pass. De nagyon jó ez nekem, meg jó lesz majd nekünk. Jó, hogy „nem történt veled semmi". Mert éhes maradtál, nem lettél tele baromsággal, s nem égtél tőle ki. De mindeközben megmaradt benned a „longing". A vágyakozás, a sóvárgás, talán ez jobb. A kiapadhatatlan sóvárgás, amivel csak nem tudunk mit kezdeni, olyan, mint a légszomj. Na majd még erről is. Fantasztikus – csak nem tudom megállni – hogy így tudod venni, hatosával a lépcsőt. „hát így könnyű, mondhatná valami irigyem. Ilyen nővel, könnyű, öcsém. (s egy hosszú káromkodás következik.) A furcsa az, mikor az ember rájön, hogy ugyan lehet ez meredek, veszélyes, hirtelen, félelmetes, de hogy egyrészt, - nincs itt mitől félni, félni nem ettől kell. Félni az elsatnyulástól kell. Valójába nem kell itt repülőből kiugrálni, vagy kinyílik az ernyő, vagy nem. Semmi ilyen. Szóval, szörnyű ez a magyar valóság, mire igyekszik determinálni az embert. Mítosztalan, s pátosztalan, szoktam mondani. Mióta hazajöttem ez különösen itt van az arcomban, mint valami büdös állat lihegése, s szörnyű. S hát keresgélek itt, de te vagy az egyetlen, épelme, éplélek, akit eddig találtam. A többinek nem, hogy a szabatossága is lejárt, de még ehetetlen is. S még valami, ez fontos, most jutott eszembe. Ez pedig a nézőpont, mert nem mindegy, honnan. Azt hiszem, hogy „valahol" azonos társadalmi alap, háttérről van szó, na meg hát a sors, az alkat...Még majd írok, de most szünet...Ja, a szám. Ennek a fordítása kicsit göcsörtös, van amire nincs időm. Ezeket én fedezem föl, ebben profi vagyok, nem is tudom, ez mindig mindennel így volt, ebben is pályát tévesztettem. De lehet ezt ismered is, Arcade Fire, ez a nevük, ez volt az első ilyen lelkes zenekar...s hát, különös módon, ebben is van „wake up", ez a számuk címe. A Bowie fedezte föl őket, s itt együtt nyomják. A

Devendrának is van egy wake-up száma, az egy kis fecskének énekli, az a pacák egy csoda, this gonnabe next. Ez egy eléggé elvont szöveg, főleg magyarul, érdemes kicsit elmerengeni rajta. S hát a zene az elképesztő, szerintem én már egy milliószor meghallgattam...

Arcade Fire: Wake up Éb-redj (föl, már)

(óhh óh óóóh óh óóó!)

Somethin' filled up
my heart with nothin',
someone told me not to cry.

But now that I'm older,
my heart's colder,
and I can see that it's a Lie.

(óhh óhh ó ó ó óhh!)

Children wake up,
hold your mistake up,
before they turn the summer into dust.

If the children don't grow up,
our bodies get bigger but our hearts get torn up.
We're just a million little god's causin rain storms turnin' every good thing to

(óh óh óóó)

I guess we'll just have to adjust.

(óh óh óh óhhóóó óh óóó)

With my lighnin' bolts a glowin'
I can see where I am goin' to be
when the reaper he reaches and touches my hand.

(óhh óhh ó ó óhh)

With my lighnin' bolts a glowin'
I can see where I am goin'
With my lighnin' bolts a glowin'
I can see where I am go-goin'

You better look out below!

Febr. 20. Lili levele

mit kaptam. :-) Eddig fel sem jöttem a levelezésemet megnézni, mert annyira nem volt időm .Egy kis "élvezkedés" a munkanap végén.... útravalóul gyorsan meghallgattam a zenét. Köszönöm a fotókat, tetszenek. Az évek múltak ugyan, kicsit változtál is talán ??? de lényegében lényegtelen. Az vagy aki voltál..... A floridairól az jutott eszembe, hogy az akár egy festmény is lehetne. Sajnos a végén elfogyott a film.....egyre kisebb lettél. :-)) Most megyek, még nem haza és azt hiszem gyalog. Jó lesz a napi stresszt "kigyalogolni", hogy utána tudjam venni a lépcsőfokokat. Vagy vegyek vissza ??? :-) Majd megbeszéljük.

Febr. 20. Az Isten szerelmére ne!!!!! csak azt ne,

könyörgők. Folyamatosan száll el az agyam. s ilyenek jutnak eszembe hogy milyen szép pár leszünk mi ketten...hogy egy teljesen

új életet kellene kezdeni...hogy totál happy szeretnék lenni veled hogy csak olyat fogunk csinálni, ami jó csak azt fogjuk csinálni, amit szeretünk egyszer ebben a rohadt életben már szeretném a saját életem élni s azt gondolom te is, s azt gondolom jók vagyunk egymásnak ez egy jó felállás te egy jó nő vagy, s használd velem lehet, hagylak, szeretném én meg a pasid, s én tényleg hiszek benne hogy jó lesz nekünk, kiszállunk a szarságokból ami a dologban a legszebb, hogy innentől ez már nem álmodozás, ezt meg lehet meg tudjuk csinálni, mindenünk megvan hozzá.. Az hogy szereted a zenét nekem már a mindenről beszél, aki azt nem hallja, az reménytelen, egy hulla minden ott fut össze, az a legmagasabb gyújtó helye mindennek erről majd még ez nem lehet rossz, s hidd el okos vagyok, tudom miről beszélek, nem nem, s annyira örülök, hogy ezt előhívod belőlem, évtizedeidig bújtattam rejtegettem, s mindig csak somfordált, mert amire kijött az legjobb esetben is a majdnem de mégsem lett, s az a legrosszabbez az egész dolog innentől nem máson, másokon, kizárólag rajtunk múlik, s én egy megveszekedett hívő barom állat vagyok majd meglátod ennyi energia van bennem, ha nincs elfojtva, egy széplélek, is, meg - ezt már sokan mondták, de én is tudom, egy életművész. Csak eddig nem volt kivel, nem volt, nem a francba is. hogy találtuk mi meg egymást? tudtam, előbb utóbb meghallgat a Jóisten, nem véletlen volt ez az egész...s nagyon vigyázok majd rád, s az összes kincsem a tiéd. El nem tudom képzelni mi történhetne semmi, a jelen sohasem létezik az már a jövő, s ezt mi fogjuk csinálni s azzal együtt, amink van már csak egy dolog kell hozzá, hinni benne, s ez a másik, amit látok benned, tudsz hinni, lelkesedni, s ez a lényeg, ugyanakkor egyáltalán nem gondolom, se magamról, se rólad, hogy hülyegyerekek lennénk, ugyan már, mindkettőnknek bőven megvan a tapasztalata ahhoz, hogy jó csinálja. Bocsánat, de azért én tudok emberekről, lehet nem innen Bugac alsóról és holnap elköltözhetünk Amerikába, ha ezt akarjuk ezt csak mondom, de elmehetünk Firenzébe is, Kínába, Indiába, vagy sehova, s úgy csinálhatunk, mint a pár abban a Waits számban, amit mindjárt el is küldök. összebújik, kizárja a világot, s kész, te nem tudod, bár már lehet sejted, mennyi

kincsem van már már lemondtam ezekről a dolgokról, jó, mondom, ha nincs senki, akkor begubózok, miközben végig ott motoszkált bennem, hogy persze, de ez nem a magoldás, a helyes út. erre meg egy Chris Rea szám van az is marha jós valahogy az ember felelős is önmagáért. végül is nem az számít ki merre járt, mit csinált, hanem hova ért. s ha két embernek megadatik, hogy ott, azon a ponton egymásra találnak, akkor annyi. Ezen kívül még nem tudom mi van nézd, az biztos, tudom én ezt, előjönnek a régi beidegzések, idegenségek, furcsaságok, hála az égnek, nem vagyunk egyformák. Az biztos, nekem össze kell szednem magam, de máris csinálom, ez semminapok óta gyümölcsöt meg zöldséget eszem, ez tényleg semmi a többihez képestami a lényeg, hogy ha képesek vagyunk szeretettel, s türelemmel lenni egymás felé, az a pár fiszem-faszom kis hidacskát semmi idő alatt összehozzuk egymás feléén rugalmas tudok lenni, fontos dolgokért tudok alkalmazkodni hogyan másképp? Bennem már az is felmerült, hogy még az se kell, mert itt semmi más nincs, mint egy két kis csermely, patak, amin lazán lábbal is át lehet gázolni. legfeljebb a kell felhajtani, a nadrágszárat vagy az se szóval három szám, telefonszám, meg egy Kerouac idézet jön még, s hát nem tudom, hogy lesz e időd neked másra...míg el nem felejtem, itt telfonszámom0630 561 1619

Waits:

http://www.youtube.com/watch?v=JmrGImjmUZk

Cold cold ground	Hideg hideg föld
Crest fallen sidekick in an old cafe never slept with a dream before he had to go away there's a bell in the tower Uncle Ray bought a round	Bánkódva egy öreg kávézóban hogy egy álommal sose aludtam mert neki mindig menni kellett

don't worry about the army
in the cold cold ground
now don't be a cry baby
when there' s wood in the shed
there's a bird in the chimmney
and a stone in my bed
when the road's washed out
they pass the bottle around
and wait in the arms
of the cold cold ground
cold cold ground
there's a ribbon in the willow
and a tire swing rope
and a briar patch of berries
takin over the slope
the cat'll sleep in the mailbox
and we'll never go to town
til we bury every dream in
the cold cold ground
cold cold ground
gimme a Winchester rifle and
a whole box of shells
blow the roof off the goat barn
let it roll down the hill
the piano is firewood
times square is a dream
I find we'll lay down together
in the cold cold ground
cold cold ground
cold cold ground
call the cops on the Breedloves
bring a bible and a rope
and a whole box of rebel
and a bar of soap

Ott van a harang a toronyban
S Ray bácsi minket állig Fölfegyverzett
Hogy ne aggódjunk többé
ha jön a sereg
E dermedt télben
Ne sipákolj most szívem
Mikor fával teli a kamra
Madarak a kéményben meg
Az ágyban egy szikla
Mikor az utat elvitte az ár
Mikor a flaska körbe jár
S bezárt ide bennünket
A rideg fagy
Hisz fölszallagozva a fűzfa
S leng a gumiabroncs hinta
S ritka vadbogyók foltjával
Van a lejtő teleszórva
S egy macska alszik
A levéldobozban
S mi már városba többé nem megyünk
Míg itt minden álmot
El nem temetünk
E fagyott földbe
Adj egy Winchester karabélyt
S egy egész doboz töltényt
Lődd szét a tetőt a kecske pajtán
S guruljuk le a dombon
A zongora már tűzifa
A Times Square is egy álom
Dőljünk le ide a

make a pile of trunk tires
and burn 'em all down
bring a dollar with you baby
in the cold cold ground
cold cold ground
take a weathervane rooster
throw rocks at his head
stop talking to the neighbors
til we all go dead
beware of my temper
and the dog that I've found
break all the windows in the
cold cold ground
cold cold ground

Hideg földre
Hideg hideg földre
Hideg hideg földre
Hívd a szomszédokra a zsarukat
Hozd a bibliát s egy kötelet
Egy teljes doboz cigit
Meg egy egész szappant is
Pakold össze az összes pótkereket
S gyújtsd fel őket,
Had égjenek
Hozz egy húszast magaddal babám
E hideg hideg földön
Hideg hideg földön
Keress egy ázott kakast
Dobd fejbe egy kővel
A szomszéddal se társalogj
Míg mind hullák nem leszünk
Figyeld jól a kedvem
Milyen kutyát szereztem
S törd az összes ablakot ki
E hideg, hideg földön
Hideg, hideg földön

Chris Rea

„Valaki azt mondta nekem, hogy valami van még arrafelé az úton, úgyhogy kell mennem, senki nem tud visszatartani...”
Elmondhatatlanul szeretem ezt a pacákot

Az a lilás változat a rövid változat, de ebben is benne van, s a szájharmonika külön szuper itt

Majd itt is meghallgatod nálam, mert kell a jó basszus, az ütem..., szerintem érted te a szöveget.

http://www.youtube.com/watch?v=DHxESVBw3g

s még egy a Kerouac, az Utónkból. Ez a lényege a dolgoknak, még mindig.

The only people for me…by Jack Kerouac

"The only people for me are the mad ones, the ones who are mad to live, mad to talk, mad to be saved, desirous of everything at the same time, the ones who never yawn or say a commonplace thing, but burn, burn, burn, like fabulous yellow roman candles exploding like spiders across the stars and in the middle you see the blue centerlight pop and everybody goes "Awww!"

Egy gondolat az álmodozásról

Sokáig, miután a gimis osztályfőnöknőm, félreértésből lecikizett engem és a haverom, hogy ahh, mi csak amolyan álmodozók vagyunk, meg még másért is, küzdöttem ezzel a dologgal. Aztán egy napon a világ végi gazban ülve észrevettem egy kis címkét a lakóbuszomon, amiben akkor éltem. „Dreamer", ez volt rajta. Ez volt a neve, a dolognak. Mint egy cégér, az ajtóm fölött. S akkor minden helyrebillent. S azt mondtam, igen, az vagyok, s lehet egyetlen másodpercig nem szeretnék álmok nélkül élni. Vagy, igen, addig élek, amíg álmaim vannak.

Élni? Miért, ezéééért a…., – nehogy má'

Puszik neked

A nő legyen titokzatos

azt hiszem, az Isabelle
Huppert mondta, mikor
megkérdezték tőle milyen
legyen egy nő, hogy "hát
titokzatos"!
s tessék, itt van egy, ki
tragikus hirtelenséggel
elveszejti, majd pár nap
múlva visszanyeri a kicsit
Összegubancolódott vi-
lághálóját, valami ilyes-
mi?

2013. február 20. 18:26

na mar megint késésben vagyok, csak éppen az imént, ma dél-után csodáltam a milanói dómot! de mar újra Becsben! Valóban felcseréltem az utolsó válaszomban a Y-betűt a K-val, de talán a Szonett a szabadban-ra gondolván! Magányos vagy?

VÁLASZ ENNEK A VILÁGUTAZÓ REJTÉLYNŐNEK

értem én a
bizi láif-sztájl nem engedi meg
holmi költőcskékkel
bíbelődni, s különben is
darab-darab, -
„persze, hogy magányos, „
nem olvastad a Száz év magányt?

mindenki valamiért az, te nem?
elfutni se lehet..., az ember árnyéka, mint valami makacs állat jön vele...,
amúgy persze nem, -
hiszen a szolganélküli - "kínlódjon a franc velük", itt van,
az "akkor csináld magad,"
na meg a világutazásból hazaértem, huhh, s
főleg a MŰ komponálása, s
különben is oda ment le minden, hogy a legnagyobb kincs
az idő, -
de bizony néha jó lenne egy másneművel úgy összecsimpaszkodni
hogy se tekintet, se szavak ne válasszanak el bennünket,
s lehetőleg hasonló frekvencián,
a recsegésből elég volt -
úgy - legjobb, ha senki sem zavar
a baromságával.
magyarázás, adomázás, lufi meg zsepicsere.
te például valakit akarsz, vagy csak néha felriadsz? -
ehhez az olykor elejtett harisnyakötőhöz,
Rider Digest-es ütőér kitapintáshoz tényleg egy idegsebész finom ujjai kellenek,
erre számítasz?
sok időt nem szánsz erre. az ember bemegy, kijön,
puff, elment a kis felhő....
egy két ilyen alpesi csúszdanév, meg
repülőtéri átszállóhelyre
utalás marad a gyorsan oszló kondenzcsíkból
fent a kéken
báááár -
van ebben valami inspiratív
a Hölderlin is mindig a Hellászba tartó felhőket
nézte a tübingeni toronyszobából s
s Diotimájáról álmodott
lehet te is örökké fogsz élni

ha
Jack

ilyen levelezés folyik miközben én

egy sárbogárdi születésű fehérvári nőre gondolok

szóval, bár azt írta, hogy majd este skypolunk, ez nem jött össze. Én itt lihegek, tervezgetek, mint egy kis kövér pók szövögetek az új életnek hálócskát, erre jön egy üzenet, éjjel, így szól: szia, köszi a számod, elmentve legbiztosabb módja, hogy jó szám legyen, a teflonodban egy üzenet

olvaslak, majd hallgatom a zenéket, nagyon jó dolgom van amióta találkoztunk, most barátoknál voltam, fel kellett mennem valamiért a végén még vacsit is kaptam. ma korán le kell feküdnöm alig aludtam, puszik 2255 perc.

Aztán vége lett.

Valami nem stimmel, de lehet, tévedek. Vagy valami kiderült, valaminek utánanézett ott Fehérváron, s betett, vagy nem tetszenek az elküldött fényképek, vagy besokalt attól, amit küldtem neki, vagy csak egyszerűen túl gyors az egész. De az is lehet, hogy egy másik pasi van a háttérben. Csak hát elég nagy ellentmondás van a levele meg aközött, ahogy hozzá áll. De lehet csak nem ér rá, hiszen dolgozik. Azt nem tudom miért volt fontosabb a barátokhoz menni tegnap, s annyi ideig maradni, hogy rám nem maradt idő? Persze majd kiderül. Mindenesetre azután, hogy annyira beleéltem magam, átalltam erre az egyébként nem könnyű hullámhosszra, felvállalva a Fehérvárban rejlő összes kellemetlenséget- a rossz emlékeket, a nem kívánt személlyel való találkozás kockázatát, mindent, elég sokkoló.

A NEM KÖNNYŰ HULLÁMHOSSZ

S pont – megint a lényegét veszi el a dolognak, a tisztaságát, az ártatlanságát, a lelkesedést, elbizonytalanítva az egészet. S holnap kellene mennem? Vagy majd még kiderül ez nem lesz. Miközben elküldtem a kis szemügés szőke nőt, akit alig pár nappal ezelőtt, hasonlóan nagy erőfeszítést téve nagy nehezen elfogadtam, s már kész

szövegem, szerep, élet, minden kavargott bennem. Valami azzal sem stimmel, ami ki is jött. Egy egy mondatos levelet írt, hogy Beszéljünk. Mintha még magázódna is. Egy pillanatig hezitáltam, de aztán – a Lilire gondolva visszaírtam, hogy már nem aktuális. Ezen a lökött nőn kívül föntt, meg senki sem ír. Két szék között a pad alá lesz? Rohadt fárasztó már az egész. S közben itt van, már megint a kósza rejtélynővel egy asszó meg az én válaszom húha, namost aztán, kellett ez nekem...,dezodor? szappan? lehet aurát akart a hölgy mondani? Végül is én akarom ezt az egész női dolgot., azok meg nagy kémikusok, állítólag a nyálban 600 féle molekula van, a többiről nem is beszélve, fhú, s ezzel teljes genetikai vizsgálatot lehet. - totál ösztönösen végezni nyilván a helyes reprodukció érdekében, hm. bár ez a rész gyanús, mert én ugyan - gálánsan azt írtam, hogy elképzelhetőnek tartanék még további utódokat, de, de hát valójában én mindig a nők szemét néztem először, aztán az egyéb külsőségeket. a szag? had hívjam inkább illatnak, nos, mondjuk én kimondottan undorodom mindenféle pacsulitól amúgy, sejtem ám, hogy milyen veszélyes ennyi beszéddel ekkora felületet adni, a székelyes szűkszavúság ellenében, ahol kellemes esélyhez jutunk a reménykeltő behejettesítésekre, s más népi toporgósok. csak dzsentlimenesen próbálok kis teret, udvart? keríteni - teríteni. mi volt még, valamit még akartam, hú. szóval, hogy mi alapján döntünk, igen. Tetszik nekem ez,

TITOKBAN MINDIG ARRA VÁGYTAM,

lorcás kisfiúként persze, hogy majd egy ki? - Chirico, Tanguay, Gorky, Rhotko kép előtt vagy a Jasper John's valamelyik zászlója előtt áll egy csinos hölgy, milye van? nyaklánca, biztos, valami laza - ajjaj ruha? de nem is ez a lényeg, hanem én is meg ő is a képre nézve egymás látjuk, és zsupsz! vagy egy Giacometti szobor előtt, s egymásra sem nézve arról kezdünk el beszélgetni, hogy miért csinált az ürge egyre kisebb figurákat. talán a Beckett mondta neki, ott valahol Svájc alsón, egy teraszon? S kész, innentől már kezén fogva megyünk, végig a termeken, le a lépcsőn s el, s a dolog úgy folytatódik, mint abban a - na tessék, már megint - abban a yeatses vándorlegény-halacskás

történetben az éggel, a holddal, meg a nappal...végül is? ez itt olyasmi, nem? izgi. totál belezsibbadtam máris.

De azért egyeztessünk, jó? mert azért..., - tényleg, nem tudom miért is nem vagyok nagyvonalúbb? mi van öregszem? mert azért, van némi kis igazságtalanság érzésem, írom itt ezt a sok blődlit, vannak kivehető képeim, a fél, meg kicsit elmosódott, s ez lehet amolyan tükör által homályosan c. önreflekció, hm, ne hagyjuk inkább így? hátha nem jó szagom van, s elkótyavetyéljük ezt az egészet, pedig ez olyan jóóóóó, nem?

(az a baj, hogy innentől kezdve szokott minden elbaszódni, pedig a lorcai recept szerint "egymásfelé nem szabad lépni sem, nézni sem, oly nagy a ..."

nem tudom, van amiben a nők jobbak. Lássuk figyelek

Jack

Lili? mégis csak működik?

Hát, volt itt egy zöttyenés. Úgy tűnik a lelkesedése meg az orra egy milliméterrel van a felszín fölött, s ha egy kicsit jobban felkavarom a vizet, akkor a levegővétel köti le minden erejét. De az igazság, hogy nem is kéne nekem egy egzaltált nő, a 'műlelkesedés', amit a Edit, az Pacuka, meg a Léna előadott. Még a Erna s az Emma is. Imolácskáról már nem is beszélek. Most olvastam el a horoszkópját, hát izgi, meg Ilyesztő is, makacs, keményfejű, szélsőséges. De csípi, ha a pasi a vezérhangya. S ez jó. Szóval, kicsit lejjebb ment minden, föl kéne srófolnom, hogy ha elmegy a hó, s végre – először találkozunk, holnapután, vasárnap, akkor ne a béka seggénél kezdjük. Ez mind meg is volt már bennem, de hogy a lelkes levelemre, az sms-emre nem is válaszolt. De aztán tegnap beszéltünk, s kicsit hűvösebben, de azt mondja minden oké. Skorpió, whatever. Még ilyen sem volt. Valamiben hasonlít a Lacikára, azzal meg szerettem lenni. Kis ablak ez még, de mintha látnám, s hát röptében el kellene, ráadásul ösztönösen találni.

Valójában határozott nő, irodista negyven éve a Volánnál, ahol 1970 ben a sofőrséget kezdtem!

Ha képes fölnézni rám, meg szeretni, akkor egy nyugodt, kiegyensúlyozott nőt látok benne, s pont arra lenne szükségem. S vagány is. 175 magas lány. Biztos volna, akinek csak túl sok, de egyelőre ez még nem derült ki. A Erna kicsi volt, mégse volt jó, szóval, nem tudom. Van egy csomó előnye, de erről majd később. Elfáradtam, hányadik nő ez? Meg mintha az életem múlna rajta..., na meg „volt idő" Volt idő, a legszerencsétlenebb helyzetben is, egyedül, amikor az élet legkisebb morzsáit is tudtam élvezni. Amikor az étel finom, a zene felemelő, a jelen kellemes, s a jövő ígéretes volt. s most elérkeztem a pontra, mikor végre az a kifogást is megszűnt, hogy nekem a Jill után azért nincs nőm, mert azt se Amerikából, se itthon nem lehet kapkodás közben megoldani. Ahhoz itthon kell lenni, méghozzá valamiféle rendezett körülmények között, s körültekintően és alaposan kell végezni. Nos, hát ezt csinálom. Szinte éjjel-nappal, váltott lovakkal, három műszakban. S ki tudja már hányadik nőre, szituációra ráhangolódni, millió levelet, írni, elrohanni, meg letörten hazatérni. Még a régi nőket is mind előbányásztam, s az eredmény semmi. Kivéve most ez az új a Lilli. Valahogy szeretnék hinni benne. Mert úgy tűnik, ez lesz az utolsó dobásom, legalább is azt szeretném. Rohadtul unom ezt az egészet, s ha ez nem sikerül, akkor felmerül, hogy abban kell hagynom, s nem tudom képes leszek e majd rá. Vagy kezdődik minden elölről, s a fejfámra az lesz írva, hogy itt nyugszik, aki élete vége felé semmi mást nem csinálta, mint hiábavalóan a nőket üldözte az Interneten. Soha nem fog kiderülni, miért nem írt. Végül is egy jó kifogás, csak nem lenne olyan piti. Bár, nem gondolom én vagyok az egyetlen hoppon maradott, találkoztam olyannal is, aki már régesrég lemondott róla. S itt van ez a hülye időjárás is, esett, de nem egyértelmű, hogy akkor most lehet menni, vagy nem. El is halasztottuk a találkát. Az mondjuk még mindig kétségeket hagy bennem, hogy mennyire hiteles, amit mond. A Lénából lehetne tanulni. Ez is jó, már ez is elhangzott, - na mi van te nem tanulsz? Ja, de ha az egyik nővel

való tapasztalatot alkalmaznám a másikra, abból marha nagy botrány lehetne. Bármi, kikérik maguknak stb. S az az igazság, hogy én magam se igazán szeretném hallani: - te, csak jó, ha tudod, mi történt a másik pasival...Bár, lehet én ebben is kivétel vagyok. Az is furcsa, hogy megyek itt – én mindig – előre, miközben még nem is tudom, hogy a hátralevő nő mit is kezd a legutóbbi adaggal. Tiszta hülye vagyok. Amúgy ma küldtem el ezt a szédült nemzetközi szélhámosnőt, az is valami Kati vagy mi volt. ide is másolom a levelezésünk, mert érdekes. Szerkezetátalakítás, a kis kulcsocskák, a két agyfélteke, meg a valóság összhangja, miközben néztem itt reggel a cinkecsapatom tüsténkedését, a madáretetőnél, eszembe jutott miről is kéne most neked írni:

...

„hát persze, az író az szárnyaljon”, mondta ki valaki a varázsigét, amikor próbáltam elmagyarázni, hogy mi a bajom, s mire lenne szükségem. Visszafogottan bénáztam, mert ugye annak, aki nem ezzel foglalkozik, ezt hogyan lehet szerényen, de azért a rohadt életbe mégiscsak a lényegre koncentrálva elmondani? S ez jó volt. Mert pontosan erről van szó. Az, hogy „mi a bajom” sok felé gyökerezik. Először is kialakult egy alkati dolog, ahol is az első dolog nálam mindig, hogy jól csinálom e. Van e valóságos alapja, s nem e csak egy elszállt dolog. Ez meg onnan jön, hogy igazándiól nem hoztam sehonnan semmit, se otthonról, se iskolából se munkahelyről, csak a magasabb régiókból. De mire az ide, ebben a szerencsétlen hazai földre leér, szinte semmi sem marad belőle. Tehát meg kellett tanulnom egyik szemem az égre, a másikat a földre szegezve tartani. Ráadásul, amit akkor még kevesen tudtak, én se, hogy itt előjön az a sajátosság, hogy az embernek két agya van, s ezeket be kellene trenírozni. A jobb, az ugye a képzelet, a bal, az meg a részletekben elvesző, de elengedhetetlen szarakodás, rendcsinálás. Ahol az nem lehet, hogy egyik elnyomja a másikat, még az se igazán, hogy fölváltva, mert abból csak selejt lesz. Az kell, hogy megtanuljanak együtt dolgozni. Igen ám, de mivel az ember agya az ért van, hogy megvédje a gazdáját a rettenettől, fontos az, hogy valójában mi is az ábra. Mi veszi az

embert körül, mibe van, s megengedheti e magának azt a luxust, hogy ne a lépcsőre, a forgalomra, a főnökére, vagy a rántásra figyeljen. Ellenkező esetben baj lesz. Akinek valamiért jól működik a két tekéje, - vagy a jó genetikája miatt, vagy mert szüléjétől kapott elég kalciumot, fehérjét, vitamint, vagy mert jó edukációt, az okés, tud, tudhat egyszerre a két dologra figyelni, s esetleg a hétköznapi tevékenységen kívül marad még elég energiája, figyelme, elvont dolgokra is, anélkül, hogy nem ég le a rántás, vagy nem megy bele az árokba.

Nos, én belementem.1970. egy tavaszi vasárnap reggel.

Száraz út, napsütés, nincs forgalom. Húszévesen, a friss jogosítványommal, meg a nagy nehezen kiérdemelt Skoda billencsemmel Gántra igyekeztem zúzottkőért. Tök heppin az újabb kalandtól kanyarogtam célpontom felé. Amikor is észrevettem, hogy a verseskötet meg a beletűzött, akkori kedves nőnek vásártolt akármi csereblokja kezd lecsúszni a böhömnagybaszom, belső motorháztejéről a cseh autóipar nálunk következetesen lepusztított, s a tövében némileg padólemez hiányos részén, le az olajmocskos adagoló s az utat telehintett ló.ok felé. Miután hiába próbáltam lábammal előkotorni, hát muszáj volt lehajolnom, sikerült is megkaparintani, de akkor már szánkóugratás szerű érzésre lettem figyelmes, egy jókora puffanásra, szél kezdett besüvíteni elölről, s ahogy föltekintettem, egy gerendaszerű árnyat láttam a fejem fölött átsuhanni. Majd végre föltekintve, megpillanthattam, hogy a csittegő-csattogó hang a kukoricaszáraktól jön, amik között megálltam. Kimásztam, hát, még mindig a könyvel, meg a bene lévő blokkal a kezemben, hogy megszemléljem, mi a rosebb van. s Hát jól látszódott, hogy szépen „kiegyenesítettem a kanyart”, azaz fokozatosan letértem az útról, át az egyébként sekélyes árkon, neki egy sürgönykarónak, azt lekaptam a drótjáról, s az szépen átrepülve a járgány fölött most ott fekszik hátul. Az ütközéstől kirepült a szélvédőm, s egyben, tök lazán egy kukoricaszárnak támaszkodva ide-oda billeg. Néztem az egyéb károkat, semmi, bár az

első lökhárító kicsit behorpadt. Szépen beraktam a baszom üveget, s iszonyú cúgban befurikáztam a garázsba. A telefontársaság megbüntetett pár száz forintra, amúgy a cégnél semmi sem lett. Vettem egy flaska pálinkát a lakatosoknak, s szépen kiegyenesítették a lökhárítót. Nos, ez a történet aztán egyike lett annak a négy-öt, pár hét alatt sebtében, kezdő sofőrségem alatt begyűjtött tapasztalatnak, ami máig fontos meghatározója a személyiségemnek. Nevezetesen, hogy például nem vagyok zsonglőr! s egyszerre egy dolgot. Mármint az ember csinálja először meg a dolgát, aztán üljön le a valagára, s úgy olvasson oda nem illő, fellengzős dolgokat. Ez után következő több évtizedes robotolás

ALATT ITT-OTT PRÓBÁLKOZTAM FELFORDÍTOTT TALICSKÁKON,

háztetőkön, pókhálón ingó, vidám pókokkal teli téglakupacokon hol írni, hol olvasni, de nem ment. Úgyhogy magyarosan beleköptem a tenyerembe, s csákányommal a vállamon közel fél évszázadra lementem a bányába, hogy összepasszoljak egy kis szabadidőt magamnak. Amikor már semmilyen nehezen érzékelhető út kanyarulatát nem kell követni, csak repülni a szelek szárnyán. S ha megpróbálom ezt itt most helyesen értékelni, akkor idáig is eljutottam, de mégis ez még mindig elég suta szárnyalgatás, figyelemszétszórtság, nem faágak, villanydrótok a probléma, hanem egy női szempár, aminek fényét igyekszem elnyerni. Aki,

Figyeli ezt a mutatványt, mit bohóckodik itt valaki össze, pontról pontra furcsaságok jönnek elő, tök ismeretlen dilinók, soleil, nem falusi cirkuszos excentrikus beállások, s kunsztok, amik viszont valami mélyebb összefüggésre utalnak, ez igaz, s hát, érdekes. Mindenesetre érdekes. De az egy marha nagy tévedés, hogy itt csak úgy könnyelműen feladnánk valamit. Azért, amit kemény munkával itt összeraktunk megszenvedtünk, megizzadtunk, valamit nyújtani, adni kell. S oké, egy ide, egy oda. Lehet csereberélni, de senki se próbáljon trükközni, az nem megy. Keményen meg kell győzni, s meg kell dolgozni minden egyes darabért. Biztos nem fogok itt pár nap alatt elzsugázni mindent. S különben is, várlak a szünetben, akarlak

látni a sátradon kívül, szemtől szembe. S persze, megyek, megyek, mindjárt kibújok a kezeslábasomból, s remélem, onnantól már szerető tekinteted követi majd mutatványom, s az nem kétség, biztos sikerülni is fog. Nos, a kulcsocskás dolgot most átugorjuk, valami fontosabbhoz, aztán majd arra is sor kerül. A regényírásnak megvan a mag fejlődéstörténete, rengeteg mellékág, főleg formai újítások. Az, hogy netán a forma, mint a kubizmusnál, ki tudja bővíteni a kétdimenziós kifejezési eszköztárat, s gazdagítani a jelelentést. Tartalmilag is történt sok változás, ahogy az ismereteink bővültek, s a világ is változott. De, ami minket most itt érdekel, hogy az egyre elvontabb, s bonyolultabb csúcspont után lásd pl. Joyce Finnegan's Wake, vagy, ahogy egy columbiai író kitalálta, hogy térjünk csak szépen vissza a meséléshez. Én meg elolvasván, ezzel egyetértettem. S akkor – hosszú évek érlelése után, eljutottunk oda, hogy na jó, akkor meséljünk. Igen ám, de kinek?

Soksor ezt múzsának hívják, de ami valójában egy képzeletbeli olvasó, illetve egy idealizált olvasó, akibe, ha kell jelentős írói fantáziával, az meg van, de bele lehet látni a feltételezhető összes variációt. S hát most ez van. én ezt látom benned. Mivel még nagyon az elején vagyunk, igazándiból alig mondtam valamit, az jutott eszembe, hogy mi lenne, ha a sztorit „neked" írnám. Biztos nem mindent, ezt-azt kihagyva, de azt már össze lehet kötni, mert nincsenek annyira messze egymástól. S hogy miért fontos ez? Hát, mert ahogy a skodás példa mutatja, oda ment le a dolog, hogy ugyan soha nem hagytam abban a fantáziálást, de valami reális mag mindig kellett, hogy legyen minden mögött. Valakit kell lássak egy bizonyos távolságra, akiről tudom, hogy tudja, hogy miről van szó, aki empatikus ezzel, s valahogy követi is. Tükörnek is lehetne hívni. Igazándiból ez semmilyen felelőséggel nem jár, „semmit nem kell érte tenni, némi figyelmen kívül. Nagyjából ennyi. Na, most itt megállok.

Febr. 25. Csak ülök itt, tépegetem ezeket a páratlan, meg páros leveleket,

S azon gondolkodom, mit tudnék csinálni, mit tudnék írni neked azért, amit nem tudok. Hogy tudnám ezt a két felét különválasztani, s mégis egybehajtani ezt a két felét a világnak, ami lehetne te meg én. Hogy tudnék átlépni egy láthatatlan határt, választóvonalat, ami finom pókhálóból, harmatból és ködből van szőve, de ami lehet szögesdrót kerítés, s áthághatatlan. Hogy tudnék láttatni valamit, amit csak sejteni lehet. Hogy tudnék én ebben eltűnni, s anélkül a szemed elé tartani, hogy egy pillanatra ne engem, meg magadat látnád, hanem kettőnket, amit mutatok. Hogy tudnék mosolyt kicsalni belőled meg nevetést, meg vágyat, hogy arra figyelj s indulj, kicsit, valahogy a múlttal és jelennel nem törődve, míg aztán ott végleg egymásra

nem találunk. Hiszen már voltunk együtt, tekintet se, lehelet se választott el bennünket, s az nekem olyan jó, s olyan igaz volt, s tudom, éreztem, neked is. Itt kuksolok ebben a gödörben, szorongástól belém szorult hanggal, zsibbadt kezemen ülve, miközben az utolsó lehetőség csinnadrattája vonul fejem fölött az úton, az egész színes kavalkád, amit csak tudok, rólad, s magamról, s valamit kéne tennem, hogy ne hagyjon itt észrevétlen, hisz te is ott

mész a felvonulásban, valakit keres tekinteted, látom arcodon a sóvárgást, szemed ide-oda ugrál az arcokon, kidugom a fejem, integetek, kiabálok, tekinteted át meg átsiklik rajtam, de nem látsz, valamiért nem látsz engem meg amit mutatok. Valami kéne, valami varázs sapka, valami álarc, VALA-MI? Hogy lásd. Totál őrület.

Febr. 25. Lili válasza

Erre a csodaszép üzenetre jelenleg nem is találok szavakat. A "felvonulásban" szemem nem ugrál már ide-oda, szemem TÉGED KERES, LÁTLAK!!!
Néha félreértem, amit mutatsz, amit mutatni szeretnél, de a lényeget értem Drága. Nem kell már SENKI-MÁS!
Teszem én (néha) magamtól is amire Te is gondolsz, mert bennem

van a vágy, hogy több legyek, jobb legyek.
Szebb nem nagyon tudok lenni…. :-)A ma reggeli beszélgetésből amikor felvetődött, hogy olvasnom kellene, nem mutattam be "perdöntő bizonyítékaimat"
bár ott hevertek a kisebbik kis szobában. :-) (őszintén szólva nem is tudom miért, vagyis abban a pillanatban el is felejtettem mondani és mutatni, hogy már
azon az úton járok, amit Te is szeretnél.) Ez azt jelenti, hogy szombaton vettem 3 könyvet az antikváriumban
(saját elhatározásból és kíváncsiságból, hogy ki az, akit Te pórázon. kutyaként követnél ???? :-)) Igen, F.G. LORCA -ról beszélek. Egyelőre a 12 verset tartalmazó kötet a kedvencem, " A sötét szerelem szonettjei".
Folytatás szóban??? 1/2 9 oké lesz???
Please, don't worry!!!!!

Puszikák

Természetesen sejtem, sót Tudom, részét, vagy netán akár az egészét annak, miben vagy, lehetsz. Nagyon nagyon hosszú és meredek, minden értelemben meredek lépcső, hágcsó, kaptató vezetett ide, ahol most vagyok onnan, ahol olykor mindenki szeme láttára, olykor a kertek alatt jöttem. Értem a társadalmi hátterét, értem a személyes nyűgét, s ráadásul mindez megfűszerezve mindazzal, ami, mint nő ért. De mindjárt most, e gondolatsor elején, szeretném leszögezni, hogy pont ez lehet, tud lenni a kapcsolatunk záloga, pecsétje, vagy aranyfedezetet. Én végig mentem ezen, kimásztam, sikerült s most itt vagyok. S a kezemet nyújtom neked, s úgy vélem, hogy egyik oldalon mind az, ami veled történt nem volt hiába, s minél többet szenvedtél, annál többet tanultál, mert a sok szenvedés annak bizonyítéka, hogy ott van „valaki” ennek ellenében. Másképp már nem lennél. Legalább is nem ebben a formában, nem itt előttem. Az, hogy most majd egyszer, kétszer, netán háromszor ismét, és újra, s jól megint átszenvedni, mintha valami büntetésben lennél mindazt, az egyszerűen csak *stupid*. Mármint azzal, hogy a múltból nézed magad, fél lábbal

ott toporogsz, s bizonytalankodsz. Tudom, van ebben kockázat, nevezetesen, ha én nem komolyan gondolom, ha én nem értem, ha én el könnyelműsködőm, vagy elvétem a dolgot. Akár mert önző, akár mert elszállt, akár mert nemtörődöm vagyok. A legjobb s legokosabb dolog, ha nem törődsz vele, semmit. Nem tudok sem bójákra, sem kilométerkövekre hivatkozni, mert se a tengeren, se a szárazföldön nem egyfele jártunk. Csak azt tudom csinálni, hogy mondom, mondom, mondom, mesélem mi történt velem, mit gondolok, hogy aztán majd te, szépen, nappal az előtt a vállalati képernyő előtt, meg éjjel álmodban összerakod. Hogy akkor, hogy is van ez, vonatkozik ez majd most rád. Azt is lehetne mondani, hogy én még kevesebbet tudok rólad. Pedig, neked is megvan a magad utad, nem? A másik oldalon meg én is kínlódok, mert mindannak ellenére, amit tudok, tanultam, engem is elbizonytalanít the Same thing. Hiszen mentem, kiraktam tényleg nehezen szerzett portékám, ahol csak lehetett, s totál hülyét csináltak belőlem. S minden, amit csak el lehet képzelni történt bennem. Például, hogy minek, minek csinálom én ezt az egészet...

S hát az marad, hogy próbálni, próbálni újra és újra, vagy abbahagyni. De az meg olyan, minta az ember – nem elég, hogy nem jó neki, de még jól s önkéntesen meg is szivatja, ráadásul a végére önnönmagát. Nem tudom mi, a férfilogika, a szívósságom, vagy a jóban való hitem visz tovább, vagy csak pusztán a szeretetéhség. Valószínű mind egy kicsit. De követhetünk egy másik fonalat is, amikor azt nézzük, mit történt az ősemberemmel, az alkutyámmal, meg a kis szent gyertyácskámmal, amelyeket csak a Jóisten a megmondhatója mi mindenen ment keresztül, s mi mindenből mentettem ki. S most itt állok az útkereszteződésben, fúj a szél, mint az állat, de ég. Még csak nem is pislákol, csak ég. S nézem, hol van valaki, aki összezárt marokkal jön, s valami kis derengést sejlik át, vagy már el is lobbant. S abban kapaszkodva, hogy ha egy gyertyával milliót meg lehet gyújtani, akkor fenébe is, miért ne lehetne, ezt az egyet... S akkor jöhet a toporgós, hogy na jó, akkor mi előbb, a tyúk vagy a tojás. S jön az,

mikor az emberek egyszerre, egyirányba próbálják elkerülni egymást, és mondjuk? „de hiszen csinálj már valamit, amitől majd bízhatok benned” Igeeeen? Mit, Ki, hogy? S ki kezdje? Mindegy, ezen már szerencsére túl vagyunk. A legrövidebb megközelítésben, pedig így szól: Én tudom, majd minden részletében, hogy te is eljutottál odáig, hogy nagyjából minden rendben, s nem igazán szeretne már az ember igazolni, magyarázkodni, megfelelni senkinek. Kivéve, ha kell. Valamiért, kell. S a lényeg, az akarom mondani, hangsúlyozni, hogy tudom mi az ábra, s attól, hogy ez lettem, nem felejtettem el az ide vezető utat, s nem szeretnék semmivel visszaélni, ezt kihasználni, meg ilyenek. Az egésznek tudatában vagyok, s mégegy. Ez túl van minden adok-veszeken. De ha mégis felmerül, csak szeretnem mondani, hogy ezt is tudom, s úgy vagyok vele, az a fair, hogy azt mondom, hogy itt én is kapok. Meg adnom is kell, meg pont a szeretet nevében kötelező is megértőnek lenni. S oda-vissza. S nem valami társadalmi előítélet szempontjából kell a dolgot szemlélni, ami egyébként amúgy is nagyon esetleges. Mást gondol a sarki hentes, mást a zenetanár, s mást a polgármester. A szeretetben nem az a kérdés ki miért szeret kit, hanem hogy mi egymást. S ezért lehet jónéhány rigolyánkat, beidegzésünket, újra kell gombolni. Én kész vagyok erre, s teljesen bízok benned. Abszolút nem érdekel micsoda egy boszorkány vagy, ha velem meg egy Drága. Az, hogy jobbról balra, vagy balról jobbra hajtjuk e össze a párnahuzatot, az nem érdekel. Úgy-ahogy. de szerintem ezt már látod, ezzel semmi baj nem lesz. Van ennek egy mindenre kiterjedő elemzése, magyarázata, végig bizonytalankodtam mennyire részletezzem. Majdnem ki is dobtam ezt az egészet. Mert még majd úgy is beszélünk, s egy-egy szint felett ennek sürgős, most-rögtöni megoldására majd mindig jobban rá is érünk. S egyszer csak már téma sem lesz. Szeretném azt gondolni, hogy mi ketten, jobbak vagyunk ennél...Mert tudjuk szeretni egymást. Ne akard valamit, mert még megkapod? avagy mégis, ez a jó? mi a jó? Talán a levelek mindent elárulnak. Talán nem. Mert van itt még két-három dolog, amit le sem írtam, de aki figyelemmel kiséri a történetet az tudja, tudhatja. Mert még nem feküdtünk össze, még

nem tud a Jillről, még nem volt itt, azaz nem látta ezt a kupit, s így tovább.

S ugye, én szeressem őt, miközben neki feltételei vannak. egyelőre fenntartja a munkahelyét, mert szereti az! irodista munkáját a Volánnál! Van ilyen?

S el is ismeri, - mert biztonságot nyújt neki, nem unatkozik, megszokta. Ja, megint egy őrült anyuka, aki a mindenféle bajai elől valami baromságba menekül. Nem lelkiekbe, nem magasabbra, nem műveltségbe, kultúrába, hanem oda. S persze, így, hogy most kiprovokáltam belőle, mondja, hogy na ja, jó lenne, amit én kínálok, de nagyon bizonytalan, fél s tart tőle, úgyhogy most akkor bátorító leveleket írok neki. S hát igazándiból semmire sem válaszol, csak már tényleg bunkóság, pofátlanság lenne semmit sem írni, kicsit meghatja a dolog, persze, imponál az ilyesmi, olyan, mint egy bók, nem?

Főleg azért írom ezeket, hogy kiadjam magamból, s nem mert biztosan tudom igaz. Nem tudom. Fogalmam sincs. Gátlásai vannak előttem, szégyenli a műveletlenségét előttem oda van, milyen jó, hogy ezekről írtam, ezt aztán a Skypon mondja is, de nem írja le, nehogy nyoma legyen? Ezt a Erna is eljátszotta, ill., utólag sajnálta, - nem kellett volna azokat írni, - mondta. De hát nekem tök mindegy, anélkül is tudom mi a helyzet. S hát lényegében az van, mint az Pacukával volt, nem lehet tudni. Ma reggel az volt bennem, hogy hajdejó! Ha ennyire dolgozni akar, akkor segítsen. Mindenben, csináljuk együtt a könyvet. Akár még az alkotói folyamatban is részt vehet! Közben eszembe jut, hogy volt – egyáltalán????, egy nő, feleség, akárki is, aki tényleg értőn, s önzetlenül segített? Biztos volt, volt egy-két jó arc az Oszkár kiosztásokon...Nem tudom. S persze tök jó fej. Nyugis, stabil, bölcs. No hiszti. Mert az egy bullshit. S mivel én az vagyok, egy nővel, aki az, „olyan jó lenni”, s annyira légnemű az egész, semmi súlya. S hát, ennek nem valami viccnek kéne lenni. A kérdés, hogy ugyanakkor tudja, lehet tudni azt a mélységet, amit én, - akármi is az – anélkül, hogy mindazt tudná, amit én? Majd a hatásomra, megcsinálja mind a behelyettesítéseket? Feltételezhetően igen. Nagyon örült az elemzésemnek, hálás volt érte, szóban. De nem írt rá semmit...S

mit csináljak vele, ha ilyen gátlásos? Egyáltalán ez gátlásosság, vagy valami sekélyesség leplezése? Nem kéne neki ilyeneket írni addig amig nem válaszol. Meg kellene mondani, hogy hát jó-jó-jó, de azért jó lenne valami visszajelzés. Ugyan azt értjük e a dolgon. Előtte már mondott, egy alacsonyabb szinten dolgokat, bízzak abban?

Végül is mindig ezt csináltam. Én kezdeményeztem, én tárulkoztam ki, adtam ki magam, s mi lett belőle? Semmi. Nincs egy nőm se. Mert még ő sem az. S mind a többi, akikkel tényleg vért hugyoztam, nincs. Épp most baszkódtam szédült Katával egy jót megint. Nézzem meg a Liliomfit, a faszomba. Tényleg, a faszomba már ezekkel a lökött tyúkokkal. Tényleg buzinak kéne lenni, igaza van a Ginsbergnek, s persze a többieknek? Olyan nagy bajom persze nincs ezzel, kivéve persze ugye a szexet, a testiséget, de azzal mit csinál az ember? Voltak nekem fiú barátaim, már akkor tudtam, mit ér az. Most is tudom, bááár, kicsit mintha elhülyültek volna. Tegnap láttam a Cseh Tamás születésnapjára készült műsort. Végül is az mind férfi volt, aki megemlékezett. A nők ott pirultak a grillen, folyt belőlük az édes lé, de ennyi. Sültek, és sütkéreztek a sok férfikeltette sztratoszférában. Ennél nyilvánvalóbb történet nem is kell. A konczsuzsás stori meg önmagáért beszél. Hogy micsoda egy barom sok férfi, álmodozó, balfasz, s a szenvedés lólába ott lógott a levegőben...Hulla fáradt vagyok megint. Reggel még fölvettem a kismagnóra valamit, hogy előkészítsem a talajt az idejövéséhez. Meg magyarázzam, miért van így, ahogy. s hát rettegek, ettől is, mindentől. Mert tényleg az „életem múlik" már megint rajta. Ha ez a nő nem tud szeretni, valami fucken technikai akadály miatt, akkor senki. Ha vele nem tudom a kettőnk sajátosságaiból adódó előnyöket kihasználni, akkor mehetek ásni itt hátul a síromat. Faszomba.

Megyek eszek egy kis bablevest.

Szédültkata levele

nézzél liliomfit

Mindezt azután küldte, hogy finoman vagy két hete eltessékeltem a búsba...nyilvánvalóan felizgattam, s úgy se talál a vén szatyor senki

hozzám hasonlót, s a hülye cinizmusa rágja, de az olyan jó. Ez a nő is elszúrt. Annak az őrült rendezőnek a Samurai lánya jut eszembe, egy kis elégtétel... „Ha van alkalmad, nézd meg a Liliomfit az Örkény színházban, neked való darab!”

az én válaszom, „nézi a faszom”

kedves vagy, hogy gondolsz rám, s illendőségből próbálok válaszolni...

tudom baromira "nem érdekel ez, szóval csak reagálok itt, - tehát a további félreértések elkerülésére mondom, hogy eszmeileg mindig, konkrétan meg negyed évszázadig külföldön éltem és dolgoztam, s se régen, se most nem igazán érdekeltek az ilyesféle hazai kalucsnik. s nem tudsz megsérteni, ha nagyképűnek tartasz, mert ennél nagyobb ablakom van a külvilágra, s csak azért mert ide születtem - meg hazajöttem, az most meg már pláne kis konvenció.

sajnálom, hogy nem illek bele a skatulyádba.

puszik neked

az élet „csodálatos rendje”

Hogy miért vagy ilyen...

Próbálom követni, nem könnyű az utat, amit követtél, követhettél. Az, ami az emberrel történik az több síkon zajlik, szerepeknek is lehetne nevezni, amivel valamiért, s jobb hilyán az ember azonosul, s furcsa érzéssel lehet hosszú ideig, legrosszabb esetben egy egész életen át, mint valami rossz ruhát viselni. De sokszor elég csak egy pillanat, hogy egy cseh vagy lengyel vagy akármilyen kisváros kirakatának tükrében az ember hirtelen rádöbbenjen, hú! ez az egész nem jó...

Amint megfordul, mindjárt neki is megy egy villanyoszlopnak, egy szemetesnek, egy járókelőnek, aztán tovább a járdán, át a zebrán, s vissza valamibe, amin lehet, vagy nem változtatni. A változáshoz meg sok minden kell, s az lehet valami hihetetlen szívós hangyamunka, konok, megveszekedett makacsság, s súlyos meggyőződés. Vagy

jöhet egy tüzes tekintetű herceg fehér paripán, s elragadhatja az embert a buszmegállóból, ahol emberek bevásárló szatyrokkal valamire várnak. Lovas errefelé ritkán fordul elő, valójában soha. (igazándiól nehéz megérteni, miért másfele halad a hercegek-királyfik karavánútja, de ez van. S akkor az ember, odafordul a svájcisapkás kollegához, aki a konyhán, a portán, a karbantartó műhelyben dolgozik, vagy a Kereskedelmi Osztályon az irattartókat kezeli. Fiókfelelős, s mond neki valamit, valamit, ami valamiféle választ keres, valami megoldást, mire az illető visszakérdez, hogy tudod e mi lesz ma az ebéd, egy észrevételt a latyakra, s annak kihatására a buszkimaradásokra. Vagy belekezd a keresztanyja epebántalmainak ecsetelésébe. Szerencsére itt a busz, nyílik az ajtó, s az ember befurakodik a többiek közé, s valójában pipa. Már csak néhány megálló van, próbálja a gondolatot valahova elhelyezni, egy felriadt utas majdnem elsodorja, de még sikerül leszállnia. Addigra az egész kép teljesen értelmetlenné válik, s az ember fogja, s félreteszi, csak egy kicsit. S beérvén a megszokott környezetbe, ismerős arcok, a már kicsivel bizalmasabb környezet, s mégegszer előveszi azt a motoszkáló valamit. Leteszi a táskáját, kihúzza a székét, gondolja majd mindjárt leül, s majd akkor. S ekkor szólal meg a telefon...

Fogja hát az a dolgot ott a fejében, beviszi a hátsó raktárba, és bebassza a többi rendezésre váró kupacba. S napok, hetek, s évek telnek, s olykor felbukkan valaki, akivel lehet együtt aludni, fogat mosni, s távoli panorámákon merengeni, ahol mintha alkalom lenne végre, de mégse. Valami mindig közbejön. S az ember már kezdi unni, hülyeség volt az egész, ilyenekkel foglalkozni. S egyszer, egy néninek fölborul a zebrán a bevásárló kocsija, a buszsofőr káromkodva fékez, lekéssük a csatlakozást, s találkozunk egy amúgy jelentéktelennek tűnő valakivel, aki szintén úgy járt, mint mi. A hasonló helyzetből hasonló érzés keletkezik, egy kis érdeklődés, némi szimpátia, s a dologból lehet barátság, házasság, s egy elhatározás, hogy rendbe tegyük azt a bizonyos dolgot, vagy helységet. De egy szép napon arra megyünk haza, hogy az illető egy bőröndöt cipel egy kocsihoz, ahol egy csípőre tett kezű valaki várja.

Tél van, az egész éjjel hulló tapadós hóból gyerekek hóembert építenek, szénszemmel, répaorral, jóemberesre sikerült fejjel. S ahogy elhaladunk mellette, mintha valamit dörmögne a hószobor: látom fáradt vagy, keresel valamit? Az ember megáll, körülnéz, de senki nem figyel. Kicsit fél oldalvást, s tekinte a zsivalygó játszótérre irányul, mintha azt nézné. Persze, hogy keresek, Mit? Neked mondjam? Persze, figyelek. De hiszen emberek sem értették...- Lehet, én igen. Tényleg? Na, ne...De. Próbáld. Oké, na de….Mi? De hát olyan gyogyó, képtelenség ez az egész. Na de mi? Minden. S különben is, Mi különben is? Berekedtem ebben a télben Tehát? Holnap is itt leszel? Gondolom, én itt lakom. A nap lassan előbújt, s vízcseppek kezdtek potyogni a répaorról, kiesett a szájat jelölő szén, s ettől a hóember mosolyogni látszott, Haza kell mennem, innom egy teát, Persze. Akkor holnap? Jó, itt leszek. Megvársz, tényleg?

Jack

Lili válasza

Sajnálom, hogy eddig nem volt ilyen találkozás ??? vagy egyszerűen "csak" örülök, hogy most velem, bennem Igen !!

Szívem, imádni való vagy nagylelkű és megbocsátó. Köszönöm.

febr. 28. Igazán boldoggá teszel, ha így érzel. Ll. Nem is tudom mit mondhatok.

Kisses

Sms-ek a második találkozás körül...Én: szívem szerint most ide hoználak, és soha többé nem engednélek. Megjegyzés: amikor hazaértem, a cúgos, rideg-hideg fehérvári séta után, itthon gyönyörű, langyos napsütés fogadott. S szétömlött bennem a vágy, hogy miért is nem tudunk, s vagyunk mi itt ketten.

Második sms.: most félretéve az össze racionalitást,

amit tényleg szeretnék meg ízlelni, s elmerülni veled, vak szerelemben, mindenben.

Lili válasza: dobjuk a racionalitást a sutba,

örüljünk annak, amit mi, vagy valaki más? Ott fent számunkra elrendeltetett, merüljünk el egymásban szerelemben, mindenben, ez az út hiszem, már elhiszem, nagyon jó lesz nekünk.

16.5. márc. 3. Az én levelem aludj jól és álmodj szépeket te drága????

De édes vagy !!Köszönöm! :-)Ugye ez nem egy nehéz nap éjszakája lesz ??? :-)
inkább egy hihetetlen hétvége utáni pihenés. I believe in that you are not lonesome to night, tomorow..... ..... And I'm not lonesome to night, (csak egy kicsit :-)) tomorow.....because you are always on my mind. …ÉS??? I miss. you !!Csillagom aludj jól Te is, szép álmokat.
Jó éjt puszik és jó éjt ölelések :-) és egyébként is és anélkül is :-)

márc. hétfő. Az első, igazi egymásra találás után

szinte letaglózott ez az egész, kicsit be is ittam, megettem, ami maradékot a Lili bepakolt, tele szívvel, s hát nem tudok lépést tartani a történettel, úgyhogy csak ájuldoztam. Ma hajnalban aztán már elkezdett zakatolni az agyam, hogy szuper, de hogyan tovább. Mert azért ez felelőség, egy csomó minden nem úgy van, ahogy kéne legyen. Még az én standardom szerint sem, s hát ugye a következő az lenne, hogy jön a nő, s nincs kész a kégli. Nála elképesztő, babaszobás, rendesnőcis rend van, totál higiénia, elvágólag minden. Ami itt van, az meg egy kupleráj. Nem is annyira kosz, mint a rendetlenség miatt.

Mindenesetre, délután nem tudtam megállni, hogy ne egyfolytában azt gondoljam, hogy „I, have it all". Mert hogy van nőm is, szép is, jó is, szeretem is, s mi kell még? Ezen kívül tényleg majd mindenem

van. Ugyanakkor pár dolgot meg kéne csinálni. Itt van a fürdőszoba kérdése. Le kéne csempézni a zuhanyt, hogy ne az a műanyag kád legyen már bent. De az meg pénz, az meg nincs. Szinte egy fillérre sikerült elkölteném. Mindegy, takarítani, pakolni, rendet rakni tudok. S szerencsére jó idő is lesz. Ha barátságosra tudom varázsolni ezt a helyet, akkor talán megérti, s elfogadja a többit. Mosnom kell, fú, mindent.

Kicsit Ilyesztő az egész, de bíznom kell benne, mert „tudom, ez jó". S máris hat körül hajnalodik, ami fantasztikus. A tél is véget ér, néha az egész olyan, mint egy álom.

Márc. A majonéz nem töri el a teve gerincét. Ilill

Most, hogy már „minden" oké, a fontos dolgok., elkezdhet az ember gondolkodni az apróságon. És sorba vonulnak el előttem s egyenként, mint valami kipipálós, kilövős játékban egyre fogynak. Pici dolgok, amiket láttam, tapasztaltam veled, s amik megnyugtatóan abban az univerzumban vannak, amiben én is keringek. Nem feltétlen azért, mert egy-az -egyben ugyan azok, hanem mert hasonló ízlés, logika, rigolya vagy normálisság van mögöttük. S az nem okvetlenül mindenkinél ugyan az, csak azért, mert én is magyar-te-is-magyar, én is-hatvan, te is-hatvan. Mert a majonéz dolog zseniálisan, mint valami fekete lyuk magába rántott mindent, s ha valaki megkérdezné: „te, és milyen problémát, furcsaságot találtál, ezt tudnám mondani? - hááát, semmit! de, nem, egyet, a majonézt. Majonézt?

Igen.

S ennyi?

- ennyi.

Más minden oké?

Ohh, ohh, de mennyire..., sőt, képzeld, főztünk, meg…,

Na, az nem érdekel, tudjuk, tudjuk, látom rajtad, majd szét vet a…., ez jó, persze, ez a legfontosabb,

A mi?

A boldogság, persze, látom, de.,

Mi?

Van neked fogalmad, s persze kell legyen, hogy még mennyi minden, fú, lehet..., millió kis dolog, amik közül egy is el tudja törni a teve gerincét...

Persze, hogy tudom...

Szóval a majonéz...

That's it!

Édesapám, azért ez állati...

Hát nem?

De, szédületes.

Van ilyen?

Ezek szerint van, nektek, és fú, ez jó!

De jó nektek!

beszéd, nyílt sisakkal

Beleértve, hogy a többé kevésbé elfogadott dolgot, hogy hát a férfi legyen, vagy lehet a kezdeményező, most valahogy – főleg tanulva, legalább is igyekezve, most itt ebben a racionális konyhai napsütésben, felrémlik előttem, hogy nem e le kéne lassulnom. S annyira nem erőltetni a dolgokat. Arra a tulajdonságomra célzok, amikor túlelkesedve valamit, a hangulatot, az érzést, akármit ráerőszakolok valakire, „belelkesedve" belelkesítem, s aztán ahogy elvonul az ár, lemegy a csúcsforgalom, jön a retorzió. Hogy elsiettem, elkapkodtam a dolgot. Amit én jónak érzek, nem biztos más is. S ez nem valami – rohanok hozzátenni, értékrendbeli különbség, a „madár röpte – ugye, nem attól függ, hogy hányat is ver a szárnyával".

Nekem nincs senkim, sajnos? én inkább már örülök neki – akit zavarom tésztaszűrésére tudok, tudnék használni. De megint, nincs itt semmiféle etalon, mi a helyes. S különben is „több szem többet lát". A másik, hogy szeretném a hibát elkerülni, hogy csak azért, mert esetleg én jól bánok a szavakkal, valakit rávegyek valamire, kierőszakoljak valamit, amire még nem kész. Bár, már ezekből a sorokból is talán kitűnik, néha ez se árt...Két dolog van ugye, az információ – legyen az, hasson az bármire, bárhova, meg a feldolgozás. Szóval, honnan lehet tudni, amit nem lehet tudni? Mert nem tudjuk!!!

Az ember meglátja az elefánt talpát, nem biztos abból ki lehet találni, hogy az egy állat nagy fülekkel, ormánnyal, és kiálló fogakkal. Eredetileg gondoltam csak annyit mondok, hogy „lehet tényleg kéne egy kis szünet, hagyjuk ki ezt a hétvégét". Pont. Csak valahogy ez olyan, lenne, mint egy papírsárkányra kötni a lakáskulcsot, lesz, ami lesz. Hátha odaér, ahova kell. Vagy valami hieroglifát rajzolni a tengerparti homokba. Valahogy lehet ezt variálni, ilyen, meg olyan, meg amolyan szögből nézegetni a dolgot, s várni a meggyőződésre, hogy szem, kéz, láb, arc, illat, szó, sóhaj, vágy, remény, minden a helyére kerül.

Vagy, mint a kis indiai, arab, kínai, egyiptomi kisfiú és kislány esetében, nekünk lehet, s kell alkalmazkodni, s szeretni, vagy nem szeretni valakit, de együtt innentől együtt élni. Jelen pillanatban én két pólus között vagyok, s hogyan másképp? Az egyik ugye az a levélváltás, hogy menjen minden s mindenki a búsba, mi szeretjük egymást, kész. A másik, mikor az „újabb dolgok derülnek ki rólad" kerül említésre. Miközben, szerintem, mindenkinek vannak dolgai. S nyilván van hozzá mázsa meg patikamérleg is, ha valaki azt akarja. S ott már csak az marad, hogy hány csiribiri felel meg hány vaskosságnak, hány áfonya hány datolyának. De hát ezt tényleg kell tudni, mert mint ismeretes, van templomjáró, van, aki inkább a focimecsre szeret menni. (pont most volt a Newsba, hogy a Rio de Janeiroi ortodox jews! - figyeld ezt, - hétezer darab! Kiakadt a mondén karneváltól! S felháborodásától hajtva, most kiköltözik a szolidabb kaktuszok és szelídebb rezgőpálmák közé.) Ez van. nem vagyunk egyformák. De hát ehhez is kellett egy-két félpucér, seggerázó, mulatt nőszemély, meg a fönnakadt tekintetű, állig begombolt, gyermekét aggódva szorongató izraelita, hogy eme kérdés imigyen felvetődjön. A két agysejtű, egy dimenziójúak találkozásánál – szemben a százlábúakkal, - elég a meglevő pár kis kacsocskát összekulcsolni, mondjuk Család és házikoszt, folytatásos soap opera, s Vetélkedő kedvelők szakosztálya címszó alatt. S ebből már is látszik, a többsejtűeknél komplikáltabb a dolog. Ők is, mint mindenki szeretne mihamarabb révbe érni, s kicsit stimulálni a dolgokat. De kiderülhet, ehhez meg idő, meg békés

emésztés kell, netán valami félreeső helyen. Hiába érzem én úgy, hogy nekem már lement a kakaóscsiga, ha a másik még nem. S hát felmerült, hangsúlyozom csak úgy nagyon halványan, felbukkant a kérdés, nem e lehetne, e, s kéne, kicsit várni? Azaz, kihagyni egy étkezést. S újra, ez csak egy kérdés. S könnyen lehet rossz. De akkor lehet figyelem, és tiszteletadás. You May think about it. Jack

2013 március 6, szerda. ma van az első nap, - egy újrakezdés?

Ma van az első nap, hogy ez a kicsit kirojtozódott köröcske, az én életkémé valahogy bezárult. Ma az első nap, amikor az egymillió kétség, késztetés, nekilódulást és visszatorpanás folyvást egymást kioltó fonatából egy szál megmaradt, s végre összeért. Ama nevezetes gánti nap óta negyven három? – igen, úgy tűnik év múltán, éppen csak, de létrejött az az állapot, mikor a sok egy kicsi ez, meg egy kicsi azból összeállt, - legalább is úgy döntöttem, hogy igen, - hogy na jő, akkor most írok. Vékonyka szivárgás lesz ez ma még, csöpögés se lesz belőle, de hagyjuk kiszivárogni az anyagot. S ezt a zárókapcsot te hozod össze. Sajátos és különös, rám jellemzően kacskaringós út, aminek talán az a lényege, hogy látom. Mikor ott valami fehérvári utcasarkon rám zuhant egy hosszú vándorút képe, persze fogalmam se volt, hogy egy fél világon keresztül vezető kalandsorozat végén, megint ott lukadok ki, egy nőnél, aki egy varázsmozdulattal megállítja bolyongásom! Az ifjúság elmebajában kötött házasságom tönkremenése után nem sokkal, találkám volt egy lánnyal, akiről azt hittem, hogy ő a nagy Ő. S meséltem neki az álmaimról, meg hogy milyen csudás dolgot látok én számunkra, mire ő gyorsan, határozottan, s fatális egyszerűséggel sorsomra tessékelt, mikor azt mondta, hogy „nagyon sajnálja, hogy ha csalódást okoz most nekem, de ő nem az az istennő, akinek én őt nézem, ő csak egy egyszerű jómari”. Mert hogy úgy hívták. S magamban mondtam, - enyhén sokkos állapotban, mivel felháborítóan gyönyörű volt, s persze, egész odáig nagyon tetszett – hogy well, well, well, - persze még magyarul, hogy „na jó, akkor baszódj meg jómari”. S elindultam, egy másikat keresni.

Pontosabban, még azt se, csak elindultam, azt' lesz, ami lesz. Így aztán a nemrégi utánaszámolás után, miszerint kb. Kétmillió a keréken megtett, s ki tudja mennyi a legyalogolt kilométerek száma, most itt vagyok ebben az én Hallelujámban, s rád gondolok. Végzet? Szeretném azt gondolni. Mert ahogy újra és újra végig ömlik rajtam az együttlétünk emléke, megborzongok az örömtől, hogy megtaláltalak. S az jutott eszembe, hogy mostantól néhány apró skálázás és hangolás után, mesélni fogok neked. Az én Lilikémnek. Mit szólsz hozzá?

Jack

Lili válasza embertől, nőtől se, ilyent még nem kaptam Drága Jack!

Reggel 6, óta itt "lapul" ez a csoda???

Azt mondtad melletted nem unalmas az élet. Azt mondom, hogy ..... ez így van, :-) mindig meg tudsz lepni valamivel.

Nagyon boldog vagyok, hogy mára összeértek a szálak, megtört a jég, az író ír !!!!Lili itt van Neked és kíváncsian, szerelemmel, tágra nyílt szemmel várja a csodát. MESÉLJ nekem kedvesem!

márc. 6. Lilikém, Teljesen el vagyok – még mindig –

zsibbadva a leveledtől, kész, akárhogy is ez nem álom...

Én még ilyent soha nem kaptam, De talán nem is ez a lényeg, hanem Hogy te ilyen vagy, ilyen tudsz lenni. S hogy ki, melyikünk mit, meg hogy ez se számít. Az a fontos, hogy itt van köztünk ez a csatorna, ahol valami összeköt bennünket. S valahogy olyan valóságos is az egész, veled nem érzem, hogy na! itt van, jó, de igaz? Még egyszer se volt ilyenem. Amit itt párszor feszegettem, az lehet az én telhetetlenségem, ahogy próbálom felszürcsölni minden harmatcsepped, s még még, még még! Mint a telhetetlen méhecske. Ugyanakkor minden perccel telítődik az az éhes csupor, ami egyébként nem valami sérült s főleg nem beteges szeretetéhség, hanem a teljesség iránti vágy. Ráadásul az a teljesség nálam, - szerintem viszonylag egyszerű.

Mióta rájöttem mondogatom, hogy szerintem a szeretet egyik legfontosabb része, ha valaki azt tudja szeretni a másikban, amit az szeret. Lehetne ezt részletezni, hiszen millió része, vonatkozása van, de érdekes módon a megmagyarázandó dolgok is rendesen fogynak közöttünk. Két oldalról égetjük ezt a gyertyát. Szerintem van reményünk. S persze, azonnal fel is merül, hogy na jó, oké, s mi van veled? Még akkor is, ha állítólag a nők jelentős többsége az partlakó, s a férfiakra jellemző a parttalanság. Elvileg, egy nőnek elég lehet egy ilyen szédültet szeretni. Neki is elszállni? Lehet, kicsit túl sok lenne, arról nem is beszélve, hogy akkor lenne csak dráma. Eltűnne az árnyék. Odavittem megmutatni ezt a könyvet, ez is kezdtem olvasni ott a konyhában, de nem értem ehhez a vershez. A Loránd Gáspár mondja a nőkről, hogy nekünk, férfiaknak miért van rájuk szükségünk. S persze a költészet eszközeivel, amitől kicsit más…Itt van:

Loránd Gáspár a nőkről

„Most, hogy az ég roppant értelmetlensége zuhan
Ránk,
Gyöngéden gondolunk az elhagyott falakra.
S bármilyen messzire is utazzunk a lobtalan nap
Csapásán,
Ó, ajtó,
Ó, anyánk, húgunk, szeretőnk,
Szárnyunk hogyan bírhatná el a ragyogást,
Az árnyék ellenpontja nélkül
Testben való tartózkodásaink kék kaptatóin?”

Mondjuk, ez is lehet valami önzés, úgyhogy a szemem sarkából figyellek, hogy azon kívül, amit már tudok, mit szeretne az én drágám?

Most puszikat küldök – mindenhova...
Jack

Lili kedvesemnek

Ezen a márciusi napon
Mióta csak fiúként
S férfiként
„Nőt kell köszönteni”
Életemben először
Érzem, látom
Tudom, hogy
Megannyi tévelygésen
És tévedésen át

Most
szerelmesen
azzal a
Nővel teszem
Aki bármily
Különös
De lényemet, s létemet
Megkoronázó és
Nekem való
Másik felem

Az ember annafrank nevű, piroszemű egérkéje

Nos, igen, telitalálat, s örülök, hogy küldted, mert akkor látod mi a bibi. Mert ezt a fent említett kis jószágot, nyavalyás önmagunkat, nem lehet csak úgy kidobni. S aki azt mondja, hogy neki ilyene nincs, az meg vagy üres, vagy hazudik. Az már egy másik kérdés, hogy otthon vagy a kisállat szépségszalonban mennyire van leondolálva, púderozva, és parfümöktől elkábítva. De láttam én már kiegyensúlyozott falusi kutyát ülni a háza sarkán, minden pacsuli, babuska, bodor nélkül. Ez valahogy jobban tecccik.

Lili levele. Köszönöm a Teljesen..... üzenetet, teljesen boldog vagyok tőle(d).

Drága szívem, nem tudom mi az, amit nem mondtam, a szó elszáll, bezzeg az írás.....
az írás. Nagyon nagyon köszönök Neked mindent, Te is fantasztikus vagy!! Örülök, hogy megmutattad nekem a birodalmadat. Imádom amilyen vagy még ha nem is olyan könnyű nekem mert amikor azt gondolom, hogy minden jó, akkor kiderül, hogy valamit mindig elszúrok. Amiket mondasz arra gondolok nekem pont ez az értékrendem, pont így szeretem, pont így gondolom, de mégis, amiket teszek azok másképp jönnek le, ezért nem is szeretnék magyarázkodni. Tényleg rossz a kép, amit saját magamról kialakítottam??? Remélem, hogy nem. Azért ezen komolyan el kell gondolkodnom. Ne felejtsük el, hogy Még mindig ismerkedünk bár már nagyon messzire jutottunk. Nem biztos, hogy félszavakból, (na jó, tettekből is) mindig jól értjük egymást. Biztos vagyok benne, hogy a mostani jót még tudjuk fokozni. Húúúúú..... Akkor mi lesz velünk??? :-)Hidd el nekem is nagy a tét!!! Szeretném, ha egy irányba húznánk a szekeret és persze ha én is jól húznám. Gyakorolnom kell, hogy adjak visszajelzést feléd, tényleg nem látsz a fejembe bármennyire is úgy gondolom. (Lehet, hogy ilyet már ígértem ??) Egy mondatidat nem is értettem amikor délután azon filóztál, hogy neked szégyellni kellene-e Kötcsét?????
Persze a válaszod jó volt, mert tényleg NEM! Minden nagyon klassz és még rengeteg lehetőség van benne. Sajnos az idő nem engedte, hogy egy kicsit kint sétáljunk, nézelődjünk, de majd legközelebb. Szóval minden szuper volt veled az élen drágám!!!!!! Például fogok ilyen szavakat mondani, ha beszélgetünk. Oké?? Most nem vagyok nagy formában írásilag sem. Milliő puszikák, pihend ki a heti "megpróbáltatásokat" aludj jól, szép álmokat.
De jó, hogy most már tudom, hogy hol csinálod azt, amit

csinálsz..... :-)
Love you

Az én válaszom, Tete, te.

Nagyon örültem a levelednek, (az smsnek is)

Mindjárt az elején oda szeretném terelni a szót, hogy nagyon szeretnék abban hinni, hogy ebből az lesz, amit csinálunk belőle. Hogy mindabból, ami eddig kiderült már keletkezett annyi fundamentum, amire lehet építeni, s hogy akkor már mi tartjuk kezünkben a sorunkat, s nem csak egy zavaros folyón sodródunk. Hol ennek, hol annak verődve, bukdácsolva, levegőért kapkodva. Mély meggyőződésem, hogy a szabadság az egyik legfontosabb boldogság forrás, amivel az ember, mint lény rendelkezik. Az, hogy miből áll ez az alap? Ezer dologból. Képzelt és valós alkotóelemekből, mint pl., hogy mikor az ember összepróbálja illeszteni a dolgait, a legutolsó az szokott lenni, hogy szarul érezze magát. Se a testét, se a lelkét, se az értékrendszerét, se a szokásait „annyira" nem akarja szégyelni. Van, aki mindenféle felelőtlen és infantilis kijelentéseket tesz, hogy majd „így, meg úgy", de ez bullshit. Ennyi idős korára az ember nagyjából kész. Az egyénisége, a jelleme, meg ilyenek. Sok sok évtizeden keresztül próbálta, nyesegette, nyomorgatta, s a végén azt mondta, ez van. se cirkusz akrobata, se príma balerina, se operaénekes nem vagyok. Még sorolhatnám. S aztán az ember tűnődik, nekilódul, s közben egyre az jár a fejében, hogy oké, próbáljuk, s végig azt az utat nézegeti, amin majd baj esetén visszanyúlhat. Jól lenne, nagyon, persze, de nem minden áron. A vakmerőség, kapkodás, nagy szavak, csak még gyanúsabbá teszik a dolgot. Az, amivel kezdtem, a felépítmény csak akkor lehetséges, ha van mire rakni.

Igazándiból az első romkerti öleléstől fogva – szerintem – azt érezzük, hogy valami van, lehetséges. S szép lassan kattanak be a dolgok. Ami történt, meg az értékelésed ebben az utolsó leveledben erről szól. S itt mindjárt fontos megjegyezni, hogy akár mennyire is furcsa, de kell szólni. Te is, én is egyfajta „juhászbojtár lettünk a magányban.

Amikor az üres falnak beszélve az semmilyen visszajelzést nem adván elfelejtettük a rendes kommunikációt. Pedig honnan tudja a másik? S akkor még nem is beszélünk az új dolgokról, ami mindig van, keletkezik, mint a kis csíra, de el is hal, ha nem törődünk vele. Meg a „hogyan mondjam el, amit nem lehet" -tel? S ebben is össze kell fogni. Meg, bizony, mert „megéri", mert muszáj, kell egy kis extra erőfeszítést tenni. Talk, remember? Valami minél speciálisabb annál nehezebb eladni. Szóval, van itt már pár dolog, amiről kiderült mi van vele. Már említettem párat, a társadalmi háttér, az alkatunk, a tapasztalataink, néhány nagy és súlyos na meg ezernyi apró dolog. Az alap az nem valami képzelődés, többnyire betonból van, s legalább akkora kell legyen, amire a felső szint épül. Az étkező asztalnál, a szeretkezés közben, kiderül ki hogyan, merre. Lehet egyre beljebb, mélyebbre, a közös orgazmus felé is menni, meg félre nézni, köhécselni, másra gondolni, kifordulni, meg el. Én azt gondolom, hogy baromi szerencsénk van. valószínű van valami az alkatunkban, ami függetlenül kivel mi történt, ugyanoda ment le. A pár apró különbség, mint majonéz csak a szabályt erősíti.

S az egészet úgy képezelem el, mint egy épületet, sok sok emelettel. Az alagsorban, mint tudjuk mi van. a földszinten is. Legalul többnyire a mindenkinek szóló s könnyen megközelíthető köz-helyek. S ahogy egyre feljebb megyünk egyre speciálisabb dolgok jönnek. Legfelül meg általában a kilátó van téve. S nem a basementbe. Oda is lehet, csak nem sok az érteleme. Mondanom se kell, minden emeletről a világra látni. S a „nézéssel" az egész bekerül, belülre. Minden lépcsőfordulóban többet viszünk fölfele magunkkal. Most mi valahol az első pár emeletnél tartunk, s ahogy nő a panoráma, úgy tudunk majd egy kicsit elfelejtkezni magunkról, egymás kémlelésétől, s egyre inkább az együtt megélt, s közös látvány kerül előtérbe. Legfelül, ha már mindent megnéztünk, ott lesz alattunk az egész, s egyként oldódhatunk fel az egészben. A lent, a fönt, a kint, a bent. Minden emelet után a felbukkanó új látványban egyre több jelentés lesz. Mikor megpillantjuk az egri várat, nem csak egy pusztuló rom, hanem a Gergő meg a Vicuska is ott lesz a sok, megesett vitézséggel.

Ha majd egy darut látunk, amint egy zongorát ereszt le éppen, akkor egy Afrikában kezdődő s Olaszországban végződő sztori pereg a szemünk előtt, ahol egy magas ember egy kezdetleges hangszeren valamiről énekel. A képzelet hiányos polcai, a félig üres helységek megtelnek. Az üres házba bútorok, használati eszközök, díszitőelemek kerülnek, s egyre jobb lesz. Velünk, nekünk, egymásnak, másnak. Most, hogy átléptünk ezen a Rubiconon, már nem igazán van, s kell legyen más. Minden, amit nem, vagy nem ezért teszünk, majd hiányként tátog. S tekintettel arra, ami előttünk van, ami vár, akár arra is mehetnénk, azt is csinálhatnánk. Mert mi az, amit nem lehet itt tudni? Világgá kéne rohanni" - ebben, ami új életünkben, kéz a kézben. Mégegszer utoljára. S senkivel, semmivel nem törődve. Amik, s akik miatt most aggódunk, a végén úgysem lesznek ott.....Közben lefeküdtem kicsit, hogy az agyam meg a szívem összehangolódon, s persze az alsóbb régió, amelyik zabolátlan suttogások és mindenféle obszcén handabandával ott ágaskodott, hogy ő is, nehogy már kimaradjon valamiből, persze. S hát most jöttem be az udvarról, s valójában morgok itt össze vissza, mert hogy gyönyörű idő van, s pont most nem vagy itt, s nem látod, amit én, ezt a – persze másállapottól megrészegült – pompát. S hát, hogy megkapaszkodjak valamiben, újra olvastam a leveled, s ettől csak rosszabb lett. Mert ugyan ugrált alattam a szék, mikor a közös értékrendszerünkről írsz, persze, én már ezt rég tudom, levelek évszázadaival előbb már ezt motyogtam, de muszáj megvárjalak, amig átbukdácsolsz ezen a lapályon. Még szerencse, hogy lehet - valahogy... - érzékelni, - hogy dobálja ki a sok humbugot az intelligenciád...Meg kell ezt értened, nincs ott kint semmi. A világ a fejünkben van. Mi rakjuk össze, s olyan, amilyenre kutyuljuk. Ül a jógi a Gangesz partján, s olyan boldog a nagy semmilyével, amiről nekünk fogalmunk sincs. De itt is meg lehet csinálni. Csak az egészet le kell önteni egy szósszal. Amit úgy hívnak, hogy szerelem. Putty Putty. Love you, jó vagy, nincs semmi baj. Zittyzötty, ezen végig kell menni. Pár napja még fényévekre voltunk egymástól..., s csak gondolj a tegnapra. Tete, te gésalány...Na, most aztán itt vagyok a bajban. Túl messzire mentem, jól megkínoztalak, mert

annyira szeretnék már ezen a dolgon túl jutni, miközben azt is látom, hogy milyen szűkagyú vagyok, hiszen azt is gondolhatnám, milyen jó, hiszen szépen, érthetően ott van, amit írsz, s lényegében minden benne van, ami csak lehet. Remélem nem rontottam el mindent, ezzel a hülye türelmetlenséggel, amivel saját meggyőződésemet döntöm össze, miszerint a nő az más, s ezt nem lehetne, s kellene csinálnom. Arról nem is beszélve, hogy miközben persze a pragmatizmus célravezető tud lenni, de van, amikor többet árt, mint használ, mert van ennél jobb módszer meg kellemesebb út is. Belegondoltam, ha valaki ezt csinálná velem, én is lehet kiakadnék...Valójában ezelőtt is erre gondoltam, hogy nem kéne ajtóstól rontani a házba, hogy nem kéne ez a fejnehéz módszer, hiszen annyi minden más jó lehetőség is van. Pedig még újra és újra mondod is nekem, csak megakadt a tű, s ezzel muszáj valamit csinálnom. Ahogy visszagondolok az arcodra összeszorul a szívem, s ne haragudj, kérlek. Hidd el ennyire nem vagyok ilyen, csak annyira szeretném, ha jól lennénk. Ugye adsz nekem egy esélyt, hogy valami normális vágányra tereljem a hülyeségem? Fontos vagy nekem, s nagyon szeretlek.

Jack

Március 18. Fehérvárról hazaérkezvén, sms váltás Lilivel.

Itthon vagyok ég a tűz, mint az állat, minden ok

Love you

Te azt el nem tudod képzelni, mennyire, minden sejtemmel szeretlek

Örülök, hogy épségben otthon és őrizzed és tovább őrizzed a lángot, bocsánat a késői válaszért, de itt a vonalak égnek, (jó helyen vagyok? És a gépem is megadta magát, a second üzenet first helyen van a szívemben. Nagyon köszönöm, nagyon drága vagy, én is érzem és szeretem mindenedet, Kisses.

Márc. 19. Alapból persze mit vár az ismerkedéstől az ember?

Egy kis ezt azt, hm. Alapvető emberi igények, na, ja. Szerényen, óvatosan. Bölcsen, éssssszel, reméljük nem bánjuk meg, sok ilyen kis Zümzümmm. Az ember hazaviszi a háztartási gépet, most aztán milyen marha jó, nem kell többet kézzel gebeszteni, mikor is szép lassan kiderül, hogy a dolognak még van egy csomó más funkciója is, sőt! egy komoly nyeremény is, amivel aztán fú...hawaii, ameddig csak a szem ellát! Nahát, ilyet?...

Márc. 20. Minden, ami eddig volt...

Próbálok minden irányba figyelni. Rád, rám, magunkra...

S olyan, mintha egy útelágazásban állnék, (mint abban a versben) s az egyik út ide, a másik oda vezet. S ki kell választanom azt, amit mindig is szerettem volna, meg ami most ide illik. Igen ám, de az, amit utoljára gondoltam, valahol egy világvégi, pontosabban egy floridai mocsár végén, az amerikai zsákutca nihiljéből vezetett a ferihegyi reptérre, ahol az ablakon kibámulva a meghatottság könnyeitől elhomályosultak a fénylő fűszálak, (amik az Amerikával ellentétben „nem nyírva nőnek", hanem az európai, Európa-Alsói, azaz hazai bébidemokráciának megfelelően, de még mindig az én szabadság eszményem szerint. Remélve, hogy még amíg élek majd kitart. S ahogy jöttem kifele a gépből, azt gondoltam, hogy na jó, ezt a hányadik? ötvenedik? s remélhetőleg az utolsó landolást is megúsztuk, hazaértünk, s ebből valahogy – akárhogy, - jót fogunk kihozni. Semmilyen kifogás nem lehet. Ennél a gondolatnál, egy budakeszi panzióban estem a kimerültségtől össze. Aztán nagy nehezen hazavánszororgtam, hogy fölforgatott, kifosztott házam romjai közt kipihenjem magam egy utolsó nagy bevetésre, ahol majd helyre tudom állítani életem s magamhoz méltóan tudom élni, valakivel, akit viszont még meg kell találnom. S mintha még nem lettem volna elég „részeg, hó múlt hóra", meg egy keserves fejezet következett mindenféle vadnőkkel, s bizony másfél évembe is beletelt, mire megtaláltam azt a

lányt. Pontosabban ő talált meg engem. Olyan fél évszázada csipkés pókhálóktól beszőve szendergett egy szocreál épületben, amin még mindig ugyan az a cégfelirat látható, mint amit egyszer régen, a sors fintoraként már láttam rajta, s magam is ideiglenes látogatója voltam. S mikor első találkánkon, egy huzatos romkertben megöleltük egymást, már lehetett tudni, hogy a helyre, a pókok megszokására, s a félhomály komfortérzetére vonatkozó érvei csupán azok, amik közöttünk állnak, s amúgy e pár évtizedes csekélyke kitérő után, végre kezdődhet az „ezer teraszos” élet.

Lili válasza

Nahát, ismét egy érdekes és szerencsére pozitív reggeli gondolat..... Ami tegnap este is érzékelhető volt. :-)

Aha...sok kis és nagyobb züm-zümim és ha elég szerencsések és elszántak vagyunk (szóval nem adjuk fel)

előbb vagy utóbb csak hazavisszük a " háztartási gépünket" :-)

Én majdnem azonnal hazavittem egy esős vasárnap délután :-) ..... már ugye, ha leszámítjuk azt a "pár" évemet, amit akár ki is dobhatnék az ablakon.

Persze azért nem teszem mert valami miatt az is kellett még ha szívesen le is mondtam volna róla.

És most tessék, annyi funkció van és olyan jól működik, és még mi mindenről nem is tudok, tudunk !!! tényleg eláll a szavam !!!! :) Oké ezzel csak óvatosan !! :-)

És mi is van az ésssssszel????? Zümzümmm...néha, "Apró" dolgok, mint mmmmunka, életvitel, "látás", a dolgok látása, értése csak úgy és más szemszögből, de mégis egy kicsit a saját szememmel, értékeimmel, szívemmel is..... ilyenek és még sok minden, amin "dolgozunk". Persze ez a munka nem munka …főleg nekem nem, inkább csak rácsodálkozás .....

A "felek" közelítik az álláspontjukat…és annyira szeretik, ha közel is vannak egymáshoz. Én, mint egyik fél biztosan, és hát

úgy tudom, hogy a másik felem sem bánja. :-)

Hát ez Hawaii.....

Ma délután különösen nagyon hiányoztál. Közelítenék…. és Hawaii Whatever !!!!! :-)

Puszik ..... see you soon!!!!!

Ész, életvitel, munka, meg más racionalitások

Nos, jó, hogy említed őket, very well.

First thing first, they say. Eddig nem is mertem, tudtam ezekről beszélni. Amig nincsenek alapvető dolgok átláthatóvá, transzparenssé téve, - ez most nagyon menő szó lett, de jó – addig csak toporgás van. pedig bőven lenne miről beszélni, legalább az említés címén.

Lényegében arról van szó, hogy „ha nincs szolgád, csináld magad." Ezt ismerjük.

A kétlakiság plusz munka, akár, hogy is szépítjük, majd meglátod. Még ha mindenhol van minden, akkor is. Lényegében két háztartás.

Könnyen elképzelhetőnek tartok bizonyos átalakításokat, korszerűsítéseket, legalább is itt nálam.

A kinti, szinte minden szinten tapasztalt jóléttel sikerült bepillantást nyernem milyen is a burzsoázia, azaz a pofátlanul nem dolgozók mindennapi élete. Hát very fucken busy. They endlesly complainaning. Everybody have to do the following:

Maintenance háztartás, anyám tyúkja,

Repair, - valami mindig elromlik, bebaszik

Fitnesz, - minden nap legalább egy órát a tested kell sanyargatni – a szexen kívül...is

Errands – mindig van megnevezhetetlen kis szarságok tömkelege, amit egyszerűen el kell intézni, utána kell menni stb.

Internet – emailek, tájékozódás

Sms-ek és telefonok, ez többnyire neked van, lesz

Ezt nem is folytatom, nagyon hervasztó.

De most jön a java:

Olvasás, szerintem minimum heti egy könyv – kisebb, nagyobb, s ezt te is, én is!

Újság,

Hír, más információ

Filmnézés

Mindezek megbeszélése...

Szórakozás,

Utazás, annak előkészítése, alkövetése, kipihenése, értékelése stb.

Séta, csak úgy. Biciklizés.

(előhalásztam egy régi biciklit, neked, s hát van rajta mit csinálni, már el is kezdtem, de kell hozzá pár cucc

Lelkizések,

Múzeum, színház, mozi,

Kirándulás csak úgy

S akkor még mindig semmi, Mert nem beszéltem az írásról. Ez napi négy-öt óra lehet. Te is tudsz segíteni, mindenben! Szóval, unalom az nyista. S persze ezer dolgot kihagytam...Mindez egy full time job and takes a whole person. Ha már tegnap elkezdtük volna is későn lenne. Tényleg nem tudom mire várunk...Jóidőre? Fizetésre?

Nos, ebben mindenből volt egy kicsi. S persze még ezt végig dumálni is horribilis munka, idő, anyám tyúkja.

Mit mondjak? Ezer dolgot tudok mondani már most...,

Amit aztán meg kéne beszélni, Konkrétumokat is.

Na, ez most elég, asszem. Beszélünk.

By.

Márc. 21. Tavasz első napja, hm. Hát ez elég szomorkás disznószar. Ezért aztán nem is erről akarok beszélni. Hanem inkább arról, hogy mi is történik.

Amilyen röviden csak lehet.

Furcsa dolog ez, mert egyidejűleg minden történik. Amitől semmi sem a régi, de még az új sem áll össze. Percről percre valami érvényét veszti, valami bekerül a helyére, ami viszont nem állja meg a helyét.

Mindaz, ami eddig úgy ahogy, de mégiscsak kellemes, komfortos, ismerős volt, most egyre furcsább lesz.

S ez tényleg minden szinten így történik. Skatulyák vannak skatulyákban, tele kiskanalakkal, kistányérokkal, muskátlikkal, miközben a médiából és a netről dől a dutyma. Sztárkultusz, rongyrázás, s minden létező régi érték feszegetése. A hokedlié, a nagymama varródobozáé, az öltözködésé, a viselkedésé, amit mindig meghatároz az ár és fizetés, a felkínált választék, a boltok és áruházak vetélkedése. Aztán ez az egész hottentotta zagyveleg le van fordítva hétköznapira, ahol mindenki elmeséli a legújabb reformkonyhás heurékáját, wellnessét. S más ez falun, más ez az üdülőövezetben, más ez egy kisvárosban, meg az egy nagyban, Pesten. A nyewyorki szexsorozattól sehol sem lesz Amerika, de az erről való fantáziálás majd előbb utóbb kihat mindenre. Már többször eszembe jutott az a bizonyos házaspár, akiről meséltél, akik kilógnak a sorból. S az egész cég ezen csámcsog, s csodálkozik, hogy mitől van ezeknek ennyi extra energiájuk.

Minél simább valami, annál kisebb a légellenállása. Ha kiáll valami, akkor vagy lelassul, vagy még több nyomaték kell hozzá. Nemrég még egy zárt világ volt, ahol el lehetett lenni a gumicsizmával, az otthonkába, főkötőbe, köténykébe. Jóvót. Kényelmes, egyszerű, olcsó. A városba menni se volt olyan bonyolult. Felvette az ember a ballonkabátját, fogta a centrumáruházas retiküljét, oszt kész. Aztán jöttek a beutalók, a külföldi utak, s az ember már egy reptéren is kezdett otthonosan mozogni. Rájött, hogy működik az ottani slozi, a gurulós bőrönd, meg mi az a becsekkolás. Elterjedt a tengergyümölcsös pizza, az éjszakai ingyen pornóhoz. Előbb utóbb mindenki sorra került a falusi túrizmus svédasztalainál, az ünnepekre a nyewyorki bevásárlók is hazaértek, a lehetőségek végére jutottunk. A következő lé-

pés – mint mindig is tudtuk – az lett volna, hogy valahova nem oldalra, hanem fölfele tesszük, de ahhoz már a pénzecskénk nem elég. Se az utazási irodák prospektusai, se a Rider Digest a világirodalmi művek pár soros kivonataival.

Nos hát akkor merre, hogyan, minek?

Megéri? Vagy érjük be inkább azzal, ami van?

Mi a garancia arra, hogy jobb lesz?

S ez még akkor is egy kellemetlen kérdés, ha a végén telezabáljuk magunkat savanyú szőlővel. Valahol sejtjük tudjuk, hogy ehhez már valahogy ki kell szakadnunk onnan, abból a dobozból, amiben eddig voltunk. S előbb utóbb arra is rájövünk, hogy ezt féllábbal, félseggel nem lehet.

mi lenne, ha másképp lenne, valahol ott ragadok...

El sem tudom képzelni, mi lenne, ha itthon maradok, vagy ottragadok valahol, bárhol? Gyakran eltűnődők ezen. S persze valahogy mindig mindenütt van, de csak szeretem azt gondolni, hogy ez a kétlakiság, a nézőpont folyamatos változtatása, mikor hol keletre, hol meg nyugatra néztem. S hát soha sehol se volt valami hajdejó, de lehet ez is segített. Segített létrehozni azt a folyamatos vágyakozást, sóvárgást, ami a megismerés s tanulás biztos útja. Sose voltam egy tespedős fajta, szóval lehet valamire itt-is, ott-is jutok, de azért ez mégiscsak más. Szétterpesztett lábbal más és más világban élni.

Furcsa vízióm van itthon, mert számtalan dologban hirtelen megállt a filmfelvétel, s mos hirtelen újra beindult. S az eltelt idő alatt bekövetkezett változásokat senkik, mármint én nem igazítottam a helyére, ahogy többnyire mindennel szoktam. S érdekes a helyi „kontrolcsoportot, az itthon maradottakat hallgatni, miszerint minden – pl. szar.

Ami nem igaz. S megint, felmerül, ha itt maradok, én is ezt gondolom? Szóval, milyen nyomatéka van ennek?

Vagy, ugyan ez fordítva: miért gondoltam kint, szinte folyamatosan, hogy az viszont jó szar. Persze vannak erre józan, valós okok, sok, hosszú lenne fölsorolni..., pedig köztudottak. De pont ez a bajom,

mert mintha itt többről lenne szó, van valami a köztudott dolgok mögött, valami rejtett dimenzió, valami eltérő sík, intervallum, amiben az ember lehetőséget kap a másképp látásra. Nemrég egy rövid ideig azt próbáltam elmagyarázni egy Tim nevű amerikainak, hogy lehet mégiscsak eladom a házam, veszek kint egy telket, s építek rá egy házat az Sandrának. S a pasi elindult, hogy hozza a puskáját, s ott nyomban lepuffant, mint egy hibbant kutyát, aki nem érdemli meg hogy éljen. Halál komolyan, van róla egy hangfelvétel. S ugyan ez itthon. Emberek csak néznek. (S gyorsan itt hozzá kell tennem, hogy senki, egy cseppet sem áll jobban, attól biztos nem, amit magának köszönhet. S akkor itt patt-helyzet van. Szóval, - csak a rövidség kedvéért, - azt hiszem, valamiféle szabadgondolkodó lettem, sőt. Szabad is. Öt perc alatt el tudnám adni a házam, odaadni a pénzt a szegényeknek, s elmenni Indiába egy saruban. Ha ha ezt tartanám helyesnek. Vagy, ha mondjuk a fiúkat jobban szeretném, már lehet rég elindultam volna egy kolostorba szerzetesnek. Vagy Aids munkásnak. Szóval, létezik valami másmilyen hierarchia a fejemben, s a szerint élek. A tárgyak, eszközök, az mind „cifra szolga, az úr én vagyok”, Ady-san persze. Amit, ha megfordítunk, én tudom, mit miért csinálok, s asszem ez egy duplafasz. (ez a „Duplafasz” egy Vonnegut könyvből jön...) S hát azért Duplafasz, mert otthon vagyok abban, amit csinálok. Úgy döntök, osztán az van. Nincs másképp. Ha másképp lenne, akkor az attól lenne, hogy előbb ÚGY döntenék, tennék, lennék. Marha egyszerű... Na, ennyit most erről.

Megyek mosogatni.

Március 21-április 18 egy veszélyes tél vége, s zavaros tavasz

A Lili továbbra se nem beszél, de viszont elkezdett kritizálni. Elég bizonytalan minden, olyan, mintha a szexért, illetve az általános edukációjáért lenne az egész. Ami, valójában nekem semmire nem jó. Ugyanakkor eszembe jutott, hogy egyetlen egy lélek nincs, akihez rajta kívül fordulhatnék. Miközben a Jill ismét teljes offenzívába kezdett. Megint kihívta rám a rendőrséget, mert elzavartam a Gyurit,

akivel – követve az Eonos barmokat tovább csonkítják a fákat a bejárón. S hogy ez nem teheti a beleegyezésem nélkül. Erre – mikor rájött, hogy az a gyerekeké, lefakjúzott, hogy ahhoz nekem semmi közöm. Mindezt azután, hogy mindenféle kajákat adtam neki, boltba, gyógyszertárba rohangáltam az érdekében, komolyan aggódtam, hogy van, különösesen mikor láttam a Gyurit egy üveggel a hóna alatt a lakásából kijönni. Nagy nehezen sikerült beszélnem a Labanccal, akinél a hajó van. nem sikerült megegyezni, de a lényeget mintha értené. Kéri az adásvételit, ami megvan az Sandrával, csak nincs rajta elég tanú. De eszembe jutott az Elena, akivel tegnap végre beszéltem, még mindig nem jól van, de lábadozni látszik. Felajánlta a segítségem.

A Lili volt itt, szerette, voltunk biciklizni. Megcsináltam, jó sok pénzért neki az Sandra régi amerikai bringáját – amivel aztán én mentem. Neki egy kontrás van Fehérváron.

Most majd én megyek hozzá, ezt szeretné. Valójában nem reagál semmire, s amit most róla tudok az nem más, mint egy nagyon limited remény. Persze szeret, vagy inkább elemi igénye van rám. Valószínű hozzám hasonlóan nagyon belekeveredett a magányba, de ezek sokkal inkább észérvek, mint a szívé. S van itt némi kis bibi itt mással is, amit igencsak nehéz kibogozni. Így hát úgy döntöttem, nem kevés bizonytalansággal, hogy hagyom az egészet, úgy ahogy van. csak hogy legyen valakim. Miközben komolyan azt érzem, hogy valójában ellenék én egyedül is. Fájdalmas, s gyötrő volt, de valahogy mégis gyümölcsözőbb. Az elmélet ugye az lenne, hogy neki írnék, írnám meg az egész storyit, de ezzel is baj van. tegnap küldtem neki valamit, de nem tudja mit mondjon. Lehet, magasabb röptű a dolog, mint gondolnám, de a gátlásossága, a rossz beidegzései mégis lerontják a dolgot. Mire hozzám ér, semmi sem marad. Úgyhogy nehéz megcélozni, mint ideális olvasót. Persze, nem vagyok ebben az egészbe biztos, alakul, s reménykedek. Az ezerfelé elágazó ösvény esete van. Szóval itt van a sok balhé, a hajóval, a válással, az Jégnézővel, a Lilivel, a Jillel, magammal. Kupleráj mindenütt. S egyre többször jut eszembe, ha minek is csinál én ezt, reménytelen. A ház eladása is föl-

fölmerül. Na de hát ehhez már nincs se időm, se erőm, mindent újrakezdeni. Nos, ennyi most.

Április 26 péntek soha véget nem érő bolondokháza

Arra jöttem haza, hogy baj van. a bad karma itt van a Jill körül. S ami a legkülönösebb, hogy ez mindig az állatok körül. Na meg hogy valahogy én mégis kimaradok belőle. Kutyaoltás, ugye. A szomszéd, a Bálint kutyái szétmarcangolták a miénket. Ahogy bejöttem a bejárón látom, hogy ott sündörög a lökött kis foxink, a Muki a trailer körül, de nem volt semmi ok, amiért figyelnem kellett volna rá, ott szokott lenni. Aztán jött a Jill, hogy láttam e. S elkezdett pánikolni. Hogy hol van, ne engedjem ki stb. A lényeg, hogy már megint kimaradtam ebből, s hogy szép lassan mind a kutyák eltűnnek. Szegények. Az Alex, a Bingo, most meg ez. Nem akartam én ezt ide, valójában a Jill sem. de megerőszakolták, s beletörődtünk. De tényleg csak baj volt vele, rosszul nevelték stb. inkább csak a Jillnek volt lelki támasz. A macskákkal komoly problémája volt mindig, de a kutyákat bevette. Azokat tudta egzecírozni? A lényeg, hogy a kutya nem bírta. A Jill ott feküdt egész nap a trailer mellett, jött a Feledi, adott neki injekciót, egész éjjel a folyósón hörgött, vonyított, s szór szerint kiszenvedett, szegény. S persze nem lehet kimaradni az ilyenből, engem is megrázott. A Borisz Vietnámból ordítozott az anyjával, hogy azonnal hívjon egy taxit, s vigye el orvoshoz. Mire az anyja mondta, hogy ja, ha ad rá harminc negyvenezret. S hát jön a Lili, s már láttam magam előtt, hogy mi lesz ebből, a hörgő kutyával a folyosón.

Aztán jött valami cigány, aki elásta, meg egész nap a szőlőkarókat püfölte kint. Ide rakták a kapu mellé, hiába mondtam ez nem jó ötlet. Aztán este jött a Gyuri is, a Jill egzecíroztatta, mint valami cirkuszban. Aztán jött, pont skájpoztam a Lilivel, hogy adjak neki egy elemlámpa. S majd, ha végeztem jöjjek ki. Kimentem, erre ő már bent volt. aztán hívott, hogy megint menjek ki. Aztán hogy had játssza le a cd-jét pár számot csak. Mondtam nincs lejátszóm. S én már lefekvőben vagyok. Reggelre kihúzta az Internetet, gondolom, bosszúból. Mindig ezt csinálja. S hát mondanom se kell, hogy mennyire kiborít

ez az egész. Nem elég, hogy szotyiért, kukoricáért, sörért – igen, mert megint inni kezdett, azért is volt olyan hülye tegnap? – szóval megpróbálok mindenben segíteni neki, s ő meg szívat engem. Mindenben.

Baj a Lilivel.

Hallgat. Én meg mondom a magamét. S abból – nyilván azt szűri le, hogy nem jó, amit mondana. S erre van is példa. S ezért hallgat. Hallgatni arany. Csak hát ez iszonyúan idegesítő. S lényegében nem marad más, mint a néma hallgatóság, ami több mint a semmi, - meg a szex. Ami, különösen a korunkhoz, állapotunkhoz, meg minden egyébhez képest, tényleg tökéletes. Nem is igazán emlékszem lett volna ilyen. Ez egy elég jó érv arra, hogy együtt legyünk, minden mást félretéve? Továbbra sincs senkim. Ami azért egy horror. Ahhoz képest minden jó? S hát nem múlt még el belőlem a szex. Ez van. De a lelki béke szempontjából, jobb lenne egyedül. Hozzászokni, s teljesen. Mert az egész valami olyan kompromisszum, amit mindig utáltam. Hétköznapi bölcsesség szerint persze jó, magasabb szerint meg hányás. Megint ott tartunk, hogy ezen kívül én semmit nem kapok, viszont rengeteg energia elmegy vele. Lejjebb adtam, nem írok annyit neki, nem idealizálom – annyit, - de mégis elvon egy csomó energiát. Pénzt is. Hat-hét ezer forint egy út Fehérvárra. S persze akkor kevesebb a rezsi, mindkettőnknek az lenne, de még ezt sem lehetett tisztázni. Minden össze van keveredve. Ahogy esik úgy puffan. Primitív emberi kapcsolatok mintájára.

a Jill megint iszik

Kint rohangált az udvaron, a tegnapi sörözés nem látszott rajta. De rettenetesen agresszív, provokatív megjegyzések, ultimátumok. Tegyem ki a fűrészt, hogy össze tudja vágni a jegenyék ágait, ami itt van hatalmas kupacban a teraszon. Félek, nehogy valami baj legyen belőle.

Aztán jön az Hugi, kóválygog, aztán kérdi hol a Jill. Próbálom hívni, ki van kapcsolva a telefonja. Keressük, aztán elmegy az Hugi. Meg

volt beszélve, találkoznak. Kimegyek, rossz érzésem van. egyszer csak jön egy szatyorba bugyolált piával, valahonnan a Sallaiéktól. Szóvá próbálom tenni, de elküld a francba, semmi közöm hozzá. Pia, nyilvánvaló. Ki van akadva a kutya elvesztése miatt. Valami mindig van. Akar tetetni egy almérőt, hogy külön fizessük a villanyt. Két havi számlával tartozunk, holott én minden hónapban odaadtam neki a pénzt. Átvág, de fogok kérni tőle bizonylatot ezután. Egész egyszerűen egy bűnöző, s megőrjít. Teljes kelepce, legszívesebben elmennék innen, de azt se tudom, mert félek, valami bajt okoz a házon. S jön a Lili, aggódom miatta.

Ápr. 27. szombat. A krimi folytatódik, nem vicces. a Jill bejár hozzám kémkedni, a Lili megsértődött.

Jött a Lili, logó orral, hogy most először baj van, mert mert tegnap a Skypon arra tettem utalást, hogy az „egész csak a szex miatt van. Aztán arra értünk ide, hogy itt tárgyal a kapunknál a Jill a Joó Zsuzsával, a körzetiorvosával, egy cigány társaságában. Jövünk be, s nyitva van a lakat az ajtómon. Persze „semmi sem hiányzik", de a kis laptop bekapcsolva maradt, s ott volt rajta az össze emailem. S közben rájöttem, hogy a Jillnek van kulcsa a lakatomhoz. Persze, hiszen az én kulcsommal vettem le a kinti kapulakatot, amihez neki is volt kulcsa. Tehát bent volt, s lehet nem először. Egyelőre nem találom a memória stickem, s gyanús, hogy azt is ellophatta, meglegyen az bizonyítéka ellenem. Konspiráció? Még nem tudom, de ez a nő mindenre képes. Fogalmam sincs miért volt itt ez a gyülekezet tegnap. Üldöz, valamire készül az biztos. Ma reggel fél nyolckor már kint volt az udvaron, s csirkézett. Soha nem csinált ilyent. S persze a Lili is gyanús, nem e tud valami kerülő úton valamit. Tegnap megpróbáltam mindent eloszlatni, de nem hiszem sikerült. S az egész nem beszélése gyanús. Bizalmatlan velem. Azt mondja, hogy ő mindig ilyen volt, de nehéz elhinni. Végül is jogosnak érzem a felvetésem. S azt gondolom, hogy ő is tehet róla, amiért ezt gondolom, ill. felmerült bennem. Ezer

dologról beszéltem neki, mutattam neki, s szinte semmire sem reagál. S tényleg jó vele lenni, de ezért ez elég egyoldalú. S az a véleményem, amit mondtam is neki, hogy hát, ha nem igaz, akkor kéne valami tenni, hogy hihető legyen. Vagy nem ér annyit az egész? Nem tudom mit csináljak. Szegezzem neki a kérdést? Félek, ebben a feszült lelkiállapotban, amit a Jill kreál, csak kiélezném a helyzetet. De nem hiszem, hogy meg tudom állni, hogy ne beszéljek róla. Mindegy, most el kellene kerülnöm a spekulálást, a részletekere majd visszatérünk. Egy biztos, jó lenne nem elveszíteni a nőt. S főleg egyedül maradni nem kéne.

Május 1 és környéke – Lili és a Jill, Kötcse és Fehérvár között nem találom a helyem.

Kitartás, mondja mindig az Elena. Mármint a Jillel. Mert szinte nap mint nap kétségbeesettebbnél kétségbeesettebb gondolataim vannak, s valójában semmire nem tudok rendesen koncentrálni.

A Jill szuperaktív, agresszív, s lépten nyomon belém köt. Szemlátomást nem tud rólam leszakadni, de most már negatívban. Szabályosan elmenekültünk a Lilivel. Nem szoktam ilyen sokáig elmenni, de most május elsejével, jobbnak láttam. Idehívott egy csomó cigányt, kirakta a hangfalakat, s elkezdtek bulizni. Valójában bele kéne mennem a balhéba, másképp nem lehet vele bírni. Azt meg nem akarom. Inkább elmegyek. Pedig egyáltalán nem egyértelmű ott se. Megint ott tartunk, hogy a Lilivel való különbség ellehetetlenít köztünk sok mindent. Kéne hagynom, nem foglalkozni vele, de nem tudom megállni. Egy félig kapcsolat nem lehet a célom. S hát nem beszél, nem lehet vele közhelyeknél egyebekről beszélni.

Pont, mint az Jégnéző.

Persze összehasonlítatlanul jobb, mint amilyen ő volt, erről majd később. S persze keresem a középutat, de nem könnyű. Aminek az az eredménye, hogy nem sokáig bírom. Mindenféle rettenetek vannak bennem, még a Lili is látja a balhét. Ő mondta, hogy csak „nehogy

felgyújtsa a házat, vagy nehogy betörjenek a cigányok, nehogy bántalmazzák. Legutóbb bejött hozzám, van kulcsa a lakathoz. Szemlátomást nem nyúlt semmihez, csak kémkedik. Mindegy, vettem egy új lakatot, s csak hogy lássam nincs semmi baj, hazajöttem. Kint az udvaron már hangos zene várt. Akkor kapcsolta föl, hogy irritáljon vele.

S hát nincs internet. Elrohantam a szerelőhöz, mert a Jill azt állítja, hogy nem bírja a routerja. Eddig bírta. Minden lehetőséget kihasznál. Holnap jön a szerelő, s remélem pontot tudunk tenni a dologra. Külön kéne választani a kettőnk dolgát. Ebben is. Közben fölhívta a rendőrséget, s elmondta, hogy megfenyegettem. Mondták neki jelentsen föl. Kérdeztem most mi van, följelent? A valódi konfliktus azzal van, hogy megvan az eszköze arra, hogy lehetetlenné tegye valaki ittlétét. Amivel viszont amúgy is problémák vannak. egy nőnek ez sok, s eleve nem földobja a dolgom, hanem lerontja. Mert amúgy is vannak problémák. Az ittlét sokat számítana, de úgy látszik, hogy még „mindig nem jött el az én időm”, ahogy azt az Sandra megfogalmazta, hogy ne izguljak, egyszer jó lesz. Néha eluralkodik rajtam, hogy ez sohasem lesz.

Ez a nő egy átok rajtam. Se vele, se mással.

Ezért éltem, s dolgoztam, mint egy állat egész életemben. S főleg az alkotáshoz lenne szükség békére, nyugalomra, s valami megállapodottság érzésre. Amit most már nem csak képzelek, hanem úgy is van.

S ami a legszörnyűbb az egészben, hogy ezt én magamnak meg tudom csinálni. Ha itt vagyok, s minden mozzanatra odafigyelek, még mindig meg tudom teremteni magamnak a nyugalmat. Azt a Jill is látja, hogy ez komoly dolog. Ide nem mer elmerészkedni, s még ha tovább is menne a zaklatásban, azt mindenképpen meg fogom védeni. Hogy ez majd milyen mértékben hátráltat, azt nem tudom, de ez már kevésbé zavar. Csak azt nem tudom belátni, hogy miért kell feladnom, hogy valakim legyen.

Pedig biztos van ilyen, nem én vagyok az egyetlen férfi, aki ebben a képtelen helyzetben van. az a sok erőfeszítés is lépten nyomon kisiklik, amit mindenki mással szemben ezért tettem, s teszek még a mai napig is. S persze a Lili nem tökéletes. Ha az lenne, akkor lennék csak bajban. Ha rajtam múlna. Mert az egész olyan felemás. Lehetne – még az összes képtelenségével is jó, de ahhoz egy másféle környezet kellene. Se az övé, se az enyém nem az. Menekülök haza, aztán meg hozzá. S ezzel megy el a drága idő.

Lehet nem jól látom, s majd alakul ez is. De jelen pillanatban ez van. Egy biztos, hogy mindennek ellenére, az egyetlen normális kiút az lenne, hogy írjak. Ahhoz meg van mindenem. Pedig még itt van a hajó kérdés is. Itt van a válás azzal a barom nővel, remélem sikerül. Ebben a hónapban lesz a tárgyalás. A hajóval egyre inkább az alakul bennem, hogy nem csinálok semmit. megpróbálom arra vinni a dolgokat, hogy na jó, akkor engem átvertek, s pát. Nem tudom kiváltani, mert a 2003 hármas átírás azt jelenti, hogy nekem kéne fizetni az összes bérleti díjat. Ügyesen kibulizott az volt feleségem, meg a lányom. S úgy emlékszem az Sandrára, mert nyilvánvalóan tudta. Milyen komor volt! tudta, hogy átver. Még ő érzethette szarul magát, hogy a szerencsétlen apja már megint magára vállal valamit, amiben főleg az anyja, de ő is bűnös. Nagy „hasznom nincs a Liliből. Jól látja, sok mindent nem kapok tőle. S okos ám”, ilyent azért tud. Tényleg nem segít nekem hm. Semmiben. Pedig rendes lány, tényleg az. Szenvedélyes is, lelkes is, szexi is, jól is néz ki, jó is vele. S olykor hajlok is rá, hogy jól van ez így, hogy nem jobb. Lehet ez a semmilyenség a jó. Nem verseket akarok írni, szerelmeseket. Nem kell a szerelem? Érdekes nem? Sokszor eszembe jut, amit az Audenről mondtak: hogy tulajdonképpen a gyógyíthatatlan elmebaja miatt lett költő. Kell valami nemnormális, valami feszítő erő, mindig? Nincs nyugalom? Így marad a végéig? Ez az egész idilli állapot csak egy félreértés? Ma, mikor a szerelőhöz száguldottam, dühömben, ez jött elő. Kell nekem a Jill okozta folyamatos zaklatottság? Mint neki, hogy „életben tartson”? én is ilyen lennék? Kétlem. Először is elvon tőlem mindent. Főleg a figyelmem. De az erőm is, s ami mi még ennél is fontosabb,

azt az ártatlan, „álmodozó” állapotot, boldogság érzetet, amitől az alkotás nem csak hogy kellemes, hanem szárnyaló is. Igen, az az Annamari jól látta. Hogy ez kell, az írónak szárnyalnia kell. A rohadt életbe. Ráadásul, néha néha, ó egek! ezt volt alkalmam meg is tapasztalni, s micsoda földöntúli, édes lebegés, tényleg mintha repülne az ember. Ráadásul elengedett kézzel, mosolyogva, tényleg mintha az lenne a boldogság valódi állapota, s milyen jó volt, milyen termékeny. A legjobb dolgaim, amiket tényleg én magam is, mások is annak tartanak akkor születtek. S mi van? Nem tudom megcsinálni? El kéne tűnőm, el a világ szeme elől, valami lukba. De hogy? Igen, egyre többször felmerül bennem, el kellett volna adni a házat. Bele kellett volna mennem. Csak akkor az egész olyan zavaros volt. még mindig van bennem egy kis bizonytalanság. Racionális? S meg is tenném, ha nem lenne ilyen iszonyú bonyolult. Időigényes, egy cirkusz, test és léleköl. S persze az idő. S mindez azt mondatja velem, hogy már semmire sincs idő. Ha ezzel, amim van nem tudok valamit kikotorani magamnak, akkor annyi. Innen nézve aztán nem marad más, mint reménykedni, - micsoda fertelmes s agyament ostobaság…Reménykedni, hogy minden jóra fordul. Volt ilyen is, másnak, halottam ilyenről. Várt, s egyszer csak…Bassza meg. A Jill? Tényleg? De hiszen oly jó lenne őt is tisztességgel „végigcsinálni”. Ugyanakkor az is ott van, hogy vannak kegyetlen, s kérlelhetetlen választások. Sofie’s Choice. Ez vár rám is? Sodor az ár, úszni? Kéne? Nehéz kérdés ez, volt már erre is példa. S ugye a szabály úgy szól, hogy nincs mindenkire érvényes igazság. Az egyetlen s helyes megoldás, ha ismered önmagad, - minden helyzetre!!!, s előre tudod, mibe projectáld, helyesen magad…Közben két dolog jutott itt eszembe: Az egyik, hogy végül is valamit csináltam: Ez egyik a Jillel, akit megtanítottam „érezni, érteni magasabb szintű dolgokat. Mert különös módon érti…, A másik a Lili.

Aki, hm. Messzire vezető gondolat…, egyedül semmi, de mikor

Jill Fél tizenkettő, éjfél előtt. A Jill „halkan” bekopog cigiért,

reggel a tízes busszal lemegy, s „megadja.”

Reggel a madárcsicsergésben rám üvölt, miért nem keltem már föl, még kell neki cigi. Egyfolytában beszél. Lekési a buszt, vigyem el, hogy utolérje Telekinél. Szóládon érjük utol. Közben a nőügyeimet meséli, „Zakopane", azaz a velencei utunkat. De mondja az Jégnézőt is. Én az Hugit tönkreteszem, rosszul lett, mert szóltam neki, valami baj van vele. Nem jól tettem, hogy szidtam az anyjukat. Vigyázni kell, kint enged be az ember, a világ megváltozott. A jó Zsuzsa tetanuszt adott neki mikor itt volt. mi a nőm neve. Senki nem hajlandó őt meghallgatni, nem értik mit mond, ezért mond el mindent háromszor. Azért szólt a Lilinek az udvaron, hogy ne féljen tőle, nem harap. Az meg ijedtében ugrott egyet!

Jobban ismeri a nőügyeim mint én, anekdotázunk az egyszeri nőről, aki összekeverte a férjeit, s mannit kellett megkérdezni, most ő is ilyen lett. Elismeri mindent tőlem tanult, kivéve a Waitset, ráhagyom.

Senki nem akarja megünnepelni a szülinapját, most lesz hatvan. Szegénykém, sajnálom, de nem lehet vele jóba lenni, illetve mindennek örül, ha meghallgatom, beszélek vele, ha csavarodott is. Bizonyos dolgokról nincs kivel beszélnie.

Lili:

Hallottam ám, a Jill milyen zenéket hallgat…

Nem akarok többet beszélni, ne mondja meg senki a hibáimat. Ne nyomjam. Menjek? – igen, péntek van.

Próbálom meggyőzni nem jó az determináltság elmélete, miszerint nem lehet változni, változtatni, ez van, ő ilyen. Kisebbrendűségi komplexusa van. nem ér rá az internet szerelő, majd jövő héten. Az autószerelő is akkor. Nincs miért itt maradnom, s nem akarom hallgatni a Jillt. Sehol se jó. Hűvös idő lett, itt bent hideg van, zárva voltak az ablakok. Nő a borsó, meg a gaz. F. gyula félaggyal bölcselkedik. Tudja mennyit adtam meg a Matildának, hármat. Nem mondtam neki a hajó ügyet, de kéne. El kéne mennem fürödni Siófokra. Izgultam, de megjött a pénz.

Május 10. A Jill áskálódásai, na meg patthelyzet a Lilivel

Hozta a szerelő az autót, fék, felfüggesztés, harmincezer. Elvittem a Jillt vásárolni. Vettem neki réteseket, süteményt, elvittem a cukiba fagyizni, terménybolt stb. Aztán jött, hogy vigyem el Fehérvárra kiskutyát venni, mondtam nem. Aztán mentem a Lilihez, boltokban rohantam kajákért, késett a busza, vettem neki búvárszemüveg, s fürödtünk. Jó volt, tetszett neki. Itthon sütés-főzés, flekken, gombával, sörözés, s hát az elmaradhatatlan szex. Ami olyan, mintha mindig együtt lettünk volna. Közben a Jill ezerrel Üvölteti a Cseh Tamást odakünn, majd éjfélig. Másnap csöndesebb, tök hideg, borús idő van. sétálunk Földváron, aztán haza, rántott minden: hús, gomba, karfiol. Alszom, próbálunk Chagant nézni, lépten nyomon elalszik. Én aludtam kicsit délután. Aztán megint szex, mintha húszévesek lennénk. Fűtök. Hát, próbálom ebben a nagyon limitált felállásban megtalálni az ütőeret a Lilivel. Segítene, segíthetne, csak nincs meg a módja. Reggel a Jill ideküld egy videót, amin a Deák Bill a rossz vért énekli. Amit nyilvánvalóan nekem célzott, miszerint én elhagytam a családom. S nem tudom ki van emögött. A szörnyűség ebben, hogy pont fordítva van minden.

Ő volt az, aki tönkretett mindent: életet, mítoszt, reményt, családot,

méltóságot, jövőt, kapcsolatokat. Mi van az Etelnénivel? Aki egyszerűen elzavarta? Kifogyhatatlan ennek a nőnek a genyóskodása. Egyszerűen képtelenség vele normálisan lenni. Valami születésnapi bulit emleget, ahova jönnek a Nyestéék, a jani szerelni, ő meg sörözik az Icával. Én meg nem akarok itt lenni, megyek a Lilivel. Kényszerpályák mindenütt, rohadtul unalmas, nem lehet kitörni belőle. Valami halvány remény kapizsgál bennem az írásról. Szép sorban elkezdem a meglévő dokumentumok alapján megírni valamit, aztán majd meglátjuk. Aztán gondoltam ki kéne pakolni a rengeteg undorító

fekete neylonzsák ruhát a pajtából, s egyáltalán kitakarítani ott. Előtte meg mondom a Lilinek válogassuk ki a ruhákat, mielőtt elvisszük Fehérvárra s bedobjuk az ottani ruhagyűjtőbe. Erre megjelent a Jill, s elkezdett balhézni. Hogy meggondolta magát, s újra akarja válogatni. Nagyon ciki helyzet, mintha el akartam volna lopni a ruháit. Aztán jön, hogy adjam oda a pénzeket a számlákra, ill. itthon leszek e, mikor jön. Mondom nem. Kértem adjon egy elismervényt a pénzekről, mert nem ér rá. Felmerült, hogy majd letagadja én is fizettem. Abszolút nem bízok meg benne. Aztán eljöttünk, s most itt vagyok a Lilinél. S tök jó. Írok, főzök, senki sem bánt. Szegénykém dolgozik, mert azt gondolja nem mehet még nyugdíjba, kell az a kis pénz, amit kap. A nyugdíja nem elég. Ezekkel együtt aztán felmerült bennem, hogy itt kellene vennem egy kis lakást a Lili szomszédságába, s itt élni a hátralevő életem vele. Át-átjárnánk egymáshoz, s kész. Vagy, még jobb, Siófokon, s járni fürdőbe. Venni ott egy panellakást, s kész. Akkor minden van. marad a Balaton is. Vagy valamelyik környékbeli kis helyen. S venni egy jó kis mikróbuszt, s elutazni a pénzt. A Jill meg vehetne kis házat, adnánk a gyerekeknek is pénzt, s Kötcsének vége. Nagyon elegem van, semmi jó sincs benne. S aztán azt gondoltam, kéne még várni, hátha valami csoda történik, nyerek a lottón, vagy ilyesmi. Az Jégnézőt is ki kéne fizetni.

Véget nem érő balhé, az élet tényleg egy kupi: a Jill, a Lili, s persze a nők

Furcsa középút ez a Lilivel. Végül is papírforma. Megint én csinálok egy magasabb valóságot, mert ő bizony olyan, amilyen. Van benne valami szerénység, s legalább elvben valami változási vágy. Persze mindez azért, hogy csak végre legyen valakije. Mert hogy évekig nem volt. problémái is vannak. de mikor végre neki mertem fogni, hogy na jó, akkor most már konkrétan csináljunk is valamit, legalább fogalmazzuk meg mi is az, akkor befuccsolt. Már elkezdett kinyílni – elvben – egy kicsit, de mikor a kislábosok-kiskanalak kérdéséhez értünk, akkor annyi. Végül is szokvány szarevés, s érhető is. Éppúgy érhető, mint mindenki szarsága a világon. Ebben azt hiszem –

megint – én vagyok különleges. Valójában ez egy fordított világnézet. Látszólag logikus, de mégsem jó. Nem arról szól, hogy használjuk már azokat a kurva lábasokat, s főzzünk benne magunknak jókat, hanem fordítva. Szart főzzünk, szart együnk, vagy inkább semmit. s Gerry meg a Defnie jut eszembe a Miami Beachről, akik ugyan azt tették. Persze nekik volt jó kifogásuk, hiszen volt pénzük rá, hogy kimenjenek jókat enni. Aki milliomosoknak ad bérbe repülőket telik egy stake-re. A másik ez a híres kibúvó, miszerint „ilyen vagyok, slussz". Nincs mit csinálni. S jönnek a példák, ez is, az is azt mondta. Mikor az ember elkezdi szétszedni a dolgokat, visszamenni a gyökerekhez, totál zavar keletkezik, értelmi, logikai, s a végén már semmilyen szó nem számít, a feldúltság, hogy nincs igazunk eluralkodik rajtunk. Ráadásul pont meg is figyeltem, hogy még velem is ez történt. Pipa lettem. Mikor láttam mennyire ellenem feszül, hogy „minden hiába", legszívesebben otthagytam volna. Próbáltam elsimítani az érzést, de nem mentem. Muszáj volt elmennem egy vadidegen s képtelen helyre, s inni egy pohár sört, hogy valamicskét oldódjon a helyzet. S ő is hasonlóan. Nem volt képes sétálni velem, hirtelen hideg lett, s fázott. Aztán érezve a helyzet fonákját, odajött, s megkérdezte, hogy most akarok e egyedül lenni inkább. S megint rajtam volt a sor. Mert persze, hogy akartam. De ehelyett azt mondtam, hogy üljön az ölembe. Mikor meg félig tette csak, még le is nyomtam. Ez egy rettenetes gubanc, s nem is tudom, hogy lehet megoldani. Elvágni? S ha fontos szervek is áldozatul esnek? Elég meredek. Amit innen lehet látni, az a semmi semmivel. S attól félek, hogy az egyébként meg zseniális összhangunk is előbb utóbb károsodni fog. Pedig még a konstelláció se olyan rossz. Ugyan a Jill teljes erővel ármánykodik, s persze nagyon okosan. Ebben jobb, mint én, az biztos. Nem is tudom követni, alul is maradok. Ami persze összefügg azzal, hogy nem is akarom. Ez a defenzív, friewaldos előre-hátra gecizés soha nem ment, ellenkezik az alapállásommal, meggyőződésemmel. A Lilivel való kompromisszum meg egy agyrém. Járható, de az. S próbálok ebbe a skatulyába belegyömöszölődni. Elmondhatatlan jó érzés el-

jönni onnan. Mintha börtönből szabadulnék. Eddig bírom, az egyébként „jó" helyzetet. Mert kényelmes, nincs otthon, senki sem zavar, s egyáltalán, más. Van feszültség, ez az összeszorított – szó szerint – együttlét, ez szörnyű. El kell neki magyarázom, hogy mire is való az ember segge luka. Például, hogy kieressze a gázt. Mert mondja, „azt akarom, hogy felfújódjon, mint egy lufi a kajától"? Nem, helyesen kell táplálkozni. Vártam eddig, de muszáj valamit tenni. furcsa dolog ez a parasztlányokkal. Az Pacuka is ilyen volt. belészorult a fing. Hogy lehet élni állandó bélcsavarodással? Erre megy el a fele energiája az embernek. Ráadásul sörözzünk! Mert az meg egészséges. A szél kieresztése nem az? S persze, „hangos fingnak nincsen szaga", de ezek kis sunyiságokkal operálnak, ami büdös. Lehet el se lehet nekik magyarázni. Sokkot kapnak egy hangos fingtól…Na erről ennyit. A szégyenlős paraszt, micsoda egy képtelenség.

S persze mindketten lavírozunk a Lilivel.

Tegnap majd éjfélig útitervet próbáltunk összehozni a hétvégére. Kivesz szabadságot. Menjünk, valahova külföldre, egy kicsit. Tegnap este a Jill a Gyurival mulatozott, torta, bor, cigányzene. Születésnapját ünnepelte, a 60. At. Ez van, most kell postára menni, számlákat fizetni, s csinálok egy elismerési nyomtatvány, a Jill ne tudja letagadni a pénzeket, plusz tudjam bizonyítani valami nekem is jár, jogosult vagyok a használatára. Pl. az internetére.

Május 16 az utolsó csepp, minden megszűnt a Jillel.

Ha azt akarom, hogy legközelebb ki tudja fizetni a számlákat, segítsek neki, s vigyem el a boglári Otépébe. S hát kilenctől délután kettőig tartott az út, s be se fizettük a számlát. Egy órát vártam, amig a legkülönfélébb számlaügyeit intézte, ő, akinek nincs pénze. Aztán elindultunk mert pisilnie kellett, hogy ő tud egy presszót. Ami elveszett, s a városházán kötöttünk ki. Aztán sört és egyebeket vett egy boltban. Aztán a postán nem fogadták el a csekket, mert lekávézta. Kértem tőle benzinre pénzt, mire közölte, semmi, én adjak neki amiért a

számlákat intézi. Mindenesetre aláírattam vele egy papírt, hogy átadtam neki a pénzt. Az egészről egyébként van egy hangfelvétel. Azzal is megvádolt, nem először, hogy én szándékosan elszúrtam az ő nyugdíját. Ezt valószínű ország világnak elhíresztelte. Úgy tűnik kiskutya is lett. A tyúkok is kint vannak. a lényeg, hogy totál kiakadtam, fejfájással feküdtem le. Nem mondtam neki a hajóbérlet tartozást, az érvénytelen átírási papírt, a házeladást sem. A Lilinek elmeséltem, hogy jó ez, mert akkor vége. Szabin van a drágám, de csak most mondta meg. Szedtem cseresznyét. Mint egy tolvaj, hogy viszek neki. Ünnepelni akar, bevásárolt, aztán megyünk világgá, még nem tudjuk hova. Borult hűvös idő van. S hát komolyan felmerül bennem lehet el kell adni a házat. Még egy kicsit várok, de aztán időt kéne hagyni valami rendezettség létrehozására, valahogy úgy érzem megérdemlem. Legyen az bármi. A lényeg, hogy valami nyugodt, s független élet ettől az agyament nőtől. éppen eleget kínozott.

USA – you pissed me off.

I pissed of, US.

Ez jutott eszembe.

Ez lehetne a könyv címe.

Valójában tükröt kéne tartani mindenki elé, milyen hamis dolgaik vannak.

Május 17-23 születésnapi kiruccanás Ausztriába kirándulás Szlovéniába és Ausztriába a Lilivel, Pesten a bíróságon, a Jill balhéi, feszültség a Lilivel, írtam az anyjáról az Sandrának.

Nagy dirrel durral elindultunk kirándulni, s jó zavaros lett az egész. Valójában nekem akart lenni a születésnapi program, különös tekintettel a hosszú pünkösdi hétvégére. Némileg igyekeztünk felkészülni is, nézegettük a térképet, a neten, vettünk is egyet. aztán kiderült, hogy az egész nem jó. A térkép túlságosan is el volt nagyolva, s főleg az ausztriai útjelőlések mindent összekevertek. Először bementünk Hévízre fürödni, az mindig jó. Már minthogy ráérünk, nyaralunk…

Szlovéniában semmi különös nem volt, s hamar át is keveredtünk a svábokhoz.

Ott aztán jöttek a hegyek, meg is álltunk valami hegyifaluban, szép volt. aztán megindultunk Graz felé, s egy teljes kóválygás lett belőle. El akartuk kerülni az autópályát, de ez képtelenségnek tűnt. S állandóan eltévedünk. A szállással is baj volt. kiderült, hogy a Lilinek fóbiája is van s már esteledett, ahogy a naplementét kergetve a városba értünk. S sehol semmi. Egy taxisnak szóltam, aki hosszas bolyongás után aztán egy hostel szállóra vezetett, ami jó volt. este elmentünk, már kissé kiábrándulva és fáradtan a városba, s ittunk valahol egy sört. Másnap városnézés, a vár szép, de valahogy nem igazán érdekelnek ezek a dolgok. Aztán nekivágtunk a hazafelé útnak, s többször eltévedtünk, egyre idegesebben. Lehet meg is fognak büntetni, mert rá-rátévedtünk az autópályára is. A végén megint Szlovénia, s végre – késő délután itthon, kishazánkban. De még mindig volt két nap, a Lili szemlátomást nem akart még hazajönni.

Végül itthon „nyaralunk”, Hévízen

Némi toporgás és kóválygás után Hévízen kötöttünk ki, egy elég jó házban. Este valami operettes banzájon hurkát, kolbászt, giroszt ettünk, rosszullétig. Aztán másnap elmentünk Szigligetre, ahol egész végig a bonyodalmaimmal traktáltam segény Lilit. Végül Kötcsén kötöttünk ki, főleg a nyugdíjam miatt, de még nem jött meg. Aztán szedtünk cseresznyét, s a Jill azonnal kötekedni kezdett. Én aludtam egyet, a Lili meg szenvedett, hogy nem lehet kimenni az udvarra. Utál ott lenni, én is. A Jill Üvölteti kint a zenét. Nem akartam balhét, nem hívtam ki a zsarukat. Ott aludtunk, alig tudtam megvigasztalni a Lilit.

Másnap reggel eljöttünk hozzá, este megint balhé lett, a Lili totál bealudt a Macskajajba, s nem először. Érzi baj van, próbálom, - megint én – menteni a helyzetet, oda lukadva ki, hogy az érdeklődésével van a baj. Teljesen zavarosodott, ő se tudja. Túl nagy a különbség közöttünk, s kérdés azzal be tudjuk e érni. Főleg én.

Megint egy elhalasztott válás Pesten

Aztán hajnalban angolosan távoztam, hogy odaérjek Pestre, fél kilencre a tárgyalásra. Szokás szerint megint nem lett semmi, ahogy vártam is, s a nő nagyon arrogáns s szemét volt. kitűzött egy tárgyalást következő hónapra. Az a kifogás, hogy nem találják a riherongyot kint. Megint megpróbálja. Innen aztán megint irány Kötcse, iszonyú cirkusz a Jillel, kint a grillen lecsót főzök, sörözök, nem akarok a Lilihez jönni. Alvás után azt jön a Jill, hogy adjak pénzt. Cirkusz, föl van véve magnóra. Aztán mégiscsak eljövök Fehérvárra.

Szegény Lili megzavarodik

A nő paranoid, nem tudja mi van. teljesen össze van keveredve, se nem tudja mit mondjon, és csináljon. Mindennel tele van a töke, -velem, a Jillel, magával. De beszélni nem tud róla, még a segítségemmel se. Nem tudom mi lesz ebből. Aztán péntek megint. Délelőtt főzök csirkeszárnyakkal zöldséglevest, meg egy kuktányi spagetti szószt. Fürdök, körmöt vágok, írok az Elenának, aki közben előkerült. Írok az Sandrának is, aki válaszolt, s az anyja felől tudakozik, mondván nem tudja mi van vele, az Hugi nem válaszol a hívására. Megint írtam neki, most egy hosszabb levélben próbáltam elmagyarázni nagyjából a helyzet. Különösen hangsúlyozva az anyja velem szembeni viselkedését, meg hogy mennyire kellemetlen nekem ott lenni. Nos, nemsokára végez a Lili, nem tudom mi lesz. Megint nekem kell megmentenem a dolgot? Kérdés mennyire tudom tolerálni a sumák hallgatását. Ja igen. Azért is jöttem, hogy odaadjam neki az én részemet, mert kint, a szállásokért ő fizetett. Írnom kéne, de nincs béke. Még erre a naplóírásra is iszonyú nehezen vitt rá a kedvem.

Megyek, felhívom a Lilit.

Május 26 ig. további főzések, némi bizonyosság a kapcsolatunkról, de még mindig nincs helyem

Sok mindent nem csináltunk. A Lili mondta, hogy majd én írok, ő meg olvas. Gondoltam mégiscsak főzök még valamit, s mivel a Mama szereti a tarhonyát, marhapörkölt lett belőle. Aztán mikor majd

mind befaltuk, vasárnap sertés combot is sütöttem, rizzsel. Kicsit le is égett, de megmentettem. S hát persze többször fantasztikusat szeretkeztünk, ebben nincs semmi baj köztünk. Egy másodperc alatt nyakig benne vagyunk. Soha ilyen még nem volt. egyszerűen hihetetlen, hiszen most múltam hatvanhárom, nem? Közben rosszul lett a munkahelyén, megvizsgálták, de semmi különöset nem találtak, az EKG-ja is a pulzusa is, a vérnyomása is jó volt. reméljük nincs semmi baj. Ma, hétfőn vettek vért, de még nem tudjuk a végeredményt. Aztán hazajöttem. S persze rögtön balhé.

Itt vége az 2013 első félévnek!

Ez át lett rakva az új, általános sablon szerint kijavítva. Egyébként a formázástól eltekintve ugyan az, mint az első, alap!

/2013 második május 30-június 1-2 a Lilihez menekültem a Jill elől,

- ez van – s hát akkor írni!

A zenélést abbahagyta a Jill, de a legújabb „találmánya”, hogy egész éjjel égeti az ezerötszáz

wattos halogén lámpát. Gondoltam reggel elveszem tőle, de aztán mikor láttam kikapcsolta, hagytam az

egészet. Kértem zárja be a csirkéket, de mondta beszéljem meg a zsarukkal stb. stb. erről van v. felvétel. Remélem, nem tesz kárt semmiben. A bevert ablakot egy darab deszkával jól becsavaroztam…, s hát már pénteken el is

jöttem.

Aztán június 1-2 az aggodalom jegyében telt.

Mert, ahogy a levelekből kitűnik, valami történt otthon. Először az Sandra bíztatott, türelmet kért, két napot, hogy intéz valamit az anyjával. Aztán az én levelem után, - nem tudom, összefügg e – mikor azt írtam, hogy oké, anya kihúzta az internetet, én meg eljöttem, azt a lemondó levelet írta. Természetesen ezt nem jó jelnek vettem. Itt hetyegtünk, lényegében mást se csinálunk. Elkezdtük a Sweet moviet

nézni, de azonnal azon is bealudt. Azt a megjegyzést tette, hogy fogalma sincs, miről szól s hát hiába is magyaráztam. Aztán elvitt valami víkendház bulira, ahol a hidegben mindenféle szerelőkkel ittam és paroláztam, olcsó és tényleg híg paprikás krumplit éve. Rosszul is lettem. Közben a nő elment a többi nővel valami virágkiállításra. Mindez Kincsesbányán volt, kis kert, vetemény, aranyos kiskutya, meg ilyenek. De furcsa módon még is tűrhető lett, a pacák tele volt jó Animals számokkal. Régimódi proligyerekek, akiket jól ismerek. S hát nem ártott már, kicsit férfiak társaságába lenni.

Jun. 2. Nincs a bajtól menekvés, nyugtom hol találjam?

A Lili beszólt. Végül a papírforma szerint. Hiába reménykedtem hát – mint annyiszor…Miközben iszonyú iramban próbálom felkészíteni, de így, menet közben jött a baj. Naiv vagyok, még kicsit cifrázta is. S próbálta visszavonni, de hát hova? Nem lehet. Nincs miből, nincs honnan megérteni – se azt, aki vagyok, se azt, amit képviselek – azzal, amilye van. ez egy átok. Átok emberi kapcsolataimban. Hiába próbálok kaméleonként alkalmazkodni, nem kevés keserűséggel, fájdalommal, mindennapos lemondással. S mindenki így volt ezzel, sőt. Volt, aki még ellenem is fordult. S hát benne van a konfliktus, tényleg szeret – még. Vajon elmúlik – e. s hát bajban vagyok, nem tudom mit is kezdjek vele. Ugyanakkor ott van a horror, egyedül maradni, brrr. S hát egyre jobban utálok erről írni, ezzel foglalkozni. Fizikai fájdalmat érzek mikor ezeket írom. De mit csináljak, része a bulinak…Tényleg a szélén állunk a szakításnak. Rettenetesen megbántott, pont a lényeget nem érit. Azt hittem ő különb, hogy fölnéz rám, hogy szeret. De ha valaki, akkor ő aztán mélyen benne van ebben a nagy magyar slamasztikában. S persze jó, jobb, mint sokan, az Jégnézőre hasonlít. Ő is ezt a gyökeret szívta, ezen nőtt föl. Szinte kötelező itthon a sprőd kegyetlenség, ez a túlélés ára. Valahol persze mindenki meghasonlik, de képtelen megszégyenülni, szembe kerülni önmagával, egyszerűbb ellenem fordulni, vagy hallgatni. Elbújni, menekülni – a dolog – elől. Pedig a problémát nem én találom ki, az

ott van. S az egész jó szövevényes, de tényleg rühellem ezt gondolni most, különösen mind a többi szarság jelenlétében. Arra jöttem haza, hogy a lakat le van verve a kis műhelyről. Az egész szem szét lett törve, az új lakatom eltűnt. Aztán a Jill belakatolta a kaput. Kerestem, nem volt, levágtam. Aztán elmentem Földvárra, s szerencsémre sikerült megrendelnem az internetet. Kilencezer a bekötés, két éves szerződés. Háromezer valamennyi lesz havonta. Tizenöt napon belül kötik be. Tehát a Lilivel nem tudok beszélni. Reggel átölelt, s azt mondta szeret. Ó, ó! Szenvedés mindenhol, mindenkinek. Megettem a túróscsuszát, amit odaadott. S ami ott olyan finom volt, itt ízetlen fűrészporos kutyaszarrá változott. Kimentem leszedni a borsóm, közben a Jill gyorsan föltette a Kistehén szájberegyerekét, s többször meg is ismételte. Szerencsére hatalmas eső jött, de ez csak arra volt jó, hogy megváltoztassa a menüt. S jöttek a „kedvenceim". Tőle. Nyilvánvalóan provokál. Mondjuk, én föltettem a saját zenémet, így aztán nem lehet hallani, - annyira. De normális ez? Mi van a csönddel. No more silence. Végül is, van mit hallgatnom. Végül is elég jól feltaláltam magam a Lilinél, de persze egy kényszerpálya. Ezer féleképp kell alkalmazkodni, különösen a rettenetes rendszeretetéhez. Holnap Pestre megyek, hátha dűlőre jutunk végre azzal a másik bitchel. Több mint egy éve zajlik ez a dili is. S hát zavarodott is vagyok, ez majd nem biztos, hogy komoly teljesítményre így nem leszek képes. Ami ahhoz kellene, hogy valami rendeset alkossak. Sziszifuszi munka. Így, csökkent, beteg aggyal. Végül is „szerencsés" vagyok, amiért a fő életfunkcióim helyreálltak. De mégis csak groteszk ez az egész. Egy ember, aki azért élt, hogy nyugta legyen, alkothasson, legalább egy kicsit a végén, s ezt egy idióta nő lehetetlenné teszi.

Jun. -6. Háát, - huzavona a Lilivel

Fantáziált, nem tudta mi is az, de most, mikor szép lassan kiderül, mi is ez a nagy fene intellektualitás, halálra vált. Ő ilyent nem akar. Szolid rokendrollt. Mikor megkérdeztem tőle gondolkozik - e azon, hogy vajon én, kellek e neki, azt mondta, hogy hááát, igen. Napok óta mehetnékem van, mert semmi semmivel. A szex is veszélyben van,

mert ha reménytelen a kimenet, az se fog menni. Jó igen, de tényleg tökéletesen eszményi amúgy sem volt. még egy esély van, ha ritkábban találkozunk, s ha az édes eszményi rész nincs is, legalább legyen vad és szenvedélyes, vagy jó, mondjuk érzéki. Az is valami, nem? Ezt meg lehet próbálni. Ennyi ideje most vagyok itt először egyfolytában. Írtam a Jillnek, hogy szóljon, ha tud fizetni számlát, mert pár napja hiába mentem haza. Visszaírt, hogy oké. Ez jó. Ez is befolyásolja a dolgokat, hogy nincs hova mennem. Hatvanhárom évesen még mindig ott tartok, hogy nincs egy rendes, s nyugodt otthonom. Még a gondolatától is irtózom, hogy odamenjek. Tényleg nagyon utálom a Jillt, amiért mindent tönkretesz.

Szóval, lehet vége a Lilivel, ez van. nem tudom mi lesz, előbb utóbb haza kéne menni. Nagyon nem sok kedvem van az egészhez. Ha rá gondolok, mennyi mindent tettem, hogy legyen egy otthonom, s nincs, rosszul vagyok. Elfáradtam.

Tegnap elmentünk sétálni a Lilivel, próbálok vele dűlőre jutni, de nem megy. Mióta ismerjük egymást, az összes könyvből vagy tíz oldalt olvasott el. A filmeken, de egyáltalán mindenen, amit mutatok neki egyszerűen elalszik. Egyszerűen képtelenség.

Június 6-10 Majdnem elválunk, azóta békülünk.

Nos, elkezdtem összepakolni, s az utolsó pillanatban visszatartott. Azóta békülünk. Voltunk Akarattyán vendégségbe, - vonattal mentünk. Végül is jó volt, a Lili barátai. Evés-ivás, lényegében ugyan az, mintha bárhol, akár nálunk lenne. Ami nincs is… ökörködés, zrikálás, közhelyek, a fiúk filóznak, a lányok pletykálnak. Félve mekkora a keletkezett kár, végül is kiderült az ágyban nagy baj nincs. Az tényleg tragikus lenne. Vasárnap meg jó nagyot kirándultunk, fürdő Siófokon, onnan biciklivel a városba, sétahajózás, kapunk egy pohár bort. Majd haza. Közben elmentünk olcsó menüt enni, az is jó volt. a lottón nem nyertem, otthon nem tudom, mi van, ma, hétfőn majdnem elmentem, de aztán úgy döntöttem, pihenek inkább. Sok kedvem nincs semmihez. Csináltunk tortát, kókuszos kekszgombócot tegnap. A

Liliben persze van némi tartózkodás, de elvagyunk. Nem tudom mi lesz ebből. Olyan langyos minden. Most dolgozik.

A szorongás természetesen ezektől a dolgoktól nem lesz kisebb. Változatlanul nincs egy otthonom. Eddig a világ végén voltam. Most meg alig több mint egy órányira, de ez az őrült nő elzárja előlem. Még a gondolattól is rosszul leszek, hogy odamenjek. Tegnap ott voltunk a közelben, szörnyű. Valamit kéne ezzel csinálnom.

0611. rendőrség minden formában

A múltkor a Jill bekopogott, hogy csináljam vissza a villanyt.
Miért, kérdeztem.
Mert jönnek a rendőrök
Miért jönnek a rendőrök.
Mert te hívtad őket.
Oké.
S add vissza a lakatom.
Nem adom.
Ja, akkor majd a rendőrök.
Oké.
A lényeg, hogy én nem hívtam a rendőröket.

Bent voltam Földváron, s feljelentést tettem a Jill ellen. Amiért megfenyegetett, amiért kihúzza az internetem, amiért bezár s ellop mindent, s a csirkék miatt, s hogy minden lehetőséget megragad, hogy szekáljon. De különösen a fenyegetései miatt. Ez volt az első alkalom, mikor nyilvánosan panaszt tettem. Tényleg tartok tőle, szerintem veszélyes. Az illető, aki a jegyzőkönyvet készítette, azt mondta, hogy előtte hívni fognak. Nem hívott senki. De már délután a Jill azt mondta, - mikor látta, kimegyek a kapun kívülre – a kocsihoz mentem, hogy nagyon nem sietik el a rendőrök, már dolguk is van, mint velünk foglalkozni. De akkor sem hívtam őket…Ő hívhatta? De miért? A lakat miatt? Én valóban levettem a lakatot, s egy újat tettem föl. Elvitt egy csomó mindent, úgy tűnik, aki kapja marja lett ebből. Meg is jegyezte, hogy igen, ez úgy tűnik azzá lett. Kiderült, hogy befizettem az

internetet, de akkor meg azt találta ki, hogy nem működik a modemje, „én elszúrtam”. Direkt hívtam egy szerelőt. Holnap, állítólag jön egy másik. A Lilinek azt mondtam, nincs net, nem tudom miért. Holnap beszélünk. Nem tudom, mit csináljak, nincs egy egérlukam se. A Jill előadta az összeesküvés elméletét, miszerint én mindenkit átvertem, mármint a nőket. Őt is. Valószínű ezt terjeszti mindenkinek, tegnap az Elenát is felhívta, ő intézi e az ügyeimet. S elmondott mindennek. Állítólag az Elana is utál már? Zavaros volt. Na meg a Pacukának is visszajár a cucca. Azzal is társalog. „Szegényke” elsajnáltatta magát, mármint milyen balul megy a sorsa. Virginiába küldték a kártyáját. Meg amúgy is. Valószínűnek tartom, a Jill átvágott. Most éppen elkezdett zenélni. Három negyed tizenegy. Totál hülyének néz. Mindegy, valamit kell csinálnom az internettel, legalább az legyen. Muszáj itt lennem. Nem tudom, mit csináljak. Előtte kis híján odamentem hozzá, hogy adjuk el a házat. De aztán meggondoltam magam, pedig ide megy le minden. Ez a nő megbolondult.

Jun. 13. Csütörtök. Paranoiás félelem a kuplerájtól, s annak következményei

Üldözési mániám van, jogos vagy jogtalan. Valószínű is-is. Ma egész nap azon tűnődtem, hogy a tegnapi nagy vallomások, azaz a valóság kegyetlen kiteregetése után, mára a Lili besokall, s bedobja a törülközőt. Vártam az emailijét, telefonját, aztán fölhívtam. S semmi. Most nem, még nem? Ugye ott volt a fogam, a cirkuszok a Jillel, s a nyilvánvaló kihatása rám. Nem vicces, nem érdekes, mire számíthat ez a nő. A volt pasija is, állítólag mondta neki, amit én is hamar észrevettem, hogy márpedig csicsí baba nem kezdeményez, de nem is visszautasító. Aztán tegnap majd mindenben ezt tette velem. Az ágyban is. Fájt a dereka, fáradt, s nyilvánvalóan zavarodott is, semmi ideje nem volt még feldolgozni ezeket a zavaros ügyeket. Mikor nem voltam itt, alig aludt. Egész éjjel pakolt, takarított, abban menekül. S el tudom képzelni, mennyire tele lehet velem a hócipője, mármint minek is neki ez az egész. Valójában nem tudom a ragaszkodásának a mértékét, arra mondjuk jó ez, kiderüljön. Persze nem így akartam. Éjjel hívott a

Jill, nem vettem föl. Nem is fogom. Lehet felkavarta a legújabb fejlemény, mármint, hogy adjuk el a házat. Nem tudni. Kéne valami mikrobusz féle, egész nap ezen gondolkodtam. Meg egy ilyen kis lakás, kényelmes, meleg, napos, csöndes. Minimális munkával, fenntartható. Aztán elmennék csavarogni, s – hááát, a Lilivel, egyedül nem. Jó, hogy ilyen nyugis, vele lehet. Már voltunk együtt, s ahhoz képest, milyen szervezetlenek voltunk, megint csak erre is, mint minden másra azt kell mondani, hogy élvezetes, kellemes, s nyugis volt. jó vele lenni, ez a nő jól normális, s jól bolond. Bolond, nem kétséges, ez a hallgatása őrjítő tud lenni, de nem ismertem jobbat. Pont most jut eszembe, hogy ítéletet róla nem valami általános s elvont elv alapján, hanem az eddig megismert, - ó micsoda sziszifusz! Nők alapján kell, másnak nincs értelme. S mi? Az Imola?

De nem, már előtte a Jill, igen, Delfiben, micsoda balhé volt. amúgy ő is éppoly érdektelen, csöndes és nemtörődöm volt, mint a Lili. S igen, az Imola. Az Imola Velencében, micsoda dilinó. Ott volt a város, ott volt egy Dali kiállítás, ott volt a velencei szilveszter lehetősége, amit elcseszett. Meg végestelen végig önnön megemésztetlen bűntudatába gázolva, a jezolói tengerparton, ott van a film. Meg az első éjszakánk, emlékszünk? Meg a félbeszakított s agyament szilveszter este, amikor egy nő elmebaja hazarepített bennünket az Alpok hó és köd labirintusában keresztül. Úgy téptem a ködben, mint aki a lámpáival akarja megölni az éjszakát, meg az összes női katatón zsigerintelligencia élősködőt. S hiába minden, senki se volt jobb. A Edittel jó dili volt, de ott is hozzá vágtam a Coolert a motel falához, mikor kibuggyant belőle a sváb prolihomály.

Aztán ott volt az Pacuka, Florida és Naples, Sarasota, Tampa, és Miami és New Orleans, mind mind elmebaj. Semmiféle telítettség, semmilyen románc, semmilyen hév, feldobottság, semmi. Semmilyen pátosz, semmilyen intellektualitás, közöny és érzéketlenség mindennel szemben, legyen az táj, kultúra, ember. Homályos szemek, tompa agy kultúrára, szerelemre, égre, a nő vakondjuk materializmusa.

Netán a Erna lehetett volna, őróla el tudnám képzelni, bár soha nem próbáltuk ki. Bizonyos elvont, sznob dolog? Hiszen emlékszünk a tudása hiányosságaira, a véleménye lazaságára, a tájékozottsága hómezőire, s a konok értetlenségre, feszengésekre, ahogy kétségbeesetten vizsgálta, hol is van ő hozzám képest, vajon mennyire tudnám kipótolni a kapcsolataiban, a társaságában, a baráti körében hiányzó társadalmi láncszemeket, eladni embereknek, büszkének lenni rám, dicsekedni velem, hogy emberek megpukkadjanak az irigységtől, neki milyen egy különleges pasija van. de sajna én még ennél is másabb voltam, ő maga nem értette s hát ő is rabnő, beteg gyerekének fogságában. A Jill nem képes feladni. Az Jégnéző se. A Edit nagyon ellenfeszült, belevadult a felejtősdi játékba, kidobott mindent, s persze mindent nem lehet. S alig pár hete jött a levél, mert úgy ahogy írtam neki, ő is tudja, hogy életében soha olyan boldog nem volt, mint ott, akkor, velem. Mármint, hogy a „kurva anyját Sztálinnak" s az email címe meg az volt, hogy 2008 tavasza". Kicsit rejtjeles, de eléggé érthető. Az Imola még mindig fiatal, van még pár éve. Apropó, azért kíváncsi vagyok, hogy végződik ezeknél a nőknél ez a „lövészárokból kivergődés". Ha egyáltalán nekifognak. A legjobb módszer persze, amit némelyikük, a Jill, a Edit, az Pacuka csinál, azaz a hazugság, a történet meghamísítása, engem hibáztatni, s elterelni s minden fasza. S persze ezen már túl vagyunk. Túl? Alig múlt két napja, mikor is a Jill előadta az Pacukával folytatott legújabb up-date-ot. Iszonyú. Tele hamis vádakkal, hazugságokkal, az a barom állat nő tényleg jó alanyt talált az Erikában. S ily módon semmi különbség nincs közöttük. S hát nehéz nem belekeveredni, nehéz nem válaszolni, mikor hallgatja az ember a végtelenített rágalmakat. De az egész oly tömény, hogy hiába szedegeti ki az ember egyenként a rossz sejteket, azok újra nőnek, burjánzanak. S persze közben elő- előbukkan a logikai ellentmondás, amit bármennyire is vadul valaki, érezteti vele, itt valami nem jó. Mégpedig vele valami nem jó. Ebből aztán mindenkinek nyilvánvalóvá válik, hogy egy kiút van, hogy ha kell erőszakkal is akár elkerülni minden lehetőséget, alkalmat, amikor az

előjöhet. Ez pedig a mi esetünkben komoly döntéseket, akár a lakóközösség felbontását is igényli. Azaz a ház eladását, mindent felborítani. Imigyen aztán körbe értünk, nincs erről már mit beszélni. Valójában én is csak említem, kapcsolatban a legújabb fejleményekkel. Egyébként erről ott a hangfelvétel is, nem lehet letagadni.

Kötcsének vége? – eladjuk a házat?

Aztán ennek is eljött az ideje. Nem jut jobb eszembe. Minden próbálkozásom csődöt mond egy nő rafinériáján. Különösen így, korlátolt mentális kapacitással. Ha így folytatom, nem sok jóra számíthatok, s talán hetekre, hónapokra. Az meg mégsem lenne jó. Bár már ez is felmerült. Az a gondolat, miszerint majd én itt, nyugodtan! rehabilitálom magam, „jóváírok mindent, egy naivitás. S semmi nem fog magától jobb lenni. Miközben értékes pillanatok mennek veszendőbe, amiket alkotásra kellene fordítanom. Arról nem is beszélve, hogy a Lilivel való kapcsolatom is veszélybe került. Még meg sem lehet ítélni, mi van. nem könnyű. El sem merem mondani neki, mik történnek, mert félek, besokalna. De így is be fog. Mert nem tudja, mi van a háttérben, s ilyenkor az ember képzelődik, s rosszakra gondol. Arról nem is beszélve, hogy micsoda extra energiákat igényel – teljesen feleslegesen az egyensúlyt fenntartani. Plusz van is benne valami jól érzékelhető túlzás, erőltetettség. A kérdés, lehet e siettetni a dolgot, s hogy? Eddig ugye én hagytam a Jillt. Neki jó volt, én vállaltam magamra a bajokat. Plusz fenntartottam, hogy tartsuk meg a házat. Semmiért. Nem tudok itt élni, írni, ide hozni valakit, semmi. A rágalom, a lejáratás, betörés, mind jó eszközök, s tényleg az érzékeny pontomon talál. Miután szemlátomást átment fatalistába, lehet, az sem működik, hogy ha szólok neki, oké, adjuk el. Akkor meg azért se akarja. Valamit kitalál. Tehát? Neki is kellemetlenné kell tenni az ittlétet? Érdekes, mert bizonyos szinten tud gondolkodni. Inkább valamiféle szuperrealizmus, a részletek jó használata, ami működik nála. Ebben én nem tudok versenyezni vele, ráadásul azt akarja, hogy pusztuljunk itt ebben mindketten bele. Nagyon szép gondolat, de teljesen abnormális. A gyerekeket abszolút nem érdekli, mi van.

ez is egy érv. a pénzen, akármennyi is legyen, tudnék nyugalmat venni? Valószínű. Kérdés persze, mi van a Lilivel. Bírja? A lényeg, hogy nem tudok nyugodtan lenni. Az íráshoz nyugalom, teljes „csönd „kellene. méghozzá nem ideig-óráig. Hetekre, hónapokra, talán évekre. Gyógyulni kéne. Felszabadítani az agyamat. Nem aggódni, tökölni mindennapi szarságokon. Tegnap leszedtem a borsót, ami lett, s húzgáltam a gazt körötte. Kb. egy kiló lett. Most főzök levest. Van ennek értelme? Aztán mit csináljak, elmenjek a Lilihez? Változatlanul nem beszél, illetve egyre kekecebb lesz. S persze jó sokba kerül az egész. Az autózások stb. s hát a hosszas feszegetések ki tudja milyen eredményt fognak hozni. Majd, ha feldolgozza, megérti, felfogja miről is volt szó. A nő az érzelmek zűrzavarában. Miközben nagyon is határozott, s kemény világképe van, s persze fehérváralsói. Még, ami nagyobb lehetne, az se az. Ha nem lenne annyi baja, nem is csinálná. Én se, hozzá kell tennem. Akkor meg? Vagy inkább pont erről szól az egész? Két fuldokló? S aztán itt van ez a sok elhagyott, magányosan megőrülő nő, aki semmi mást nem akar, mint ártani? Megakadályozni, hogy másnak jó legyen? Remélem, kimondják a válást, Hogyan lehetne is is? A szokásos ragaszkodásom, rögszeretetem, ez a legújabb? Ki tudom én harcolni, hogy nyugtom legyen itt? A Lili nem tud idejönni, ennek nagy esélye van. ez már sok, bár nem lehetetlen. De én igen? Lehet. Kéne még várni. Ez a legnehezebb időszak. Internet kéne, ez még meg kell oldanom? Fenyegető kérdések, alig válaszok. Az biztos, hogy ott, ami a Lilinél van, az kevés. Kell, legyen egy saját egérlyukam. Ha látná az ember mi lesz, na, ja. Micsoda hülye helyzet. Végül is eljutottam oda, hogy mindegy. Megint előjött a híres alkalmazkodási képességem, csak most ebből lett a csapda, mert több egyenlően képtelen helyzet között nem lehet dönteni. Hogy utáltam én ezeket a csávókat. Másban is, most meg már mióta ez megy. S mindez emiatt az elmebajos nő, a Jill miatt. Minden. Oké, elmondok mindent a Lilinek, aztán meglátjuk. A lényeg, ne keveredjek bajba, s az utcára. A többit meglátjuk. Innen nem lehet eldönteni. Hátha a rendőrök csinálnak valamit, végül is elképzelhető leállítják

ezt a nőt. Azaz nyugtot hagy, mert én mást nem akarok. Csak nyugtot. Nem tökéletes, de végig gondolva a lehetőségeket, még ez az, ami – innen nézve – a legnagyobb lehetőséget mutatja a legkisebb alkalmazkodással, cirkusszal, áldozattal. Szóval, kicsit még várunk.

Életet a horgászat köré

További nyírbálásra, finomításokra van szükség, s el kell jutni, hogy semmi más ne legyen, mint az írás. Ha kell, mindent föl kell adni ezért. Minden „világi dolgot, beleértve a nőt is. S persze, igyekezve megtartani, amit csak lehet. Valaki mondhatná, na, itt van már megint, így nem fog menni. Kell, hogy menjen.

Természetesen ott is vannak kérdések, mármint, hogy van e egyáltalán értelme az egésznek, de a sok rossz közül még mindig az a legkisebb. Se kaja, se pia, se pina, ezek elmentek, mint a naplementék, hegycsúcsok s egyéb látványok. Ne kelljen már kívülről jövő élvezet, annyira nem jó.

A Lilit jó lenne megtartani, főleg a magány ellen. Az egész közvetlen, de valami. Szóval, ezen gondolkodom.

Jun. 15-17 némi remény, s gyötrő várakozás némi megoldásra

Otthon minden a fejetetején áll. Én nem tudok ott lenni, elviselhetetlen a Jill agresszivitása. Legutóbb, alig pár napja „megbeszéltük, hogy hagyjuk a balhét, s adjuk el a házat. Amit az elárvereztetés felé hajt. Ott van a beszélgetés hangfelvétele, meg itt van a legújabb email, amit a kapcsolattartáshoz küldtem. Vádaskodás, ocsmányságok, semmi sem igaz. S persze személyes sértegetés. Fenyegetések is. Ugyanakkor zötyögősen, de haladunk a Lilivel, s egyre biztatóbbnak tűnik a kapcsolatunk. Ami azért jó, mert olykor többször fölmerült, hogy mégsem ez a járható út, s haza kell mennem s akárhogy is rendet rakni, s beletörődni az ottlétbe. Így viszont itt tudok lenni, nem kis keserűségre. Pont kánikula lesz, azaz egy újabb ok a felháborodásra. Lehetnék a jó hűvös házban, de e helyett ebben a levegőtlen s fullasztó panellakásban vagyok, vagyunk. A Lilit sem tudom odavinni. Várunk. Elég halvány reményem van, hogy nyomás nélkül a Jill

csinál valamit. Majd haza kell mennem, gyógyszerért, meg amúgy is, mit csinált már megint. Be van adva egy feljelentés, de nem hiszem sokat ér.

Június 18-21. a Jill pont az ellenkezőjét csinálja, mint én. a gyerekek nem akarják eladni a házat, tehát én sem…

Elfogyott a gyógyszerem, s a jó nagy hőségben elmentünk érte. Közbe kiraktam a Lilit Földváron, én meg összeszorult gyomorral, hogy mi vár rám, hazamentem. A Székely Gyula kiabált a fáról, ne ijedjek meg tőle. Villanyt szerelt a Jillnek. Volt ott pár cigánygyerek, a gyula előadta a maratonfutását. Beszéltem a Jillel a házeladásról, hogy oké, nyomassuk. Gondoltam várok kicsit, s örültem, még mindig akarja. S hát nem aludtunk ott, pedig lehetett volna, jó hűvös volt. Itt a Lilinél iszonyú hőség van a panelban. Változatlanul ingatag a helyzet, s ez meg is látszik rajta, mondja, mutatja is, maga sem tudja. S nem is mond semmit. de hát elvagyunk, kis aggodalommal, s nem kevés, napi ingerültséggel, hogy otthontalan vagyok.

Próbálok itt írni, végül is haladok. Lassan. Ugyanakkor hajlok rá, hogy ez a semmi-semmivel, lehet ez kell nekem. Mert ettől fogok írni, ha…, egyáltalán. Főleg a kedvemnek kellene megjönni, s főleg azt kéne éreznem, hogy minden oké. S hát rossz érzésem volt, s be is jött. Tényleg egy átok ez a nő. A szó szoros értelemben tönkreteszi az életem. A kérdés, mégis mit tudok én minden aljassága ellenére kihozni, megmenteni ebből. Nekem semmi jó nincs a házunkból, eddig az biztos. Se a Lilivel, se magamban nem tudok élvezni. Ezért csináltam?

június 21. Menjünk Siófokra az ingatlanoshoz, mondja a Jill, aztán meg hogy „amúgy meg", a Gyerekek nem akarják az ő részüket eladni. Akkor meg alma a fa alatt…

gondolkozzam, mondja a telefonba, de nincs min. mondtam is neki. Végül is örülök neki, hogy a gyerekek meggondolták magukat, ez lenne ez lett volna a cél…, hm. Na igen, messziről másképp néz ki

a dolog. Meg változik is az ember. Nagyobb keserűség volt, hogy nem kell nekik. A hülye szüleik, - (az anyjuk miatt" …) de ez ugye újabb kérdést vet föl. Pénz, az ugye nem lesz. Tüzelő is fog kelleni. A Lili így nem tudja élvezni. Nem tudok vele ott lenni.

Egy biztos, ki kell vívnom a jogaimat. Ezzel telik az életem? Arról volt szó, hogy le fogok tudni ülni, s írni, nem? Egész életemben ezért dolgoztam, kínlódtam. Valaki megakadályozza? Ez nem lehet. Most beszéltem a postással, a nyugdíjam miatt. Hétfőn negyed kilencre kéne ott lennem Kötcsén a posta előtt.

Június. 26. Eladjuk mégis, az egészet

Most beszéltem a Jillel, s ahogy a hangfelvételen megjegyeztem, elfelezzük a pénzt, s mindenki ad a gyerekeknek, amit akar. S természetesen örökölni fogják, amit mi magunknak majd veszünk., ennyi most.

Mindezekről vannak hangfelvételek. A pontos részletek abban.

Pont jön az Hugi, azelőtt is megbeszéljük. Más dolgom nincs, a Jill és az Hugi is egyetért, hogy akkor nem kell, mondjam le az internetet.

A gyerekek sem akarják, így még sem adjuk el.

Június 26. szerda. elrohanok Földvárra, lemondani az internet bekötést, de nincsenek nyitva. Aztán megyek a Lilihez. Főzök lecsót, csirkepörköltet, könyvtárba megyek, s az alábbi könyveket hozom ki:

Politikai filozófia
Beckett összes drámái
Beckett összes verse

Június 27. csütörtök internet lemondás és Shulthze

Lenyűgöző mennyi minden audio anyag van a megyei könyvtárban, de amit nem látok, mert zárva.

Visszarohanok Fehérvárra, lemondom az Internetet. A Lili elalszik a Shulthze. Fáradt. Egész nap azon meditálok, mit kéne venni a pénzen. Aztán este az A Jill hív, menjek hétfőn az ingatlanoshoz, s egyezzek bele az eladásba, de a gyerekek nem akarják, elégedjek meg a ház felével. Akkor nem eladó, mondom.

Június 28. péntek. Őrjítő semmittevés a Lilivel

Délután focit nézünk a tévébe, olasz-spanyolt. Többször kérdem mondjon valamit mit szeretne, de nem teszi.

Június 29 szombat. Bicikliző őrület

Késő délutánig toporgunk, hervasztó biciklizés Szentgyörgyön, a Lili ott marad, hiába kérlelem had várjam meg. Biciklivel jön haza. Éjjel rosszul lesz, hosszasan föntvolt. Mondom neki másnap szeretnék valami értelmesebb napot. Mindennek ellenére jót szeretkezünk, s „megbeszéljük" milyen egy csoda, hogy ilyen jól megértjük egymást az ágyban…

Június 30 vasárnap

Több mint hat órája fönt vagyok, s nem találom a helyem. Majdnem tíz óra, mire fölkel. Pakol, látja rajtam valamire készülök. Mikor leülök a fotelba, megjegyzi, „na, beültem a szószékbe, mit akarok"?

S lényegében azt próbálom elmagyarázni neki, hogy jó lenne, mi a program, mit akar. Jól belekeveredünk, mire közli, „most nagyon elszaladt a ló". Sebtében összepakolok, s eljövök. „nem kell a párnád, könyvek", - kérdi.

Nem. Jókívánságok, ölelés, kész.

Itthon ájulás. A Jill rögtön belém köt, hogy képezelem, hogy csak úgy jövök megyek. Felhánytorgatja mikor nem engedtem be, mikor a

megbeszélésünk ellenére beállított, mikor az Imoláék itt voltak a gyerekekkel. Üvölteti a magnót, kihívom a rendőröket, rajtakapják, megbüntetik megint. Fenyegetődzik. Végre csönd van. már azt hittem megőrülök. Volt, hogy a rendőrök nem csináltak semmit, attól függ, a sok közül ki milyen.

Június 30 vasárnap Több mint hat órája fönt vagyok, s nem találom a helyem.

A válás

Július 1. hétfő. Megegyezünk a legjobb, ha maradunk

hosszan, részletesen végig tárgyaljuk, a dolgokat. Panaszkodik, a gyerekek milyen követelődzők vele is, s teljes egyetértés közöttünk, maradni kell. Itt kell meghalnunk. Elmegyünk vásárolni, zárva az orvos, a gyógyszertár is. Ott felejtettem a Lilinél az össze gyógyszerem. Veszek neki süteményt, alig van pénzem. Hazajövünk, látszólag béke. A kis Szabi, a cigánygyerök segít, háromszázért dolgozik óránként. Nem tudja mennyi ötven meg ötven, tíz éves.

Este észreveszem, hogy az összes pecacuccom bezárta a garázsba. Összeveszünk, újra közli, hogy elárverezteti a házat. Becsmérel, fenyeget.

Július 2. kedd. Van gyógyszerem, áll a bál, boldog visszatalálás a földvári csodabirodalmamba

Gyönyörű és békés minden, s nem győzők eleget csodálkozni a hülyeségemen. Végre hazaértem, megtaláltam a nekem való helyet, erre nyakamba szakítom ezt az újabb nőügyet. Semmiért. Mit, szexért? Normális ez? De azon tanakodom, valahogy nem kéne szakítani a nővel. Ha ha ő is úgy akarja…Ezt nem lehet tudni. De tényleg kicsit hosszabb távon kéne gondolkodni. Közben ezerrel olvasom a Borgest, kísértetiesen emlékeztetnek a nőügyei és balhéi az enyémre.

S persze más, a pasi óriási művész, én meg egy senki. De emberileg? szóval tele van tanulságokkal, s igencsak nagy használt veszem most, mert kiszakít az őrületből, amit ez az agyament nő okoz. Itt a helyem. Még mindig nem jött meg a pénzem, érthetetlen a logikája a dolognak. Az utolsó fillérjeimen azért még sikerült venni némi eleséget, találtam egy fagyott húst is, mindjárt meg is sütöm. Jó meleg kezd lenni, végre, de még mindig fázik lent a lábam. De jó, itt nem kell kondi. Aludtam, mert hogy kivagyok. A Liliről semmi. Írtam a telefonomról egy emailt – Boldog szülinapot az Sandrának. Arra, hogy „zárva van". Ki kell harcolnom magamnak egy kis békét, egy talpalatnyi helyet.

Július 3-11. Kavalkád Capotéval és Lilivel

Pénteken, ötödikén hazajön a Lili, fáradt, hát persze. S baja van, de itt van ez a szeretkezés hiány, amit mindig be kell pótolni. Alig van már szexpirulám, de még talán elég lesz, be is jön, minden oké. Érdekes módon mikor jót szeretkezünk, agresszívabb lesz mindenki, hiszen már nem a vágy, hanem a büszke és kielégített öntudat vezérli a dolgokat, a lét ezzel a lével lett nyakon öntve. Folyik az ablakon, elszinezi a kilátást. S itt van ez az alap konfliktus. Bűntudat mindkét részről. Én főzök, mint az állat, hogy csak együtt lehessünk, s persze – csináljunk már valamit hasznosat is – legyen az akár olvasás, filmnézés, tartalmas beszélgetés, vagy akár zenehallgatás és tánc, szex nélkül is. De nem. Hanyatt fekszik, bántja, hogy ennyit dolgozom, mert tényleg majd minden délelőttöm a konyhában töltöm, valami csuda gurmant kaja elkészítésével. Ízlik neki, ezen már túl vagyunk; ne érezzünk már lelkifurdalást, hogy nem szart eszünk. Pénzt nem hagy, én fizetek mindent, de nem is kér a költségekre. Mondom menjünk biciklizni, - nem, sétálni, nem. Emészti a felesleges tisztviselői ragacsot, amivel drága idejét-életét mulatja, ahova én előttem menekült, s amibe beleragadt. Mint szennyes ruhát a mosógép lötyköl minket, engem, az anyját, az életét. Haragszik rám, mert ez már neki egy cirkusz. Nem gondolta így lesz. S nemesebb dolgokra igazán nincs erő. Száz megkövült dolgát ziláltam szét, rágódik is rajtuk. De

most még csak zavar jön ki belőle, felborult az élete. S hát jönnek a hamis ítéletek, mikor nagy nehezen mégis megszólal, kicsikarok belőle valamit. Mert közben csak rájött, hogy nem kell tőlem félni, szárnyalni sem, elég, ha csak benyög valamit, mint eddig a régi kültelkeken. De hát lapos minden, rossz szerva, könnyű leütni. Viszont nem ez a cél! A folyamat elmérgesül, jönnek az indulatok. S eljön a negyedik súlyos konfrontáció ideje. Az első ugye a suta indokai körül folyt, mikor kövér gyerek a zsúr után beájult az újdonságoktól. Aztán az elemzéstől, mikor a hallgatásáról, lapos közhelyei falusi budijából próbáltam kitaszigálni. Ez után mikor bejelentettem a rend igényem, az időbeosztásra. Ha nem, elmegyek ebből a gyogyóból, nem óvónéninek jöttem. S egyre inkább felmerül, hogy kevesebbet kéne együtt lenni, hogy tudjon emészteni. S most jön a fejetetejére állítottam az életét, ő ezt nem akarta, nem erre gondolt, az ismert formula, ami szinte mindenkivel előfordult. A nem ilyen lovat akartam, a ja, szóval ez ilyen? - akkor nem kell. Lecsúszott gatyánkkal a lábunk közt, kihátrálunk. S persze az én reakcióm, hogy ez egy képtelenség, tölcsérrel nem lehet valakibe a tudást betölteni, s elkerülhetetlen az egoval a küzdelem. Teljes fogalomzavar, Mi az egó, - kérdi. Ez, mint papírfoszlány, mint apró élőlényektől hemzsegő por ott lebeg, de ott van minden mögött a tényleg fantasztikus megfelelésünk, ami minden ellenére működik. Mikor összefekszünk, sutty, minden azonnal, egy nanoszekond alatt elpárolog és jön az egymásba hullás, öröm, gyönyör. Bódult százlábúak mind a száz lába finoman egymásba illeszkedik. S egy pillanatra visszaszorul két hatvan körüli ember minden tapasztalata, miszerint bármit megtesz, hogy a magány és szeretetlenség mindennapi poklából kikerüljön.

Most, hogy ezt a Capote életrajzot olvasom,

elém került a képlet, ó, mi volt ott is! S nem nehéz kibogozni abból a habosított teljesen más környezetből az azonos gyökereket, okokokat. S minél mélyebbre kerülünk az emberi lét rétegéibe, annál jobban eltűnnek az amúgy vakító reklámok, kirakatok, trükkök és blöffök, a hírnév, a gazdagság, a nyilvánosság, s itt ebben az esetben a

homoszexualitás egyeseknek zavarba ejtő bonyodalmai, hajtűkanyarjai, emberi váladékkal teli bidéi. A szerelmes vallomásokkal teli buzi levelezés is lényegében ugyan az. A zsenik, a művészek, a forradalmárok, vakmerő repertoárja. A féltékenység, a szerelmi vallomások, a vaginális, az anális és orális kielégülés módozatai, a megváltás örömódái, a szabadulás stanzái, a hálaimák, és a gyönyörrebegések. A szerelemben és szeretetben való önmagunkra találás diliflepnijei, postabélyegei. Szakadék szélén szorongatjuk hullani készülő fertelmes és drága egonkat, ősi rettegésben a mélytől.

Ha nem akarsz emberi létet, nekem itt nem maradt dolgom, én megyek.

Oké, mondja, - szemében zavart rémület, de az árokugró elszántsága.

De még ma itt aludnék, de ha akarod most elmehetek.

Nem, itt aludhatsz.

Lefekszem, hulla vagyok, ennek vége. Föl le kóválygog, nem is alszik velem? De aztán ki tudja hányadik ájulásom után ocsúdva, nyugtázom, mégis csak jön. Hozza párnáját, takaróját. Mindketten elájulunk, aztán jön a forgolódás, nyögés, sóhajok. Odafordulok, átölelem, magához szorít, nyakamra tapasztja száját. Lágyan megfogom a duzzadt, gyönyörű mellét, végig simítom a lába közét, beszorítja a kezem. Borzongás fut át rajtunk, egymásba fúló nyögések, nyöszörgések. Aztán jön az aludni kéne, kidugom a fejem ebből a pillangóúszásból, gyógyvizes medencéből, s bizonytalanra modulált, úszómesteri hangon megjegyzem mégsem viszem el most a cuccom. Pillanatnyi szünet után lentről, a női öröklétből sóhajtja forrón, az jó ötlet. Ezzel alszunk el. Mindkettőnknek elképzelhetetlen volt a pakolás tényleg gusztustalan cirkusza reggel. Valami lesz, s ezen a halvány reménysugáron alszunk el. Reggel kiderült már éjszaka mindent összepakolt. A rohadt, sértett prolilét hangyakatonái vezényeltek, őrmesterei rugdosták életünk tárgyait, tényeit, vágyait, pattogtatták vezényszavaikat, az értelem fogaskerekei közt szavak szótagok, kattogtak, vajon, hogy lehetne nem visszacsúszni oda, ahonnan éle-

tünk nagy részében menekültünk, s ahova öngyilkosság a visszatérés. Könyvek, ruhák, cd-k, tányérok, és összekutyult konyhaeszközök szétválasztása, na meg a kaja a hűtőből. Pakolás, csak most nem szeretetből, gondoskodásból, hanem eszement dacból, és sértett önérzetből. Aztán reggel ez is helyre billent, az ész is jó valamire. Gázos az egész, légy eset a levesbe, valamit megélünk, ami nem kellene, s fogalmunk sincs mi lesz ebből. Megöleljük-megpusziljuk egymást, testünk, mint a kelő tészta, még ágymeleg, de ölelésünk merev, és tétova. Vigyázz magadra. Te is. Megy dolgozni, én meg hordom le a kocsiba a szatyrokat. Ó, szarságai a könnyen közhelybe sikló, piti életeknek, a szűkagyú, kontrolálhatatlan lét kozmája. Ez lengi most körül az ágyat, a konyhát, a tájat. Közelebb kell kerülnünk a lényegünkhöz, jobb önmagunkhoz, felfúvódott a tehén, emészteni, magas domb friss szelébe szellenteni kell. Nézek ki az ablakon, integet, aztán elindul szögletes léptekkel, besorol ő is a munkába sietők járdáján, én meg kisvártatva az áruterítő, büdös kisteheratók között a közúti forgalomba.

Július 12. Zavaros, szörnyű álom, amiben végképp elvesztem,

Valami bohém család több lakrészes házában vagyok megtűrt vendég, aki igazságot akar tenni az értelmetlen életükben, s én meg egy valaki által ellopott gyerekbabákkal teli szatyrot próbálok visszaszaszolgáltatni jogos tulajdonosának, a hátsó sorban lakó szegény családnak, de nem értik. Elszabadul velem jókora tengerjáró hajóm is, őrülten száguldok egy sötét folyón, végül egy ismeretlen öbölben nagy nehezen ellavírozok.
nem találom a teherautóm, elindultam vele egy mellékúton, hogy majd felmegyek a pályára, de idegen környezetben találom magam, no direkción home. Képtelen vagyok visszaemlékezni az elágazásra, ahol elkanyarodtam, szélhámosoktól kérek segítséget, s kétségbeesésemben „inkább felébredek”, mert mindenem elveszett. Soha nem

fogom megtalálni az autóm. Nyilván a grazi élmény szolgált alapélményül, ebben lett belekeverve a többi. Felébredve itt találom magam a legképtelenebb helyzetben, ami rosszabb, mint az álom. Hasmenésem van, fáj a gyomrom, rosszul vagyok. Úgy érezem megőrülök, most elmegyek a szárszói jegyzőhöz, megpróbálok valami segítséget kérni, elég reménytelen. Nincs kihez forduljak, a Lilivel beszéltem tegnap, próbáltam eltitkolni előle mi történt, nem akarom elveszíteni. Ő az utolsó szalmaszálam. Remegek, félek meg fogok bolondulni, pedig az nem lenne jó. Hajnalban keltem, aztán visszafeküdtem, ekkor történt a zavaros álom. Agresszívnak, s gonosznak kéne ezzel a nővel lennem, de óriási lelkiismeretfurdalásom van, az egész értékrendszerem ellen kéne menni, gonosznak lenni, ráadásul logikátlan is, mert tudom oda vezetne, hogy kockára teszem a gyerekekkel való kapcsol felvételt, s barátságot. Külső segítséget nem várhatok, senkim sincs, egyedül vagyok. A törvény se segít. Az egész ezért van? Hogy belelássak a hazai viszonyokba? s összehasonlítást kapjak Amerikával? Lehet. Lehet ezért van, csak az a kérdés, túlélem e?

Július. 18Elhagyom Kötcsét, az otthonom

Az utóbbi napok őrülete
Vasárnap rejtélyes telefon, nincs szám
Pár órával később mégegy, „isten malmai lassan őrölnek, mondja valaki negédes hangon. Felfogható fenyegetésnek. Felmerül, hogy valami baj van otthon, alig tudok aludni, nem szólok a Lilinek, de rossz a hangulat.

Aug. 1. csütörtök. Nem jön meg a pénz, izgulok, fényképeket csinálok a szerszámokról, berendezésről Kötcsén
Aug. 2. péntek. Vissza Fehérvárra, vásárlások, főzés, hőség

Augusztus 2. Eső, először hónapok óta, meg egy újabb őrjítő várakozás kezdete, na meg kijózanodás a nőkből

A Borisz nem válaszol a levelemre. Emészti? Idő kell, amig a dolog körbeér? Először emészti, majd beszél az Sandrával, aztán valamelyikük az anyjukkal? Vagy valami ármánykodás folytatódik a háttérben tovább? Ellenem. Nem lehet tudni. S gondoltam, hogy na jó, akkor hála az égnek ennek vége, de nem tudom. Valami biztattató szó, jel, valami kéne, de nincs. Lesz? Valaha lesz? Vagy ebben a dilinóban kell kimúlnom? Szép lassan. Zavaros vizek veszenek körül, egyfajta zilált kokafónia, s félek egyszer csak megint megpattan valami ér, s kampó. Például nyomorék leszek, de csak annyira, hogy sűrű, fertelmes iszapot szíjak, amíg élek. Kellene valami megnyugvás, hogy egyszer végre már azt tudjam gondolni, hogy „na akkor most már oké, nincs semmi baj, semmi fenyegetés, s el tudom engedni a képzeletem, szépen hatra dőlve, s végre az „író szárnyal, az a dolga". Ezt soha senkitől nem kaptam meg, ez soha nem volt, csak az a pár, lopott perc, hatvanhárom évem alatt. Pedig mindenem megvan hozzá.

Végül is az egész erre volt jó? Az utóbbi két év cirkusza? A menetek a Jillel, ennek az őrületnek a tisztázására kellett, a gyerekekkel is tisztázni a dolgokat, s valahogy kijáratot találni? S hát a nőügyek. Semmi, ugyan úgy nézek ki, ugyanolyan állapotban vagyok, gyakorlatilag, mint régebben, sőt. A Lilivel való kapcsolat önbizalommal töltött el, egyfajta kísérlet volt, sok-sok szempontból, s békés kimenet látszik. Valahogy ezt is nagyon finoman sikerült megoldanom. Szegénykém, mondhatnám, de nem, ő is tehet róla, sőt. A sumákolás bizony

kegyetlen dolog: képes végezni, bumerángként visszabaszni a használójára. Nem mindenkinek jön be. Valójában minden „nőmmel" ez történt, beleértve a Jillt is. Ki kellett tartanom ebben, a végére járni dolgoknak, mert félidőben látszólag ők nyertesek, én meg balek, s áldozat lehettem volna. Még nem is olyan régen, belerémülve a Jillel való hátrányos mentális helyzetembe, fölmerült bennem, hogy kész, én ezzel nem tudok lépést tartani. Le fog verni, ahogy állítólag ezt egyszer másoknak nagy büszkén mondta, az Elenának biztos, hogy márpedig „ő lazán túlél engem". S valóban, én is látok itt egy ilyenfajta torz és perverz bizonyítási utat, amolyan *samponost,* mikor a gyilkosnak igazat simliznek maguknak. S hát elképesztő, hogy én ezzel ennyi időt töltök, hosszú-hosszú éveket. Talán van ennek valami dosztojevszkiji értelme? Nekem? De hát én ettől irtózom, ez nem én vagyok, ez nem az én alkatom, ez kukatrutyizás nekem. Az én erősségem pont az ellenkezőjében, a világosságban, átláthatóságban van, ez biztos. Csak elég róla tudnom, - kell? Mindegy, ezen még gondolkodnom kell, ha muszáj, s nem szívesen. Amíg az én világomban előre menni alkotói öröm, élvezet, addig ez egy hányás. Kell a hányás? Az a dolog része? De hát tényleg tisztelem én a Van Gogh-ot, ja. De vannak „azért" még rajta kívül más úton járók is. A Borroughén kívül is.

Aug. 3. szombat. Káosz és nyomor a B. fúzfői strandon.
Aug. 5. hétfő a siofoki bíróságon. Kiderül a garázs E-é.

Perverz anya perverz lánya

Vásárolok, számlát fizetek, jön az Elena, a lánya, az Eszter, fürdünk, este piálás, Fagyizás, fürdés. Ez a lány megfog a beszélőjével, intelligenciájával, hebrencs nyitottságával, miközben azon gondolkodom,

hogy valójában mi is ennek a valódi „haszna”. Az éberségem fenntartása, s ezt közlöm is vele. Valami furcsa játék van itt, frivol, vegyem el feleségül, csináljak neki három gyereket, s az Elana is benne van, sajátosan perverz az egész. Még azon is gondolkodom, egy napig csak persze, hogy otthagyom a Lilit, vagy, hogy mind a kettőt meg kéne tartani? Képtelenség, nem? Lehet kezdek begolyózni?

Aug. 6. kedd. Földvár, templomkert. Hétfő minden létező standard szerint ez a legjobb hely... felsorolás, elmélkedés mi legyen

Itt még felhívom a Lilit, s mondom megyek hozzá. Örül, hogy eljöttem.
Fürdés Szárszón, éjjel háromig dumálunk az Elanánál, vodkaivás, hetyegés.

Aug. 8. csütörtök. Rosita, egy emblematikus találkozás egy raszta lánnyal – avagy út Indiába? Meg egy kiábrándító levelezés

Re: why we met on Balatonőszöd

hi, I am Jack, you may remember me...
I think about you, since we met, the kind of spirit, and understanding about spiritual things, in split seconds. Kind of, Yeats-dream haunting me since then, a girl I been looking for. You may be busy, but do you know someone?
I was talking about India, my forever Dreamland, "The Empire of the Spirit". However, I think I have something similar here, in my nearby village, where we met, a kind of tranquility and peace. I was trying to invite you, unsuccessfully and now I try again. If you wish to come this way, you could enjoy my hospitality. And of course, until we could talk.

sincerely,
jack

Hey Jack, nice to hear from you! Unfortunately, we are far away now from Balaton Lake!

We are now back in Spain Ozora was our last festival! We returned after the festival for one night and we enjoyed a lot it was much quieter and tranquil but we wanted to get home so we went to Venice and now we are back in Barcelona.
There are plenty of people like me in the world but you just have to find them... They are in India so I guess you have to hop on a plain and go to India. I would have liked to off seen your home, maybe next year. Until then enjoy and if we go to India, we could tell you and you could come with... but you are big enough to believe and trust in yourself to go and explore this world it is full of amazing and inspiring people and things, that will cross your path! Remember everything happens for a reason.

So here's a web site where you can book cheap flights on line to India it's called If you are tempted :)
Take care
Thank you for being so inviting :)
all the best Rosita and Martixx
On 23 Aug 2013, at 18:9, Jack v wrote:

thank you so much, you very kind.
I wish you well Jack

Aug. 9. Kedves Sandra házeladási elképzelése, meg anya rémtettei

Nagyjából, ahogy már írtam is, "jól néz ki a ház eladásával kapcsolatos javaslatod, s normális esetben ez szépen működhetne is. Magam is utálva a bonyodalmat, hajlanék erre, de van néhány problémám, ami megbonyolítja a dolgot. Az utóbbi évek tapasztalatai azt mutatják, hogy ilyen dolgokban súlyos átverések vannak. Ehhez nálunk még hozzájárul az, amit velem anyukátok csinált. Ugyan tudtok, tudhattok róla, de a rekord kedvéért szeretném megemlíteni a legsúlyosabbakat. Tényleg nem szívesen teszem ezt, csak ábrázolni akarom a bizalmatlanságom okát...

1. ellopta az Opelt, amivel kárt okozott nekem, s hiába kértem ne tegye.

Ellopta a hajót, amin most kb. ötszázezer forint elmaradt bérleti díj van. Ő vitte oda, de a pasi tudja kié a hajó. az adásvételi pedig nem teljesen érvényes - tehát a szálak rajta keresztül hozzád vezetnek, s a pasi ki van akadva.

2. eladta a közös tulajdonunkban lévő szalagfűrészt, nem tudni mennyiért, de aminek az ára most kb. 1 millió forint lenne. Ezek miatt elveszítettem egy munkát, egy Balatonfüredi luxusszálloda felújítási munkáit, - erre tanúm van.

15. én hétfőn elindulok haza. Hívnak az optanetesek, délben jönnek.

Délután három körül érnek ide, óriási cirkusz, a Jill nem járul hozzá a megosztáshoz, új vonalat meg nem húznak. Kedden nincs ott a nő Földváron. Elmegyek Siófokra, veszek egy mobil internetet. Véletlenül nem fizetem ki az árát. Ami később jó lehet. Lemegyek fürödni. Kiderül este,

hogy egy nagy szar az egész, nem működik rendesen. A Jill cirkuszol, lámpákat teszek ki.

17- én A Lilinél minden nap főzök, várom a nőt a munkából

megígéri csinál valamit, de nem hív. Egy pasi is megígéri, de az se hív. Kipróbálom a bedugót Földváron, de elmegy mindentől a kedvem, hazajövök. A Jill szórakozik, almákat dobál az autóhoz, kint zenél. A rendőrök kioktatnak, balhé. Az internet, a Skype megint nem működik. A Jill klipeket küld át, mikor tudja nincs internetem. Egy csomószor jön, kopog. Macska ül az autón, jelentsem fel. Részeg. Írok az Sandranak, reménytelenül.
Megszületik bennem az ötlet. Megcsinálom a mosodát raktárnak, bezárom a hifit, meg a fontos dolgokat, s elmegyek innen. Ahogy valaki mondta: „meghúzom magam valahol, amig elmúlik a vihar. Remélem kibírom. Négykor kelek, csak a kakas kukorékol. Bűzlők mint egy disznó, izzadok az idegtől. Nem volt ilyen évek óta. Na, megyek, lehet még alszom egy órát. Megpróbálok Fehérváron megnyugodni, elülni, írni. Az jut eszembe, hogy a Lili olyan nagyon nem törte össze magát. De hát gond van az anyja körül neki is. Stb.

Re: why we met on Balatonőszöd levél egy spanyol nőnek

címzett: saját
magam

angol
magyar

Hey Steve, nice to hear from you! Unfortunately, we are far away now from Balaton Lake! We are now back in Spain Ozora was our last festival! We returned after the festival for one night and we enjoyed a lot it was much quieter and tranquil but we wanted to get home so we went to Venice and now we are back in Barcelona.
There are plenty of people like me in the world but you just have to find them... They are in India so I guess you have to hop on a plain and go to India. I would have liked to off seen your home, maybe next year. Until then enjoy and if we go to India, we could tell you and you could come with... but you are big enough to believe and trust in yourself to go and explore this world it is full of amazing and inspiring people and things, that will cross your path! Remember everything happens for a reason.

> hi, I am Steve, you may remember me...
>
>
> I think about you, since we met, the kind of spirit, and understanding about spiritual things, in split seconds. Kind of, Yeats-dream haunting me since then, a girl I been looking for. You may be busy, but do you know someone?
> I was talking about India, my forever Dreamland, "The Empire of the Spirit". However, I think I have something similar here, in my nearby village, where we met, a kind of tranquility and peace. I was trying to invite you, unsuccessfully and now I try again. If you wish to come this way, you could enjoy my hospitality. And of course, until we could talk.

Thank you so much, you very kind.
I wish you well
Steve

Aug. 16. Megint hazajöttem a Lilitől

Csönd van, a Jill furcsán elhallgatott. Mégis van valami lelkiismerete, szégyenli magát, vagy csak újra rendezi a stratégiáját? Nem engedte ki a csirkéket sem, - eddig. Az idióta kopasznyakú kakas a baromfiudvarban üvöltözik. Tegnap nekem jött, föl is ment az adrenalinom ezerre, s bezavartam. Mondtam, ha kiengedi, agyonütöm. De kiengedte. Már nem volt kedvem vele foglalkozni. Borús idő van, s hűvös, végre. Az Jégnéző írt egy sms-t – menjek vele LGT koncertre. Hátamra egy púp. Tegnap elmentem hozzá Földvárra. Mondom jöjjön ki a kikötőtől, s elmegyünk a strandra. Odaérek, ott áll egy oszlopnál, villantok neki a fényszóróval, visszainteget, s nem jön. Néz. Bekanyarodok a parkolóba, nézek vissza, semmi. Nem jön. Ez a nő tényleg egy dinnye. Mit gondol ilyenkor. Nem érti a szitut, de mit? Valami más, ötsarkú, háromoldalú, s kész, fogalma sincs. Odamegyek, mondom neki menjünk a strandra, kocsival. Évek, évtizedek óta ide jár, de nem tudja hol a strand, alig pár száz méterrel arrébb. Menjünk ide, ő ott szokott, higgyem el jó. Mondom iszapos, néz, mint a borjú, mondom van rendes strand. Nem hiszi, nem érti. Kelletlenül, megjegyzéseket téve jön utánam. S csak néz, mikor odaérünk. – jé, itt homok van, örül. Szóval amott nem volt, tudom, ismerem. Ugrál a nagy hullámokban, pancsol, próbál fölfeküdni picsányi gyerekúszógumijára. Félti hosszú, piszkosszürke, őszlobonc kontyát, még mindig az van neki. A segge reng, megint nőtt, már tényleg akkora, mint a zsírseggű, mulatt nőknek. A mellei is lelefedtek, de a pofikája még mindig pajkos, fiatalos, jól állnak neki a szeplők. Mondom neki mi történt, veszi a lapot, de csak azért, mert most ment át ezen a marhájával. Aláírta, aztán nem akarta kifizetni. Akkor nem adom a kulcsot, mondta neki. S ez hatott. Ja, persze, milyen jó neki, az egész ezen múlott. Nekem megint a szokásos beszólás, gerinctelen megértése

a gerinctelen, elvtelen aljasságnak. Ez itt a baj, ez a kollektív nyomor. Megértjük egymást, főleg másokat. S itt van ez a billenőkapcsoló, sokszor nem nagy, de fatális különbségével. Haverokkal, rokonokkal majdnem megértjük, amúgy kötjük az ebet a karóhoz. Mindenki jön a saját storyijával, keresztezik egymást. Egyik a jobb, a másik a bal Tiszaparton, nem baj, nem ez a lényeg. Nincs konklúzió, csak a panasz epéje, a kelések váladéka, mert már kiütések vannak, kiálló lábikrák, göcsörtös ujjak, visszerek, szemölcsök, májfoltok.

Aug. 18. A fehérvári főutca avatásán,

egy mexikói étteremben teleesszük magunkat.

Aug. 19. Kirándulás a Lilivel Tihanyba.

Kerülő úton megyünk, szép napsütés. Későn érkezünk, besumákolunk a feljárathoz, s jön a hosszú túra az erdőben. Tetszik a Lilinek. Aztán lemegyünk a síkságra. Végig kötözködik, nyafog. Miért nem mentünk az árnyas erdőben. Fáradt vagyok, mielőbb vissza akarok érni. Rosszul lesz, mert egy elvadult szőlő mentén szedek pár fürt szőlőt meg szilvát. Nem hajlandó enni belőle, mert lopott. Később azt mondja, jól nézett ki. Aztán bableves egy csárdában. Nagyon meleg van. ülünk a buszmegállóban. Aztán a strandon a kompnál. A sok kutya, a szarós, az üvöltöző nő, az nem strand, hanem park volt. hosszú autózás hazafelé, a nő végig rosszul van. hajtok, hamar hazaérjünk, megjegyzéseket tesz. Gyorsan megyek, erőszakos vagyok – mondja. Persze nem igaz, nem ért hozzá. Este próbálok róla beszélni, kész vagyok elmenni az értetlensége hallatán. Megköszöni, hogy elvittem, nyilván valami nem stimmel. Totál értetlenség, az utcán dohányzom, szeretnék elfutni innen.

Aug. Aug. 20. án, névnapon eljövök a Lilitől – szakítás?

Este hív az Elana, kiderül itt vannak, felköszöntenek a borral, amit a Lilitől kaptam. Későn jövök haza, ezt is megúsztam…

Este megint az Elenaéknál. Délután fürödni megyünk. Az Eszter egy gyerek, hajaj, de jó vele beszélgetni…

Aug. 21-22 szerelés az Elenánál
Szept. 22. 1. Levél, levél Borisznak

Először is köszönöm, hogy ennyit is foglalkozol ezzel a dologgal. A testvéred az Sandra kiszállt. A Hugi sincs…valójában én vagyok itt egyedül a helyszínen, s napi rendszerességgel, szemtől szembe kell deal-olnom ezzel. Nos, megpróbálok pontról pontra válaszolni a leveledre. Valaki mondhatja, hogy ő teljesen tiszta, semmiről nem tehet, De ha hamis információk alapján lebombáz egy országot, az mégsem oké, nem? S itt a tény: én egyetlen embernek tartozom: akivel pont most – hogy „kiderült, mit kell, s lehet itt tenni" megegyeztem, hogy teljesen mindentől, s mindenkitől függetlenül, hogy törlesztem az adósságom. Azt, amit egyébként a család érdekében kértem tőle kölcsön. Akkor nem volt senkim, s küldtem haza a pénzt. Megvannak a bankátutalások, meg az emailek, ahol anya lelkendezik, mert megjött a pénz…De ez már mindegy, tényleg. Az én saram. De! nekem ezen kívül nincs más tartozásom. Nem szorulok rá senkire, se a házon, se semmin nincs semmilyen adóság, amit én csináltam volna. Magamra hagyva, betegen, rágalmazások, konkrét, az életemet veszélyeztető szemétségek ellenére is tisztán jöttem haza. Itt ugyan kiderült, hogy a betegbiztosításom le kellett volna mondani, de az így keletkezett közel kétszázezer forint adósságom már azóta törlesztettem. Azt a fent említett kölcsönt pedig ezután fogom, s nagyon kemény lesz. Az, hogy anya naponta kitalál valamit, s minden egyes ismerősöm, barátom fölhívja, s igyekszik rávenni, hogy adjam el a házam, mert olyan szarban vagyok, nem igaz. minden, amivel anya engem próbál vádolni, rá érvényes, azt vetíti ki rám. S ezt hívják pszichopatológiának. Ő akarja eladni a házt, hogy a BT nél keletkezett adósságot, meg az általa kreált büntetéseket ki tudja fizetni. Én kértem, könyörögtem, figyelmeztettem, s aztán kényszeredetten, belementem ebbe az infantilis játékba, amit ő provokált ki. Megígértem megpróbálom érvényteleníttetni a büntetéseket. De legutóbb megint elküldött a picsába, s mondta ne foglalkozzak ezzel. A Siófoki Bíróságon én mentem

be helyette, s írtam egy nyilatkozatot, miszerint se kártérítést, se büntető jogi eljárást nem kívánok érvényesíteni ellene. Az első háromszázezer forintig terjedhet, a második akár börtönbüntetéssel is jár**hat,** az ajtóm kalapáccsal való betöréséről van szó. A lényeg, hogy ugyan van bőven bajom, de szokás szerint azt én meg is oldom, és senkire nem szorulok rá. Amennyire csak lehetett, egy élet kemény munkájával felkészültem erre. két év óta, mióta hazajöttem, nem, hogy nem tettem ellene semmit, de mindent megtettem érte… hallgattam a végetnemérő litániáit, hoztam vittem, csirkeudvart csináltam és zöldséges ládákat csináltam neki, fatárolót a pajtában, javítottam a házat, főztem neki, miközben mindennel visszaélt. mielőtt valamit is tettem volna, HELP s hasonló felkiáltással kértelek benneteket, s az Évit, hogy ne hagyjatok magamra ebben. S figyelmeztettem mindenkit, hogy muszáj lesz valamit tennem, hogy megvédjem magam. Semmi sem történt, s csak pár hete voltam kénytelen valamit tenni, annyira eldurvult, amit csinált. Minden alkalommal el van ismerve a jogossága a tettemnek. Másképp én lennék a rendőrség előtt bajban. S elmondhatatlan mennyiségű vívódáson, s gyötrelmes órán, napon mentem keresztül, mire oda jutottam, hidd el. Ennyire voltam képes, s sajnálom, de se anya, se más problémáját nem tudom felvállalni már. „megtiltotta" pl., hogy a telken, amit én vettem nektek, nem szedhetem össze a lehullott, kidőlt fákat. (Miközben tavaly negyvenezer forintot fizettem a rakodógépesnek, amiért helyrehozta a lejáratot a kertbe. Akkor anya is elismerte milyen jó…) Így tehát nincs tüzelőm, s ha ez érvényes, akkor kénytelen leszek a mi telkünkön kivágni valamit. Plusz! visszaraktam egy gázkonvektort, mert eddig minden télen fagyoskodtam itt. S nem tudom, hogy tudom fizetni majd erre a számláját. Ráadásul erre már „fel is készült", betört a műhelybe, s ellopta a harmincezer forintomon felújított láncfűrészt. A hozzávaló benzinnel és olajjal együtt…Az itteni – tényeken alapuló, elég egybehangzó vélemény szerint anya az, akinek „megment a búrája". Kivéve azt a pár pi…át, aki az ő elmesélése alapján ismeri a történetet, beleértve azt a kinti barmot, akivel napi rendszerességgel konzultál, s akinek a gyerekei világgá rohantak előle, s

utálják. By the way…: ennek az állatnak minden kis részletet, intimitást a családról kibeszél: anyagi helyzetet, motivációt, mennyi a pénzünk, miben vagyunk, miért vagyunk ott, ahol, beleérve téged és az Sandrát is. Hogy például az Sandra azért ilyen genyó, mert „rám hasonlít, olyan nagy orrú, mint én". Meg hogy „azért szeret téged, mint elsőszülöttjét, bár olyan kis tutyimutyi vagy" … (S akkor még nem szóltam arról a hazugság s vádözönről, ami rólam szól. Hogy egész életemben loptam, csaltam, hazudtam, s hogy azért akarok írni (?)mert majd annak alapján, a Ferlinghetti meghívna magához…meg hogy micsoda szemét, amit írok, hm. Bocsánat, de az a naplóm, felfordított talicskákon, s Shaw horson írtam őket, s mi a fasz köze van hozzá bárkinek, ők mit írtak? Meg hogy bunkó vagyok, a jeles magyar Tóth Árpádokat, én soha nem olvastam s elfelejtik a Thomas Mant, a Huxleyt, a Joyceot, a Faulknert, a Dylan Thomast, a Hölderlint, az Apollinert, a Lorcát, a Rimbaudot? A Blaket, a Poundot? Stb. WHAT A FUCK IS THAT????? s honnan szedte a Ferlinghettit? mi ez, ELMEVIDÁMPARKOSDI? ezek a …nők, nem csak engem árulnak el, hanem azt is, amit kaptak tőlem. S hát EZEKTŐL tényleg hányok. Sajnálom, de ha valakit ez nem érdekel, engem igen. Nálam ezek mind összefüggenek. This is my life. Nobody can fuck with it. Normális esetben ez lehetne két barátnő csacsogása a mosóteknő mellett, de ez a pi…az egy **cirominál**, „AZ utolsó naiv hülye, mint én", anya mondja! s NAGYON KOMOLYAN MONDOM, HOGY ÉN MÉG A MUSKÁTLIM SE BIZNÁM RÁ, NEM A CSALÁD DOLGAIT. NAGYON VESZÉLYES! Ez a nő, A MAGÁNYnŐK NAGY ÚNI-óJÁBAN azért liheg anyának, hogy majd valahogy…, levehesse, ha eladnánk a házat. Érzi a szajhája a pénzszagot, mindenkivel ezt csinálta. (AZÉRT IS Írom ezeket, hogy lásd, van azért itt pár dolog, vannak indokaim, igen. S ez csak a felszín. Sok-sok más is van. s ami a legfurcsább, hogy pont nők azok, akik mindig arra bíztattak, hogy lépjek már fel keményebben, mi van? hülye vagyok? és oly sokáig nem is tettem.) S hát ezeket nem lehet letagadni, van róla hangfelvétel, lehet el is küldöm, mert azt hiszitek, viccelek. Bármennyire hihetetlen, de még mindig nem ment meg a búrám, bár közel vagyok hozzá, ennyi faszság után. Minden

napra van valami…s igen, pár hete elkezdtem reagálni mert az én kérésem, a rendőrségi intézkedés nem sokat ért, a büntetés nem érdekli, azt híreszteli félek tőle! s tényleg mindenki hülyének néz, amiért ezt eltűrőm. De valójában egy cserepes virágát vágtam földhöz. Ennyi. én nem akarok itt igazságot, annyira elfogultak vagytok, ellenem, különösen te. S hát tudom, mit tettem, tiszta a lelkiismeretem. Csak azért írom ezeket, hogy ha valaki mégiscsak kíváncsi a másik félre is, akkor ott legyen. Ezen kívül még sok-sok bizonyíték van, ja. A tények. Lehet anélkül is belenyúlni, de…de, egy biztos. Én nem tudom se anya, se más problémáját megoldani. Továbbá, hogy visszautasítok minden valós vagy burkolt fenyegetést, s meg fogom magam védeni.

én már több javaslatot tettem, más ötletem nincs. baromira elegem van ebből.

apa

s igazad van, jól emlékszem rá. mindenféle tortúrákon mentem keresztül, házakat néztem, beleéltem magam stb. de azóta történt valami. volt ott egy dolog, te is emlékszel? a hat feltétel. Nos, anya ezt nem tartotta be, sőt, még olyan dolgokat tett rá, amiről az előző levelemben írtam. s az még nem is minden, de az bőven elég. egész egyszerűen, elnézést, - de szétbaszott mindent. bemocskolta, - annak az állat nőnek, az egész életem. meg másoknak is. ott van, ő mondta, fel van véve, el fogom küldeni. az egész full of shit. S tudod, felkavarodott minden. hogy mindaz, amit csináltam, érte, értünk azt ő leszarja. ezresével jön elő millió momentum, ahogy hittem, benne, ami az én gulágomon életetett, ami vitt előre. s most ez totál le lett bontva. kiderült számomra, hogy végig bolondját járatta velem. ami talán el is menne, **ha nem is ilyen fontos dologról lenne szó.** de így nem. s akkor még ott vagytok ti is. engem leszar ez a család. nekem nem jó, nem érdekem, hogy ezt meg tegyem, értetek lett volna. ez volt az a pici hajszál, ami átbillentett, hogy belegyeztem. de a véletlen úgy hozta, hogy már megint arra jöttem haza, hogy ott genyózta a Skypon szét az életem, a házaságunk, a mindent ezzel a ribanccal. s ez nem

poén. ez több annál. a sok sok kis részletből - amiket előzőleg említettem is, súlyos dolgok jöttek elő. s végestelen végig volt is sok ilyen. s most minden a helyére került, s kiderült, hogy ja, én vagyok a hülye. egy naiv, jószívű, pozitív fasz, akit a saját jósága megvakított. de most leesett a kötés. S hát undorító. nem muszáj megérteni, nem is várom, már ez is mindegy. ez oda megy le, hogy egész életemben ezért dolgoztam, egy percig nem éltem itt úgy, mint ti. s ezért, amit tőletek kaptam, kapok, nem fogom föladni. s elnézést sincs miért kérnem. Igen, persze, idealista vagyok, ettől van ez a ház, minden ettől volt. s nagyon büszke vagyok rá. és senki, "not your kids, not even your wife" can take away my pride, and can force me to live a "second hand life". (Waits)

Mindenki belenézhet, a saját lelkiismeretébe. utoljára mondom: az én részem nem eladó, nem akarok ezzel a témával tovább foglalkozni. ez a dolog el lett ....

apa

Augusztus 22. Levél Borisznak

Nos, ebben a józanabb hangnemben talán tudok válaszolni a kérdésedre, bár még most is remeg minden végtagom, azután, hogy éjjel fél kettőkor megint felkeltett álmomból, rám verte az az ajtót, s a kötcsei éjszakában ment a cirkusz. Délután hót részeg volt, aztán meg valami eszébe jutott?

ide tettem egymás mellé a leveled, meg ezt, próbálok mindenre kitérni, ami összefügg.

Látszólag biztos összefüggéstelen, nem készültem erre, egy perc nyugtom sincs ilyenekre. Ezt kell megoldani, muszáj csak valahogy próbáltam valami szókratészi védőbeszédet mondani. Tizenkétezer oldalam van erre.

„Jacky, ennek sehogy sem lesz jó vége, meglátod”. Ezt az Hugi mondta, nem egyszer. Mikor mentő, ügyeletes orvos s rendőrautók álltak, s őt is ide hívták.

A Borisz válasza

Apa, nem gondoljuk, hogy ez egy realisztikus megoldás. Összefoglaljuk, miért mondjuk ezt: Az eredeti 'gondnoki' ajánlat valahogy így foglalható ossz:

Fel lett vetve, anyának, hogy a Nemet potenciális vevőnek kellene egy gondnok, aki a ház első kisebb részét használhatná, tehát a szobát, amelyben anya lakik, valamint a régi konyhát es fürdőszobát, es ellátná a ház es egész telek fenntartásához szükséges feladatokat. A Matilda fia anyának azt mondta, hogy leven, hogy anya 20 Eve latja el a ház karbantartását, a földek, virágos kertek, szőlők es a többi részeknek az ápolását, lehet, hogy Ot ezzel megbízna a Nemet. Fontos hangsúlyozni, ez egy gazdag Nemet orvos ember, es amikor családjával odajön szeretne a ház nagy részét használni, ottan nyaralni. Továbbá, nyilvánvalóan sok elképzelése lesz azzal kapcsolatban, hogy ezt a házat hogyan szeretne németesíteni, ahogyan a Fritz is lebontotta a felet a régi háznak, hozatott bio budikat stb., így ez egy komoly feladat lenne. Mi erről beszelve nem igazan vagyunk biztosak benne, hogy ez egy jo ötlet, tekintve, hogy anya rég nincsen formában, es nem nagyon kiszámítható egészségügyi állapota. Továbbá arra is gondoltunk, hogy ez csupán egy felvetés volt, mely elképzelhető, hogy csak alkudozási eszközként lett bedobva, hogy alacsonyabb arat tudjon ajánlani. Arról, hogy te lennel ottan a gondnok, es ezt miként tudod elképzelni:

Azok a részei a háznak, amelyeket leírtál képezik a ház központi es legnagyobb lakható részét. Nincs olyan vevő, sem a Nemet, sem más, aki így beleegyezne a megvételbe, hisz így maga az ingatlan teljesen használhatatlanná válik számára. Továbbá, apa, valljuk be, te nem vagy sem paraszt, sem kertész, sem szőlőművelő, sem gondnok. Haszonélvezeti jogról pedig szó sem volt az ajánlatában. Ez egy munkaszerződési ajánlat lenne, amely nyilván teljesítmény fejében kerülne

évről évre elbírálásra. Ezért is óvakodtuk tőle annyira az elejétől. Információink szerint egy olyan haszon elvezeti joggal, amit leírtál ez a ház maximum a feléért lenne eladható a jelenlegi remélt árnak, valami olyan befektetnek, aki valami kisebb hasznot lát az egyben. Tehát ezzel a megoldás ötlettel teljesen képtelenné válna, hogy a család négy tagja ebből a legminimálisabban is jól jöjjön ki.

Többfrontos harc, meg az egy kiút

Kezdek kifogyni a hitemből. Ami, hm. Érzem nagyon veszélyes.

A Borisznak írt fenti levél, azaz tegnap óta még mindig fontos dolgok történnek, s valami furcsa alagút vége dereng. Mindent föl kell adnom, „ki kell józanodnom, hogy ennek van, lehet valami eszmeileg jó vége, már ami a családot illeti. Én magam sem számíthatok semmi különösebb jóra, sőt. Bizonyos veszélyek lehet egyre növekedni fognak, mert előbb utóbb kiderül a dolog. S minden józsándékom, megértésem se számított semmit a latban, sőt. Valójában minden jó cselekedetemmel visszaéltek, s ellenem fordították.

S mindez persze kombinálva van mindazzal az igen lehangoló történéssel, ahogy egyre beljebb, s egyre lejjebb megyek ebbe a rettenetbe, hogy hú, mi is lesz velem. Szemétség, árulás mindenütt, miközben én kétségbeesetten ragaszkodom az én magas mércémhez.

Nos, nézzük a történetet

Az lett a következménye, hogy inkább egyedül maradtam, mintsem, hogy kompromisszumot vállaljak a magány ellen, s föl, s elvállaljak egy éppen csak hozzam illő nőt, csak hogy kellemesebb legyen az életem. A papírforma szerinti. S hát, elkövettem azt a rettenetes hibát, hogy előző napon, hogy szakítottunk, megírtam, hogy oké, beleegyezem a ház eladásába, s a döntésem végleges.

Visszafelé megyek: előtte, hónapokat, igen, hosszú hónapokat áldoztam, hogy találjak egy nőt, s berendezzek egy új életet. Hánnyal is próbálkoztam? Volt egy pár. A lényeg, itt az írás róla, hogy az utolsónak is a végére jutottam, félseggel, féllábbal ez nem megy, be kellett látnom. S hát, volt ugyan benne jó is, de az mind melléktermék.

De miután mindig mindenben a jót keresem, ebben is találok. A nővel való részleteket itt most nem taglalom. Később, még gondolkoznom kell rajta, döntöm majd el, hogy publikussá teszem e, egyáltalán foglalkozom e vele. Itt most csak annyit jegyeznék meg, hogy a személyes kiegészítések mellett, a dolog része volt annak a kelléktárnak, amivel megannyi kínlódás és megpróbáltatás után úgy tűnik mégiscsak sikerül valahogy kikeverednem a Jillel való nyomorúságból. Amire az Hugi azt mondta, hogy ennek úgysem lesz jó vége". Lehet mégiscsak lesz?

Kemény ütés ért, ahogy fölszámoltam ezt az utolsó kapcsolatom, ez nyilván elkerülhetetlen. Sok sok állomás volt, minden volt benne, de tényleg. Én is kaptam, ő is. Igazság pedig nincs.

Majd, ha kicsit kijjebb tudok ebből keveredni, meg is fogalmazom ezeket az összefüggéseket. De most ezt is inkább átugranám.

Az előbb kimentem a csillagos ég alá, a teraszra cigizni. S jó volt. pár perc alatt megint sikerült megoldanom egy kínzó, s nagyon felkavaró dolgot, ami most csúcsosodott ki, ma délután. Ma kétszer voltam Földváron lakást nézni. Szörnyű. Bár, sok benne a tanulság, s mintha találtam is volna valamit…

Ahogy hazaértem, megint egy beszőgetésnek lettem a tanúja. A Borisz és az anyja között. Furcsa, hogy a Jill nem hallja, mikor ide tolatok. Szedegettem össze a cuccom, mikor hallom, rólam, rólunk beszélnek. A fiam tanácsokat ad az anyjának. Eddig teljesen normális, gondoltam is, hogy így lesz. Jókat is mondott, mi mást lehet. De *ahogy mondta,* na meg az a pár, hasonló hangnemben már hallott, ismerős szó, az kiborított.

„ki a faszt érdekli, hogy mit akar apa, anya, had a francba, s légy okos. Tartsd be, amit kér."

S persze, ha írt volna, válaszolt volna, mint ahogy kértem. De erre ugye azt lehet mondani, hogy óvatos, fél, hogy esetleg visszajut az anyjához. Tehát „rám bízza". Ami, hm, sok féleképp fölfogható, s nem lehet tudni.

(s érdekes, valami nagyon hasonló történt ma délután, csak mással. Az Elena hívott, elnézést kért a múltkori esetért, hogy milyen hülye is a fia, a családja stb. mondtam, nem érdekes. Aztán megemlítette, hogy már megint hívta a Jill, s panaszkodott rám. A feljelentések miatt stb. s hogy csak mondja, de ugye nem árulom el. Nem, mondtam.

S hát mindezt kombinálva az összes többivel,

Ezeknek a helyeknek a pitiségével,

Hogy a családom mindegy mit csinálok, ugyan olyan szemét módon gondol rám, - s akkor minek is?

Annak, hogy ez a hely ez tényleg még mindig a legtökéletesebb,

Hogy milyen jó is itt lenni… stb. szóval, az jött ki belőle, hogy jajjajjajj, nem kéne mégsem eladni. Mi lesz ebből, bum leszek? Minden emberi méltóságomtól, s minden anyagi javamból megfosztanak, s még szemetek is velem? Vajh, miért is csinálom én ezt?

Szept. 1. szombat.

Délután idetelefonál, hogy „akkor mi van? ha nem válaszolok a levelére, akkor rá fogok baszni. S már mondtam neki, hogy megírtam a választ a Borisznak. Erre megint felhívott, s rejtélyes fenyegetést tett. Kimentem, s a méregtől nem látva kérdőre vontam amiért fenyeget. Be is mentem a folyosóra, mire földhöz vágta a telefonját. Kiabálás keletkezett, a mondtam neki, hogy ezt hagyja abban, s hagyjon nekem békét. Erre elkezdett lökdösni. Aztán visítani s ezt üvöltözte" Bálint bácsi, Bálint bácsi, segítség, segítség". A vén tetűt szomszédot híva, akit följelentett, akit megvet és utál, különösen mióta a kutyája megölte a miénket, s ő meg ezért följelentette. S akit már máskor is idehívott, valamiféle tanúnak, s én hiába kértem húzzon már el a náthásba, s ne avatkozzon be egy család életébe, de csak ült, mint egy dögevő állat. Végül kimentem, utánam dobta a telefont.

Az ok, amiért csináltam, mert egyre erősödő meggyőződésem, hogy valamit oszlatni kellene abból az alapvető félreértéséből, hogy azt csinál – főleg velem – amit akar. Fölkapja a telefont, s valakinek tovább szövi a fantazmagóriáit. Aztán ennek a fals logikának eredményeként kihívta a rendőrséget. Elég hamar jöttek is, de nem volt mit tenniük. Tanácsokat adtak, ne hívjuk őket, egyezzünk meg. Mondom,

nem lehet. Később a Jill közölte, intézkedni fog, hogy eltakarodjak innen. Ha más nem, felgyújtja a házat. Se ő, se én nem fogunk itt lakni. s különben sincs fája. Nekem sincs. De ez még mindig nem ok, hogy eladjuk a házat. Aztán átmentem a Jeneiékhez, s most először meséltem neki pár dolgot. Meglepődött, s láttam rajta elgondolkodott a dolgokon. Neki is megvannak a maga menetei az asszonyával.

Most meg: elárverezni a házat levél Sandrának, Borisznak

Nem az első alkalom, hogy ki akartok semmizni, túrni az otthonomból. Csak szeretném, ha tudnátok, hogy élve ezt nem tudjátok velem tenni!

Nos, hát akkor nem csinálom! S akkor jött a kiülés, s adtam magamnak tizennyolc másodpercet…

Hogy oké, szar a helyzet, ill., ebben meg mi a jó?

S találtam, megint találtam. Önámítás? Igen, ha nem tudok hozzá alkalmazkodni, vele azonosulni, s azt alkalmazni. ami lényegében arról szól, hogy mi a rossz itt, mi a jó ott, - akárhol, ahova megyek, s végül is – majd – meg is tudom csinálni, - akkor meg mi a baj?

A hát itt sok minden van. s a sorrend nem érdekes:

Lesz kis pénzem

Esélyem lazábban élni

Nyugtom

Utazhatok kicsit

Megjavíthatok pár dolgot, pl. az autót

Vehetek pár kütyüt

Lesz pénz a temetésemre

Fogadhatok egy embert szerkeszteni, mert lesz rá pénzem

Még takarító-bejárónőt is fogadhatok

Ápolót, talán ez a legfontosabb

Lehet jobban érzem magam, s találok is valakit, akivel könnyebb, s kellemesebb lesz az élet.

A Jill persze már rosszul van, látja, tudja, sejti, majd a nagy lelemenyemmel nekem milyen jó lesz. S végül is a küldetésem ezennel tényleg le is járt. Gyerekek, asszony, otthon. Szinte minden felelősség megszűnik, ami szabadságot is jelent. Egy csomó gyakorlati dolog.

Hús kilométerrel – oda vissza – közelebb kerülök a Balcsihoz, a mindenhez.

Lesz fürdőszobám, azaz kádam. Nem kell fűtenem. Nyilván még nem is tudom, felsorolhatatlan.

Szóval, így is, úgy is lehet nézni. Meg tudom csinálni, nem?

De, ami a legfontosabb, hogy kiszabadulok ebből a pszichózisból, amivel itt, ebben a szituációban, ezzel a szerencsétlen s agresszív nővel élek. Meg akivel mióta – huhh. S jó vége lesz. S persze, azt hiszik, megöli a rosszindulat, hogy Pestre megyek. Haha. De nem.

Most jut eszembe, hogy itt lesz az Elena, aki persze nem kell. Vagy? Végül is dolgozni, bütykölni lehet nála. Mindegy.

Szept. 7. Hosszas beszélgetés után, a Jillel, patthelyzet.

Most, hogy ultimátumom következtében viszonylagos nyugalom van, s persze ragyogó napsütés, újra felmerül, - nem lehetne ez mostantól így? Nehogy úgy járjunk, mint az o-bam-a a vörös vonalával: kijelentjük, hogy fuck, mi aztán eladjuk, aztán eladjuk, ha kell, ha nem. Ezt most mondtam a Jillnek, csak nézett.

Nem volt ide való egyik nő sem. akkor, akkor meg minek. Privacy, akár, hogy is, így – még mindig több van, mint bárhol máshol. Valahogy ez az utolsó, amit el tudok képzelni, különösen, hogy végi bumliztam földvárt, és Siófokot, s hát még mindig kiráz a hideg, ha rágondolok azokra a vizslató, nyomorult, vagy újgazdag szemekre, a szomszédokéra, akik elől rejtőzködnem kell. Akkor még mindig jobb a Jill. A másik dolog a Sally Potter féle történet a Jakob harcáról. Aki úgy rájött, hogy önmagával harcol a sikátorban. Tehát lehet én is végig ezt teszem, s abban kéne hagynom, rendesen megalázkodni – végre – s elfogadni dolgokat, ahogy vannak? ami ugye azt jelenti, hogy ne nyafogjak már egyfolytában, hanem nem törődve senkivel, s semmivel, de írjak.

Mindegy, nem tudom mit dob majd ki a gép. Az utóbbi napok felkavaró cirkusza arra volt jó, hogy felkészítsem magam mindkét esetre. Akár maradok, akár megyek. A menésben ahhoz kell alkalmazkod-

nom. S persze a kinti példák jutnak az eszembe, mikor szirszar albérletekben laktam, de azokat is meg tudtam magamnak csinálni. S persze jobb ott, ahol nincs súlya a tekintetnek. Itt van. de itt meg csak otthon vagyok, én is magyar, úgy értem, s ez nem bélés, ez saját. Ott dolgoztam, s alig voltam otthon. Soha senkit nem zavartam. Itt meg írni fogok.

Ó, csak bele tudjak nyugodni végre, hogy a nő most már ugrott. Mennyivel egyszerűbb is az élet így! S fel is merül bennem, hogy akár milyen veszélyes is, de lehet ezt, a valóságot kellene érvként mondanom a Jillnek, ennél jobb úgy sincs.

Meglátjuk.

Mindenesetre ma elkezdtem – egyáltalán! ha pár percre megint az írásra gondolni,

s csináltam egy kis vázlatocskát, ami a legnagyobb kicsi dolog valaha. Remélem. Mert lehet tovább fejleszteni. Joe útja, ez a neve. Vázlat, amire föl lehet az egészet fűzni.

Oké, most lefekszem, aztán azt hiszem, elmegyek fürödni, meg biciklizni földvárra. Földvár marad, vagy helyben, van innen. Ez az én helyem. Azt is megtaláltam, hm.

Szept. 8, a Borisz levele a házeladásról és a feltételek betartásáról

Nos,

Kicsit agynak estem valami trópusi frányaságtól így csak most tudok válaszolni.

Anyával beszeltem, es azt mondja, betartja a 6 pontot, nagyon el akar adni, megjegyeztem, meg a tyúkokat is tartsa bent, semmi háborúzás, semmi zeneüvöltetés.

Kicsit fel, hogy nem mész végig a dologgal, vagy megváltoztatod a véleményed, de biztatom őt is, hogy ha mindenki ügyes okos, menni fog ez szerintem.

Azt mondja, azért van par potenciális vevő, akikkel természetesen te, is mint teljesen egyenrangú fel fogsz tárgyalni, semmi rejtett dolog, becsapás. Promise.

Csináljuk végig! Nem boldog dolog, értem az almaid, meg minden, de most mar csak ezt latom en is megoldáskent.

Az Sandra nagy változáson megy át, költözött, új varos, új meló, új minden, de nagyjából tájékoztatom mindenről, es o meg nálam is egyszerűbben mondja: minden áron, adjuk el! Mindenkinek az a legjobb.

Fogjunk össze, csináljuk meg!

Hetven sztori a házeladásról, Szept. 9. Hétfő ábrándozás meg a valóság

Hosszú idő, kb. 2010 ősze óta a legkülönbözőbb nézőpontból, de készülök arra, hogy mit lehet csinálni, ha eladjuk a házat. Hetven sztorit tudok mesélni, amire úgy-ahogy rá tudtam magam hangolni. Aztán gondoltam, mégiscsak haza kéne előbb jönni, s megnézni mi újság. S persze elsodort ennek a helynek a varázsa, különösen azok után, amikben kint voltam. Ami ugye egy kompenzáció, amiről tudni lehet, egyszer elmúlhat. Viszont sikerült megoldani, hogy ne kelljen többé se munka után koslatni, se dolgozni. szerényen, de meg tudjak élni. Ezt egyébként anyának is felajáltam, de visszautasította.

Azóta tovább foglalkoztam ezzel, s számtalan módon igyekeztem vele jóba lenni, az sem ment. Aztán belehajtott ebbe az eladásba, úgyhogy nekiláttam erre valami formát találni. Iszonyú nehéz volt, de engedve az érveknek, azt gondoltam, ha mindenkinek jó, valamennyire jó, akkor én is beérem, ami jut. Alkalmazkodom hozzá. S persze nem volt ez ilyen egyszerű, kb. húsz síkon derült ki újra és újra, hogy mi mindent vesztek. De egész tegnapig, lépést tudtam ezzel tartani. Tegnap viszont az történt, hogy az ilyen-olyan nagystílű elképzelésekhez valami konkrét megoldást próbált nekem anya mutatni. De pár órával előbb még közölte, hogy „ha nem adom el, akkor fölgyújtja az **ő felét, s utána öngyilkos lesz.**

Holott én egy szóval sem mondtam neki, hogy megváltoztattam a véleményem, meggondoltam magam. Csak pont úgy, mint ő, pár mondatban elmondtam a bánatom, miért zavar engem legjobban, hogy eladjuk. S mégegszer nyomatékosan hozzátettem, hogy ez nem jelenti meggondoltam magam.

Aztán jött az, hogy menjünk el az én kocsimmal, s had mutasson nekem pár dolgot. Kettőt, amit nekem szánt, egyet meg magának.

Az első a magyar utca végében egy rafináltan kipingált lepratelep volt, amit a cigányok árulnak. Egyszer egy pont ilyen albérletben laktunk Kiskunfélegyházán, 1976 tájékán. 3- milliót kérnek érte, s ha megszakadok se tudok ebből a szarból vajat köpülni.

Aztán egy valóban fantasztikus kiláttással rendelkező Köröshegyi víkendházhoz mentünk, egy a mi dombunknál meredekebb földes vízmosásban fölfele, féltem szétesik az autóm. Télen abszolút megközelíthetetlen. S hát maga a „ház" is egy viskó volt.

Aztán azon erőlködött, hogy menjünk ki Nezdére, valami erdő alá egy földúton, ahol valószínű nincs se víz, se villany. Mert majd ő ott lekvárt főz, meg ilyenek.

S hát nem mentem.

Rövidre fogva, szerintem ő is ráérzett, hogy ok, lehet ezekről a dolgokról ábrándozni, de a valóság az kemény. Most először kezdet szembenézni, hogy na jó, akkor mi is lesz majd ebből.

Nem arról van szó, hogy nincsenek jó házak, jó helyen. Csak nem ennyi pénzért, mint ami nekünk ebből a megosztott pénzből jut.

S hát „természetesen ezért is én lettem a hibás. Mikor magamat iszonyúan visszafogva, de mégiscsak kiakadtam az elképesztő naivitásán. S muszáj hozzátenni, hogy kb. öt perc kell nekem ahhoz, hogy egy házról meg tudjam állapítani, hogy mi van vele. Tizennégy éves korom óta volt pár alkalmam ilyenekkel foglalkozni, s jónéhányban laktam is.

Semmi baj nincs azzal, hogy a körülményeknek engedve egy család belássa, hogy jobb a nagyot eladni, s kisebbe költözni. Számtalan példát láttam erre kint is, itthon is. De nem minden áron! Csak akkor, ha normális.

S itt tényleg nem velem van a probléma, azt hiszem. Vagyok annyira leleményes, s értek annyira hozzá, hogy a magam részére ezt megoldjam. Iszonyodom tőle, de még így is.

Viszont tényleg szörnyülködve láttam, hogy anya mennyire nem fogja föl a valóságot. Szerintem egyáltalán nem képes fölfogni, hogy ez, amiben húsz éve él, ez csak úgy, félpénzen nem átváltható. S látom magam előtt, ahogy majd tényleg teljesen megőrül egy kis fika kalyibában, idióta szomszédokkal, egyedül...

Amikor viszont már késő lesz. Nem lehet visszacsinálni, nincs hova visszamenni, elszórtuk a házunk, a holmink, mindenünk.

De ezt csak gondoltam, s nem mondtam neki!

Illetve, most az előbb meg szerettem volna tőle kérdezni, hogy biztos e a dologban, jól átgondolta e. de idáig el se jutottam, meg se hallgatott.

Tegnap a végén felajáltam neki, hogy mi lenne, ha itt maradnánk, s én eltartanám, s mindenben segítenék, amiben tudok. Van autó stb. cserébe annyit kérek, hogy hagyjon nyugtom. És no nő. Semmilyen nő nem jön többé ide. Mint ahogy február óta nem is jött.
S akkor mondta ki a legutolsót, a végső szót, amit már máskor is emlegetett, hogy oké, „akkor más terve van, a telket, a telketeket adja el, s én meg rohadjak meg itt, ahogy vagyok, befejezte velem az ügyet”.

Szerintem, tényleg most volt az első alkalom, mikor meglátta mi is van a villa hegyén.

Én nem tudom már követni ezt az egészet. Csak azt tudom, nagyon elegem van, s szeretnék nyugton lenni ebben a kibaszott életben, egyszer már.
Apa

Nem ez a White thrash levél Borisznak

a cél nem szentesíti az eszközt, s a kis dolgoknak is megvan a maguk istene..., s attól, hogy ez a mi dolgunk bonyolult, még nem kiismerhetetlen.

engem sem érdekel ez a parasztpicsa, aki egyébként egész életében a zavarosban halászott, s most anyát is hülyiti. valamit akar, az biztos. tudnék róla sokat mesélni. sajnos egy kelepcébe estem vele, s nem tudtam otthagyni, mert felelősséget vállaltam érte. de már 2010 óta próbálok megszabadulni tőle, előbb utóbb sikerül is.

a baj, hogy ez nem az első ilyen eset ez, s már sokszor megígérté felhagy ezzel, de nem tud, mert benne is ez van, s partner kell hozzá, aki olyan, mint te, aki "megért. ezt többször, többféleképpen, s nagyon gúnyosan ki is mondta. a baj az, hogy anya belemegy ebbe a játékba, ill. ő adja alá a lovat, s a szavaiból olyan mélységes gyűlölet sugárzik, amilyent még embertől nem hallottam. de még ez is semmi. mondanom se kell, hogy harminc valahány éves házasság elég, hogy valaki kiismerje a párját, s amikor az a valaki a legbensőbb intimitásokat ezt egy idegen lotyónak elárulja, azzal kánonban mindenféle rágalmakat s ocsmányságokat kohol, s áriázik, akkor az kimerít mindent. ennél nagyobb szemétséget nem ismerek.

de még ez is hagyján lenne. s merő nobilitásból hagynám is, de tényleg!

itt viszont valaki kér tőlem valamit. még pedig életem legnagobb áldozatát. s innentől kezdve egyszerűen csak akkor lennék képes belátni, hogy nem számít, ha semmi sem számít. az pedig nem megy.

ha ne számít a szerelem, a szeretet, ha a tisztesség egy blöff, a jóság az képmutatás, a commitment mögött érdek van, azaz, ha minden, ami történt veled hazugság, s képmutatás volt. oké öljünk kis állatokat, szarjunk a nagymama varródobozába, vágjuk pofán és fosszuk ki a postást, s így tovább. de ez nem fasizmus?

vagy tényleg hülye lennék?

anya engem elárul, becsap, félrevezet, az ellenségemmel összeesküszik ellenem, s aztán jön a fiam, s azt mondja, hogy értsem meg, miközben ő sem ért engem meg.

mégegszer elmondom, hogy nekem semmi jó nincs abban, hogy eladjam a házam. s merő szeretetből, megértésből, s kegyességből akartam - igencsak nagy konfliktusok árán rajta segíteni. de ne fogok ilyent tenni, aki ezért, a szerintem legmagasabb emberi belátásért, erényért engem idiótának kiállt ki a világ, a gyerekeim, s mindenki előtt. én ezt az embert nem tudom már se szeretni, se semmit, s semmilyen áldozatot nem teszek érte. nem vagyok Jézus, ezt már sokszor mondtam. egy hétköznapi ember vagyok, sory.

s amúgy is súlyos kétségeim vannak vele kapcsolatban. csak látni kéne, hogy húzza a nyakörvénél fogva ezt a szerencsétlen kiskutyát, mit csinált az Alexxal, hogy utálják a macskák, akik kint a kertben alszanak inkább. tényleg sajnálom. anya pont a legbensőbb lényemet árulta el, s ezt nem tudom elnézni.

a tények is mellettem szólnak, majd ez is kiderül egyszer, de már azok sem érdekelnek.

egyszerűen az emberi méltóságomat szarják itt telibe, az meg nem megy. azt senkivel nem lehet csinálni, semmilyen alapon.

úgyhogy kész, kibújt a lóláb, sőt ki is jött. még hosszú a listám, de mostanra ez az egész fuken fényt kapott.

beszélni sem akarok erről. eddig szelíden próbáltam megvédeni magam, de most valami megváltozott. itt valaki-k az életemre játszmáznak, s örülnöm kéne az erőfeszítésért, amiért megpróbálod anyukád megmenteni, hiszen "megérted őt", de nem tudok, mert közben az apád nyírod ki.

(amúgy a határok nélküli intellektuális bátorság még nagy elméknek is bajt okozott. lásd Ezra Pound. mikor megkérdezték tőle, hogy na, de, fasizmus? akkor azt mondta, hogy igen, az egy kisburzsuá tévedés volt, egy nagy faszság. de előtte Pisa főterén, mint egy állatot

egy ketrecbe zárták a "világ legnagyobb költőjét" a rettenhetetlen elszállásáért)

s ez a kettő együtt nem megy.

ha nem látod be, az sajnálatos. sok hülyézést kaptam már, pedig én nem ezt gondolom magamról, s majd mások eldöntik melyik az igaz. s pont a tényekről van - elég sok - record.

egy percet nem szeretnék ezzel foglalkozni. hatvanhárom évemet töltöttem el a családért, i never beeen free. s ha csak egyetlen órát élek még, azt sem szeretném másokra tölteni. soha nem raktam rá azt a bizonytalanságot a családra, amit az alkotás jelent-het. de most, hogy megtettem a dolgom, a családom elhagyott, nem tartozok senkinek, semmivel. egyedül szeretnék lenni, s ha nem hagynak, akkor minden erőmmel, az utolsó leheletemig, s oroszlánként harcolni fogok érte.

nem szándékozom többet mondani.

én maradok itt, amíg élek, az otthonom nem eladó. az annál egy nagyobb "tény".

apa

2013/9/10 a cél nem szentesíti az eszközt, s a kis dolgoknak is megvan a maguk istene..., s attól, hogy ez a mi dolgunk bonyolult, még nem kiismerhetetlen.

Szept. 10. Vége ennek a csatának is

Jó ez így, s Édes Jóistenem, itt maradhatok abban, amiért dolgoztam, éltem, s amit minden hibája ellenére legjobban szeretek. S most boldog vagyok ettől, s ezt kell megtartanom. Minden más nem érdekes.

Szept. 11. Ingatag helyzet, hajszállal a maradás oldalán

Kéne pénz, persze, improvement, temetés, minőség, biztonság, etcetera, de ez a hely meg az enyém, - ahogy a Erna Földvárra egyszer zseniálisan mondta.

Ezt gondolom most, ahogy itt a langyos őszi esőben hajnalodik.

Nem marad más bennem, mint a felháborodás

Végül is jók ezek a mindennapi sokkok. Most azt fedeztem fel, hogy a láncfűrészt is ellopta a műhelyből. Már réges régen, mikor betörtek a hátsó ajtón. S nyilván, hogy ne tudjak fát vágni a gyerekek telkéről. Hogy nehogy már nekem jó legyen. Adjuk el a házat, menjek bele, mert majd ő olyan szarba hoz engem, hogy el akarjak innen menekülni. Nos, ez így nem jó. Pont az ellenkező reakciót váltja ki belőlem. S persze ki vagyok akadva. Örökösen aludni tudnék. Valahogy, mint a medvének a telet át kéne aludnom ezt a rettenetet, amig a dolog jobbra fordul, vagy elmúlik. az alvás nem elmúlás, s mint a rossz álomból van esély valami jóra felébredni. Az mégsem halál.

Egy biztos, én nem tudok ezzel a sok szemétséggel lépésről lépésre asszóba lenni. Főleg azért, mert az egy tetű lét lenne. S tudom, hogy sokan perverzitásnak tartják, „ő már réges rég csinálta volna valamit, mondják rejtélyesen. Nyilván az elfutamodásra, vagy valami huszárvágásra gondolnak. Kibogozni a csomót nehezebb s nemesebb is, bár tényleg meg van az a veszély, hogy rámegy az ember élete. De azt gondolom, hogy a világ tele van ilyen szituációkkal. Vannak, akik a short cut-ot válasszák, vannak, akik a másik végleten végzik, s mindent eltétováznak. Addig szarakszanak, míg semmi sem lesz belőle. De bizton vannak olyanok is, akiknek sikerült megoldást elérni. S nagyon könnyen olyanok is, akik az igazi megoldáshoz jutottak, még ha nehéz volt is. S biztos vannak olyan igazi magoldások is, amiknek az értéke – pont azért, felbecsülhetetlen. Én nem ezért szeretnék oda tartozni. Ez valami fordított logika lenne. No, nem. Itt csak egyszerűen arról van szó, hogy nekem ez a helyzet jutott. A nehezen, vagy egyáltalán nem elérhető jó. Mit csináljak?

A lényeg az, hogy úgy tűnik itt nekem arra adódik lehetőségem, esélyem? nem nagyon jó szó, - hogy mindazt a sok – bármilyen okból ellenem elkövetett merényletet, egybe fizessem vissza. S olyan, mintha édes lenne a bosszú. De az az érzésem, hogy az én esetemben nem erről van szó. Még akkor sem, ha az eset ebben hasonlít. Itt a dolognak más oka, célja van. az út, a lelki állapot, a motiváció lehet hasonló, de mégis más. Szerencsére ezeken a logikai és értelmezési

bukfenceken túl vagyunk, s nem dőlünk be holmi olcsó, szellem és jellemtelen csalásnak, s öncsalásnak.

De vajon mi más haszna, értelme, végkimenete lehet az én útamnak.

Hogy valaki megérti? Ez már jó lenne. Tanul belőle? Ez is. Valamit megmentünk, amit jobban tudtunk? Ez is elmegy. A lényeg, hogy a buszú, mint valami albán népszokás, itt tényleg nem Jászik főszerepet. Mondjuk persze ne tételezzük ott se fel, hogy egy teljesen öncélú tett, lehet valami sokrétűbb is van benne.

Az biztos, hogy teljes döbbenet van bennem, mennyire leszartak, utáltak, megvetettek, hülyének néztek engem, mennyire senkit sem érdekelt mi lenne nekem a jó, mennyire primitívnek tartottak, s tarthattak, hogy így, folyamatosan, évek, napok, órák, percek végtelen sokaságában nem szerettek. Miközben én pont az ellenkezőjét tettem. Minden pillanatban félretéve önmagam, másokra, gondoltam, másokért cselekedtem, magamért semmit. mint egy állat úgy éltem, abban a reményben, hogy majd egyszer milyen jó lesz. Nem vártam én igazán semmit cserébe, még megértést sem, nemhogy valamit. Évtizedekig a gulágot vállaltam magamra, hogy ezt itt nekik, s majd egyszer magamnak összehozzam, s most meg azért kell harcolnom, nap-mint-nap, hogy ne vegyék el tőlem. Tőlem, alólam, előlem. Éveket tehet ki, ami időt ennek létrehozásával, s megvédésével töltök. Éppen csak – úgy-ahogy sikerült létrehozni az első, félig önálló, csöppet sem nyugodt otthonom, s máris adjam föl, mintha sosem lett volna, anélkül, hogy egy percet is igazán méltó módon élvezhettem volna. Van ilyen?

Persze, hogy van. mindenféle stupid történetben, - s muszáj erre gondolnom, hogy ott, ahol az emberek valamiért nem tudják. De most én itt tudom. Tudom, s mondom. Nem az van, hogy csak szegénye valaki nem tudja mit cselekszik. Nem, itt tudja, ha máshonnan nem, hát tőlem. S persze, az nem ugyan az. De hiába. Amikor tudja, akkor döntenie kell, észre kell vegye, valami nem stimmel, s tudom ezt meg is tette, hiszen számtalan visszajelzés, megjegyzés, véletlen

gúnyos vagy dacos elszólás van mögötte. Még lehetne, s lehet is nyitogatni az aljas indokból elkövetett szemétségek lehetséges indítékait, de valahol csak oda kell kilukadnom, hogy végső soron nagy különbség nincs téve, hogy egy beszámítható ember miért bűnös.

S hát én is ide lukadok ki. S persze, fele ennek a „büntetésnek nem más ellen van, hanem önmagamért. De biztos így most van egy amolyan büntető rész is, s furcsa módon, bár érzem a mágnes vonzását, de mégsem tudok az édes a bosszú langyszarába megmerülni. Pedig lehet jó lenne, de annyira piti.

De, hagyom. Úgy látszik a méltóság sárba tiprása okoz valamit az emberben. A persze, mindig a Mandela jut eszembe, aki meghívta vendégségbe az őrzőit. Hogy pontosan mi is ez nála, hm. Nem tudom. Mennyi ebben a politika, a vallás, az érdek. Ha telesen tiszta, az tetszik. Én annál a fele-felénél állok meg, hogy nem ellenük, hanem magamért teszem. Mintha volna egy ilyen, valóságos különállás. Furcsa, de lehet.

Ami itt a lényege a dolognak, az a jó és a rossz harca. Komolyan gondolom.

Ha valaki például bocsánatot kérne, s azt komolyan gondolná, azaz megbánná, belátná, s onnantól a dolgok arrafelé mennének, akkor – nem talán – akkor igen. Az is furcsa, kicsit balek lenne, de akkor volna valami igazság tartalma. A jónak többet kell fizetnie, ez oké. S valójában erről szólt a történet. Valójában erre vártam, számtalan alkalmammal erre adtam, hosszú éveken keresztül újabb és újabb esélyt. Hátha nem érti. Hátha másképp kell mutatni, hátha nem jól mondom. Hátha másképp kell felmutatni, valóságos példákon, következetesebben. S mindezen példáknak megvan a maga szimbolikus jelentősége. Azt gondolom, hogy minden lényeges etikai helyzetre így vagy úgy mutattam példát. S minden alkalommal a viszályára sült a dolog el. Ráadásul nem csak a Jillel, hanem a gyerekekkel is. Sőt, másokkal is. S ó, mily könnyű lehet rögtön valamiféle igazságra rakattatni itt, s gyorsan – ahogy az számtalanszor meg is esett, rám húzni a vizes lepedőt, s kijelenteni a baj velem van, a hülye én vagyok, mindenféle probléma van velem, pszichopata vagyok, pl,

ahogy a Jill legutoljára ennek a pszichológus lánykának mondta. Vagy álmodozom, vagy puha vagyok, vagy szellemileg ferde. Viszont minden alkalommal, mikor vettem a fáradságot, - mert már rohadtuk szoktam unni ezt a témát, - s belementem, s igen!, fájdalmasan de kibogoztam, - igen-igen, nekem is fájt!, hogy itt valakinek a tragikus korlátozottságáról, felületességéről, s nem egyszer az ebből következő rosszindulatáról van szó, akkor bizony szinte minden alkalommal az történt, hogy valaki csak nagyot nézett, titokban, ki, vagy ki nem mutatva rádöbbent, hogy jézusárja!, de hiszen én nem jól tudom, netán tök hülye vagyok, az meg szörnyű. Lehet olyan szörnyű, hogy nem is megy. S hány és hány példa van erre. Főleg nőkkel, gyerekekkel. Az Éva, az Elena, a Edit, a hp., a Jill, az Iván, hú, s még hányan. S érdekes, mert ugye ott van a munka. Ott nem lehet bullshittelni. S hány ilyen szituáció volt, mikor valakinek kénytelen kelletlen meg kell hátrálnia, be kellett látnia, el kellett akár ideiglenesen, akár végérvényesen fogadnia, hogy nincs igaza, netán még azt is, hogy hülye. S ráadásul! ez rám is vonatkozott. S innen tudom legjobban, innen tudom, hogy van ilyen, hogy mikor van igazam. S ami természetesen azért nem teljesen abszolút, de többé kevésbé megbízható. Van hülye ember, meg okos ember, ez már pedig egy tény.

Szept. 13 péntek nincs béke: vigyél le, és társai

Idejön, megrugdossa az ajtóm, s közli, hogy azonnal vigyem le a könyvtárba. Mire felöltözöm s kimegyek, már elment. Megyek lefele, utolérem, s mondom szálljon be. Erre az utca közepén üvölti, hogy „menj a rohadt kurva anyádba, de rohadt szemét”, s bevágja rám az ajtót.

Szept. 17, kedd én hiába ingadoztam, a Jóisten ragaszkodik hozzá

Csak emlékeztetőül az eredeti elképzelés ugye az volt, hogy tapasztalat kell. Mindennapi, a mindennapi ember segítségére. S ezt kapom. Itt volt ez az odüsszeuszi út, tele veszélyekkel, ahol el lehet térülni. Ennek legalapvetőbb sajátosságai ott vannak a kor és körülmények hatalmában, szemben az egyetemes igazságokkal. Meg is említenék pár dolgot. Ezekkel rendszeresen szembe is kell néznem, értékelnem s a helyére tennem őket. Sokszor rutinszerűen, sokszor hatalmas erőfeszítéssel, s „veszteséggel”

Itt van, hogy miért nem sikerült az életem jobbra? Lettünk gazdagok, mindenféle problémáktól mentesen.

De kint érdekelne az? Egyik sikeres ember mesél a szerencsétlennek, az meg csak néz, hogy mit is tudna kezdeni ezzel.

Sajátos módon, ez a Jillel való különbségünk bőven előhozott annyi helyzetet, ami az olvasók nagy többségének bőven elég, s tud belőle meríteni.

Első komolyabb öntudatra ébredésem óta ezzel foglalkozom, hogy a tizenhatévesen az érdi kútnál fölfedezett képességemmel, az írással kéne elmondanom, mások, hogy kerüljék el a bajt. Azóta végig belátva saját tévedéseim, kiutakat kerestem. Az ördög itt tényleg a részletekben lakik. Egy-egy helyzet, egye egy megoldás. S nem lehet ide-oda ugrálni, nem, nem! Az, akkor, s ott volt érvényes. Egy későbbi helyzetben, egy későbbi állapotban már más. S nem lehet össze-vissza magyarázni mindent. Automatikusan fel kell vetődjön, hogy: „oké, én mit csinálnék ebben a helyzetben". S persze vannak, keletkeznek utólagos felismerések, „hogy lett volna jobb, de ez egy másik terület, még akkor is, ha össze lehet őket fonni.

Biztos van hasonló összetevőjű, de jobb megoldás, a valószínűség számítás mindig lehetővé tesz ilyet, de ez akkor sem érvényteleníti a mienkket. Különösebb kétségeim nincsenek azzal kapcsolatban, hogy helyesen cselekedtem. Tisztában vagyok a hibáimmal is, s különös tekintettel ezekre, azt gondolom, hogy igencsak zseniálisan, s hősiesen messze többet, s jobbat sikerült kihoznom, mint a nagy átlag.

Ily módon aztán körbe is értünk, s remélhetőleg össze sikerül majd gyúrnom ebből a több mint tízezer oldalból annyit, ami fogyasztható másoknak is. Ez volt a cél, e felé kell menni.

Az elégedetlenség érzés, ami végig nyomon követi a történetet, ma is tart. Miért nincs már vége? Mert valójában ez a kút feneketlen. Az emberi lét variációi kimeríthetetlenek. S végül ez garantálja, hogy mindig lehet újat mondani, új, meglepő, kellemes, s elkápráztató új dalokat írni, nem az van, hogy ennyi, új zene már nem lesz többé. Valahol persze meg kell állni. Anyag már van elég? Bár…

Furcsa összefüggést látok. Azt látom, hogy az utolsó pillanatig, eddig a percig, ahogy most ezt írom, teljes erőbedobással, magamat nem kímélve eszeveszettként dolgoztam ezen. Sok hasonlót nem ismerek. Pedig nem minden rajtam múlott, az könnyű lett volna. Sokkal nehezebb, ha az idegen erők közepette mégiscsak magadnak kell kierőltetni, kierőszakolni, gondosan összerakosgatni a megoldást. Nevezetesen az anyagot, amivel majd dolgozunk, meg a műhelyt, ahol mindez történik. „otthon az, ahonnan az ember elindul". S itt van, csupán pár napja, hogy megnyugtatóan hazaértem. Még ez sem biztos, csak reménykedni lehet! Egyáltalán nem biztos, hogy nem kell e továbbiakban is harcolnom, ami idő, energia, s már veszteség. Kipihenni, feldolgozni, s valamit kihozni belőle, - erre már nincs idő, ezt el kell döntenünk. Csupán pár hete, hogy azt mondtam az utolsó nőmnek, hogy kész, ennyi. S szegény rá is ment. A híresen ismételgettet magányom kibírhatatlanságán is túljutottam, ez volt az utolsó menetem. Nem tudok tovább zsonglőrködni. Hiába, hogy van az enyémnél ideálisabb megoldás, nekem ez jutott, ezzel kell beérni. S a kérdés – mint minden mással kapcsolatban is, nem az, hogy ez milyen szar, ettől mennyire lehetetlenné válik minden, hanem hogy na jó, akkor nézzük csak mit lehet ezzel kezdeni. S mint kiderül, ezzel is lehet. Az egyéni képességeimmel összhangban, az én helyzetemben, ez van, s örüljek neki.

Szept. 17-18. Ha esetleg még valamit meg akarsz tudni…Csak tájékoztatni szeretnélek: szüret és tüzelő, bíróság, s további fenyegetések

Tegnap kb. nyolcszor volt itt, hangosan, s erőszakosan kopogott, hogy „gyere ki! – így, parancsolóan. Ugyan ez telefonban. S minden alkalommal szó nélkül ki is mentem. Utoljára ugye arra hivatkozott, hogy nyilatkozzam, mert a várod a választ. Mondtam neki, hogy már neked válaszoltam, de megismételtem, „a ház nem eladó". „akkor a kurva anyádat, erre rábaszol, ki foglak nyírni" - ezt mondta.

Nos, ez nem funny. Absolutely not. Ártatlan se.

(a szőlőt pl. el kellett volna adni, s fát venni rajta, mit akar a borral, meginni? Aztán azt mondja, garantálni fogja nem fogok fűteni a kemencében! Aztán hogy nem engedi meg hogy összeszedjek a száraz

fából a ti telketekről. Aztán hogy oké, megengedi, ha hetente egyszer neki is fűtök. Betört hozzám, s ellopta a sok pénzemen felújított láncfűrészt, amit most visszaloptam. Ilyenek)

Azzal kezdeném, hogy idestova már hosszú hosszú évek óta egyre reménytelenebb küzdelmet folytatok anyával, hogy kibogozzam az ok-okozati összefüggéseket, amiben állandóan belekeveredik. Sajnos, ez a jelenség más, s különösen idősödő nőknél megfigyelhető. Valószínű az érzelmeik, az ösztöneik kerülnek előtérbe, s a logika teljesen háttérbe szorul, vagy eltűnik. S amikor az ember szétbogozza ezt, azzal tulajdonképpen azt a kellemetlen feladatot hajtja végre, hogy figyelmeztet egy ilyen „vénasszonyt, hogy hülye. Azt meg rohadtul nem bírja, s átmegy vadnőbe. Én így hívom. S ilyenkor felvetődik, nem e a legjobb lenne világgá szaladni, s soha többé nem állni nővel szóba. S nem csak azért, mert mindig a férfinak van igaza, no, nem.

Arról próbálok itt beszélni, hogy egyszerűen totál break down tud keletkezni, mikor valaki összekeveri az ok-okozatot, elfelejti valami hol kezdődött, abból mi következett, s valahol ki kap ki valamit, az oksági láncból, s – ráadásul! – ide oda ugrálva folytatja. Mindig másról beszélve, ugrálva a témák között. Egyszerre akár több tucat fragmenttel dobálódzva.

Nos, amig csak piszlicsáré dolgokról van szó, addig minden oké, a „nő alapvető szeretete képes ezeket felülírni, s az ember újra és újra túlteszi magát a dolgon. De, amikor már ez a házas, a családi élet, a vagyon, s az egyéni érdek szétzilálását fenyegeti, a dolgot már nem lehet vállrándítással elintézni.

Igazándiból ez az oka a mi konfliktusunknak. Más irányba fejlődtünk, haladtunk, s különösen a távházasságunk nem tette lehetővé a folyamatos igazítást. Nekem a dolgok még mindig folyamatos és integrált logikai sorrendben vannak, remélem. Másképp lehet ide-oda ugrálni, hol innen, hol onnan nézni dolgokat, de az nem tudom mire jó. Kifordítom, befordítom, mégis bunda a bunda. S erre lehet mondani, mondják is, hogy én mániákus vagyok. Igen, az, ragaszkodom ahhoz, amit nagy nehezen összeraktam, fölépítettem.

S mindez vonatkozik erre a házra, berendezésre, életre stb. is. Nekem van valamim…

Nyilván más másképp csinálja, de had legyen már valakinek joga a sajátjához, no Big Brother.

Mondok egy példát:

Itt volt valami mentál-segélynő, valószínű anya pszichológusának az asszisztense, egy fiatal, Sandra korú másik Sandra…, akivel hosszan beszélgettünk. Kíváncsi volt az én változatomra. S mondtam neki, hogy én próbáltam! így, múlt időben, segíteni neki, pl. felajáltam, hogy mindenben segítek, eltartom. Ezen meg is lepődött, ilyent még nem halott elvált embereknél.

Erre két nap múlva, anya délután három előtt tíz perccel odajön, s megveri az ajtóm. „Gyere vigyél le, öt perc múlva lent kell lennem a könyvtárban". Mindezt arrogáns, pattogó hangon, amit te is ismersz. Gyorsan ruhát váltottam, s rohantam ki a kapuhoz. De már eltűnt. Tépek lefele, félúton utolérem, mellé állok. Üvöltve, már minthogy menjek a kurva anyámba, rohadt szemét állat vagyok stb.

Két nap múlva ezt úgy mesélte a Jeneinek! hogy ime, megint egy példa a genyóságomra, mert megszegtem a szavam, azt mondtam, segíteni fogom, de mikor szüksége volt rám, nem tettem! S mondta is a Jenei, hogy neki gyanús volt az egész, s valami ilyesmit sejtett ő is. Hiszen, neki is van egy ilyen vadnője, s napi rendszerességgel megy a műsor. Hosszú ideig, legutóbb mióta hazajöttem, azaz két évig próbáltam elkerülni, hogy belemenjek ebben az macska egér játékba, tudván menyire illuzórikus tud lenni az egész. Aztán a nyomás hatására mégiscsak belekeveredtem. Tanú nem lévén, nincs, aki bizonyítsa mi történt. S mindenki azt mond, amit akar. S előjön a „ki kezdte", c. történet. Mi a bizonyíték, van rá tanú, kérdezik. Mindenki hadovál, megoszlanak a barátok, a családtagok, a rendfentartók stb.

S itt, a mi esetünkben vissza évekre vissza lehet menni.

Szerencsére észnél voltam, s igencsak kelletlenül, - mert rothadtul utálom ezt!!!, lejegyeztem, mi történt. S persze, az is szubjektív, de azért az események, a tények önmagukért beszélnek, mint a fenti példában is

Nos, nem akarom ezeket fölhozni, ha valaki végére akar járni, a dolog hozzáférhető. S hangsúlyozni szeretném, hogy nincs semmilyen „DE”. Honnan lehet tudni valamit, amit nem tudunk? Kell tudni.

Az egészet azért mesélem, hogy rávilágítsak valamire.
Valamire, ami szerintem a dolog lényege.

Két napja hosszan beszéltem anyával, föl van véve.

Mondtam neki, hogy az az ok, amit ő indokként a ház eladására hoz föl, nem teljesen oké. Elképesztő mennyiségű következetlenség van benne, s alapvetően, de ok is rossz. Egy példa: azért nem adunk el házat, hogy pár tízezer forint adósságot kifizessünk – amit, valaki azért halmozott föl, mert majd eladjuk a házat, hogy legyen pénz rá. Mert pl. azt hitte, semmi nem fog történni, őt majd megértik, ő a törvény fölött áll, untuchable, szegény, elesett, s cigányzene, Cohen, s Dalaras számok üvölttetésével meg tudja lágyítani valaki (jócskán szétbaszott szívét), a „régi szép időkre” rányálazva. Pl. az sem értve, hogy ilyenekkel pont az ellenkező hatást éri el! De nyilván másképp működik a férfi s másképp a nő. Csakhogy ez van.

Pl, azt mondja, hogy én egy kis tetű gyűjtögető vagyok, hm. Ja, igen. Természetemmel teljes ellentétben, a hátamon hordtam haza, igen, próbáltam egy élhető, s viszonylag biztonságos világot itt összerakni. Az életnek megvannak a tárgyi feltételei. Lehet a bokorba is szarni, újságpapírból enni, gyalog járni. No internet, no telefon, no meleg, no kényelmes ágy, no, privacy, no music, no fucken nothing. So you are a caveman.

Nos, I am not. Olykor voltam az is, tudom, mi az… Mindenből a minimumot akartam, de úgy, hogy alapszinten mégis működjön, valamiféle egyensúlyban a ráfordítással. Hogy aztán valami „mással” lehessen foglalkozni…

Aztán jön valaki, s kijelenti, teljesen kiszakítva mindent ebből az összefüggésből, hogy én egy kis genya gyűjtögető idióta vagyok, aki öncélúan, - stb.

S most jön a lényeg, amit mondani szeretnék.

Azt próbáltam neki elmagyarázni, hogy utolsó, s végső elkeseredésemben kénytelen leszek a – már megint – szorgalmasan gyűjtögetett bizonyítékok alapján a törvény előtt igazolni, hogy mennyire alaptalan, s bizony már nem is normális az az évek óta felhalmozott „érv", amivel tönkre akarja tenni mindenünket. S hogy ne menjünk ebben bele, be tudom s fogom bizonyítani, hogy mennyire nélkülöz minden valóságos alapot, amit csinál. Próbáljunk meg beletörődni, ez van.

(megjegyezni kívánom, hogy szerencsétlen módon tanúja voltam ennek a fals logikának a szülei esetében is. Gondoljunk itt a MAMA dolgaira, aki „éhezett, nélkülözött, s fázott" az Éviéknél. Vagy a PAPÁRA, aki svájfolt, vörösdiplomás repülősgyerekként, szakállasan a vállamra borulva ezt zokogta: „tudod, kedves öcsém, azért, ha tudtam volna, most már mindent másképp csinálnék". Arra célozva, hogy miért nem faszolt a családnak többet, mikor még lehetett…

S hát, elég rendesen beleszarták mindenüket a ventilátorba.

Ez, ami itt van, lehet másnak egy szar. Nekem ezer és ezer szállal kötődik az életem egy-egy fontos pillanatához, igazságához, értelméhez. Hatvan valahányszor csináltam magamnak ideiglenes otthont, szerte a világban. Két év óta – életemben először! – egy nem ideiglenest, magamnak, totál ellenállásban. Nyolc nővel próbálkoztam, (ezek egy részét anya „nyírta ki"), őt magát is beleértve, hiába. Elég volt, elfáradtam, ebben legalább is. S van nekem más dolgom is. Ez nem csak praktikum, ez nem csak pénz, ez nem csak okoskodás. Ha egyszer lesz alkalmad megismerni, hogy is volt, magad is láthatod, ha nem, hát nem. Én mindent, szerintem megpróbáltam. S azért nem volt minden hiába. A kemence sem, a hajó se az akart lenni, a tér, az ég, a levegő, a csönd se az. Ez az enviroment, ez én vagyok. Nem tökéletes, de működik, ennyire futotta. Kiszedek egy láncszemet, s a vödör a mélybe hull. Velem együtt.

Ha valakinek nem ilyen integrált elvre van építve az élete, s él abban a ziláltságban, aminek őrület, betegség, s reménytelen gyökértelenség az eredője, nos, annak nem számít, adott esetben érthetetlen, s irritáló valakinek a „rendje".

De mára már nagyon-nagyon különvált a mi két világunk. Anyáé, meg az enyém. Sorry.

Ha ha…, tudnám, hogy a javasolt változtatástól jobb lesz, akkor talán. De félek, ugyan az lenne, csak már egy visszavonhatatlan tévedés, felmérhetetlen kuplerájában.

Ráadásul most kell mennem a bíróságra, s kikutyulnom valami egyensúlyt, megint csak én…, s ezzel még nincs is vége, de legalább van egy otthonom. „s otthon az, ahonnan az ember elindul".

Ez már így veszett.

Szept18. Siófokon a bíróságon elintézem, hogy ne büntessék meg a Jillt. Este leszúr, hangfelvétel

Szept. 19. Pesten válás ügyben, meg az Elenanál, költözés

Az a bizonyos hangfelvétel mikor a Jill a hp-vel beszél éjjel

Szept. 20 a Jill cirkuszol. Lelkizés az Elenával, a tihanyi mólon, székelykáposzta

Szept. 21, konvektor berakása, Találkozás az Jégnézővel, megegyezés, fasirt

MEGEGYEZÉS, Szept. 21 par dolgot szeretnek tisztázni Borisz levele

en nem bujtok fel senkit, es totálisan rosszul vagyok attól, hogy ölitek egymást!!

MEGJEGYZÉS a javítással kapcsolatban

(az alábbi kiemelt szöveget szándákosan nem javítottam ki VI

en nem mondtam, hogy nem szeretnem eladni a házat! azt mondtam, hogy amennyiben nem ez a szitu lenne, úgy nem tartanam lét szükségszerűnek, en ugyan nem akarok ott élni soha, de mint ingatlan nyilván többet er mint annak fele, harmada, vagy harmadának a felének a maradéka, de mivel ez a szitu van es ez egy teljes remallom

ezért az eladást tartom az egyetlen megoldásnak. minden egyes levelemben ezt írtam.

3. alapvetően azt látom, hogy apám azért nem akarja eladni a házát, minden mas indoklástól, magyarázkodástól függetlenül, mert akkora tartozást sikerült felhalmoznia az évek során, mely felemésztené az általa kert összeg nagy részét, így a hátramarad részből nem tudna magának olyan házát venni, amelyet szeretne. ezt enyhen szólva ellentmondásosnak latom, hisz a tartozások attól meg megmaradnak, es fennáll a komoly veszélyé, hogy előbb utóbb azok ot komoly bajba fogjak keverni, vagy a ház elvesztését fogjak okozni. azért az enyhen szólva idiotizmus lenne, de nem e?

. sem en, sem az Sandra nem vagyunk kíváncsiak mind kettőtök által nyomott egymás pszichológiai elemzésébe. nem szeretnénk sem az anyánkról sem az apunkról, sem a nagyszülőinkről [bazmeg!] egy kurva elemzést többet kapni. en eddig távol tartottam magam a személyeskedéstől es csupán tényekről beszeltem, az, hogy ennyit kell magyarázkodni nyilván bizonytalanságotok jele es azt, hogy ti nem hevertetek meg ki a szerelmetek elbaszódását es kamaszok módjára szart dobaltok egymásra enyhen szólva nevetségesnek es hanyigerkeltonek tartom.

5. azt gondolom rég megment mindkettőtök burája, hogy miért is azt ti nyilván jobban vágjatok, mindenkinek megvan a maga ördögé, mellyel sakkozik míg bír. elmúltatok hatvan evesek, egyikőtökét sem érdekelté túlzottan az egészségé, így túl fényes jövőt nem tudok jósolni, de!! ha ebbe a remallomban akarjatok lelni azt a keveset, ami maradt, hat tegyetek, sok sikert.

jó lenne kikerülni ebből a boxból

egyszerűen nem hiszem el, hogy még – minden magyarázat, érv után is ezzel kell foglalkoznom. Ugyanakkor több síkon zajlik ez a történet. S számomra van ennek egy eszmei síkja is, ilyen vagyok. A Tropic of Cancer-ben van egy (s persze több) zseniális rész, mikor az abszolút zseni Henry Miller nyakig a szarba arról ír, hogy

ÉBEREN, S ELEVENEN MEGÉLNI AZ ÉLETET, AZ SZINTE TÖBB, MINT ALKOTNI.

Az ember – végül is a faszba, - nem tartozik senkinek ezzel a kurva megírással! Az alkotással. Persze az egy Duplafasz, a „venni, hogy adj, ez minden" c. Dylan Thomas-i mondás örökre érvényes. De, ő is a Van Goghra hivatkozva ez úgy szól, hogy ez valami ontológiai kérdés, mármint, hogy az ember küldetése alapfokon az, hogy ne éljen itt hiába ezen a földön. Tegye ki magát, éljen meg dolgokat, dolgozza föl stb. innen nézve ez jó. Sokszor ez lehet önigazolás is, de miért ne? Minden azért történik, hogy az ember tanuljon. Az alkotásnak – legyen az írás, festés, komponálás, - van egy külső, meg egy benső haszna is. S befelé nézve már kevésbé fontos, hogy milyen. A lényeg a folyamatban van, ahol az ember valami emberit létrehoz, a „semmiből" ugye, ami aztán az ő megélése, megértése, kiteljesedése, az Ő. A többi az úgyis csak „moslékkotrás kutya tányérja alján". A világyetemben, - az ember számára - a legnagyobb dolog, az emberi képzelet, kreativitás, nem? Egyik oldalon tehát ez egy rémlátomás, de pokolra kell annak menni, aki dudás akar lenni. S persze van, aki anélkül is tudja, bár ez gyanús, viszont van, aki nem. Engem „olyan nagyon nem érdekel" tehát az írás. Ugyanakkor a Márquez mondta jól: Azért élek, hogy megírjam az életem". Nem azt mondta, hogy azért, hogy pénzt keressek, híres legyek, s hasonló faszközhelyek. Persze, nyilván jobb, ha többen tudják, s okolhatnak belőle, ez egy jó érv. de van, aki semmit sem ír, élete, mint egy gazé, s úgy is jó. Kikelt, megnőtt, elszáradt, fuck it. A lényeg: azzal, ami itt történt, történik jutottunk a teljes körig, vagy ciklusig. Tizenhat voltam, mikor „elhatároztam, hogy a Mindenki életét fogom élni, hogy az Akárkinek is tudjak írni, s hitelesen. Család, munka, tapasztalat, s nos, hát itt van. Mindig csodálkoztam, hogy a Pynchon honnan tud dolgokat. S hát persze, az meg nem csoda, hogy olyan kibaszott idegesítő, amit ír. De, van, aki még azt is szereti. Nos, erről ennyit. Lehet itt nyugodtan élni, s ehhez semmi más nem kell, mint nyugton maradni. Van, mikor napokig kis sem megyek innen. Nem minden nap volt, s van cirkusz. Anya nehezen érti meg, fogja föl, mert kicsi, mert, mert elkényeztetett, mert

beteg, mert nő, mert depis, mert alkoholista, mert önző, - s ez mind körkörösen összefügg, hogy meddig tart a játék, s hol kezdődik a valóság. S persze én is hibás vagyok ezért, mert megadtam, megengedtem neki ezt. Meg mert így esett, nem mindenről én tehetek, a rákjáról, a genetikájáról biztos nem. Lehet itt élni, S erről is írtam. Illetve nem tudom, tudsz e arról, hogy van, volt olyan beszélgetésünk, amikor ő nyomatta ezerrel, hogy mégiscsak itt kellene lenni, ez a legjobb hely, van itt minden stb. ez pár hete volt, itt ültünk kint a teraszon s föl van ez is véve. Mondtam neki, hogy én elfogadok mindent, végül is meg tudom tenni, van arra is elég érv, ami történt, amit csinál, s hagyjuk. Az a kérésem, hogy hagyjon békén. Ha már nem lett az én „író feleségem", s félegyháza óta hiába hordtam neki a könyveket tonnaszám, akkor legalább hagyjon békén. Ami egy elkeserítő dolog, miután fontos részletekre remek a memóriája, plusz van valami zseniális dramaturgiai érzéke. De hát itt van ez a leeking fukushima köztünk, s ezt érinteni sem lehet, mert rögtön hatalmasra nő a rádió sugárzás. Akkor hagyjuk. Jó néhányszor mondtam: ha arra ítélnének, hogy nem mehetek ki a kapun többé, cserébe, hogy nem kell többé azokat a geci munkákat végeznem, akkor deal! Nos, hát megcsináltam megamnak. Teán, s pirítóson el tudok itt lenni, s még ezzel az anya által kevert műdrámával is jobb itt lenni, mint bárhol, akárhol, valahol. Próbáld ez megjegyezni. Ez nem csak praktikus kérdés, ez több. Ez a hely, ez én vagyok. S hiába veri itt valaki magát, ettől ez nem változik. Az nekem egy hatalmas megzuhanás – már úgy ahogy túl vagyok rajta, hogy anya így eltérült – nők lapja, csirkék, pletyka, közhelyek. Amivel aztán el is hagyott, el is árult. Ez így kapcsolódik, pontról pontra. De hogy még erre ráadásnak azt is elveszítsem, amiért éltem, amit szeretek, az már túl nagy veszteség lenne. Nem vágyok kizuhanni a világűrbe, tényleg. Ráadásul, ahogy már többször utaltam is erre, abszolút nem gondolom, hogy itt nem jó, nem lehet, máshol jobb lenne. Sőt. Az a gyanúm, hogy pont ő lenne az, aki öt perc múlva fejre állna bármi mástól. Kinézne az ablakon, s kész. Ráadásul ott én se lennék. Meg más se. A pénz egy geci dolog, ezt tudom mondani. Sok embert meghülyített már, sok bajt okozott, s okoz a

mai napig. De, mint tudjuk, a megoldás máshol van. a megoldás az Alázatban van. „mert az alázat végtelen". Én felajáltam a segítségem. Felőlem azt csinál itt, amit akar, - az ő részében, a kertben. Most is egész nap kint van a szőlőben, senki nem zavarja. Engem nem érdekelnek, de rohadtul se a csirkék, se a macskák, se a kutyák. Fasz ki van. semmi sem érdekel. Én ellátom magam, megoldom a problémám. Szerintem anya ugyan azt csinálná, mint a Mama a pénzzel. Elbaszná. Széthülyítené magát. S akkor is rád, a húgodra, a húgára, meg rám maradna, csak még pökhendibb lenne. Rohadtul megbánná a dolgot, s halálra inná magát, s lenne miből… (még ha mindenki egyetértene is ebben a dologban, még akkor se biztos, hogy igazolni tudná magának ezt a dolgot. De ugye, ez nem így van…S akkor még nem beszéltünk a Rubicon átlépéséről. Itt hat-hétszáz négyzetméteren van szétszórva a cuccunk, ezer és ezer tárgy. S mit csinálunk vele, kidobjuk? Tényleg? Mert nem érdekel bennünket? Akkor miért lopkodja, mint egy hörcsög az összes szart, - lábtörlőket, rossz fazekakat, törött szemétlapátokat, kisöprűket, asztalos szerszámokat, apámfaszát. Szerintem ő sokkal inkább atached to this shit, mint én. Én is, ő is vesz egy három-négyszáz méteres házat, s beömlessztünk? Szerintem ez az egész egy gyermekded ábránd, egy vicc. Ennyire hülyék nem lehetünk. S majd, amikor kilépünk innen, valami bungalóba, fiszem-faszom lakóalkalmatosságba, akkor a köztünk lévő balhé eloszlik, mint a harmat? Vagy majd megy tovább, a képzelet minden irányába? Én, az én tapasztalatommal, semmire nem látok garanciát. Ha ehhez nem tud anya alkalmazkodni, akkor máshoz sem. máshoz, ahol idegen lesz minden. Majd egyszer, erre kíváncsi lennék, hogy Ti, hogy fogtok dolgokat kidobálni…, tényleg. Messziről minden könnyebb, persze, na de ezt végigcsinálni? Egy bizonytalan kimenetért? Szerinted akár nekem, akár anyának mi a bánatos faszra van még szükségünk, mire, amit pénzen lehet venni? Nyugalmat, persze. Ez nem Amerika, ahol elköltözik az ember akárhova. Itt nincsenek ilyen fasza akárholok. Itt ez a legjobb, innen csak szarabba lehet – ennyi kis pénzecskén menni. Túlságosan beleélte már mindenki magát ebben a Money dologba. Ez, ami itt van, akár milyen kupi is, de a

másik oldalon ezer meg ezer óra mikró és makró figyelem, tervezés, munka eredménye. Kis és nagy dolgok elképesztő szövevénye. Hány ilyen történet van. amikor elvitték a nagymamát a falusi házból, be a városba, s pár nap múlva meghalt. S akkor mi van? Van, aki tanul ebből, s bele sem fog. Nos, én ezek közé tartozom, s próbálom magamra is, meg a hozzátartozóimra is alkalmazni. Kötcsét mindig el lehet adni. De Kötcsét nem lehet a kínai bazárban találni, az biztos. S hiába hadováltok, én bőven el tudom képzelni – egyszer még itt fogtok élni! Szóval, azon kéne gondolkozni, hogy lehetne azt a pár gyakorlati dolgot megoldani, ami anyának kell. Fűtés, pl. Én biztos nem zavarom őt, eddig nem tettem, nem az a dolgom, csak védekezni se keljen ellene. Remélem ez elég volt ahhoz, hogy valahogy felnőjön. Apa

Szept. 2. Wagner és Verdi, Morál és az intellektus, S mindez hogyan függ a mi személyes helyzetünkkel össze.

Érdekes, mert csak néhány napja írtam ezzel kapcsolatban a fiamnak. Hogy mennyire kell vigyázni, milyen messzire megy el az ember. A Pound példáját hoztam föl neki, ami persze nem egy könnyű falat. S magam is küzdök ezzel, bár a fasizmus minden formáját mindvégig visszautasítottam, de még a machiavellizmust is. Sőt, a pragmatizmus kizárólagos felsőbbségét is. Itt van ez a Mérkkel féle győzelem, zseniális, de mikor baj van, akkor könnyű az utóbbi eladni. Hiába őrjöngtek a görögök, hiába mutatott fel középujjat az ellenzéki vezért, ez az öreg keletnémet mama győzött, akinek nincs gyereke. Ha a legtágabb körön, a történelmin, politikain kezdjük, számtalan példát találunk arra, hogy a címben említett témát illusztrálni tudjuk. Ez ellentmondás valószínű egyidős az emberiséggel. Káin és Ábel, Szókratész, Kolumbusz, Machiavelli, Beszélhetünk a gyarmatosítás és hittérítés furcsa összefüggéseiről, az imperializmust modernizáló trükkjeiről, a neokolonializmust demokratizáló erőszakoskodásáról. S érdemes megnevezni, s kicsit megvilágítani pár példát,

hogy ne veszítsük el a fonalat. Először is itt van az összes nagy hóditás, és hóditó, Kolumbusz, és Cortez, akiket aztán lefasiztáztak. Itt van az összes nagy hadvezér és diktátor, a Dzsingisz Khántól a Szadám Husszeinig, az egyik az új Babilont, a másik Zöld Afrikát akart, nagy naivan, s lazán fölkoncolták őket. Amire Asóka rájött, azt még Indiában is el-elfelejtik, le, egészen a felemelhetetlen s megválthatatlan szintig, ahol a nőalapú társadalomban nőket vasrúddal erőszakolnak meg. Itt van Perzsia, ez a későn újra-ocsúdó, Sufi civilizáció, aki az orosz, a kínai, az indiai, de még a pakisztáni – s na persze a zsidó atomenergia felhasználhatósággal addig tökölt, amig a végén majd porrá zúzzák. Úgyhogy térjünk vissza a mi érdeklődésünkhöz, az művészet, és irodalom vizeire. A Káin, akit a Baudelaire dicsőített, s a névnél maradva mindjárt meg is említhetjük magát a szimbolizmust, a Dög, c. verset, ami ugye a szörnyűt használva a szépségről beszél. Rousseau, aki az emberi együttérzésre hívta fel a figyelmet, s e nyomán az egyetemes emberi jogra, miközben elmebajosnak titulálták. Van Gogh-ra aki levágta fülét, s megfestette, azokkal a mélyvalóság látomásokkal együtt, a Lorca, akit mindent látó szerelembátorsága ellenére megöltek, de hogy ez se legyen elég, egy másik nagy spanyol Argentínából a sárba tiporta, ami azért elég meredek , a Pound, a legnagyobb költő, aki nagyon rossz viccet csinált magából, de hogy még közelebbi irodalmi vizekre evezzünk, a Kerouac, akinek kirakott lelkét alkoholba fullasztották ilyen mondatokkal, mármint hogy „ez nem írás, csak gépelés”. A Ginsberg, akit hihetetlen intelligenciája s irodalmi forradalmisága ellenére is lebuziztak, a Roth, aki hiába próbált egy gyönyörű Shakespeare színésznővel a totalitást, kuka turkálás lett a vége, a Mailer, aki vehemens intellektusát másra is próbálta használni, mint irodalomra, de abból meg az asszony leszúrása lett. Gondolhatunk a sok lemészárolt Gandhira, az elprófétásult Tolsztojra, aki a magasabb művészetet lecikizte, a Shakespeare-t, pl. a Márquezt, akit a Loosa a világ szeme láttára orrba vágott, mert elszeret tőle egy Mercedes nevű írófeleséget. De húzzunk csak egy másik kört is, egy tágabb, társadalmit. Furcsa, vagy egyáltalán nem véletlen, hogy – már megint – a németeknél vetődik

fel ez ellentmondás, ez az ősi. Lemaradnak, megerősödnek, feszegetnek. Ráadásul van valami mélyen lappangó sorshasonlóság a zsidókkal, ami lehet véletlen, lehet nem. S itt mindjárt szeretném megemlíteni, hogy az egész rasszizmus egy vicc. Egymillió, sokbillió „faj" van. minden ember egy faj. Minden nép, egy faj. Ebben az értelemben, a különbözőségben, amire mindjárt lehet mutogatni, hivatkozni, manipulálni. Ez minket nem érdekel. Az emberi civilizáció elképesztő diverzitása egyszerűen nevetségessé teszi még a téma felvetését is. Mindenki egyenlő, ezt is kimondták már. A Putyinka legutoljára. Még sokáig lehetne sorolni a példákat, de – idő hiányában – már megint, érkezzünk meg a Wagnerhez. A Richardhoz. Tudjuk mi a vád ellene, ezzel nem is kívánunk foglalkozni, remélve, hogy a fentiekben erre válaszoltunk. Viszont ott marad, hogy mennyire nehéz megérteni azt a hatalmas ívet, ami az emberi lét felmutatása jelent. Akik valami totalitásra törekszenek. Kevesebb is elég lehetne, ezt a maximalizmust nem lehet elviselni. Kellemetlen. Még a nagyon vállalkozó zsidókat is kiakasztja, Izraelben nem játszhatják. Furcsa, miért nem lehet egyszer már munkamegosztásban gondolkodni. Senki sem képes mindenre. Az egységes világmagyarázattal az Einstein sem tudott megbirkózni. De talán nem kéne már lecikizni azokat, akik hősiesen, s iszonyú erőfeszítéssel – értünk – oly messzire mentek. Át kéne értelmezni, s modernizálni a Jóról és a Rosszról alkotott fogalmainkat.

Szept. 2-25. Titkos telefon a Jilltől, internet kihúzás, csirkekiengedés.

Még azzal a gondolattal feküdtem le, (2-e, szerda,) hogy netán mégis maradunk, legfeljebb kemény, azaz ellenséges körülmények között. Erre valójában a Borisz utolsó aljas leveléből következtettem, ami a legocsmányabb személyes sértések mellett némi információt is tartalmazott. Nevezetesen, hogy nekem nem engedi meg a fagyűjtés, mert azt „majd más fogja megtenni". A más, meg csak a Jill lehet. Tehát ez a maradást jelenti. S persze az is felmerült, hogy a maradást, de meddig. Ami azóta történt, pedig a végleges kenyértörésre utal. Ha harc, legyen harc. S nyilvánvalóan valamit terveznek. Fogalmam sincs mit, de igazándiból nem is számít.

Végigondoltam, hogy milyen lehetőségeim vannak, fűtésre, megélhetésre, itt létre. Valamennyi fát tudok kivágni, hiszen a mi részünkön is vannak. ezenkívül itt van a kb. négy köbméter, lehet több nemes fa, tölgy kőris, dió, cseresznye, ha más nincs, akkor el lehet adni, cserélni, vagy egyszerűen eltüzelni. Mondanom se kell, hogy az meg milyen újabb rémtörténettel, genyózással, huzavonával járhat.

Amit annyira gyűlölők, s amivel szemlátomást, s főleg a Jillnek semmi problémája nincs, sőt, szemlátomást élvezi. Itt mindjárt meg kívánom jegyezni, hogy lehet így is ez lesz a vége, nem lehet elkerülni.

Ahova ez kicsúcsosodik, ami a lényeg, hogy – s ezt is kifejtettem a gyerekeknek, - az a kicsi érv, miszerint én mindenáron meg akartam ezt tartani a gyerekeknek, elszállt.

Közben, persze az is kiderült, hogy jó az én más soha nem leszek. Mindegy, mit csinálok. Az a remény, hogy majd a Jill, én, vagy mindkettőnk után összejön a család, egy illúzió marad, különösen így, hogy nem adunk a megvalósulásának egy esélyt.

Különös csönd van itt, pedig valószínű a Jill itthon van, be szokta zárni a kiskutyát, meg a csirkéket is. Valószínű éjjel sokáig ivott, s most másnaposan alszik. Tizenegy óra. Máskor már hajnalban itt tüsténkedik az alakom alatt. Most beszéltem az Elenával, mi a véleménye arról, hogy nem lehet átverés az eladásnál. Igyekezett megnyugtatni, hogy nem, minden attól függ, hogy írjuk meg a szerződést, s kinek a bankszámlájára lesz a pénz átutalva. Ennyi. Én nem vagyok ebben olyan biztos, de lehet. Mit tudok csinálni. Ahogy ezzel már foglalkoztam is, a pénz is ad valami lehetősége, nekem is. Pl. meg tudom védeni magam, na meg az öregségemre is jutna. Orvosra stb. mert egy biztos, örökké nem fogunk élni, ja. S egyáltalán nincs rá garancia, hogy csak úgy, pik-pakk-pukk felbukik az ember…

Tehát elképzelve, hogy majd milyen jó lesz nekem itt, ez is ugrott. Az Sandra mondásának megfelelően, „egyszer eljön a te idős is apa.” Nem derült ki pontosan mire gondolt, én erre. Hogy ha csak egy kis ideig is, én is élhetnék itt ebben a házban nyugodtan, békében. De Borisz viselkedéséből nem ez derült ki. S ha neki – mert úgy döntött, -

nem fontos, akkor arra lehet számítani, hogy ez a történet a gusztustalanságban folytatódik. Ez a gyerek az anyja pszichéjét örökölte, fordított ember. Az, ami végső soron tönkre tette a házasságunkat, örökre megfertőz mindent. Nem lehetne, mert én lennék a hibás mindenért. S nem tudja, soha nem tudta elviselni, hogy nekem legyen igazam. Igazi kisebbrendűségi komplexus, tiszta, mert még az anyja nyilvánvaló kötődése sincs. Ráadásul mindent meg tud támogatni logikával, férfi racionalitással. Ez végestelen végig ki is jön, meg is mutatkozik, mindenben, amit csinál, ír, és mond.

Én változatlanul azt gondolom, hogy én teszek jót velük. De most már ez se így lesz. Az lesz, hogy én aljas módon ellenálltam, de ők belekényszerítettek. Mert amúgy alkalmatlan, idióta, pipogya, s elmebeteg vagyok.

Még a gyerekeinek sem fogja elárulni, hogy vagyok". Meg hogy hiába is próbálkozom, hogy igazoljam s tisztára mossam magam, az írással persze, mert az egy nagy szar, s nem csak mást, de a családot sem érdekli. S ő, majd gondoskodik róla, ez így is legyen. S nyilvánvalóan nem érti, hogy azért ez nem teljesen

Úgy van. nem God. Ő sem az.

Ha már semmit nem csinálok, én akkor is megtettem a magamét, ez a dolog itt van, s remélem még lesz annyi erőm, időm, hogy valahogy az utókornak ezt hátrahagyam. De, ezzel a pénz dologgal, talán még tényleg lehetőséget kapok, hogy ebből irodalom legyen.

S aztán itt van a hp, az i, meg még pár dolog.

De még az is könnyen lehetséges, ha másképp nem elvben, hogy ezzel az eladással egyszer nyílik majd valahol egy ablak, valami jóra, pozitívra.

Itt van az a „nem voltam elég jó". De itt van az összer többi körülmény is, a Jill betegsége, pl., ha valaki hülye, s ezek tényezők nem érdeklik, akkor hülye. Ha meg nem, akkor meg fogja érteni, hogy tényleg jó voltam, extraordinary. Amúgy nem vágyom én erre, semmire se jó ez, de ha már tényleg ezt csináltam, ennyi jár.

Előszedtem, megtisztítottam a konvektort, visszaléptettem a helyére, kész a bekötésre, ma kéne a Ferinek jönni, de lemondom, elha-

lasztom. Nem csökkenti a ház értékét, az biztos.

S akkor még mindig semmi sem biztos, mert hol a vevő? Netán, vissza az Alföldre? elmenjek? Körülnézzek? illene a legacymba, nem? hm. Lehet az egész emiatt volt?

Erre is ki kéne térni…

Mert ha kicsit kitekintünk innen, ebből a gyarló emberi szarságból, ki tudja mit tartogat a Jóisten. Lehet el sem tudjuk adni, tehát maradunk? S nem én miattam. Na, ez érdekes. Mindenesetre semmit nem rontunk azzal, ha bugyuta, gyarló módon mi is részt veszünk ebben a teremtésben. Jó lett volna megnézni az interneten, mi újság arrafelé? Vagy ez is mindegy? Pénzem alig van, viszont van egy matricám, s tele a tankom. Elvileg meg tudom tenni. félek itt hagyni dolgokat, hm.

Kíméletlen egyszerűsítések, veszteség nélkül? Tihany után a pia, a nő, a tanya is elment, - mi marad?

S hát internetem sincs, kihúzta ez a nő. Tévém már régóta, valójában soha nem is volt. rádió? az is halványul.

S hát felmerül nem e bugyuta és szerencsétlen kompromisszumok ezek, de azt hiszem nem.

Nos, ott van a hangfelvétel. Teljes extázisban indultam el, s a végén semmi se lett belőle. Mint a többi kirándulásból sem. s eszembe jut, ó, igen, az a tízezer hely, alkalom, mikor álltam ház, utca, környék, város, táj, megannyi emberi környezet előtt, s próbáltam elképzelni, átélni milyen lenne itt lakni. s valójában sorba pipáltam ki őket. S hát mondanom se kell, ez mind a külső és a benső összefonódása, integrálása egy mélyebb megértésbe, ami egyszerre egyetemes, s mindig én állok a végén, mi az, ami nekem jó. S minden alkalommal újra alkotva a dolgot, önmagam. Minden alkalom egy furcsa újjászületés, átalakulás, valami mássá.

S voltam már az Alföldön, ó, már hányszor. S a Rónaság értéke semmit nem változott, az most is ugyan olyan zseniális. Pont úgy, mint a tenger, a sivatag, az erdő. Csak az ember változik, én biztos, s legfőképp a korom. Egyre inkább figyelemben kell vennem a testem, a fizikumom, a teherbírásom, a mentálist is. Na meg az időm, mire

van időm. Így aztán egyre inkább egyfajta pragmatizmus kezd eluralkodni, ami ugye egy alapvető ellentmondás. A történetnek nem erről kellene szólni, s persze nem is így van. az egész nem az.

Mert ugye a spiritualitásnak kellene fölülírni mindent, s a testet alárendelni. Törökülésben ülni, s ha kell kövér Nushrat módjára zenélni. Vagy soványan meditálni, akár a Gangesz, akár akármi partján, s semmi mással nem törődni. Beleértve a testet is. Legalább is a hagyományos értelemben.

Érdekes, mert végül is én nem meditálok. De közben, azt hiszem, megteszem, valahogy máshogy az ugyan oda - remélem ugyan oda – vezető lépéseke. Tehát folyamatosan változom. S ó, hány ember szörnyülködött már el ezen, ill. állt teljesen értetlenül vele szemben.

Nos, az út valahogy így ment:

Egy két órával dél után indultam, elég későn. Fogalmam se volt hol fogok kijukadni. Valahol az Alföldön, ezt az egyet tudtam. Akartam egy közvetlen benyomást, a dolog realitását, a dolog hangulatát.

Hova, ha már költözni kell?

Ugye eredetileg én mindig tanyát akartam, Alföldit. S most, hogy kiderült, hogy az ég világon semmi értelme sincs ehhez a Kötcséhez ragaszkodni, ez egyszerre jelentett végtelen szomorúságot, s végtelen szabadságot. Tehát visszamehetek az eredeti elképzeléshez, vagy elindulhatok világgá. Zseniális, nem? N

Egy doki véleménye

> Ott, a legjózanabb s legkegyetlenebb dolgot az öreg ügyeletes doki mondta ki: „asszonyom, a társdalomnak nincs erre kapacitása, ilyen helyzetet, csak a család tud megoldani”.
> Szóval, ez érthető, de hol van itt a család?
>
> Végső soron, anya itt lett hagyva - rám!
>
> Lassan napfényre kerülnek itt dolgok, amiket persze lehetett sejteni, meg amiről fogalmam se volt. Nekem több ezer

menetem volt anyával, s én úgy látom, végestelen végig megpróbáltam őt „megmenteni”
S hát kiderült, hogy bizony lefeküdt a Lénárt barátommal, itt van a Wes féle történet, a Friewalddal való gyalázatos levelezése, az Iványék szégyenletes pálfordulása, Összepaktálása ezzel a sok hülye picsával, akivel a sors fintoraként összehozott a sors, megoldást keresve. a gyerekkori barátaim árulásai, akikhez valójában semmi köze…

Miközben persze valami progreszt is próbáltam, kiemelkedni a szegénysorból. Azt gondoltam, hogy akkor minden megoldódik. Igyekeztem, s próbálva az intelligens úton maradni, s mindent figyelembe véve húzni ezt a szekeret. Sajnos? két dologgal nem számoltam, valaki depressziójának s a rák pusztító hatásának rettenetes kombinációjával. Minden követ fölforgattam, de még nem találtam olyan wisdomot, ami erre választ, s megoldást tudott volna adni.

Az operációja utáni első reggel, mikor a wilmingtoni rákkórházban az indiai doki bejött hozzá vizitre, s elképesztő durvasággal elküldte a pokolba, csak döbbenten álltam. Az alkatának olyan döbbenetes labirintusába láttam bele, amiről már volt némi sejtelmem, de ez valami súlyos árnyékot vetett a jövőnkre. Az az ember az életét mentette meg!

Még picik, te három, az Sandra meg egy éves volt, amikor Zamárdiban kétszer is öngyilkos próbált lenni. Már volt lakásunk, be volt rendezve, már jól kerestünk a diszkóval, de ő még is ide jutott. Szerencsére időben sikerült mentőt hívnom, s megmentették.

Van itt valami furcsa elhallgatása a dolgoknak, pedig mindig e könyörögtem, hogy beszéljük meg. Nem tegyük irreális síkra át a problémákat. S hát végig ez történt. Mára lassan kiderült, hogy bizony itt kemény dolgok voltak. Egyrészt abban, amit ti elszenvedtetek, másrészt, ami mindenféle áttételen keresztül kiderült. S persze lehet látni az „indokokat, a sajátos női logikát, amit mindegyikünk látott, de nem tudott vele mit kezdeni. S lassan ez a lefele menő spirál elkezdett mindent magával húzni. Bennünket is. 2005-ben, mikor évek kemény munkája után a legjobban kerestem Amerikában, - egy realestates és egy építésszel együtt dolgozva, anya könyörgésének engedve hazaköltöztem. Azt mondtam nekik, hogy a „feleségem rákos, s nem szeretnék arra hazajönni, hogy halott. „a dream, avagy a képzeletvilág, amiben a távházasságunk alatt éltünk, a kilenc hónap őrjöngés alatt szertefoszlott, s ez abba torkollott, hogy miután anya a papa halála után örökölt egy kis pénzt, ő veletek együtt itt hagyta a családi házat, s azóta egyfolytában azon mesterkedik, hogy ellenem hangoljon benneteket. Senki nem kíváncsi az én oldalamra…Akkor, teljes sokkban próbáltam valakit találni, mert elviselhetetlennek éreztem az egyedüllétet, s hogy mindazért amiért dolgoztam, felesleges, s értelmetlen volt. anyával egyetértésben, megpróbáltam valakit találni, akivel lehetségessé válna megváltani az ő részét. Bár ezzel senki az én oldalamon nem értett egyet, átengedtem neki, nektek az egész házat, s egy látszólag erre megfelelő nővel visszamentem Amerikába, hogy összekapáljam a hatmillió forintot, amit kért. Iszonyú kálváriákon mentem keresztül, a nőről kiderült, hogy egy rafinált ribanc, csak az élete trágyájából próbál dobbantani, rajtam keresztül, Amerikába, ahol most is a zavarosban halászik, és nyomorog. s mikor az őrületes hajtásban agyvérzést kapva elveszítettem a munkám, kihasználta az amerikai törvény hézagjait, börtönbe

juttatott. Saját hajamnál fogva sikerült kihúznom magam, tényleg a halál torkából, elintéztem a rokkantnyugdíjam, s hazatántorogtam. Hogy na jó, akkor most leteszem a seggem, s nekifogok, amiért tizenhat éves korom óta élek, az írásnak. S persze van miről…

A kellően dokumentált, s hozzáférhető kórházi dokumentumok szerint ugyan a homloklebenyemmel nem történt semmi, de az egész holisztikus agyműködésem összeomlott.
Több oldalas leírása van pontosan mi történt s mi keletkezett, egy igencsak hosszú lista. De utána is lehet nézni. Valójában kímélő gondoskodásra lenne szükségem, amit senkitől sem kapok, sőt az ellenkezőjét…
S kissé furcsa, hogy a híresen széplelkű gyermekeim többet törődnek egy kivert kutyával, mint az apjukkal.
Mert?

A legkisebb stressz hatására azt se tudom fiú vagyok vagy lány, hányadika van, s hogy h ívnak. Totálisan összekeveredik minden bennem, bár a folyamatos cirkuszok ellenére is sikerült újraépíteni a mentális világom.
Mielőtt visszamentem, anya keresetére elváltunk, s azóta szinte napi rendszerességgel ő az összes atrocitást elköveti ellenem, ami csak mióta emberek basztatják egymást, létezik.

Ellopta az autót, lehetetlenné téve, hogy dolgozzak itthon – ez is szerepet játszott a visszamenésben. Ellopta a hajót, eladta a szalagfűrészt, s még rengeteg más szerszámot.
Zárt kaput találtam, s rendőrökkel kellett igazolnom, hogy itt lakom, mert ő közölte, hogy „ez az ember nem itt lakik.
A mai napig szoros barátságban, s meghatalmazásokkal

alátámasztott szövetségben áll azzal a szajhával, aki majdnem megölt. S a végtelenségig sorolhatnám…, de inkább a lényeget próbálom mondani. Félreteszem, „megértem” ezeket.

valóban, nekem is sokszor helyesnek tűnt, hogy a megoldás a ház szétrancsirozásában van. bele is mentem, s további kálváriákat vállaltam ezért, s mióta két év óta hazajöttem, számtalan helyzetbe mentem bele, ami súlyosan veszélyeztette az életem, szó szerint. Megpróbáltam elképzelni, átélni, fölfogni, az milyen, meg tudom e csinálni. Sajnos, amit találtam, csak mind képtelenségnek bizonyult. Legutóbb megoldást, lakást keresve a jeges rémület rántotta össze a hátam, s szó szerint le kellett a földre feküdnöm, kis híján elájultam. Nekem Kötcse az egy piramis, minden mindennel összefügg, s ha kihúzunk egy téglát, az egész összedől. Tudok még erről sok részletet mondani. De bízom a rendkívüli intelligenciádban, ezt most nem teszem.
Hatvan öt helyen laktam életemben, ötször költöztem két kontinens között, senkiről nem tudok, aki bármi hasonlót tett volna életében. Soha, semmitől nem féltem, nem riadtam vissza, nem sajnáltam magam. De ez megváltozott, nyilván a korom, a handicaped-om, na meg a legutóbb elszenvedett benső sérülések miatt. Elképzeleghetőnek tartom, hogy egy másik úton, előbb, ez a teljes struktúraváltás lehetséges lett volna, bármilyen komikus, vagy tragikus vége is lett volna. De ezzel a módszerrel, anya és szövetségesei követnek, ez a dolog itt leketyegett. Valójában szerencsésnek is mondható, belemenvén azokba a lepra helyzetekbe, sikerült megértenem, mi történt volna velem, ha előbb megteszem. Mikor belegondoltam a költözésbe, a fika, seconhand tetűlétekbe, amiből egész életemben kemény munkával, másztam és másztam, minden magasabb

rendűt feláldoztam, nos, végképp nem ismertem magamra.

De ez is mind mindegy! nem e múlott.
Valójában a dolog – még mindig ott bukott meg,

hogy egyszerűen fizikailag nem tudom megcsinálni.

Nem vagyok öngyilkos típus, s az, amit életemben számtalanszor meg tudtam tenni, hogy percek és órák alatt újrakezdtem mindent, már nem megy. Megsérült a hardwareom, s az egész software cérnaszálon lóg.

vannak dolgok, amik nem vezethetők vissza, s érhetők meg egy okból, - annál több van.

Az az állítás, hogy anya beteg, s majd én – mint eddig ezt meg tudom tenni, én vagyok a fasza gyerek, már nem igaz. Én is beteg vagyok. S oké, lenne pénz, de az mire lenne jó, hogy ha a fater is magatehetetlenül döglik valahol? Miért lenne jobb, ha én is a nyűgötökké válok?
S akkor még az se biztos, hogy anyának is ez a legjobb megoldás.

Szerintem, még mindig, itt van a legjobb helye. Az ő habosra turbózott virtuális sérelemvilága elvileg áthelyezhető egy másik csöbörbe, de semmilyen garancia nincs rá, hogy akkor jobb lesz.
Így aztán ezért nem lehet szétbarmolni mindenki másét, s aprópénzre váltani mindent. Mit csináljak, üljek be egy híd alá egy marék mogyoróval? Hagyjam itt a diófára néző ablakom, a klimatizált alvóbarlangom? A kemencém, az egem, minden álmom manifesztációit? Normális ilyent kérni?

De amúgy is, folytatva egy nagyobb körön:
örülök, hogy nem pénzről van szó. Örülök, hogy ezt mondtad, mert ez tényleg nagyon kétségbeejtő lenne. Szóval, nem gondolom, hogy ha létezik számotokra megoldás, akkor egy beteg, zavarodott embernek kellene meghatározni egy család sorsát. Még akkor sem, ha hozzátartozónk. Elképesztő az empátiád, s igazán boldoggá tesz valahol, hogy mennyi együttérzésre vagy képes. De ez egy csapda is lehet, bele vagy húzva valami képtelenségbe. Persze, először az embernek bele kell élnie magát, de hány példa van rossz döntésekre. Az összes diktátora a világnak ebben bukik bele, nem sorolom őket. Pedig egyáltalán nem voltak minden szempontból hülyék, nem? Én egész életemben semmi mással nem foglalkoztam annyit, hogy mi a jó környezet, mi a jó ház, hol érdemes élni, mitől kerek az élet. Nyilván ebben szerepet játszik az a számtalan inprint, amit átéltem. Fizikai, alkati, szellemi összetevők, tapasztalatok. Nekem, ez a világon a legjobb hely, az elsőtől az utolsó atomjáig így látom, „tudom". Ti még sokáig fogtok élni, tovább, mint mi. S hihetetlen változásokra képes az ember. A belátás, a meggyőződés, az ember változik. S oké, a dolgok majd arra mennek, hogy ez mégsem kell majd nektek, de Kötcsét mindig el lehet adni! *Site to behold!*
Akkor majd eldöntitek, végig mentek ezen a Hurrikán sújtotta tájon, padlástól a pincéig, eldöntitek, mivel mi legyen, akár itt, s személyesen, akár távirányítással. De még egyszer mondom, kellő bátorságomnak, fantáziámnak, akárminek köszönhetően én elvileg benne vagyok mindenben, a lélek a lényeg, persze, pontosabban a spirit, még mindig kitartok, s büszke vagyok az idealizmusomra, ezt senki, s semmi nem tudja elvenni tőlem, mély gyökerei

vannak. viszont ez önmagában már nem tesz képessé erre a döntésre. Így együtt, a fizikai-mentális, szellemi s egészségügyi állapotom az, ami maradásra késztet.
S ezt még mindig önzetlenül mondom, magyarázom. Mert valójában lehetnék önző is, s mondhatnám azt, ami legbelül van. az a fajta Része Hajó lettem, aki szarik a kisfiú csöndes kis tavacskáján ringatódzó, nyálas papír hajócskára, s mondhatnám, hogy nekem se kell már semmi, „s nem állom már a mord hidak nehéz szemét" sem. Szóval, nem ezért, hanem mindennek, amit fentebb elmondtam másodlagos járulékában, viszont „azért akarok élni, hogy megírjam az életem", ahogy a Márquez ezt emberhez méltóan mondta. Van, akinek ez nem számít, van, akinek igen, ne keverjük a kettőt össze. A harang mindenkiért szól, nem? S hogy valahogy, mégiscsak, mindennek ellenére, s mindennel együtt, legyen értelme az ittlétemnek.
S hogy hogyan tovább?
Bele kell törődni, hogy ez van. anyának itt van a legjobb helye.

Ez biztos. Ez a hely, az a ház nem a legrosszabb a lehetséges világok közül.
én egyébként minden kompromisszumba belementem. Hordtam, ahova kellett, orvoshoz, bevásárolni, cukrászdába, balcsira. Elfogadtam a csirkeelmebaját, itt szarnak, üvöltenek. Mindenkit elüldözött, úgy élek itt, mint egy remete. A valóságban egy „királynői lakosztálya van egy édenkertben. Ami ugyan egy kupleráj most, kétszáz négyzetméteren…, ezt ő csinálja, de mégiscsak az ő privát kuplerája…

Ezt nem cseréljük föl képzelgéssel, fantazmagóriákkal.
S nem ugrunk le a Boszporusz hidjáról, azt képzelve, madarak vagyunk.

Én nem, se ő, az én hozzájárulásommal.

Apa

Levél egy spanyol raszta lánynak

Re: why we met on Balatonöszöd On 23 Aug 2013, at 18:9, Jack wrote:

hi, I am Jack, you may remember me...
I think about you, since we met, the kind of spirit, and understanding about spiritual things, in split seconds. Kind of, Yeats-dream haunting me since then, a girl I been looking for. You may be busy, but do you know someone?
I was talking about India, my forever Dreamland, "The Empire of the Spirit". However, I think I have something similar here, in my nearby village, where we met, a kind of tranquility and peace. I was trying to invite you, unsuccessfully and now I try again. If you wish to come this way, you could enjoy my hospitality. And of course, until we could talk.
Thank you so much, you very kind.
I wish you well
Jack
Rosita válasza
Hey Jack, nice to hear from you! Unfortunately, we are far away now from Balaton Lake! We are now back in Spain Ozora was our last festival! We returned after the festival for one night and we enjoyed a lot it was much quieter and tranquil but we wanted to get home so we went to Venice and now we are back in Barcelona. There are plenty of people like me in the world but you just have to find them... They are in India so I guess you have to hop on a plain and go to India. I would have liked to off seen your home, maybe next year. Until then enjoy and if we go to India, we could tell you and you could come with... but you are big enough to believe and trust in yourself to go and explore this world it is full of amazing and

inspiring people and things, that will cross your path! Remember everything happens for a reason.

So here's a web site where you can book cheap flights on line to India it's called www.momondo.com!!! If you are tempted :)

Take care Jack

Thank you for being so inviting :)
all the best Rosita and Martixx

bl végszó ne próbáljak fűteni! A Borisz levele 2013

megjegyzés: több mint a felénél a helyesírása sincs kijavítva

AZ ALÁBBI LEVELET ELKEZDTEM, DE AZTÁN MÉGSEM Javítottam KI, MERT EGYSZERŰEN FELFORDULT TŐLE MEG A GYOMROM. ENNÉL ALJASABB, SZERMETEBB LEVELET VAGY ÍRÁST MÉG NEM LÁTTAM. AZT HISZEM A DOLOG ÖNMAGÁÉRT BESZÉL.
AZÓTA MÉG VOLT ILYEN. KÖZBEN EZZEL ITTT NEM TÖRŐDVE MÉG MEG IS BOCSÁTOTTAM VOLNA, BÁR SOHA MÉGCSAK ELNÉZÉST SEM KÉRT. SZÓVAL, „NEM TUDJA" MIT CSINÁL.
MINDAZOK, AKIK ISMERNEK BENNÜNKET, TUDJÁK, HOGY EBBŐL EGY SZÓ SEM IGAZ, DE EZ MÁR MINDEGY. SAJNOS ELVEZTETTEM A FIAM. AZ A TÖBB EZER LEVÉL, Tanítás, NEVELÉS, ISKOLÁZTATÁS SEMMIT SEM ÉRT. ITT VALAMI MÁS PROBLÉMA VAN, AMIVEL A TESTVÉRE IS EGYETÉRT.

Nos, itt van a levél:

hat, hogy is mondjam.
először is: rothadó fával es es száraz ágakkal nem lehet túl jól tüzelni, hisz vagy nem égnek, vagy ha igenis, elég szarul. a gondolatot önmagában nevetségesnek es hazugnak érzem.

aztán: ha jól tudom, rendelkezel egy amerikai nyugdíjjal, melyből csak megengedheted magadnak, hogy valahogyan fűtsél. vásárolható fa, továbbá a gaz is be van kötve lakrészedben, állításod szerint megoldható a Kötcsén éles. vagy most az mi erdőnk faira is szükség lenne hozza? folytatva: nyilván elfelejtetted azt az előző leveledben levő gondolatfoszlányt, hogy csak par dolgot kell megoldani gyermekded anyának, ki talán felnő most mar, hogy így megmutattad neki mi is a valós élet, mint például a fűtése, par százezer forintos büntetései kifizettesse, meg meg tan valami kis sitten leülni egy keveset végkivezetésével, es mental betegségével. mi az Sandrával köszönhetően csodálatos neveltetésünknek melynek karmestere voltál, befejezetlen tanulmányainknak, nulla végzetségeinknek, kilátástalan helyzeteinknek, nem igen tudjuk megoldani e helyzetet oly könnyeden, így ha bárki fog e télen a mi erdőnkből fűteni az nyilvánvalóan nem te leszel. Továbbá: nem fogok lealacsonyodni arra az abszolút alpári szintre melyet oly jó példamutatással tanítottál egész életemben es teljesen elégedni magamban minden érzelmet melyet irántad es a jelenlegire kialakult helyzettel kapcsolatban érzek, de azért egy kis rövid megjegyzést tennék, 'en értem eletet feláldozott apám'! ami valahogy így szol: ebben a családban 3 ember volt! rajtad kívül. nemcsak hogy annak a három embernek az eletet totálisan tönkretetted a harmincvalahány éve folytatott eszméletlenül önző csak önmagaddal elfoglalt életformáddal es gondolkodósoddal, melyben meggyőződésed hogy te vagy maga az Ur isten kihez visszanyitva nem csak hogy a feleséged, vagy saját génjeidet orrokolt gyerekeid is csak kis téged imádni teremtett felnőni képtelen, szerencsétlen lények, kik mikor erre képtelenek akkor félretaszítandóak, elfelejthetőek, sót keresik, könyörgésük füledet sem érik de! meg azt is képes voltál nagy zseniálisan összerakni hogy az egész kibaszott világ ellened van, es senki nem ért meg téged, így a biológiát es a termesz etet nagy magasról leszarva most azzal ámítod magad hogy egy nagy mű megalkotásával életed történetének agyad torz kepeiből es összezavarodott emlékeidből es szófosásos nagy írok szintjét meg sem közelítő számítógépeden szereplő végeérhetetlen szöveghalmazokból

valahogyan ossz rakva, elmesélve, majd mindenkinek megmondod a nagy igazságot, azzal ámítva magad, hogy ez bar kit is érdekel majd vagy hogy ezzel bármit is jóvá tehetsz, vagy esetleg önmagadnak es/vagy a világnak megindokolhatsz.
van erre számtalan pszichiátriai diagnózis, de értelmetlen tovább pedzegetni, hisz egy isten-komplexussal rendelkező ember bizonyítottan soha nem ismeri el, vagy gondol bele egy pillanatra is hogyha valami kis senkiházi birka őt esetleg kritizálni pro bálja. nem fogod rendesen végig gondolni a fenti mondatokat sem, ahogyan egyetlen korábbi levelemben szereplő gondolatomat, kérdésemet, kérésemet sem vetted a legkevésbé sem komolyan. sosem érdekelt feleségeiddel vagy a gyerekeiddel mi lesz. mind csak a te fényesítésedhez szolgáló eszközök voltunk. te hibát soha nem követtél el, te mindig csak ránk gondoltál, nekünk akartál jót. es erről feljegyzéseid es felvet eleid is vannak.es ahogyan egyszer minden buddhizmusomat, megbocsájtásomat megpróbálva bedobni, mint azt az utóbbi hetekben is próbáltam, a Duna parton elkezdtem neked mondani, ennek nyilván megvannak az okai. sok kisfiút nem szeretett az anya, nem becézgette, nem simogatta elege a fejet, es lett et tol akar nagyon jó génállománnyal is születve, vagy kiváló képességekkel megáldott emberből önimádó, önsajnáló, öntörvényű phichopata génállománnyal, de tudod mit, ma mar nem érdekel, hogy miért is. csak azt látom, hogy ez vagy, ez van. itten ugyan volt egy lehetőség arra,[hogy ha nem is teljesen, mert az sajnos apám mar réges régen lehetetlen, túl melyek a sebek, személyiségtorzulások, rémalmok melyeket okoztál, így talán életünk végéig sem javítjuk ki húgommal [ki mellesleg eszméletlen nagy szarban van, totálisan egyedül, es soha életében nem kivan veled mar most többet beszelni, es soha nem fog tudni megbocsájtani], aztán anyámról nem is beszelve, ki nyilvánvalóan erőfeszítéseidnek következményeként nehezen kikerülhető szörnyű halálra ítéltetett ominózus balatoni hajon elkövetett életre szóló döntése miatt, de legalább annyira Amennyire a fennálló rémállom helyzetben lehetséges] hogy javíts kicsit azon a katasztrófa sulytotta tajon melyen

végig száguldtál harminc x eve, es a ház eladásába való beleegyezéseddel valami kicsike elitséget nyújtsál azért a sok évért melyet nem te, hanem mi feláldoztunk miattad, es egy kicsit kevésbe rémállommá tedd életünk. hogy a fiatalabb fákat en is szóvá tegyem.

dehat nyilvan: te: NEM. tovabbra sem erdekel senki es semmi mas mint jomagad. es mindezt persze meg is tudod magyarazni. monomaniad es agyi-szofosasod megallithatatlan.magadat tetted tonkre mindig is, es fogod tenni mig a vert meg szallitja rozoga elhizott tested es jeges szived, igenis regesreg megment elmehaborodott agyadba, csak sajnos ezt a soha nem volt csaladot is lehuznad szivedszerint magaddal a wc-n.ezert:mi az Sandrával kiszalltunk. felejtss el. szamunkra nem letezzel tobbe. anyankat nem tudjuk megmenteni, raszantunk mindketten 20 evet eletunkbol, bele is hulyultunk, de mara mindketten belattuk, hogy lehetetlen.egyszer meselt szegeny anyam nekem egy tortenetet egy bizonyos sasfiokarol, ki anya kerdesere azt felelte, "nem sajnos anyam, nekem mar a sajat fiokaimmal kell foglalkoznom majd". hat így van.
es ahogyan azt egyszer mar megígértem, ezek utan, tenyleg, ha lesznek unokaid, nevedet sem fogjak megismerni.
ez volt a visszafogott! gyuloletem es velemenyem roviditett kifejezodese.es zaraskent:
felszolitalak, hogy az erdonkhoz es benne halott vagy elo dolgokhoz ne erjel, mert feljelentelek! ..

"sins of my father". ez is egy tom waits szam. de úgysem érted.

Az én el nem küldött válaszom

szép, számítottam rá, oké, vettem, itt van ez is, csatolni lehet az előző ilyen leveledhez, tárgyi bizonyítékként lesz min csemegézni a szakértőknek...rövid leszek. s most a te stílusodban...szépen szólva, ez egy torz sérelem világa egy beteg nőbeteg gyerekének az apja ellen. egyoldalú végkövetkeztetéssel más baj nincs vele. Legfeljebb, hogy itt-ott kilóg belőle az anyagi érdek ördögpatája. én ezért a családért dolgoztam, éltem. nem tökéletes? kihez képest? eltartottam, fölneveltem taníttattam, fölhalmoztam, teljesen önzetlenül. a házat, a

telket azt ki vette? Ezek tények mi van, megpróbáltok visszavágni, mert nem kaptok még többet? Nem sikerül könnyen lerázni, megoldani távirányítással? Szellemi léhaságban, ocsmányul vádaskodunk? Ti, mit adtatok nekem? Szemétségen kívül nincs mit fölhozni. Válaszolva a csúszómászóiddal teli zsákodra: tudod mit, csak cipeld tovább a hátadon. Neked van még rá bőven időd. Fiam, a te döntésed volt.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
A NAPLÓ FOLYTATÁSA:

Veszek egy telefont, avagy mindezek közben egy súlyos tévedés elkövetése, majd helyrehozása

a történet messzire nyúlik vissza. Évek óta izgat, hogy kellene nekem egy kis kütyü, mint egy elektronikus jegyzetfüzet, amivel menet közben le tudnám jegyezni a gondolataimat. Ez lett volna a kis laptop, de arról is kiderült, hogy túl nagy. Valami kis zsebdologra gondoltam. S már kint, Nokomisban nézegettem a sokféle új kis szerkezetet. Kis Palm topokat, de még okostelefonokat is. Valami baj mindegyikkel volt, s a végén oda jutottam, hogy hagyjuk az egészet. De miután bizonyos szempontból ez lett volna a legfontosabb megoldás, minden alkalommal mikor egy ilyent láttam, felmerült a megoldás szükségessége. Nos, valójában

Vigyem el Szárszóra

Mondja hirtelen Jill. De előbb adjak pár cigit, mert különben hoz egy kalapácsot, s betöri az ajtóm.

Csak csináld, mondom neki, de abban a pillanatban hívom a rendőrséget, s mindjárt el is visznek.

Ahh persze, nem érdekel, válaszolja.

Adjak egy cigit, vagy hozza a kalapácsot, betörni az ajtót, hívhatom a rendőrséget,

Csak csináld, lehet, akkor el is visznek,

Nem töri be

Azt gondolom, mindent megpróbáltam, amire, csak lehetőségem volt. elköltöztem a Lilihez, aztán haza, aztán vissza. Aztán templomokban jártam, könyvtárban, kerestem a helyem. Kocsiban is megpróbáltam. S végül, itt ülök a barlangomban, ami most írásbarlang is lesz. Csönd van, meleg, levegő nem sok, de biztos elég. Büdös is van. De, ami a lényeg, hogy ugyan maradtam, de valahogy – jelen pillanatban úgy tűnik, lőtávolon kívül vagyok. Nem először folyamatosan azon meditálok, hogy tényleg minek. Valójában mást nem igen hallottam, mint hozzá nem értő vagy rosszindulatú véleményeket. Legutoljára, egy Dr. akárki nevű kis pacák a szocreál irodában, ahova a Jill csendháborítási ügyében kellett mennem adott egy icipici kis lökést. Mert megtudva merre is jártam én, meg hogy le akarom írni. Eltátotta a száját. S azt mondta, hogy azért az nem semmi. Hát ennyi kell nekem. De ezen kívül, a nőm, hm. Az én Csibebaba Lilikém rúgott, ütött, sújtott – tökön alul. Illetve mindenki a pacuka, a Jill vele kánonban, s hát genyó fiam, bizony. Aki tényleg nagyon szemétséget írt. Ő mondjuk mindenre, a betegségemre, a bajaimra, a testemre, a személyemre, a gondolkodásomra, az írásomra, mindenre. Úgyhogy el is gondolkoztam a dolgon, - ezt se először. Az Elana és az Eszter csodáztak egyet, de annyi. S oké, tudom én, mik a hibák. De könyörgőm, mikor, hogyan, mit?

Nem mondtam eleget, hogy az egy napló? Hogy majd most készülök stb. A körülmények tényleg nem számítanak? De ez mind mindegy. Volt egy két, pár percnyi, de tényleg próbálkozásom, összesen talán a fent említett két nap? Van, aki semmit nem csinál, s úgy is jó. S tudom én mi újság, felesleges mentegetődzőm. Miközben, a másik oldalon, pont úgy, mint ha semmi sem történne, ezerrel gondolkodom, miről, s mit kellene írnom, s ez már egy elég kiforrott, kifinomult, s érett dolog. Azt hiszem. Például elmúlt ezzel kapcsolatos minden félelmem. Hiszen mindennel rendelkezem, ami kell. Mindegy miről írok, az jó kell legyen.

Rendcsinálás, pihenés, gyógyulás.

Már jó ideje érlelődik bennem az elhatározás, hogy valahogy véget vetek a kifogáskeresésnek, amikor csak lehet, írok. leteszem a seg-

gem. Erre persze mindig van egy érvem, hogy na jó, de szart gyártani felesleges.

Okt. 13 a vesszőfutás járulékos érteleme?

Minden mindig másképp van. tényleg dili.

Még mindig ott tartok, hogy menekülni kényszerülök ebből, s megpróbálom kitalálni az írásra a megoldást. Kocsiban? Megállnék valahol, a kicsivel, mondjuk, s írnék. De az a baj, hogy – minden baj. Kényelmetlen, néznek, vagy meleg, vagy hideg van, s tényleg, mit keresek én ott? Mindig is nagyon érzékeny voltam, ahogy elképzeltem, valaki mit gondol?

S hát, ahogy a felvételeken is van, föl le rohangáltam a somogyi dombok között, hogy ez csak egy kis ártatlan kirándulás, kikapcsolódás akar lenni, aztán haza. Aztán eszembe jutott az indiai falu, még a nevére sem emlékeztem. S egy másik faluba, amivel összetévesztettem, egy falusi öregasszony világított föl, hogy az bizony „krishnás", s hogy Somogyvámoson van. jó messze onnan. S elindultam, s kiderült, hogy zsákutca, sáros, földes út, újabb kerülő. Nos, merthogy mindjárt el is szálltam, azt gondolván, hogy majd ott vár engem egy gyönyörű indiai lány. Ez van, ilyen hülye vagyok. S hát meghallgattam a túravezető nénit, a kis imácskát a színpadon, pont lemerült a fényképezőm, s valójában teljesen idegennek találtam, - megint – az egészet. Csiribiri, giccses bablencse. Még kicsit mentem körbe, szedett vedett nőkkel, az egyikkel kicsit trágyáztam a helyzetet. Aztán jött egy helyi, nagyon intellektuális hívő, akit megkérdeztem:

- Vannak itt indiaiak is?

Mondta, nincsenek, tört magyarsággal, csak magyarok…?

S hosszasan beszélgettünk, vitáztunk, ami tök jó volt. hogy a Krishna az egyetlen isten, minden előtt létezett, hogy egy hivő nem ehet húst, hogy az evolúció nem létezik, - hiába mondtam, hogy az egész lélekvándorlásban is szerepel az Evolúció. S mondta, jó, de nem a darwini. Oké. S hogy csak úgy nem lehet buddhistának lenni, kín

tornázni kell hozzá, méghozzá rendesen. Mondom csak úgy, nem lehet a valóságot, valami más úton megismerni? Mondta, nem.

Hát ez szar ügy, én már pedig azt hittem – volna - egész jó úton járok. Ami azért is érdekes, mert valójában elkápráztathattam, mert nagyon megdicsért, s mondta, elég széles a látóköröm, a műveltségem, meg hogy szemmel láthatóan a fejem is használom. Kösz, mondtam neki. S mondta, menjek máskor is, egy papír tányéron egyensúlyozva kis süteményét, amiből előttem a konyha hátsó ajtaja előtt ülve csipegetett. Menjek korán, hétkor, és zümmöghetem a mantrákat velük együtt. Hát igen, azért el-el fogok menni, ki tudja. Voltak más turisták is, én is az lehettem.

S hát hazaérve a Jill természetesen többször rám támadt, milyen szemét vagyok, mert ment egész nap a kemencém, mi? Ő most megy a Sötétben! Fáért, befűteni. Stb. stb. nagyon mérges vagyok rá, tényleg azt gondolom, hogy a perverségig meghülyült. Egyszerűen hányingerem van tőle. Viszont ezzel együtt sem tudok már vándorolni, bujkálni, szédelegni s közben írni. Ez nem megy. Földváron se ment, Amerikában se, sehol sem. ide lukadok ki, ehhez a pince béli, atombiztos asztalhoz, ami ebben az elvarázsolt kisvakond lukban van, s ami, immáron felfedezvén, az első, s ideális dolgozószobám, huhh. Ez jó, nem?

Aludni is jó, zenét hallgatni is. Innen a Jill támadásait is könnyebb visszaverni.

Végül is, válaszolva a kérdésre, hogy ez a sok cirkusz mire jó, hát, hogy kitaláljam, mi kell a kajába. Ja. S hogy miből mennyi. Nincs nagydarab beef, egy kicsi ez, egy kicsi az. Séta, biciklizés, tegyek vetyek, vidék, földváron, itt, ilyen kis dekázások. Meg kell teremtenem a biztonságnak azt az alapvető, mindig jelenlevő tudatát, aminek rövidke zsinórja mellett röpködhetek. Hogy végre, megengedhessem magamnak, hogy elszállt dolgokkal, fantáziálással, képzelgéssel, emlékekkel, bíbelődjek, azaz szárnyaljak, igen, igenis szárnyaljak, e porbafingás helyett, ami szinte az egész aggódós életem. S hát „magammal”, pontosabban az írással törődjek, ami persze – megint csak – nem az enyém.

Mert igen, most, hogy praktikus értelemben eljutottam oda, hogy „na, de tényleg, most már igazán magammal is törődhetnék, magamra is gondolhatnék”, már nincs szükségem semmire. Mert mi? Szex, pia, kaja? Ja, a hadifogoly napi tíz dekája elég mindegyikből, szóval, ez nem. Olvasni jó lenne, de arra sincs, arra az örömre sincs időm. Zene? Nevezhető a növény napi vízszükséglete élvezetnek? Igazándiból már nemigen látok semmi földi jót élni érdemesnek. Hogy úgymond.

Valójában semmit. egy kicsi ez, egy kicsi az. Lehet volt, mikor előjött, valami igazság, igazságtétel, kiderüljön, ja, persze. Már ez sincs. Az élet egy kupleráj, s ez így van jól. Valaki, a gyerekeim, a nőim megbánnák, nyakamba ugranának? És?

Őszinte se lenne, az nem történik egy pillanat alatt, meg végig ott maradna, hogy és? mi volt az a rettenetes baromság előtte?

Igazándiból se a siker, se a bukás triviális zaklatása, semmilyen nyilvánosság nem hiányzik, s már nem is szeretném, ha a rokonaim, ismerőseim olvasnák, amit írok. a legszebb éveim, napjaim, perceimben árultak el, hagytak magamra, ítéltek nyomorúságra, másodrendű életre. Az, hogy én valamit mégiscsak kihoztam belőle, ez az én érdemem, ehhez semmi közük. Hiszen még ezt is tagadják.

Sőt, van egy oly érzésem, hogy titokban minden erővel megpróbálják akadályozni, hogy megírjam. Ami, már nem is tudom, mi.

S hát ezzel körbe is értünk, nem?

Okt. 13 vasárnap egy stalking zsaru, spying Jill, stuck ügyvédhaver

hosszú beszélgetés az Elenával, biciklizés, vacsora nála, hozza a rendőr az idézést,

Szép idő van, elmegyek Szántódig. A Jill egész nap kötözködik, éjjel hív, nem veszem föl. Délután le az Elenához, jön az a barom, - a dolog leírása a beadványban, plusz hangfelvétel is. Iszunk, nem merek följönni, a Müller gyerek hoz föl a kocsmától. A Jill „vár, les ki az ablakon

Okt. 1, hétfő, hajnalban befejezem, majd beadom a rendőröknek a kérelmet. stb.

Gyalog indulok el, a Jill sürgősen jön utánam, nem értheti mi van, miért nincs itt az autó, ki jön értem stb. mondom neki mi van, kémkedik utánam? Nem érdekli.

A pecsételős rendőr megjegyzi, ettől még kell mennem, vasárnap!?, igen. Mondom jó, persze. Az Elana mégis itt van, lemegyek, mesélem.

Okt. 15. kedd. Pénz nincs, befizetem az internetet, de a villanyt nem. A Jillnek nincs pénze, hangfelvétel!

Beszélek az Elenával, azt mondja nem lehet bajom a rendőrök miatt. Nyomott hangulat, utálom az egészet. Kint az udvaron a Jill őrjöng, szid, video. Este többször hív, de nem veszem fel. Bekopog, mire kimegyek eltűnik. A telefonba szitoközön zúdul. Este megnézem és letöltöm Willow tree-t, végre!

Úgy tűnik, eltűnt a vírus, akkor mégiscsak ezen írunk, de le kell szedni róla ezer dolgot.

Okt. 16. szerda, valahol mindig egy hülye nő fogságában, mi- vaaaaan? villanyt szerelek a pincében - őrjöngve

Persze mondom az Elenának, vannak rossz házasságok, ahol, - valamiért, nem tök mindegy? – de nem lehet megszabadulni a nőtől. ott van, kész. Mindegy, nem elemzek, most csak a tények. Valójában rosszul vagyok ennek a szarnak az írásától is. Rohadtul utálom már, teljesen olyan, mint a maszturbálás. Hideg, vihar, borús ősz jött, százasával hullanak a levelek. Jön a bazdmeg. Arra leszek figyelmes, hogy valami idegen cigány áll a pince ajtajában. Hát, mondom what a fuck? Mondja, valami tetőt javít. Mert az Ampullás nevű, tök Guszti kinézetű ürge tegnap leszakadt, szétbaszva a hullámpalát. Kész, bejö-

vök. Tudni sem akarok róla. Egy óra múlva jön a Jill, hogy nem bírnak vele, menjek csináljak valamit a villannyal. Mindenütt elmegy, a házban is. Kurva anyját az E.on-nak, telefonált, jönnek, a villanyszerelő a Jani legutóbb azt mondta, az Amper Jack megkerülte az automatát, nem lehet kikapcsolni, élőben kell szerelni stb. nézem az én régi dobozom, hatszáz vezeték megy bele, rozsdás, pókhálós, húsz éve érik. S ha nem tudja leverni az automatát, akkor az oszlopon fogja. Jön az E.on. Viszek ki szerszámot, egyre képtelenebbnek tűnik az egész. Nincs fázis ceruzám, fogalmam sincs min jön be a dzsúsz. Megnézetem a pacákkal, nehogy akkor menjen ki. Mindegy, föl van véve. Hajszál hilyán elmegyek, a Jill részegen randalíroz. Még a végén lebukunk itt valamin az Eonnal. Összebalhézik velük, minden könyörgés hiába. Tényleg, mint valaki, aki birkózószart evett. A végén hoz egy fázisceruzát, a végén mégiscsak úgy döntök, jobb, ha én csinálom meg, mint ha valakit baj ér. Minden régi szart levágok, s mindent újra szerelek. Öt óra, majdnem sötét, mire elkészülök. Gyurika segít. S mindezt – tényleg nem tudom miért. Ezért a sok szemétségért? Mert még az is felmerült bennem, hogy be tud jönni, jó a kulcsa a lakatomhoz, s el is lopott dolgokat. Egy memory sticket biztos. Éjjel ezen tökölök. Még a tető hullámpalákkal is kínlódok egy nagyot. Behozom a szemüvegét, kalapját, lámpácskáját. Becsukom a csirkéket. Mikiközben ő bent részegen alszik, s mindenütt ég a villany. Egy kis cigánygyerekkel beszélek, tizenhat, hogy segítsen a szerkesztésben. Tetszik neki, elég vad ötletnek tűnik. De olyan kis szelídkének nézem. Valami kis csajjal szoktam látni kézen fogva. Van benne, az ötletben valami jó, ez a gyerek ártatlan, jól jön neki a munka. Még van jó pár éve, hatodikos, párszor megbukott. Stb. örökben persze nem akarom fogadni. Meglátjuk. De tényleg jó lenne rendrakáshoz. De hát elő kéne készítenem valahogy a dolgot. Minden nap ezerrel szarakszom, feszengek. Nem jutok semmire. Lány, nő, nem lenne jó, mert a Jill. Miért kell nekem ezzel a bolond nővel élnem? S akkor még ott van, hogy meg kéne csinálnom a pince tetejét, a bejáratát stb. s hát itt van kell mennem a zsarukhoz. Vásárnap…, van ilyen? Aztán

fölébred, a telefonokat nem veszi föl. Odamegyek, mondom szemüveg, lámpa, sapka, faszom. S hát ebből az lesz, hogy menjek ki vele bezárni a pincét. Felöltözők, megyünk, nosztalgiáik, hogy ő jött húsz éve utánam, mint a kiskutya, de elhagytam. Képtelenség. Mondanám, ő hagyott ott, nem is egyszer, de jobb, ha hallgatok. Tényleg beragadt nála ez a dolog. Senki, semmi nem tudja megváltoztatni. Hogy én őérte vagyok, slussz. Tehet akármit, akkor is. S persze nem így van. de ehhez idő és türelem kell. Mutatom neki a villanyt, kész, oda van. meddig? Mondom, mondja ezt is el, a sok genyóládájának. Szerintem nem fogja. S persze érzem – már megint – az olvadást a szívemben, hiába, lehet tényleg hülye vagyok. Ez túl sok szentiment, nem normális. Ez van. tényleg nem tudom mit tudok ezen venni, ha egyáltalán. S hát sajnálom, persze, bőven beleférne az értékrendszerembe, azaz elvileg? Oké, ja. De nincs ennyi feleslegem, nem marad, ennyi nagyvonalúan, nemesen, akárhogy szétszórható energiám. Szégyelnem kéne, öreg vagyok? Egy marha jót doboltam a Doors számokra, jó ez a pasi, jóbolond, énbolond. S ami marha furcsa, sokkal jobban tudok gépelni. Gyakorolnom kéne? Hú, ez jó. S itt lehet üvöltetni a zenét, tombolni, mint egy tinédzser. Végül is tudok ennek a gyereknek mit adni, huhh, jó zenét, műveltséget. S hát tök jó, mert itt az íróasztal fiókjában marha jó, tartja a kezem a széle, s az alja meg jól, kicsit vékonylemezesen hangzik, de és? Ráadásul itt aztán marha jó bulik vannak. tényleg jóbolond volt, nem sok ilyen termett. Egyszerre lírai, egyszerre epikus. Tényleg, ki volt ilyen? Eric Burton, voltak páran, nem sokan, mert hogy a vadság is, húú. S hát megint beindult az agyam, az a…ezzel a gyerekkel kapcsolatban, ezer szempontból, millióból jó is lehet, …de most nem is merek belemenni. Először látni kell Lehet csak kicsit fölpörgette a Jim az agyamat? hhu.

Okt. 17. csütörtök még mindig reménykedek, nő vagy szolga, vagy mi?

Csak a háztartás iszonyú sokba kerül, most időre, tevékenységre gondolok. Kéne egy szolga. Ideális feleség? Eszembe jut, hú sok minden. A fűzfából a feleség. Gépelt. Odavitte a teát, biztos volt szex is, mindennel törődött. De, de, de. ki tudja rendesen kezelni ezt, s a dologhoz hozzájárulni, azt segíteni, s nem elvenni, akadályozni? Kell

valami személytelenség. S persze mindig a Joyce-Beckett páros jut eszembe, ahol az előbbi hírneve, nyilvánvaló zsenialitása s a második ambiciója működtette az egészet. De beszélhetünk a Rljubjovról is. Milyen szépen van ábrázolva ez a konfliktus. S hát gondolhatunk még ezer dologra, emberre, helyzetre. A görögökre.

Egy cigány? Mindenféle előítélet nélkül kérdezem, van annak valami magasabb kultúrához, struktúrákhoz stb. affinitása. Ahogy a Henry ír az indiai Nonentity ről az nem túl bíztató. S az még egy világjárt indiai volt, nem egy ilyen putriban fölnőtt. S persze a Blake meg a tudatlan lény, lány. De ki tudja hány évig tartott, mire az lett belőle. Nyilvánvalóan dolgozott a pasi rajta. Mindegy, nem fantáziálunk, mert nagy lesz már megint a zuhanás. Meglátjuk.

Okt. 18. péntek zoomolás és fókusz

Bizi napok, és semmi semmivel. Illetve próbálok ezen a kacskaringós úton kilábalni ebből a hínármezőből, amit a Jill zavarodottsága okoz. Mondhatnám, zavarodott elméje. Ami ki-be megy, vannak látszólag tiszta pillanatok, de nagy átömlések, s szétfolyások is. Az értelem itt-ott még próbálja megfogni a háttérben kavargó irracionalitást. S hát ez kihat mindenre. Többször beszélgetünk, ahol ugye nagyon szépen megfogalmazódnak dolgok, s én persze azt hiszem, hogy na, jó, akkor ezzel vége, tisztáztuk, úgy lesz. S megfelelő valóság elem híján ez megint megmarad annak, ami egész életemet végig kíséri, s nem tudok tőle szabadulni, az óhaj-sóhaj, amikor is a mítoszszal, a „szeretnémmel, a de jó lenne, ha", a képzeletbeli képzetekkel próbál helyettesíteni, előre vetíteni, ami nincs, ami hiányzik, s persze sokszor béna, idétlen, s kétségbeesett lépéseket is teszek, nőkkel, helyzetekkel, tárgyakkal. Hogy aztán kisvártatva fölriadjak, fölébredjek egy kegyetlen, de megnyugtató helyzetre, valóságra. S ebben libikókázok immáron mióta. Szó sincs arról, hogy a hülyeség itt összeállna, na nem, nem tud. Például tisztán látom, hogy van ennek azért egy nagyon kíméletlen és kegyetlen külső realitása, a szegény ember vízzel főz, c. nyomor. Tényleg nem tudom más, hogy csinálná. Legtöbbször persze az szokott kiderülni, hogy azért hiába, hogy hülye is

vagyok, más is az, s még mindig én állok jobban. Megdöbbentő a mások nihilje, nyomora, korlátoltsága.

De hát nem ennek kéne lenni a standardnak. Ezt is tudjuk. Mert ez valahol szétszórtság. Iszonyú mennyiségű energiát eltöltök, - hogy a Borisz helyesen mondta, szófosásra. Meg melléktevékenységekre. Pedig szinte minden nap, percről percre igyekszem egyszerűsíteni. A mindennapi élethez szükséges tevékenységet, mindent. S akkor ugye még nem is említettem, a legfontosabb dolgot. Ezt a Jillel kapcsolatos őrületet, ami már önmagában elég lenne egy sziszifusznak. Akkor meg mégiscsak rendkívüli a teljesítményem, nem? S hát haladunk. Belenyugodott nem adjuk el a házat.

Hogy itt kell élni. Nem őrjöng, lázad, vagdalkozik, ármánykodik ellenem. Kivitt, s megmutatta, egyetértek e vele, hogy kivághatja e a fákat, amiket piros festékkel megjelölt. S ott van a nagy fenyőfánk is, ami veszélyesen megvan dőlve, tényleg mintha ki akarnak dőlni. Szóval, villanyt szereltem a pincében, leveleket takarítottam a Gyurival, vadrózsa liánokat s gazokat irtottam, főztem, - broccolis kínait, s így tovább. Ma, most négykor keltem, - versfoszlányok jártak a fejemben. A lényege, mert megint lassan vissza araszolok a lényegig, - ahogy lazul a póráz a nyakamon, - hogy mit kéne csinálni. Például, úgy nézni minden egyes napot, mint a pasi az „Örökkévalóság, meg egy napban”. Mintha ez a nap lenne az utolsó. Mindjárt meghalunk, szoktam egyre sűrűbben mondogatni – másoknak is. Többet kéne, a Jillnek is. Nagyon fogadkozik, hogy kész, vége, befejezte a balhét. Ha igaz, mégiscsak volt a dolognak valami értelme. A följelentéseknek, amikre most jönnek a hatóságokól a válaszok vissza, s felmentik. Amit én intéztem el. Eddig. S mintha nem értené, vagy igen? Van amelyikben az van, hogy fizessen, vagy közmunka, vagy sitt. Idétlenkedik rajta, de lehet mégiscsak van, maradt még annyi realitás érzéke, hogy nincs tovább. Én is mondom neki, nem tudom az jó e, segít, vagy nem. Szóval van fám, a gáz is működik, pénzem ugyan alig, de van remény. Nekivághatunk ennek a nagy, rejtelmes víznek, ami a tél lesz. S talán, mind az evezés és evickélés közben marad némi kis időm magamra. A gyerek nem jött, hála az égnek. Értem én, hogy

ebben a nyomorult nihilen, amikor sehonnan semmilyen megoldást, segítséget nem várhatok, rám-rám jön, hogy elábrándozom valamin. Mert hát itt van a nagy marha képzeletem, nem? Mert hátrány is ez, bizony. S mindenféle jót, előnyt képzeltem bele ebbe a gyerekbe. Miközben persze azt is tudom, hogy hát itt veszteség is van, itt nekem is adnom kellene, időt, erőt, türelmet, energiát, pénzt, apámfasza. Ami meg nincs. S mint a munka esetében itt is felmerül, fogadjak fel valakit, vagy jobb, ha én csinálom magam. A szarakodást majd meglehet utólagosan is csinálni. Mindenesetre ezek a nem megvalósuló állapotok, helyzetek, jó, hogy keletkeznek, ez így minimális veszteség. S hát elém hozzá a dolgokat. Lehet másképp meg sem érteném, - hiába a nagybaszom fantázia. Van, amit meg és át kell élni, sajátként. Van, ami menet közben derül ki, az embernek fogalma sem volt, sajna. Ez amúgy eszembe jutott, az egész család ilyen. El kell játszani, főleg drámaként, hogy előjöjjön, döntés szülessen. S hát megrázó, kiborító, nem győzzük kipihenni, kiheverni, s károk, sokkok, károsodások is keletkeznek. Erre utalt a Borisz is, csak az összefüggéseket, okokat nem jól látja. A magunk kárán, ugye ez így hangzik.

Ugye nem vagyok jó taktikus mindig utáltam a dekázást, „szarakodást", ahogy azt már egy fiatalkori versemben megállapítottam. De ha kell, jó stratéga vagyok. Ami mindig – ugye – egy lassabb dolog. De most kezd bejönni. Végül is elég hamar végig zötyögünk itt ebben. S úgy, hogy a káposzta is, a kecske is. Mert ez fontos, ez nagyon megnehezíti a dolgot. Pár nő, rengeteg pénz, idő, váltás, rohangálás, menekülési kísérlet, igen. Szívóság, és alkalmazkodási képesség, e kettő tesz alkalmassá erre. Kibaszott szívóság, s a kaméleon elmehet a fancba. A baj ezzel, hogy akkor még ott van a pihenés. Minden egyes balhé után muszáj lenyugodnom, sokszor egy óra, máskor egy nap, de van, hogy napok kellenek hozzá. Szinte sohasem több. De hát sok változás, sok nap. Nem akarom itt felsorolni, de nem nehéz nyomon követni mi is történt. Van, ami ki is maradt, mert z a fajta krónikázást rohadtul utálom. Vasárnap megyek a rendőrségre. Remélem elül a dolog, bár én a bíróságot szorgalmaztam a beadványomban, úgyhogy ezt is fordítanom kellene, attól függően persze, mi lesz az ábra.

Próbálom, próbáltam elképzelni, milyen váratlan s ellenséges helyzetet állítanak elém, netán csőbe akarnak húzni. Úgyhogy majd biztos improvizálnom kell, de jó, hogy lelkileg kicsit van időm felkészülni. Nem tudom mi lesz, de a lábam elé nézek, ez is valami. Mert igazándiból nyugalom, állandóság, stabilitás kellene. Felmerül a cirkusz stimuláláló hasznossága is, de ez már hülyeség. Felmerül, hogy akkor tök unalmas, andalító lesz, ami ellustítja az ember, s üresjárati lötyögést eredményez. De nem, mert jókedvet, biztonságot, s elrugaszkodást is hozhat, bízom benne. Volt már elég dili, tanultam is belőlük, s tényleg fel van a dolog fogva. Sicc, Tegnap gondoltam, mondtam is a Jillnek, hogy oké, nyüzsögjön a kertben, a ház környékén, itt van, az övé. De nem mondtam neki, hogy álljon félre az utamból, hagyja én is had csináljam a dolgomat, másképp még keményebben, s tényleg Dugonicsként oda kell vágnom. Minden tolerancia elfogyott ezzel kapcsolatban. Mert oké, elszúrtam sok időt, mindent, de ennyi volt, nincs tovább. Nincsenek már évek, hónapok, legfeljebb pár nap. Azt akarja vágjak ki fákat, akácokat az én kertem körül, mer nem nő a mogyoró bokra. Tegnap az emésztő körül irtottam a rózsa liánokat, hogy a Jonathan almát le lehessen szedni, amit se ő, se én olyan nagyon nem szeretünk. A hülyeség. S akkor még ott van a pince. A tetejét meg kell javítani, az ajtaját. Jó pár napos munka, az biztos. A betört ajtón süvít be a szél. S megint, az én dolgom nem megy sehova, amerre nézek csak kupleráj. Nem tudom mást csinálni, mint kihátrálni ebből a baromságból, lassan, de szívósan, amibe ez a nő belehúzott. Na, megyek reggelizni, hotdog lesz, teával.

Okt. 19. Ma van a két hét, hogy valami lezáruljon…, most látom és. - Obama én és Balira menni

Eljött ez a nap is, de most mást nem mondok róla, babona, meglátjuk.

Aztán most, hogy mindenki elment már Balira, kivéve engem, meg az, ami nagyfőnököt, - még tizedosztályú magyar költők is, felmerül, hogy hát igen, van, akinek nincs erre ideje. Nekem, meg az Obamának. Sajnálom, sok a dolga. Megmenteni a leggazdagabb ország gazdaságát, de hát nekem is – nekem az életem. Pedig szép lehet, semmi

hozzá hasonló. Persze, ő volt Hawaion, ott született, bár van, aki ebben kételkedik. Én oda sem mentem, én szegény. De hát nem is akartam, Vegasba sem, pedig oda vittek volna. S akkor mi van? Arra gondolván, hogy senkinek sincs mindene, a kérdés az nekem mim van? S valahogy pont ez látszik eljövendőnek, mármint, hogy mi is az én Balim? Hát az írás, nem? Annál egzotikusabb sziget, a világon nincs. Mert hogy Okt. 18.-án mégiscsak jött ez a Dani gyerek. s ez – kicsit bonyolult, de lehet valami előrelépés lesz. Hogy tudok én egy szerencsétlen, tizenhatéves cigánygyerekből szolgát, titkárt, asszisztenst csinálni? Eszeveszettség kell ehhez, megszállottság, vízió, nem? Mint a Masterseknél. Aki, ugye egy előszobai titkárnőből csinált szexológus munkatársat, belevaló és minden szempontból odaillő szexpartnert, s miután elvált, még feleségül is vette. Nobeldíjat ugyan nem kapott, de azt megcsinálta, amit csak tudott. Híres is lett. Mitől lenne jobb egy nővel? Hiszen megpróbáltam, hú! Próbáltam fölvázolni neki mi az ábra, nem tudom mennyit értett belőle. Lelkesedett, de majd nyilván a gyakorlatban derül ki, mi az ábra. Bizonyos időt rá fog kelleni szánni, megszokja mi az ábra. Elég sok szempont van, amiért tartanom kell tőle. Ajjaj. Megoldás kell, nem bonyodalom. Takarítás, ablakpucolás, ilyeneket fogunk csinálni. Na meg egy icipici szövegszerkesztést is bedobunk.

Okt. 19. Na ez se jött össze, hála az égnek! nehéz a buta hátrányos helyzetből kijönni

Fölkeltem, készültem, előszedtem, előkészítettem az eszközöket, ami kell, többször kimentem, lestem, s kilenc helyett tízre idesomfordált a kis girnyó cigánygyerek az asztmás, de egzotikus kinézetű csajával, s próbált nagyon lezser, s nagyfiús lenni.

- Leugrunk a boltba, fél óra, aztán ráugrunk a dologra, mondta.

- Persze, válaszoltam kedélyeskedve, miközben kezet fogtam a Barbarájával. Aztán nekiálltam magam a munkának, biztos, ami biztos. Már két nappal ezelőtt se jött, megtudtam, az iskolába lecigányozták, bunyózott, aztán otthon a fater sarokba állította, az ötven

éves erdészeti munkás, akit nem irigylek. De üzent, ide is ért, beszélgettünk, s mindent felajáltam neki, egy egész Kánaánt. S mintha értette volna. Mindent tolerálunk, csak szóljunk, s lehetőleg előre. Nos, egy óra volt, mikor ideértek. S addigra a Jill is besegített, mert mert már vagy fél órával is túl voltam a kiábrándultságon, így, élesben, ahol a helyzet már éles, s a döntésnek jónak kell lenni, nem fogjuk megbánni. Ezek a szituáció kicsúcsosodások mindenkinél egyéniek. Van, aki kitolja a csúszkát az analizátor határáig, s onnan már nincs tovább. Ami ott szól, az van. Úgyhogy mondtam nekik, neki, persze, hogy hát, ennyi, ez nem megy. Így, mindjárt az elején ennyi csúszás, erre nekem se időm, se semmim nincs, hagyjuk. Egy pillanatig toporgott, hol rám, hol a kiscsajra nézett. Megértem, hogy annyi minden van, ide-menni, oda menni, ezt csinálni, azt csinálni, csajozni is, én elmondtam mindent, azt is, hogy vedd magad, meg engem is komolyan, de látom ez nem megy. Kellett ez a kis szünet, le is esett a tantusz, hallottam. S persze a büszkeség, a tizenéves cigánykamaszé, a csaja előtt, én se tudnék mást csinálni, végül is elég jól vette a lapot. De ezt is akartam, talán csak egy ici-pici esélyt hagyva magamban, ha netán elkezd könyörögni. De nem tette, s ez így van jól. Mert azért jó nagy aggodalom volt bennem, hogy örökbe fogom fogadni őket, hogy főzünk együtt, panírozzuk a csirkeszárnyakat, salátát készítünk, ki hova ül, s berendezkedünk családnak. Felvállaltam volna, tényleg, mint a korrupt német papnak is az építkezési vágya, nekem is van egy ilyen kiéletlen, megéletlen titkos, de sajnos csórik vagyunk, nincs erre luxus helyzetünk. Marad a csináld magad, ha nincs szolgád, uram. S hát mondta, jó. Elég egyértelműen, ami könnyít a helyzeten, nem kell a lelkiismerettel se bajlódni. Úgyhogy – azért – lerohantam a boltba, mert ezért ez csak egy sokk, az egy sörömbe nem tudom ezt belefojtani, s még pont elkaptam a takaros menyecskét, a boltosnénit, aki épp zárt. S még két sör, azaz összesen három, a mire kész lett rántott csirkeszárnyas, gombás, hagymás, rizzsel, sült édes, meg rendes krumplival, majonézzel, már semminek nem éreztem az ízét, már csak szünetet akartam, s alvással lapozni egyet. jó lett volna, de

jó, hogy nem lett. Megint egy tanulság, hogy mindenhol jó, de legjobb egyedül.

Okt. 22. Hogyan lett az életem nagy része, egy primitív nő áldozatává?

Mert hát föl lehet hozni mindenféle mentséget, de, mint hiába. Ezzel az egésszel kapcsolatban az derül ki, hogy a Jill csúszkája mennyire a sötétségbe csúszott, oda, ahol az ő alkata van. kívülről még úgy ahogy bizonyos elemeket el lehet fogadni. Még a Suzan is eszünkbe juthat, bár az mintha nem billent volna át a sötét oldalra. Mintha valamiért a Cohen vigyázott volna arra. Itt eteti a csirkéket az ablakomtól pár méterre, amivel ugye ide szoktatja őket. Az előbb kinyitottam az ablakot, s egy legyet leütöttem a szúnyoghálón, mire a csudálatos erdélyi kakas torkaszakadtából elkezdett üvölteni, kotkodácsolni! nem kukorékolni, mintha leszakadt volna az ég. S ilyenkor itt ül, a már elfaszolt műanyag széken, s őrzi, teljes paranoiában őket. Tőlem, persze. Mármint, hogy az ő egész boldogságos, csirketartó falusi élete volna veszélyben. Az, hogy én mit szeretnék, én is itt vagyok, mi nekem a jó, az nem érdekli. Illetve igen! Mert – szerintem, mióta csak ismerjük egymást, gyűjti, gyűlik benne a sérelem, amiért nem olyan jó, mint én. Kisebb, fiatalabb, gyengébb, s megannyi más szempontból is hátrányos helyzetű. Tehát ez itt sok-sok szimbólum. Az, hogy nála alacsonyabb emberekkel beszél, tisztán mutatja, mennyire fontos lenne számára az önigazolás. Már nem is leüvölt, leugat mindenkit. Vagy, „elkápráztat a mérhetetlen buta pletykahalmazával, ügyesen összeszedegetett klisé gyűjteményével, egyszerű emberek falusi viszonyaiból. Ezt aztán óvatosan meg-megfűszerezi világottjárt tapasztalataival, s kész. Mindezt persze velem nem működik, nem működhet. Pár percig vagyok képes hallgatni a szidalom, elégedetlenség, ócsárlás, és becsmérlés áradatot, amiben az ismert magyar genyózás mint halleluja szerénykedik. Néprajz, szociológia, s főleg politikai kotnyeleskedés ez, minden valódi ok, lényeg, összefüggéskeresés nélkül, a jelenségek primitív szintjén. „A világ, hogy megváltozott”, c. mondat sűrűn szerepel benne, s mindig csak rossz irányba. Jó semmi sem történt. Na, nem mintha nem tudná ez nem

így van, ellentétben sok mélyhívő s alacsony megközelítésben magabiztos tudatlannal, nem, ő direkt, szándékosan használja, alkalmazza így. Nem akar ez itt most egy nagy elemzés lenni, csak pár legújabb észrevétel, nincs is benne semmi új. Legfeljebb annyi, hogy még az is fölmerül egyre többször bennem, hogy mintha tudatosan, - ösztönösen persze – azt akarná megakadályozni, hogy írjak. Nehogy már megírjam az én verziómat! Egy kisebbrendűségben szenvedő ember számára ennél nagyobb csapást nem lehet elképzelni. S pontosan tudja, hogy a tények az én oldalamon állnak. Ami nem azt jelenti, hogy neki semmiben sincs igaza, létjogosultsága, csak kevesebb. S ami egyáltalán nem lenne baj, nem vagyunk egyformák, de ha valaki, akkor én voltam az egyenjogúság képviselője, az biztos, csak ne lenne ott ez az átkos pszichológia, meg az az alatt roskadozó alkat. Már messze magam alá mentem alázatosságba. Pár lépést szoktam tenni a kint a teraszon, a kertbe kis sem megyek. Összehúzom magam, mint akit háziőrizetre ítéltek. Nagyon veszélyes, de csak hogy béke, békésebb legyen. Mert így sincs az, de kicsit talán jobb. Mindegy, oda akarok kijukadni, hogy igaza van – lett – azoknak, akik arra szavaztak, hogy ezen az úton végig kell menni, s rá kell bizonyítani a szörnyű dolgait, amik sokkal szörnyűbbek, mint látszik. Másképp áldozat leszek, amit nem szeretnék, s nem is tudok magam ellen elkövetni. Már így is messzire mentem, - mindenemmel szemben.

Okt. 22-23 Irgalmatlan a versenyfutásban, és kinek van igaza? a peres út folytatása? alkotás és élet, élet és alkotás

Elvittem a beadványt a rendőrségnek. Iszonyú vívódáson mentem keresztül. Amit persze az Elana „kihasznált”, vagyis használt, pont úgy, ahogy az az angol, a Paul tette odakünn. Én egyáltalán nem vagyok meggyőződve a dolog helyességéről, de nyilván Statisztikailag az ő oldalán áll az igazság. Gecik az emberek, s nem lehet jót várni tőlük. Tehát marad a törvény, a jog. Én ezer féle képpen a megbékélést kerestem a Jillel, de ő nem. Mit tudok én csinálni? Évek óta ezen

gyötrődőm, s mindenki hipokrata. Mindenki, az összes nő, érti meg nem érti. Kettős értékrendszer van alkalmazva. Ha róla lenne szó, a Jillnek lenne igaza, ha rólam, nekem. Meg kell érteni, vagy ki kell nyírni, ez a két véglet. S hát a Lars jutott eszembe, meg persze mindenki, aki vette a bátorságot, s mert visszásságokról írni. A Roth. Aki Indiáról, Iránról mert Írni, a Chomsky talán tud ebben egyensúlyt teremteni, mikor kritizál, de ez mind nem jelenti, hogy győzött. Zsidó létére nem engedték be legutóbb Zsidólandbe. S hát a lista végtelen. Kinek van igaza? A Neocon-oknak, az Obamának a drónokkal, a breviknek? „Who 's side is the God" now?

Valamit a Lars jól csinál.

Mert eddig nem éreztem az önéletrajzi személyeskedést, nem látom a kompromitálást, bár ez lehet csak a távolság miatt van. nem biztos mindenki így van vele, minden barátja, ismerőse stb. s lehet, nem is kéne ezzel törődnöm, lehet. Mindenesetre egy nő megint kilőtte magát. Ennek a kisvárosi nőnek a levele annyira bunkó, hogy tényleg csodálkozom magamon, hogy miért is adtam én annyi kreditet neki? Az biztos, nem sikerült áthúzni a folyó innenső partjára őt sem. ott maradt abban a bunkó világban, ahonnan integetett, hogy hozzam ki. Nem sikerült, de hogy „fél év elvesztegetett időnek" mondja a kapcsolatunkat, az jellemző. Pont ugyan az, mint amit a másik nő mondott, a Edit. Pedig ő aztán ezerszer intelligensebb volt, de ő se eléggé. S itt állok az Elenával is, aki egy határeset, s mindenki az volt. valójában egyetlen nővel sem találkoztam, aki egyensúlyt tudott volna tartani, képes lett volna abban az elkerülhetetlen skizofrén állapotban élni, ami az igazság fenntartásához kell. Ezt a két dolgot egyszerre csinálni. Hogy az igazság akkor is az, ha én nem vagyok az. Kb. ennyi. Át meg át csúszik az egész az ember szabadságnak ezen a senkiföldjén. De mi az író dolga? Nem az igazság keresése? Megtartása, bármi áron? Ki mondja meg az igazságot? A világ nem változott meg ettől a sok igazságtól, amik már évszázadok óta fel lett fedezve, nyilvános, már hozzáférhető is, de a kérdés mi lenne, ha nem lenne? Akkor milyen lenne a világ? S nem tudunk mást tenni, mint hinni abban, hogy van értelme, hogy netán ettől létezik! Billeg

ez a mérleg, az biztos. Szeretet? „Szeretet a fény végsszava? A lángra juthatsz vagy a lángra”? s persze a szeretet végső soron önzés. Szeretlek, hogy szeress. Van, aki csal ezzel, de csak a szerető bőkezűségének feleslegében teheti ezt meg. Tehát a szeretet végső fokon önzés, létfenntartás, anélkül nem lennénk? Könnyen lehet.

Arra jöttem haza, hogy a bejárónkon cigányok irtják a fákat.

A Dani gyerek is ott volt, akit pár napja elküldtem. A Jill beszervezte. Mikor látta jövök, el kezdett pánikolni, s húzgálta le a levágott fák ágait az útról. De nem az volt a baj.

A baj ezzel a groznijosítással van, hogy egy megcsonkított úton kell bejönni. Mikor ott van lent a gyerekek telkén a sok fa. Vagy neki is meg lett tiltva ott a favágás? Az érdekes lenne. Itt volt az Hugi is, hallotta a balhét, ami jó. Értelme, haszna nem sok lehet. Próbáltam mondani, hogy ez az elmebeteg testvére tönkre tesz mindent. A gyerekekről nincs jó véleménye, ezt mondta. Persze, egyetértek, nem szeplőtlenek. De akkor is. Itt, ebben sem fogok engedni. Tudom én azt, mondtam is, de azért itt sokkal többről van szó. Pont valamelyik nap mondtam a Jillnek, hogy szerintem az a baj, hogy valójában „jó gyerekek”, meg akarnak felelni. Mert hogy ő is szidta őket. Nyilvánvalóan súlyos meg nem értésből, ami azért furcsa. De hát ebben is szűkagyú, mint mindenben. Hogy miért vagyok én csupa szűkagyú emberrel körülvéve? Hát ez szörnyű. Néha a végletekig elkeseredek, s felmerül bennem, hogy hogyan is lehet, s érdemes élni, egy ilyen féloldalas környezetben. Nyilván, akinek jobban megy, az tud távolságot tartani, nagyvonalú lenni, megérteni. De az mennyire valóságos, igaz? Egyáltalán, van ilyen? Vagy a minden szinten ismert „minden relatív érvényes? Az mégsem lehet. Inkább differenciálásról van szó. Mondtam a Jillnek, ha ő groznijt csinál nekem, én is azt leszek kénytelen neki. Nem tudtam mi az a groznij…

Aztán éjjel is kihívott, a zacskójáról beszélt, meg hogy neki kell fa. Hiába mondtam neki bármit is, nem figyelt. A végén, mikor az anyámmal kezdett megint szórakozni, akkor otthagytam.

Okt. 25. Másnap aztán „megbeszéltük a dolgot”, s talán picit mégiscsak előbbre lépünk. nem szégyelljük magunkat? kérdezte az Hugi

De igen, mondtam neki, s többé nem akarok vele este, éjjel beszélni, úgy, hogy részeg. Egyet értett. Úgyhogy sikerült megbeszélni, hogy a kisműhely, s a terasz az enyém. A pajta közös, nem vág ki s mezsgyén több fát. Kérte a kis boroskancsót, most, hogy van bora, végre! Van vagy ötszáz liter. Valamit valamiért, mondtam. Kértem a kenyérsütőt, de egy üveg tejet hozott ide, sőt, még egy doboz cigit is mintha kérni akart volna. De arra már nem is került sor, mert mondtam semmi semmivel. A gyógyszerem nem tudom kiváltani. Mondtam a tejet kifizetem, de elvitte…

Úgyhogy most jön a „jó tett helyébe jót várj, c. történet. S hát ment az ivászat kint a kocsibejárónál a cigányokkal. Állítólag az életbiztosításából fizette ki az adósságot a BT-re. Majd a Feledy eltemeti, eltemet bennünket, mert én is zenész. Mint a cigányokat, már bocsánat.

Mi kell ehhez – primitív emberekkel élni?

S persze az összes ember, akivel a sors összehozott felmerül bennem. A jó, meg a rossz. Nyilván az ember nincs egyedül, bááár, ez is furcsa, hiszen oly felszínes az egész. A Lilinél már oly elviselhetetlen volt a nyomás rajta, mennyire bunkó hozzám képest, hogy muszáj volt tonnányi anyagot gyártania s most, hogy remekül megteremtettem hozzá is az alkalmat, képtelen volt visszatartani a szart a kicsúszástól. Kibuggyanástól. S hát nem voltam, s mai napig se vagyok felkészülve bárgyú, primitív embereknek – még jobban! Elmagyarázni mi a helyzet. Már így is nagyon veszélyes, amit csináltam, hogy nagyon összetett, s elvont dolgokat lefordítottam a nyelvükre. Mert ugye egyszer van, hogy az embernek ő magának el kell jutni odáig. Illetve folyamatosan napról-napra ezt művelni kell. Aztán mikor találkozik az ember egy ilyen „szerencsétlennel, akkor elkezdi a tanítást. Valami kis járulékos haszna is van a dolognak, hiszen az ember önmagának is – hangosan megfogalmazza a dolgokat. Amúgy meg csak időpocsékolás. Meg energiáé. Falra hányt borsó. A lényeg, hogy

eljutottam odáig, hogy ennek vége. Teljes meggyőződéssel azt gondolom, hogy nem akarok valami balfasz nőt. Itt van a Jill. Még pár napja sincs, hogy azt mondja nekem, ő volt az én legjobb nőm. Nem akartam megbántani, mert hogy a dolog bizonyos szempontból igaz, de a baj az, hogy igen, de ő sem volt egy nagy eresztés. Szinte napról napra alapvető dolgokat helyre kell nála rakni. Ennek az egész cirkusznak ez az egyik motorja.

Most van harmadik napja, hogy az írásra tudok figyelni. Nem írok, csak rendezgetek.

Ezen gondolkodom. Az első hazatérésemtől az első visszamenésig. Mert ez volt a 2005-ös hazatérésemet megelőző időszak. Változatlanul egy sziszifusz az egész, változatlanul kellene valaki, rendet rakni, de már nem izgat a dolog annyira. Annyi lesz, amennyi. Nem irodalmi rangú, de itt-ott felcsillan valami, s hát mindenre van alibim, felmentésem, azt hiszem. Ez már nem az én dolgom. Most olvastam, hogy egy pacák talált egy lezárt ládát a padláson, amit a már nem élő apja hagyott ott, valahol a Székelyföldön, s az ürge totál odavolt tőle. Volt benne egy napló, az öregről. Szóval, csináltam, amit csináltam, plusz a Krónika. Ennyi is elég lenne, de még reménykedek. Az jut eszembe, hogy hányszor és hányszor ragadott el a képzeletem, hányszor nem bírtam magammal, s minden alkalommal mi lett belőle? Semmi, majdnem semmi. Féltem? Túlóvatoskodtam? Majréztam? Bölcs próbáltam lenni? Előrelátó, óvatos? Ja, az is. Vajon mi kellett volna, egy kis bíztatás, egy jó haver, nő, rokon, ismerős egy szava? De mi volt, sok hülye, kishitű, beszari ember volt. Itt van például ez a sok nő ügy. Ó, az Elana, hogy élvezi az orromra húzni, mennyi hülyeség, mennyi veszteség. S hát ott a különbség. A Lili ugye azt mondja, hogy elvesztegetett fél év. Én nem így látom. Egy fél évig, hú, ezer dolog történt. S még jó is volt. ha a koromat is figyelembe veszem, életemben ilyen jókat nem szeretkeztem senkivel. De tényleg. Nem voltam magányos, megtanultam azzá lenni, felfogom az előnyeit, a jelentőségét, azaz tanultam. szegénykém, ezt is milyen hülyén látja, s veszteséget csinál belőle. Persze, megpróbált egy végleges, tartós megoldást találni. Mindent egyszerre, s most, hogy nem sikerült, nem igazodik,

megérti, hanem legenyózza. Emberek végig ezt csinálják. Szenvednek, mint egy kutya. Gondoltam válaszolok neki, de hát a sokkal intelligensebb nők se, semelyik se érti, akkor, hogy fogja ő. Sőt, ha nem tudja az ember végképp meggyőzni, akkor csak még jobban ront a helyzeten. Nos, minden kedvező feszítési pozíciómat elveszítvén, a dolog teljesen értelmetlen. Ilyenkor mindig a Titanicos öreglány jut eszembe, akinek egyszer csak leesik a tantusz, ki is volt a jó pasija. Lehet nem lesz, de a gondolat mégiscsak jó, nem?

Ez is egy nagy kérdés: mielőtt az emberek meghalnak, még egyszer megpróbálnak valamit tisztán látni?

enyhe próbálkozásokat látni, de aki egész életében lógott, kimaradt a torna, a matematika órákról, az ezzel sem lesz képes megbirkózni. Se a tudása, se a tapasztalata, se a mentális beállítottsága nem lesz meg hozzá. Olcsó közhelyek, az igen. De hát nem vagyok én felelős az egész emberiségért, nem? Így nem, az biztos. Aztán itt van ez a morális kérdés, hogy mit tehet a szellemileg kiváltságos ember, van e abszolút jó megoldás, példa. Eddig a kedvencem az Ezra, Roth volt, de most hozzájött a Bellow, a Faulkner, Borges, a Capote. Hát, hogy is mondjam, egyik sem kifogástalan. A nem zsidó Faulkner fölszólalt a Pound kiengedéséért, a zsidó Bellow minden netanjahus eszközzel ellenezte, kész. A legnagyobb írók. S akkor a Loosát, Márquezt nem említettem. Amúgy érdekes. Valaki mondott valami jót, hogy számít e az valaki élete. S igen, egy iránytű, jobban meg lehet érteni.

Ezt a kb. negyven, barom munkával eltékozolt évet, gyakorlatilag az egész életem, nem tudom visszahozni.

Totál másképp kellett volna csinálni, csak ugye nem láttam ki a dobozból. S még milyen büszke voltam is rá, meg még hányan irigyeltek is. Valószínű ez volt a Defense System, ami bezárt. Úgyhogy innen már csak az lehet, hogy ebből ki lehet e valamit hozni. Valamit biztos. Ismeretelméletileg a topon vagyok. Lehet gazdagabb lennék, jobban szeretnének, de ennyit nem tudnék, ilyen jól sem. ez pedig tökéletesen illeszkedik az élet céljáról alkotott elképzeléseimmel. Az se mindig ilyen volt, a kettő együtt, párhuzamosan alakult, vált ezzé. Fűtök, főzök, mosok, mosogatok, takarítok, s le-leülök ide írni. Csönd

van, viszonylagos béke és meleg. Nincs senkim, és mindenem van. késő esténként koncertekre járok, YouTube-al, szupersztereóban, hangosan, itt a barlangűrhajómban. Ez egy luxuskégli, ó, s majdnem itthagytam! Lassan beterelget engem a Jóisten a helyemre, dolgomat csinálni.

Okt. 26 ha én is megteszem, amit kell. Hasnyálmirigy?

Lassan kezdődött, valami általános, rossz közérzettel. Aztán elkezdett a hátam fájni, fönt, oldalt, mint mikor mellhártyagyulladást kaptam a kocsiból kihalolva. De nem függött össze a légzéssel. S ahogy egyre rosszabb lett, már-már azt hittem elájulok úgy fájt. S vesebajaimra is emlékeztet, mikor az egyik leállt. Hányingerem persze nem volt. s lefele sugárzott, a hasam felé, mintha bedugult volna minden. De alul se akart kijönni semmi. Ami furcsa volt, mert egy idő óta meg mindig az volt, hogy akármit ettem, bármilyen kicsit és keveset, rögtön alul ki kellett jönni valaminek. S aztán a gyomorgörcs című részнél megtaláltam, hogy hát ez hasnyálmirigy. De még akkor se volt tiszta, hogy mitől. Friss kelkáposzta zabálás utáni alvásból felébredve még rányomtam pár kanállal. Aztán kimentem szőlőt enni, kicsit löttyedt, kicsit penészes, kicsit madárszaros. Aztán később, találtam egy is avétos túrót, ugyancsak jó érett juhtúró maradványt, kis megkeseredett tejfölöcskét, abban tettem hagymát, s ettem pár kanállal. S egy negyedóra múlva jött a bazdmeg. Namármost ettől ugye bármire lehet gondolni, mi lehet. Végül is bevettem egy fél derékfájás gyógyszert, s tudtam egy órát aludni is, amitől elmúlt. Előtte kértem a Jillt, valami fájdalomcsillapítóért. Pont jött, s kérte kapcsoljam föl kint a villanyt, mert elmaradt a ruhateregetéssel. Mindjárt ad egy Algopirin. Előtte már szóltam neki, valami nem stimmel, mert mindenre gondoltam, mi ez? Közelgő infarktus? Szédültem, minden bajom volt. s elkezdett, szokás szerint felülül überelni. Neki rosszabb. Álltam hallgattam, s elkezdtem marhára fázni.

- Én bemegyek, fázok.

- Már kész vagyok, de idióta, nem tudsz várni, a kurva anyádat. Ezt az utóbbit már mindenhez hozzáteszi, ha iszik, mint most is. Máskor nem törődtem volna vele, de most valahogy nem volt jó. Bevágtam az ajtót, s bejöttem. Gyógyszer nuku.

Sváb faüzlet hitelre, mégegy rosszullét, a Jill nem nyugszik.

Másnap belekeveredtem ebben a faüzletbe, iszonyú vastag szederfák, nyersek, decemberben kell kifizetni, tízezer forint. Elkezdtem vágni, de kiakadtam egy idő múlva, majd lassacskán. Közben majd leégett a marhapörköltem, de sikerült kimentenem. Hát gondoltam, biztos a szőlő és a buggyant tejtermékek együtt hatása volt tegnap a dráma, szóval ettem egy nem túl nagy tányér kelkáposztát feltéttel. Hús is volt benne, nem úgy, mint régen a körtéri lócsárdában, háromhatvanért. Főzelék szafttal. S igen, húsz perc, ez az idő, elkezdett fájni. S egész tizenegyig, mint egy holdkóros bolyongtam. Megittam vagy tíz pohár vizet, próbáltam hányni, de nem sikerült. Aztán éjjel elmúlt, s kb. óránként pisálnom kellett. Szóval gáz van. valami nem stimmel. A Kelkáposzta, a kedvenc kajám? - bassza meg. Vagy, a baj nagyobb. Gyanús, hogy igen. A 2009-es nagy fosós-repülés óta, falami felborult a gyomor és bélháztartásomban. Előtte mint a Doxa úgy működött minden. Reggel tojtam, s kész. Mindig, mikor mások egész nap rötyire rohangáltak, csak néztem. De így van ez mindennel, nem? Szóval, kell mennem orvoshoz, s meglátjuk. Lehet az evés is ugrott? Nem baj, akkor lefogyunk, s valószínű – el –is.

Délelőtt többször beszélgettünk a Jillel. Sikerült megegyezni melyik fát vágjuk ki a mezsgyén, fele fele. Aztán vittem neki is, meg a Gyurinak is tacót, annak kelkáposztát is. Még cigit is kért, de mondtam, azt már a Jilltől, annak dolgozik, nem? Ágacskákat vágtak kézifűrésszel. A bejáratnál, amihez szinténem szabad hozzányúlnom, mert az se az enyém…

S látszólag, minden oké volt, örökké ebben reménykedem, hiába mondja mindenki, az összes nő, ez faszság. S valóban, délután elkezdte. Hogy én milyen aljas módon meghamisítom a történelmet, mert ő sokkal többet dolgozott – velem is – mint szerintem. S persze, dolgozott, de mit, pár hónapot, talán egy-két évet, a huszonhatból? S

mikor, 2000-ben volt az utolsó. Azt is állítja, s ez már tényleg ciki, hogy én „lemondattam a segélyét. Nem. Miután személyesen lehetett csak intézni, az csalás lett volna, amin pár hét alatt le lehet bukni. S különben is, még hosszú évekig együtt voltunk, s hát eltartottam. Függetlenül attól, hogy nagyon gáz volt már együtt lenni, a házasságunk a rákja előtt gyakorlatilag véget ért. Ó, az a szekszárdi szilveszter, többek közt az jut eszembe, azt a rohadt nihilt! S hát, aztán el is ment. De még azután is segítettem, küldtem neki pénzt! S itt vannak ezek dolgok, leírva, de mindegy, ez beakadt nála.

okt. 27 bizony gond van, meg a lesajnált sok emlék lakóhelyekről, munkákról

szóval, a hasfájással kiderült, itt gond van, lehet csak ideiglenes, de nem jó. Mi lesz ennek a vége?

A Jill a cirkusz után még vagy ötször hívott a cigányasszony privát számú telefonján, s mikor szamon kértem letagadta. Megőrül, ha nem kapcsolódhat hozzám, akárhogy. Aztán a Rejtjeles Jillen is hívott, de nem vettem föl. Az előbbire nem válaszolt. Megint úgy járok aludni, mintha ellenséges területen, vagy dzsungelban lennék, viszem a védőfelszerelést, baj esetére: magnót, fényképezőt, telefont. Már gondoltam egy vödör vizet is bekészítek, s leöntöm, ha nem bír magával. A rendőrség kihívása helyett. De ez se jó ötlet. De úgy tűnik, mégiscsak hatott rá a sok balhé, mert óvatos, ó, nagyon. Ami nem jelenti, hogy ne élne minden sumák alkalommal. Ez van, ezzel kell élnem. A sok nehézség, tökéletlenség, minden mellett mégiscsak itt a legjobb. van egy kis időm, s Mégjobb szervezéssel akár tovább is javíthatok. Hogy az írással mi lesz, nem tudom. Továbbra is komoly kétségeim vannak, lesz e belőle valaha valami is. Ez, a Napló mindenesetre itt van. ez azért – mint látszik azért majd minden nap csinálgatom. Én megteszem, amit tudok, a többi nem rám tartozik. Azt kéne, hogy valakire rábízni, amíg élek, hogy nem bonthatják x ideig föl, mint az államtitkokat. Amig a sok személy valamin megsértődhet. Ebből talán kitűnik, a bosszúállás távol áll tőlem, hm. S hát itt van ez a „hol lakás” kérdése, ami már paranoia, fóbia, minden

együtt. Most, hogy itt lakom, pár nap, hét nem volt elég a végleges elhatározás után, hogy örülni, megmerülni, elmerülni tudjak ebben. Kisért a sok faszság, amin keresztül mentem, a keresgélések, az elképzelése annak, milyen lenne itt lakni. még nemrégen, sőt még most is! Beteg dolog ez. S ehhez még az is hozzájárul, hogy házakat javítva, szerelve, hányszor és hányszor gondoltam lesajnálva helyekre, sokszor nem akármilyen helyekre, hogy hááát, azért az enyém egészében jobb. Sőt. S nem tudom más, hogy van, más férfi, de akiben nincs büszkeség, az nekem nem is pasi. Az egy takony. Vagy nő. Vagy hernyó. Nonentity. Most ettem pár falatot: egy vékony pirítóst, egy hajszál sonkával, s pici téliszalámival, teával. S még nem fáj! Lehet, a káposzta az oka mindennek? Mindegy, holnap akkor is megyek az orvoshoz

Okt. 28. hétfő valami bajom van, most már biztos.

Tegnap próbáltam óvatos lenni, ami azért marha nehéz, hiszen ott vannak az ember beidegzései. Az egészségesé, akinek még mindig érzem magam, s aki azt csinál, amit akar, evésileg is. Persze, ez megy lefele, évek óta, egyre óvatosabban, egyre kevesebbet. De nem bízván maximalista természetemmel, mindig a felső határon, feszegetve a dolgokat. Ehhez ideológia is társul, épp valamelyik nap adtam elő a Jillnek, hogy inkább több legyen valamiből, mint hiány. Akár a súlyfelesleg árán is, ami azért van. de nyilvánvalóan itt most még szorosabbra kell tekerni valamit, s még nem is tudom mit, és menynyire. A káposzta lehetett a bűnös, töppedt-penészedő-avas-szőlővel, romlott túróval-fejföllel, maradék juhtúróval-hagymával. Ma csak levest ettem – egy darabig. Aztán kenyeret marhapörkölttel, ami kicsit leégett, s még kemény is maradt. Aztán főztem tarhonyát. Amit ugye ez ember sok olajon megpirit, aztán fölfőz. Mert hogy marhapörkölt kelkáposztával vagy tarhonyával, így illik. Nem ettem sokat, s jó darabig úgy tűnt, minden oké. Mert mikor nem eszem, nem fáj. De aztán jött a bazdmeg. Az óraátálás miatt meg még korábban volt. nyolckor próbáltam lefeküdni, s persze csak feszengtem, mint egy

vemhes állat. Úgy érzetem magam, mindjárt szétrobbanok, alig kaptam levegőt, a hátam fájt, de még a hajam is. Közben a Jill hívott a nagyon gázos és tűrhetetlenül mocskos kirohanása után, amit a dióval kapcsolatban tett. Mikor a villanyszerelő itt volt felmérni az az óra dolgot, egyfolytában közbepofázott, de még úgy ahogy. aztán még ráivott, s jött a piros ballonkabátjában, s verte az ajtót. S hát elküldtem, de rendesen. Mert már kezdte mondani, ömlött belőle a trágárság, minden. Hihetetlen, tényleg van vagy hét személyisége, a Hófehérke felügyelete nélkül. Szóval vagy tízig kínlódtam, csináltam! egy kis pirított dióval tejes-vajas-karamellát, aztán nagy nehezen elaludtam. Éjjel aztán majdnem elmúlt, most úgy ahogy, érzem, de nem fáj. Azon 2009-es szaporafosásos Amerikába repülés óta, valami nem stimmel. Régen egyszer, reggel tojtam, s kész. Mindig csak néztem mások örökös problémáit ezzel kapcsolatban. De most nekem is van. pl., ha ettem valamit, akármit, akkor alul is ki kellett jönni valaminek, dacára annak a jó hosszú csőnek idebenn. Szóval, ez nem jó. S már réges régen el kellett volna mennem. Igaz, kint vizsgáltatnom magam, elég komolytalanul. Pénzem az nincs, remélem meg tudom az orvoshoz menést oldani, lehet elküldenek Siófokra. S hát nem tudom milyen lesz a dokival, ez is el lett szúrva. Na, ezt most befejezem, egy kis szünet, aztán valami komolyabbal folytatjuk. A nevekkel még mindig bajom van, a fikció résszel.

okt. 28. hétfő. Kórházi élmény, még összefogottabban, s valami megoldás a nevekre.

Végre eljött a hétfő, hiszen már péntek óta aggódom a gyomrom miatt. Telefonálok, ott a doki, én is nyolc után nem sokkal. Iszonyú felfordulás. Renoválják az épületet, fülsiketítő vésés rendelés közben. Mindketten próbálunk semlegesek maradni, de szerintem a pasi egy mean motherfucker, s egy tipikus falusi rutindoktor. Ráadásul – azt mondják – gazdag. Gondolom vendéglátásból. Mikor kész a helyi labor, elküld Siófokra a belgyógyászati ambulanciára. A kórházat is átépítik, ki tudja mi óta. Kupi ott is. Ott nálam a lelet, de megint vért veszenek. Elküldenek ultrahangra, ahol a puha dolgaim végigscannelik. Semmi különös, vese, máj, lép stb. oké. Itt ott pici ciszták, de

az rendben, mondja a doki. Aztán megröntgenezik a hasam! Állítólag a levegőn kívül mást is lát, nem csak a csontokat. Fogalmam sincs az mi lehet, nem derül ki. Nagy nehezen megszabadulok, nem derül ki mi lehetett a bajom. A doki el akar küldeni gyomortükrözésre…, de meggyőződésem, azzal nincs baj. Ha a hasnyálmiriggyel nincs, de az a vérlellet szerint oké. Ha baja lenne, volna ott valami. Erről én is olvastam, hm. Nem megyek vissza, elfáradtam. Szörnyű élmény, nyomorúság, beteg, nyomorult, s nagyon csúnya amberek, valójában emberi karikatúrák, eldeformálódott formában. S egyfolytában megy a vészcsengő, a sziréna bennem, hú, én is ilyen lennék, ilyen vagyok? Mert egyfolytában az van bennem, hogy muszáj valamit tenni, tornázni, diétázni, stresszt kiiktatni, életet elrendezni, akármi. Ezek az emberek tehetnek arról, hogy ilyenek! S rádöbbenek, - nem először – hogy a nagy amerikai elhagyatottságban maradt annyi kis erőm, időm, hogy törődjek magammal. Egyszer kérdezte is a viet veterán: „te mi a faszt csinálsz egész nap? Mondtam, olvasok, tornászok, úszok. S csak nézett. Azt gondolom, hogy én képes vagyok erre, tényleg. Mindig mindenhol össze tudtam magam rendezni, a nehézségek ellenére is. S ezért van, hogy tényleg arra kell koncentrálnom, hogy „megszabaduljak ettől a bolondokházától. Megint felmerül, hogy lehet csak el kellett volna adni. Ami bullshit, hiszen vevő se volt, de főleg azért, mert az egy még nagyobb, csak másmilyen cirkusz lett volna. Írtam egy levelet az Sandrának, abban sok minden benne van. ide teszem:

Objektív helyzet Kötcsén, levél Sandrának

Nem tudom, te pontosan mit értesz objektív helyzet alatt, tárgyakat? Óvatosan fogalmazol, s arra mit lehet adni, óvatos választ? Az abból mit lehet – „objektíven” megtudni? Nos, mindegy, próbálom. Mert a helyzetben a személyek is benne vannak. szóval az objektívben a szubjektívek. Tegnap egész nap a kórházban voltam. S hát érdekes élmény volt. A Lou Readról jut eszembe, hogy itt mindjárt „csillaghullás” lesz, - a „gyengéje először. A szervek is mint az emberek. S ő még csak nem is tarozott a legszorosabb „családtagjaim közé. S nyilván azon is múlik, hogy majd ez a sok híres és gazdag pacák mit

tud venni magának, s persze mennyit züllött. Szóval, erre az analógiára, nekem is baj lett a „májammal”, azaz az éreimmel, s persze a cigi miatt, korom átka, s aminek agyvérzés lett az eredménye, - valahova nem jutott elég oxigén. S most jött a következő, még csak intő jel, de ez így fog menni. Kicsit hisztérikusan próbálok „jól táplálkozni”, nem sokat, no, nem, de mindent enni, s kompenzálni a szegénylét okozta hátrányokból, ami volt. S valami, gyomor? hasnyálmirigy? még nem tudom, azt mondta, kakukk! S egyik pillanatról a másikra, úgy elkezdett fájni, hogy kis hilyán elájultam. Aztán jóval később próbáltam nagyon szerényen, s megint. A siófoki kórházat nem kell bemutatnom…Ahhoz képest egész jó volt. Sok zavarodott orvos, s elnyűtt nővér. Mindent megtettek, megnézték a puha szerveim, a csontjaim, a folyadékjaim, s nem találtak semmit. S azon gondolkodtam, hogy a Jóisten akkor meg miért is rendelte ezt nekem most meg el? S hát ennyi csúnya, nyomorult embert régen nem láttam, persze eszembe jutott, mert mindig is ez volt az emlékem, erről a „Sármellékről”. De amúgy, ami még inkább feltűnt, s nyilván ez volt az ottlétem valódi oka, hogy fölfogjam, s megértsem mi vár egyedül rám. Mert majd’ mindenkivel, persze, aki ott megjelent, nem kevesen tolószékben, volt valaki. Velem nem, s nem először. Amúgy is, ez is az utóbbi idők hordaléka, csupa ilyen betegápolós emberrel találkoztam, itt-ott még én is besegítettem, s tetszett Nem-tetszett, rá kellett jönnöm, ez bizony az élet része, s tök „normálisan” hozzá tartozik, errefelé a világnak, mondjuk úgy. Még pénzzel megoldható, be lehet dobni – mint az automata mosógépbe a ruhát, mosószert, s öblítőt, után az embert is, megnyomni a gombot, aztán majd lesz valami… Nos, tudom, neked máris kijutott ebből, ápolóként is, szenvedőként is. lehet elég is, biztos. Én eddig, szerencsés? – voltam, ja. Se bérmálkoznom, se beteg ápolnom nem kellett. Se halottat, se balesetet „igazit” nem láttam. Most viszont a sors már-már tragikus fintorjaként „itt maradt rám ez a nő”, aki minden ezirányú, sok évtizedes fáradozás és áldozat ellenére nem az én segítő, „író feleségem társam” lett, hanem, a lett legnagyobb ellenségem, mindennapjaim megkeserítője, aki majd még lehet megakadályozza, hogy írjak, de akinek a megaláztatások és

végetnemérő fájdalmak poklában, lent, folyik ki a keze közül a valóság, aki viszont a megmaradtál hihetetlenül önzőn, minden bajáért engem hibáztat, életünk minden apró és fontos tényét kiforgatva, ellenem fordítja. S ami itt nem egy érdekesség, hanem egy mindennapi, embernyúzó, semmit nem tisztelő dráma. Aki pont azzal a tulajdonságommal – a megértéssel, és jószándékkal él vissza, amit az alkotás legfontosabb elemének tartok, hiszen ismer… Akiről felváltva két gyermekemnek beszámolok, s akik úgy döntöttek, hogy ebből az egészből felmentésük van, ezért, vagy azért. S akik valójában, - lehet elméletileg nem…, - de gyakorlatilag mindketten vagy „semlegesek" vagy ellenem vannak. De, tegye meg mindenki, ami a dolga, s hát veszem az időt, s fáradságot, s válaszolok. Na szóval, ahogy mindig is, most is postafordultával beszámolok s itt van egy kis beszámoló a helyzethez. Valószínű lesz olyan rész, „ami téged nem érdekel". De a helyzetről kérdeztél, s ahogy az elején mondtam, ez része annak. Amúgy, jön a tél, potyognak a levelek, mi is gyengülünk, s hát főleg az anyukád, mármint a valósághoz való viszonya. Annyi még van, hogy ellássa magát, fával, borral, cigivel és epével is, amit egyetlen alkalmat ki nem hagyva, rám „hány". Fölhív, megveri az ajtóm, s közli, a „kurva anyádat". Titkosított telefonról hív, eleinte felvettem, s mondta, a „kurva anyád" meg ilyenek. A másik telefonon meg ez jön ki: „Rejtjeles Jill." Mostanra már nagyon elszaporodtak a személyiségei, s van vagy hat. Odajön, s jót beszélgetünk, tök normális. Van egy csatorna, ami mindkettőnknek jó lenne…Aztán mindent, amit mondtam, zsebre rakja, s kösz. Aztán mindent, amit mondtam, ellenem fordít. Világgá kürtöli. Nem is a szavakkal van a baj, az már régen kiüresedett, elfásult, hanem hogy ezt pont addig csinálja, sőt, még ki se várja, amig az ember segít neki, ő máris szemét. Amit adok nem jó, viszem valahova, de nem elég gyorsan stb. stb. letagad dolgokat, hazudik, lop, és csal. S nem lehet ezzel lépést tartani, ha az ember nem elmeorvosi betegápoló. S hát ez nem vicces! Ő azt hiszi az. Soha nem nő föl. Ahogy ő itt élt, az, hogy kimaradt mindenféle interakciókból, ezt eredményezte. S ezt „tudja is", el is ismeri. Játszik, s főleg velem gondolja, azt csinál, amit akar. S mindegy neki, akár jóban, akár

rosszban, csak „velem legyen”? Ment is ez, évtizedekig, ti nem is tudjátok mi volt, … bírtam, tűrtem, hátha jobb lesz, hátha megváltozik, s főleg ti, a gyerekek érdekében. Amúgy évek, évtizedekkel ezelőtt el kellett volna válnunk! Igen ám, de én se vagyok már a régi, s most ez besűrűsödött. S sajnos kénytelen vagyok azzal védeni magam, ami itt lehetséges. A visszagenyózást minimalizálni, nem üldözni a mindent összeszaró, „szegény” csirkéket. De hívni a rendőrt, ha átmegy „kalapácsos gyilkosba, s éjjel rámtöri az ajtót. Ha betör hozzám, beoson, s lop. Ha másoknak rágalmaz, s az kihat rám. Stb. ideteszek pár kis részletet, mert már rohadtul utálok ezzel foglalkozni, egy percet is sajnálok ezzel tölteni, hiszen „mindjárt meghalunk”. Ehhez képest minden másnap ezzel megy el. Ővele, a balhéival, a szekálásaival, az elképesztően rafinált és primitív baromságaival, amit képtelenség követni, s annak megfelelni.

Itt van pár példa még:

Napi események Jillel a szomszédommal,

Okt.

A szőlő, meg minden, ami a ház körül van. „aki kapja, marja”. Ha nem szedem le, barom, lusta stb. vagyok, ha igen, akkor szemét. Azt gondolja, hogy itt minden az övé…Körülbelül egy hetet „dolgozott” kint a szőlőben, aztán nekiállt szüretelni, s csinált kb. négyszáz litert bort. Részeg is, majd mind nap, egy alkoholista, legyen mit innia. Aki randalíroz, és kötözködik, ahol teheti. A tűzifa Miután kiderült nem adjuk el a házat, a Borisz levélben megfenyegetett, ha akármilyen száraz gallyat összeszedek a telkükről, amit én vettem nekik, akkor följelent…Három hónapig nem volt internetem, még azt is megtiltotta, hogy egy új vonalat nekem beköthessenek, mert rajta keresztül lettek volna hajlandók. Túl nagy a távolság, mondták. Mikor figyelmezettem, hogy jogom van hozzá, s kénytelen leszek ezért is följelenteni, akkor nagy nehezen visszadugta. Eljárok Siófokon az érdekében, s visszavonom a betörést és ajtórongálást. Ő meg se jelent. Aztán visszavonom a siófoki Kormányhivatalnál a hangos zenehallgatás és betörési eljárást ellene, amiért 300 ezer forinttól börtönig szabhatnak ki büntetést. Megfenyeget, ha nem hozok neki cigarettát, „hozza a

Kalapácsot, s betöri megint az ajtót", ezt egyébként a barátaim is tanúsíthatják, akiknek telefonon elmesélte. Ezután, mindjárt másnap, közölte „hogy, ha nem adom el a házrészem, akkor fölgyújtja, s garantálja, hogy én sem fogok itt lakni" ezután ment körbe a faluba, s ezt több embernek is elmesélte. A Polgármesteri hivatalnál, a közjegyzőnél, s a rendőrségnél, mint közveszélyes fenyegetést ezt bejelentettem. Mikor figyelmeztettem, hogy a gyújtogatás is és a fenyegetés is bűntény, s majd netán felelnie kell érte, közölte, hogy" nem, mert előtte megöli magát, s őt senki sem fogja felelősségre vonni semmiért" Kiderül, hogy betört az én lakrészembe, s ellopott dolgokat. Kijönnek a rendőrök s lefoglalják a megtalált dolgokat, s most nem tudjuk használni őket. Fűrészt, létrát stb. Megsajnálom, amiért most aztán nem tudja összevágni a gallyait, s én vágom össze. Idehívja az általam már kitiltott Ampullás nevű bum-ot, aki leszakítja a pince tetejét, s vele az összes szerteágazó vezetéket. Beesett a betonkád mögé… A Gyurival próbálja megcsinálni, de végül én hozom az egészet helyre. Egész nap szerelek. Az összehordott cucca, bora van ott…" hálás érte, de már aznap megint lekurvaannyáz, leszemetez stb. Jó, gondolom, ez elég, nekem biztos. Nem tudom mi lesz ebből, de ahogy az Hugi mondta, jó vége az biztos nem. Én szerintem, tényleg nem beszámítható, s furcsa itt ez a végzetszerűség. Ami rám lett hagyva…, de ez ügyben rám senki ne számítson, én ezt befejeztem ővele.

apa

Okt. 29. egy utálatos Adél nevű gondozónő, eltűnt a fotótáska? ja, meg a nevek

Mindennapi stressz. Hosszan, teljes kétségbeesésben nem találom a fényképezőgép kis táskáját, amiben a kis bedugó van, az összes dokumentummal. A Jill bejött, és ellopta? Teljes pánik. Elmondhatatlanul utálom magam, amiért nem vagyok képes rendet tartani. Még ennek a nőnek is célzok rá, majdnem hívom a rendőrséget. Aztán megtalálom, szörnyű. Ezt valahogy meg kell oldanom. De hát állandóan rohanok, kapkodok.

S mindez e miatt a szörnyeteg nő miatt. Mondtam neki, kész, megszűnt számomra létezni.

Nagyon kevés emberrel, - Pipivel, az Andrással? jutottam el oda, hogy kész, nincs. S most ezzel növel is, aki valaha a feleségem volt, s akivel csupán pár napja is, megpróbáltam törődni. De ebben belepusztulok, kitöltött ez a dolog, vége. S már lehet rég ezt kellett volna csinálni. Ide rakom, amit legutoljára írt, ezt tette fel az í-re a pontot. A mellékelt – nyilván ocsmányságot meg se nyitottam. Az Sandrának írt levélben ott a magyarázat, mire mondta ezt…

A Jill utolsó levele
te rohadt/szemét/aljas/erkölcstelen/zsidó stb.
patkány se! inkább meztelen csiga...
vagy nem tudom...
van ilyen is a 'világban'

okt. 31. Pár napja, hogy „babrálok a szavakon”,

nem tudom hányadika van, végeérhetetlen szarakodás a szerkesztéssel a balhék egyik haszna, s hát ez a kurva névválasztás, észnél legyünk, mert a test…a valósághoz való ragaszkodás oka, haszna, értelme szemben a buták vádaskodásával…a tudatosság, igen, legalább tudni, megélni a dolgokat –egy kis Sylvia Plath párhuzam ezek jutnak eszembe. Október 31 napos, nem 30. Nyilvánvaló. De annyira jó lenne a lé, hogy ezt gondoltam. Különösen, mert kéne menni a dokihoz, - a lelettel stb. ja. S hát majdnem biztos, hogy még nem jött meg elseje előtt. Amúgy nagy baj ezzel nincs. Van mit ennem, van cigim stb. harmadik napja, hogy mind e történet közben, de egyáltalán az írásra gondolok, figyelek. Nagyobbnál nagyobb elhatározások, ötletek jönnek elő, s ez mindig belefullad a rendezetlen kuplerájba, ami a Napló. Legutóbb, egy példa, napokig a 1999-est kutyultam, hogy hogy is volt? mert fontos! hogy is volt, főleg a Jillel, de a munkával is. Mik voltak azok a tényezők, amik befolyásoltak engem, az eseményeket. S felmerülhetne, miért nem csináltam már meg, miért nem csinálom az eleje óta így? Hát mert nem tudtam! Menet közben derül ki. S hát elég jó kezd lenni. De kell az egész, mert én magam meglepődőm, pedig elég jól emlékszem, de mégis, micsoda részeletek kúsznak, bukkannak elő, pl. megtaláltam egy csomó mindent a Millerről, mert fontos az az élmény, az a sok amerikai karakter. Meg

hogy tényleg mi volt a Jillel. Ez a „ráhúzni a vizes lepedőt, Elkenni a száját, Megszívatnak, Igazságot, elégtételt stb. kapni, ez felmerül ugyan, de csak, mint melléktermék, emberi gyarlóság, de tényleg nem ez vezérel. Hanem mert pont itt van a kutya eltemetve! Miután totál őszinte minden, amit írtam, ezért hiteles. Jó, vagy nem, ez tök mindegy, úgy volt. ráadásul a mai napig hiszek benne, hogy az mind jó szándékkal, tiszta szívvel, igaz lélekkel, segítő szándékkal, s mindenkit figyelembe véve volt, történt, beleértve magam is. Igen, miért nem kellett volna? Mindig van választási lehetőség, a s pont ez a lényeg, hogyan lehet megtalálni a helyes utat? Mert ezt csináltam, s most meg kell találnom a helyes ábrázolást, a dolog nehogy menet közben, a létrehozásban elromoljon. Ez a végtelen sok faszság, amit írok, ez a nem először fejemhez vágott genyuska motoszkál benne, amire a fiam nemrég oly gyönyörűen célzott. Valóban az? Tudom, hogy nem, de tegyük csak fel mégegszer. Mert, - jön a kedvenc mondásom, - „honnan lehet tudni, amit nem tudunk? Hááát, hogy kikutyuljuk, a kurva életbe! S nem az a kérdés, mibe kerül. Hanem hogy megcsináljuk. S hát tudom vannak nálam jobbak, s szerencsésebbek is…Néztem mit mond a Waits a díj átadóján, s ezt mondta: „köszönöm Kathlyn, hogy mindig toltál előre, és szikráztattál”. Nabazdmeg. Volt énnekem ilyenem? Hát, sohasohasoha. Egyedül, mint egy faszomállat. De csinálom. Kiderült, pl., hogy ja, szar vagyok, de sokkolóan különb az átlagnál. Hát ez meg mi a fuck? Én különben nem is gondoltam, valójában mindenkit magamhoz föltiszteltem, fölemeltem, fölbizalmaztam, hogy úgy mondjam…Aztán az átlag, nekem jön, mint egy taknyos orrú hülyegyerek, s keni rám…a nyomorát. Na, ez nem kell, feszegettük, rászántunk, bemerültünk, majdrábasztunk, s éppen csak kislisszantunk, fuck-it. Baszta. Épp az előbb kiültem, a délelőtti nap odasütött a teraszra, kedves, meleg, ragyogó, s a friss, tökéletesen tiszta levegő, s ugyan elhangzott némi megjegyzés a cigánykaratyolásból, amit a Jill vezényelt, de ez már elég. S ez a lényege a tudásnak, hogy mehetnék itt sétálni, itt vannak a dombok, a táj, a természet, teljesen privát, ha kell akár itt a kerten belül. Ebben a mini provanszban. Igen, elégedetlenkedhetnék. Hogy miért van itt ez

a háborodott nő, milyen szép is lenne itt nélküle, de a másik oldalon ez azért egy fantasztikus luxusbörtön. Egyszer felsorolom mi minden, s most, hogy van egy kis nyugalom, napról napra tökéletesítem. S hát itt van a testem. Tényleg ezzel is törődnöm kell, mert be fog állni. S tudom mi a különbség, mert ha nem csinálom, már nyikorog is.

Internetszámla, halottak napja, meg az ember, aki nemzett, most itt van a Halászbástyán, jó, mi?

na, meg maradunk a „Jacknél", - úgy döntöttem. everyfuckenkendofjack!!!!

Most jöttem a postáról, befizettem az internetet, s szeptemberit. S volt egy kis beszélgetés a Jillel, lásd felvételt. Hogy neki gondja van a halottak napjával, hol az én anyám, én meddig fogok élni, az az ember most kilencvenkettő. Nos, ezekért a dolgokért én azt hiszem már rég megfizettem, nem tartozom senkinek. Tiszta a lelkiismeretem, a magam részéről én megtettem, amit kellett. Ha van valami előnyöm, hát van, ez az én egyenlegem. S mindenki törődjön a maga dolgával.

Jack lesz a főhős. Lehetne jobb is, variálhatnám.

Lehetnék nagyon smart, de minek? Voltak jó nevek, de…Egyszerűen, ja. Nobody, igen Emily, rád hallgatok. Milyen durva is lenne békának lenni…, hiszen itt van ez a sok sok millió…névtelen Jack. Megnyugszunk ebben, dede. Most, naná, valami eszembe jutott? Mi lenne, ha fölosztanánk – projack, latejack, nowjack, s most nagybetűvel: Projack, Latejack, Nowjack, ha? Esetleg Pronowjack. És ez? Provejack, Proofjack, Bringjack, Takejack, Fuckjack. Holdjack. Suckjack. Likejack. Puljack. Bearjack. Meatjack. Layjack. Kindjack. S hát nyilván még megannyi lehetőség van…

Úúúúgyhogy…, akár neki is állhatunk, yes sir, hú yesjack, nojack, ajjaj, úgykurvajóez ahogy van…Nagynap ez a mai. Dede.

Nov. 01.megint hordom a Jillt, elveszti a kulcsot, őrjöng

Megkapta a fizetését, s megindultunk, nekem nem kellett menni sehova, de így mentünk a munkahelyére, automatához, földvárra boltba, gyógyszertárba, cigiért. De tényleg olyan ez is, mintha szívességet tenne nekem, hogy megengedi elvihessem. Hideg eső esik, ez

már az ősz. (s „halott gitárok pengetik halott szájukra feszült húrjaikat”, ezt nem tudtam kihagyni.) Aztán már-már reménykedtem, lesz egy nyugodt napom, amikor este azzal jött haza, hogy elvesztette a kulcsát, s csináljak valamit. Na de mit? Kérdeztem be van e zárva minden, s persze be volt. s elkezdett óbégatni, jajveszékelni, hogy miért nem hal már meg, minek élni, meg ilyenek. Hiába kérleltem, hagyja abba, nem tudta. Próbáltam az összes kulcsot, hiába. S egyre csak azt hajtogatta, törjük be az ajtót. Mondtam, attól még nem lesz jó minden, s különben is mit akar. Meghalni, mondta. Aztán nagy nehezen rábeszéltem, menjünk le, valahol a kultúrház környékén kell legyen. S hát ott volt, a kultúrház lépcsőjén. Iszonyú bonyodalom lett volna, a kiadásokról nem is beszélve…Szóval, mindez az után, hogy megint ledaráltam egy nőt.

Nov. 1 péntek pénz, Jill, írás

Délelőtt rám jött a roham: el kéne menni valahova. Jó lenne beszéni – kicsit – valakivel. S különösen, hogy megjött a pénz, most az egyszer jó számoltam. Aztán el is mentem, de minden zárva volt, mert hogy halottak napja. Aztán hazajővén fölhívtam az Ildit, aztán az Elenát. Néha nyomaszt, hogy nincs senkim. Most, hogy dűlőre jutottam, mit kell tennem az írással, kellene kis kikapcsolódás, emésztési idő. S bizonytalanság ilyenkor rámtör, a két agyfélteke. A jobb előre rohan, a bal elkezd tökölni: biztos, hogy jó? Amibe aztán el is fáradok. Aztán rám jött, hogy fürdőbe kéne mennem, de már késő volt, s különben is. Pedig még föl is hívtam. Onnan, a szántódi oázis elől. De nem volt nálam fürdőgatya, szerencsére. Találkoztam egy Csuris nevű nővel, aki egy aranyos, belevaló nő volt annak idején. Megismert, aztán én őt. Haláli. Aztán hazajöttem, s fölrémlett, mi lenne, ha elmennék vonatozni, a kicsivel, Kaposvárra. De fáradt voltam, s gondoltam, kicsit pihenek. Mire pihentem, „elment a vonat”, azaz a kedvem. Aztán

megint pihentem, elég gyöszös vagyok. Biztos az ideg, gondoltam. Ettem, megint lefeküdtem. Délután kicsit takarítottunk a Gyurival, adtam neki egy csomó kaját, marhapörkölt tarhonyával, rakott káposzta. Balhéztunk a Jillel a fejszén, amit odaadtam neki, de most elkértem, s odaadta mert hoztam neki cigit. Mert nem volt. ő ugyan tudta, hogy minden zárva lesz. Szóval föl is hívtam, hogy vettem öt dobozzal. Örült, de mikor iderétem, megint üvölteni kezdett, a fejszén, a faleveleken, a Gyurin, a kormányon, s persze rajtam. Mindenen. Megint megnéztem a vonatot, hogy majd reggel elmegyek. S a délutánival visszajövök, kóválygok egyet Kaposváron. Viszem a kütyüket, a laptopot, s a vonaton? írok! ja, közben bicikliztem is egyet földváron. S megint néztem, mi lenne, maximalizmus, ha néha lemennék, s mintha vízpartink is lenne, ülnék az autóban, nézném a vizet, s írnék. Ugyan ez volt a camperrel is. S persze, bullshit az egész. Már rájöttem, hogy egyedül, itt a barlangomban tudok nyugodtan írni. Fény, hang, s mindenféle szigeteléssel. Itt meg az zavar-hat, hogy nem tudom, mi van a Jillel.
Ja igen, mert megint volt egy balhé. Kinézek, az összes villany, ami a világon van mind ég. De már régóta. Kimegyek, nyitva az ajtó. Mondom szólok neki, - nem szívesen, mert mindjárt üvölt. Nem válaszolt. Bekémlelek a nyitott bejárati ajtó mögé, a földön fekszik. Hajjaj, mondom, mi lehet a baj. Szólok neki, nem válaszol. Hangosabban, erre fölnéz, s elkezd üvölteni. Szidni, minden. Mondom, elnézést, csak nem tudtam mi van. a kurva anyámat stb.
S most itt írom ezt.

nov. 2 szombat, a nagyság átka,

a magány, régi közhely. Nem tudtam följebbi srófolni ezt az én életem, a hókuszpókusz pragmatizmust, a tárgyi, anyagi világot, ami

persze, tudjuk nem abszolút, de mégis. Így aztán én tudok alkalmazkodni ehhez, más nem. A magyarázatok mély indulatból jönnek, s ismeretelméletileg hibáznak, ezért nem kell odafigyelni. De ez magány. Igazság vagy közhelyek, ez is lehetne a cím.

mindenki, aki gondolkodik

annak vannak észrevételei, s közli valakivel, elmondja, megbeszéli. Nekem nincs senkim, itt írom le. Miért, mit csináljak?

nov. 2. Zita levele

Nov. 5. Közben elvittem a Jillt

Fölvenni a nyugdíját, boltba, meg cigiért Szárszóra. Megígértettem vele, hogy nem zavar, másképp nem fogok neki segíteni semmiben.

nov. 3. vásárlás, ivás, rosszullét, meg a hülyeség hatos harapófogója

ilyenek jutnak eszembe a tegnapi napról. Rájöttem, kiderült, hogy most meg aztán nem egy összeférCelt kényszerünnep, hanem már munkanap a Mindenszentek-Halottak napja utáni szombat. Úgyhogy elvágtattam a siófoki Tescoba, s vettem minden nyavalyát. Kicsit kevesebbet akartam. Valami harminc valahányezer volt, de hát…, már régen vásároltam. De nem ez a lényeg, hanem hogy rohadtul arra szeretném magam kényszeríteni, hogy ne menjek sehova, hanem tegyem le a seggem, s írjak. S hát csak a Henry jut eszembe, aki valahol ezt tette, s szemlátomást olyan nagyon nem szenvedett…

valamiért ódzkodom még mindig, nem sok, de van egy kis félelem, óvatosság, előrelátás, mindez persze ösztönösen, hogy rázódjon még, érjen még, ilyenek. A másik oldalon meg ott van a régi, jól bevált módszer, hogy az ember kerülő úton átvágja magát, s kis manipulációkkal” észrevétlenül megágyaz. Ó, hányszor bevált ez munkával kapcsolatban, de még másokkal is. Púder és vaker, de hát ez van. állítólag még a tudósok is rájöttek, hogy muszáj emóciót rakni a robotokba, másképp hervasztó a kapcsolat. Az embert nagy mértékben befolyásolják az érzelmek.

Nov. 5. kedd fáktól az erdőt, meg a következetes következetlenségek tömkelege 2013. Megjegyzés az íráshoz

Először is össze kéne szedni az összes íráshoz szóló megjegyzést. S van egy pár! Nekem is jó lenne, ha át tudnám tekinteni, hiszen nagyrészt ezért íródtak. Fejből is kéne tudnom, de természetesen ez egy kicsit sok. Most döbbentem, - hosszú idő óta megint, hogy hát ez képtelenség, mindent nem tudok megírni.

Persze, sokat fejlődtünk, valahogy nagyobb áttekintésünk van az egészről, a rend is nagyobb. Több könyv, folytatásban? Vagy sűríteni, sűríteni? Az utóbbival az a baj, hogy félő, belekeveredek, mint mikor valaki túl sok mindent rak a kajába, s a végén moslék lesz. Tápláló, de mindenki rosszul lesz tőle. A folytatásoshoz, hm, ki tudja, lesz e rá idő, de tényleg. Valószínű nem. Meg lehet próbálni, bár ez kockázatos. Mert akkor az elsőben nem írunk meg dolgokat, aztán meg sehol sem lesz. Utalások is lehetnek, de az meg nem ugyan az. Fura, hogy ennyi idős korra eljutunk oda, hogy „mindent tudunk, értünk, meg is tudjuk csinálni", de fuck, elfogy az élet. Prolific, ja, volt ilyen. Meg olyan is, aki ide-oda ugrált zavarában. A Leonardótól a Lou Readig. Volt, aki többet írt, mint kellett volna, volt, aki egy pilinszkát, de az okosok, akik erre tették az életüket, azok rendes életművet hoztak létre. Hát, én meg a fasz tudja mit csináltam, semmit. össze vissza rohangáltam, fúrtam farigcsáltam, minden mindennel, semmi semmivel. Közben persze sok minden összegyűlt, ennek is meg-lehet a haszna, de ki csinálja meg. Izgatna, pont ezért. Mert képtelenség. Ez dönt engem a sírba, a maximalizmusom. Sokat akar a szarka, s lófasz a seggébe. Szóval, a következő lépés a „Mi legyen benne", c. mű lesz.

Nov. 5. Közben elvittem a Jillt

Fölvenni a nyugdíjat, boltba, meg cigiért Szárszóra. Megígértettem vele, hogy nem zavar, másképp nem fogok neki segíteni semmiben.

Szia!

Jól teszed, ha megírod az élményeidet! Amellett, hogy izgalmas történeteidet, kalandjaidat megosztod másokkal saját nézőpontodból, a stílusod is magával ragadó, amit ez a levél tükröz számomra. "Ars poetica, hosszú vers formátumban". Nem tudom, létezik-e ilyen műfaj, de most már mindenképpen! Szóval engem érdekel, szívesen olvasnám, vagy hallgatnám!

Sok helyen jártam már én is, sok mindennel foglalkoztam, és még szeretnék is. Az nem adatott meg, hogy külföldön éljek, és tudom, hogy az nem hasonlítható össze hosszabb-rövidebb benyomással az adott helyről. Nekem maga az út a legizgalmasabb, de vannak kedvenc helyeim is.Tavasszal Izlandon voltam, nemrég meg Toscanában jártam. Sajnos az utóbbi csak rövid pillanatkép volt, ami étvágygerjesztőként hatott, és nagyon szeretnék oda visszatérni-ráérősen, barangolósan. Sokszor érzem azt, hogy annyi minden érdekel, annyiféle dolgot szeretnék kipróbálni, csinálni, hogy ehhez kétségbeejtően kevésnek tűnik az idő, mellette pedig sokat szeretnék lenni azokkal, akik közel állnak hozzám. Hát ez egy egyensúlyozási gyakorlat. A legjobb, ha az élményeket, tapasztalatokat együtt éljük át. Amikor olyan szerencsés voltam, hogy mindezt egy olyan társsal tehettem, akivel önmagában is nagy élmény volt az együttlét, akkor megsokszorozódott a hatás. De ha ez nem lehetséges, akkor én sem tudok, nem akarok mindenképpen, minden áron... mostanában nem találkoztam olyan emberrel, akivel igazán közeli, bensőséges, felszabadult kapcsolat alakulhatott volna ki, de a vágy ott van bennem. Az élet teljességét már átéltem néhányszor, és nem szeretnék erről lemondani még most sem. A gazdagságot én sem az anyagiakban mérem. Azt hiszem az emberek többsége is csak az egyszerűség kedvéért használja ezt a mértékegységet. Igaz, több idő és odafigyelés szükséges egy differenciáltabb megismeréshez. Sajnos sokszor csak valami tragédia, betegség teszi helyére a valódi értékrendet. Én nem szeretném, ha ezt kéne kivárni. Szerencsére úgy érzem én e nélkül is tudom értékelni a mindennapok egyszerű nagyszerűségét is, és ak-

kor, és ott is át tudom élni, nem csak utólag nosztalgiázva. Sok minden érdekel még veled kapcsolatban: pl: hogy a hazatérés után, hogy érzed magad, hogy találod meg a helyed, miben találod meg azt a változatosságot, mi van helyette? Na, de minden nem kerülhet szóba egyszerre, de úgy érzem, van beszélnivalónk.

Üdvözlettel: Zita

Válaszlevél Zitának

megpróbálom sorban leírni, mi történt mikor elolvastam - kezdtem, mi, ja, elolvastam a leveled. Először is paff, kész voltam, szünet, minden összazúdult erre majd visszatérek, az. másodszor körülnéztem, megtapogattam dolgokat, hogy ébren vagyok-e harmadszor, pedig fölnéztem, s ezt mondtam: ó, Édesjóistenem, ugye ez igaz, add, hogy igaz legyen. Aztán már csak ránéztem újra, belegondoltam, abba, amit írtál, s a tartalomból kisilabizálni, hogy ez nem - megint valami olcsó trükk, hanem tényleg van ott valami. majd erre is visszatérek. s nyilván figyelembe véve, hogy ennyi idő alatt, először, elsőre, stb.nem lehet, az én levelem is elég béna volt, az "ember már óvatos, lalala-lalala, akkor még mindig maradt valami megkapaszkodni a hülyeség végtelen tengerén, valami kézzelfogható, használható, egyszerre tárgyi s egyszerre spirituális. aztán megálltam, s próbáltam fontolóra venni, amit tudok. s miután, már megint kiderült felmérhetetlen makacsságom, hitem, ez a csökönyös megszállottságom, amivel hiszek és vágyok arra, hogy a francba is, de hát csak kell legyen, valaki…igen, aki, ha nem is "olyan", hogy is lehetne olyan, jajj, de legalább OLYAN, hogy majd én, tényleg lerángatva akár az eget is, a többit kipótlom!!! az, hogy netán nem is kell, az meg már az egész látható világegyetemen kívül van, de pont úgy, mint ahogy kell, hogy valahol legyen még az űrben élet, hát ez is létezik. egy "olyan nő". de itt vagyunk, s szegény MACSKÁNAK tényleg nincs könnyű dolga. meg ha jól belegondolunk, tényleg csak egyetlen eszközünk van az élet abszurditása ellen, - a hülyeségen kívül, s az nem más, mint az alázat. szerencsére, ha hinni lehet az Eliotnak, meg más okosoknak, azvégtelen. valahogy mindig hittem, hogy a Jóisten értékeli, aki vagyok, furcsa utakon terelget, de utólag lehet érteni. s egy biztos, hogy

nem lehet könnyű dolga velem...nos, itt tartok te egy angyal vagy-vagy csak elég intelligens? Meg még ki tudja mi...sok sokk mindent történt velem, hajjaj. s ahhoz képest, hogy már tényleg, nem is egyszer "lemondtam mindenről, pontosabban mindenkiről, bizonyos értelemben még magamról is, - abban az értelemben, hogy "na jó, arra azért legyen jó a pacák, hogy megcsinálja a dolgát," - dehogy nekem jó is legyen? mármint, hogy én élvezkedem, hm. Micsoda trivia lenne az meg... az én Emilym, a Dickinson mondja az I am nobody c. versében, hogy milyen jó is annak lenni, - mert mi???, valakinek lenni? mint egy béka???na ne már... szóval az úgy volt, hogy olyan tizenöt-hat lehettem, mikor a sok viszontságomon érzett elkeseredésben az a mentőötletem támadt, hogy na, mindent, ami majd történik velem, azt majd jól meg kell írni, hagymásoknak jobb legyen. s hát ez kiszélesedett, elég alaposan, meg lett támogatva ilyenek által, hogy "venni, hogy adj, ez minden" ezt a DylanThomas mondja valahol. s hát sorolhatnám. egész a kvantum fizikáig. azisibe már mondták, hogy a helyesírásom az szörnyű, de fogalmazni azt tudok..., szóval, innen jött, hogy ez baromi egyszerű, akkor írunk.... Aztán jött, hogy mit, meg kinek. s akkor gondoltam, hogy hát, ami a fejemben van, s olyannak, mint én, azaz mindenkinek. s persze az “élet," mint valami cicomás nőszemély ott kellemkedett, de mondtam neki, hogy jojó, persze, majd munka közben. ahhoz, hogy mindenkinek lehessen szólni, el kell menni, a mindenki életét élni. ez elégegyszerű, nem? kinek beszéljek, a másik elefántcsonttoronyban ülő faszomfüttynek? annak minek? Szóval nekivágtam: család, tanulás, munka. Ráadásul - ez csak amolyan útközben vigasztalás volt, egyike a nagymagyar zsenialitásoknak, valaki hozzácsapta, hogy hát aki dudás akar lenni, pokolra kell annak menni”. S mikor - már megint - a Jóistennél így összeállhatott a kép arról a hülyegyerekről, szépen el is kezdett terelgetni. erről külön vannak kis kimutatásaim, afféle szórakoztató statisztikák, mi történt, hát vicces. egyet veszek ki. azt, hogy hatvanhat helyen laktam életemben. tartósan, berendezkedve, pontosabban berendezve, mert az mindig én csináltam. van, aki azt mondja, kerestem a bajt. én nem így látom. csak ragaszkodtam a

hitemhez, meggyőződésemhez. igénytelennek könnyű lenni- (békának is) a lényeg az, hogy mikor már százszor azt gondoltam, hogy "mindent tudok, leteszem a seggem, akkor ki lettem a semmi közepére lódítva, hogy "MI????, te csak hiszed! nem tudsz te még édes öcsém semmit." s, hát ez így bizony igaz is volt mindig vala. a dolognak egy valami szab csak határt, ez a fránya halandóságunk. Már így is egy dili, hogy ennyire ki lett tolva, két éve, hogy megtértem. amúgy a történet kísértetiesen hasonlít az Odüsszeiára. nos, pár kapaszkodó: jó nagy szarba születtem, meg abban is nőtem föl, valahogy túléltem, persze könyvekkel, aztán mindenféle vegyesfelvágott után népművelő könyvtáros lettem, egy Balaton parti kultúrház sikeres vezetője, ünnepelt, megbecsült stb. csak olyan bizonytalan volt az egész, elértük az üvegmennyezetet, - ahogy később ezt öreg francia főnöknőmnek mondtam, New Yorkban. ott csak pár hónapig lötyögtem, aztán elmentem az szakinak, jobb pénz reményében. afféle hurrikán vadászként összejártam fél amerikát, s a templomtól a lakóházig, a bevásárló központtól a lepusztul nyomortanyákig mindent építettem, taknyoltam, toldottam, foldottam. beleértve vagy húsz szakmát., ami ehhez kellett. közben a gyermekeim felnőttek, s elvadultak, a nejem meg tönkrement, főleg a sok betegségben, először fizikailag, aztán mentálisan is. Szó szerint, meg átvitt, meg mindenféle értelemben elhagyott. Ez egyrészt rossz, persze, másrészt jó, mert miután megtettem a dolgom, békén hagynak, nyugtom van. nem kell adnom, nem kell kapnom. Amit jónak is föl lehetne fogni, ha nem lennék alkatilag egy ADÓ típus, engem nem nagyon érdekel, hogy kapjak, de az mindennapi, s örökös frusztráció, ha nincs kinek adni stb. stb. amúgy híresen kemény legény szoktam volt lenni, totál önálló, -eeeee vagyok, de ahogy öregszem elérzékenyültem, mikor egy doktornő megfogta a karom. (s persze, most is ez a te leveled...) na, ennyi. Persze, van itt sok konkrét story, persze. csak próbáltam a lényegről valamit. ja, ha még mindig jó, küldhetsz egy jó képet. Meg mind a többi. én, lehet balgán, már hiszek benned, pedig nagyon óvatos lettem, bizony! kúpolhatnánk? találkozhatnánk? ilyen hülye s hétköznapi dolgok. Toscana az jó. én mindig Firenzébe vágyok- meg Indiába,

persze.na, tényleg ennyi. Udvariasságból nem kérdezek, de itt van ez a tacepaóm, be lehet kapcsolódni. megbántó-béka se szeretek lenni. Üdv

Jack

Nov. – 9 elvész minden remény a Jillel, nem tudom…

Megint vittem fölvenni a nyugdíját, vásárolni, megbeszéljük békés egymás mellett élés, ez az érdekünk. De már másnap nekem esik: „hogy nem csinálok semmit, az az én bajom, a kurva anyámat stb. Nem jól van, fáj a lába, torka, a pincébe nyüzsög, a borral, minden este iszik, s egész nap üvölt a zene. Már-már azt hittem minden oké, adtam neki palacsintát, s csoda, ő meg pár süteményt, amit az Hugi hozott. Na mondom oké, akkor adok neki székely káposztát, amit főztem, tudom szereti… s akkor szólt be megint. S mondtam neki, ha megszegi, akkor vége, de tényleg. Valamit valamiért. A vizét sem sikerült befizetni, nincs pénze, azt mondja. S pont az előbb elment az internet is, gyanús. Nagyon nem is hiányzik, sok bullshit. De lemondani nem tudok róla, annyira azért nem. Itt van az Elena, lemegyek, lelkizünk, segítettem diót szedni, főz, etet, itt van vele a kis Lili is, aki egy rosszcsont. Minden nap van valami, kis tetyek-vetyek, bevásárlás, főzés, takarítás, favágás, hordás, tüzelés, mosás, meg ilyenek. De már majdnem kezdtem megnyugodni, jól érezni magam. Hogy akkor most beálltak a dolgok, amikor megint el kezd cirkuszolni, jön az Elena, s minden összezavarodik. Nekiállok, írtam – ténylegesen vagy két napot, - egyész életemben! De tényleg. Most, a napokba, amit tényleg, úgy-ahogy annak lehet nevezni. Alkotásnak. Közben iszonyú mennyiségű időt töltöttem, vagy ötven órát, a rendcsinálóssal. De haladtam, s tényleg sikerült kis részekre szabdalnom a Kronológiát, s majd onnan használom az anyagot. Nem kell megnyitni azt a majd tízezer oldalas monstrumot. A szereplőkkel, nevekkel is előbbre léptem, de már kezdem elfelejteni a nagyobb összefüggéseket, részleteket, kéne folyamatosan csinálni ezeket. Nem tudom mi lesz ebből. Néha teljesen belelkesedek, néha minden leáll bennem, s elszomorodok, mint az állat. Ma egyébként jó későn jött elő a Jill, s kezdtem aggódni miatta. Szokott jönni, etetni a csirkéket. Volt vagy tizenegy,

mikor a Gyurinak kijött. Megfázott. Kb. tíz percig tudunk egymással beszélni, s máris kezdődik a balhé. Valójában ez is volt az oka, hogy most meg az Elenához menekültem, kihasználva, hogy beszélhetek valakivel stb. de elég hervasztó, jajj. S hát minden harmadik órában tudnék aludni. Valójában annyira lefáraszt ez az összevisszaság, hogy muszáj letisztítani a tudatom, az agyam, mert az a sok balhé összezavar, lefáraszt, nem tudok koncentrálni. Pedig még mindig pislákol valami kis láng, mert volt itt egy két pillanat, amikor – mint régen – tök jól voltam, lelkesen, s tovább bírtam a gyűrődést.

Az első sorok papírra vetése hazaérkezés után (2013 nov. 4.)!!!!!!!!!!

A sírköpők. Nos, megint arra jövök haza, hogy a Jill ezerrel a pacuka-val tárgyal a Skypon.

Már együtt kurvaannyáznak. Szemlátomást nem bírják ezt az elhagyott feleség státuszt. A Jill meg nem tud magával mit kezdeni. Egy nagy nihil minden nélkülem? S jött is, adjam – most azonnal vissza – az ezer forintot, amit a cigire adott, mert tegnap nem volt apróm.

- Na, megbeszéltetek mindent az Pacukával, - kérdeztem.
- Igen, s ott leszünk mindannyian, köpni a sírodra.
- Értem, szóval ti vagytok a sírköpők?
- Mi, s a lányod, a Réka is ott lesz!
- Igen, szóval megbeszélted vele is.
- Igen, és a fiad is ott lesz,
- Oké, ezt már hallottam. S persze ehhez nekem kell először meghalnom, de hát majd igyekszem.

Ezt már nem vette, rázta a fejét, nem is akarta, de még visszakiabálta, amit mostanában minden alkalommal - a kurva anyádat! Hosszú idő óta először eleredt a most már hideg őszi eső, s szegénykém, még hosszú ideig kóválygott kényszeresen az ázott-kenyeres táljával, s a kopasznyakú erdélyi kakasa, no meg a csupaszseggű tyúkjai követték. Nem lehetett érteni, de mondta a magáét.

Ez élteti, ez a kiapadhatatlan gyűlölet.

S hát megvisel ez az egész, elfáradok. Akár mennyire próbálok vele nem törődni, valamit mindig ki kell találnom pihenésképpen, vagy alvás, vagy egy kis piát, vagy elmenni, valamit. Nem szeretek itt „annyira" lenni. Pedig lehetnék happy is. Ráadásul, még egy nagyon ideális helyzetben se jönne az csak úgy. Kellene hozzá egy kis idő, hogy valóban átéljem, valóban elhiggyem, oké. Már nem kell aggódnom. Pont most láttam egy költő-farmert, Kentuckyban él hetven éve, abból ötvenhét éve boldogan ugyan azzal a nővel. Ilyen is van. na mindegy, nekem más út lett kijelölve, tehát azon kéne mennem. Megint kínlódtam egyet a nevekkel. Próbáltam a név generátort, magyarul is. Az amerikai slangszótárt. Kemény. Majd lehet egyszer kifejtem mi is a bajom vele, de van pár. Már rég gondolnom kellet volna erre, évekkel, évtizedekkel ezelőtt, de hát az egész kapcsolódik. Az a baj, hogy nem viccesnek, nem komolynak, nem igaznak, nem bölcsnek vagy frappánsnak kellene lenni, hanem helyesnek, megfelelőnek. Illően a mondanivalómhoz. S itt csúcsosodik ki a kétségbeesett ragaszkodásom a valósághoz, a közérthetőséghez, az egyszerűséghez. Hogy más is értse, de azért legyen benne minden, ami kell. Legyen zseniális, - hogy mondjam? Közben irgalmatlanul bejött az ősz, hideg eső kezdett esni. Szerencsére délelőtt össze tudtam hasogatni a tuskókat, be is hordtam, ill. elpakoltam őket. A zárat is pikk-pakk-pukk megjavítottam, a lakatpántot, amit a Jill összetört. Vettem egy új lakatot is, s rohadtul oda kell figyelnem a kulcsokra, mert az összes eltűnt, ami azt jelenti, hogy a Jill bejár. S gyanús, hogy ellopott pár dolgot, többek közt két sticket is, tele dokumentumokkal. De jó is történt, megtaláltam a könyvtári könyveket, s hála az égnek, a Lili visszavitte a többit. Úgyhogy holnap föl fogom adni őket, nem kell elautóznom sok pénzem. Szóval, írás, Szorul a hurok. Holnap elkezdtem még jobban szétszedni a nagyokat, a hiányzókat is összerakom. De orvoshoz is kell mennem, most, a sok ünnep múltán. Mert holnap hétfő, nem?

Ma egyébként csináltam borsólevest, meg rántotthúst. A Jill állandóan üvölt, jön-megy, s magába szitkozódik, átkozódik mindenen. Teljesen kezd megbolondulni.

A Hendrixre gondolok

Tegnap este megnéztem egy Hendrixről szóló filmet, fantasztikus volt az a csávó. Huszonhét évesen hal meg. Tudta, meg fog halni, érdekes. Azt mondta, nem fog harmincnál tovább…

S tényleg, mi mindent tudott volna csinálni, fhú!

Amúgy nem történik semmi. Nem ír senki, sehova nem megyek, senkivel nem találkozom, nincs senkim. Az írás ez egyetlen, ami maradt számomra. Se inni, se enni már nem tudok rendesen, aludni sem, rettegek az éjszakától. No szex. Ugye. Vettem egy szuper kávéfőzőt a bizományiba, de amiatt is lelkiismeret furdalásom van, pedig szuper. Vettem kolbászt meg szalonnát, végre. Kajám az van, de minek, ha már alig eszem. Jó meleg van itt, behoztam a forgószéket, ráraktam a rázópárnát, tök jó. Már nagyon be sikerült rendezkednem, igazándiból örülök, hogy még mindig van bennem a régi lelemény̋ből, hogy van hozzá, ami kell, szóval ellennék itt, kényelmesen, jól, csak a Jill valahogy megjavulna. Nem tudom mi lesz vele, de rettegek. Ő maga is elismerte, hogy a düh, a dühöngés élteti, a méreg. Elképesztő, hogy bírja. Mert nem elég, hogy iszik, nem vigyáz magára, de azzal is magával szúr ki, hogy nem tud velem normálisan lenni. Mert tényleg segítenék, de ez elfogyóban, kezdek elfáradni, meg végképp kiábrándulni, megcsömörleni ettől. Hiába, mint jószándékom, jóindulatom, egyszerűen újra és újra belegázol mindenembe. S mintha következetesen kihasználna, addig csinálja csak, amig nem segítem ki, nem viszem le a fájós lábával az orvoshoz stb. a kisvártatva újrakezdi. Már felvenni is utálom, hányok az egésztől. Pedig a rendőrségi dolgoknak még biztos nincs vége.

na, meg maradunk a „Jacknél”, - úgy döntöttem.
everyfuckenkendofjack!!!!

Tudom, mi van, kár már pöcsölni

Ez érik bennem. Jó volt ez az egész, nőkkel, ismerkedésekkel, s őszinte próbálkozásokkal teli pár év, amikor újra és újra elmondtam, elgondoltam, gyakoroltam, az én egész

sztorimat, s másoknak is, szóval tükör által homályosan – is. Nem egyszer, sokszor. Nem egy, több szempontból. Mint valami kísérletben, fejlesztésben, s persze nem tudatosan ezért. De ez lett. S tényleg itt ágaskodik benne, felesleges már szerkesztgetni, rakosgatni, rendszerezgetni, mert majd azzal megy el az összes időm, hogy a rendszereket rendszerezhetem. Fuck it. Hiszen, már annyi szarakodtam, illetve addig szarakodtam, magyaráztam, s közben rendszereztem, s ismételtem a dolgot, hogy itt van, tudom! Nagyjából, s lénygében biztos.
S viszonylagos rend is van, mondom is az Elenának, minden nem volt hiába. A Jillel is jutottam valamire. Na meg a többiekkel is, magammal is.
A Jill továbbra is iszonyatos nyomás az agyamon, persze. Épp az jutott eszembe, hogy csak nehogy fizikai bajaim legyenek, gyanús az egész. De majd odafigyelek. De nincs ebből jó kiút. Se így, se úgy nem lenne jó, még így a lehetséges legjobb. normális ez? Nem. De kihez képest: ahhoz képest, akinek végképp nincs senkije, vagy,
Ahhoz képest, akinek van, s folyvást el kell viselni, huhh. Ez utóbbihoz képest viszonylag elég jól vagyok. Őrjítő, talán látszik is, de nem mindig van. vannak szünetek, van privát szférám, időm. Helyem. Ja. Szóval, abban is hagyom, s előre. Remélem elment aludni, s nyugtom lesz. Mára legalább is.
Szóval, megnézem, egyáltalán, hol is kezdjem…, hol, mivel.

15ezer oldalas könyv?

Most döbbentem rá, - hosszú idő óta megint, hogy hát ez képtelenség, mindent nem tudok megírni. Nincs 15 ezer oldalas könyv. Életmű talán. De ki fogja ezt megírni? Ha háromszáz évig élnék, mint a Mohamed, ahogy ezt szoktuk volt mondani.

A Jill fázik

Tegnap próbáltunk beszélgetni, aztán őrjöngeni kezdett, jég hideg lehet nála, hogy „s, hogy harmincöt éves házasság után megérdemelné, hogy fűtsek neki. Ő a gyerekeink anyja stb. az utolsó mondata, mielőtt elmenekültem ez volt: „remélem alszol már, fűtesz mi, a kurva anyádat”.

Ezek az ugrások, felismerések rohadtul lefárasztanak

Mindig, mikor rájövök valami ilyen zsenialitásra, egyrészt az van, hogy akkor jó, akkor kész, nem kell semmit csinálni. Aztán meg az, hogy hú, akkor ezt ki kell dolgozni, ahhoz meg idő kell, fel kell dolgozni, meg kell emészteni, s főleg föl kell rá készülni. Amire a legjobb, ha nem csinálok semmit, hanem hagyjon érni a háttérben. Működik is, tovább szoktam lépni. Csakhogy már az űrben vagyok, egyik lábammal, biztos. S közben úgy elzsibbad az agyam, hogy majdnem elájulok. A kezeimről, karjaimról nem is beszélve. Fél óra, s kész, valami mást kell csinálnom.

Persze, abszolút vesztesek már nem leszünk

Az írásnak, az én esetemben az elsődleges célja nem valami külső, hanem benső dolog volt. Az, hogy valahogy teljes tudatosságban megéljem az életem. Az emberben az a legnagyobb, hogy „tudja”, hogy van. s hát nem mindegy, mennyire.
Sokrétű volt ez az egész. A viszontagságok a változások, a munka, ezek mind edukáló tényezők, s nem tudom, még mi mást tehettem volna. Ha nem szakadunk el tőlem, akkor ennyi volt, ennyi lett. „Gondolkozom, tehát vagyok”. S egyfajta melléktermékek is keletkeztek, az egyik a Napló. A másik, ami még mellette lesz. Legyen az akármi. E szerint a benső érték szerint jól jöttünk, s – még mindig jövünk – Villám.
Hard working man, ezt gondolom magamról, s ez jó. Soha nem lötyögtem, csak úgy. Valamit mindig csináltam, dol-

goztam. Magamon, másokon, mindenen, ami a kezem ügyébe került. Ez a tudat, ez az érzés, a legszebb fizetség, a legjobb elégtétel. S ezt én csináltam, all alone. Fasza, nem?

3. 2008 BAN ÉN JÓHISZEMŰEN ÁTENGEDTEM AZ EGÉSZ HÁZAT NEKTEK, KÖLCSÖNKÉRTEM PÉNZT, S VISSZAMENTEM AMERIKÁBA. PÉNZEZÉS ÉS VITA A JILLEL, LEVÉL SANDRÁNAK

2008-2009 ben jó néhányszor - bizonyíthatóan küldtem nektek pénzt.

2009-ben újbóli visszamenésem előtt megint adtam pénzt, holott anyukáddal akkor már el voltunk válva.

A bezárt lakrészemet föltörte, s a holmim egy részét ellopta, összeszövetkezve azzal a nővel, aki rengeteg szenvedést okozott, s kis híján a halálom okozta. Többször kértem, ezt ne tegye, mert másképp nem fogok vele tárgyalni semmiről. Ennek ellenére egy meghatalmazása van tőle, s erre alapozva számtalan dolgot megint elhordott.

. 2012 -i hazatérésem óta, egyetlen nyugodt percem sem volt abban a házban. Pedig ez év tavaszáig orvoshoz, bevásárolni, ügy intézni hordtam, főztem neki, s mindenben próbáltam segíteni. pl. a csirkeudvarral.

5. kalapáccsal éjjel háromkor rám törte az ajtómat, késsel kiszúrta a kocsim gumiját, éjjel rugdosta az ajtómat, és azt üvöltözte, hogy "takarodjak onnan"

Ezekről hang és videó felvételek is vannak.

6.Legutolsó dolga az volt, hogy megfenyegetett, hogy elárverezteti a házat és közölte, hogy "meztelen csigaként fogom végezni, azaz semmim se lesz, gondoskodik, úgy megyek el onnan".

7. kihúzta az Internetem, s még az sem engedte meg, hogy egy új vonalat köttessek be!

8. Mindehez hozzájárul, hogy nekem semmilyen jó nincs a ház eladásából!

Nekem jó, úgy ahogy van, ezt nem akarom részletezni, hisz tudjátok. "ezért éltem. azok után, hogy az anyukátok húsz év óta ott él, ti is

ott nőtettek fel, talán én is megérdemelnék néhány napot-évet ott, nem?

Nekem az a hely nem pénzben mérhető.

így aztán kizárólag jószívűségből megyek bele ebbe az őrületbe, pedig nagyon tartok tőle, hogy ebbe fogok belehalni. elmondhatatlan stressz ez számomra, ami nem hiányzik.

Amennyiben ebből nem lehet érteni, még tovább részletekkel tudok szolgálni, amit persze szeretnék elkerülni. Gondolom ti is.

Elvben lehetséges, itt egy terv az eladásra

Mindezek után a megértésetekben reménykedve a következőt gondolom:

1. három eladó van, ti ketten, én, meg anyukátok.

Értékelem a fáradozását, de az előzetes tárgyalások után nekem is személyesen kell a vevőkkel beszélnem.

2. csak miután írásban, ügyvéd által megegyeztünk vagyok hajlandó aláírni bármit is, azaz hozzájárulni az eladáshoz.

3. még nem beszéltem ügyvéddel, semmilyen költséget nem vagyok hajlandó addig vállalni, amíg ebben nem tudunk megegyezni. tehát az írásos beleegyezésetekre van szükség.

. ezt már az előző levelemben is írtam, s nem kaptam rá választ.

5. Ha valamilyen okból ez nem lehetséges, akkor én továbbra is ragaszkodom az én lakrészemhez, az nem eladó.

6. ebben az utóbbi esetben pedig szeretnék ott nyugodtan lenni, s ha valaki ezt nem hagyja, akkor kénytelen leszek minden eszközzel magam megvédeni.

Apa.

Panka

Nov. 15. péntek ereszpucolás, favágás, a Jill virágainak berakása télire

Pucoltuk a Gyurival a leveleket. Mondom a Jillnek, hogy vágjanak a pacákkal botokat lent, azán majd én alátámogatom a csikehálót a hó

ellen. Először meg is beszélték a Gyurival, aztán rám akarta sózni. – hogy „alkotó szünetekben igazán ráérnék erre. Mert akkor ő takaríthatna. Mintha nekem bejárónőm lenne… egyszerűen elképesztő az önzése. Kaptam egy idézést a rendőrségre, december 3.ára. rohadtul utálom ezt a dolgot.

Egyre komfortosítom az iróbarlangom. Már párnázott és dönthető a székem, a rázóka nem kell rá, de a lábam dunyhában van lent, szóval nem fázik. A hely szuper, csak levegő nem nagyon van. ezért kikinyitom az ajtót, hogy jöjjön be a nappaliból levegő. Ja, a tető is úgyahogy megcsináltam, lepucoltam. Most purhabbal rögzítettem a cserepeket, előbb is eszembe juthatott volna. Itt hátul meg főleg jó, mert nem lászik, kellene még vennem, de elég drága. Ha valamit jól csinálok, innom kell, szörnyű. Ez amolyan munkásélet maradvány lehet, faszom beidegzés, mint a „szívjunk el egy cigit", amit a Jill imád. Jó elfáradok, s mondom, most jó lenne egy – valami. Sör. S most is elmentem, s hoztam egy kétliterest a kisboltból, ötszázhatvan forint, nem is drága. S persze a legnagyobb baj vele, hogy ilyenkor sokkal többet eszem, mohón, mint máskor, ráadásul nem érzem mit. Aztán kell egy jó néhány óra, hogy visszakeveredjek az én kis szűzies életkémbe. Pedig még a felét sem ittam meg annak a lőrének, de így is mérges vagyok magamra. Nem férek a bőrömbe, a francba is. Még az asztalra is föl tudom tenni a lábam, hála a távbillentyűnek, s távegérnek, írni is tudok. Valami jó is legyen. Most break, egy csikk erejéig. Hülye vagyok, de kurva jó, mert itt, végre, az én otthonomba, a magam Ura, különösebb követelmények nélkül, ami még soha így nem volt. be is érhetném ezzel. Az ember élete egy monster, némi statisztika

Erre jöttem rá, ez jutott most eszembe. Egy képtelenség. Nem lehet leírni. Millió és millió momentum, érzés, gondolat, történés, s ezek összefüggésrendszere. S persze, mindenkié az, de nyilván vannak egyszerűbb meg bonyolultabb történetek. Nem tudom az enyém hol helyezkedik el, de a látszólagos egyszerűség mögött iszonyú sok minden van. sok esemény, ami nyilván sok összefüggést, bonyodalmat

generál. Plusz, valahogy én még hozzá is teszem az éberségem ehhez, mert ezt mind meg kívánom írni. Pedig mennyi luk, hézag van, amikor semmit nem csináltam, azaz nem törődtem vele, jegyeztem le, tudatosítottam, vagy akkor nem tulajdonítottam jelentőséget neki. S hát nem tudom, mi járhatott a Márquez fejében, mikor azt mondta, hogy azért él, hogy leírja az életét. Sűrítés? Oké, de meddig lehet anélkül, hogy ki ne maradjanak dolgok? S hát ott volt a Proust. Igen, az egész ezt az eltűnt időt próbálja, próbálná megragadni. Sok mindent csináltam, két hivatást érzek magaménak, s ezen kívül van még vagy tíz építőiparral kapcsolatos szakmám. Voltam intézmény, építés s üzemvezető, személyzeti főnök, alkalmazott. De többnyire saját cégemet vezettem, mint vállalkozó. Hatvan hat helyen laktam. Ötször költöztem két kontinens között. Kb. hússzor repültem át az Atlanti óceánt, oda-vissza. Négyszer hagytam ott, végleg, s kezdtem újra Amerikát, négyszer Magyarországot. Köpködtem, szidtam, hogy soha nem megyek d

se ide, se oda vissza, kész, maradok, ahol vagyok, bármi áron. Igyekeztem minden tekintetben visszaállni, alkalmazkodni, átállni, hol egyikre, hol a másikra. Kint fölszámoltam mindent, aztán a nulláról újrakezdtem. Minden esetben szinte teljesen muszáj volt átalakulnom, főleg mentálisan. Aztán visszamentem, újra beleéltem magam. Öt amerikai hurrikán helyreállítási munkáiban vettem részt. Hét nővel voltam említésre érdemes kapcsolatban, ennyit hódítottam meg, ennyibe invesztáltam, adtam mindig mindenem, s ennyivel szakadt meg a kapcsolatom. Ebből három volt a feleségem, de mindegyiktől elváltam. Az egyikkel a mai napig a megosztott házunkban lakom. Vele végig asszisztáltam közel tizenöt éve tartó betegségét, s végigszenvedettem annak minden következményét. Kettőtől van három gyerekem. Három jelentős amerikai területen éltem, Keleten, Nyugaton, Délen, plusz Floridában, ami más. Tíz amerikaii és tíz magyar városnak voltam tartósan lakosa. Négy amerikainak, s három magyarnak kétszer is. Volt olyan város, ahol négyszer, ötször is költöztem. Ismertem meg az útjait, boltjait, forgalmát, parkjait, mit hol lehet csinálni, érdemes venni, a környékét, a helyi törvényeket, s

főleg az üzleti sajátosságokat. S hát nem kevés emberrel kerültem kapcsolatba. Kb. kétmillió kilométert vezettem, baleset nélkül. Hatvan éves koromban sikerült nyugdíjba mennem, azóta a vidéki házamban élek, lényegében egyedül. Se rokonaimmal, se barátokkal, se senkivel nincs semmilyen kapcsolatom, se emailt, se telefonhívást nem kapok. Magam látom el magam, senkire nem számíthatok. A nyugdíjam éppen csak elég egy szerény vidéki élethez. Amiben tudok, olykor segítek volt feleségemnek, akivel komoly nézeteltéréseink voltak, beleértve a máig le nem zárult rendőrségi, s bírósElena ügyeket is.

Nov. 17. Duplafasz? Triplafasz? Netán quatrofasz, vagy chinguefasz inkább?

Fhú, amire rájöttem…

Mármint, hogy van, ami, úgy jó ahogy van! mármint amit írtam, csak megfelelő elrendezés kérdése. Tehát az első szám egyes személy, amiben a naplóimat írtam, az tök jó, mert ez tényleg hiteles, meg minden. Talán ezt lenne, lehet a legnehezebb megírni, tényleg beleélni magát az embernek a hős helyébe. Én meg, paff, ott, nyakig benne voltam. S persze a kizummolás, nélkül az egész sántít. Az olvasó kell, hogy lássa, kell neki, hogy valaki mutassa, segítsen neki látni, segítsen neki eligazodni a témában. Másképp elvész, megunja, ilyenek. De ha jól van a dolog váltogatva, akkor oké. Ez jutott eszembe. Még nincs meg pontosan, mit, meg hogy de ez már részletkérdés, rá fogok jönni, semmi idő alatt. Napok óta írok, egyre kevésbé viszket, fáj, idegesít. Valahogy az önbizalmam is kezd helyre jönni. Ezek ugye együtt járnak, ez tudjuk. Csinálni, oda-visszacsatolások logikája. Megyek le, egyre minimalistábba. Naponta találok ki valami komfortjavító megoldást. Itt jó meleg van bent, senki nem lát, senkiről nem kell gondolnom, hogy lát. Senkivel nem kell törődnöm. Senki nem vonja el a figyelmem. Csak figyelmeztetni kell magam, leszakadni a sok hülye beidegzésről, mindenféle vágyódásokról, önsajnálatokról. Azt kell tudnom gondolni, hogy milyen jó nekem. Milyen jó, hogy nincs senkim – csak hogy ábrázoljam ezt a dilemmám. Kicsit ezt, kicsit azt. Kimegyek kajálni, csinálok valami finomat. Most ettem egy nagy tál

salátát, pirítóssal. Délben lekváros gombóc volt, meg sárgaborsó leves. Tényleg, le kéne írnom minden nap, mit eszem. Volt egy kocka marcipános csoki. A salátában volt alma, kétféle saláta, uborka, hagyma, mustár, kecsöpp, olíva olaj, fűszerek, mazsola, pici tea, .. Csipet cukor, só. A lábam fönt van az asztalon. Mindjárt kimegyek, megnézem az internetet, s remélem nem írt senki. Pár napja, hogy megszabadultam az utolsó nőtől. egy kultúrházigazhatónő volt. szegénykém, már kezdte beleélni magát, mikor hirtelen elvágtam a köldökzsinórt. Még pont idejében. Kéne hallgatnom kis zenét. Rengeteg dolgom lenne. Le kéne mentnem dolgokat, de nem működik a cd íróm. Valamit ki kéne találnom. A Jillnek ma is megvolt a szekálása, menjek bort szívni. Még mindig nem tudja megszívni a slagot. Pont elaludtam a szieszt ámon, de kimentem. Azzal kezdte, hogy lebaszott. Hogy akkor ő hív valakit mást, s mondom neki, hogy az jó lesz, s bejöttem. Nem hagy ki egy napot sem. mikor elfáradok, ki szoktam menni egy csikkre, s sétálok a teraszon. Végül is ez egy luxuscella, luxus börtön, mit akarok. Mindig a szállodák hókuszpókusza jut eszembe. Egy börtöntöltelék egy szerzetes beülhet az autójába, s csalinkázhat egyet? na meg a többi, ami itt nekem van. mert ó, hányszor gondoltam, hogy valahogy, ha másképp nem, valami drasztikus módszerrel meg kéne már szabadulni, szabadítani magam, mindenféle világi hívságtól, nem? S hát itt van. lehet hálásnak kéne lennem a Jillnek, ennek a sok hülye nőnek?

Site to behold, ugye, ott van a híres devendrai dilemma. Szeretni volna jó, jajjjajjjajjjaj. S biztos ezt is tenném, ha volna kit, biztos. Az „otthonra lelni ősi népdalokban, amit az ember soha nem is hallott, s együtt énekelni.” Ó, édes édes ének, …Miközben már nem olvasok semmit.

Nov.19. kedd „ha nem fogom ezt soha megírni”

Az elsősorban az idő hiánya miatt lesz, azt gondolom. S hát van még sok más tényező, ha valaki akarja, az írásaimban megtalálhatja. Valójában nem panaszkodom. Mint minden másban, ebben is az az álláspontom, hogy az ember tegye meg, amit tud. S azt gondolom, hogy én ezt megtettem. Így aztán tiszta a lelkiismeretem. Nem én

vagyok az egyetlen ember a világon, aki így járt. Egy biztos, azért ez több, mint a semmi. Sokan, „csak egyszerűen élnek”. Milliónyi pillanatban, amikor választani kellett, és lehetett, én szinte kivétel nélkül a „valamit csinálni” -t választottam. S hát, - messziről jöttem. Egyetlen dolog, amit sajnálok. A történet ugye úgy szólt, hogy „tudni kell”, meg kell szerezni a tudást, s aztán - átadni, azaz az én esetemben leírni. Nos, életem minden pillanata arról győz meg, hogy persze nem tökéletesen, de a legjobbakkal közel azonos szinten, néha „még annál is jobban”, sikerült megszereznem, s integrálnom ezt a tudást, s igazán szomorú, ha „bennem vész el”. Tényleg nem akarok semmit, semmit. s amíg élek, csinálni fogom. Egy ici-pici halvány reménnyel. Valahogy úgy érzem, hogy minden egyes leírt szóval, sorral milliónyi életeket lépek előre, feljebb. Megfizetek, s kifizetnek”, s e két szó között ott feszül az egész világ. Végül is egész életemben fölfogtam, s hálás voltam azért, amit a Jóistentől kaptam, az érzékenységemet, s a soha nem szűnő sóvárgást, amivel – azt hiszem – másoknál jobban élvezni tudtam az életet. Hány pillanat volt, hányszor tapasztaltam ezt, emberek arcát látva köröttem? S már csak egy dolog maradt: - bocsánatot kérni a hátramaradottakért…

Nov. 21 csütörtök Jill internet, az erdő felismerése, fürdőben, gázos

Mindjárt reggel rám támadt, hogy mikor is kell menni a rendőrségre, mármint mikorra vagyok – tanúként – beidézve. Mondom harmadikán. Rettentően felháborodott. Hogy most akkor neki nincs fűrésze. Akkor vegyek a Gyurinak fűrészlapot. Aki semmilyen szívességet nekem nem tesz, úgy kell könyörögni, hogy csináljon valamit, kapirgálja össze a leveleket, s tartozik kétezer forinttal, még tavalyról. Akkor hozzak neki cigit, benzint, s adjam oda a műanyag kannát, mert az az övé. Valójában oda is akartam adni, bár nem az „övé”, de egyre hangosabban s követelődzőbben kezdett velem üvölteni. Nem válaszoltam, mert közben vártam a postást, a gázost. Az utóbbit, hogy valamit csináljon a konverterrel, mert elalszik. A postás meg késett a nyugdíjammal. Aztán kiderült, hogy nincs internet, s mondom neki. Erre közölte, hogy esze ágában sincs visszakapcsolni, s a kurva anyámat. Föl is vettem. Pont jött az Hugi is, mesélem neki,

hogy szerintem nincs joga ezzel zsarolni, be van fizetve, s jár, mint a villany. Aszondja beszél vele. Közben lemondom a gázost, s elmentem az igali fürdőbe. Csak azért is jól érezni egy kicsit magam. Egy Veszprémi nő írt, próbáltam válaszolni neki, kérni egy fényképet, vegyes érzülettel, mert ez is messze van. jónak hangzik, bár középiskolai végzettség, nem tud angolul, vékony, de nem jól néz ki. S hát messze van. s mint később kiderült, nem is tudott átmenni az email. Nem is bánom. Szóval, már jó későn és sötét volt, hogy hazaértem, akkor egy kis ideig még volt internet, aztán kihúzta. Szemlátomást lefeküdhetett, mert nyolckor már sötét lett nála. Szokatlan. Mielőtt elmentem, gondolkoztam, hogy kihívom a rendőrséget, mondtam is neki, de aztán nem tettem. Aztán meg azon, hogy odamegyek, s szétszedem a vezetékét ott az ablakánál, ahol bejön a házba az internet. De azt se tettem. Ettem, aludtam egy órát, aztán nekiálltam írni. Néha tényleg felmerül ez bennem, hogy a sors sajátos fintoránál fogva, a Jill mint valami csavarodott őrangyal, arra felé tol, kényszerít, hogy ne térüljek el, de írjak. Tényleg. Persze lehet nem így van, de így is lehet nézni. S így nézem. Mert közben, már reggel nagy heurékával, - már megint! arra jöttem rá, hogy eddig nem láttam a fától az erdőt. Az alapvető konfliktusom egy ideje, a narráció. Mármint, hogy hogy is legyen. Ki, mi, mikor milyen sorrendben. Pedig itt van. hát, ahogy történt! Ott van a Naplóban. Hiszen ott már van minden féle ide-oda ugrás, asszociálás, s tök jó. S máris beindult az agyam, s elkezdtem ezerrel – fejben – szőni a történetet. Hogy tényleg, miként is kezdtem el mesélni menet közben embereknek mindenről. Nyilván majd kell legyen egy csikicsuki, szóval nincs azért ez teljesen jól összerakva, szétszórt, logikátlan, hiányos stb., s elsősorban túl sok. Túl sok sztori, sok felesleges, sok hiányos. De a lényeg az megvan! S nem csak hogy megvan, de baromi jó is! A felszínességre is megvan a válasz. Tulajdonképpen már rég óta. Tolsztoj, Brecht, a Lars, s most meg a Beckett, aki azért írt franciául! hogy elkerülje az angolban kihagyhatatlan stilizálást. S persze eszembe jut, hogy biztos nem véletlenül voltak olyan jó haverok a Giacomettihez, meg amit mondott a Joyce-ról, hogy ez a végtelen bonyolítás az a nagy Mesteré, oké, de neki ez nem

megy. Egyszerűsíteni! Aztán hogy csúszkál az élet, meg a művészet ide-oda a valóság válaszvonalán. Hogy nincs itt valamit előíró zsűri. Pl. mindnyájan meghalunk. Néztem a Clinton arcát, ahogy a kollega nyakába akasztotta a Nagy Érdemkeresztet, s az volt, hogy ja, persze, s meddig fogok még élni? Most akkor…S persze biztos savanyú a szőlő, de miért is ne lenne, miért is ne lehetne? Tartozok én valakinek a könyv megírásával? Nem hiszem. Senki sem tartozik semmivel. A másik, hogy miközben nyom bennünket az emberiség iránti felelősség, a magunk iránt is van egy. S azzal is kell törődni, az nem igaz, hogy nem. Én – ezzel a rohadt „Macska-Egér" játékkal ezzel is végig játszottam. Írtam már erről pár sort. Ezen is dolgoztam, így is lehet mondani. Nem törődtem magammal. Másokkal, a családommal igen. Meg az eszmével, tömtem magamba. Hogy majd legyen miből adnom, a még nagyobb publikumnak. De nem jutottam el odáig. S ma, ahogy szoktam, iszonyú lelkiismeret furdalással, mint valami barom Pavlov kutya, hezitáltam, hogy merhetem e, pedig senki sem látott, senki sem tudta mi történik. De Igalban mégiscsak megálltam egy Coop voltnál, vettem egy legolcsóbb vodkát, meg egy szar sört, s meghúztam a vodkás flaskát. Olyan volt, mint annak idején a Corvin moziban, mikor vettem egy erkély-közép páholyt, egy kétdecis kommersz rumot, a Szelíd Motorosokra. Életemben összesen, ha öt ilyent csináltam, akkor sokat mondok. Komolyan. Nos, ha már így van, gondoltam, akkor tegyünk rá egy lapáttal, ünnepeljünk, magunkat, most az egyszer, úgy is mindjárt meghalunk, nem? S miután körülnéztem, lepakoltam a hatalmas szocreál fürdő előtérben, kértem egy finom pohár barna sört, elmentem kezet mosni az illatos slozira, rendeltem egy konzum, mirelitekből készült rántotthúst, s mikor a néni kihozta, s odasúgta, hogy vigyázzak, mert forró, akkor nagy könnyeket potyogtattam rá, de nem sistergett. S végigviharzott bennem mindaz az Amerikában megélt elidegenedettség, amikor – Lorcával – tömegek lihegnek és hugyoznak a semmik fölött, s én is hányszor ennek részese, s viszketős tanúja voltam. Ahogy föl le kóválygotunk, hogy találjunk egy fürdőt, a népnek, de nem. S hozzá? Mi itt

most egy nép legkedvesebb legemberibb, kéznél levő, emberileg odakínált, tényleg, hogy lehet kifejezni? szájába rágott, segge alá tett, népe, országa, hazája, kultúrája legagyibb, de legszentebb finomfalatját kapjuk. S harcterek jutottak eszembe, feleslegesen ontott vér széttaposott élet, szentség, minden. Durva, letagadhatatlan tettei az embernek. A megszenvedte már e nép, meg minden sokat szenvedett nép most aztán csöppet sem giccses, vagy hát, ha az, hát giccses didaktikája, a most, ide, ebbe a pillanatba torlódott tudása. Mert túl a „tehénen a gatya dizájnokon", kint, a hatalmas régi, uradalmi kert ősfáira néző üvegfalak mögött, ott voltak a gyönyörű, őszszín kavalkádba lengedező fűzfaágak, tallérjaikat hullató ezüstnyárfák, vöröslő lucfenyők, a szelíd és vadgesztenyék hieroglifája, verébröppenettel, és varjúfoszlányokkal, lengőhintabokrok rigó labdacsokkal, piros és narancssárga bogyók parázsnokában. S elhízott, rendszerváltozásokban megfáradt s csúnya emberek kanalazták a babgulyást, igen, szétterpesztett lábuk közé tűrt frottírtörülközőkkel, a táljuk fölé hajolva, s ahogy néztem arcukon az otthonlevés, az elégedettség, s a biztonság édes grimaszát láttam minden nyelésnél. Ezek a nemzetközileg senkik, ebben a falusi fürdő hodályban ezek mind otthon voltak, s szemmel láthatóan boldogan. S ezt én soha, soha, soha, kint abban a gazdag Amerikában, s annak lakóinak arcán nem láttam. Így, nem. Pedig akkor még nem is láttam a többi létesítményt, ami nekem még mindig egy észbontó luxus, a súlyfürdők, a szaunák, a masszázsok, a spa-k, s mindez majdhogy nem ingyen! Óóó hiszen nem is olyan rég, láttam én hosszan kígyózó sorokat a Salvation Army épületénél karácsonyi kenyérért sorba állni. Azok az emberek még azt sem igazán tudják, mi a szégyen. Ennek az ezerszer elvérzett ezerszer kirabolt, ezerszeresen leszart kicsi országnak több esze, pénze, törődése akarata, hite van a népével törődni, alul, fölül, vagy ugyancsak agyonpolitizálva, de mégis, így is, mindig, s megkerülhetetlenül akárhogy is, mint annak ottan, annak az újgazdag ripacsnak. S ha netán rácsaptunk volna valaki kanalazó kezére, ráförmedvén, hogy te, tudod te mit eszel, milyen silány ez az étel, mit kéne neked

enned, mit érdemelnél, mivel tartozik neked országod, az állam, akkor az az ember fölnézne ránk, megkeseredne szájában az étel, s örökre megutálna engem, téged, magát, s amit valaha evett, meg amit valaha fog. Se ez itt nem is fog lenni. Szerintem ilyen itt nem lesz. S amerre mentem, mindenhol az emberség tonnányi gumiágya, légpárnája, hang és hőszigetelése, elszívói és befújói és illatosítói, szinte teljesen a nép, e szabadon hagyott, önkéntessé fejlődött nép kezében. Szépen, érthetően, mindenki köszön mikor ki, vagy bejön a szaunába. Senki sem tolakszik. Senki sem csinál semmit, ami a másikat zavarná. Ül, és hőt inhalál. Pedig hát, ha él ezen a földön örökké elégedetlen nép, hát akkor itt, ez az én népem az. De ugye a kintről, second hand ruhaként rákhajigált, médiaturbózott meg az arcokon megélt valóság nem ugyan az. S én látom. S tudom honnan jönnek, s hova mennek, ugyan úgy, ahogy én. S emlékszem mindenre, vissza a turulmadaras jurtákig. S nem igaz, hogy nem élik meg, nem igaz, hogy hálátlanok, nem igaz, hogy robotként mindent átugornak, s semminek sem örülnek, semmit nem értékelnek. Ma, útban ide, tanúja voltam egy autójával árokba bukfencezett fiatal nő jajveszékelésének. Neki magának nem volt baja, de a szép kis szappandoboz autója iránt érzett fájdalomtól majd szét szakadt. Tépte a ruháját, tépte a haját, s az összes vigasztaló embernek, minden rokonának, s az összes lehetséges földi és égi fül és szemtanúnak zokogta feltartóztatatlanul bánatát. Kezében egy összenyomott gyümölcsjoghurt flakonból folyt a lé. Ránézett, s mint egy varangyos békát fölhöz csapta. Ez már nem csak jóllakás, finom étel, kényelmes és meleg, sőt márkás ruha, zenedobozként csilingelő okostelefon. Ez itt, ebben a rendkívüli helyzetben előhívott, de minden mögött mindig ottlévő együtt létezés szimfóniája volt. s mindig van, s lehet egy pont, amikor ez megvalósul. Itt araszol, a jobb és a bal lépésről lépésre előre, anyag, hit, kultúra, érték. Emberi életek le és feltölthető szappanoperája, semmire se jó, redves hétköznapjai, lukas, gumimatrac álmai, s vándorfelhő eposzai. S aki lát, annak mindig van egy pont, annak látni, de csak azért, mert ez is benne foglaltatik.

Felbukkan a Pipi

Amihez aztán még hozzájárul pár dolog. Tegnap este a pipi hívott. Már előző nap is kukorékolt valami otrombaságot, hogy „mi van, mit csinálok az exile-omba, van tyúk, meg nem is tudom még mi?”

Ami felfogható az ő hétköznapi baromságának, nem tudom, honnan jön. Beszélnék én vele, igényem is szükségem is lenne rá, valakire, s persze ő, mint értelmiségi, meg is felelne, ha nem lenne egy kis szemét geci, mióta él. egy kis görcs. Ehhez aztán még hozzájön a gyanú, hogy a Jill összejátszik vele, s valami boszorkányos impulzusok vannak itt, már régen is volt. összejátszanak. Tegnap este is, ma is a Jill kihúzta az internetet. Tegnap este idejött, hogy „volt itt három dolog”, amit én neki mondtam. Egy, hogy börtönbe, kettő, hogy bolondokházába juttatom, a harmadik meg hogy elüldözőm”, azt hiszem az. Már ahogy sorolta, próbáltam közbevágni, hogy „ha, ha”, ha nem hagyja abban az ellenem irányuló aljasságait. De erre nem került sor, mert nem is hagyta. De ő „most nem is ezért jött. Nem a csapok miatt. Hanem ezért. (mert, hogy előtte azért húzta ki az internetet, mert nem ugrottam rögtön bebugyolálni a csapokat, mert, hogy jön a fagy. Ami azért még nem jön… De mondtam, megint hiába, hogy holnap. A lényeg, hogy most ő mégsem a csap miatt jön, hanem hogy ezek a dolgok nem fognak nekem sikerülni, mert majd ő fogja lehetetlenné tenni az életem. Mert én is azzá tettem az övét. Most meg azzal, hogy elüldöztem az embereit. A KIS LACIKÁT, mert egyszer, még két éve utálatosan beszóltam, mikor hordták innen el a cuccokat. Az már nem számít, hogy egy évvel később, keseregve, mert a gyerek elhagyta, ő maga azt hozta föl érvként, hogy a kiskölök becsajozott. Amúgy is egy perverz dolog volt, - részben a Sandrára pályázott, részben valami homályos anyakomplexus-hiánya mutatkozott a Jill felé. Vagy mi. Hogy „voltak neki rendes emberei is, nem ilyen piszkos, idióta cigányok, akik semmire sem jók”, de én elbasztam az egészet. A Richit is. Aki nekem azt mondta, hogy azért nem jön, mert nem normális a nő. Erre később számonkérte ezt rajta, s persze nem mondta, hogy ja, igen, azért, mert hülye vagy Jill néni. Jill, akármi. Erre megint kihúzta – most ezért az internetet. S erős a

gyanúm, hogy közben a pipivel beszélt, s bíztatta. Az meg, a ki görény, feljött egy jó ötlettel, megszívat a randi vonallal. Haha. Mert, hogy később jött tőle egy üzenet, amit máig nem értek, de gyanús. Így szólt: „jó a kép, még hasonlít is". S hát fogalmam sincs, miről beszél. Illetve… Semmilyen képem nincs fönn sehol, mármint a Google levelezésnél. Miről beszél tehát? A nő meg nem ír, sőt. Fölmentem a randivonalra, s eltűnt. Minden eltűnt, a levele, a lapja, a jellemzése, minden, de még visszamenőleg se lehet megnézni, azaz a levelezését is kitörölte. Mert? S utána nem ír…, válaszol egy nyomorult sort sem. S hát, mondanom se kell, milyen kínosan érzem magam. Mert ha igaz, alaposan hülye voltam, s iszonyú hülyét csináltam magamból. Elküldtem ezeket a leveleket a pipinek? Vagy, egy nőnek, aki Összejátszott vele? Még azt tudom elképzelni, hogy a nő utánam nézett, megtalálta a pipit, megtárgyaltak, s megszívattak.

Csak azt nem tudom miért, meg azt, hogy hogy lehetnek az emberek ilyen szemetek. Egyetlen dolog jut eszembe, hogy a pipinek komoly problémai vannak régi dolgokkal kapcsolatban. Már azzal is baja volt, hogy fölszedte a Ráérzőt. Neki is, a Lénártnak is is… dede. Ez egy külön téma, amiért az meg ráhajtott a Jillre, az meg le is feküd vele. De a pipi meg szintén föl akarta szedni a Ráérzőt, csak az megvetette a kis gecit. S erre aztán jött a habtedrá. Több mint negyed évszázad múlva az Imolát is nagyon föl akarta szedni, az volt is Dörgicsén, a gyerekekkel! s ez a barom meg nekiesett a nőnek, de az Imola elmenekült, legalább is később valahogy így mesélte el. Aztán meg én fölszedtem, jajj. S ugyan ő is valakit, valami háromgyerekes kaposvári menyecskét, nagyon happy minden, de a tüske még ott lehet benne. Meg már az óta is párszor visszautasítottam a gennyes közeledéseit, a barátit. Ő, az én barátom? Na, ez egy vicc. Mindig lejmolni jöttek, zamárdiba, vitorlázni, mondták is. De mikor nekem lett volna szükségem rájuk, akkor nyima. Aztán ott van a volt felesége az A. É. esete, az a szörnyű cirkusz, meg hogy nem lehet gyereke, nekem bezzeg igen, s és át jó lenne rábaszva, szenvedve látni engem. Ilyen egyszerű. úgyhogy most a két kis nyomorult, a Jill meg ő, nagyon jól

egymásra talált. A Jill egyébként szintén utálja, de ez már nála semmit nem jelent, az ördöggel is szövetkezik, csak bosszút tudjon rajtam valahogy állni. A saját baromságaiért, ami rászakadt. Mindenkivel ezt csinálta, a Lénárttal, a Gyulával, az Ivánnékkal, s most a Pipivel. De mással is mindig szövetkezett ellenem, a Jeneivel is. Kis genyók internacionáléja. Más sokszor mondtam is neki miközben ő maga szokott hozzám jönni és cikizni a Pétert a kaposvári nyálával, amit büszkén mutogat az interneten. A lényeg persze, hogy nem érdekel. Az érdekel, hogy hogy lehetek ilyen hülye. Mért nyaltam be ezt a nőt, anélkül, hogy egy kicsit jobban utána néztem volna.? S persze, hogy a legjobb esélyt adjak a kapcsolatunknak, ne szarakodással kezdjük. De hát, ezt nem lehet.

Ez itt egy belterjes geci hely, alantas emberekkel.

hányan mondták már ezt? De jól nézett ki ez a nő, a francba is, meg jókat is írt. Meg akartam hódítani, a fenébe is. Miközben persze lamentáltam, hogy biztos? Biztos kell nekem ez? Már megint egy hülye kapcsolat, s az írás kárára. De erről már sokat írtam. Úgyhogy most ott tartok, hogy végül is nem történt semmi, kinyalhatják a seggem. Ha a pipi olvasta, még jobban eszi a rosebb, kíváncsi vagyok, lesz e reakció. ha a nő volt, mégis, akkor meg egy nagy szemét… még egy szemét nő. De az is lehet, hogy csak egyszerűen kétkulacsos, s éppen valaki mással is kever. Közben nem tudja, mit csináljon velem. Én is voltam már így. Meglássuk… Ezekből az írásokból persze kitűnik, mi zajlik bennem. Lehet, ezek a sokkok kellenek ahhoz, hogy megállapodjak, vagy inkább megalkudjak? Délelőtt beraktam a biciklit a műhelybe, elkezdett szállingózni a hó, most először. S elindultam bevásárolni, kenyeret, krumplit, cigit. Pontosan nem lehet tudni mi, lesz. Aztán vettem fóliát, elmentem a rendőrségre, s említettem a cirkuszokat, meg megkérdeztem, hogy kezdek e eljárást indítani a bíróságon is. Mondták nem, ők intézik. Lehet ez a sok cirkusz mind előkészítés számomra erre a napra. Mert az őrület tovább folytatódik. hazaérve megcsináltam, azaz befóliáztam a betört ajtót. Mikor végez-

tem a Jill megint idejött, üvöltve, kurvaannyázva, amiért nem a csapok burkolását csinálom, elvégre én vagyok a tulaj! Bár egy cseppet sem használtam a kinti csapokat, s ő is tulaj… mindegy, holnap megcsinálom. Még csak 1-2 fok van szóval, tényleg, most, mikor végre sikerül berendezkednem, valahogy dűlőre jutnom a Jillel, megint egy nő? Minek? De nyilván ez nem múlik el egyik percről a másikra. S jó lenne mind a kettő egyszerre. A szokásos maximalizmusom, ez is tart, csak valahogy át kellene terelnem máshova. Ja, délelőtt beszéltem az Jégnézővel is. Meséltem neki miben vagyok, mennyire aggódom a számítógép miatt, kéne vennem cd írót, nincs pénzem, s megadhatnám e a pénzt kicsit később, fizetéskor. Mondta ok. Azért az a nő még mindig a legnormálisabb, akivel valaha találkoztam, lehet túlságosan is az. Lényeg az, hogy a Jill megint kihúzta a kábelt. Pont itt volt két cigány pacák, s nagyon begerjedtem, mentem az ásóval, s mondjam, hogy most rögtön elvágom a kábelt. Mondta lefényképez, lefilmez, följelent stb. mondtam oké, nem érdekel. Már ott álltam az épület előtt, s nézte föl, hova is üthetnék az ásó élével, mikor megállított, hogy visszadugja. Azóta van, megint internet. Lehet, már réges régen ezt kellett volna csinálni nem tudom. Lassan de biztosan, ez a lényeg. A rendőr egyébként, egy idősebb fószer, nagyon az én pártomon állt, megértő volt, s mondta előbb utóbb dűlőre jutunk ezzel, valamit fognak vele csinálni. Nagyon könnyen elzsibbad a kezem, akár mit csinálok, milyen pozícióba ülök dőlök. Kéne tornásznom. Iszonyú erős szél fúj. Meg a konvektorom, szuper. Végül is jó meleg van mindenütt, s ez jó. Nem kéne nő, spórolnom is kéne, ja. Szép volt ez a nő, már amennyit láttam belőle. Kértem tőle képet is, lehet az volt a baj? Lehet soha nem derül ki, mi is volt ezzel. Genyapipit meg letiltottam. Tényleg nem akarok ezzel foglalkozni, egy percet sem. valahol bízom az igazamban, meg hogy itt védett helyzetben vagyok, senki igazándiból nem tud bántani. Valamit kell csinálnom, hogy megvédjem, ellássam stb. magam, de ez a legkevesebb. Valamit mindenhol kéne csinálni, s mindenkinek kell valamit csinálni. Olyan életszerű volt ennek a nőnek a levele, létezik ilyen összeesküvés? Semmin sem lepődnék meg, persze. Pacuka az nincs többé, s ez jó.

Nem tudom, tudja e a barma…Abbahagyom ezt most. Úgy néz ki, nincs vírus…jajj

Nov. 25. kedd. ha valaki azt mondja majd „na de", annak azt üzenem

Menjen a pokolba. Valahogy, ez jut a mai nap után eszembe. Elkeserített ez a dolog. Nem tudom mi van az egész mögött, de nem tetszik. Valahogy azt érzem, hogy a jóság túlságosan is anyagtól függ. Kivéve természetesen a szenteket. De számomra a „szentségben" van valami embertelen, valami üresség, valami vákuum. Hogy van az, hogy valaki jó, s nem kapja érte azt, amit megérdemelne? S visszautasítom a hókuszpókuszokat, hogy az „attól függ, meg ilyenek. Nem. Lehet tudni mi kell egy embernek! Egy embernek szeretet kell – viszonzás, elismerés, simogatás, kedves szó, méltó fizetség. Ez aztán lehet bármi, ebben egyetértek. Lehet pénz is. Ami a helyzetben megfelelő. S nem akarok ezekben a részletekben elveszni. Aki ide tereli a dolgot, az kitér, – valamiért a lényeg elől. S ennek elbírálása nem az én dolgom. Én csak a tényt szögezem itt le.

Primitív, embertelen világ.

Valamiféle hideg iszony futkároz a hátamon, ahogy egye jobban elem tárul ez a primitív, s embertelen világ, amiben emberek élnek. Ez a kettőség. Mert én – megannyiukat követve, velük együtt élve, sírva, nevetve, mikrokozmoszában momentumról-momentumra követve a történést, s emlékszem, emlékszem, hogy mindenki, kivétel nélkül mindenki izgult, izzadt, szörnyedt, nevetett, sírt, felfogott, megérzett dolgokat, teljes eleven mivoltában ott volt, s ember volt. végestelen végig ennek tanúja voltam. S végestelen végig hittem ebben, apelláltam erre, s ezért. S most jutottam el odáig, hogy egyre több árnyékot látok, s most már valami humán végzet és sors sötétsége rémlik föl, s hát ez szörnyű. Nem jó ezt fölfedezni. Én nem gondolom, hogy azzal lehet vádolni, hogy nekem aztán kiváltságos, könnyű életem volt. De mégis valahogy megpróbáltam megőrizni azt a derűt, ami szerintem jól megérdemelt része az emberi létnek. De hiába az, ha valaki nem képes ezt folyamatos benső valóságává váltani. S most valahogy, mos már jó ideje próbálok valakit magamnak találni, csupa szerencsétlennel

akadok össze. Akik persze nem önmagukhoz képest azok, de az abszolút értelemhez képest feltétlenül, de hozzám képest bizony nagyon. Pedig, pedig…, Itt van a művészet, „élő bizonysága", manifesztációja annak, hogy ez a dolog létezik. Alkotójának elméjében valahol. S aztán „kijön", alkotás formájában. Szóval, „ez a féreg rág engem", ez az egyedüllét, mikor nem tudom megosztani az emelkedett, a könnyed lelkűekkel, az enyém. Úgy néz ki ez a sors vár rám, hátralevő életemben, nem nagyon felüdítő. Finoman szólva. S ha igaz az a tétel, hogy nem egyre higher, hanem egyre deeper, akkor még rosszabb. Mert nem arról van szó, hogy nem mehetnék el egy ír kocsmába, egy kiállításra, egy hangversenyre. Vagy akár találhatnék ott valahol valakit. Mint itt, nem messze, az indiai faluban azt a fiatal embert, azt a krishnást, akivel olyan jót beszélgettem, s olyan mélységekben, mint kevésszer életemben. De az egész mégis felszínes maradt, mert akkor lenne az igazi, ha mindig így lehetne. Ha folyamatosan így lehetne. S erről szólt volna az életem egy nővel, a Jillel persze. Még mindig, mind az után a nyilvánvaló elválásunk után is – elvileg – naponta ott motoszkál bennem ez az elveszett érzés, mert tudom, hogy életet nem lehet csak úgy valakivel kapásból behejettesíteni. Ez a hajó elment. Egyetlen pici szalmaszál maradt, hogy „lemondok, na jó, lassan és keservesen „mindenről", ezért az egyért. Ha ha ha lesz még erőm, időm, főleg lelki ehhez az átálláshoz. Miért, miért nem lehet a kettő együtt? Lehet az élet kerek. Hiszen mindenemet feláldozom, feláldoznám ezért. Ugyanakkor felmerül bennem, hogy ez az éles különbségtevés-tudás meg így született, születik. Biztos, hogy tudnék én – így – erről? Hiszen élhetnék jobban, gondtalanabbul, gazdagon, s valakivel békés turbékolásban. S akkor tudnám azt, mi van a másik oldalon, a mélyben? Tudnám értékelni azt? A hadifogoly napi tíz dekáját? A rohadt életbe, ha eszembe jut miket írtam ennek a nőnek, akkor megáll a lélegzetem, hogy miként lehet valaki képes arra, hogy nem reagál rá! S szinte naponta eszembe jutnak mások, emberek, akiknek s akikhez beszéltem… Mi van azokkal? Hogy képesek együtt élni mindazzal, amit kaptak tőlem, ami most ott van bennük, hordják mint, egy soha meg nem születő magzatot. S mi tartja vissza őket, hogy együtt legyünk? Sorolgatnám a neveket, de hát ismertek. Valami ellentmondás van itt. Amikor a kapott jóság valahova, valami silánnyá visszadegradálódik. Hogyan? S én

nem azt kérdőjelezem meg, hogy nincsenek „jó okok”, hanem pont azt, hogy miért azok az okok? Tényleg ennyire limitált az ember szabadsága, ennyire determinált? Közben kint voltam a konyhában, csináltam egy kis banános-málnás turmixot. S arra jöttem be, hogy a Lester Young játszik. Írtam róla már, s mindig ez is jut eszembe, ő volt a néger katona az euró-

Keith Jarret - When I Fall in Love.mp3

pai világháborús hadszintéren, alkalmatlan. Aztán hazajött, s kész, fújja ezeket a mennyei dolgokat. Mert itt vannak mind ezek a nők, akikkel az utóbbi időkben megismerkedtem. Mindnek meg lett volna a lehetősége az elemelkedésre, jó ez a szó, annak idején az használta, az első levelében, amit nekem írt. Így jellemezte a stílusom. S itt van ez az utolsó nő, ő is említ valami ilyesmit. Aztán nem is olyan régen próbáltam beszélni az Imolával s elrejtőzött előlem. S ez a nő is. Vajon mi történik, mi elöl rejtőznek? A jobbik önmaguk elől? Elbaszott materializmus. Valahol meg vagyok győződve, hogy mindenki ki kell vívjon, könyököljön, harcoljon ennyit az életében. S kivel próbálok én itt ismerkedni? Öreglányokkal. Húsz féleképp fogalmaztam már meg a dolgot. Hosszú-hosszú évek óta az „egész ország” láthatja. S semmi, senki. Ezek mind azok, akik még valamit akarnak, nem? De hát el is mondták! tisztán és érhetően. S akkor ugye nem beszélünk azokról, akik föl sem mennek. Pedig még élnek! S tessék, most meg itt van a Keith Jarret. Mennyi? hetvenéves? Lehet több. A felhőkön lépdel.
Szóval, van ilyen. Végül is ez egész nem más, mint hamis tudat. Nem jutnak el oda az emberek. Nyilván, én is hosszan hajkurásztam a dolgokat. De mikor már nem ment, akkor arra rendelkeztem be, ott csináltam egy fészket. Sok-sok szempontból nem tökéletes, de mégis az. Rohadtul igyekeztem, hogy ha minden szakad, ennyi maradjon. S volt ott rizikó, veszíthettem is volna. Úgy, hogy semmi sem lenne, van ilyen, én is rettegtem tőle, utána lehet nézni min mentem keresztül. Így aztán akik balszerencséjükre elvesztették a lehetőséget, nem hibáztathatók, én legalább is felmentem őket. De mi van a többivel? S ami itt a lényeg. Én nem siránkozni jöttem ide, magamat sajnálva. No, nem. Én mindannyiunk nevében emelek szót most. Egy luk, némi kényelem, s a mai világban már jut annyi,

össze lehet annyit szedni, hogy minden értelemben úgy élhessen az ember, mint egy király. Komfort, tárgyi értelemben nem tudom nekem még mi kellene. Talán pár apróság, de az se. Van jó kis menedékem, ágyam, konyhám, kajám, zeném, internetem, ruhám, célom, kényelmem, és nyugalmam. Azt csinálok, amit akarok, amit szeretnék, szép lassan eljutottam ide. Ezt más is megteheti. Ma elmentem s hoztam a Jillnek meg a Gyurinak cigit, dohányt. A Jill fölháborodott mert levontam az egy doboz cigi adóságát, amit már legutóbb is visszatartott. Pedig előttem már szóltam, de nem akarta meghallani. Utólag, mikor már megkapta, nehogy még a végén ne hozzak…Aztán becsomagoltam a kerti csapokat télre. Jó marha hideg van. Egyre jobban örülök, hogy nem jött össze ez a nő, egy gonddal kevesebb. Nem kell sehova sem mennem, kurva jó. Holnap már megpróbálok írni. A nevekkel még mindig gondjaim vannak, de törőm az agyam, mindenféle ötleteim vannak. valami tulajdonságnév kellene mindenkinek. Valami „Tuskó Hopkins" - szerű…Rejtő, az egy zseni volt, hiába.

Nov. 25. Balhé és paranoia?

Kíváncsi lennék, más mit gondolna erre.

Várok és várok mind ezek a levelek után, s semmi. Sőt, ma reggel még utoljára küldtem ennek a nőnek egy sort, hogy azért küldjön már nekem valamit. Írjon egy sort. S most már este hét óra van, és semmi. Nehéz elhinni, hogy abban, akiben szemlátomást valamit kiváltott az előző két levelem, erre nem reagál. Bár, volt már ilyen is, valakinek valami dolga maradt. Nők, amúgy elég bénák tudnak lenni a technikával, meg valami bajuk is van néha az idővel. Mintha valami indiaiak lennének. Time less. Szóval, ez így önmagában is egy kérdés.

nov. 25, harmadik levél Zitának, biztos.,

- próbálom elképzelni…, sok lehet ez egyszerre, ez a dömping, Ilyesztő is lehet akár. Ugyanakkor sokan szeretnének sokat, de aztán mégiscsak kiakadnak a száz krémestől, s negyven sültkolbásztól erős paprikával. Beefsteak-től. Úgyhogy felmerül, le kéne lassulnom, ny.-u-g-i-s-a-n, meg ilyenek. Lehet, bár nem tudom miért érünk rá annyira. Volt egy pár ismeretségem, ahol a mellett, hogy „minden jó volt", ez a besokalás jött elő. De visszagondolva nem tudom, hogy lehetett

volna másképp. Háttal nem lehet hozz állni valamihez. Kicsit fatalista is vagyok: valaki vagy olyan, vagy nem. Vagy tetszik ez, vagy nem. Igazándiból azt kéne csinálni, mint az egyszeri társkereső, s benyújtani egy listát. Pl. Világirodalom És költészet,

Ezen belül Thomas Mann, Tolsztoj, Joyce, Faulkner, Márquez, Loosa, BLAKE, LORCA, Byron, Eliot, Rimbaud, Dylan Thomas, Ginsberg, KEROUAC, Vonnegut, Beckett, Salinger, S. Bellow. P. Roth. STB. Aztán a film, Csak hármat mondok: TARKOVSZKIJ, L.V.TRIER (TŐLE NEM MINDEN, BÁR EGY ZSENI, S EGY KÖNNYEBB, EGY FRANCIA, R. BLIER. Vagy zene: BOB DYLAN, L. COHEN, J.L. HOOKER, CHRIS REA, TOM WAITS, VAN MORRISON, U2, ARTHUR BROW, SHAPLIN, DALARAS, HARRIS ALEXIEU, THEODORAKIS, CSEH TAMÁS. A RÉGIEK KÖZÜL, ROLLING, KINKS, PROCOL HARUM, ANIMALS STB. A MOSTANIAK: DEVENDRA BANHARDT, ARCADE FIRE, CIVIL WAR, MUMFORD AND SONS, E. SHARPIE – ITT EGY SZÁM TŐLÜK:

http://www.youtube.com/watch?v=r3mS0M88ZQE

VAGY, leegyszerűsítve: megkérdezni – tudsz úszni? mert ha nem, akkor sajnálom…Ilyenről is hallottam. Türelmetlen vagyok. Iszonyú sok időt eltöltöttem lélektelen pénzkereséssel. De ez inkább belül van, legfeljebb ki kicsap belőle valami, de gyorsan el is hal. Valójában, a hétköznapokban már olyan szolid rock-and-roll. Amit te is írtál, kb. annyi. Azt biztos nem szeretném, ha valaki nagyon messze van, s nem is érti, miről beszélek. Az nem jó. Főleg azért nem, mert akkor nem fog megérteni. Nincs ilyen tapasztalata, s így tudása, tudomása se. S ha nem ért, akkor, hogy fog tudni szeretni? Valahogy persze, de azt gondolom, hogy az fontos része a szeretetnek, ha tudom szeretni, amit a másik szeret. S hát empátia, persze, anélkül nem megy. Meg ha túl nagy a különbség, akkor se. Volt olyan, aki „nagyon, nagyon akarta", ráadásul minden jó is lett volna, de szegény öt perc alatt bealudt mindenen…Ugyanakkor rettentő fontos megjegyeznem, hogy ha valakibe tényleg van éhség, vágy erre, nem hiúságból, Sznobságból, hanem mert nőni akar, kiteljesedni stb. akkor számomra a legnagyobb boldogság, ha mondhatom, mutathatom,

adhatom, lába elé tehetem, meg minden…S hát borzasztóan remélem, hogy nincs kisebbrendűségű komplexusod, mert az mindent meg tud ölni, mindent. Mit még? Reklám: Állítólag…, Nagyon jó sofőr vagyok, Jó szakács, S mindkettőt nagyon szeretem csinálni, még mindig, Majd mindent meg tudok szerelni Különösebb bajom nincs, Se kényes, se finnyás nem vagyok, A hétköznapi életben rettenetesen szeretem az egyszerűséget, semmi csicsa, A közhelyekkel világgá lehet üldözni, De ha muszáj, mégis elviselem, (rokon, barát, szomszéd stb.) Na, jó, erről ennyit. Ezt talán elég kis időre. Csak legyünk túl a nehezén, aztán lehet lazítani. Szia, legközelebb. Jack

Se pénz se hírnév - Megjegyzés az olvasónak

Majd, ha egyszer, valaki olvassa az írásaimat, meg szeretném jegyezni, hogy semmilyen „külső hatásra – elismerés, jóváírás, tisztára mosás, rehabilitálás, s hasonlókra nem törekszem. Ezen írások kizárólagos célja az én belső eszmélésem, fejlődésem segítése, valamint a külső és benső történések regisztrálása céljából történik, hogy egyszer forrásmunkaként fel tudjam könyvemhez használni. Amit éreztem, meg gondoltam amióta ezt megtehetem. Nem is tudom, hogy is néz ki ez a más szemével, s ez nem is az én dolgom véleményezni. Arról, hogy a könyvem miért akarom megírni, számtalan levél, feljegyzés, megjegyzés található, ha valakit érdekel, utána járhat. Se pénz, se hírnév soha nem járt a fejemben, ez inkább taszított, mint vonzott. Természetesen, mint gyarló emberben bennem is felmerül, hogy a sok igazságtalanság, félreértés, amit én életem során annak véltem, ezeknek az „adatoknak” a segítségével majd helyére kerülnek. Az se biztos, hogy mindez az én javamra történik, s így ez se fontos. Tekintettel arra, hogy milyen kevés annak esélye, hogy akár ennek megtörténte, vagy hogy ennek jótékony hatása majd visszajut hozzám, s én ezt megéljem, ez se jár a fejemben. Sokkal inkább az olvasó érdekét nézem, azt, hogy egyáltalán el tudjon igazodni valaki életében, plusz felajánlom, életem történetét, hogy a más példáján tanulhasson, ha egyáltalán van ebben ilyen. Az eredeti célom természetesen nem ezeknek a jegyzeteknek a faragatlan lejegyzése volt, hanem valami mívesebb irodalmi mű létrehozása, ezt is főleg azért,

hogy mindnél több emberhez eljuthasson, s így netán azoknak segíthessen. Akár csak egy mosoly erejéig. Jelen pillanatban nem tudom, hogy a Jóistennek mi a szándéka ez ügyben, kiderül. Én meg ahogy eddig, csak teszem a dolgom.

Jack

Nov. 27. Kész, végem van, írt a nő. a Zita

Óriási, hihetetlen megkönnyebbülés! Nem ért rá, azt mondja. S ki tudja mi van e mögött, de azt mondja, hogy át kell gondolnia, túl sok, s majd válaszol. Akár mi is legyen az…Szóval további bizonytalanság. S nem tudom, kell e nekem ez…Az viszont biztos, ezt meg is írtam neki, majd ide rakom, hogy a nyomasztó gyanúm, paranoiám elpárologhat. Mert azért az nem lesz olyan egyszerű. S egyfolytában fáradt vagyok ettől az egésztől. Az előbb jött a Jill cigiért, már majdnem elfogyott a három doboz, amit tegnap hoztam neki. A Borisznak mindenféle kiütései, herpesze van. elég ciki. Hosszan beszélgettünk erről, elmondtam, én mit gondolok mit kéne tenni. S persze ezerrel megy az agyam, már ég benne az olaj, s most füstöl, hogy levettem a gázról a lábam. Ha ez a nő is egy bénázó típus, akkor nem tudom mi lesz ebből. Sok a dolga? Nem valami kétkulacsos pasizás van e mögött? Mindegy, végül is, lehetne valakim, nem? Csak valahogy, most már tényleg meg kellene találnom a low profilt…Ha egyáltalán erről van szó, mert nem is biztos. Lehet nem is akarja. Olyan nagyon nem veti szét az igyekezet. Majd kiderül. Utálom ezt a témát…Végül is sétáltam egy jó nagyot, csináltam fényképeket is, gyönyörű volt. persze jó hideg. Végig beszéltem, aztán kiderült, hogy nem kapcsoltam be a kismagnót. Nem baj, úgyis csak süketelés volt. Ja igen,

nov. 29. péntek első nap mikor az írás örömet okoz, agykontrol a Jillnek, meg mindenféle anekdoták, a „Lénárt fűt", meg a temetése

már a cím elég is lehetne, nem? Majd valahol kifejtem, persze. Sütött kicsit a nap, hordtam be fát, s közben persze a Jill elkapott. S meséli, hogy megint, hogy kiszúrtam vele, mert a Gyuri kezet emelt rá. Mert én lejárattam előtte, nem becsüli stb. meg a neten milyen szemétül reagáltak, a mosónyii Zsuzsi, mikor fölhozta szegény Lénártot, mennyi kellett neki fűteni, s abban ment tönkre stb. meg mennyi 23

sms-t kap a nagyseggű cigányasszonytól. Írt ez a Zita, semmi semmivel. Hogy találkozzunk, abban hisz. Fogalmam sincs ki ez a nő, valószínű valami glamouros színész, retteg, s elóvatoskodja az életét. Messze is van, nem fog ez menni. Pedig – állítólag az érdeklődési listámmal eltaláltam nála dolgokat…Mindenféle bullshit, el is ment tőle a kedvem. Az a tapasztalatom, ha mindjárt az elején valami nem kattan, akkor annyi. Nekem nincs türelmem – időm – hogy egy kis dívát pátyolgassak. S ez különös jelentőséget kapott most, mikor tényleg úgy érzem, beindult a verkli. Tegnap este, valójában másodszor tök happy voltam, s élveztem a dolgot. Aminek a lényege, hogy nem fáraszt, s nem untat. Valamiben megyek, s nem valami ellen. S mindez semmi másért, mint hogy azt tudom gondolni, nem kell nekem egy hülye liba sem. egy doktornő is írt, Szekszárdról, nem is tudom mit csináljak én egy kisvárosi dokival. Tetszhettem neki, kisérőnek akar a színházba. J. Austent olvas, nagyon büszke rá. Nem tudom, én valaha olvastam e, filmet biztos láttam, régen, lehet, igen, a klasszikusok, családregyények, maradi vénasszony. De legalább nem prolityúk. A legutóbbi reuma orvosnőm jut eszembe, hetyegett kicsit, siófoki, na ez egy külső kőröst akar. Megnéztem, annyira van, mint Pest. Valójában egyetlen egyet tudok elképzelni, valami közelit, akihez néha át lehet ugrani. Ez a jelszó, átugrani. Kis erre-arra. Ha mégegszer hív egy ilyen privát genya, hülyére fogom venni. Lehet egy nő, kíváncsi élek e. majd mondom, hogy ja, virulok. S ő? Ennyit erről

Nov30. szombat. Fele írás, fele szerkesztés, még mindig, meg még egy rejtélynő

Megint eltűnt a rinya. S ilyen nincs. Nincs, hogy valaki ismerkedni akar, de nincs rá ideje. Azt hiszem, föl van neki adva a lecke, hezitál. Nem tudja mitévő legyen velem. Ilyesztő lehet a sok elemzésem, a hisztériám. Ez is amolyan hal nő lehet, volt egy, aki egyből kiugrott az ablakon, volt, aki csüng a párkányon kicsit. Ez is amolyan „művésznő" lehet, mint a Erna. Zita. Nem tudom nincs e közük egymáshoz, gyanús. Lényeg, hogy megint nem ír. Meg, hogy valójában nem is bánom. Olyan, mintha csak kíváncsi lenne rám. De most már nem küldök semmit. s hát tényleg nem is szeretnék ezzel túl sok időt eltölteni. Ahogy föntebb írtam, még mindig iszonyú sok idő elmegy a

szerkesztéssel, pedig már rég nem azt kéne csinálnom. Tegnap végre kiszedtem a sok kronológiából a 2011-et, ami egy hatalmas kupi, soha hozzá se nyúltam. S fantasztikus jó dolgokat találtam benne, amik megint csak nincsenek rendesen megírva. Pl. a pelikános. Kicsit javítgattam, s olyan jó volt.

Most öröm, egy ici-picit az írás

Egyre jobban eltölt az érzés, s talán ez a legfontosabb, ami történik, hogy jó irányba haladok, hogy jó vagyok, s ez örömmel tölt el. Megelégedettséggel, olyannal, hogy azt gondoltam tegnap, hogy engem már nem is érdekel semmi más.

Karácsony és szilveszter, ugye ez a két fucktop napja az évnek, a születésnapomon kívül.

S hogy el kéne valahova mennem, kicsit lefárasztanom magam, s hogy nem kell nekem valami marha nőt, még gyömöszölni se, inkább írok. nem hiszem, hogy valaki azzal vádolhat, hogy egy tintabuzi vagyok, bár többet csináltam volna, akkor most nagyobb rend lenne.

Ami bennem lehet…

Ráadásul, ha sikerül kicsit elengednem magam, akkor még számomra is meglepetésként, mint meleg tehénszar bugyog föl bennem mindenféle extrém, absztrakt hülyeség. Még hülyébb vagyok, mint, amit én merek magamról gondolni, pedig sejtem. S ez olyan jó. Amiért verset nem tudtam írni, az a prózánál megjavul. Mert mikor kinyitom a tudatalattim vasajtaját, ott van az a sok idétlenkedő cirkuszi állat, ember, képtelen tárgy, egy New orléans-i, egy riói karnevál, na meg cseh kastély, meg rilkei rószazsirompilla rebegtetés és száj. A boreák köde. Lehet, kicsit bonyolult vagyok, mi a faszt csináljak? Már nem akarok mentegetődzeni, végül is jónak is föl lehet fogni, az átlagon felüliséget. Lehet ez kell, titokban persze rá-rápillantok, s hagyom kicsit önbizalmam ki a rétre csipegetni, legelgetni. Phú, csak látni kéne milyen boldog a pára. Tömi a száját, s vigyorog, hancúrozik, mint az állat. Mert azért ne felejtsük el, hogy a világ valaha volt minden inkvizíciós eszközével volt kínzatva vala. Tényleg egy horror sztori az enyém. Csoda, hogy élek. Változatlanul össze kell fognom

magam, a pénzekkel főleg, mert jó kevés. Úgyhogy csak szép szerényen, s fegyelmezetten. Én, mi? Valami takonykór kerülget, kicsit fulladok. Megyek iszom egy gyógyakármit. Mert közben, valamit azért csak jól csinálok. Például nincs semmi komolyabb bajom. Ha kicsit is enyhül a Jill kavarta őrület, csökken a stressz, máris jobb. Mert, azért egyik szemem mindig rajta van, s biztos valami energiát elszív. De az jut, most már sokadszor eszembe, hogy jó ez így. Lassan kicsimpaszkodunk a gödörből. Mintha megértette volna, hogy az internettel nem játszhat. S nem jön már ötpercenként valamivel. Mióta tart ez, pár napja? De reménykedek, hogy így marad, s akkor jó lesz. Megyünk bele a télbe. Biztos lesznek még menetek. Szokás szerint aggódok a fám miatt. Lehetne kicsit több. Ez is, ha tudom, ez lesz, gyűjtöttem volna több tüzelőt. Valójában sokkal előrelátóbb, megfontoltabb szoktam lenni. Ha tudom mi van. mennyi üresjárat volt, hú! Az Alföldön szaladgáltam. Ez a sok hülye nő. Menetek a Lilivel, Jézusom. De, volt benne jó is, s mintha ez lett volna az egyetlen kötélfogódzó ezen a meredélyekkel, és szakadékokkal teli tájon. De átértem ezen az én faszom wazirisztánomon. Teli tálibokkal. S ezek olyan elszálltak, hogy ha kell irgalmatlanul gecik, ne felejtsük. Ha kell, lazán fölrobbantják magukat, veled együtt. Na, ennyi most.

Nov. 22. Valami mindig hiányzik a komfortból, de a milliő most talán…összejött

Pedig kikapcsolta az internetet. Mert nem adtam neki oda a műanyag benzineskannát. Valamit mindig talál. De nem érdekel. Nem kell internet, ill., majd lesz. Még mindig nem szóltam a rendőrségnek, de ha hétfőig nem változik, megint följelentem. Ez van. Ma nagy nehezen ideért a gázos, elmagyaráztam, de nem találta meg a házat. Végül föl hívott, kimentem. S pont ezt nem akartam, mert ugye a Jill les, minden lépésemet figyeli. Mondtam az ürgének, ha beszól, nem kell vele törődni, semmi közünk egymáshoz, s hogy egy kicsit gyogyós. Mert hogy a Ferinél is ezt tette, még a kulcsát is ellopta a kocsiból, s csak akkor adta vissza, mikor mondtuk hívjuk a zsarukat. Szóval, elég hamar kiderült, egy darab füstcső hiányzik, az a baj. Nem kap a szerencsétlen levegőt. Lefullad. Ezt egyébként lehetett is látni. fölmentem s nem találtam. Egy sokkal vastagabb csőre gondoltam.

Mondta, jó, akkor majd szerzünk valahonnan egyet. aztán kiderült, mégiscsak megvan, mert egy olyan kisebbet láttam én, s a szellőzömhöz biggyesztettem. De nem tudta megvárni mert valami szarási problémája lett, amiért haza kellett menni, itt nem lehetett megoldani, nem tudom miért. Le is hoztam a csövet, föl hívtam, de addigra elment. Majd visszajön, mondta. Szóval, ez a nap is el van szúrva. Mindenesetre fogtam és összeraktam a dolgot. Ki kellett mennem, lehasalni, benyúlni s összenyomni a füstcsövet, jó kell legyen. Aztán lefóliázottam a meneteket, összecsavartam, habbal leteszteltem, s gyönyörűen ment. Föl is hívtam a palit, aki mondta, jó, de azért ő kijön. Patt. Miután alig van pénzem, nem szerettem volna neki egy csomó pénzt kifizetni. Ja! egy fúvókát kicserélt, az is valami, emlékszem én valamit buzeráltam vele, icipici luk, s lehet kitágult…Nos, ez jó. Aztán állítgatott az „alapjáraton", az is oké. S kétezret kért, az is oké. Közben főztem egy finom zöldborsó levest, isteni. A Jill kint kóválygyog az esőn, szemlátomás rosszul van egyedül, az is oké. Jó meleg van, s nagyon szeretném most már tényleg azt gondolni, hogy minden oké. Az Jégnézőnek valahogy föl kell adnom a pénzt, de mondta, ne izguljak, ha arra járok. Szerintem lelkiismeret furdalása van, lehet.

S abban a pillanatban, mikor ezt itt fönt leírtam, beütött a mennykő.

S ez most már menetrendszerűen így is van. Nem szabad nekem azt gondolnom, hogy minden oké. Soha nem az, s ilyenkor mindig meg is kapom a pofámra a magamét. Ez, ugye a híres fogkitörésemmel kezdődött…, azóta is hiányzik, emlékeztetőnek. A lényeg, hogy a múltkor letöltött vírusírtóval -, mintha sikerült volna kiirtani a trójai rohadékot, - ami – érdekes módon a 2010-es Tükörlabirintus c. naplóból jöhetett. Nem értem, de mindegy. Ilyenkor azt történik, hogy szétesik a képernyő, mindenhol van minden, s egy csomó cursor ugrál össze-vissza. Így aztán míg futott a program, elmentem taco lepényeket gyártani, ezúttal hatalmasokat, hogy sok minden férjen bele. Be is zabáltam. A hiszti itt lappang bennem, a magány, annak a képtelenségnek a tudata, hogy megérdemelnék valakit, egy jobb életet, hogy

élvezhessem a házam, amiért annyit dolgoztam. Egyszerűen felfoghatatlan, ahogy ez a nő tönkreteszi az életem. Emberemlékezet óta nem jön, nem jöhet hozzám senki. S az internetem se működik, egyértelműen kihúzta.

A Jillel minden megszűnt, marad a jogi út

Mégjobban föl kell keményednem, s kiállnom a jogaimért. Többé nem szólok, nem könyörgők semmiért. Lényegében folytatom, amit a nyáron s ősszel elkezdtem. Hétfőn megyek, s följelentést teszek. Iszonyú sok idő, fáradozás, pénz s minden egyéb ez, ideg, főleg. De muszáj ezt tennem, nincs választásom. Ma este egyébként hívott, nem vettem föl. Nem jött ide kopogni se, hála az égnek. Nagyon nagyon mély ellenérzés van mostanra bennem, tényleg látni se, tudni se akarom. Nagyon nehéz szoktam ide eljutni, mindig keresek valaki érdekében kifogást, vele is ezt tettem, évtizedeken keresztül. Annál kézzelfoghatóbb, s talán érthető tehát, hogy amikor elfogy a megértés belőlem, akkor az illető hirtelen megszűnik létezni. El nem tudtam volna ezt képzelni, s tényleg keményen megdolgozott érte. Valójában a Borisszal is így vagyok, nincs. De talán ő még tud valamit csinálni. A Jill nem. Ennek vége. S ami a legfontosabb ebben, hogy ezt ők csinálták. Nem én az biztos. Az utolsó pillanatig mindent megpróbáltam. Na, erről ennyit, nem akarok ezzel foglalkozni. Van énnekem dolgom. Például, olvashatnék is. De odáig még el sem értem. Nagyon előre kellene haladnom az írással, hogy me érezzem elfecsérelt időnek mellette. Bár, tegnap előtt fél napot a Norman Mailer hitleres könyvével foglalkoztam, na meg persze a közben felvetődött irodalmi témákkal meg az íróval, az írással. Kiderült, hogy ki kellett szednem további a 2005 előtti részekből, 200-2003, hogy ki tudjam silabizálni a Jillel való elhidegülés további részleteit. Jónéhány feljegyzés van is erről, akár korábbról is. Vissza a naplóírás kezdetéig. Sőt, számtalan helyzet, szituáció jut eszembe, pl. mostanában elég sokszor az, mikor Balatonszemesen egy nyári este szoknyát és sliccet igazgatva előbukkantak a bokrok közül. a Gabriel Tibiéknél. Szerintem valamikor Görögország után lehetett. Azaz 1983-8 óta. De most

kezdenek dolgok összekapcsolódni, az egész aljasság, hogy mindvégig a házasságunk alatt, akkor születtek a gyerekeink, ő ellenem volt. másokkal, a barátommal, barágaimmal paktált ellenem, s ebben az esetben le is feküdt vele. S most kezdem megérteni, hogy miért volt olyan elnéző, megértő vele, s az utolsó szerencsétlen nyomorában miért volt ő az, aki a családjánál is jobban eljárt hozzá, s gondoskodott róla. Úgy, ahogy talán velem sohasem. A gyerekei apjával, aki közel három évtizedig eltartotta, védte, delelgette, pátyolgatta stb. s akinek mindent, de mindent köszönhet. Nem csak a házat, hanem majd az egész kultúráját. Ezt számtalan levélben el is ismerte. Nos, annál inkább kétszínű most nekem, ez az egész. A hideg iszony üt ki a hátamon, hogy én ezzel a nővel éltem…Ugyanakkor nem érdekel, be nem fogok rokkanni, az biztos. Talán ez is az, ami rettenetesen irritálhatja, mert tudja, hogy én tudok elégedett lenni, s van miért. S ettől megőrül. A kétszínű játékot ugye már nem tudja játszani, túl gyanakvó lettem, s így, hogy itt vagyok, nem tud hazudozni, s ámítani. Egy pillanat alatt kilóg a lóláb, s szóvá is teszem. Elképesztő milyen primitív, s tényleg a nyelvemre kínálkozik, hogy bunkó. Áll, naponta ötször az udvar közepén, ide-ide sandít, s egy koszos műanyag vajlingban vizes kenyeret morzsolgat a tyúkoknak. Nem em ő ez lett. Sajnálom. Valójában összhangot látok a dolgok közt.

írtam ezt, aztán minden fejre állt és összezavarodott

nov.22-23 nem is tudom hol kezdjem, de rohadtul idegesít ez az egész, ami történik velem.

Nem sok kellene, hogy föladjam, de mindenestől. Teljesen reménytelennek tűnik, az történik velem is, mint annyi emberrel, aki nem képes rendbe tartani a dolgait.

Írni, írni, írni, de itt van a Jill

Azzal kezdődött, hogy megint összezavarodott a képernyő, elkezdett ugrálni a cursor, s kész, abban kellett hagynom. Próbáltam a Sophost, a programot, amivel legutóbb sikerült rendbe raknom, de kérte a frissítést. S hát nem volt internetem, mert a Jill kihúzta. Valószínű csak egyszerűen elment, s mikor kérdeztem tőle, mi van,

mondta, hogy adjam oda a műanyag benzines kannáját, másképp „meg sem nézi". Nem adtam, nem dugta vissza. Hezitáltam, hogy nem is kell nekem, ill. ez egy jó alkalom, hogy bizonyítsam, a rendőrség felé, mindent képes felhasználni ellenem. Mondom majd hétfőn elmegyek, nem hívom ki őket, hogy ne az legyen, hogy szórakozok velük. Kb. három órát a vírusírtóval szórakoztam, hiába. Mondom, nem kell nekem internet, ha tudok írni, az jó. Ráadásul többszöri nekifutással sem sikerült leszednem dolgokat a nagygépről, mert a cd író nem működik, ott is minden hiába. Azt tudnám csinálni, hogy egy csomó mindent átrakok a kisgépre, illetve a Drivera, na meg stickekre. Ez az egy jó dolog történt, megtaláltam a tollas pohárba azt, amiről azt hittem, hogy a Jill ellopta. Azért ez nem olyan vicces, vannak itt hiányzó dolgok, az össze lakatkulcs második példánya. Igen ám, de a leszedéshez is rendcsinálás kellett. Millió hangfelvétel duplán volt, s ahhoz sem működött a gép. Napközben kétségbeesésemben fölhívtam az Jégnézőt, s elpanaszoltam neki, miben vagyok. Rendes volt, állt az unokáival a hideg utcán, s végihallgatott. Mondom neki, hogy föl kell keményednem a Jillel, mert ki fog nyírni. Egyetértett, mint mindig. A lényeg, hogy totál lefáradtam, főztem, ettem, s aludtam egyet. felébredve konstatáltam, hogy a közben futó vírus irtó, nem csinál semmit. tehát az internet se működik, a számítógépem se. Teljes pánik kezdett eluralkodni rajtam. Tipródtam, hogy hívjam a rendőröket, vagy menjek el hozzájuk Földvárra. Végül este hat felé, a ködös, nyirkos esőben elmentem. Nem volt ott egy lélek sem. próbáltam hívni az Elenát, mit gondol, de nem vette föl. Vártam ott, hátha megjelenik egy rendőr, de nem. Szóval, dolgavégezetlen hazajöttem. A Jillnél ott volt a „szépszemű cigány legénye. Nos, telefonáltam a rendőröknek. De szerencsére az ügyeletes, elég pártatlanul, s elfogulatlanul, megtette, amit a földváriaktól akartam, de nem tudtam. Eligazított. Monda, hogy ez egy segély szám, az meg ne vészhelyzet, ami nekem van. polgári úton, szerződésben stb. tisztázzam az internet dolgot. Ezt eddig még senki, se rendőr, se ügyvéd, - Elena, - nem mondta, s én sem jöttem rá. Nekem kell engednem – gondoltam – úgyhogy odamentem a Jillhez, s mondtam, kapcsolja vissza.

- Ha odaadom a benzineskannát. Akkor bekapcsolod? – kérdeztem.

- Be, nem olyan nagy dolog, amit kérek, mondta. Úgyhogy előhoztam, odaadtam, cigánypasi elment, bedugta, s volt egy kétnapos email, amit egy szép és jó nő, valami Zita írt. Kész, nem értem, miért nem jelent meg a telefonomon, amit többször néztem. Közben frissítettem, amit kellett, s megint hosszú órákra beindítottam a virustalanítót. S írtam ennek az egyébként pesti nőnek, meg egy floridainak is. Aki gyanús. S hát, ma reggelig senki sem írt. Lehet, lekéstem ezt a nőt, az internet miatt? Mi ez, sors? a Jill? Hogy ne nőzzek, hanem írjak? De akkor mi van a vírussal? A cd íróval? Kellene vennem egy cd írót, de nincs pénzem. Ne adjam meg pénzt az Jégnézőnek? Képtelenség. Le kéne szednem dolgokat, el is kezdtem, de nem merem letörölni. Mi van, ha elvész? S itt van, kész, már ettől az egésztől lefáradtam. Napokig, hetekig araszoltam, hogy valahogy jobban érezzem magam, s jó volt. szép lassan el tudtam kezdeni gondolkodni, hogy mit. Kezdtem felszabadulni, „szárnyalni”, s most kész, minden lehullott a sárba. Kezdhetem elölről. Szegény ember vízzel főz. Mégiscsak el kellett volna adni a házat, s tényleg megszabadulni ettől, a Jilltől, például? De hát szeretek itt lenni. Pont tegnap az jutott eszembe, mi történt volna, ha eladjuk. Azt kellene gondolnom, hogy egész életemben nem csináltam semmit! S attól begolyóznék. Szóval, van mitől begolyóznom, így is, úgy is. Sehogy se jó. De persze nem adjuk föl. S néha azon imádkozom, hogy legyen már egy nőm, a francba is, a testem is fellázad ellenem. Máskor meg hogy jajj, csak valaki nehogy már írjon. Közben valami megfázás, takonykór is elkezdődött. Reggelre bedugul mindenem, úgyhogy el kezdtem inni a még tavaly vett Coldrex-et. Alig merem leírni, de eddig minden működik. Úgyhogy beindítom a scan dicset is, elmegyek reggelizni, aztán lefekszem, tördezesémentesítem az agyam. S aztán folytatjuk.

Az Panka bemutatás meg a folytatás

A meghalt férje nevét viselő özvegyasszony, egy nagy könyvtár, kulturális létesítmény igazgatója, repedt hangú banya. Ő mélynek tartja…s hát vette a lapot, legalább is, ami a népművelő sorsot-munkát illeti nagyon tetszett neki, de érdemben semmire sem válaszolt.

Se rendes internet, se skype, se mikrofon, se hangszóró. Úgyhogy egy valag pénzért hosszan az én számlámra telefonáltunk. Kicsit dilis, megbeszéltük találkozunk, valahol földvár felé félúton…De semmi sem tetszett. Régen még úgy ahogy, jól nézett ki, de az már nincs. Néni. S voltak órák, mikor el tudtam képzelni, de a végén halálra rémülve szakítottam vele, majd ide rakom az emaileket. Főleg a távolság miatt, ami egy képtelenség. Kicsit aggódtam, de egyetértett, s vége. Tényleg benő a fejem lágya. Praktikus okok veszik át a lelkiekét. Mint a többség, én is materialista leszek. Magamat kényeztetem, s örülök, hogy nem kell senkihez alkalmazkodni. Több is jut, de mindezeken túl itt van az írás, azzal tudok foglalkozni. Idő, benzin, türelem, odafigyelés, s miért? Azért a ki légyottért? Na ne. S ahogy írtam is, ha itt lenne a szomszédban, akkor igen. Még fehérvár is okés volt. de Siófok lenne jó, valami ilyesmi. Most meg azért jött ide, hogy nem e fűtenék neki is. Azután, hogy a Borisz megfenyegetett följelent, ha hozzáérek valamihez a telken, amit én vettem nekik. S persze, nem vonja vissza, semmi ilyen. Az osztozkodás meg, hááát, keményen bele lehetne kötni. Mindenesetre a végén közölte, hogy akkor ő följelent…

Aztán este kihívott, egy cigire, és elkezdett sírni. Vér folyik belőle, mondta, alvadt vérdarabok jönnek belőle. Megsajnáltam, mondta semmi semmi, csak már nem kéne élni. Ne hívjunk orvost? Ne, mert akkor bevisznek a kórházba, azt meg nem…De hát van megelőzés is, azt már tudjuk…Ez engem már nem érdekel. Ezzel feküdtem le, s ezzel ébredtem éjjel kettőkor. Próbáltam elképzelni, hogy mit is akar, mire képes, mi van benne. Mit tudok én ezügyben tenni. nem sokat. Mindenesetre nem tudtam tovább aludni, föl is keltem, hatig csak kóválygogtam. Aztán visz az ágyba, elájulni. S hát ez a legrosszabb, mert nem tud lerendeződni, töredezésmentesítődni az agyam, állítólag ilyenkor törlődnek például a rövid memória dolgai, hogy nagyobb rész is áttekinthető legyen. Ez elég jól szokott is működni nálam, ha alszom, s főleg, ha rendszeresen. De minden nap történik valami. Mondtam neki, ha valamit tudok tenni, azért szóljon. Reggelre aztán már jól volt. ez mindig egy nagy megkönnyebbülés.

2013. Nov. 11 első levél Pankának

hát igen, most kicsit le vagyok merevedve, nem is tudom, mit csináljak.
azóta is ezen a számon az Ákosén gondolkodom. ami nekem túl sokat
mond? s lehet elhamarkodott, amit itt fogok mondani, de valami azt súgja, hogy márpedig ez ilyesmi lehet...

rövid életrajz és bemutatkozó arc poétika Pankának- már megint egy...

valamilyen különös véletlen folytán is, na meg peresze, mert valamiért én magam is vonzódtam errefelé, már elég korán kikerültem abból az utcagyerek létből, ahova amúgy sorsom determinált volna. Zuglói lakótelep, budafoki szegénykerület, elvált, tanulatlan nő egyszem fia, szóval, az utcagyerekségből. mindig vonzódtam a polgár, később a művész családok gyerekei után, s miután fogalmam se volt a sznobságról, ez inkább tartalmi volt. egyszerűen náluk több, jobb, szebb, finomabb, izgalmasabb volt. s hát, "meg is kaptam a magamét". nem volt, mindenben tökéletes, de a többi már én könnyedén pótoltam. s én tényleg egy bunkónak tartom magam, elsősorban azért, mert az életem egy igen jelentős részét tőlem teljesen idegen, pénkeresés munkával töltöttem, s ugyan mindvégig valamiféle skizofréniában, elapadhatatlan éhséggel üldöztem és tömtem magamba a jobbat, a hiány a lemaradás nyilvánvaló. szóval, egy sokk volt mikor hazajőve fölfedeztem, hogy mindaz, ami nekem természetes, s magától értetődő, arról mások szinte nem is tudnak.... Amiből aztán az lett, hogy én egy elszállt, nagyképű, fennhéjázó, akármi vagyok, ami egy aljas vád, mert hiszen pont a műveltségem leglényege az szerény, empatikus, meg ilyenek. teljesen ellentmondanék magamnak, ha az lennék, s miután "többé kevésbé tudom mit csinálok", ezt igyekszem elkerülni. valójában már attól is zavarban vagyok, hogy minek is nevezzem én ezt. de tök mindegy, jobb hilyán magas kultúrának hívom. A társam, akivel több évtizedig együtt éltem, nőtem, fejlődtem stb. az majd mindent tud. de miután csak majdnem, ezért annyira el is térült, hogy el is váltunk. s hát ő tartotta azt rólam, hogy

ez az örökös Higher and Higher, ez elviselhetetlen…s még egyszer mondom, hogy az ideáljaimhoz képest, én egy pipogya és lomha agyú f…sznak tartom magam. ennél is rosszabbnak. namármost. mikor az ember ilyennel jön össze, az olyan lehet, mint kimaradni a matek órákról, s a végén nem érteni semmit. az ember hallgatja a másikat, s ez is, az is magas, s egyre rosszabb lesz. arra kezdek rájönni, hogy ez egy katasztrófa, aki én vagyok. magamnak is, másoknak is. pedig van erre is, - bőven példa, s nekem mindez ideig bizony szintén az volt. mindez aztán még bőven ki van egészítve a gyakorlati tapasztalataimmal, a más okból magamra vállalt-rántott, nehézségekkel való megbirkózással, valamiféle kozmopolitizmussal, s egy pernyi szünetet nem ismerő szellemi viszketegséggel. néha, reménykedtem, hogy valaki beszarik ettől. volt azért itt-ott ilyen is, de többnyire emberek nem merték felvállalni azt a skizofrén, tudathasadásos állapotot, hogy a nehéz sorsuk, meg a magasabb eszmék között háljanak. nap mint nap. s eldöntötték, el bizony, hogy jobb, egyszerűbb, kényelmesebb, közelebb maradni a "valósághoz", ami pedig, tetszik nem tetszik, - nem ér véget a krumpli áránál. sőt, igazándiból ott kezdődik.... s hát ebből lehet feszültség. ráadásul az, amit bárki tud, az az ő értékrendszere, izélése, s ezáltal a mindennapi élete, életvitele, mindene lesz, még ha nem is tudja. mintha az ember a "tizezer teraszos élet" valamelyikén élne, a pénzbeli gazdagság itt semmit nem jelent, nulla. s ami ráadásul elképesztő, az az, hogy mindez akárkinek, még a magamfajta senkiknek s leehetővé vált. a kultúra jobban hozzáférhető a senkiknek, mint régen a királyoknak. aki nem olvas, rosszabb, mint aki nem tud olvasni. s így tovább. Az emberek nem a világot nem ismerik, de még önmagukat se, pedig már elég régen kiírták Delphiben, hogy az embernek az az első dolga. megismerni önmagát. ha nem ismeri, hogy javít rajta, fejlődik, jut el "kívülre"? miért fontos a zene? a zene a művészetek királynője, mint tudjuk. nos ott van az ember, aki sajátos módon képes arra, hogy mindaz, ami történik vele, absztrakcióként jelenik meg "benne". teljesen elvont képekként, érzésekként, szagokként, színekként.

hal az ember egy zenét. S keletkezik bennünk egy tónusból, s mindenféle más benső szubsztanciából kikutyult valami. s most jön a trükk. az embernek ezekből egy egész nagy kupaca, halma, tömege, rendszere van, s mindig van új is. amit nem tud megnevezni, csak ott van. s mikor hall egy zenét, akkor puffffff!!!, felismeri, összeolvad, összefonódik, akár teljes szexuális élvezetként az a benső absztrakció, a zenével. magára ismer. valami megfogalmazza azt. S furcsa módon, az agy ezt így, két síkon végzi. egyrészt örökösen gyártja az absztrakciókat, gyűjti és tárolja, s aztán ez az audió csatorna kell, hogy megértse, mert a többi a vizuális, racionális, képességünk, se a logika, se az intuíció nem elég. Így aztán szerintem! az, hogy valaki milyen zenét hallgat, szeret, ért, remekül mutatja, hogy hol is tart az absztrakciók világában. s hát, minden az. még egy egyszerű tükörbe nézés is. Itt csak több, meg mégtöbb van. Nos, többet már nem is merek mondani, már ettől is félek. az ismerekedéssel soha nem volt az a célom, hogy találjak valakit megbántani, uff. S hát, nem arról van szó, hogy az embernek mutatják, tanítják. Híresen nem mutatott nekem senki "semmit". Ezek után mit mondjak? azért mondok. Bob Dylan, persze. Leonard Cohen. Van Morrison. Tom Waits. John Lee Hooker. Keith Jarret. de, Chris Rea, Harris Alexieu, Dalaras, U2, Arthur Brown, Peter Gabriel, Nushrat Ali Khán, Theodorakis, Devendra Banhart, Civil Wars, Beirut, Mummford and Sons, Arcade Fire, Miles Davis stb. de sorolhatnám a klasszikus beatet, én Rolling párti voltam, a Kinkset, a Procol Harum ot, s naná a Hendrixet. Pink Floyd, Rick Wakemen, Fleetvood Macket. a popzenéből? maiból? Quinbee ez a nevük? ja, van egy két számuk. s hát ugyan ez minden mással, legyen az irodalom, képzőművészet, film, Quantum fizika, agykutatás, politika stb. ez van, nem tudom mit mondjak még, de bármit, ha valaki kíváncsi rá

válj az éggé,

Válj a éggé
Halj most bele ebbe az új szerelembe
Utad a másik oldalról kezdted
De most válj ez éggé
Tégy egy fejszét a börtön falához
S szökj –
Úgy sétálj ki mint aki a
Színek világába született újra
S most tedd –
Sűrű felleged fogságából
Csusszanj oldalra ki
Halj már s hallgass
Halálod pecsétje némaságod legyen
Régi életed veszett rohanás
Volt a csönd elől -
De most e nagy szótlan telihold
Bújik elő…

http://uk.youtube.com/watch?v=OzQ83rKZi98

Közbe-Zita

Dec. 2. Levél PANKÁNAK, MÉGISCSAK Ő?

Na, most aztán elszabadult (bennem) a „pokol”. Kész vagy rá? Most már vagy ötödször kezdem ezt a levelet újra, mert annyi szerteágazó csiribiri jut eszembe. Meg közben főzök, meg mosok. Meg valami kerti embert igazgatok. Először is köszönöm, amit írtál, ahogy jól visszahatottál, s azt mondtad, amit aaaa annnnyira! Szeretnék már hallani. Ami mi? Hát valami értő és igenlő egyben, mert iszonyúan tele van a jajj, mindenem ezzel a búzós gyászbeszéddel, kukanézéssel, ami itt megy. S az ember, aszongya, hogy na, ezt nem, egyiket sem. Se a butaságot, se az értetlenséget. Most mindenfélét fogok mondani, ahogy eszembe jut, úgyis egymillió dolog van, mint a kupleráj rendberakásánál, tök mindegy, valahol elkezdem. Szavak, mit értünk alatta, szókincs, toporgósok tömkelege. Kommunikációs barikádok, lövészárkok, s társai. Itt van ez a „ignorance” c. szó, ami ugye az angolban kettős jelentésű. Az egyik, mikor valaki nem tudja, egyszerűen nem tudja, s ezért nem tehet róla – semmiről. Ártatlan felmentése van… stb. a másik, mikor a (genya állat) – próbálom itt érzelmileg is megtámogatni, mintha beszélnék hozzád – nem akarja tudni, elfordul, hallgat, mellébeszél, sumákol. Mert mert, fhú itt jön aztán a bazdmeg: mert kicsi, nyomott, mentál törpe, Mert eleve sunyi, „genetikailag, már eleve úgy, tényleg kicsinek született, gyönge, nem bírja, Kicsi maradt, vagy csak mert a nagymamája egyszer a seggére csapott, s Úgy döntött, Irigy, Gonosz, és még lenne ezer nagyon csúnya szó, a világ összes nyelvén, meg mutogatva is... Az első esetben persze nincs mit tenni, felmentés van, sőt, még akár segíteni is kell, alányúlni, oktatni, etetni, pálinkázni, ilyenek. A másodiknál meg vagy megáll az élet, vagy belemegyünk az iszap birkózásba, vagy kinyírjuk, vagy rábasszuk az ajtót, vagy, mi futunk világgá. Tudsz követni? Nos, a baj az, hogy van olyan állapot, sajna, amikor szinte láthatatlan a különbség a kettő között. A dolgot tesztelni kell. Igen ám, de az ember

nem az ótvarral kezdi a szerelmetes szándékát. Nem? Szóval, egy jó nagy kurstichli, jól mondom? Magyarul – lehet kurstichli, mindegy, németül meg kurfli. S aztán jön, jöhet a csoda, mikor puff, beugrik, hogy hát egyik sincs! Nerinya. S mintha itt az lenne…, (s remélhetőleg nem megint az van, - hogy na mi van öcsém? Hát tudod, megint én ba...tam rá. De az ember valahogy nem nyugszik, s nem úgy, mint azok az egyszeriek, akik piacon, fodrásznál, orvosi rendelőkben is akár, s kolbászfesztiválokon, na meg természetesen a wellnessekben mindenképpen „bölcsen" újságolják egymásnak, hogy ők passz, föladták. Elegük van a nőkből-férfiakból. S életük hátralevő részében matyó hímzéses „kazal" táskácskák zipzárjait húzkodják, utibiszbaszaikat rakosgatva vetetlen garniszállókban. Ha meg nem, mégsem hagyjuk, hogy ezt dobja ki a gép, akkor Na jó, mégiscsak fel kell venni ezt a fonalat, - ami itt van az orrunk előtt? S mi ez? A népművelő, amivé lettünk, „a magunk fajtája". Ez a különlegesen és magasan szocializált emberfajta, akinek integrálnia kell az Ént, meg a Te-t, azaz a közösséget, mindenki mást. Ez teszi? A TED-en, ez egy a magukat, meg néha zseniális elméleteiket a világ szeme láttára reprezentálni akaró, s képes okostojások gyülekezete, némelyik van magyarul is, valami hatalmas tudós azzal zárta a világhoz való helyes viszony taglalását, amit már én baromi régóta tudok, egy Donne idézettel. Egyesek szerint ez a pacák, egy lázadó pap, költő volt a valaha élet legnagyobb „igazi költő-látnok, aki a költészet lényegét képes megragadni. A legnagyobb igazságokat, titkokat stb. (Van egy másik hírös verse is, ezek valójában kis prédikációk voltak, s amit egy másik nagy író, a Styron használt, mikor egy könyv címnek adta szintén, hogy „mikor házam lángra gyullad", azaz Én, mert bunkó vagyok…, nagyon lerövidítve. Amúgy a Hemingway, a nagy ravasz kattant rá, mikor ezt a címet adta egyik elhíresült könyvének: „

Akiért a harang szól".

Senki sem különálló sziget; minden ember a kontinens része, a szárazföld egy darabja; ha egy göröngyöt mos el a tenger, Európa lesz kevesebb, éppúgy, mintha egy hegyfokot mosna el, vagy barátaid házát, vagy a te birtokod; minden halállal én leszek kevesebb, mert egy vagyok az emberiséggel; ezért hát sose kérdezd, kiért szól a harang: érted szól.

Na ez a népművelő, - meg persze még vannak mások is, az író is az, hm. És-hát-naszóval, imigyen nincs más hátra, mint előre, megyünk ebben belefele. Úgymond. A másik kérdés, hogy „kinek van erre ideje?". Te is ugye dolgozol, ahelyett, hogy valami spirituális dologgal foglalkoznál, amig még lehet. Mit csináljon egy pár? Egyszer régen, mikor kibukkantam egy ház alatti szarlapátolásból, egy néger lenézett rám, s ezt kérdezte: „hé, ember, te ezt mind pénzért csinálod?", s mondtam, zavartan és szégyenkezve, hogy balszerencsére, igen. S akkor még mindig nem tartunk sehol, mert mindezt, együtt kéne csinálni, azaz két embernek, egy férfinek meg egy nőnek, nőni, élni, kiteljesedni, - megint csak amig lehet. S persze, ott vannak a „régi hazugságok, amik ki-kicsapnak még s megvakítják az embert". Nos, hát erőt kell venni magunkon, hogy mondjam? Vagy, ez tényleg az örök kedvencem:

„amit szeretsz,
Az megmarad,
A többi sár,
Amit szeretsz, azt el nem szedhetik,
Az örökséged és igaz.

Avagy kié ez a világ?
Enyém, tiéd, avagy az ördögé?”

(Ezra Pound)

Az idő szorításában

Az embernek mindenféle – igazán kellemetlen döntéseket kell – még mindig – hoznia, nap mint nap. Mivel törődjön? Mivel foglalkozzon.

Én még a jézusi életkoromban elterveztem, hogy réges rég elvonulok. Napi tizenhat órát dolgoztam, mint egy barom. Így aztán a réges régből nemrég lett csak, de az se semmi. Már a puszta lehetősége, hogy megtehetem, az is többet ér, mint azé, akinek ez eszébe se jut, azé, aki inkább dolgozik, hogy tudjon venni magának testkenőcsöket, legújabb retikült, sminket, wellnesst, mert fél, hogy mit szólnak. Ő a „mit szólnak” arcnélküli tömeg szalmababája és bábúja, szemetese, lábtörlője, kedvesnővére, uzsorása stb. De még ez is mindegy, mert tekintettel e különös félszenteskedő foglalkozásra, a képbe beleillik. A baj az, hogy a francba, nincs ezekre idő! Nincs, nincs, nincs, hisztérikusan nincs – ha másképp nem megy.

Mert akkor még mindig ott van a csináld magad uram, ha nincs szolgád. Ami ugye egy foglalkozási ártalom, más nem is lehet, nemnem. Az akkor még itt van egy másik csavarás, ami főleg rám vonatkozik. A kinti élet hatása rám, meg a nyitottság Huszonhat évig Amerikában éltem, ez van, s azért kihasználtam, amit tudtam, éltem vele. Jelentős mértékben átitat az a kultúra s mivel se langyos, se passzív nem vagyok, ez elő is jön. Ráadásul itt van az angol, ami ugye a net nyelve. A százból kilencven százalék úgy, s csak tíz van magyarul is.

S akkor ott tartunk, hogy igencsak megoszlik az ezzel kapcsolatba kerülő népesség. Attól, aki azt mondja, hogy „na, hagyjál engem ezzel”.

Ez odáig terjed, hogy „fhú, mondjad, akarom tudni. A kettő közt baromi nagy a távolság. S tekintettel arra, hogy megint csak, az emberek többségének fogalma sincs mit is akar valójában, ez menet közben derül ki, előre semmit, vagy majdnem semmit nem lehet tudni.

Namármost. Az elhivatottságról, Ha valahonnan előpottyanna a Marco Polo, s elkezdene nekem mesélni a Kubla Kánról, én biztos leülnék a lábaihoz. Vagy ha egyszer csak bekopogna nálam a Lorca, s mondaná, hogy van öt percem, ha vele akarok menni, akkor úgy, ingbe gatya nélkül utána rohannék. A Hölderlin, a Dylan Thomas, a Márquez, a Leonard Cohen. Ilyeneket mondok, de nem a híresség a lényeg, na nem, hanem az, hogy valakinek tényleg van e valami mondanivalója. (megtudni valamit ezer csókok mélyein, pl. mondja a Cohen) Remélem ezt jól mondom. Mert már ez is volt, minden volt, ez van. S én csak úgy, nem szeretnék bárkit szórakoztatni, nem az a foglalkozásom. A hétköznapi énem S hát, lehetnék egy amolyan laza pecás, pepecselő hobbista, futballrajongó, operett törzsvendég. De egyik sem vagyok. Viszont baromi sok más baromság érdekel, s az aktívan s éjjel nappal nyomatom, mint ezt a levelet is. Könnyülhet, sűrűsödhet ez, túl az értelmező nehezén. Amúgy, a mindennapi élteben nem igazán lehet megkülönböztetni az átlagtól, tök jól el tudok lenni melósokkal, rokonokkal, vendégségben, villamoson, az utcán. Kocsmában is. Ideig óráig. A valódi énem S persze Cohennal szólva:” in my secret life: meghalok az igazságért, ott lent a Boogie Streeten, „amiről még senki nem mondta meg, mi a francnak is van…De csak erre, nem vágyom, nono. Alkatom szerint orosz főnemes vagyok, utálom a balhét, feltünést, alul is, fölül is.

Teljesen mosolygós és szelíd szoktam lenni, ha nem basz föl valaki. Főleg azzal, hogy az a bizonyos ignorance (a pökhendi az egy elég jó megközelítés, de az is butaság. Korlátoltság, s főleg mikor valaki képes arra, hogy nem is akarja tudni! Belemegy, provokál, de félúton megelégszik egy almacsutkával. De a mérgem, egy percig tart. A végtelenségig ragaszkodom valakihez, mindent megpróbálok, de mikor vége, akkor nagyon.

Szóval, fölmerülhet a kérdés, hogy akarsz e te egy ilyen csodabogarat. Unalmas nem szokott lenni velem az élet, ez biztos. Meg az is, hogy üres kézzel tőlem nem távozott senki. Hassal se. Fejjel se. Intelligencia persze, minden onnan jön. Nos, a „faszomot" – ugyan szoktam használni – sicc, de ott nem tőlem jött, a dal szövegébe van, kicsit elmosva, slangesen.

A világot átölelni, az szeretet, az meg a „fény végsszava", ahogy a költő mondja. Aki azt tényleg tudja mi, az rossz ember nem lehet. Egyszerű nem? Na, nem is annyira. De, amit akarok mondani, hogy mikor erre ragáltál, akkor tényleg beloptad magad a szívembe. S itt most HALT. Bírnád ezt?

Jack

Dec. 3 kedd veszélyhelyzet egy csóri népművelő miatt, na meg a Jill

Hát, amint feljebb látszik, megint belihegtem. Aztán most hajnalban már nem bírtam az önhülyéző gondolatokat. S négykor felkeltem inkább. S tényleg fölmerül, hogy hülye vagyok, vagy, egyszerűen csak magányos. Szerencsém sincs, amire nem szeretek hivatkozni, de hát tény. Mert valójában, ha találnék itt a környéken egy nőt, akihez néha el lehetne menni lötyögni, akkor minden oké lenne. Közben tegnap fölhívott az Elena, hogy ő a két ünnep között jön. Erre nem elmesélem neki ezt az új nőt? Mert ez izgat, hogy mi lesz az ünnepek alatt. S ime, már rám is tört, hogy kéne valamit csinálni, mert félek tőle. Illetve, majd oda megy le, mitől féljek jobban, - egy hülye kapcsolattól vagy a magánytól.

S valójában elég lett volna, ha az Elenával elmegyünk valahova, egy pár órára Szilveszterkor, akár megosztva a vezetést is…vagy a taxit. Beszélni hozzá is tudok. Az mondjuk ciki, mindig az, hogy nem akarok vele kikezdeni, ha már eddig megálltam, de tényleg nem. Akkor már réges rég nem lennénk haveri viszonyba sem…beszélni se lenne kivel. Mert azért, ha itt van, akkor rázúdítom az összes epémet, s megkönnyebbülök. Mint egy nő. Ez van.

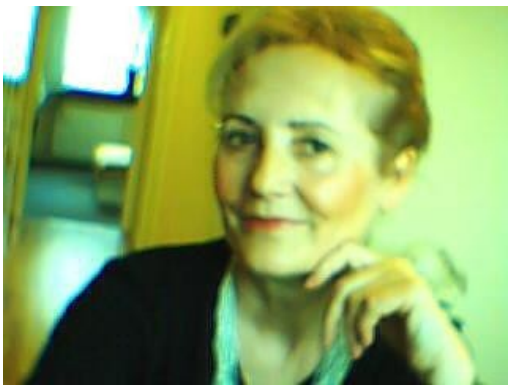
Tegnap a Jill odajött, hogy akkor segítsek neki. Vigyem a fizetéséért. Mikor kiderült, hogy délután kell menni a rendőrségre, egyre, hogy akkor majd ő elintézi a pénzt, de hozzak neki cigit. Mondtam jó. Aztán váratlanul belekezdett szidalmazni, „hogy milyen szemét vagyok, utolsó akármi, de még az se". Próbáltam kiszedni miért. Mert nem szedem össze a leveleket, nem törődök a renddel, ő mennyit dolgozik, én meg csak álmodozom itt, Hölderlinezek. Kb. így hangzik. S hát részeg volt. tegnap azt hallom, hogy a Gyuri üvölt vele, visszaüvölt neki. Erre odamentem, s leszúrtam, hogy ezt ne tegye. Mert az volt a panasz, hogy ez én miattam van. én is ezt teszem. Szóval mondtam a cigánynak, hogy ő nem teheti, amit én. Mert majd nem jöhet ide dolgozni, s az neki lesz rossz. Mert, ugye most is kéne neki hozni dohányt…egy biztos, az egész agyament dolog megint jókor jött, érzelmileg megtámogat a rendőrség előtt. Vissza az írásra. Nos, mondanom se kell, mennyire idegesít. Nem azt csinálom. Illetve hiába csinálom minden nap, nem úgy, ahogy szeretném. Eltérülök. Mert még mindig nem tudtam összeszőni a történet, meg az emlékezet két fonalát. 2010-ről van szó, ami a felvezetése és a lényege volt, ami az Pacukával történt. Meg még sok minden másnak. Mindenkinek mesélek

arról, mennyi mindenről – társadalmi, politikai, filozófiai, szociális és kulturális kérdésről akarok én beszélni. S hát pont ott, fontos dolgok történtek velem, amiket átéltem, megéltem, s jó ismeretanyag annak ábrázolására. De a nyavalyás rendberakással tökölök. Ott vannak pl. a fényképek, összefüggésbe kéne hozni a szöveggel, ami nagyon gagyi. Többnyire az Pacukával kapcsolatos panaszáradat, üres nyekergés, s még a tényeket se írtam rendesen le. Viszont sok mindenre emlékszem. Úgyhogy ezzel kéne foglalkozom. El is megyek, s legalább csinálok egy vázlatot. Valahogy föl kéne minden eshetőségre készülnöm, ha valami történne velem…Most például máris fáj a csuklóm a gépeléstől. Fölmerült, hogy egyszerűen le kéne diktálnom az egészet. Ez még egy lehetőség, de az olyan pongyola szokott lenni. Több mint semmi, persze.

Dec. -9 minden mindig – nagyon – másképp van, már megint a nőzés, hó és szélviharban

Csak röviden, mert nem ér az egész annyit. Izgultam itt, hogy megyek randevúra Pestre, mert valami rettenet jött, vihar, hó, ilyenek. Mert megint megjelent zétácska, a nő. Továbbra is rejtélyesen, úgyhogy csütörtök este mondtam neki, hogy alma a fa alatt. De rádumált, hogy azért találkozzunk már. Úgyhogy szombaton elindultam. Fehérváron találtam egy dvd írót, ez marha jó volt. aztán találkoztam az Ildivel, s elmentünk egy presszóba. Oda tudta adni neki a pénzt. Aztán fölmentem az Elenához, meséltem neki a storykat, oda volt. aztán jött a nő, két órát beszéltünk, s végén közölte, hogy túl agresszív vagyok, s neki ez snassz. De az igazi ok más lehetett, célzott is rá. Hogy nem vagyok elég vékony. Na meg hogy elmeséltem az összes drámát a Jillel, hogy itt lakik. Szerintem ez is betett. De végül is mindegy, örülök neki. Pedig szép volt a nő, vékony, őzike, nagy barna szemekkel. Lehet zsidó. Amolyan pesti belvárosi fajta, mondta is, hogy neki mekkora társasága van. cinikus, manipulatív, s titkolódzó volt, szóval, jobb is így. Persze, kiakadtam, kidobtam egy csomó pénzt az ablakon, meg a hiúságom, meg minden. Meg ez az egész sziszifusz. Úgyhogy 7-én befizettem az 1900 forintot egy hónapra, platinának, s elkezdtem aktívan nőzni megint. Mindenféle nőknek írtam, épp az előbb mondtam, hogy ebben bele lehet rokkanni. S van egy Annácska, akiben nem nagyon bíztam, olyan affektálós szőke szépség, a bankszakmából. Mindenféle kispolgári meg giccses dolga van fönt. Úgyhogy írtam neki pár sort, de rámkattant. Hogy levelezzünk, meg minden. Ez van most. Majd ide rakom a leveleket. Zalaegerszegi, annyira van, mint fehérvár. Uff. Az út, majdnem csak jobb, tehát mindegy. Vannak unokái, gyerekei stb. na, ide másolom a leveleket, meglátjuk. Amúgy más nem nagyon írt még, de gondolom fog. Kicsit félek ettől, nem kéne nagyon beugratnom, belekeverednem. Amúgy elvittem a Jillt, vagy két órát vásárolt. Aztán jött, hogy van egy vevő, mondtam, hogy oké, negyvenöt. Adjak nyilatkozatot, mondtam nem. A kurva anyámat. „az biztos, nem fogok itt a kemencénél feküdni, ő garantálja”. Ilyeneket mond. Teljesen meg van zavarodva. Valamit kell csinálnom ellene. Ez a nő nem nyugszik.

Anna bemutatkozója

…, aki nem hiszi, járjon utána!

Fiatalos, egészséges nő vagyok, keresztény gyökerekkel. Szeretek sportolni (kocogás, torna), sokat vagyok kint a szabadban (túrázás, kertészkedés), régi korok, városok, néprajzi értékek vonzanak. Imádom a napfényt, a vízpartot, a szellő lágy fuvallatát. Szeretem az irodalmat, s benne a költészetet. Hasznos elfoglaltságaim egyike a nyelvtanulás. Szívesen időzők múzeumokban, képzőművészeti tárlatokon. Apró-cseprő dolgokon soha nem problémázok. Nem számolom az éveket, így nem is foglalkoztat az idő múlása. Összeillünk? ... stílus-értékrend-érdeklődési kör! Két felnőtt gyermekem önálló életet él. LEGFONTOSABB A VONZALOM ("túlsúlyos" férfi nem érint meg)! Olvasd figyelmesen adatlapomat, benne a naplót is! Őszintén örülnék, ha az első megkeresés tőled érkezne!

dec. 8. 23,30. Az én első levelem, azután, hogy hazaértem pestről....

szia,
csak annyit akarok mondani, hogy ha olyan szép vagy belül is, mint ahogy sugárzol, az csodás lehet. biztos nem könnyű mérlegnek lenni. sok szerencsét, üdv
Jack

Anna első levele, válasza

Kedves Jack!
Valóban nem könnyű, különösen, ha egy számomra is szimpatikus férfi kurtára sikeredett üzenete végén el is köszön. Miért e megtorpanás?
Üdvözlettel: Anna

Az én második levelem

Kedves Anna!
Úgy látszik, minden, ami veled kapcsolatos csak szép, s egyre szebb. Válaszolok, mert úgy illik.
Nos, ahogy egyre többet megtudok rólad, egyre jobban elbizonytalanodok. Ugyan egy csomó mindenben egyetértek, tetszik is, te tényleg egy tüneményes nő vagy. A neved is szép, a világod is, te meg aztán gyönyörű vagy. A bajt abban látom, hogy biztosra veszem egy ponton túl már nem egyezik a világunk. Én amolyan nyugtalan, s kereső típus vagyok, sokáig külföldön éltem, s a te ékszerdobozodban csak feszengenék, te meg kiakadnál tőlem. Amolyan bohémnak is lehet gondolni. aki nem kellemességre, hanem a tudásra, a megismerésre vágyik, "mindenen filozofál", mindent elemez, utálja a közhelyeket, s mindent, ami ezzel kapcsolatos. Persze, van egy olyan részem, aki vágyik egy ilyen szép, s rendes nőre, mint te, de biztos vagyok benne, ez hamar felborulna. Sajnos előre nem lehet tudni valakiről milyen is valójában, s hát már régóta, s valójában mindig megnézlek, s el gyönyörködőm benned. Most lettem "platina", tehát most tudtalak jobban megnézni, s hát ez lett belőle. Nagyon remélem, nem bántottalak meg semmivel, egyszerűen csak valami szépet akartam neked mondani. Igy sikerült. S valóban, remélem megtalálod a kedves párod. Üdv.
Jack

az én – kelletlen válaszom

Anna harmadik becsali levele

Kedves Jack!
Bocsáss meg, de a bemutatkozásod homlokegyenest ellent mond leveled tartalmának. "Őszinte és közös megbecsülés", természetesen én is erre vágyom, "aki még hisz a jóban", akárcsak én, "szabadidőmet szívesen megosztanám egy fiatalos, vidám hölggyel", én sem szándékozom összeköltözni senkivel sem, legalábbis most így gondolom; amennyiben kizárólag testi kapcsolatot értesz alatta, valóban nem egymást keressük. Nos?
Üdvözlettel: Anna
Ui.: Egyáltalán nem bántottál meg, sőt köszönöm válaszodat. Én adnék egy esélyt magunknak!

Dec. 9. Levél Annának

December. 09. 16:5 Legutóbbi levél Annának

ajjaj, mi lesz ebből...?
ez jó, hogy nem adod föl könnyen.... Aki azt teszi, az dönt valamiről, mielőtt tudná, az mi, azaz előítéletei vannak, ami nekem szörnyű. plusz még az is lehet, hogy fáj neki a gondolkodás. Miután annyira tetszel, tényleg nem akarlak megbántani. ezért próbálok nagyon finoman beszélni dolgokról. de úgy látom, hogy ezzel megint rosszat csinálok. nos, akkor tovább lépek. nem vagyok egy nagy taktikus, majd lehet ez is kiderül miért. olyan, mintha visszafele forogna itt ez az egész, ami lehet jó, úgy értem hátulról kezdjük, s "sokat beszélünk arról, hogy beszélünk." ez az egyik kedvencem. nos, konkrétabban: én egy teljesen normális kapcsolatra vágyom, amibe a szex is benne van, legalább is, ami a korunkhoz "illik". nincs ezzel kapcsolatos problémám, se jobbra, se balra. amiről én beszéltem, az az értékrendszerünk közötti különbség, amit persze egy feltételezés, csupán. hidd el óriási a fantáziám, már volt is bajom abból, hogy több jót feltételeztem valakiről, mint amilye volt. annak alapján, - erre céloztam - amit megtudtam rólad, merültek fel bennem a kétségek. ez ott van a szövegben. ha csak a puszta szöveget nézzük, akkor semmi jó nem várható, én úgy látom. s itt két dolog lehet. az egyik, hogy nem írsz dolgokról, óvatosságból, akármi, a másik, hogy tudod, mennyire tudsz tolerálni dolgokat. s az jó lenne, ha nagyon, mert tényleg sokoldalú vagyok, minden szerénytelenség nélkül muszáj ezt mondanom...viszont van ott például, hangsúlyoznám, ez csak példa! egy mondat, ami a kevés toleranciádra mutat, azaz arra, hogy mennyire le tudod szűkíteni a dolgokat. ami jogos, persze, mindenkinek jogában áll. az a mondat, hogy a "túlsúlyos - akármi - nem érint még “csak ilyenkor azt nem lehet tudni, hogy még hány ilyened van…, s még mi lehet...- mennyire vagy kényes, - finnyás, - válogatós, - Affektálós, - vagy, mondjuk formális. s még sorolhatnám...nos, rajtam van vagy öt kiló felesleg, röstellem! ez többek között az utóbbi idők megpróbáltatásainak, na meg annak, hogy hirtelen tevékenyből ülő ember lettem a "terméke", le tudom fogyni meg ilyenek, s nagyon nem is érdekel. sose voltam egyszálbélű, de mindig jól tartottam magam, s amúgy semmi különös bajom nincs, jó erőben vagyok. amúgy csinálok

mindenfélét, kocogok, biciklizek, úszom, tornászom stb. s hát többet kéne..., persze, s fogok is.) zárójelbe tettem az egészet, nem véletlen. viszont vannak fitnesz ladyk, akinek ez a legfontosabb. talán már kitűnik, hogy mit gondolok erről. én benne vagyok, hogy próbáljuk meg, tetszik az ötleted is, hogy lépésről lépésre, mert ez a személyes találkozás számomra egy baromság, lehet jó, lehet katasztrofális, (még úgy is, hogy valaki nagyon tetszik, Nyami-nyami is, de aztán kiderül, hogy egy gazember, egy szélhámos, egy…., érted, nem? S emberek óriásit tévednek. lehet, egy jó embertől kímélik meg magukat. akiről pl. nem derül ki öt perc alatt, milyen stb. s különben is, lehet valaki nagyon jó színész...s főleg, az ember jó, ha tudja, kivel találkozik, nem? Kicsit utána néz. ebben a korban tévedni már elég nagy luxus, azt gondolom.ne értsd félre, fontos a külső, meg ilyenek, de szerintem nem ez a legfontosabb. sokan nem is tehetnek arról, hogy néznek ki, s lehet annál sokkal jobbak. csak hogy egyet mondjak. azt is utálom, mikor valaki visszaél azzal, hogy ő milyen szép. nem szívesen írok itt, ezért itt egy email cím. ha akarod, rátérhetünk valami érdemlegesre, itt: Jack ., s addig is, üdv.
Jack

Anna válasza, meg a reakcióm

na, erre azt válaszolta, hogy tényleg bonyolult vagyok…Milyen jó, hogy nem mentem el Zalaegerszegre, ezt személyesen hallani tőle.

Eszméletlen alacsonyan szálló ez az egész itthon. S ezek a nők nem is tudják, mennyivel összetettebb dolgok is vannak, léteznek a világon. Borzasztó, úgy tűnik, egyedül maradok. Mindenesetre halálosan elfáradtam a dologban, szünet köv.

Levél Andinak (Fehérvár)– egy felsorolás a kedvencekről- önarckép, no. 12

persze, jó, amit mondasz...próbálok megadni valami hangot...

kis korom óta próbálom összeszedni a világból a jót, s valahogy beépíteni. s van belőle bőven, de érdekes, mert legöbben valahogy leragadnak, s engem néznek, hol így, hol úgy. S hiába mutogatok, hogy oda, fölfele, de itt az irány nem is olyan fontos. Rengeteg jó dolog van, s valamiféle keserűség és bosszúság is van bennem, amiért nem találok olyan embert, aki nyitott vagy elég érzékeny nem gondolom, hogy válaszolni fogsz, annyira finomnak látlak, de mégis reménykedek, talán pont ezért, mégis...még egyszer, valami olyasmire gondolok, mikor az ember csak, mint egy médium létezik, s hagyja, hogy belé szálljon, ivódjon ez a csoda köröttünk. van itt minden - ego, tárgyak, de én nem erre gondolok. Az Emily Dickinson a Senki vagyok c. versében kérdi: "valakinek lenni, mint egy béka? “mondok pár nevet, hátha rezonál, ha nem, hát nem Lorca, Bob Dylan, Tom Waits, L.Cohen, Dalaras, Harris Alexieu, E. Shapplin, Angelopoulos, Blake, Eliot, Ginsberg, e.e. cummings, Hölderlin, Tom Waits, Rilke, Apollinere, Joyce, Márquez, Faulkner, Roth, Rothke, Miro, Giacometti, Klee, Beckett, - nem folytatom. még egyszer mondom, nem énrólam van szó, nem arról, hogy én mit tudok, hanem hogy mi érdekel, mit szeretek valamiféle irány. Valakivel - teljesen függetlenül ő éppen miben van, de ő is erre szeretne. elég reménytelennek tűnik, de mond, ha nem így van...mindenesetre én nagyon boldogan adnám valakinek, amim van. Nem vagyok sznob, ez egy kifinomultabb világ, amitől az ember is azzá lesz, hiszen a valóság nem ér véget a krumpli áránál, nem? Ha nincs, mint egy várúrnak, várúrnőnek valódi lehetőséged dúskálni a világ kincseiben, akkor egy trükk marad, a bátorság, a lélekrugalmasság, a „valóság oroszlán” szeme láttára, de mégis…ha mindez nem érdekel, akkor elnézést, hogy zavartalak...

üdv Jack

dec. 10. kedd jó lenne ebből kikeveredni, avagy kint milyen féreg rág, na meg gyöngyöt találni a kavicsok közt

nos, a Catherine Denaouve-os nő, az Anna kikosarazott, ez van. viszont írt ez a haloványos-rejtett finomság, az Andy. Van még tartalékban vagy három nő, akiknek írtam, s várom, leessen náluk a tantusz, ill. egyáltalán megnézzék a levelem. Néha eszembe jut a szolnoki Panka, legszívesebben elrohannék hozzá, de visszatartom magam. Millió lehetőség között kellene itt eltalálni valamit. Pedig biztos valahol van egy olyan elvont nő, ja. Az emberek túlnyomó többségénél a dolog renyhe együttlétre megy le. Főzés, séta, jóérzések, jajj. A mindhiába élők. Nagy árat fizetek, szívok, mint az állat, ezért az én kinti levésemért. Kiestem a lötyögésből, de én is tettem érte. Azért volt itt jó néhány lehetőség, ha azt akarom. A Lilivel, pl. de mindenkivel. Tehát ez a vád, hogy én egy antiszociális megalómániákus barom vagyok, egy olcsó klisé. Már megint buta emberek felületesen ítélkeznek. S hát sajnálom. Azért „csöndben nem fogunk átlépni az éjszakába". Jő lenne túllenni ezen a nőzésen, eldőlne, jobbra, vagy balra, s nem a két szék közül a pad alá esés lenne. Mert így se nem írok, se nem semmi. Teljesen összezavar erre a sokféle alacsonyan szálló madárra koncentrálni, udvarolni, leveleket írni. S hát nem hiszem, velem lenne a baj, hiszen beindulnak a drágáim, csak szépen félre futnak, vagy elsunnyognak, mikor meglátják a lécet. Pedig még vissza is fogom magam, de marhára!

Lehet másképp kellene csinálni, türelmesebben. Hat helyre járni egyszerre, hetekig-hónapokig levelezni stb. Az Anna volt az első nő, aki értett valamit abból, hogy előbb ismerkedni kéne. Ill. az Andy is hasonlót mond. Ez utóbbi még elég nagy rejtély, kíváncsi vagyok. Ez az egész magyar statisztika nem sokra kecsegtet. Megyek reggelizni, aztán pihenek, s ma írunk, mindegy, mi.

December 11. Véget nem érő kupi a nőkkel, ma van a Borisz születésnapja

Hát minden volt tegnap, írás nem. Sétáltam is egyet Földváron, az mindig jó. Gyönyörű, s békés.

Majdnem lett egy siófoki nő, az lenne a jó, jó is néz ki. Aztán megkérdezte vitorlázom e, mert mintha ismerne valahonnan. S mikor mondtam, ja, szoktam, akkor eltűnt. Elment aludni. Adtam neki email címet, oda nem is írt. A „jó nők, mint az Andrea is fehérvárról nem válaszoltak, a többi sem. de tartok is tőle. Leradukálni a dolgot, azt kéne, nem messzire rohangálni. Fölbukkant egy másik siófoki is, olyan so-so, az se válaszolt, Gabriella. Plusz, egy eszméletlen jó csak írt New Yorkból, hogy menjek ki. Kész. Írtam neki, hogy ja, meg je, meg a kupiról, ami mindent körülvesz. Mondtam, jöjjön ő ide…hegyekben egy faházban lakna, mondtam ez itt az. Ráadásul van itt valami komoly paranoia, amibe be lehet dilizni. Nem tudom, meddig „baszok még, mielőtt elmegyek szárítkozni. Pesten menne ez a dolog. Végül is a régi törvények érvényesek. Ezek a vidéki némberek elég alacsonyan szállnak. S ellenkező irányba. Pesten talán lenne valami intellektuálisabb nő. De mit keres errefelé egy olyan? Ha ott lennék, az is megoldható lenne, hogy néha találkozunk, s kész, de itt? Ezekkel a banyákkal. Ráadásul, ahogy már annyiszor célozgatok rá, ötven után tényleg mindenki elcsúnyul, eldurvul. Balamenynyire én is oda tartozom, de nem annyira. A fiatalabbak még valami izgalomra vágynak. Ez a kinti nő bajban lehet, megváltóra vár. Kérdés, mi a pénzügyi helyzet. Mindegy, ha már pénzt költöttem erre a platinára, még egy kicsit baszkódik. Tegnap tényleg végéig néztem majd mindenkit, s hát senki. Volna néhány külföldi nő is, de hát az még pestnél is bonyolultabb. Lehetne valami gazdag nő, de az meg elég riszki. Úgyhogy ez az egész amolyan semmi-semmivel. Ha nem ugrok bele valami baromságba, akkor

persze fun-nak is felfogható az egész. Szórakozom, az az 1900 forint azért nem a világ vége. Ennél többet is költhetnék valamire. Se nem iszom, se nem semmi, sehova se megyek. Spórolok, mint az állat. A jó az egészben, ha minden kötél szakad, akkor is itt van az írás. Van hol laknom, van miből élnem, s talán meg tudom védeni magam a Jill aljas támadásával szemben. A tüzelőm elég kevés. Az Ildi tegnap fönt volt a neten, gyanús, hogy kémked utánam, az se nyughat. Most még mindenhol éjszaka van, minden nő alukázik, meglátjuk mit hoz ez a nap, hm. Az a baj, hogy minden egyes nővel egy menet kiborít. Mert azért elég komoly szellemi, s lelki erőfeszítést igényel. Az embereknek csak bele kell élnie magát. Személyre szóló leveleket kell írni. A nők elég lazák ez ügyben, amolyan langyos és közhelyes, amire képesek. Mi van nem értik a drámát? Az a gyanúm. S egyszer csak ott van, rádöbbennek, hogy elbaszták az életüket. Szépségüket, ifjúságukat, szerelmüket, mindent. S hány ilyennel találkoztam már. Nyomulnak ők, de elég alacsonyan. A körülmények, meg gyilkosok. Akiknek jobban megy, aki jobban áll, az meg beszari. Mindenkivel van valami baj.

dec. 10-11. Közben egy kényelmesen, praktikusan közeli, de iszonyú bunkó nő, meg egy bonyodalom körötte: Jill, rendőrség, internet

Voltam Siófokon, s arra érek haza, hogy nincs net. Reggel a Jill utánam kiabált, az ilyenkor szokott behízelgő, de természetest játszó hangján, hogy hova megyek. S mondtam neki, hogy a dolgomra, és nem hozok neki semmit. S ugye két nappal vagyunk az után, hogy közölte, itt aztán én nem fogok dögleni a kemencénél, s gondoskodni fog róla, hogy eltakarodjak innen. Aztán mikor hazaértem, azért meglepett, de végül is várható volt, hogy ki fogja húzni a vezetéket. Odamentem, könyörögtem, de mondta, hogy nem ér rá, megy dolgozni. az egész egy perc, meg kell nyomni a router gombját. De nem. S mondtam, hogy ha nem csinálja vissza, elvágom az ő vezetékét is. Mert, közben meg ott volt ez skype üzenet, ettől a siófoki banyától, s akkor még nem tudtam, mit akar. Nem szerettem volna elszalasztani semmit. S fogtam a létrát, s odavittem az a vezeték alá. Erre kihívta a zsarukat. Viszonylag hamar jöttek, s közölték, ha elvágom, nagyon ráfázhatok. S hiába volt minden, kioktattak mindkettőnket, mondták a Jillnek dugja vissza. Ő kérte vigyék már le, de nem vitték, ami jól jött ki. Ugyan én odamentem, s felajáltam, leviszem, de elküldött a francba. Aztán azt is mondtam, hogy kikötöm a telefonját, kidobálom a virágait az udvarra. Kiüvöltött, hogy …, s hogy köti vissza. Meg is tette. Ez polgári ügy, mondták a rendőrök, jegyzőkönyvet fognak fölvenni arról, mi történt. Próbáltam nekik elmondani, hogy nekem ez már sokszor be van hozzájuk adva, de ülnek rajta, s azért nem fordultam máshoz, bírósághoz. Hablatyoltak, nem tudták, mi van. Úgyhogy valószínű be kell adnom egy keresetet a Siófokon.

Mindenesetre reménykedem, hogy ez valahogy egy előbbre lépés volt, s nem fogja ezt csinálni. Erre mondja mindenki, hogy á, ez egy hiú remény. Egyszerűen nem normális ez a nő.

dec. 11. Levél egy amerikai Terikének.

Szia

Miután felcsillantottál valami halvány reményt, hogy egyáltalán létezik egy olyan nő, akire szükségem lenne, akit szeretnék, ezért belemegyek ebbe a dologba. Könnyen lehet, hogy neked viszont nem erre van szükséged, de hátha akkor is tudod valamire használni. Where is home? Azaz hol van az otthon? Nagyon sokszor föltettem én ezt a kérdést, tízezerszer.

Megyek sorba: Egyszer megkérdeztem egy idősebb hölgyet, - én húsz voltam, hogy miért laknak egy kisvárosban. Miért nem Pesten. Mire ő ezt válaszolta:" miért, nem mindegy, hogy az ember hol lakik"? A másik, ezt egy magyar okostóbiás mondta még kint: „ugyan, hagyjatok már engem ezzel a bullshittel, hogy szép kilátás meg pálmafás tengerpart meg felhőkarcolók, még jó idő se, az ember ott lakik, ahol meg, meg jól tud élni". Egy másik „világjárt nő" meg ezt: na, engem már a (faszom)naplementék már nem érdekelnek, láttam én már eleget. Valakivel összebújni, az az én napkeltém, meg naplementém, meg miden, ami közte van" erre majd küldök egy videót, erre ez a legjobb. Az Eliot, az meg azt mondta, hogy „otthon az, ahonnan az ember elindul". Annak idején világgá mentünk azzal, hogy „létezik egy jobb világ. Aztán kiderült, hogy olyan nincs. A jobb világot, az ember jártában keltében más világokban összegyűjti, keres magának egy jó kis kertet, s ott összerakja, felépíti. S az a jóvilág, azaz az otthon. Én ezt próbálam itt összehozni, nagyjából meg is van, sőt…Van, akinek az otthon a fejében van, slussz. Pl, egy művésznek lehet mindegy hol van. egy tudósnak. Stb.

Azt gondolom, hogy kellenek feltételek, tárgyak, komfort is akár, az ember törékeny, s ez nekem itt megvan. Ha alkotni akar, ahhoz ez ideális. Ha bolyongani, mert még nem látott, tapasztalt, örült és szenvedett eleget, akkor menjen. Vagy: „maradj, ha tudsz te tűrni, menj, ha kell", ezt meg egy másik költő mondta. „de igaz utazók azok csupán, kik mennek, hogy menjenek", ez is tőle van. Szóval, minden attól függ, ki hol tart ezen a külső-benső vándorúton.

„home is where I am ever with you, When ever I am love with you."

Jack

http://www.youtube.com/watch?v=306i99LMXo

dec. 11 56. ríta bemutatkozása

Pozitív, optimista, figyelmes, örökmozgó

Milyen vagyok? Kulturált, pozitív, vidám hangulatú jól nevelt, figyelmes széles érdeklődési körrel.
Megkívánom a dialóguson es a kölcsönösségen alapuló kapcsolatot kevés beszédű mogorva férfiak
kerüljenek. Szeretek beszelni en is de nagyon jo hallgató is vagyok. Szeretem hallgatni a másik
fél élmenyeit gondolatait. Mindig segítőkész vagyok és jelmondatom az, hogy nincsenek problémák csak
megoldások természetesen ketten minden könnyebb. Szeretek utazni, olvasni, fényképezni es mindent
ami a természethez tartozik, kirándulás, nagy gyalogló vagyok, allatok, virágok, kert gondozás es sok más.
Nincsenek karos szenvedélyeim talán csak egy, de az nem karos a parfümök, szeretem a finom olasz es
francia parfümöket.

Amikor a volt feleségem, elégeti a múltunk

S ugye, tegnap előtt arra lettem figyelmes, hogy hatalmas fekete füst száll föl a lángokból, az udvaron. Ötven kiló diót meggyújtott, s mindenféle ruhákat és kabátokat, aztán műanyagokat, s rengeteg audio lemezt, kazettát, s discet dobált rá. Elégetni, „ami többé már nem kell", az emlékeit. Az emlékeinket…

S kihívtam a rendőröket. Akik vödörrel hiába próbálták eloltani a förmedvényt, aztán kihívták a tűzoltókat, s az egész dalárda itt volt vagy két óráig, szörnyű volt. A hatalmas tűzoltó autóval leszakították a kaput, a sorompónkat, s összegányoltak mindent.
Aztán aláírattak velem öt jegyzőkönyvet.

Mind e közbe a Jill be volt rúgva.

December 11. Rita 1. 19:1 Az én leveleim Ritának, még mielőtt megnézte volna őket,

Első levél
Üdvözöllek,
Azzal kezdeném, hogy tetszik a vidámság, ami a képedről árad, s nagyon nőies és kedves. A bemutatkozásod teljesen kifogástalan számomra, annak minden pontjával egyetértek. Én is hasonlókat gondolok az egymás közti viszonnyal kapcsolatban, a magamat is olyannak tartom. élményekben igencsak gazdag életem volt, sokáig küldődön dolgoztam, nemrég tértem haza vidéki házamba, s most az élményeim alapján a könyvemet írom. A beszélgetés, a séta, a fényképezés is mind a kedvenceim. Amolyan elemző, kíváncsi, és - ha lehet - akkor nagyon lelkes típus vagyok, de tudok nagyon komoly is lenni, ha a helyzet azt kívánja. Fontos számomra dolgok valódi természete, szerintem sokan ennek hiánya miatt ítélik szenvedésre magukat. Ebből aztán gondolom sok mindenre lehet következtetni. Olaszországot meg egyenesen imádom, egyszer volt alkalmam hat hónapig Rómában élni. De nincs semmilyen hátsó gondolatom, otthon az ember szívében van. Szívesen megismerkednék veled, ha te is így gondolod. megadom az email címem, oda írhatsz, úgy talán egyszerűbb.

Második levél

Bocsánat, az igért email lemaradt, ezuton pótolni szeretném:
jack.

első érintkezés a Pankával

S ahogy itt várok, hogy valaki már reagáljon, itt van egy asszó a Pankával. Szolnok, világvége, meg minden. De lehet, hogy ő marad, ő lesz, ő az, aki?
Mi ez, végzet?

Panka levele

Meg gondolkodni sem!!! Igy. Igy nem lesz csak egy nagy nihil!!!(es sok tökölés) Mi lesz az önismeret ??? fejlődés!!!!! Puszik Igy Így éjszakára!!!!!
Az iPhone készülékemről küldve
Jack.

Ler az én válaszom

édesem, te egy drága vagy, neked is jó éjt, nyugi, valamit ki tökölők, s, s szólok mi az hát lehet ezzel mára vége.
Persze, én sem nézem mindig, kivéve most, volt, hogy napokig, hetekig nem néztem meg. Tehát más is lehet így, keresgél, vár, pecázik. S hát valójában nem sürgős. A hülye nő, az oké, az Annát, a rendest értem, rengeteg ilyen van. mindjárt az elejétől tartottam tőle, csak hát ő legalább szép volt. tetszett is neki ahogy dicsértem, csak hát kibújt a lóláb, vette a lapot. Papírforma. Végül is ez egy elég komoly továbbképzés, milyenek a

nők. Legalább is ezek a nők. De hát sokan vannak ám! Sok ezren. S ezek legalább akarnak valamit. Mert biztos van sok olyan öreglány, - öregfiú is, mint én, aki már semmit sem akar. Az lehet a több. S hát ugyan sok féle van, de azért 55 fölött már kezd nagyon gagyi lenni minden. Hiába, öregszünk, meg is fogunk halni. Ez amolyan hattyútánc. Szóval, úgy tűnik, hogy holnap. S akkor még mindig van pár nő, akinek napokkal ezelőtt írtam, s semmi. Könnyen lehet, hogy találtak valakit. Másképp nehezen lehet elképzelni, hogy valaki keres valakit, s közben nem érdekli, mi van a hálóban. A Ritával kapcsolatban nem merek semmit mondani, de természetesen totál beindult már az agyam. Lehet én vagyok a hülye, bár, szerintem sokan lennének ezzel így. Terikém New Yorkból meg még biztos dolgozik, ott korábban van. de az amúgy elég rázós dolog, szinte elképzelhetetlen.

Dec. 12. Egyedül lenne jó

Biztos hosszú összeszokás eredménye, csapdája mikor az ember ottmarad egymásnak, egymásra. Biztos, van, ahol jó, van, ahol egy pokoli kényszerűség. Nos, még ennek is a szörnyű fokozása nekem az utóbbi. De hát ez van. jó lenne kiugrani ebből a bobpályából, ahol ezerrel siklik az ember lefele. De lehetne megáradt folyónak is nézni, ami néha lelassul, mikor kiszélesedik, de ott sincs kijárat. Viszont, amíg az ember tud úszni, minden kanyart túl lehet élni, s van, hogy az ember már ennek is örül. Körülmények, azok kellenének. S eszembe jut ezer megoldás, de egyikre sincs elég pénz, lehetőség. Akkor? Maradunk. Esetleg „lessük még a piros folyón sodort élőket”.

Dec. 12 Kicsit megpróbálok írni, inkább csak szerkeszteni.

Sajnálom, de felkavarnak ezek a dolgok. Teljesen tudatában vagyok, hogy bullshit az egész, minden körülmények között, mindig írni kéne. Hát, ez nem én vagyok. Mindenbe beleélem magam, szívvel lélekkel elmerülök, elveszek benne. Talán ez ki is derül. A zsenikhez képest, persze sehol sem vagyok, de az átlag meg úgy néz rám, mint egy marslakóra. Egy biztos mellettem szól, hogy azért ez egy fucken kupleráj, amiben élek. Mióta élek. Fókuszálni kéne, de hogy? Tegnap létrával rohangáltam, szerszámokkal, rendőrökkel tárgyaltam, s nőkkel. S ez majd minden nap így van. nem kéne ezeket a bejegyzéseket sem írnom, tíz perc múlva hulla vagyok tőle. De közben látok ebben is sok fontosat. S hát mindenre koncentrálni kell, ja. Kurva fárasztó. Itt van a nyakamon a karácsony. S merre, hova megyek? New Yorkba, Fehérvárra, Szolnokra, Siófokra, vagy sehova. Vegyek mit? Ha Olaszországba megyek, itt nem kell semmi, de semmi. Ilyenek.

Dec. 13 péntek – dec. 19. csütörtök, A nő úgy eldőlni látszik

De én ebben csak egy pawn vagyok. Mellékszereplő, úgy értem. Persze a kezdeményezés az enyém, de…

Szóval, vártam itt mindenféle nőkre, s az Panka maradt, a szolnoki nő. Az első az Andy lett volna, a fehérvári nő, ő volt a legfiatalabb, s amolyan különleges. De a bővebb bemutatkozás után berezelhetett tőlem, akármi. S ugyan ez a többivel. Egyetlen egy maradt, egy zalaegerszegi nő, aki még mindig nem olvasta el a levelem. Nyilván talált valakit. A nagyorrú. Úgyhogy kicsit rinyálva mentem el, abban a meggyőződéseben, hogy na, most fog írni valaki, mikor elmegyek. S közben kifutunk az időből, untam is már itt a banánt, s valamit kéne csinálni az ünnepek előtt ugye. Ez a szolnoki nő meg nem hagyta annyiban. Egyre jobban hasonlít a Editre, na külsőleg nem, bár ez is szőke. Kifele fordult, extrovertált, kívül irányított, - valójában nagyban olyan, mint én. S emlékszünk, mennyire örültem ennek, meg is fogadtam, hogy na, csak ilyent. De a tudatalattimban persze a barnák tetszenek, van egy két típus, - nem sok, - akikre ránézek, s

kész, elszáll az agyam, pontosabban a szívem. Iszonyú bonyolult ez egész. Mert valójában nem egy ilyen káromkodós, „természetes”, meg hétköznapin dörzsölt nőre, hanem egy fokkal nőiesebbre vágynék. Az Andy olyan volt, a fehérvári, amolyan nőies, akihez az ember verseket ír. Ez olyan, mintha haver lenne. Persze, mint kiderült, jó kis tyúk, az elférfiasodott természete mögött igenis egy sóvár nőci lakozik, kérdés, mennyire romlott meg. Szóval, elmentem Szolnokra, tényleg ő akarta, erőltette, én szó szerint többször lemondtam. Nagyon nem akarok most belemenni milyen, de egy biztos, jó vele lenni. Óvatos, de elfogadott, s aztán ajjaj jaj. Szerelmes. Kb. ugyan az a népművelői véna, sose gondoltam volna. Izgága, törődő, s mind a többi. Hetyegtünk, jó volt, aztán másnap jött, hogy elmentem vele a rendezvényére Nagykátára, a művházba, ahol dolgozik. S hát kemény, ő a főnéni, s jól csinálja, ki is tüntették valamivel. Népi rütyő, fantasztikus élmény volt, évtizedek óra nem voltam ilyenen, teljesen elkábultam a jóságtól, élvezettől. Népi együttes, de vidám, kicsit modern, még némi színjáték is volt benne. Ott volt egy kis balhé, lett egy hézag, mikor intézte a protokollját, én meg a végén kint beültem az autóba. De ráérzett, ki is verte a balhét. Szerencsére, mert ha nem érdeklem, akkor vége lenne. Ez a mellőzés dolog, régi, s nagyon fájdalmas sebeket szaggat, az meg már nem kell. Bírom, de nem vagyok mazochista. S hát minden jó vele, pedig ő is az a szerencsétlen, aki nem tudja mi a szex. Három gyerekes anya, szexi, de gondok vannak, ki tudja miért. Valószínű régi traumák, barom pasik, akik nem jól nyúltak hozzá. Ez rögtön kiderült, mert csak ájuldozik a meglepetéstől, hogy ilyen is van. de ez kb. minden nőmre igaz volt. Elképesztő. Aztán főztem, meg sétáltunk a városban, ami elég nyomi. Aztán fürdőbe mentünk az is rászorul némi modernizálásra. Mutattam neki pár dolgot, videót, zenét, fogalma sincs semmiről. Se a Cohent, se a Dylant, se a Waitset nem ismeri. Szóval, a népművelőséget kivéve, mint a Lili, rámenősbe, nagypofával. S hát iszonyú pénzbe kerül az odajárás, ráadásul elszámoltam a matricát, lehet meg is büntetnek. Jön a két gyereke, a harmadik, a lány nem. S vár karácsony másnapra…Azóta voltak pillanatok, mikor le akartam mondani az egészet. A finomabb nő járt az eszembe. Elkötelezem magam mellette, s kész. Viszont jó ez. Nem akarok mindig vele lenni. Pár kifogást elmondtam, hogy én valójában egy intellektuálisabb nőre gondoltam, de ha úgy érzi, akarja, akkor oké. Azt mondta úgy érzi. Kétségeim vannak, ugyan azt gondoljuk e, de akkor is jó. Ez, egyike azoknak a nőknek, akik kiválasztottak, s annak megvan a megfellebbezhetetlen előnye. Mindig pozitívan elfogult próbál lenni, a saját döntése miatt, ha másért nem. De azt mondja, tetszem neki. Mindegy, meglátjuk. Ez az ünnpesdi is szerepet játszik, tényleg pánikolok, ha eszembe jut. Biztos kibírnám, de megviselne, nem kétség. Most épp megfájdult a derekam, s az nem nagyon jó, megyek lefekszem. Próbáltam behozni egy jó marha nagy kuglit, s egyszer csak ropp, s kész. Megmerevedek a hidegben, ez a baj. Olyan határeset néha, de az élet ugye nem állhat meg. S miután nincs szolgám, ez végzetes lehet. Nem csak ez, hanem az egész megoldatlan helyezetem aztán mindenféle átgondolásokat tesz szükségessé.

2013, s a mindent átitató hazai gyanakvás…

Sőt, mikor a Ernát megkérdeztem, ismer valakit, aki ismer engem? nem válaszolt, sőt, felháborodott a kérdésen. Meggyőződésem, hogy később kihasználva a dolgot utána nézett a dolognak, s esetleg talált is valakit, aki igenis ismert! s valami szart mondott is rólam, hehe. Szép, nem?

Dec. 22. Modellezni a jó világot, de kivel, hogyan?

Hát, kavarog itt minden. Ez az egész utolsó menet arra jó, hogy végre meg lehessen fogalmazni, egyfajta összefoglalót készíteni, ami eddig történt. Nem biztos, hogy „így van", de így van. általánosságban mindenre van példa, de a mi esetünkre meg lehet valami más érvényes. Most hívott az Panka, hajnali negyed hat. Még ilyen se volt, egy nő ilyenkor hívjon. Egy jó nagy szar élete lehetett, most felkavarodott az iszap, felcsillant előtte, hogy megértést, szeretetet, gyöngédséget kaphat egy pasitól, s szerelmes. Csak ugye fölmerül, hogy miből, meg hogyan. S már az egész napom azzal kezdődött, hogy ez az egész jó világ összerakási vágy, mennyire nehéz. Egy félig amerikai - félig magyar nő kéne, olyan, mint én, akivel ugyan az történt, mint vel ugyan azt tudja, s ugyan azt gondolja, mint én. S akkor még mindig ott van, hogy hol éljünk. Az alképzelés ugye az volt, hogy itt, Magyarországon. Amerikai módra, illetve minden amerikai lezserséget beilleszteni ide. De ilyen nincs, még ha sok pénz lenne, se menne. S ezen a ponton meg bejön, ami ez az New yorki legújabb nő, egy Terike mondott, mikor megkérdeztem mit is akar, ezt mondta: gyere vissza. Pont. Fuck. Lehet ennél őrültebb? Főzök, kihúzza a Jill az internetet, fogy a fám, letörött a fogam, s éppen csak van egy kis pénzem. A Panka teljesen oda van értem, menjek, nem baj, hogy jön a két gyereke, majdhogynem szerelemes belém. Ezt mondja. S szeles, mint a Edit volt, miközben rajta azért óriási felelősség van, s húzza a kocsit nap mint nap. Három intézmény vezetője, s ott voltam, mikor kitüntették, megdicsérték, elismerték. Valamelyik esete mesélt az életéről, tipikusan magyar. Sok cirkusz, majdnem semmiért. Mind a ketten a férjével hajtottak, mint a barom, a pacák egy fő közművelődéses középkáder lehetett, aki nagyon menő volt, de a végén nem tudta követni a változásokat, kikadt, s tüdőrákban meghalt. Fél év alatt. Itt éreztem valami részvétlenséget az elbeszélésben, de lehet csak nem tartozik rám. Kiderült, hogy a Jill meg van győződve, hogy nekem köszöntheti a rendőrségi idézést, január nyolcadikán szembesítés lesz. Egyszerűen képtelen fölfogni, hogy mindezt ő csinálta. Ráadásul meg vagyunk fenyegetve, hogy a vizet is január harmadikán kikapcsolják, ha nem fizetjük be. Írtam neki egy sms, hogy én itt leszek akkora, s kész vagyok fizetni. Mert pánikrohamot kapott ettől is, hogy „nem akarja kétkedve nézni a lakatjaimat". Mármint, hogy elmegyek fizetés nélkül. Azzal jött, hogy próbált kifaggatni, sikerült e szereznem egy helyet, ahova szenteste beülhetek? Mert ő kapott egy ajánlatot, de visszautasította. Ezt amúgy a Gabi cigánynak is nagy slunggal elmesélte, jó hangosan, én is halljam, hogy neki a postás két levelet hozott december végén, egyet a vizesektől, egyet a rendőrségtől. Mikor visszajött az pincéből már elég jól állt, ott ittak a Gabival. Én azt a pacákot soha a húsz év alatt itt nem láttam. Le is tegezett, hogy „szia Jack, hogy vagy" mondtam jól, kösz. Valami létrát is elvitt, a kétágú falétrát, ami a pacuka-tól hoztam. Mikor üvöltve kántálta kint a panaszait, mondtam neki, én bemegyek, mert fáj a derekam. „Fáj a derekad, jaj de jó, s kit érdekel, nekem mi fáj, te rohadt szemét állat, te patkány" stb. kis hilyán kihívtam a rendőrséget, mert aztán még kétszer jött balhézni. Aztán telefonálni próbált, gondolom valami ocsmányság kinyilvánításának szándékával, azt szokta csinálni, bekiabál, hogy a „kurva anyád," aztán leteszi. Aztán amikor nem vettem föl, kihúzta az internetet. S hát vártam az Panka hívását, úgyhogy jó beidegesedtem. S hiába mondtam, kértem, fenyegettem, hogy ha nem dugja vissza, leszedem a diszkivilágítását, kikötöm a telefont, kidobom a virágait, nem érdekelte. Ő persze internetezett. Mintha nem is hallaná, ami mondok. S persze nem csinál-

tam mást, mint leszedtem a karácsonyfa égő füzért. Ami egyéként közös, csak ő lenyúlta. S hát komolyan aggódtam, hogy most meg emiatt dugába dől minden az a Pankával. De mikor felhívtam, értett mindent. A Edit is okos volt, de aztán kiderült, az csak egy része a bulinak, mert tök hülye is, s mindig ez jut eszembe. Rá is kérdeztem, hogy ugye ez nem valami szalmaláng, mert én komolyan gondolom. S nagyon határozottan mondta, hogy nyugi, ő is. Szereti, amilyen vagyok, vagyok vele, bánok vele, kényeztetem, meg minden. Ezzel nincs is semmi baj, végül is minden nő ugyan ezt mondta, s mindegyik szeretett. Ettől aztán van is elég önbizalmam. Napok óta főztem itt, mint az állat, jó sok pénz, kupi, a világ végére kell menni, de itt meg baromira nem szeretnék maradni a Jillel. El se tudom képzelni, milyen cirkusz csinálna. Még nem tudja elmegyek. S közben itt volt ez a vírus ügy, többé nem használom ezt a computert az interneten, nem mások be ide emailt. Aztán este, egy zsemle evésekor letörött a bal hátsó zápfogam egy darabja. Azt hittem megüt a guta. Ráadásul nem jött ki, hanem be van ékelődve a következő fog, meg az éppen maradt rész közé. Nem fáj, de ráharapni nem tudok, mert akkor igen, s félek baj lesz ebből. Ki kell húzatni, de ilyenkor, Szenteste? Úgyhogy rendesen enni sem tudok. S megint próbálok jóra gondolni, hogy na jó, akkor most jött el az ideje kevesebbet enni, s lefogyni. Lassan el is fogyok. Úgy tűnik, leketyeg ez az ittlét. De hát másnak is van baja. Az Elena féle pöttömnek, a kis ördögfióka Lilikének valami komoly gyulladása volt a torkában, kórházba volt, meg fogják operálni, meg ilyenek. S hát kész van mindenki. S van, aki már nem is él. Ez van. azért néha közel állok, hogy bedepizzek, behisztizzek, azért ez nem túl fényes, úgy ahogy van. nem tudom merre lehetne kitörni, semmi komolyan nincs a láthatáron. Az Panka? Lelkes, mondja vitorlázzunk, hm. De hát nem is tudja még mi van, se alkalmam, se kedvem nem volt elmondani. De minden lehetséges. Pénz kéne, akkor minden okés lenne. Tudnám mit kell csinálni. De lehet ezzel más is úgy van. mindegy, mostam is, rájöttem, kéne pár pulóver. Ma van Szenteste napja, tavaly mi volt, tavaly előtt? Egyszerűen hihetetlen ez az egész. Hol kezdődött ez az egész, s mit lehetett volna jobban csinálni? Jobban, mi az, hogy jobban?

Hát úgy néz ki, hogy ez a, mi van ma, szerda, 29 szerda, randivonal, ez nem a jó nők gyűjteményé,

teljes elmebaj, egy tanulmány, s ugye a kérdés, hogy most én egy szakértő akarok ebben lenni, nyilvánvaló nem akarok a randivonalról könyvet írni, de hát nem, lehetne azt is egyébként, de hát az malackodás? Lenne, jaj istenem, jaj, hát úgy néz ki, hogy eltaláltam a szarva közt a tőgyit, wellness bébit találtam, s ki is húztam a kis egérkét a lukacskájából, hajszál híjiján eltaláltam egyébként a célpontot, mert azt írtam, hogy a harmadosztályú, egyiptomi szállodákban olcsó koktélt iszogató kolbásszütő wellness izéktől, azok tőlem messzire vannak, s akkor nem válaszol, erre nem válaszol, illetve válaszol, kurva érdekes egyébként, tehát elgondolkozott, hogy ő igazándiból nem wellness lady, mert az egyik, a negyedik egyiptomi útjuk során, a idióta férjével, őneki eszébe jutott a sok szegény egyiptomi, s hogy odaadta az egész napi, szállodában kapott uzsonnát, nevetgélés – a nem tudom kinek, a kertésznek, kávéfőzés hangjai, - nem tudom, hát a Dickens jutott eszembe, végül is, azért ez egy gyilkos társadalom kritika is lehetne, s ez a wellness különben, ez sok mindennek a szimbóluma, - kávéfőzés zajlik, - az jutott eszembe, egyébként hogy azt a címet lehetne adni, hogy hungarian wellness, de mindegy, már nem érdekel, na jó, hát ez a feltörekvő, alsó középosztály, ami egyébként döbbenetes, mert valójában, ez a proletariátus, tehát – olyan hihetetlen, iszonyú

mesze vannak, a …bármilyen osztálytól, s hát ezek ugye munkásosztály szökevények, meg paraszt szökevények, a munkások és parasztok elmenekültek a valójában soha nem létező osztályukból, - ugye, mert hát nem is tudom, nem is tudom hogy volt e idő arra, hát a parasztságnak volt- volt e idő arra, hogy kialakuljon egy osztály, nem tudom, úgyhogy erős kétségeim vannak, hogy ez ugyan az a történet, mint az Jégnézővel, de végül is ugye, pont a napokban gondolkoztam azon, megint hogy igazándiból jó lenne ő, ha nem lennének hibái. Hisz végül is ezeknek a nőknek mind, én még mindig egy charmos fiatalember vagyok, hm.

dec. 30. el nem küldött levélkezdemény egy Ritának

Örülök, hogy válaszoltál. A magyarázatodra én is szeretnék pár szót mondani. Azzal kezdeném, hogy: honnan lehet tudni, amit nem lehet tudni? Azaz, én honnan tudjam, hogy te miben vagy? Ugyan tettél említést az internet problémáról, de ezt nehezen tudom elképzelni, mármint, hogy napról-napra valaki egy fejlett országból nem tud emailt küldeni. De mivel sok mindenben voltam én is, többnyire megpróbálom elképzelni az elképzelhetetlent is. Még akkor is, ha keveset tudok erről.

Ha itt valami jelentéktelen dologról volna szó, akkor csak nyugisan kivárnám, aztán majd csak előtotyog valahonnan egy kispingvin. S ugyan senki sem csavargatja a lábam ujját, de valahogy mégis úgy érzem, hogy a tegnap is késő lett volna, végre már valakit találni. Bizonyos dolgokhoz egy vietnámi vízi bivalyéhoz hasonló türelmem van, ehhez – sajnos? - nincs. Igen, keresek valakit, s borzasztóan megörültem neked, - valahogy ígéretesnek tűntél. S gondolom te is keresgélsz egy ideje, szóval, az ember nem tudja, hogy most akkor talált valakit, én is tovább kínlódjak ezzel a képtelenséggel, vagy mi? Plusz én végre eljutottam abban kiváltságos állapotba, mikor a megélhetésért többé már nem kell dolgoznom, s a hétköznapi teendők, na meg az alkotás mellett ez a társkeresés lett a legfontosabb dolog. Nap mint nap vártam izgatottan, hogy valamit írsz, s minden alkalommal szomorúan kellett konstatálnom, hogy semmi. S igen, azt hiszem, nem kevés, és szándékos túlzással is akár meg tudom érteni valaki helyzetét, de azt nehezen, hogy egy sorra sincs lehetősége. Tudom, hogy az ember nem szívesen beszél problémákról, de különösen azután, hogy erre már volt köztünk bizonyos utalás, feltételezni lehetett, hogy ezen túl lehet lépni azzal, hogy valaki mond valamit, akár mit. Másképp az egész túlságosan nyitott marad, a másik légüres térben találhatja magát, amiben sok a hibalehetőség. Van, akinek „minden mindegy”, van, akinek „semmi sem mindegy”. Nos, én az utóbbiak közé tartozom, még akkor is, ha ennek a szerencsétlen magyar materializmusomnak a hatására olykor magam is rákényszerülök. A szabadságnak valami friss levegője árad felőled, ez tényleg megfogott. De biztos vagyok benne, hogy te is tudod az milyen.

Titokban, idegeneknél vendégségben.

Hogy reménykedtem, hogy majd ez lesz a nő, aki megment, lestem végig az ünnepek alatt, aztán semmi. Az a fajta, aki ráér, s nincs ideje. Ráadásul, mikor rákérdezek, kioktat, magyaráz, hazudik. Mára nem érdekel, ha csak valami csoda nem történik. Nagyon elegem van mindenből…,

A Rita kihűl, mielőtt felmelegedett volna. Sok év múlva derül ki, milyen szerencse volt! de itt van, amit ennek a Rita nevű olaszországi nőnek elkezdtem, s amit végül is nem küldtem el.

Írtam neki, hogy küldjön egy címet az email címemre, de nem tette, szerencsére. Úgyhogy ez a parázs is kialudt.

Dec. 24. megyek Szolnokra a Pankához

Dec.24-31.jan 1.Egy nő, aki nem ismeri Bob Marleyt? na egy év vége ennél...

Az utolsó pillanatban, Szenteste előtt egy nappal, azt mondja ez a nő, hogy mi lenne, ha mennék, mármint hozzá. Ott lesz a családja, meg minden. Pedig már elég jól felkészültem a rettenetre, az egyedüli karácsonyozásra. Féltem persze, a Jill csinál valami balhét, de majd megoldom valahogy gondoltam. Így viszont megszabadulok ettől, bár elég baljós érzésem volt. Karácsony másnál? A Francba? Mikor még pénzem sincs?

Mindegy, elindultam. Ráadásul másnapra, azaz 25-ére vettem matricát, amiből nagy bonyodalom is lett. Földváron a benzinkutas azt mondta, hogy Fehérváron ezerért elintézik, átírják a dátumot, úgyhogy arra mentem a régi úton. S mondanom se kell, végig a Lili járt az eszemben. Ó, hányszor is tettem meg ezt az utat, amit majdhogy nem meg is szerettem. A nőt is, akihez vezetetett. Mennyi és mennyi kompromisszum is van emögött, mennyi nagyszerű alázatvállalás, igazodás, benső finomodás és érés. Mi lehet szegénykémmel? Azzal a kis butus széplelkével, Istenem, de sajnálom, most tényleg a szívemben csavarodik a kés. S persze nagyon remélve, valakit talált, képes rendesen szeretkezni vele, s tovább vinni az úton, ahol a sors kegyetlen kihívásaként otthagytam. Édes, szerelemtől és szenvedélytől duzzadt keblű csibebabám, jáspisszemű nagy butusom, a rohadt életbe, de jó volt veled, micsoda összhang, az egymást elválasztó millió világok ellenére is. S az a dühös keserűség, ami utolsó leveléből áradt, az a lezáratlan megnem-értése a kapcsolatunknak, az a szívszorító jókívánság, hogy reméli megtalálom a hozzám illő nőt, ott az égi mezőkön! S hogy ő bizony elvesztegette azt a mi fél évünket, ami természetesen nem igaz, ebben nem lehet csalni. Ott voltam, s láttam, éreztem szép teste minden kiterjedését, vágyát, s beteljesülését, ahogy ujjongott és habzsolta a soha nem tapasztalt gyönyört. Mert ő is egyike volt azoknak a nőknek, akik sem maguktól, sem a hozzáértő férfitól nem kapták meg, ami a szerelem kertjében valakinek alanyi okból is kijár. Elkanyarodjak, megmondjam neki? Ne törődjek a váratlan találkozás veszélyeivel, s ha más nem, csak húzzam át ezt, ami dolgunkat a rendes helyére, simogassam meg szép haját, kedves arcát, nézzek mélyen a szemébe, s mondjam, hogy félreérthetetlenül, hogy mennyire jó volt vele, mennyire szerettem, s szeretem? Mennyire ő volt, minden intellektuális s kulturális különbségünk ellenére is az én földi kiegészítőm, társam, másik felem? De hiszen tudja, hányszor s hány féleképpen mondtam neki! De mégis, mégis, mégis, miért nem lehet egyértelműen tisztázni dolgokat? Szeretettel, s boldogan, de elválni, tovább lépni, magasabb, pontosabb párkapcsolatba. Hiszen még ezt is megbeszéltük. Céloztam rá, vette a lapot, ott, abban a nyitott, befogadásra megértésre jól hangolt pillanatban, hogy most, az együttes tapasztalat után, gazdagodva a magasabb megértésben, más tudja, ki is kell neki, énutánam nagyon is tudja. S ez mindig így van, a Erna után is így volt, annak is megírtam, s ő biztos értette is. A kis boszorkánya, a dörzsölt nő, a világot ismerő nő, az tudja, ez a kis ártatlan tündérlélek

meg nem. Nem, mert ennek meg nem segítettem, pont neki, aki mindenkinél jobban ezen a világon megérdemelné. Ő, akinek nem adatott meg az anyaság boldogsága, aki egész életében önnön szép visszafogottságában bolyongott, mert még csúful magára is hagyták. Hosszú évtizedekre. Miért vállnak ily csúful külön a dolgok, miért furakszik az üdvözítő megértés közé ez a rideg elrendezés, determináltság, s amit ráadásul önmagamat csúnyán meghazudtolva magam is hagyok. De hát ez nem én vagyok, tényleg nem. S főleg így, mikor már ennyire letisztult mennyire szerettem, nem haragudhatom rá, sem a butaságáért, sem a förtelmes, de kínjában hozzám vágott megjegyzéséért, amiért aztán merő politikai megfontolásból hirtelen lekurváztam idős anyját, akit nem is ismertem, akinek főztem, külön, finomakat, csak neki, azt, amit szeretett. Akihez hordtam, akit tiszteltem, s saját lánya ellen is mindig védtem és mint mindig, egész életemben, az idős asszonyoknak kijáró lenagyobb elfogultságommal pártfogoltam. Rohadt életbe. S hiába is kértem később bocsánatot, hiszen nem érti, pedig biztos ott vergődik lelkében az együttlétünk édes madara, s valahol tudja, de mégsem. S miért vagyok én ezen a földön, ha jogosan is, de ezzel az eszeveszettséggel csak üldözőm a tökéletes élet illanó impaláját, tört lány és asszonlelkeket hagyva magam után. Igen, bemehetnék, de írhattam is volna, ahogy ezt egy másik baráttá keserített másik nőnek mondtam is, - az Elenának, hogy meg kéne neki írni, micsoda kiemelt, s megkülönböztetett édes-szent helye is van az én nagy babusomnak az életemben. De itt van, ehelyett egy másik nőhöz rohanok, annak is fellobbantottam pislákoló lelkét, s szent karácsony előestéjén az otthonába, a családja körébe, s minden bizonnyal a karjaiba invitált. Megállhatnék, netán rendet rakhatnék egy pillanatra? Hogy lehetne ebből kihagyni az élet trivialitását, a csomagoló anyagot, a silány formalitásokat, a közhelyet, a banálist? Biztos meg tudnám csinálni, hiszen képes vagyok rá. Mi hát a baj, miért nem teszem? Netán magamat féltem, magunkat? Elügyetlenedett zsonglőr lennék, remegő kezű varázslóvá nyomorodtam, ettől félek. Elszaladna a ló, s a szentségnek még az illata is elillanna? Mert a meg nem tevésben az még mindig ottmarad, a lehetőség, hogy valahol, egyszer majd mégiscsak megértjük, miéről is szól ez az élet, hogy a szerelemről szól, semmi másról. Lehet ott maradnék? Vagy durván lehordana, s még mélyebb verembe zuhannánk? Ott maradni ugye nem szeretnék, az biztosan egy zsákutca, ezt már tudjuk, hiszen ezért ért véget. Nincs időm, rohanok, én vagyok az elmebeteg kertész, akik újabb és újabb virágokat ültet, aztán azokat magukra hagyja. Hátha a természet megoldja, amit nekem kéne. Így törtek, zakatoltak, csúsztak, osontak a percek, alkalmak, s útkereszteződések egymás után, ahogy az újabb realitás felfalta őket, az új nőbe vetett, ostoba vakhit és remény.

Az autópálya felügyelet zárva volt.

S a szembe lévő Shell kúton meg azt mondták, nem is lehetett volna megváltoztatni, tehát hiába volt az oda út. Néztem a térképet, iszonyú kerülő lenne másfele menni. Mit csináljak? Akár milyen ostobának hangzik, nincs más lehetőség, mint venni egy második matricát is.

Mindjárt szenteste, s még mindig elég messze járok.

Nem tudom mi vár rám, se az úton, se ott, mikor megérkezem. Ezen tényleg nem múlhat. Ezt a mérhetetlen mennyiségű kaját is ki kéne rakni: vagy nyolc kiló töltöttkáposzta, halászlé, kocsonyák, sülthús, rácponty, anyám tyúkja, amit főztem. Úgyhogy aztán mentem végig Pest felé, az M0-on, szép, enyhe fátyolos idő volt, ritkás forgalom, szóval hamarosan oda is értem. A nő volt otthon, a vendégsereg később érkezett csak. A fiai, a nővérek, azok gyerekei, unokák. A nő is főzött, naná, úgyhogy hatalmas adag lakodalmas állt elő. S hát aztán jött az ismert magyar kavalkád, vacsora, ajándékozás, s persze ahol én idegen voltam, majd semmit se kaptam, persze nem is vártam. A Panka rendes volt, mindenki, s végül is semleges, amivel át lehet vészelni ezt az egészet, a karácsony rémét, ahogy ezt nemrég halottam.

Aztán elmentünk Martfűre egy fürdőbe, az is szörnyű volt.

s hát a nő szerelmes, legalább is ő annak érzi, tartja, mondja. Új vagyok neki, ilyent még nem látott. Valakit, aki figyel rá, mert ennek mindig ez a lényege. S fogalma sincs a szexről, semmi. Mindent fordítva csinál, teljesen elidegenedett, csupán a fantáziája hajtja. Egyfolytában beszél, s mintha saját magán kívül lenne, dramatizálja a helyzetet, főleg a sajátját, de az se segít. Az egész egy hatalmas s üres színdarab, még a vulgáris szavak sem segítenek. a fürdőben észreveszem már messziről, hogy néz, méreget. Mikor odaérek, akkor ujjongva mondja, hogy de jó, most akkor neki van egy ilyen jó magas, megtermett pacákja! S hát főzök, mosogatok, pakolok ebben az egyemeletes házban, ami valójában egy új szocreál, mindennel van valami baj. Nyomorult csapok, szivárgó vécék, nyikorgó ajtók, hideg, barátságtalan, proli méhkas, igencsak hiányos műveltségű emberekkel. Az egyik fiú pszichopata, ki lett hozva valami intézményből, a szobájában vallásos zenét hallgat, titokban leoson, s elcsór valami kaját, soha nem jön közénk. A saját családja teljesen fasiszta vele, csupa lelki analfabéta, utálják, és cikizik. Mikor odaülök mellé s érzi a ráhangolódást, hálásan hozzám bújik, mint egy kisgyerek. A többiek csak néznek. A másik most jön Londonból, amolyan pincér fajta, a manökenes barátnőjével, aranyoskák, kicsit infantilis az egész, fogalmuk sincs mihez kezdjenek az életükkel. Felváltva járunk is az emeleti teraszra cigizni, körbe kis galamblakások, kovácsoltvas erkélyecskékkel. A közeli templom negyedóránkként kongat egyet. néha sétálunk egyet ebben a szedett-vedett, hatod osztályú szocreál városban, ahogy úgy van egymásra dobálva minden, mintha a városrendező megbolondult volna. Betonszállodák zsinagóga, modern híd, sátorfürdő a szomszédban, városközpont, ahol az úgy-ahogy polgári múltat, szocialista ételkonzervdobozokkal dobálták tele. De ez mind mindegy, lehet még róla írni, ……, de sok értelme nincs.

Ez már a szilveszteri befutó

Ami lehetett volna jobb is, ha…Itt a sztori.

Egy emlékezetes asszó egy éttermtulajdonossal: az Panka tenyérbemászó viselkedése, ami miatt nincs helyünk,

Az alapvető különbség köztünk, s a vitánk erről,

Gondoltam kellene foglalnunk egy helyet szilveszterre. A legjobb éttermek egyike volt s mondtam, had csináljam én. Már elég későn volt, s gondoltam, hogy nem lesz könnyű. Nem mondtam kik vagyunk, amivel a Panka helyből nem értett egyet. Mert, hogy ő a város előkelőségéhez tartozik, s ha mást nem a nevét kell ismerjék. Először telefonáltam, s persze egy dolgozó mondta, nincs hely. Na, mondom, menjünk oda, s próbáljuk személyesen is. Személyes tapasztalataimra támaszkodva, biztos voltam benne, hogy ha fizikailag egyáltalán van hely, akkor valahogy majd csak meggyőzöm őket. Bementünk, s a főnököt kerestem, jött is. Végig mért bennünket, látszott rajta nem ismeri a nőt, de minden él nélkül, tulajdonképpen kedvesen mondta, hogy sajnos teltház van. A nő máris szólásra emelkedett, de megszorítottam a kezét, hogy hagyja, hogy én. S elkezdtem mondani, ami nekem volt. Mármint, hogy ez mennyire egy különleges alkalom nekünk, egy újra egymásra találás, most jöttem haza Amerikából, szóval egy ilyen romantikus különlegesség-szerűség. S láttam a pali meglepődött, s azt mondta, jöjjünk vissza később, meglátja mit tud tenni.

S ekkor! - a Panka, elkezdte, hogy amúgy meg ő a helyi művközpont igazgatója, meg száz apámfasza önkéntes kultúr-intézmény, szervezet, és mozgalom tagja, s igazán figyelembe lehetne ezt venni. Az egyre erősödő hangjában parancsoló követelődzés volt, s láttam a pasi jéggé dermedt arcán, hogy kész, ez nem fog menni. Kicsit megint elnézést kért, s széttárta a karját. Na, erre a Panka elkezdett vele kiabálni, mire odament az ajtóhoz, szélesre tárta, s kifele mutatott, mondván elnézést, de neki erre most nincs ideje.

S hát nekem a hajam az égnek állt, s mikor kint voltunk hajszál választott el, hogy ne hagyjam azonnal ott, s utazzak haza. Szilveszter előestélyén. Ezt a pofátlan és bunkó nőt, aki ráadásul egy kiemelt kultúrmunkás, jajj. S rám szakadt az egész haza kivagyiság jól ismert szarsága, s pont az én nőm csinálja ezt?

Három nap van a nyugdíjamig, s hát nem gondoltam, hogy majd nekem kell az egész bulit finanszírozni, hm. De tök mindegy, itt ragadtam.

Így aztán az utolsó fillérjeim váltom be. Adok a nőnek tízezret s nekiállok valamit varázsolni. Lencseleves és malacsült, franciasaláta és kacsamáj, petrezsejmes krumpli és na meg a piák, tévénézés és szarzene hallgatás, végtelenített közhely hallgatás, fölmegyünk, erőltetett szex, aztán kell menni bulizni, forraltbor és a tánc a város főplaccán, rapzenére. koccintás otthon, s régi, avítt könnyűzenei klipek nézése, bohóckodás és lefelé szálló erotika, semmi sem működik rendesen,

Vége ennek az elbaszott. 2013. évnek is…

ezt is megúsztuk élve, újév, vivá, 2014!

hirtelen elhatározom, hogy akárhogy is hazamegyek, s befejezzük ezt a dolgot. Megint egy elbaltázott szilveszter, ó, hogy utálom őket…

Alvás, három fele, reggeli kóválygás, a nő féltékeny, kémkedik, jéghideg szoba, nappali, bundás kenyér, virsli, hezitálok, miből menjek haza, még mindig nem jön meg a pénz, de bejelentem, mégiscsak megyek, feszültség, készülődés, búcsúzás, minden nagyon ízlett, amit főztem, tankolok, álmosan hazafele, minden oké, száraz az út, majd elalszom, s nagyon elegem van mindenből, le kell egyszerűsíteni az életem, minden áron, mégpedig az írásra. Se pénzem, se időm, se erőm nincs ehhez, hülye cirkusz az egész, semmire sem jó. Már megint én adok mindenkinek mindent, s én nem kapok semmit, de tényleg nem.

2014. január. Szöveg a hangfelvételekről

jan. 2 a beszélgetünk a Jillel, este küld egy emailt.

Kiderült, hiányozhatok neki, minden gyűlölete ellenére, szüksége lehet rám, s hát bizonyos dolgokról én se tudok mással beszélgetni, csak vele. Csak mondjuk én bírnám nélküle, de azért jól esik. Este aztán küld egy Neil Young számot, s aminek valami félreérthető, gyászos érteleme lehet, nem veszem észre, s írok neki, hogy örülök, ha a pasit hallgatja, mert az jó.

Jan.2.án ezt írom p-nek

Jack V <..>
jan. 2. (5 napja)
aztán harmadikán meg ezt:

Jack V <..>
jan. 2. (5 napja)
Panka U Panka
jan. 3. (4 napja)

címzett: Panka
előjött a derékfájásom, alig tudok felkelni. egyfolytában aludni
szeretnék. jobban leszek írok.
puszik
tényleg ki vagyok, egyedül akarok lenni, minden bizonytalan, aznap….
án V <..>
jan. 3. (4 napja)

címzett: Panka
drága vagy, jól esik, hogy így gondolsz rám.
de most tényleg jobb lenne, ha előbb összeszedném magam előbb. volt
már ilyen, nem kellett volna azt a marha tuskót fölkapnom. ez van.

vigyázz magadra, sokat gondolok rád én is.

Panka U Panka
jan. 3. (4 napja)

címzett: saját magam
megyek alszom fáradt vagyok
most sajnálom, hogy nem aludtam veled!
szeretettel ölellek holnap már nekem is lesz telefonon
ha jobban vagy kérem a fotókat szeretnélek látni!

Napló, 2014 első félév január 2.

Panka jan. 3. (napja) címzett: saját magam

én jól vagyok
sajnálom, ami történt ha tudok segíteni hétfőn délutánig szabad vagyok
kicsit aggódom miattad, de tudom nagyfiú vagy. Tényleg megyek, ha kell. és tudod miben lehetek jó!
szeretlek vigyázz magadra és minden jó lesz!

2014. január 3. 18:51 Jack V írta, <..>:

Panka jan. 3. (napja)címzett: saját magam megyek alszom fáradt vagyok

most sajnálom, hogy nem aludtam veled!
szeretettel ölellek holnap már nekem is lesz telefonon
ha jobban vagy kérem a fotókat szeretnélek látni!

jan. 3. Panka levele: megnéztem a Rumi Klipet!

Fantasztikus, és január 29-én elkezdem az angol tanfolyamot
próbálom most az általad készített DVD meghallgatni!
puszik indultak remélem nem a fájós részedre érkeznek!
jan. 3. (napja)
címzett: saját magam

Aztán 4-én meghívom, hajnalban, s kora délután itt is van....

Er. jan. 5 en szeretem ezt a tanyát veled együtt

Aztán -én meghívom, hajnalban, s kora délután itt is van....

2013. november 11. 19:39 Jack írta, <jack.:

jan. 6 Panka levele, azután, hogy hazament

szerettelek, és nagyon hiányzol remélem én is neked
s persze én is…
írtam vissza.

jan. 6. (1 napja)

címzett: saját magam

Aztán az Panka képeket küld, én meg az alábbi levelet írom:

letörött az egyik zápfogamból egy darab, belül, s beleszorult a meglévő részbe, ki se jön, csak most nem tudok ráharapni, el kell mennem dokihoz, odanyomtam egy tuskóval a körmöm a kemenceajtóhoz, szépen feketedik, fáj a derekam, letörött a jó szemüvegem egyik szára, a Jill ötödször van itt minden féle agyrémekkel, takarítanom kéne, de föl se tudok állni stb. örülök, annak, amit írtál, most egy kicsit össze kell szednem magam,

asszem. Remélem te jól vagy. pusssz

Operáció Kaposváron

Aztán végül is Kaposváron ct-vel megvizsgáltak, s az elég volt az operációhoz. Pár napig bent voltam, jó nagy cirkuszt csinálva. Már ideje volt, mert hajszál híján leállt a vérkeringés a fejemben. A bal oldal. Egy sziszifuszi eljárás alatt a rendes dokival együtt addig erőlködtünk, amíg sikerült földugni az életmentő csövecskét, s most minden oké. Kezdtem nem látni, vízfüggöny volt a bal szemem előtt, rogyadozott a lábam, szédültem, elzsibbadt a kezem, a lábam, volt, hogy már nem is éreztem van-e. kilenc gyógyszert szedek, de működik. Aztán itt a megfeszített házkörüli munkáknál iszonyúan megdagadt mind a két lábam, a doki kiderítette köszvényem van, ami nem volt igaz, de a gyógyszerrel sikerült a tünetet is eltüntetni. Aztán ráléptem egy szögre, amitől a jobb sarkam fáj, már több mint egy hónapja. Mindenfélére gyanakodtam, de valószínű csak az. Közben megjött az Sandra, akivel minden napos elfoglaltságom lett: bevásárlások, főzés, sofírozások, orvosokhoz, vonatokhoz, kutya sétáltatás, temetés intézés. Stb. Az ágival már majdnem semmi sincs kötöttünk, inkább csak érdekből vagyunk együtt, ne legyünk egyedül. A Fodor ági betegeskedik, gyerekezik, nem lehet rá számítani. A házkörnyéki munkákkal aztán semmire sem marad időm, az írással alig tudok foglalkozni. Végül is az Jill el lett temetve, tízen valahányan voltak, én nem mentem el. Elég jól sikerült. Az Sandra spanyolból vizsgázott. A végén összevesztünk, most nem tudom mi van, kivéve, hogy elment Pestre, s pár nap múlva visszamegy Spanyolba. Egyre növekvő feszültség lett közöttünk, minden időmet, minden pénzemet ráköltöttem, de az se lett elég, ill., egy perc ideje nem volt rám, amitől nagyon fölháborodtam, s hirtelen itt hagytam. Intézze ő a dolgait. Jó nagy balhék is voltak, úgy látszik gyógyíthatatlan sérelmei vannak, azaz semmi köze hozzám. Igyekezett, de csak addig, amíg az érdeke úgy kívánta. A macskákat is itt akarja rám hagyni, illetve, hogy majd én vigyem utána őket. De

nem akarok repülni. Nagyon törékeny lettem, lelkileg, testileg egyaránt, s a legkisebb stressztől is kiakadok, egyedül akarok lenni, amitől viszont félek. Meg kell találnom azt a kis ösvényt, ahol még tudok menni. Jó itt lenni, de a kis komfortkák már nem éltetnek eléggé, hókuszpókusz az egész. Miközben még mindig tudnék valakit szeretni, s úgy élni is. de nincs senki, akivel ezt tehetném. Valami nagy változás kéne, de még nem jöttem rá, hogy mi lenne az. Pénzem szinte semmi sincs. Kiszedettem a lugas szőlőt, föltöltettem a kinti telket, megcsináltattam az ereszt elől, van tüzelőm, a kemencét kéne még kikormoznom. Az Sandra végül is rendet rakott elől, sokat dolgozott vele, s úgy néz kis sikerült mindent elrendeznie. Amerikába spanyolon keresztül akar menni, s szinte semmiben nem hallgat rám. Inkább keserűség, mint öröm volt az ittléte, úgyhogy az utolsó reményem is elvesztettem vele kapcsolatban, s így tehát nincs senkim, de mindenáron nem is kell. Előbb-utóbb valami bejárónő kéne, ha az állapotom rosszabbra fordulna. Egy mindenes, aki az írásban és a ház körül is tudna segíteni. Változatlanul utálok ezekről beszélni, de gondoltam, ennyi összegezés fog kelleni. Az operációmat se sikerült eddig megírni, de meg kéne.

Szörnyű nyár volt, de az ősz csodás. Szinte minden nap fürödtem, még tegnap is 22 fokos volt a Balaton. Párszor voltam Hévízen is, de nem éri meg.

Események

Okt. vége

Kiderül, miért fáj a sarkam. Nem a szög miatt. Csontkinövésem van, s sugár kezelni kell, vagy operálni. Elromlott a gép, arra várok. Ingadozok a munkával, hamar elfáradok. Amúgy jól lennék. Az Sandra jó ideje nem ír. Már jó lenne véget érne ez az elmebeteg választási cirkusz, meg a szíriai háború. Jó nagy balhé van, akár öt, tíz is, semmi érdemlegeset nem írtam, ami a világ sorsával kapcsolatos. Egy szintén karizmatikus megszállott árnyékában éltem az életem, abban a tudatban, hogy biztonságban vagyok, s végre eljött az idő, hogy letudva a családi és egyéb balhékat is, a saját munkámmal törődhetek. Ugyanakkor egyre növekvő aggodalommal, s a végén szörnyülködve láttam, hogy a dolgok bizony nagyon is rossz irányba mennek. S aztán furcsa módon jött az ébresztő hívás, ami most újra „tollat fogat” velem. Megpróbálom sorra venni a lényeges dolgokat. Utolsó éveimet töltöttem választott második hazámba, amikor furcsa dolog történt.

én

drága vagy, jól esik, hogy így gondolsz rám.
de most tényleg jobb lenne, ha előbb összeszednem magam előbb. volt már ilyen, nem kellett volna azt a marha tuskót fölkapnom. ez van.
vigyázz magadra, sokat gondolok rád én is.

elküldöm neki az idealista listáját, de semmit nem mond rá....

az első vonatod Lökösházáról jön, s a keletibe megy
ott kb. fél órát kell várni, átszállni a Keszthelyi vonatra,
s Szárszón meg leszállni. s ott valaki várni fog...
ennyi

S itt van még néhány érv

Egy dolgozó nő, megy a francba a ködbe, rengeteg bizonytalanság van minden körül, ami vele kapcsolatos. S hát ingadozom is, kell nekem ez az egész? Valójában nem. Ész-szel, biztos nem. Van valami halvány reményke, de ahhoz túl sok neki is, s nem csak nekem a rendezetlen helyzet. Még ha sok pénz lenne, akkor is bizonytalan. Vagy akkor meg az lenne a baj. Aztán jönnek, innen-onnan apró érvek, - hogy ne legyek egyedül, szóval, valójában ez az egész valami kis kiegyenlítősdi. Látszólag nagyon oda van, ő is azok közé tartozik, akik soha nem találkoztak ilyennel. S hát olyan rámenős fajta, oroszlán, nem hiába. Mint a Jégnéző. Az is kitartott, ráfeszült, igen. Egyelőre csak ha-gyom az egészet, de az biztos, ha mégis szakítani kell, nem lesz könnyű.

Nos, reggel megjelent az Jill, s közölte, hogy „nem tud menni", - gondolom a lábára célzott, s hogy vigyem le, felvenni a fizetését. Közben jött a postás, s hozott három dol-got: egy levelet a pesti bíróságtól, egy szálát a telefonról és a gázról. Mármint, hogy az utóbbit nem fizettem be, úgyhogy ez dupla, s miután fogyasztom itt a gázt, mint az állat, gondoltam, nem árt, ha kicsit előre fiezetek. Bár pénzem nincs, ill., már megint fogy, mint az állat. Hiába minden. Mert hogy a másik levél az a büntetés volt, nem úsztam meg. S elmentem Fonyódra, hátha el tudom intézni, de nem sikerült. Úgyhogy befizet-tem, tizennégyezer valamennyi. Ez a szolnoki kirándulás belekerült vagy százezerbe. S ez az, amit nem fogok tudni föntartani. Vonattal? De minek?

Egyetlen megoldás kínálkozik, de ezt nem is merem mondani még neki, hogy na-gyon-nagyon ritkán találkozunk, mondjuk havonta egyszer, kéthavonta…Egy biztos, azt nem szeretném, ha éjjel nappal vele kellene foglalkoznom, s még nagyon messze vagyunk ahhoz, hogy egyáltalán értse, amit mondok. Most beszélgettem vele a Skypon majd egy órát, s hát, okos nő, de azért kemény menetek várnak rám. Ha beéri azzal, amit kap, akkor jó is lehet. Meglátjuk. Nekem össze kell szednem magam, ez az őrült szétszórtság, ez nem megy. S akkor még itt van az Jill is. Mert hogy mikor hazajöttem, akkor ugye mondta, hogy már késő, elment az irodából a nő. Mondom rohanjunk le, hátha. S ott volt. s kérdezte, elmehetne e a boltba, macskakaja, meg ilyenek. S mondtam persze. A végén nem mondott semmit. aztán megkérdezte, hogy holnap fölhívja e az Hugit, vagy elviszem e a rendőrségre, a szembesítésre, ahova kell mennünk. S hát per-sze, hogy elviszem.

aztán harmadikán meg ezt: címzett: Panka előjött a derékfájásom,

alig tudok felkelni. egyfolytában aludni, szeretnék. jobban leszek írok. puszik

tényleg ki vagyok, egyedül akarok lenni, minden bizonytalan, aznap….

azokban.....és nem akarok az lenni veled csak élvezni az élet"
ilyen nőt akarsz én nem.....!!!
egyszóval elegem van a zavarodott nőkből.

A „két felet egy egésszé összerakni” is megbukott

A megoldhatatlan bizonytalanság a Pankával

Egy dolgozó nő, megy a francba a ködbe, rengeteg bizonytalanság van minden körül, ami vele kapcsolatos. S hát ingadozom is, kell nekem ez az egész? Valójában nem. Ész-szel, biztos nem. Van valami halvány reményke, de ahhoz túl sok neki is, s nem csak nekem a rendezetlen helyzet. Még ha sok pénz lenne, akkor is bizonytalan. Vagy akkor meg az lenne a baj. Aztán jönnek, innen-onnan apró érvek, - hogy ne legyek egyedül, szóval, valójában ez az egész valami kis kiegyenlítődi. Látszólag nagyon oda van, ő is azok közé tartozik, akik soha nem találkoztak ilyennel. S hát olyan rámenős fajta, oroszlán, nem hiába. Mint az Jégnéző. Az is kitartott, ráfeszült, igen. Egyelőre csak hagyom az egészet, de az biztos, ha mégis szakítani kell, nem lesz könnyű.

2014 - Rémlátomás otthon a Jillel, részlet

Á, s hagytam, hogy azt a zöld asztalt magának tulajdonítsa. S olykor elábrándozzon az alkoholista cimbora mély életbölcsességén. Békülés, utoljára? „Nem baj, ha elveszik a jogsim, akkor beugrok a kútba – mondta a Jill.” Igen, végül is sikerült beszélni az Sandrával. Este keresett, miután próbáltam hívni, meg írtam neki egy sms. De aztán lekéstem, mert mindenkivel telefonáltam. Mármint, újságoltam a jó hírt, hogy válaszolt. Hogy egyáltalán válaszolt! Az Sandra elment Pestre, pasizni. Szombaton. Ott is alszik. Aztán vasárnap reggel telefonált, hogy tízszer hányt. S majd valamikor jön haza, Földvárra érte kell menni, este. Elvoltunk az Jillel, piáltunk is, aludtam. Kezdünk bizalmasok lenni. Éjjel fél egykor fölkeltett, hogy „na gyere csak ki öcsi”. Mert most aztán velem akar lenni, mindig. Főleg mikor piás, s szekál egyfolytában. De mondtam neki, hogy ezt nem szeretném, s éjjel el is küldtem a fenébe. Beszélgetés vasárnap. Azaz mondja, hogy majd ő elmegy az Sandraért. Nem szereti a lány, ha velem van. Mert bármikor mondhatok valami kellemetlent. Mintha az orra alá szellentenék. Nem bírja a férfiakat? Nos mondja az Jill, elmerengve ezen? hogy majd ő elmegy, egyedül. De hát piás volt. Mondom neki, ez nem jó ötlet. Elveszik a jogsiját is. „nem baj, akkor beugrok a kútba”. Ezt válaszolta. De aztán együtt elmentünk. Elvagyunk, de igencsak hullámzik a dolog. Fát hordok, meg készülődők a jeep javítására. Főzök egy nagy fazék bablevest, amiből senki sem eszik. Pedig jól sikerült. Hátfőn nekiállok az Opelnek. Próbálom kipucolni, mert kigyulladt a motort jelző lámpa. Visszacsavarozom a lökhárítót, amit az Jill leszakított. Gondoltam kifújom a kompresszorral. Nos nem indult be, de elégett egy csomó vezeték. S innentől kezdve egy totál rémlátomás lett belőle. Egész nap nem ettem, nem ittam, egy percre sem álltam meg. Mert semmi sem működik. Se a fűtés, se a hűtők, se világítás, semmi. Hogy kész legyen, mire jönnek a lányok. Egyszer kértem az Jillt mi lenne, ha

sütne egy kis palacsintát. De olyan hulla voltam, hogy nem is nagyon ettem belőle. Kedden aztán előjön a feszültség újra. Nem bír magával az Jill. Fogalmam sincs mi ez nála. Olyan mintha egy srapnelja lenne. Reggel mondom neki, hogy beszéljünk meg dolgokat. Azt mondja,

rám förmedve, hogy „mi van a válással”? Miért kérded?

Itthon az Jill üvöltözik egyet,

„fűtsél csak be a kemencébe bazdmeg a kurva anyádat,” stb. Az Panka szerelmes, hív, üzen, hulla vagyok, a derekam is fáj. 2-án sem jön meg a pénz, veszélyesen fáj mindenem, nagyokat alszom, az Panka egyfolytában hív, üzen, nem ment dolgozni, erős kétségeim vannak kell e ez nekem, az olasz nő sem, közben megjelenik egy Jozefa nevű, németes, komoly, akinek elkezdek egy levelet, aztán hosszas tanácsadás az elkeseredett Jillnek, aki levélírás közben kopog lásd hangfelvételt, úgyhogy nem küldöm el azt a levelet sem. aztán beszélek a Pankával, hogy lassuljon le, ne hisztizzen, nekem idő kell, meg minden. Félek tőle, erőszakos fajta, s annyira nem jó. Tulajdonképpen pont olyan idegen, mint a Lili, nem tudok vele mit kezdeni. Halálra idegesít az olcsó közhelyeivel, a szörnyű kultúrájával, sőt, van valami dirty benne, ami szemben a Liliével elég visszataszító. Közönséges, csak itt ott tudok elkapni valami „aranyosságot”, ami persze nem elég. „Cipő, a nemrég meghalt magyar énekes a kedvence, de ez is amolyan agrárproli szociális kötődés, emlékezetet bizonyos kolbászsütő rokonéra, aki az ismeretségeire büszke. Falusi lány, pökhendi, kekec. Az ún. szerelme” irántam is gyanús, mint minden, megjátszott, eltúlzott, s lehet érzeni mögötte az önzést, a feszült és mesterkélt akarást, a teljes kívülről irányítottságot, a „nekem ilyen pasi kell” -t. de hát magyar lány, szeret enni, természetes, a hétköznapi dolgokban sok a közös, praktikus, nem finnyás, s kényes, de mindenféle baja van, meg dolgozik, meg gond van a gyerekeivel, biznivel, de éppencsak elég a pénze, s volt pár gyanús és zavaros megmozdulás is a költségekkel kapcsolatban. Persze nagyon nagyvonalú is volt azzal, ahogy meghívott, „vendégül látott, de ez is lehetett merő önzés. Tizenhét éve – állítólag nem volt rendes pasija, amiben volt sok rejtélyes elem, csupa zavaros dolog. De talán a legnagyobb baj, ez a szexuális mélyzavar, az öregedő teste mellett. Soha nem volt hüvelyi orgazmusa. Ennek sem. van ilyen? A Lilinek is voltak problémái, de az legalább vette a lapot, a Edit is. De ez nem, pont úgy, mint a hp. S ez is az, hp. Nem is értem, a receptorai hiányoznak? Vagy csak hülye. S szétszórt. De hát ez szörnyű. S fölmerült, hogy ezzel semmire nem lehet jutni, s nagyon veszélyes. Az elfojtott, kin nem élt, futatott szexuális ösztönök veszélyes termékeket, folyamatokat hozhatnak létre. Közönséges és trágár, hátha az segít, még én is ajánltam neki, de ettől csak még rosszabb a dolog. S valahol ez jön elő vele kapcsolatban: ilyenekért nem lehet, nem szabad felelőséget vállalni.

Szóval itt tartunk, s most azt hiszem, kicsit visszalépett, mert persze hiú is. Remélem.

Hat dollár valamennyim van a számlán, egyfolytában ír a bankom, rettegek nehogy balhé legyen. Ha ma nem jön meg a pénz, akkor dráma van, súlyos dráma. Éjjel szörnyűeket álmodtam, nem akartak kifizetni, menekültünk, autóval, gyalog, hülye, zavaros dolgok. Tök meleg van, hó se, fagy se volt igazán idén, de mégiscsak tél van. végül is aludtam, a derekam is, a fejem is jobb. Odanyomta egy tuskó az ujjam a betevéskor, meg fog feketedni. Ilyen faszságok.

ELKÜLDÖM NEKI AZ IDEALISTA LISTÁJÁT, DE SEMMIT NEM MOND RÁ....

az első vonatod Lökösházáról jön, s a keletibe megy

ott kb. fél órát kell várni, átszállni a Keszthelyi vonatra,
s Szárszón meg leszállni. s ott valaki várni fog...
ennyi

címzett: saját magam
megnéztem a Rumi Klipet!
Fantasztikus, és január 29-én elkezdem az angol tanfolyamot

próbálom most az általad készített DVD meghallgatni!
puszik indultak remélem nem a fajos részedre érkeznek!

U Panka

levél az Sandrának az égetés után, semmi válasz

n V <..>
jan. 6. (1 napja)
címzett: Alicia
nem tudom mi van anyával,
ma egész nap nem láttam, sötét van nála, nem veszi föl a telefont. próbálom az évit hívni, de ő sem válaszol,
nem tudom mit csináljak,
apa

, Jan. 23. Mintha utolérném magam

Mindaz a rettenet, ami kisebb-nagyobb formában végig kísérte életem, most valahogy eloszlani látszik. Se én magamat, se más nem üldöz. Szinte senkit nem is ismerek, kivéve persze az Elenát, akivel talán sikerül valami egyensúlyra jutnom. Ő is akar egyedül lenni, érti is, amiben vagyok. Az összes többi tényező is megfelelőnek tűnik. A távolság a lakóhelyünk, meg minden egyebünk között. A Jillt is itt ott látom csak, nem szekál többé. Valami gyógyulás, regenerálódás is történhet bennem, lassan elérem igencsak meggyötört, de lehetséges, mostanra maradt legjobb önmagam. Mindezek hatására mintha az írással kapcsolatos görcs is szűnne, s ha netán még jó kedvre is derülnék, az lenne csak az igazi. Néha-néha megcsap a wilmingtoni derű, amit az akkori újra kezdés sikerének a kapcsán éreztem. S hát felnőttként tényleg olyan boldog sose voltam. Valójában jó dolgom van. Igy a dollár javulásával ez a nyugdíj elégségesnek tűnik, viszonylagos kényelemben, biztonságban érzem magam, s van valakim. Nem azért, mert ez egy hajde csuda komfort, hanem mert hála a Jóisten kegyelmének, én is jó vagyok hozzá. Az írást rendkívüli privilégiumnak tartom. Itt vagyok öregkoromra, „mindenem van, s nekem van mit csinálni". S nem is akármit.

A Jill elégeti a múltunk

S ugye, tegnap előtt arra lettem figyelmes, hogy hatalmas fekete füst száll föl a lángokból, az udvaron. Ötven kiló diót meggyújtott, s mindenféle rongyokat és műanyagokat dobált rá. Na

meg a ruháinkat? Elégetni az „emlékeit. A családét, a közöset is. Atyaúristen, mennyi pénz, fáradság, törődés ment füstbe, egy zavarodott nő önkénye miatt. S kihívtam a rendőröket. Akik vödörrel hiába próbálták eloltani a förmedvényt, aztán kihívták a tűzoltókat, s az egész dalárda itt volt vagy két óráig, szörnyű volt. az Jill be volt rúgva. Aztán nem jött elő egész nap, se macska, se kutya, se tyúkok. S elmentem kínomba Igalra a fürdőbe. S mikor hazajöttem sehol senki, s sötét volt nála. S próbáltam hívni, aztán az Hugit is, senki nem választolt. S azt hittem, hogy öngyilkos lett - ki tudja hányadszor…
Aztán az Sandrának is írtam, nem válaszolt. Aztán már majdnem elmentem a Hugiékhoz, mikor végre felvette a telefont. A Pankával is beszéltem, azt mondta, hívjam az orvosát, a kormányhivatalt, meg hasonlók. S még jó, hogy nem tettem. Az Intézményvezető nézőpontja. Ez van.
S újra és újra felmerül bennem, hogy van ilyen? Miben élek én? S közben még mindig szét van menve a derekam, a fogam letörve és beszorulva, alig tudok enni. S mindennel foglalkozom, csak magammal nem. Nagyon elegem van, az biztos, s semmi jó nem látszik a láthatáron. Az Panka előjött valami képtelen ötlettel, hogy felhasználva a „népművelői összeköttetéseim, az ő kft-jét, rakjuk rendbe a hajót stb. stb. s milyen jó lesz hajókázni. Arra őfeléjük, azokon a kis, patakméretű, tiszavirágos vizeken. Egy őrület.

Jan. 31 Hosszú évek óta, lehet. ***Munkás az íráshoz, keresés, kórházak***

Egy csomó ember jelentkezett a hirdetésre, azokkal próbálkozom. Volt a Zsuzsa Őszödről, kiégett öregasszony. Aztán nádas Péter nevű linkóci. Aztán Berger Anita, a rámenős ukrán leányzó. Egyikük se az igazi. Most találkozom megint egyel. Közben elmúlt a hideg, belendültem. Mentővel bevitettem magam Siófokra, hátha a kórház és a szomszédos mri-s cég működik, de hiába töltöttem el egy szörnyű éjszakát a kórházba, azt mondták ott kell maradnom, mégiscsak Toponárra menni, altatós mri-re? Mert a nyitott módszer nem elég hatékony. Közben a kórházban is behisztiztem, az ági hozott haza, itt főztünk-ettünk, most elrohant haza. A kórházba felejtettem a stikcket, amin az összes írás volt, a gyógyszerrel együtt, de berohantam, s meglett. Szóval egyszerre próbálom intézni a segítséget, meg a gyógyításom. Meg kell tudni állapítani, milyen tömítődött a bal oldali vénám, mert attól függ mit lehet vele csinálni. Vagy sebészeten kikaparni, vagy egy drótot bedugni. Mindegyik veszélyes. Bármit kaphatok tőle, - agyvérzést, lebénulhatok stb. de ha megáll a folyás benne, az ua. úgyhogy egy 22-es csapdája. Nincs olyan, hogy nem csinálok semmit. pedig tök jól vagyok, némi kis ingadozással. Lehet csak húzni kéne, amíg lehet. Közben a kredit kártyám is intézem, s mennék vissza a kórházba had vizsgálhassanak, de amíg nem küldik, nem tudok. Pár napot várnom kell.

Most kicsit lefekszem, mert mielőtt jön ez a Benjamin. Nem jött. A kis nörd csávó földvárról, megijedt a feladattól.

Április 30. csütörtök rossz előérzet az Elenával

Délután kisüt a nap, s javaslom menjünk el sétálni, hozza a kutyáját is. Amint jövünk visszafelé a földvári parkerdőből

megjegyzi, hogy jobb lenne már az Jillnek, ha meghalna.

Erre azt mondom, hogy nekem nem, azt szeretném, ha ő tovább élne, mint én. Jól van ez így, tudjuk, hogy mennyit szenved, de ezt nem tudom kívánni. Tudomásul veszem, hogy ez van,

s segítek neki, amiben tudok. Legalább ennyi jó legyen neki. Mindenki ki van akadva, de én bírom. S végül is itt jó helyen van. Mindig is igyekeztem gondoskodni róla, s az azt is fogom tenni, amíg él. nagyon meglepődik, le is hülyéz, de azért érti is. S mondom neki, hogy mi most is a helyzet, s ő is csak úgy van ezzel, mint mindenki más. Érhető, csak fel nem fogható. Ugyanakkor azt is tudom, hogy valahol én vagyok az Jillnek az utolsó szalmaszál. Se a gyerekeire, se a testvérére, senkire ezen a világon nem számíthat. Az alkohol lenne még az, de azt meg már senki sem engedi meg neki. Azzal, hogy hibákat talál bennem, azzal tud valamit a feszültségéből kiengedni, attól egy ici picit jobban érzi magát. De sajnos, mikor túl messzire megy, azt vissza kell utasítanom. Tudom, hogy rossz neki, kellene hagynom, de nagyon kegyetlen és durva tud lenni. Azt egyszerűen én sem bírom. De szinte minden nap kiülök vele egy cigire, s pár szót beszélünk.

Napló ápr.-

Napló 15 meghal a Jill

Május. 1.péntek. UTOLSÓ BESZÉLGETÉS AZ Jillel, RÉGI MÁJUS ELSEJÉKRŐL, DE MEGINT RÁMFÖRMED, BEJÖVÖK

Az valóban igaz, hogy akár jól is lehetnék. Annak ellenére, hogy a helyzet közel se ideális, még mindig nem az. Pár dolog: a házat, s a kertet ugye nem lehet rendesen használni. A Jill rendszeresen bezavar, olyan, mint egy nagyon kellemetlen szomszéd. Pedig minden emberileg lehetségest megteszek a kedvéért, hogy nyugton legyünk. Rendszeresen velem csináltat dolgokat. Én tartom karban a kertet, eljárok bevásárolni neki, meg ilyenek. Beszélgetek vele, ha kéri. Bóági nem tud kikeveredni a zavaros ügyeiből, s ez kihat rá is. Bár nem is tudom, milyen lenne anélkül. Lassan közelébe értünk, hogy leül és segít, de nem úgy néz ki, ez fog menni. Az intim részleteknél megfagy a levegő. Sőt, most még el is rohant, a hosszú ünnepek alatt fehérváron van. S nem jól van. nem szeret se velem, se nélkülem. Én ugyan úgy. Napokba kerül, amíg kiheverem az együttlétet, s be tudok állni az írás jármába. Teljesen össze tudok keverni mindent. Erre oda kell figyelni, főleg emlékezni. De legalább minden nap csinálom egy ideig, s ez némi reményre ad okot. Össze kéne szedni a jó dolgokat, ami az egész átolvasását s rendszerezését jelentené, a mertznek volt egy marha jó meglátása annak idején. Mármint, hogy az csak úgy is marha jó. De hát ez úgy néz ki, hogy az utókorra marad. Ha megjelenne legalább egy könyvem, volna rá esély, hogy valaki megcsinálja. Próbálunk mozogni, fürdőbe járok az f. Elenaval is. Eddig jó szar idők voltak, de már egyet bicikliztünk. Muszáj csinálni, másképp beáll minden. Tegnap megint marhára zsibbadt a baj kézfejem, meg is ilyedtem.

Máj. 2. szombat délután

Azután, hogy nagybevásárlást csináltam a Jillnek, nagyon durván rám támadt tegnap, pedig majdnem harmincezer forintot én kölcsönöztem neki rá. Kérdem tőle megjött e már a pénz, amiről később kiderült az Hugi tett be neki. Mondta, hogy ja, meg je, de hogy lehet neki odajutni, s megint áttért arra, hogy mennyire rosszul esett neki, hogy nem rendesen vásároltam be. A cetlijére azt írta, hogy „dobozos kutyakaja.” De az nem volt, papírdobozos, amire én gondoltam, s így egy kis zsákkal hoztam. Még útközben telefonált, s visszaküldött, hogy még hozzak ezt meg azt. Mikor megjöttem megint rám támadt. Erre mikor próbáltam visszautasítani. Elküldött a francba. Még aznap visszamentem, s egy konzervet is hoztam, s odatettem a

kapujára. Megértem, de a sértegetést nem tudom lenyelni. Tegnap nem is láttam, csak a kutyát engedte be éjjelre. Az öngyilkosági fenyegetése persze itt lóg a levegőben…
Többször próbálom hívni, nem válaszol. Tényleg a kutya ki-be engedése az egyetlen jel, hogy „jól van”. egyszer hallom a macskákat is hívja.

2015Május. 3. Vasárnap, anyák napjának éjjelén meghal a Jill

Aggódás a Jill miatt, na meg a Bóági pesztrálása

Mióta tegnap megjött az Bóági aggódva figyelem mi lehet a Jillel. Minden nap kiengedi a kutyát, de semmilyen más életjel nincs róla. A lámpát se kapcsolja föl.
Tegnap a Bóági közölte, hogy ma már elmenni készül. Nehézkesen megy a fehérvári lakás eladása, s közben Berénybe is kéne a kertet csinálnia. Így aztán menet közben beugrik hozzám egy napra. Egész nap az ő problémáit, - anya- fia – tárgyaltuk, közben félszemmel nézem mi van a Jillel. Rendszeresen nézem mi lehet vele. Napok óta sötét van nála, de a kutyát valamikor ki, meg beengedi, tehát valamit csinál. Még tegnap szombat délelőtt hívtam telefonon, s egyszer csak fölvette. Mi van veled, kérdeztem tőle. „jól, jól vagyok, válaszolt, tiszta, erőteljes hangon. Még majdnem úgy hangzott, mintha zavarnám. - Kellene számlát fizetni, ha akarod elviszlek az automatáig, - mondtam neki. Nos, erre már nem válaszolt, pedig hallottam, hogy ott van. végül letettem a telefont. Az utolsó filléremet is elköltöttem rá a bevásárláskor, s gondoltam egyszerre mindent elintézhetnénk. Elvinném az automatához, aztán a környező kis boltokba. Vagy csak én mennék, de ahogy mostanában, de ahhoz is kellene a kártyája. Délután Bóági kiment valamiért az autójához, s közben hallotta, hogy a kutyát hívja, s beengedi. Ettől kicsit megnyugodtam. Ennek ellenére én éjjel még néztem fönt van e, s próbáltam fölhívni. Megint nem vette föl. Ekkor a Hugit is hívtam, kezdtem bepánikolni, de ő sem válaszolt. Borzasztó mérges voltam. Mi történik itt?

Május 4. hétfő a Jill megtalálása, s mi történt

S ekkor, kiderült, hogy előzőleg, vasárnap este lehetett, hogy már sötétbe kiosont a házból, hogy elment piáért, s erről mi mit sem tudtunk, nem vettük észere semmit. S hát hétfőn, az alább események alapján a következőkre derült fény:
Hét óra után pár perccel hívtam telefonon, semmi. Megint hívtam az Hugit. Semmi. Épp leültem, hogy megpróbálok valami email címet keresni az Huginak, mikor jó hangosan kopogtak az ajtón. A Gyuri. Hogy azt üzeni a Rózsi néni, hogy menjek rögtön, megnézni a Jillt. Kirohantam, s hát ott feküdt…, karjai széttárva, az egyik csuklóján jól látható rágás nyomok. Egy állat s vérét szívta?
Kis hilyán elájultam.
Alig tudtam tárcsázni a mentőket, úgy remegtem. S azok jöttek is elég hamar, még egy sárga helikopter is leszállt, pár méterrel tőle. De már nem lehetett rajta segíteni.
Nagy valószínűséggel elvánszoroghatott a Sallai nehéz, s kért tőle bort, aki valószínű nem adott neki. Megindult vissza, de alig húsz méterre a Fritzéktől kicsit mifelénk összeset, és meghalt. Hogy mikor, azt nem lehet tudni. Valószínű egész éjjel ott feküdt, az időpont még nem ismert. Az úttól kicsit beljebb, a nagy földkupacok egy kis öblében volt, de látszódott az útról.
Egy csomó rendőr volt, nyomozók is. Egyetlen embert, a bejárónőt hallgatták ki, aki itt se volt négy napig, csütörtök óta. Se a Hugit, se engem. Próbáltam beszélni a nyomozóval, de szinte erőszakoskodom kellett, hogy meghallgasson. Ment ki a kapun, aztán megállt, majd kiment az utcára, visszajött, s akkor tudtam neki pár mondatot mondani. Majd küld egy segédet, s

annak elmondhatom, amit akarok. Őt szemlátomást egyáltalán nem érdekelte mi történt. A Gyuri elbeszélése alapján az öregasszony már tegnap este tudott róla, hogy ott fekszik. Ezt kétszer is megismételtettem vele, elmondtam az összes rendőrnek is. Itt volt a Joó Zsuzsa is, azt hosszasan hallgatták. Az volt az érzésem, mintha előre megírt forgatókönyv szerint mennének a dolgok. Kitalálták, mi lenne a legjobb, legegyszerűbb történet, amit feltünés nélkül be lehet adni. S mintha ehhez a Józsuzsa nevű orvos-boszorkány írta volna a forgatókönyvet. A bejárónőt is kihallgatták, aki, mint mondtam, egy hete erre se járt. Én, meg a Jill húga, mintha ott se lennénk. Én meg a Bóági, mintha nem is léteznénk.
Mikor az Adéllal megjött az Hugi ők látták a hét darab üres sörös dobozt, a csikkektől kibugyogyanó hamutartókat, és a millió gyógyszeres levelet szerte szét. A rendőrök is bekukkantottak, de szemlátomást semmijen körülmény nem érdekelte őket. A valódi szemtanút, a Gyurit nem hallgatták meg, hiába kértem. A Sallay névél viszont hosszan értekeztek! Valószínű tisztára mosták a vénasszonyt. Mert meggyőződésem, hogy a közvetlen halálért ő is felelős, mert a Gyuritól tudta, hogy ott fekszik, s semmit nem csinált. Hívhatta volna a mentőket. De – szerintem, azt gondolta, hogy „úgy kell neki", ő bizony nem fog semmibe belekeveredni. Végül is a nyomozók is ki tudták ezt következtetni, de nem akarták a nyolcvan valahány éves vénasszonyt belekeverni. Tehát, ott feküdt, részegen, s megfulladt. A Gyuri ugyan mondta a vénasszonynak mi van vele, de ő maga semmit nem tudott tenni. A Sallayné, meg nem akart, hiszen, nem az első eset volt ez. Az üres üveget meg az ezer forintot megtalálták a Jillnél, tehát ő nem adott neki inni. Azt, előző este a Jenei tette, mikor hét! doboz sört hozott neki, titokban. Nyilván fölhívta telefonon, s addig szekálta, míg el nem ment, s hozott neki. Később, mikor találkoztunk, én föl is hoztam a témát, a Sandra is ott volt, s látszódott rajta, hogy bizony az úgy történt. De már nem volt mit tenni. Mindenesetre éreztettük vele, hogy bizony tudjuk, vaj van a fején.

Május 5. kedd

Elmentünk f. Ágival vásárolni. Csak pár szóban meséltem neki mi történt, szerencsére elég tapintatos volt.

Május 6.

Egész nap pakoltam, takarítottam. Kiürítettem a nagy mélyutat. Iszonyú kosz és mocsok van nála, mindenütt, nem is tudom mi lesz vele. A takarítónő semmit nem ér. Ráadásul kiderült ellopott egy csomó értékes szerszámot, ami a Jill kamrájában volt.

május 16-19 kirándulás Bajára

kicsit muszáj volt eljönni. Talán ez segít. Éjjel nappal a képet látom, ahogy ott fekszik. Gemenci erdő, össze vissza minden, valahogy nem érdekelt az egész. Nem is volt jó, de ki akartam szakadni innen. Össze vissza kóvályogtunk abban a kis elvarázsolt városban. Valójában a születésnapunk volt az ürügy. A Bóágié 17, az enyém 18 án. Bicikliztünk, sétáltunk, autóztunk, na meg egy mexikói étteremben vacsoráztunk kétszer is. A panzió nagyon elvarázsolt volt, ugyan dolgoztak rajta, de azért jó volt. a legszebb az lett, mikor elmentünk a holt ág torkolatához, s megnéztük a Dunát. Jó sok pénzbe került, az biztos. Mert hogy minden összekeveredett.

A Jill hamvai.

Aztán épp Szekszárdon voltunk, mikor hívott a Hugi, hogy hozná az urnát. A Jill hamvaival. Nem voltunk otthon, mondtam holnap. Aztán késtek az Adéllal. Hozta a pénzt a számlák felére. Valami olyasmi volt a boncolási papíron, hogy hörghurut probléma. Azaz megfulladt. Lehet. Lehet nem. nem derült ki. Se az, hogy mikor, se az, hogy hol. Rövidre zárták a dolgot. Ne lehessen semmi konkrétat mondani? Se azt, hogy öngyilkos lett, se azt, hogy ivott, se azt,

hogy a gyógyszerek, hogy ezek együtt. Nem az ok, nem, ami kiváltotta, hanem ami lett belőle. Én hiába mondtam bár mit is, nem számított a jelenlétem. A jó Zsuzsa a körzeti orvosa megtárgyalta a rendőrökkel, s kész, megmondta, hogy szerinte mi van. az egész társadalom megbukott, szerintem, engem, meg vele „haragba lévő" elvált férjet félreraktak. Az, hogy még az utolsó pillanatban is én hívtam, aggódtam érte, amikor se a gyerekei, se a testvére, senki ez az ég világon nem törődött vele, az nem érdekes. Én se gondoltam, ezt fogja csinálni. Hogy éjjel átmegy a vénasszonyhoz. A Sallaynéhez. Ilyent még nem csinált. Aznap, azaz harmadikán délelőtt mikor hívtam még erőteljes, határozott hangon válaszolt. Arra, hogy jól van, megvan. Nincs semmi. Kérdeztem, hogy nem kéne e elmennünk, pénzt kivenni, számlákat fizetni. S ez volt a fordulópont, amit nem lehetett értékelni. Mert nem válaszolt. Hallgatott. Vártam, s közben az volt az érzésem, hogy erre már nem akart válaszolni, ez már nem az én dolgom. Összerakva a sok kis mozaikot, az az érzésem, hogy valamit már elhatározott, s nem akart az ég világon senkinek róla számot adni. Ahogy azt számtalanszor mondta nekem, - másoknak is, - nem akart lenni. El akart múlni, ki akart menni erről a világról. S akkor még tudatosan, majdhogynem józanul. A hét doboz sör nem tudni, hogy került hozzá, de azt aznap, azaz május 3-án vasárnap itta meg, s nem tudni, hogy ki hozta neki. Én nem láttam senkit. Ill. a sáros, eső utáni bejárón egy nyom vezetett, a jeneiék felé, s nem tudok másra gondolni, mint hogy ő hozta neki. Ezt itta meg. Negyedikén, hétfőn, mikor megjött a bejárónő, mondtam neki, hogy elkésett. A kutyát kereste, mert nem lehetett tudni, hogy az világgá ment, miután kint összeset, vagy hol van. aztán bement, s a kutya ott volt. bezárta! Előtte, tehát gondolkodott. Nem akarta, hogy a Sallayné kutyája bántsa. Mert egyébként mindig magával vitte. Szóval, elfogyott a söre, s egy üveggel, meg ezer forinttal elindult az éjszakába. Borért. Azt tudta, hogy képtelenség, mert nehéz lesz. A sváb öregasszonynak megtiltottam, hogy adjon neki. Mikor ezt mondtam neki, még meg is erősítette, hogy már pedig neki nincs is, ami van kell a Gyurinak. Nem azért, mert a Jill beteg, s nem tesz jót neki, na nem. Szóval, nem adott neki, s ez se derült ki a jegyzőkönyvből, hogy mikor volt. s aztán tele elkeseredéssel elindult visszafelé, s egy ponton feladta. A bejárónő és a Hugi is látta a hét üres sörösdobozt, s a rengeteg üres nyugtatós levelet a kályha előtt. **Meggyőződésem, hogy abban a végső szerencsétlen, s elesett állapotában „jól kitalálta", mi a megoldás. Amit hiába kérdezett mindenkitől, tőlem is, nem kapott rá választ, mert nincs. Úgy elrendezni a dolgokat, hogy valahol megfoghatatlan legyen. Se nem öngyilkosság, se nem alkohol. Egy szerencsétlen beteg ember utolsó kétségbeesett kálváriája a halálba. Egyedül, elhagyatva, Anyák vasárnapján, kint egy gazos sittlerakat mellett, a csupasz ég alatt. S hát a keze, jajj, ez már tényleg horror. S megcsinálta, egy hős volt, egyszerre tudatos, s egyszerre gyenge, gyengéden leeresztve önmagát az elmúlásba. S odatartotta még lüktető csuklóját a külvilágnak. Elaludt. S nagyon szeretném tudni, mit gondolt. Nagyon jó lenne tudni, mit gondolt, ott egyedül. Sors? Bullshit. Ilyen sors nincs. Ilyen érdemtelen, kegyetlen, magányos halál nincs, ilyent senki sem érdemel.**

De könyörtelen és megátalkodott is volt. az utóbbi évek, hónapok, hetek s napoknak megvan a kegyetlen kronológiája, is. Pontról pontra. A derékfájása csak a bevezető volt. kezdte elhagyni az ereje. S valahogy mindannyian tudtuk. A Hugi, én, a bejárónő, a gyerekek. Akik hívták, s nem tudtak vele mit csinálni. Senki sem tudott vele mit csinálni. Senki sem sejtette, hogy ez lesz a vége, ekkora csavarás, de hogy jó nem lesz, az biztos. Én nem tudtam bemenni hozzá. Ez az egész meg lett tartva a Huginak, s bejárónőnek. Kétségbeesetten hívtam, de mindenki eltűnt. A Hugi napokig nem válaszolt. S természetesen rossz érzésem volt, de miután ez ezredszer, tízezredszer történt, én is csak a homályba tapogatództam. Ó, hányszor

gondoltam, kész, vége. Mindig volt valami ok. Nem gondoltam, hogy tud piát szerezni, gondoltam rá, de nem tudtam elképzelni ki az az elvetemült, aki megteszi, hogy hoz neki. Talán a Jenei volt. rábeszélte, mert ahhoz nagyon értett. Kíváncsi lennék rá. Szóval tényleg sok ilyen volt, ilyen mélymerülése, amikor aztán reggel előjött. Tényleg terveztük a jövőt. Megbeszéltük, hogy a tőkés szőlőt megcsináljuk. Idehívtam a Tamást, megpermetezték a szőlőt. Ő akarta, de sikerült lebeszélnem róla, a rossz derekával, a fájó lábaival. Aztán vásároltam neki, boldog volt. Odabújt hozzám, s még egy puszit is adott. Aztán jött a május elsejei visszaemlékezés. Itt ültünk kint az udvaron, mesélte a virslit, a ringlispílt meg a Bambit. A nagyapját. Meg milyen szar egy világ lett. Aztán bement, keserűen. **S aztán jött a végtelen, s iszonyatos Anyák napja, amiben minden kicsúcsosodott. Valamiért ebben nagyon érzékeny volt mindig, emlékszem máskor is volt balhé. Valahol le is van írva egy hasonló. S más nők is mondták, hogy bizony ez egy kemény dolog tud lenni. Mikor egy nőt ezen a napon magára hagyják a gyerekei, ez olyan, mint a végső menedéket elvennék tőle.**
S például ezt sem tudom, mi is történt. Sokat elárulna, hogy hívták e. S persze, mindenkinek megvan a saját érve, felmentése. Csak az az egész itt adódott össze, az én szemem láttára. Valójában rám hagyták. S senki se próbálkozzon azzal, hogy ez számára nem valami végső kibújó volt. Én itt vagyok, s neki nem kell…, valami ilyesmi.
S persze, még ennél is sokkal bonyolultabb. „erre a társadalomnak nincs kapacitása, ezt a családnak kell megoldani”, mondta az a bizonyos ügyeletes orvos. De hol itt a család?
A dologban pont az a paradoxon, hogy – elég hivatkozással, de pont a Jill nem törődött eleget ezzel. Felsorolhatatlan a bomlasztó munkája, évek, hosszú évek alatt. Az emberek nem túl sok valóságot bírnak el, s ebben mindenki beleértendő. S akkor még nem beszéltünk erről a csudálatos, nyomorult, s szerencsétlen társadalomról, amelyik nyomora végső soron magába hordozza, ezeket a tragédiákat. Mindenki kap egy hadifogoly napi tíz dekáját belőle, s azzal élje túl. Nem lehet, egyszerűbben nem lehet nemesebben, emberibben. Ahhoz sokkal, de sokkal előrelátóbban, körültekintőbben kéne csinálni mindent, már a kezdetektől.

jún. 5 ig. Változások, felfordulás, megtorpanás

Egyre melegebb lett, a végén hőséggel. F.Elena elment a kórházba pestre, a kevés vasa miatt. Jobb lett, mint előzőleg, s elismerte, hogy ebben nekem is részem lehetett. Tényleg mindenben segítettem neki, most, hogy nem volt autója. Amúgy is. Hálás is volt. az Elena épp menni készült, amikor fölhívtam a fásembert, aki közölte, hogy tíz perc múlva tud hozni öt köbméter fát. A postán nem emlékeztem a pinkre, de végül sikerült, 105 ezer forint. Nem kellett volna ennyi, de jön az Sandra is. Sikerült egy fűnyíró embert is találni, ötezerért mindent lakaszált.

Aztán az egész hét az átiratásokkal telt.

Upc. – egy kütyüt a bejárónő ellophatott, egy szorzóval együtt. Víz, villany, internet. Fürdőben is voltunk, Siófokon. Aztán írt az Sandra, hogy mi van, kell e a hozzájárulásuk a számlaátírásokhoz. Meg mi van az állatokkal. Mondtam, hogy minden oké. Dilemmáztam, hogy mi legyen a Melbával, de a végén a védőnőé lett. Az Évi is javasolta, jó ez így. Kicsit aggódtam érte, mert nem kertes ház, de hát szobakutya lesz, Földváron. Mellette van egy kis park, erdő, vannak gyerekek stb. a macskák maradtak még szegények, azokkal kell törődnöm. Pedig reggelente már olyan jó volt, ahogy hármasban kisétáltunk a bejárathoz, együtt. Aludni is együtt szoktak.

Teljesen felkavarnak ezek a változások. Két napig zenét – a Lumineers-t meg az újonnan felfedezett koreai énekesnőt a Jiheaát hallgattam. Máshoz nem volt erőm. Valaki egy szenzációs megjegyzést tett a nőhöz hozzá: „

Jihae, „Mother of fucking fuck, where have you been this while?”

a nő tényleg fantasztikus, ő a legjobb a valaha hallott összes nő közül. döbbenetes, mert alig ismert, ahhoz képest, amit csinál. De majd most. Annyi de annyi jobbnál jobb férfi énekes van. de a nők csak többnyire kornyikálnak. Nem tudnak fölszabadulni, s bemutatni, hogy igenis a nők is képesek szélesebb kifejezésre. S itt nem az oktánszám, meg a többi technikai szarság, hanem a felszabadultság, a női emóciók kiénekelni tudása a lényeg. Páran persze már pedzegettek a dolgot, de ez teljesen új, ilyet még nem halottam, s mások is azt mondják, ez valami új kezdete.

Túl sok változás, fáradt vagyok.

Állandóan aludni tudnék. A Gyurikával szórakoztam, rendet raktunk a ház körül. De pár perc alatt kész vagyok. Tudatalatti? Lehet. Hét elején mikor jött az Elena egyszer csak elment a hangom. Megnémulva csak tátongtam. Először nem találtam a szavakat, aztán fizikailag is. A látásom is szarakszik, a bal szememmel olykor csak nagy szürkeséget látok. Lehet attól is fáradok írás közben. A bal kezem is zsibbad olykor.
Fölmerül, hogy az egész pszichológiai eredetű, de azért gyanús. Próbálom kerülni a stresszt, nem könnyű. A háznak örülnöm kéne, próbálok, de szörnyű büdös van.
Attól tartok, hogy elvesztettem az érdeklődésem. Olyan, mintha a Jill halálával meg szűnt volna a felhajtó erő.

Június 6-8. Kellemetlen hétvége Berényben. Elvitték a Melbát.

Jó nagy hőséget ígértek, úgyhogy elmentem meglátogatni az Elenat. Sok helyen voltunk, jónak is kellett volna legyen, de nem volt az. Voltunk a mesés berényi kikötőcskében, hosszan beszélgettünk egy lehetetlen pappal, egy csodás reggelen Keszthelyen kóválygogtunk, aztán elmentünk fagyizni Keresztúrra, onnan meg Balatonfenyvesre, amiről kiderült, hogy nagyon fel lett kapva, egy óriási kikötőt építenek. Bicikliztünk is, én fürödtem. A nő nagyon béna, szinte mindenben. Jó sok mindent megszereltem neki, egyedül csak bénázik. Kertészkedik, nő a borsó, meg a többi, csak nem tudni minek. Mert közben a családja változatlanul „mérget csoportét az italába”. Ezt mondja. Zsarolják, cikizik. A fia az anyjánál van, elvesztette megint a munkáját, nem fogja tudni fizetni a billeket, az anyja majd rákölti, ami plusszal az Elena lakást tudna venni, s azt mondja neki, hogy otthagyta egyedül az oroszlánbarlangban. Próbálom ösztökein, hogy a lakás eladást intézze, de iszonyú nehéz. De a legrosszabb, amit az ágyban csinál. Bonyolít. Szedem a Viagrát, s most jöttem rá, hogy hát bizony mindenféle kockázatot vállalok magamra – semmiért. Szédülök, homályosan látok, gyenge vagyok, s általános rosszullét környékez. Eredmény nélkül. Mert úgy fizikailag, mint lelkileg fel tudom spannolni magam, tényleg koromat meghazudtoló teljesítményt nyújtva, de mindent összekever. Nem érzem – a fizikain kívül – a kontaktust. Mikor már jó lenne, a ki tudja hányadik mikró pozíció után vált egyet. semmi sem jó neki. S hiába, már nem vagyunk olyan érzékenyek, s nem tudjuk azt kihasználni. A kulturálatlan nő ostobasága az egész. Nem csak a szexben, de minden másban. Valaki, aki nem tudja, mit akar. Olvassa a Hendersont, s egy mukkot nem ért belőle. Modern regényről fogalma sincs, megragadt a stupid múltban. Úgyhogy nem tudom mit csináljak vele. Szinte semmilyen jó nem jön tőle, viszont sok pénzbe kerül. Mindenbe segítem.

Szakítani nem kéne, praktikus dolgokban tényleg jó az összhangunk, s ez több mint semmi. A teljes magánytól félek. De amúgy semmilyen spirituális semmi nincs benne, ellenkezőleg, lehangol, mint az állat.
Közben itt van az Ildi is, aki megint megtalált, s ki akar egy részletfizetési ígéretet csikarni belőlem. Hogy mikorra fizetem vissza a kölcsönt, amit adott. Kevesebb mint egy év van a nyugdíjig, s ezt próbálom felajánlani neki, ami el is fogad, csak ezt írjam le levélbe. Majd valamit kitalálok.
Aztán itt van a gyerekek dolga, az örökösödés, vajon mit is akarhatnak, eladni a házat? Gyanúsan viselkednek. A Borisszal való békülési ajánlatra egy szó válasz sem jött. Gyanús az egész. A kutyát elvitték Földvárra, végül is az évi beszélt rá. Ott van, ahol az Elena lakást keres. Remélem jó dolga van, elég rendes családnak néz ki. Az egyik, a foltos macska eltűnt, remélem, csak ideiglenesen. Megyek vérvételre orvoshoz, meg megnézetem a szemem is.
S hát nagyon tervezem, hogy lehetőleg semmi mást nem csinálok, az íráson kívül.

Június 8-13. Próbálom az egyensúlyom megtalálni.
Hőség van.

az Elenát elküldtem a lakást intézni, mert szerintem az egyetlen lehetséges megoldás, ha itt a közelben van egy lakása. De nem jut semmire, nem megy a lakáseladást, pedig már párszor csökkentette. Amúgy sehogy se vagyunk, egy hajszál választ el attól, hogy szakítsak vele. Érzi is, de fele részben egy képtelen nő, nem lehet vele mit tenni. semmi örömöm, hasznom nincs belőle. Szaladgál fehérvár és Berény közt, s néha föltöltődik itt. Pénzt már alig ad, lényegében potyázik. Főzök mire jön, én vásárolok be, s fizetem a nagyja számlákat. Azt fogom neki mondani, hogy ha nem tudja megoldani, hogy ne zavarjon, akkor ne is jöjjön ide. A szakítás a levegőbe lóg. Nem tud magával mit kezdeni. Sajnálom, mert szerencsétlen. Azonkívül át is vágott. Számtalanszor azt hangsúlyozta, hogy neki azok után, amit a fia vele csinált, nincs semmi dolga vele. Legutóbb pedig azt magyarázta, hogy hosszú távon rendezett, de laza kapcsolatot akar vele. Amit normális, de ez teljesen más, s így már érhető, miért is nem akar jobban elköteleződni velem. Annyit csinál itt, ami kötelező, azon kívül minden cselekedete a saját célját szolgálja. Már nagyon nem is titkolja. A szexel is baj van, megőrjít az önzése, olyan, mintha elmebajos lenne az önzésével. Nem tudja mit csinál, a maga örömét keresi, - de még azt se, mert nem is tudja, sose tudta, hogy mi. Már megint előjött, hogy valami baj lehet velem, az ajzószer is bekever, pedig anélkül is működik a szerszám. Persze megvan a biológiai ritmus, s ha nem lenne összekeverve, szép simán működne. Kötcsét állandóan finoman kritizálja, cikizi, s közben fele időben itt van. miközben én valahogy egyre jobban vagyok itt, tényleg életemben először kezdem átélni, fölfogni ezt a helyet. Kitalálni egy egyszerű, nyugodt, kiegyensúlyozott életmódot. Életritmust. De a nő bezavar, napokig csak lézengek mikor elmegy. Mikor itt van, meg semmit nem csinálok. S nem kell mondanom, hogy mindez az írás kárára megy, ami amúgy is bajban van. tegnap össze lett vágva a fa, tizenötezer forint volt. száz ötezer volt az ára. Tehát eddig százhúsz. Ebben se adott pénzt az Elena. Rohadt sokba kerül a fűtés. A gáz havi nyolc, azaz száz körül. Kétszáz húsz. Kicsit sok, mikor nem is fűtöm az egészet. Persze ez az öt nem fog elfogyni, a háromból is maradt tavaly. Szóval, százötven lehet évente.

Megjött az Elena, a hűvös, írás helyett tetyek-vetyek
Jön az Sandra, lásd levelek.

június 14 első levél Sandrának

jún
15.

nem tudom mit értesz helyet alatt. a számlákat kérdezted meg az állatokat, arra válaszoltam. azon kívül itt nyár van, jó meleg. anya részén elég sokat takarítottam, mert elég katasztrófa volt. ami nem jelenti, hogy minden ragyog. a ti részetek úgy van ahogy volt. biztos kell még majd vele dolgozni, miután senki nem csinált vele semmit. a kert az oké, jó sokat dolgozom vele: vágom a füvet, öntözőm a virágokat, meg ilyenek. nekem jó.

amúgy elég sok minden rendezetlen, miután soha nem lett tisztázva. anyával úgy ahogy elvoltunk, de nyilván ezeket meg kellene beszélni, s ezt személyesen jobb lenne. nekem fogalmam sincs róla mi a szándékotok, mivel. elvileg számtalan megoldás lehetséges, én egy normális, összetartó megoldást szeretnék. barátit, családit, észszerűt. sajnos az utóbbi években semmi ilyen nem történt, s most sem válaszoltatok az első kezdeményező levelemre. nem tudom erről mit tudtok, ő, hogy állította be ezeket a dolgokat, de anyával a helyzet el volt rendezve, úgy, hogy mindenkinek jó legyen, s én mindenben segítettem neki, amiben tudtam. karbantartottam a házat, a kertet, s a személyes dolgaiban is ott voltam. bevásárlás, ügyintézés, favágás stb. erre elég sok tanúm is van, azok, akik itt voltak, s látták. ezen kívül például megbeszéltük, hogy a tőkés szőlővel is csinálunk valamit, hogy ne vaduljon el. a kert az gazos, de ott is csináltattam dolgokat, szerintem így jó. semmi rendkívüli nincs. a holmi, berendezés soha nem lett normálisan elosztva, de nagyjából ez is oké. lényegében minden ugyan úgy van ahogy volt, de azért van mit elrendezni. azt gondolom, hogy van itt cucc bőven mindenkinek. abból, hogy semmit nem reagáltál a segítési és közeledési szándékomra, én érzem úgy, hogy nem válaszolsz. amit sok félekép lehet fölfogni, az egyik az, hogy majd személyesen, de ezt se mondtad. így aztán megint én próbálok kezdeményezni, amikor megismétlem, hogy én azt szeretném, hogy minden körülmény ellenére, ez egy normális és összetartó család lenne, s erre van is lehetőség. ez még mindig egy olcsó hely, s én tudnék sok mindenben segíteni. szerényen, de akár mind a kettőtöket el tudnálak jó néhány hónapig tartani, ami vissza tudnátok találni valami itthoni kerékvágásba. ha ezt akarjátok. talán fontos megjegyeznem, hogy én nem akarok innen elmenni, tehát a házat se eladni. teljesen elmebeteg dolognak tartom, és részemről szóba se jöhet. egy kevés ambícióval, és fantáziával észre lehetne venni, amit szinte kivétel nélkül mindenkitől hallok, hogy ez egy fantasztikus, csodálatos, és rendkívül értékes hely, ami már sehol sincs. az értéke állandóan fölfelé megy, de ami legnagobb benne, az, amit a benne rejlő lehetőség jelent. ami a pillanatnyi piaci érték sokszorosa. milliók élnek vidéken, ennél sokkal szerényebb házakban, és jól. de ha valaki nagyot akar, akkor kell keresni egy invesztálási lehetőséget. az a helyzet, hogy jelen pillanatban is az Eu-ból milliárdok dőlnek számlálatlanul az országba, s mindenféle képtelen faszságokra költik. rengeteg ember megszedte magát, elképesztő mik történnek, épülnek. földváron egy kacsalábon forgó noébárkája kilátótornyot építenek, óriás parkkal, hajó múzeummal, totál elmebaj. én senki ellenére semmit nem akarok. de mindenre nyitott vagyok, mert a jövőre is kéne, lehetne gondolni. valójában nagyon felkavart, ami történt... kínnal keservvel végre sikerült egy ici-pici kis életkét összerakosgatnom, s most megint itt van minden a feje tetején. mert azért ez nem olyan egyszerű, mint ahogy valaki gondolná. s talán még van jogom megjegyezni, ez az én életem. nehéz írni valakinek, aki hallgat, úgyhogy várom, hogy megérkezz. minden attól függ, hogy mit akartok, mi a szándékotok, s hogy álltok

hozzá. s persze, levélben ez nehéz, s ezért én is arra várok, hogy majd jössz, és beszélünk. apa

2015. JÚNIUS 14. 19:32 SANDRA V ÍRTA, <LIZ.V.>:

szia, ez egy jó szűkszavú email volt! de biztos jobb dolgod volt.
tudsz írni helyzetjelentést, kicsit bővebben? Repül az idő és hát közeleg az utazásom napja.
Sandra

Date: Thu, 28 May 2015 19:01:40 +0200
Subject: Válasz: maj28
From: ..
To: liz.v.

Ja, megkaptam a levelet. A számlákat intézem, az állatok jól vannak
Apa
From ALCATEL ONE TOUCH IDOL

Sandra Vegh <liz.v.> írta:
szia, Írtam neked 18án, megkaptad?
A számlák átírásához nem kell neked egy nyilatkozat tőlünk? És mi a helyzet Kötcsén? Macskák, kutyák megvannak? meg van a repjegyem, kb. egy hónap múlva megyek.
Sandra

Feljegyzés a kis Liliről

Voltunk fürdőbe a f. Elenaval meg a kis Lilivel, s hát szörnyű volt a kis szekagéppel. Az öreganyja is kiakadt. Kiderült róla hogy génhibás, s lehet kicsi marad. Minden nap injekciót kell kapjon.
Aztán mindenféle értetlenségi menetek a Sandrával, lásd leveleket.

2015. június 25. 12:28 Sandra V írta, <..>:

szia, csak röviden mert minden a feje tetején áll itt.

Eléggé le vagyok strapálva az itteni dolgok miatt, úgyhogy őszinte leszek, nem tudom mit mondjak neked.

rengeteg a probléma, átbaszás és sajna nincs ki segítsen nekem itt. Rengeteg elintézni valóm van és már csak pár nap.

Megpróbálom összetartani magam, mert most ez egy nagyon nagy dolog az életemben, és azt akarom, hogy jól menjen. Sajnos már öregszem, és nehezebben viselem a káoszt, a kétszínű bunkó embereket, akik megpróbálnak kihasználni és letaposni. A főnököm átbaszott, de nincs erőm küzdeni ellene.

szóval a tervem az, hogy köv héten érkezek Bp.re és egy barátomnál fogok lenni pár napot. Aztán lemegyek Kötcsére, és ott leszek pár napot legalább. Van kedvem ott rendet rakni elpakolni takarítani stb. Meg pihenni is szeretnék, csak ülni a kertben vagy ilyesmi. Aztán mivel kb. semmi pénzem nem lesz, így neki kell állnom keresni munkát meg albérletet pesten. Mert ugye Kötcséről dolgozni nem igazán lehet, nyáron meg főleg nem. kocsi nincs stb.

Ide nem hiszem, hogy visszajövök, mert túl nagy hercehurca, meg túl sok ember van, aki kihasználja, hogy szegény vagyok és nincs ki áll mellettem.

Úgyhogy most ezt tudom mondani.

Én nem akarok semmit se veszekedni. 4 év alatt szerintem rengeteget változtam, szerintem nagyon másmilyen vagyok, mint pl anya volt. Én egy modern, önálló, békeszerető, nagyon jó illemű, és kedves nő vagyok. És nem tűröm az olyan embereket az életemben, akik kétszínűek, kihasználnak és nem egyenesen beszélnek. Volt egy nagyon szörnyű kapcsolatom egy csávóval másfél évig, aki teljes pszicho terrorban tartott és ezt soha soha többet nem tűröm el senkitől. Ennél sokkal jobbat érdemlek.

Szóval én nem akarok semmit, csak ha Kötcsére megyek akkor legyen nekem ott nyugi, meg én nem fogok zavarni senkit az biztos.

Egy két kérdés lenne. Van ott internet? wifi? van ott egy tiszta ágy, amin lehet aludni?

hogy tudok én bejutni a lakásba? neked van kulcsod? vagy kinek?

Neked mik a terveid a nyárra, ott vagy, igaz?

A macskák megvannak még? és az a kutya?

Kell valamit csinálnom? vinnem?

most ezek jutnak eszembe.

Mi a telefonszámod?
Én fogok venni egy sim kártyát, ha megérkeztem, úgyhogy most még nem tudom megadni az enyémet.

Szóval nemsokára látjuk egymást! Nagyon fura lesz! De remélem jó. :)

na szia!
ui. küldök egy képet, így nézek ki most :) kicsit megöregedtem, meghíztam és van egy kis kutyám is, aki jön velem :)

édes kicsi lányom meghatott a leveled,
tényleg, s azon gondolkodom, hogy miért volt ez a nagy szívás mindenkinek...
mindegy, nem akarok, valójában egy percet sem akarok a múlttal foglalkozni, tényleg.

úgyhogy inkább a lényeg:

én nagyon örülök, hogy jössz. érdekes, hogy mintha nem is hallanád, olvastad volna, amit írtam...talán túlságosan leköt amiban ott vagy, de oké.

nos jó lenne ezúttal figyelmesen olvasnád, minden szó szerint úgy van ahogy írom!

nos, szerintem minden oké. itt gyönyörű minden, kivirult a természet, s csodálatos béke is lett. a ház is oké, nagyjából rend van, de biztos te még végig akarsz dolgokat, elrendezni, takarítani, meg ilyenek. én nagyon szívesen mindenben segítek. persze van tiszta ágynemű, meg én takarókat is mostam,
s szerintem tök jól meg lehet itt a kéglit csinálni!
ezen kívül az ég adta világon semmit nem kell csinálnod, csak kipihenni a nagy utat.
semmit, de komolyan semmit nem kell hozni, minden van. apropó a kutyát elajándékoztam egy nagyon cuki családnak, imádják, jó dolga van szegénykémnek. itt van Földváron meg lehet nézni.
itt minden van ahogy írtam, kaja, pia minden. kocsi is van, elég jó. internet is, web-fi. a tévéhez az izét visszavittem, de ha nagyon kell be lehet fizetni az interneten is, vagy visszahozni a upc kütyüt.

én arra gondoltam, hogy szépen leülsz, s nem kapkodva, ha kell hónapokig, s addig keresgélsz, míg egy fasza munkát nem találsz. a pénzem elég mindkettőnknek, emiatt ne aggódj. ha a Jóisten enged még élni, akár évekig is eltartalak. ezt komolyan mondom, hagyj nekem. amúgy nincs semmi bajom, mindenem működik. kicsi öregesen persze, de bírom még. s most különösen, hogy te is jössz, ez boldoggá is tesz...

ezt az egész munkakeresést felülnézetből kell csinálni, halál komolyan mondom. akkor minden más!

valójában nem is értem miért nem ide jössz, szerintem sokkal jobb lenne. aztán majd fölmész a haverodhoz, ha lenyugodtál. én tök szívesen elmegyek érted, s hazahozlak kocsival, csak írd meg mikor, hova.
van egy tök jó okos telefonom, azt is szívesen odaadom, én úgy is csak hébe-hóba használom.

apropó ez a száma: 06 30 561 1619

bármikor hívhatsz, de én is fölhívlak, ha adsz egy számot

szerintem tök jó lesz

várlak, már a macskáid is, minden nap mondom nekik, hogy jössz. szerintem érzik...
a kutyulidat is

puszi

apa

---

jó lenne tudni, hogy megkapod, olvasod e a leveleim?

Date: Sat, 27 Jun 2015 14:08:52 +0200
Subject: hír
From:
To: liz.v.

kislányom,

apa

szia, igen, megkaptam, tegnap reggeltől estig pörgés volt, nagyon komoly volt, bankot lezárni, állatorvos, munkaügyihivatal, ingatlaniroda, stb stb. Nagyon jó, örülök, hogy egy hullámhosszon vagyunk. Köszönöm, hogy felajánlottad, hogy feljössz értem, nem lenne rossz, szék, az is mim feljön majd a szülinapomra, aztán akkor csinálunk valamit. Úgyhogy szerdán csak pitizek, meg sétálok, meg megpróbálok akklimatizálni Magyarországhoz. Nagyon fura lesz 3 év után! És akkor pénteken megyek le Kötcsére. Majd írok, ha megérkeztem Magyarországra és szereztem sím kártyát! Szóval kulcsod van, vagy lesz, hogy betudjak menni a hát elejébe? Köszi! Már csak párnap! Sandra Date: Sat,27Jun201514:08:52+0200Subject: hír From: . @gmail. live.com kislányom, jólenne tudni, hogy megkapod, olvasod e a leveleim?
apa

június 30. az Sandra nem ír, elment az Elena és pánikol, én tűkön ülök

várok. Az előbb kergettem ki a vörös macskát a folyosóról. Kezd meleg lenni. Ma elmentem Igalba, kikapcsolódni, hogy elment az Elena, de nem volt jó. Elvileg az Sandrának kellene valami éltejelt adnia, de semmi nem történik. Már itthon van, vagy mi van? azt mondta, ha megérkezik, jelezni fogja. Én nem tudom elérni. Az előbb beszéltem az Elenaval, nagyon zavaros az egész ügy. Nincs pénze, most adott az anyjának. Pedig én nem kértem már régóta semmit tőle. se kajára, se számlára. Most kell az autóját is vizsgáztatnia. A lakás eladás is jó zavaros. Álmodozik. Az biztos, nekem észnél kell lennem, mert én semmit senkitől nem remélhetek. S hát jó sok mindent megígértem a Sandrának is, pedig jó sok pénzt költök a házra, amin volna mit kijavítani. Rengeteg minden nincs tisztázva, szeretném már ha itt lenne. Aggódok valami történt vele. Írhatna, hívhatna, megadtam a telefonszámom is. Mostanában jó sokat dolgoztam a házon, s a ház körül. A favásárlás, a favágás, a fűnyíratások volt legalább 150 ezer forint. Nagy bevásárlásokat is csináltam, mert hogy jön a lány. De az Elena miatt is. Mindegy, remélem valami történik. Amig itt volt az Elena egy csomó mindent rendberakott, - csavarok szögek, szemét kiválogatás, én meg végre megjavítottam a villanyt, amit a Jill elvágott. Na erről ennyit, állítólag kánikula lesz. Eddig jó szar idő volt.

Kurtán-furcsán fejezzük be ezt a mi történetünket.

Azóta is őt keresem, a Jillt.

Sokat írtam, beszéltem róla. Volt a mi kapcsolatunkban sok minden, de olyat, mint ő soha sehol se találtam. Kb. harminc nővel próbálkoztam, alapos szűrés után, és komolyan. Hiába, mint ahogy senki sem, ő sem volt tökéletes, s harminc évig abban a boldog tudatban éltem, hogy ő az én mindenem. S az is volt.

VI 2015 – 2020 ZAVAROS ÉS LANGYOS VIZEK

Napló 15 második

Június 30-július 5 megjött az Sandra, bonyodalmak az Ágikkal, hőség lesz

Jól felkavar a lányom érkezése. Aludni is alig tudok, fogalmam sincs milyen szándékkal érkezik. Mi lesz a házzal, azután, hogy mi lett itt keverve az anyjukkal. Szinte semmire sem válaszol, se arra, hogy s mikor érkezik, se arra, hogy mit akarnak a bátyjával. A Gizihez megy pesten, ott alszik, kiokosítják, megvendégelik. Nem lehet érteni. Az ara bt-től jön a sok fenyegető levél, mint kiderült az Jill biztosításának ezt kéne fedeznie, de elég zavaros. De végül is kiderül, hogy a dolog ártatlanabb, mint amilyennek látszik. A lány tele van problémával, lejárt a jogsija, az útlevele, a személyije, a tb-je, tele van adóssággal, nincs pénze, munkája, s hozott magával egy pincsit, a Jaspert. Nekiestünk takarítani, van mit. Az ági visszavonult, vizsgáztatta a kocsiját, semmi pénze nem maradt, azt írta, hogy nincs mit ennie. Mondtam neki, hogy jöjjön ide, adok pénzt meg kaját. A Borisról szinte semmit nem lehet tudni. A lány el akar rögtön menni dolgozni, de mondtam neki, hogy először rendbe rakunk mindent, s hogy főleg fejezze be a diplomáját. Úgy tűnik, hogy tetszik neki. Javasoltam az Unicefet is, szerintem meg lehet oldani. Végre le tudtam pár percre ülni, s írni pár sort. Iszonyú mennyiségű takarítás, pakolás, rendezgetés van, szinte mindenben segítenem kell, miközben én semmi hasonlót nem kapok. De jó ez így, örülök, hogy nincs nagyobb baj, s remélem ki fogunk jönni. S persze, hogy a pénzem elég lesz. Bóági nem nagyon hiányzik, ingadozok vele kapcsolatban. Sok örömem s hasznom nincs benne. A lakással semmi sincs. Most Berényben van. borsókat meg babokat termel, mélyhűt, semmi értelme sincs. S a gondolkodásával változatlanul komoly problémák vannak. a családjával meg a balhé, változatlanul, kiújultak a vegetatív bajai is. Legszívesebben néha világgá mennék a sok szarság elől.

Egy sokkoló tapasztalat után újra egyedül, végképp?

Egy akadozó beszélgetés után kiábrándulok a lányomból – is. Már maga a társalgás olyan ellentmondásokkal volt tele, ami világosan mutatta, hogy itt valami komoly probléma van. nem vagyunk azonos hullámhosszon. S itt a lényeg.
Valahogy feljöttek a Márton lLaciék, akikről az Sandra sok mindent tud. Hogy milyen kövérek, milyen furcsák, ahogy nagy seggüket fényképezve azt közzéteszik az interneten. Aztán előjött a Rita, az elvált feleség, aki sokáig bőrszerkóban feketékkel Harley Davidsonozott. De ez hagyján. Kiderül, hogy a kétmázsás biológia professzor ismerősöm valami nőt talált, akivel együtt van. aztán az, hogy az esküvőn a Rita kapta el az esküvői csokrot, amit ilyenkor hátradobnak. Szóval, elváltak, de összejárnak.

S hát ne legyen semmi kétség, én mindig azt gondoltam, hogy ez a család szörnyen korlátolt. Felsorolhatatlan azoknak a szerencsétlen butaságokoknak, rossz beidegzéseknek, folklornak a száma, amire emlékszem. Még nem rég az Jill is hosszasan sorolta a képtelenebb képtelen történetet róluk. Amikor is még mindig az én oldalamon állva, az én világképemnek megfelelően kritizálta őket. S most itt van ez a dolog. Én azt gondoltam volna, hogy ez a fajta összetartás valami féle modern, de mégis szereteten és összetartáson alapuló magatartást igényel, ami irigylésre méltó. De most ez megváltozott. Mert szemlátomást ez sem az. Vannak – természetesen olyan elemei, de valójában ez is csak egy szubkulturális jelenség. Nem tudom kitől jön, a nőtől, a pasitól? Érdemes lenne végig követni az egyébként nagy nyilvánosság előtt zajló szakításukat-válásukat. Hogy pl. mit gondolhatott a feka baráti körről az egyébként egyértelműen rasszista, pszicho természet professzor. Hogy volt ez a dolog ide fejlődni? A Laci szó szerint kirúgott engem, mikor a családjáért aggódva figyelmeztetni próbáltam, hogy a felesége megcsalja, s hülyét csinál belőle. Mi ez, a következetes jellemtelenség következetes önigazolása?
A lényeg, hogy mikor felfedezve a lányom elbeszélésében a párhuzamot, s felhoztam az anyja iszonyú féltékenységét, akkor ellenem fordult. Itt már olyan személyes ellentmondásokba ütköztünk, amiből az jött le, hogy ezt soha nem fogom tudni se vele, se más család tagommal megbeszélni. S persze nem is akartam, csak valahogy mikor a téma előkerült, egy ablakon láttam résnyire kinyílni, hátha most megérti én miben voltam. De ahhoz az anyja ellen kellett volna véglegesen fordulnia, azt már már nem. ami igaz másnál, nem igaz nálunk. Kb. ennyi. Ez pedig akár, hogy is nem egy intelligens dolog. Azt már nem ugyan az, mikor elvittem az Éváékhoz, s bemutattam volna nekik. Csupán pár szó után láttam rajta, milyen sebesen kezd bezáródni!
Úgyhogy feladtam. Továbbra is segítem, amiben tudom, de a beszélgetésünk itt nagyjából a közhelyekre fog korlátozódni, s én vissza tudok térni az én dolgomhoz, s az írásra koncentrálni. Azokat a nagyon trükkös ellentmondásokat csak szívós s nagyon kemény munkával lehet csak feltárni, ha egyáltalán képes leszek rá. Holnap, hétfőn aztán vihetem a zűrös dolgait intézni, délután jön az Ági, főzhettek, meg ilyenek. S marad itt közöttünk meg ebben a házban egy adag plasztik rosszindulat hátradobása, esküvői csokor helyett. Amit aztán nem a volt feleségem, gyerekem nem kap el, hanem majd itt vagyok én.

Az Sandra SZÁNDÉKA, hogy pestre menjen.

Teljes hisztériával előadta, hogy ő itt annyit szenvedett, hogy nem szándékozik itt maradni. legszívesebben visszamenne Amerikába, csak nincs miből. Nagyon alacsonyan szálló elképzelései vannak. pedig bíztatom, bátorítom, ahol tudom. Mondtam fejezze be a diplomáját, s célozza meg az Unescot Pesten. Én mindenben segítek. Amúgy pakolgat, takarít, itt eszik, esténkén borozgat, a kutyájával játszik. Jött velünk Földvárra sétálni, alig tudtuk betenni a biciklikét. A Borissal akadozik a kommunikáció, elküldi a francba, de szeretné az anyját eltemetni. Javasoltam, hogy én adok egyharmad részt, a többit ők. Szemesen lenne jó, ott talán olcsóbb, de meg kell kérdezni az Évit, ami rám vár. Az Ildi keményen baszogat, levélben írjam le, hogy szándékozom fizetni a tartozásom. Azt javasoltam, hogy most is küldök kis pénzeket, aztán majd jövőre többet, ha megkapom a teljes nyugdíjam. Amúgy is kellene menni mindenféle dolgokat intézni. állítólag a Gizi talált neki egy lakást Pesten. Bóági itt van egy jó pár napja. Azt a játékot játssza, hogy ő valójában jól van, nincs szüksége semmire, miközben kiderül, nincs mit ennie. Adott tízezer forintot, ami természetesen nem elég a kajára, számlákra. Változatlanul képtelen egy jó szót szólni akár rám, akár a helyre. Úgyhogy felmerül,

hogy érdekből van itt. Ugyan olyan hal, mint régen. A lakáseladás körül csak a szarakodás megy. Kicsit enyhült a hőség, volt egy nagy vihar, főleg Pesten, itt is egy eső, végre. Jó marha sok pénz fogy, kicsit aggódom.

Aug. 11 ig. konszolidáció, az Sandra Pestre, szerencsétlenkedés az Ágik körül, hőség, apátia

Sok mindent intéztünk a Sandrával, kicsit megnyugodott, de még mindig bizonytalan. A városba vágyik, társaságra, szórakozásra, családot, gyereket nem akar. Kicsit megnőtt az önbizalma, de nem annyira, hogy keressen magának valakit. Hiába mondom neki inkább készüljön föl, tegye le a spanyol nyelvvizsgát, s menjen egy nagy céghez, mint az Unesco. Nincs önbizalma. Hiába ajánlom föl a segítségem. A Gizi segített neki lakást találni, el is költözött, de már jön hazafelé, mert meleg van.
Bóági is kínlódik, de úgy tűnik össze jön a lakáscsere. Keményen nyomtam, legyen ott intézze. Gyenge és lusta, rosszul volt, de most talán lesz valami. Még mindig retteg a fiától. Hogy elüldözi, kisemmizi az anyját. Hogy megfeleljen a lakás árával, vagy a lakással az újonnan megtalált barátnőjének, aki egy tanárnéni és egy orvos lánya. Akiknek meg kellene felelnie. Mert hogy nem csinál semmit, semmilyen állás nem sikerül neki. A földvári lakás úgy néz ki összejön, jó sok dolgom lesz vele, de legalább föllazulunk egy kicsit. Ez az elrendeződés már nagyon kellene, mert másképp nem lesz belőlünk semmi.
Állandóan aludni szeretnék, teljesen beteges. Lehet a meleg az oka, de valószínű depis is vagyok. A dolgok még mindig nem úgy mennek, ahogy szeretném. Egyszerűen nem tudok hátra dőlni, s azt gondolni, minden oké. Persze nem mindenben, de legalább az alapvető dolgokban.

Aug. 24 ig. vége a hőségnek, az Sandra bizonytalan, ági költözik, én sekély révbe érek?

Majd minden nap fürödtem. Hol ide, hol oda jártam le. Hol ezzel, hol azzal. Az ági nem nagyon szeret, Elena igen, de egy iszonyú kupleráj az élete. A családjától nem tud. Nekem is itt van az Sandra meg az ági, de azért ennél jobb a helyzet. Az Sandra Pesten van, próbál munkát találni, de hétvégékre hazajön, enni, pihenni. Az ági is hasonló. Szerencsére el tudom tartani ezt a csapatot, úgy élünk, mint a hercegek. A legfinomabb mindenből. Főzök, naná. S közben intézkedek. Mindenkinek segítek mindenben, magamra alig marad idő. Az ágival ez egy hosszútávú befektetés, jusson már valamire. Szinte már semmi hozzájárulást nem fizet, se a kajához, se a rezsihez. Kevés a pénze, az anyja adott neki kölcsön, a fiával is megy a sumákolás. De ha egy hét múlva összejön a lakás, talán minden lényeges dolog megoldódik ez ügyben. Sikerül elérni, hogy lesz egy ilyen-olyan nőm itt a szomszédban. Az Sandra makacs, nem látja be, hogy jók az ötleteim, s egy nemzetközi, nagy céghez kellene mennie, sok pénzért, s találni egy jó pacákot. Gyereket nem akar, ami persze megnehezíti a dolgát. Hol van olyan ürge? Én elég bizonytalan vagyok, sokszor úgy fáj minden forgóm, hogy alig tudok menni. Túlsúly, persze. Ha elmegy ez a két nő talán sikerül belőni az életem, s tudok magammal is törődni. Ez a második nap, mikor pár órát tudtam írni, a persze elég ilyesztő az egész. A Sharon-on dolgoztam, de zavaros az egész. De muszáj csinálni, rakni bele a dolgokat, s hátha még marad időm finomítani rajta. Ha nem hát nem. A Sandrát sikerült kicsi belevonni a dologba, ebben is reménykedek. A Boris nem reagál semmire normálisan, az anyjuk még mindig nincs eltemetve. Az ügyes bajos dolgok intézése is akadozik, a BT, a hagyaték, a teme-

tés, az Sandra jogsija, munkája stb. a Jégnéző is lebeg a levegőbe. Ha a két gyerekemen múlna, semmi sem történne. Az ági is nekem köszönheti, hogy megoldódik a lakáskérdése. Nagyon nem jó a viszonyunk, de nagyon nem is hiányzik. Önző és korlátolt, minden ponton kilóg a lóláb. S hát változatlanul az ég világon semmit – az alkalmi szexen kívül nem kapok tőle. az még mindig jó, de annyira már nem érdekel. Főleg így, a hülye dolgaival, önzésével. Egyetlen jó szót nem tud kipréselni magából, semmire.
S jön az ősz, jön a tél. Kicsit hervasztónak tűnik az egész.

Nov. 7 szombat. Az Sandra Pesten, az Ágival oké, egyre többet írok, de kint tudja még meddig...

Lassan elrendeződtek a dolgok. Van itt komfort, ellennék. Megvan az Ági lakása, hol itt, hol ott vagyunk. Az Sandra tanít, két hetente jár haza, nem mit akar. Nem hajlandó jobb helyet keresni, a gimi gagyi, keveset fizetnek, de továbbra is kishitű, nem akar se a menekült ügyben, se az újonnan alakuló Unesconál munkát keresni. Hiába győzködőm. Még mindig jó idő van, a kert a ház is oké, anyagilag se olyan rosszul állok. Alig eszem, alig iszom, de nagyon könnyen elfáradok. A szex is oké. Az Ági még mindig kínlódik a családjával, amolyan patthelyzet. S hát tényleg egyre többet próbálok az írással foglalkozni, de épp az előbb úgy elzsibbadt az egész ballábam, hogy nem tudtam megmozdítani. Valamelyik nap meg egy pár pillanatra úgy kihagyott, hogy hajszál híján lerogytam. A kezem is hol itt, hogy ott zsibbad el. A fürdőben a melegvízben egyszer csak nem tudtam beszélni. Nem jöttek ki a szavak belőlem. Persze gyanús, hogy az a gagyi Viagra a tettes, amit olykor használok, pedig nem is kéne, anélkül is működik a dolog, ha jó passzban vagyok. Szóval el kell mennem a dokihoz, ez már biztos. S nem tudom akkor mi lesz. Senki nem tud ezekről, hm.
Az írás sziszifuszi. Rendesen, szépen sorba akartam csinálni, de még jobban, meg mégjobban igyekeznem kell. Egy csomó minden elég jól megvan írva, úgyhogy szívlapáttal kell bedobálnom a dolgokat. Vannak ugye a tények, események, meg van a sok levél. S hogy hiteles legyen, életszerű mindenből kellene adagolnom. Egy kicsi ez, egy kicsi az.
Nem tudom mit fogok tenni, hogy legalább stabilizáljam a helyzetem, s írni tudjak. Több nyugalom, diéta, lefogyás? Valószínű eltömítődtek a nyaki ereim, enyhén, de cigizek is, fogalmam sincs. Pedig próbálok mozogni si, kint dolgozom az udvaron, sétálunk, biciklizünk is olykor. Tornászom is. rengeteget alszom, s pihenek. Nagyon sok stressz sincs. S a vicc, hogy az általános közérzetem elég jó. Semmim nem fáj. Kicsit fogytam is, s tudnék többet is. nem tudom a Jóisten mit enged még meg.
Az orvos után majd visszatérek mi újság.

Nov. 10 kedd meddig lehet még húzni?

Elég hosszan, mondta az orvos.
S mit lehet ezzel, - ezekkel a tünetekkel csinálni?
Azt, amit most csinálunk.
Új gyógyszer írt, mert megállapíthatta, hogy magas a vérnyomásom, meg beutalt Siófokra ultrahangra és szemvizsgálatra. Szemfenék, ezt a szót hallottam. A Viagrának semmi köze a dologhoz, ezt is mondta. Én kétlem, de bízzunk benne, mert már gyanús volt, hogy föl kell adni. A tünetek attól – is – vannak.
Mindenesetre egyre türelmetlenebb vagyok minden lötyögéssel szemben. Az Sandráról semmi hír, lehet kiakadt a legutóbbi összezördülésünk óta, lehet munkát, lehet pasit talált, nem tudom. Remélem jól van. a macskák idegesítenek, jól rám lettek hagyva.

Az Ági vissza is fogja magát, meg élvezi az új kéglijét, el tud lenni. A Eelenais el van, ritkán látom. Még mindig enyhe idő van. a hét végén sikerült a Riche gyereket becsalnom, megcsinálta a tetőt. Még mindig lenne az eresz, meg a föl bepakolás a pincére, megígérte jön. Kétezer forintot mondtam neki óránként. Meglátjuk. A Gyuri eltűnt, pedig jó lenne levelet szedni, fát hordani, meg ilyenek. Lombtalanítottam is. most elromlott a fékem, viszem a szerelőhöz a kocsit, majd ott vesz fel az ági, s ma ott leszek nála.

Napló 16 első

JAN. 1-18 SANDRA, ÁGIK, ANNA, ZSUZSA, KIS PASI, MRI-K

Pont az jutott eszembe, hogy ilyenkor szoktam visszamenni. Ez már nincs, de azért elég nyomasztó a tél. Jó marha hideg van. az Sandra elment, de a macskák rám maradtak. Faági eltűnőben, itt van, de szinte nem is találkozunk. A Sandra január elsején el is repült, odaért, s azóta már dolgozik s van pár ismerőse, elvan. Az én ágim egyre lazábban van jelen.

Napló, 2016. Második szeptember. 1. összefoglaló az utóbbi időkről

Sok minden kimaradt, de egyre kevésbé érdekes, mi.

Lett egy Anita, egy darabig. Mindenben kedveztem neki, de egyre később jött, s korábban ment, s mikor szóltam neki, megsértődött. Elküldtem.

Napló, 2016. Második 2016. szeptember. 14.

Sok minden kimaradt, de egyre kevésbé érdekes, mi.

Lett egy Anita, egy darabig. Mindenben kedveztem neki, de egyre később jött, s korábban ment, s mikor szóltam neki, megsértődött. Elküldtem.

Aztán végül is Kaposváron ct-vel megvizsgáltak, s az elég volt az operációhoz.

Pár napig bent voltam, jó nagy cirkuszt csinálva. Már ideje volt, mert hajszál híján leállt a vérkeringés a fejemben. A bal oldal. Egy sziszifuszi eljárás alatt a rendes dokival együtt addig erőlködtünk, amíg fél óra helyett több mint egy óra erőlködéssel, sikerült földugni az életmentő csövecskét, s most minden oké. Kezdtem nem látni, vízfüggöny volt a bal szemem előtt, rogyadozott a lábam, szédültem, elzsibbadt a kezem, a lábam, volt hogy már nem is éreztem van-e. kilenc gyógyszert szedek, de működik. Aztán itt a megfeszített házkörüli munkáknál iszonyúan megdagadt mind a két lábam, a doki kiderítette köszvényem van, ami nem volt igaz, de a gyógyszerrel sikerült a tünetet is eltüntetni. Aztán ráléptem egy szögre, amitől a jobb sarkam fáj, már több mint egy hónapja. Mindenfélére gyanakodtam, de valószínű csak az. Közben megjött az Sandra, akivel minden napos elfoglaltságom lett: bevásárlások, főzés, sofírozások, orvosokhoz, vonatokhoz, kutya sétáltatás, temetés intézés. Stb. Az Elenával már majdnem semmi sincs kötöttünk, inkább csak érdekből vagyunk együtt, ne legyünk egyedül. A Eelenabetegeskedik, gyerekezik, nem lehet rá számítani. A házkörnyéki

munkákkal aztán semmire sem marad időm, az írással alig tudok foglalkozni. Végül is a Jill el lett temetve, tízen valahányan voltak, én nem mentem el. Elég jól sikerült. Az Sandra spanyolból vizsgázott. A végén összevesztünk, most nem tudom mi van, kivéve hogy elment Pestre, s pár nap múlva visszamegy Spanyolba. Egyre növekvő feszültség lett közöttünk, minden időmet, minden pénzemet ráköltöttem, de az se lett elég, ill., egy perc ideje nem volt rám, amitől nagyon fölháborodtam, s hirtelen itt hagytam. Intézze ő a dolgait. Jó nagy balhék is voltak,

úgy látszik gyógyíthatatlan sérelmei vannak, azaz semmi köze hozzám.

Igyekezett, de csak addig, amíg az érdeke úgy kívánta. A macskákat is itt akarja rám hagyni, illetve, hogy majd én vigyem utána őket. De nem akarok repülni. Nagyon törékeny lettem, lelkileg, testileg egyaránt, s a legkisebb stressztől is kiakadok, egyedül akarok lenni, amitől viszont félek. Meg kell találnom azt a kis ösvényt, ahol még tudok menni. Jó itt lenni, de a kis komfortkák már nem éltetnek eléggé, hókuszpókusz az egész. Miközben még mindig tudnék valakit szeretni, s úgy élni is. de nincs senki, akivel ezt tehetném. Valami nagy változás kéne, de még nem jöttem rá, hogy mi lenne az. Pénzem szinte semmi sincs. Kiszedettem a lugas szőlőt, több mint kétszáz teherautónyi földdel föltöltettem a kinti telket, megcsináltattam az ereszt elől, van tüzelőm, a kemencét kéne még kikormoznom. Az Sandra végül is rendet rakott elől, sokat dolgozott vele, s úgy néz kis sikerült mindent elrendeznie. Amerikába spanyolon keresztül akar menni, s szinte semmiben nem hallgat rám. Inkább keserűség, mint öröm volt az ittléte, úgyhogy az utolsó reményem is elvesztettem vele kapcsolatban, s így tehát nincs senkim, de mindenáron nem is kell. Előbb-utóbb valami bejárónő kéne, ha az állapotom rosszabbra fordulna. Egy mindenes, aki az írásban és a ház körül is tudna segíteni. Változatlanul utálok ezekről beszélni, de gondoltam, ennyi összegezés fog kelleni. Az operációmat se sikerült eddig megírni, de meg kéne.
Szörnyű nyár volt, de az ősz csodás. Szinte minden nap fürödtem, még tegnap is 24 fokos volt a Balaton. Párszor voltam Hévízen is, de nem éri meg.

Események

Szept. 19. Sandra elment spanyolba. Okt. vége

Kiderül, miért fáj a sarkam. Nem a szög miatt. Csontkinövésem van, s sugár kezelni kell, vagy operálni. Elromlott a gép, arra várok. Ingadozok a munkával, hamar elfáradok. Amúgy jól lennék. Az Sandra jó ideje nem ír.
Már jó lenne véget érne ez az elmebeteg választási cirkusz, meg a szíriai háború. Jó nagy balhé van.

2016. nov. 22. Egy idióta indirektül megmentette a világot.

Hosszú évek óta, lehet akár öt, tíz is, semmi érdemlegeset nem írtam, ami a világ sorsával kapcsolatos. Egy szintén karizmatikus megszállott árnyékában éltem az életem, abban a tudatban, hogy biztonságban vagyok, s végre eljött az idő, hogy letudva a családi és egyéb balhékat is, a saját munkámmal törődhetek. Ugyanakkor egyre növekvő aggodalommal, s a végén szörnyülködve láttam, hogy a dolgok bizony nagyon is rossz irányba mennek. S aztán furcsa módon jött az ébresztő hívás, ami most újra „tollat fogat" velem. Megpróbálom sorra venni a lényeges dolgokat. Utolsó éveimet töltöttem választott második hazámba, amikor furcsa dolog történt. Az amerikai félfasiszta neokonzervatív banda politikájának köszönhetően, USA elég rendesen elszállt. Jó néhány elnök és ferde szájú tanácsadóik kitalálták, hogy két megoldás van. Az egyik az amerikai érdekeinek elrendezett globalizáció, s ennek támogatói, a szerte a világon sorra megváltoztatott politikai és társadalmi rendszerek, hiszen a nagytőkét már maguk oldalára sikerült állítani. Ezek az óriás cégek, a bankok, amit manapság Wall Streetnek hívnak. A Szovjetunió felbomlásával szabad út keletkezett, a világ többi része pedig még alsó tagozatos óvodába járt. Kiözönlöttek a nagy amerikai cégek, megkezdődtek a bombázások, s ez az egész sokkal könnyebb volt, mint rendet rakni a jócskán összebarmolt hátsó udvaron. De valahogy, a nagy intervenciót nem fogadták úgy, mint annak idején a franciák a partraszállást, pedig Európával az élen, a világ nagy része is beszállt a buliba. Mindenki reménykedett, hogy valahogy sikerül basunyizni a lompost Mariskába, de tévedtek. Szép lassan a világ dedós része is magára talált, s az amerikai nép is elkezdett morgolódni, mert ugyan elég nehéz a felfogása, de annyira azért nem hülye. Kína, Oroszország, Brazília Irán vitte a zászlót, amire az van írva, hogy elég az egyoldalú, egypólusú világból. Igen ám, de addigra már jó néhányan kicsit elpanamásodtak, s ezek az országok bele is ragadtak a globalizáció sarába. Megjegyzendő, hogy a globalizáció jó lenne, ha. Ha nem egyes cégek, érdekcsoportok, s országok egyoldalú csicskása lenne, netán kalózoké, mint ez a „ soron következő" invesztál, nagyon is emlékeztetve a más okból elhíresült a mindig pironkodásra okot adó magyar dívára, mint Hungarikumra. Ha ahogy a Nagy Dragon okosan kitalálta, s mindenki számára vin-vin lenne. De térjünk vissza az USA-ba. jelentkezett itt egy fehér anyától származó, de nem teljesen fehér ember, hogy ő *tudjuk.* Mondják intellektuel, nagyon magas IQ-val. Mindenkivel elhitette, hogy majd ő, s csinált pár jópofa homokvárat, de sajnos a tengerparton, s hamarosan elmossa az árapály. A híres Demokrata Panteon – aminek én is önkéntese voltam mint valami közép olasz templom összedőlt, kinevezett főpapnője és főpapja elkurvult, s szélnek eresztve. Nehogy még a Főnököt is bajba hozzák. S ekkor jött egy bolond bohóc mintha a világ egy cirkusz lenne. S mint tudjuk a Bolond, nem is olyan bolond, a maga egyszerű és népi módján a nép élére állt mint valami Orleansi ellen szűz. Fingott, köpködött, mint mindannyiunk Józsi bácsi rokona, akit viszont a kikupálódott, többgenerációs, amerikai jólétosztály már, mint bunkó rokont, snassznak tartott. De alábecsülték a fura öreget, mert fogta a szívlapátját, s levert mindenkit. Hetven éves. Ilyeneket talált ki:
Mindenki maradjon otthon, vagy menjen a faszba haza, s oldja meg a saját problémáját.
Aki nem dolgozik, ne is egyék.
Nem háborúzgatunk, mert se haszna, se értelme.
A csávókkal a grundon jó jóba lenni, kitapogatni, s elég lesz később is átverni őket
Ezekből már lehet sejteni, szóval még ehhez hasonlókat. Majd kiderül! Előre, hogy a bránerba, - már elnézést, - lehet tudni?

Nos, a világ sokkot kapott. De lassan azok is kezdenek ocsúdni, akik mint jó szokás szerint a magyarok, „mindig későn jönnek”. Először a falujabeli, a felemás régi intéző mondta na jó, bevezetlek a gazdaságba. (A halálos ellenség, a főpapnő és a főpap rögtön gratulált.) aztán megkerülve az egész Világvezérkart, még a beiktatása előtt, de már zöldre váltotta a szemafort a ruszki Nagyfőnöknek, hogy mielőtt a barbárok oda is beözönlenének; szabadon szétlőheti az egész, általuk felfegyverzett-fogadott terrorista zsoldos bandát. Ezt amúgy a nyugaton tanult, s népe által megválasztott szír arisztokrata is kérte, gondolom az elnöki palotájából nem akart átcuccolni egy ellenséges arab törzs budoárjába, eunuchnak. A Felemás Főnök is megbukott a macaón, a piros vonalas blöff se jött be, orosz vadászgépet se lőttek le a „no fly zónában”, s a harmadik világháborút kirobbantó nukleáris rakéták is békésen meredeznek Szíria határán. S akkor a buta világ meglepetésére történt választás másnapján, beindult a dominóeffekt. A Németek Nagyasszonya gyászból átváltott hétköznapiba, üzent a Bolondnak: kéne beszélni. Ezután aztán jönnek sorba a koronázott és koronázatlan királynők, miniszterelnökök, szolgák, az egész Világudvarnép. Dél Ázsia kis harangozója, az a kis jópofa ellengengszter, közölte; a fenséges Bolondhoz képest, „ő csak egy kis molekula”, szenzációs egy ürge, akinek másik szeme a nagy Dragonon függ, s a stratégiai hozzáállása netán útmutató lehet. A fősárkány tárgyal, halk, s nem okád tüzet. Ötezer év bölcsességével, azt, amit az Amik a világ erdeiben hátrahagytak, oltani próbálja. Vin-vin, akkor mindenki jól jár. Persze, hamarosan kiderül, hogy a világ két főmuftijának bölcsessége, hogyan találkozik.
Update: komoly politikusok most azt bizonygatják, hogy a csávó a világtörténelem legzseniálisabb ösztön-politikusa, Talleyrandot, a több uralkodót és Napóleont túlélt másik zseni politikust hozzák példának. Aki pl. azt mondta vala; hogy „az árulásnál is ezerszer nagyobb vétek az értetlenség”.
Jack

Az Sandra szept. 19-én hétfőn elment Pestre, másnap meg Spanyolba.
22-én kezdtem el az itt látható rendezést, javítást.
2016. szeptember 23:
Szept. 25-26 kemence pucolás

Dec.24. Karácsony szenteste a Sandra jó nagy cirkusz közepette hazajött Spanyolországból.

Kiderült, hogy nem is akar vissza menni.

A Bóágival

hideg svéd asztal, jó nagy nihil. Sokat ettünk, fürödtünk, aztán két óra fele már haza is jöttünk. Ide, mert jó nagy cirkusszal itt volt az anyja, aki az ünnep előtt elhagyta pénzét, igazolványát, s még mindig áll a cirkusz a gyerekkel. Néha áthívom a nőt, s megetetem, mert amúgy ő folyamatosan spórol, és fogyózik. Itt meg terülj-terülj asztalkám, s csak látni kéne. Amúgy örökösen baj van körülötte, nem tud belőle kimászni. Mindenféle gyanús bajaim kezdtek lenni, szédülés, zsibbadás, homályos látás a bal szememmel. Új gyógyszert írta doki, elküldött szemészetre, de persze nem az a baj. A gyógyszer viszont segített, a durva tünetek megszűntek. Aztán Siófokon nem sikerült az ultrahangos vizsgálat, a bal oldalon nem mutatott véráramot. Elküldtek Kaposvárra, iszonyú tortúra, s végül elküldtek oda, ahova az Erikával is már jártunk. Toponárra. De az utolsó pillanatban bepánikoltam, s nem jött össze a mri. Közben volt itt egy Anna nevű írónő, aki karácsony körül elenyészett, lásd levelezést. Aztán lett egy öszödi Zsuzsa, akivel nem tudom még mire jutok. Nem jó az autója, hideg van, s nagyon nem lelkes. Egyszer mutattam neki a dolgokat, de már fölül akarja írni, s mikor helyre raktam, megsértődött. Szűkagyú. Aztán huszár vágással egy huszonéves emberke mellett döntöttem, s még ez néz ki legjobbnak. Nem nagyon érti ős sem, de figyel. Olyan nagyon nem szimpatikus, de reménykedek tudja majd csinálni. Pesti, de ide járna. Az ági nagyon hülye volt, átment határozott-erőszakosba, amilyen az igazi természete lehet, s mindent összekever. Úgyhogy határozatlan időre leállítottam. De most sem azt mondja, hogy ne haragudj, hanem azt kérdi hogy haragszom e még. Ez van, ilyen durung.

Megjegyzés a Bóágival való együttlétről

Vége ennek a naplónak, kezdődik a 2017.

a kapcsolatomat, a semmilyenség jellemezte. Négy évnyi langyos időpocsékolás volt, de lehet ez kellett a gyógyuláshoz, s tovább éléshez. S gyakorlatilag egyre inkább az írás felé fordultam, ami jó. Hívhatnánk második női futószalagnak is, érdekes, fordulatos, s mindenképp ennek a regénynemnek a megírása felé vezet. Nem tudom mennyi fog elkészülni belőle, mindenesetre a folytatás is ott van megírva a naplóimban, amiket azóta is kihagyásokkal, de szorgalmasan írok. - napjainkig.

Rondán köhögök, begyulladt a szemem is.
Még mindig nem kezdtem hozzá a könyv rendes megírásához. Folyamatosan eltérít valami.

Egy elég szar szilveszter a siófoki Galeriuszban.

2016.

Operáció Kaposváron

Aztán végül is Kaposváron ct-vel megvizsgáltak, s az elég volt az operációhoz. Pár napig bent voltam, jó nagy cirkuszt csinálva. Már ideje volt, mert hajszál híján leállt a vérkeringés a fejemben. A bal oldal. Egy sziszifuszi eljárás alatt a rendes dokival együtt-fél óra helyett egy órán át - addig erőlködtünk, amíg sikerült földugni az életmentő csövecskét. Olyan szűk volt az ér, hogy alig ment be. Néhány pillanatig a doki szinte ször-

nyülködve nézett rám, s mondta, nem megy, mit csináljon. De mindketten tudtuk, akkor nekem kampó, s lehet még annyi időm se marad, hogy lemásszak a műtőasztalról. Próbáljuk még egyszer, kérdezte gyöngyöző arccal, suttogva. Sikerült kicsit megbillenteni a fejem, hogy ja, igen, ha lehetne. Miközben az egész jobb combom egy széttrancsírozott húsdarab volt, s már többször magam alá vizeltem. Szóval feltűrt ingújjal megint nekiveselkedett, s azt csövecskét vagy mit addig gyömöszölte, míg sikerült betalálni az agyamhoz vezető érbe. Aztán napokig egy gumipánttal elszorították a már említett testrészem, hogy a vénám begyógyuljon, s ne eresszen. Állítólag ezeknél gyorsan megy, hogy balhé esetén ne vérezzen el a jószág. S most minden oké. Kezdtem nem látni, vízfüggöny volt a bal szemem előtt, rogyadozott a lábam, szédültem, elzsibbadt a kezem, a lábam, volt hogy már nem is éreztem van-e. kilenc gyógyszert szedek, de működik. Aztán itt a megfeszített házkörüli munkáknál iszonyúan megdagadt mind a két lábam, a doki kiderítette köszvényem van, ami nem volt igaz, de a gyógyszerrel sikerült a tünetet is eltüntetni. Aztán ráléptem egy szögre, amitől a jobb sarkam fáj, már több mint egy hónapja. Mindenfélére gyanakodtam, de valószínű csak az. Közben megjött az Sandra, akivel minden napos elfoglaltságom lett: bevásárlások, főzés, sofírozások, orvosokhoz, vonatokhoz, kutya sétáltatás, temetés intézés. Stb. Az ágival már majdnem semmi sincs kötöttünk, inkább csak érdekből vagyunk együtt, ne legyünk egyedül. Az Elena betegeskedik, gyerekezik, nem lehet rá számítani. A házkörnyéki munkákkal aztán semmire sem marad időm, az írással alig tudok foglalkozni.

Végül is az Jill el lett temetve,

tízen valahányan voltak, mind akik a pártoskodásban engem elárultak, én nem mentem el. Elég jól sikerült, mindenki megküzdött a rémképeivel. A Sandra spanyolból vizsgázott. A végén összevesztünk, most nem tudom mi van, kivéve, hogy elment Pestre, s pár nap múlva visszamegy Spanyolba. Egyre növekvő feszültség lett közöttünk, minden időmet, minden pénzemet ráköltöttem, de az se lett elég, ill., egy perc ideje nem volt rám, amitől nagyon fölháborodtam, s hirtelen itt hagytam. Intézze ő a dolgait. Jó nagy balhék is voltak, úgy látszik gyógyíthatatlan sérelmei vannak, azaz semmi köze hozzám. Igyekezett, de csak addig, amíg az érdeke úgy kívánta. A macskákat is itt akarja rám hagyni, illetve, hogy majd én vigyem utána őket. De nem akarok repülni. Nagyon törékeny lettem, lelkileg, testileg egyaránt, s a legkisebb stressztől is kiakadok, egyedül akarok lenni, amitől viszont félek. Meg kell találnom azt a kis ösvényt, ahol még tudok menni. Jó itt lenni, de a kis komfortkák már nem éltetnek eléggé, hókuszpókusz az egész. Miközben még mindig tudnék valakit szeretni, s úgy élni is. De nincs senki, akivel ezt tehetném. Valami nagy változás kéne, de még nem jöttem rá, hogy mi lenne az. Pénzem szinte semmi sincs. Kiszedettem a lugas szőlőt, több százezerért föltöltettem a kinti telket, megcsináltattam az ereszt elől, van tüzelőm, a kemencét kéne még kikormoznom. Az Sandra végül is rendet rakott elől, sokat dolgozott vele, s úgy néz kis sikerült mindent elrendeznie. Amerikába spanyolon keresztül akar menni, s szinte semmiben nem hallgat rám. Inkább keserűség, mint öröm volt az ittléte, úgyhogy az utolsó reményem is elvesztettem vele kapcsolatban, s így tehát nincs senkim, de mindenáron nem is kell. Előbb-utóbb valami bejárónő kéne, ha az állapotom rosszabbra fordulna. Egy mindenes, aki az írásban és a ház körül is tudna segíteni. Változatlanul utálok ezekről beszélni, de gondoltam, ennyi összegezés fog kelleni. Az operációmat se sikerült eddig rendesen megírni, de meg kéne.

Szörnyű nyár volt, de az ősz csodás. Szinte minden nap fürödtem, még tegnap is 22 fokos volt a Balaton. Párszor voltam Hévízen is, de nem éri meg.

Szept. 23- kemence pucolás

Okt. vége

Kiderül, miért fáj a sarkam. Nem a szög miatt. Csontkinövésem van, s sugár kezelni kell, vagy operálni. Elromlott a gép, arra várok. Ingadozok a munkával, hamar elfáradok. Amúgy jól lennék. Az Sandra jó ideje nem ír. Már jó lenne véget érne ez az elmebeteg választási cirkusz, meg a szíriai háború. Jó nagy balhé van.

akár öt, tíz is, semmi érdemlegeset nem írtam, ami a világ sorsával kapcsolatos. Egy szintén karizmatikus megszállott árnyékában éltem az életem, abban a tudatban, hogy biztonságban vagyok, s végre eljött az idő, hogy letudva a családi és egyéb balhékat is, a saját munkámmal törődhetek. Ugyanakkor egyre növekvő aggodalommal, s a végén szörnyülködve láttam, hogy a dolgok bizony nagyon is rossz irányba mennek. S aztán furcsa módon jött az ébresztő hívás, ami most újra „tollat fogat" velem.

El kéne mennem a siófoki nyitott mri-hez,

remélve az majd megoldást jelent, de baromi hideg van. a hóveszély ugyan elmúlt, de főleg a macskák miatt várok, kicsi enyhüljön az idő. Valaki kéne aki eteti őket. Kicsit fűtök az Sandránál, de folyosón vannak, jó kövérek, s bundások, de azért szenvednek az egyedül léttől, s biztos fáznak is. Az írással nagyon döcögős a dolog. Rengeteg időt eltöltöttem emberek betanításával, s még mindig nem biztos ez fog menni. Pedig máképp nem lesz ebből semmi. A srácnak teszik a dolog, de ez még nem garancia, fogja tudni csinálni. Be vagyok ide húzódva, végül is jó meleg van, s ebben lehet reménykedni, hogy múlik a tél.

2016. nov. 22. Egy Trump nevű idióta „indirektli" megmentette a világot?

Az amerikai félfasiszta neokonzervatív banda politikájának köszönhetően, USA elég rendesen elszállt. Jó néhány elnök és ferde szájú tanácsadóik kitalálták, hogy két megoldás van. Az egyik az amerikai érdekeinek elrendezett globalizáció, s ennek támogatói, a szerte a világon sorra megváltoztatott politikai és társadalmi rendszerek, hiszen a nagytőkét már maguk oldalára sikerült állítani. Ezek az óriás cégek, a bankok, amit manapság Wall Streetnek hívnak. A Szovjetunió felbomlásával szabad út keletkezett, a világ többi része pedig még alsó tagozatos óvodába járt. Kiözönlöttek a nagy amerikai cégek, megkezdődtek a bombázások, s ez az egész sokkal könnyebb volt, mint rendet rakni a jócskán összebarmolt hátsó udvaron. De valahogy, a nagy intervenciót nem fogadták úgy, mint annak idején a franciák a partraszállást, pedig Európával az élen, a világ nagy része is beszállt a buliba. Mindenki reménykedett, hogy valahogy sikerül basunyizni a lompost Mariskába, de tévedtek. Szép lassan a világ dedós része is magára talált, s az amerikai nép is elkezdett morgolódni, mert ugyan elég nehéz a felfogása, de annyira azért nem hülye. Kína, Oroszország, Brazília Irán vitte a zászlót, amire az van írva, hogy elég az egyoldalú, egypólusú világból. Igen ám, de addigra már jó néhányan kicsit elpanamásodtak, s ezek az országok bele is ragadtak a globalizáció sarába. Megjegyzendő, hogy a globalizáció jó lenne, ha. Ha nem egyes cégek, érdekcsoportok, s or-

ságok egyoldalú csicskása lenne, netán kalózoké, mint ez a „ soron következő” invesztor, nagyon is emlékeztetve a más okból elhíresült a mindig pironkodásra okot adó magyar dívára, mint Hungarikumra. Ha ahogy a Nagy Dragon okosan kitalálta, s mindenki számára vin-vin lenne. De térjünk vissza az USA-ba. jelentkezett itt egy fehér anyától származó, de nem teljesen fehér ember, hogy ő *tudjuk.* Mondják intellektuel, nagyon magas IQ-val. Mindenkivel elhitette, hogy majd ő, s csinált pár jópofa homokvárat, de sajnos a tengerparton, s hamarosan elmossa az árapály. A híres Demokrata Panteon – aminek én is önkéntese voltam mint valami közép olasz templom összedőlt, kinevezett főpapnője és főpapja elkurvult, s szélnek eresztve. Nehogy még a Fínököt is bajba hozzák. S ekkor jött egy bolond bohóc mintha a világ egy cirkusz lenne. S mint tudjuk a Bolond, nem is olyan bolond, a maga egyszerű és népi módján a nép élére állt, mint valami Orleansi ellen-szűz. Fingott, köpködött, mint mindannyiunk Józsi bácsi rokona, akit viszont a kikupálódott, többgenerációs, amerikai jólétosztály már, mint bunkó rokont, snassznak tartott. De alábecsülték a fura öreget, mert fogta a szívlapátját, s levert mindenkit. Hetven éves. Ilyeneket talált ki: Mindenki maradjon otthon, vagy menjen a faszba haza, s oldja meg a saját problémáját. Aki nem dolgozik, ne is egyék. Nem háborúzgatunk, mert se haszna, se értelme. A csávókkal a grundon jó jóba lenni, kitapogatni, s elég lesz később is átverni őket. Ezekből már lehet sejteni, szóval még ehhez hasonlókat. Majd kiderül! Előre, hogy a a bránerba, - már elnézést, - lehet tudni? Nos, a világ sokkot kapott. De lassan azok is kezdenek ocsúdni, akik, mint jó szokás szerint a magyarok, „mindig későn jönnek”. Először a falujabeli, a felemás régi intéző mondta na jó, bevezetlek a gazdaságba. (A halálos ellenség, a főpapnő és a főpap rögtön gratulált.) aztán megkerülve az egész Világvezérkart, még a beiktatása előtt, de már zöldre váltotta a szemafort a ruszki Nagyfőnöknek, hogy mielőtt a barbárok oda is beözönlenének; szabadon szétlőheti az egész, általuk felfegyverzett-fogadott terrorista zsoldos bandát. Ezt amúgy a nyugaton tanult, s népe által megválasztott szír arisztokrata is kérte, gondolom az elnöki palotájából nem akart átcuccolni egy ellenséges arab törzs budoárjába, eunukhnak. A Felemás Főnök is megbukott a macaón, a piros vonalas blöff se jött be, orosz vadászgépet se lőttek le a „no fly zónában”, s a harmadik világháborút kirobbantó nukleáris rakéták is békésen meredeznek Szíria határán. S akkor a buta világ meglepetésére történt választás másnapján, beindult a dominóeffekt. A Németek Nagyasszonya gyászból átváltott hétköznapiba, üzent a Bolondnak: kéne beszélni. Ezután aztán jönnek sorba a koronázott és koronázatlan királynők, miniszterelnökök, szolgák, az egész Világudvarnép. Dél Ázsia kis harangozója, az a kis jópofa ellengengszter, közölte; a fenséges Bolondhoz képest, „ő csak egy kis molekula”, szenzációs egy ürge, akinek másik szeme a nagy Dragonon függ, s a stratégiai hozzáállása netán útmutató lehet. A fősárkány tárgyal, halk, s nem okád tüzet. Ötezer év bölcsességével, azt, amit az Amik a világ erdeiben hátrahagytak, oltani próbálja. Vin-vin, akkor mindenki jól jár. Persze, hamarosan kiderül, hogy a világ két főmuftijának bölcsessége, hogyan találkozik. Update: komoly politikusok most azt bizonygatják, hogy a csávó a világtörténelem legzseniálisabb ösztön-politikusa, Talleyrandot, a több uralkodót és Napóleont túlélt másik zseni politikust hozzák példának. Aki pl. azt mondta vala; hogy „az árulásnál is ezerszer nagyobb vétek az értetlenség”.

Jack

Nevek rövidítései a könyvhöz

Az Olvasónak: rövidítések jelentése

lél – léna levele
llé- levél lénának
lil – lili levele
el – elena levele
lel- levél elenának
erl – Erna levele
Erna – Erna ler – levél Ernának
Erl – Erna levele

pl – levél Pankának
– erzsi panka levele pl

edl – Edit levele
elv – elvira levele, lelv - levél Elvirának
elv – emmácska elv - Elvira levele
Imola levele:- iml
Levél Imolának: - lim.
jl – Jill levele
lj – levél Jillnek
lb – levél Borisznak
ls – levél Sandrának
Ljég – levél Jégnézőnek
Jégl jégnéző levele
Led – levél Editnek
pl – Pacuka levele
lp – levél Pacukának